JAMES ELLROY

MARELE NICIUNDE

„Un roman de cinci stele!"
South Boston Tribune

virtual-project.eu

JAMES ELLROY

MARELE NICIUNDE

Traducere din limba engleză de Teodor Fleşeru

www.virtual-project.eu

POLIROM
2007

Colecţia THRILLER este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu

James Ellroy, *The Big Nowhere*

Copyright © 1988 by James Ellroy

All rights reserved

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C Brătianu nr 6, et 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

ELLROY, JAMES

Marele niciunde / James Ellroy,
trad de Teodor Fleşeru. – Iaşi Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0709-9

I Fleşeru, Teodor (trad)

821 111-31=135 1

Printed in ROMANIA

James Ellroy (Lee Earle Ellroy) s-a născut în 1948 în Los Angeles. În 1958 mama lui este omorâtă, iar Ellroy încearcă să îl descopere pe autorul crimei (întreaga poveste va fi relatată în lucrarea non-ficțională *My Dark Places*). Adolescent rebel și cititor fanatic de romane polițiste, James Ellroy a fost exmatriculat din liceu pentru comportament turbulent. S-a înrolat în armata americană, dar a fost lăsat la vatră după câteva luni. La puțin timp după aceea îi moare și tatăl, iar tânărul Ellroy începe să ducă o viață dezordonată. În 1981, la vârsta de 33 de ani, debutează cu romanul *Brown's Requiem*, urmat de *Clandestine* (1982) și *Blood on the Moon* (1983). Ajunge rapid un scriitor foarte iubit de public și, în același timp, extrem de apreciat de criticii genului. Una din trăsăturile caracteristice ale prozei sale este așa-numitul „stil telegrafic", alert și dinamic, rezultat din omiterea unor cuvinte sau sintagme, ceea ce creează senzația unui discurs fragmentat și rapid. „Cvartetul L.A.-ului" (*L.A. Quartet*), din care fac parte romanele *The Black Dahlia* (1987), *The Big Nowhere* (1988), *L.A. Confidential* (1990) și *White Jazz* (1992), s-a bucurat de un imens succes. De altfel, cărțile lui Ellroy au ajuns sistematic pe lista bestsellerurilor din Statele Unite. Opera sa a fost tradusă peste tot în lume și a cunoscut ecranizări celebre. Printre romanele adaptate pentru cinematograf se numără *Blood on the Moon* (filmul *Cop*, lansat în 1988), *Brown's Requiem* (1998) sau *The Black Dahlia* (2000). Romanul *L.A. Confidential* a fost ecranizat în 1997, cu o distribuție de excepție: Kim Basinger, Russell Crowe și Kevin Spacey. Filmul a cucerit două premii ale Academiei Americane de Film, un premiu BAFTA și un Glob de Aur.

Marele niciunde este un roman scris în stilul care l-a consacrat pe Ellroy: dur și captivant.

Danny Upshaw, un polițist tânăr și ambițios, începe o anchetă legată de uciderea și mutilarea unor homosexuali. Mal Considine, anchetator la Procuratura Districtuală, se implică într-o anchetă privind activitatea subversivă a comuniștilor de la Hollywood și încearcă să obțină custodia fiului său adoptiv. Buzz Meeks, polițist corupt și codoș al lui Howard Hughes, luptă împotriva comunismului pentru bani. Și toți trei ajung să trăiască cele mai negre coșmaruri imaginabile. Ca toate volumele lui Ellroy, *Marele niciunde* este mai mult decât un simplu thriller polițist. E o frescă a Americii anilor '50, o lume dinamică, descrisă cu realism și vervă narativă.

pentru Glenda Revelle

Îmi era scris să rămân credincios
coşmarului meu preferat...

(Joseph Conrad, *Inima întunericului*)

PARTEA ÎNTÂI
Contracurente Roşii

CAPITOLUL UNU

Torentele de ploaie începură să cadă cu puţin timp înainte de miezul nopţii, înecând vuietul claxoanelor şi gălăgia infernală care semnalau de regulă Anul Nou pe Strip, artera centrală a oraşului, aşa că anul 1950 sosea la subsecţia de poliţie din West Hollywood anunţat de scrâşnetul frânelor şi de nervii din ambuteiaje.

La 12.03 o ciocnire în intersecţia dintre Sunset şi La Cienega, la care participară patru vehicule, avu ca rezultat o jumătate de duzină de răniţi. Poliţiştii chemaţi la faţa locului au consemnat declaraţiile martorilor oculari: accidentul fusese provocat de clovnul dintr-un DeSoto maroniu şi de maiorul de armată din maşina de serviciu de la Camp Cooke, care condusese fără mâini, ţinând în poală nişte căţeluşi cu pălăriuţe de hârtie colorată. Două arestări şi o vizită la adăpostul pentru animale din Verdugo Street. La 12.14 coşmelia nelocuită a unui veterinar de pe Sweetzer se prăbuşea într-un morman de prefabricate, ucigând o fată şi un băiat care se sărutau la baza clădirii. Două cadavre neidentificate la morgă. La 12.29 instalaţia de neon de pe gazonul din faţa unei case, reprezentându-i pe Moş Crăciun şi pe spiriduşii săi, a produs un scurtcircuit, scoţând flăcări de-a lungul prelungitorului până la capătul din interior – un ştecăr vârât într-o priză care alimenta o droaie de alte ştecăre ce alimentau pomul de Crăciun şi o scenă cu Naşterea Domnului, provocându-le arsuri grave celor trei copii care îngrămădeau cadourile învelite în hârtie colorată deasupra unui prunc Iisus

puternic iluminat. O mașină a pompierilor, o ambulanță și trei mașini de serviciu ale LASD au descins la locul dezastrului și s-a creat și o mică neînțelegere jurisdicțională atunci când au apărut în forță și cei de la Poliția Metropolitană, LAPD[1], căci un dispecer novice considerase că Sierra Bonita Drive era o adresă din oraș, nu din comitat. Apoi au mai fost cinci șoferi arestați pentru conducere sub influența alcoolului. Au urmat bețivii și scandalagiii ieșiți puhoi din cluburile de noapte de pe Strip și un jaf armat chiar în față la Dave's Blue Room, victimele fiind doi țărani din Iowa veniți în oraș pentru meciul de fotbal de pe Rose Bowl, iar atacatorii doi negrotei care au fugit într-un Mercury '47 cu bare de protecție violete. Când ploaia s-a mai oprit, la puțin timp după ora 3, detectivul Danny Upshaw, ofițerul de serviciu din acea noapte la secția de poliție, a prezis că 1950 va constitui începutul unui deceniu de căcat.

În afara unor bețivani și a altor câtorva scandalagii din arest, detectivul era singur. Fiecare mașină oficială a poliției, chiar și cele fără însemne, era pe teren. Nu se găsea acolo nici unul dintre obișnuiții secției, nici o telefonistă, nici o funcționară și nici vreun alt detectiv din divizie. Nici unul din polițiștii de la circulație ce se fâțâiau în uniformele lor kaki, mândri de teritoriul aflat sub controlul lor – zona din Strip, femeile frumoase și coșurile cu cadouri de Crăciun venite de la Mickey Cohen, adevărata cauză a disputelor cu cei de la LAPD. Nu era nimeni care să se uite cruciș la el pentru că studia manuale de criminalistică – Vollmer, Thorwald, Maslick –, cu diagrame pentru analiza locului unde fusese comisă o crimă, explicarea științifică a petelor de sânge și texte care te învățau cum să cauți probe incriminatorii într-o cameră de șase pe opt în exact o oră.

---

1. LASD – *Los Angeles County Sheriff's Department*, Departamentul Șerifului; LAPD – *Los Angeles Police Department*, Departamentul de Poliție din Los Angeles (n.r.).

Danny se aşează să citească, ridicându-şi picioarele pe pupitru, cu volumul staţiei de emisie-recepţie dat încet de tot. Hans Maslick tocmai divaga despre tehnica prelevării amprentelor în cazul degetelor arse şi despre soluţiile chimice cele mai potrivite pentru colectarea de ţesut cicatrizat fără a perfora pielea sub nivelul contuziei. Maslick îşi perfecţionase tehnica în urma consecinţelor catastrofale ale unui incendiu izbucnit într-o închisoare din Düsseldorf în 1931. Avusese la îndemână o bază de date corespunzătoare şi o mulţime de cadavre şi mostre de amprente, iar în apropiere se aflau o uzină chimică şi un tânăr asistent de laborator dispus să colaboreze cu el. Au rezolvat dilema împreună: soluţiile caustice ardeau mult prea profund, iar cele mai puţin concentrate nu penetrau pielea arsă. Pe măsură ce citea, Danny îşi nota simbolurile chimice într-un carnet. Se imagina în postura de asistent al lui Maslick, muncind cot la cot cu marele criminalist, care îl îmbrăţişa părinteşte ori de câte ori făcea câte o supoziţie logică strălucită. Nu trecu mult şi începu să traducă în limbajul textului de specialitate cazul copiilor arşi din cauza prelungitorului, luând în mintea lui amprentele degetelor minuscule şi confruntându-le cu datele de la maternitate, unde amprentele se luau ca măsură de precauţie, în eventualitatea că noii-născuţi erau schimbaţi...

— Şefu', avem un caz grav.

Danny îşi ridică privirea. Hosford, un agent în uniformă detaşat la graniţa nord-estică a diviziei, apăruse în cadrul uşii.

— Poftim? De ce nu m-ai chemat prin staţie?

— Te-am chemat. Poate că n-ai...

Danny împinse deoparte textul şi carnetul.

— Ce e?

— Unul lat. Eu l-am găsit – pe Allegro, la un kilometru de Strip. Iisuse Hristoase, n-ai văzut în via...

— Rămâi aici. Mă duc eu acolo.

Allegro Street era o stradă îngustă din cartierul rezidențial, unde jumătate din clădiri erau bungalow-uri în stil spaniol, cealaltă jumătate fiind formată din șantiere de construcții cu inscripții care promiteau CAZARE LUXOASĂ în stilurile Tudor, francez de Provence și supermodern. Danny ajunse acolo în mașina lui și încetini când văzu bariera din capre de lemn, cu beculețe roșii ce clipeau intermitent, și cele trei mașini ale poliției parcate dincolo de barieră, cu farurile iluminând un teren pustiu și plin de buruieni.

Își lăsă Chevroletul în dreptul trotuarului și se îndreptă într-acolo pe jos. Un grup de polițiști în impermeabile țineau lanternele îndreptate spre pământ. În lumina trandafirie a unei lămpi se putea vedea o pancartă pe care scria APARTAMENTE ALLEGRO PLANTATION – ÎNCHIRIERI DIN 1951, ÎN PRIMĂVARĂ. Razele lanternelor se încrucișau pe lotul rămas vacant, scoțând la iveală sticle goale de băutură, petice de hârtie și cherestea udă. Danny își drese glasul. Unul dintre polițiști se întoarse rapid, cu pistolul în mâna tremurândă.

— Ușor, Gibbs. Sunt eu, Upshaw.

Gibbs își puse pistolul înapoi în toc. Ceilalți polițiști se împrăștiară. Danny privi cadavrul, simți cum i se înmoaie genunchii și atunci făcu ceea ce face un criminalist ca să nu leșine sau să nu vomite.

— Deffry, Henderson, țineți lanternele îndreptate în jos! Gibbs, notează ce spun, cuvânt cu cuvânt! Bărbat alb, nud, mort. Vârsta aproximativă: treizeci, treizeci și cinci de ani. Cadavrul e întins pe spate, cu brațele și picioarele rășchirate. Pe gât se disting urme de strangulare, globii oculari i-au fost scoși și orbitele goale elimină o substanță gelatinoasă.

Danny se lăsă pe vine lângă cadavru. Deffry și Henderson își poziționară lanternele în așa fel încât să-i asigure o iluminare optimă.

— Organele genitale sunt tumefiate şi prezintă vânătăi. Se disting urme de muşcături pe testicule şi penis.

Îşi duse mâna sub cadavru şi simţi pământul umed. Puse mâna pe pieptul său, în dreptul inimii. Pielea îi era uscată şi nu complet lipsită de căldură.

— Nu există urme de precipitaţii pe cadavru şi, deoarece între miezul nopţii şi ora trei dimineaţa a plouat puternic, putem deduce că victima a fost plasată aici în urmă cu mai puţin de o oră.

Sunetul unei sirene se auzea tot mai aproape. Danny luă lanterna lui Deffry, examinând cât mai îndeaproape partea mai urâtă.

— În total există şase răni ovale, de formă neregulată, circumscrise regiunii trunchiului, între buric şi stern. Ruptura de ţesut delimitează marginile perimetrelor acoperite de sângele coagulat provenind din ele. Tegumentul din vecinătatea fiecărei răni e inflamat şi delimitează în mod clar zonele în care urmele...

— Urme de supt, evident! zise Henderson.

Danny simţi că limbajul textelor de specialitate se duce naibii.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Henderson oftă.

— Urme de muşcături amoroase. Ştii, ca atunci când o damă te suge pe gât. Gibbsey, ia arată-le tipilor în civil ce ţi-a făcut garderobiera aia de la Blue Room de Crăciun.

Gibbs chicoti, dar continuă să noteze. Danny se ridică în picioare, supărat că era ridiculizat de un pârlit de poliţai oarecare. Cadavrul mut reuşise să-l expună ironiei. Îşi simţea picioarele ca de gumă, iar stomacul îl sâcâia. Îndreptă fasciculul lanternei spre pământ şi îşi dădu seama că terenul din jurul mortului fusese tocat de cizmele din dotarea poliţiştilor, iar maşinile LASD şterseseră posibilele urme ale vreunor alte pneuri. Gibbs spuse:

— Nu sunt sigur că am scris toate cuvintele corect.

Danny îşi regăsi vocea de manual.

— Nu contează. Ai grijă să-i duci raportul căpitanului mâine dimineaţă.

— Dar trebuie să ies din tură la opt. Şefu' nu vine până la zece, iar eu am bilete la meciul anului.

— Îmi pare rău, dar o să stai până vin cei din tura de zi sau chiar până apar tehnicienii de la laborator.

— Laboratoru-i închis de Anul Nou şi eu am biletele alea...

Maşina medicului legist opri în dreptul cordonului de poliţie, sugrumându-şi sirena. Danny se întoarse spre Henderson:

— Să nu treacă nimeni de cordoanele poliţiei. Fără reporteri şi fără alţi curioşi. Gibbs, rămâi aici. Tu şi cu Deffry trebuie să obţineţi mărturii de la localnici. Ştiţi care-i chestia: eventualii martori care ar fi putut vedea momentul când a fost aruncat cadavrul, niscaiva trecători suspicioşi sau alte vehicule...

— Upshaw, e patru şi douăzeci dimineaţa! Ce dracu'!

— Foarte bine. Începeţi acum şi s-ar putea să terminaţi până pe la prânz. Lăsaţi-i un raport în dublu exemplar lui Dietrich şi notaţi toate adresele unde locatarii n-au fost de găsit, pentru a fi verificaţi mai târziu.

Henderson se duse valvârtej la maşina lui de patrulare. Danny urmări cum oamenii medicului legist aşezau cadavrul pe brancardă, învelindu-l cu o pătură. Gibbs îi turuia oricui voia să-l asculte despre posibilul rezultat al meciului de pe Rose Bowl şi despre o nouă turnură în cazul Black Dahlia, încă nerezolvat, caz ce continua să fie un subiect de discuţii aprinse. Fasciculele de lumină proiectate de faruri, lanterne şi lămpi cu halogen se încrucişau febril deasupra terenului, scoţând în evidenţă tot felul de detalii: bălţile de noroi ce reflectau umbrele şi lumina lunii sau, în depărtare, scăpărările neoanelor din Hollywood. Danny se gândi la cele şase luni ale sale ca detectiv şi la cele două cazuri de crimă domestică rezolvate rapid. Băieţii de la morgă încărcară trupul în ambulanţă, care întoarse pe loc, apoi se îndepărtă cu

sirena oprită. O maximă a lui Vollmer îi răsări brusc în minte: „În omorurile cauzate de o pasiune extremă ucigaşul îşi va trăda întotdeauna patologia. Dacă detectivul reuşeşte să analizeze probele materiale într-o manieră obiectivă, iar apoi *să gândească* subiectiv, din punctul de vedere al ucigaşului, va reuşi adesea să soluţioneze crime care ne bulversează prin absurditatea lor".

Ochii smulşi din orbite. Organele sexuale desfigurate. Carnea nudă, făcută sită. Danny urmări dubiţa morgii până în centrul oraşului, dorindu-şi ca maşina lui să fi avut o sirenă, ca să ajungă acolo mai repede.

* * *

Morga centrală a oraşului Los Angeles şi cea a comitatului ocupau parterul unei magazii de pe Alameda, la sud de Chinatown. Un paravan de lemn separa cele două activităţi: mesele de examinare, frigiderele şi mesele de disecţie pentru trupurile din jurisdicţia oraşului, plus un set diferit de dotări pentru cadavrele provenind din regiunea limitrofă, patrulată de cei de la Departamentul Şerifului. Înainte ca Mickey Cohen să provoace scandal la primărie şi la Poliţia Metropolitană, ca urmare a dezvăluirilor sale în cazul Brenda Allen – mai-marii celor două instituţii bucurându-se de atenţia celor mai faimoase prostituate din L.A. –, existase o solidă colaborare între oraş şi comitat, medicii şi asistenţii folosindu-se în comun de foliile de plastic, ferăstraiele de tăiat oase şi zeama de murat hoituri. Acum, când poliţiştii de la LAPD îl protejau pe Cohen pe Strip, între cele două agenţii nu apăreau decât probleme.

Cei de la secţia Personal a LAPD emiseseră o serie de edicte: *nu* împrumuturilor de scule medicale ale LAPD, *nu* fraternizării cu echipajele comitatului în timpul misiunilor, *nu* petrecerilor nocturne la lumina lămpilor de laborator, de teamă ca nu cumva unele cadavre neidentificate să fie greşit etichetate, iar unele fragmente confiscate ca suveniruri, ceea ce ar fi dat naştere la

scandaluri menite să reînvie cazul Brenda Allen. Danny Upshaw urmări brancarda care conţinea cadavrul neidentificat numărul 1 – 01.01.1950 – până la rampa morgii de comitat, ştiind foarte bine că şansele lui de a colabora cu patologul său preferat erau aproape nule.

În aripa comitatului era îmbulzeală mare: cadavrele provenite din accidente de maşină zăceau aliniate pe tărgile morgii, asistenţii le agăţau etichete numerotate pe degetele mari de la picioare, poliţişti în uniformă compuneau rapoarte de deces, iar oamenii legistului fumau ţigară de la ţigară, ca să mai taie din duhoarea sângelui, a formolului şi a rănilor stătute. Danny o luă pe scurtătură, pe la ieşirea de incendiu, şi trecu în zona rampei de acces a morgii oraşului, întrerupând un trio format din trei poliţişti de la LAPD ce cântau *Auld Lang Syne*. Înăuntru decorul era acelaşi ca pe teritoriul comitatului, cu excepţia faptului că uniformele erau bleumarin, nu kaki şi bej-măsliniu.

Danny se duse direct în biroul doctorului Norton Layman, asistentul-şef al Morgii Oraşului Los Angeles, autorul lucrării *Ştiinţa împotriva infracţiunilor* şi instructorul său la cursurile serale de „Patologie criminalistică pentru începători" de la University of Southern California. Pe uşa lui se găsea un bilet: „Lucrez ziua, începând cu 01.01. Fie ca Domnul să binecuvânteze această nouă epocă cu mai puţine cazuri decât în prima jumătate a unui secol sângeros. N.L."

Înjurând în barbă, Danny scoase un carneţel şi un pix şi scrise:

„Doctore, ar fi trebuit să ştiu că îţi vei lua liber în noaptea cea mai plină a anului. Avem un 187[1] interesant la comitat – un bărbat mutilat sexual. Material pentru noua ta carte. Iar pentru că eu am răspuns la apel, sunt sigur că mă voi ocupa de caz. Încerci să-i faci autopsia?

1. Număr de cod folosit de poliţia din California pentru crimă (n. r.).

Căpitanul Dietrich zice că cel din tura de zi de la comitat e un cartofor înrăit, susceptibil să fie mituit. Cam atât. D. Upshaw."

Plasă bucăţica de hârtie pe sugativa de pe biroul doctorului, proptind-o cu un craniu uman, după care se întoarse în zona comitatului.

Nebunia încetase. Zorii începeau să mijească deasupra rampei de descărcare. Recolta nopţii era aliniată pe mesele de examinare din inox. Danny privi în jur şi îşi dădu seama că singura fiinţă vie de acolo era un asistent autopsier proptit într-un scaun din camera dispeceratului, ce se scobea pe rând în nas şi între dinţi.

Asistentul se ridică şi veni spre el. Era un tip în vârstă, mirosind a vin, care îl întrebă:

— Cine eşti?

— Detectivul Upshaw. De la secţia de poliţie West Hollywood. Cine-i la recepţie?

— Frumoasă slujbă! Nu eşti un pic cam necopt pentru o treabă funebră ca asta?

— Sunt băiat muncitor. Cine-i la recepţie?

Bătrânul îşi şterse de perete degetul cu care se scobise.

— Pot să jur că nu eşti prea tare la conversaţie. Doctorul Katz era la recepţie, da' a recepţionat cam multă zeamă tare. Acum recepţionează nişte vise în caiacul ăla ovreiesc al lui. Cum se face că toţi ăştia conduc Cadillacuri? Dacă eşti detectiv, ar trebui să ştii răspunsul, nu-i aşa?

Danny îşi simţi pumnii încleştându-se în buzunare, semn că trebuia să se liniştească.

— Habar n-am. Cum te cheamă?

— Ralph Carty, adică...

— Ralph, ai mai pregătit până acum vreun cadavru pentru autopsie?

Carty hohoti.

— Băiete, am făcut de toate – şi pe toţi. L-am făcut pe Rudolph Valentino, care stătea atârnat ca un gândac. Le-am făcut pe Lupe Velez şi pe Carole Landis. Am poze

cu amândouă. Lupe avea păsărica rasă. Dacă te prefaci că nu-s moarte, te poţi distra. Ce zici, câte cinci parai pentru Lupe şi Carole?

Danny îşi scoase portofelul şi pescui două bancnote de zece. Carty scoase din buzunarul de la piept un teanc de poze lucioase. Danny spuse:

— Nţ. Tipul pe care-l vreau e pe tava de colo.

— Poftim?

— M-ocup eu de el. *Acum!*

— Băiete, n-ai patalama de autopsier de comitat!

Danny mai adăugă o hârtie de cinci la totalul mitei pentru Carty. Bătrânul sărută poza spălăcită a unei vedete de film moarte.

— S-ar zice că acum ai, spuse el.

* * *

Danny îşi luă din maşină trusa de prelevare a probelor şi se puse pe lucru. Carty stătea de pază, în cazul că medicul ar fi apărut cumva, nervos.

Trase cearşaful de pe cadavru şi verifică paloarea post-mortem a membrelor. Îi ridică braţele şi picioarele, le lăsă să cadă şi obţinu acea rigiditate care indica *rigor mortis*. Notă în carnet „Decedat probabil în jur de 1.00 dimineaţa", după care mânji degetele mortului cu cerneală şi le rulă pe o bucată de carton solid, mulţumit că obţinuse amprente perfecte din prima.

Apoi examină gâtul şi capul şi măsură cu un compas urma învineţită, cauzată de strangulare, notând toate datele. Vânătaia se întindea de jur împrejurul gâtului. Era mult prea lungă pentru a fi fost lăsată de o mână sau chiar de două. Mijindu-şi ochii, detectă o fibră textilă sub bărbie. O pescui cu o pensetă, se gândi că era din bumbac alb, o puse într-o fiolă şi, dintr-un impuls de moment, forţă fălcile căscate ale mortului, menţinându-le aşa cu ajutorul unui depresor de limbă. Cercetându-i gura cu pixul-lanternă, descoperi fibre identice în cerul gurii, pe limbă şi pe gingii. Notă „Strangulat şi sufocat

cu prosop de bumbac alb", răsuflă adânc şi examină orbitele ochilor.

Pixul-lanternă îi relevă membranele tumefiate, împănate cu substanţa gelatinoasă pe care o remarcase şi pe terenul viran. Danny luă un tampon de bumbac şi unse câte trei lamele cu substanţa din fiecare cavitate. Avea un miros medicinal, de mentă.

Danny trecu la părţile de mai jos, cercetând fiecare centimetru. Se uită atent la adânciturile dinăuntrul coatelor şi simţi o furnicătură: înţepături vechi de seringă, palide, dar clare, pe ambele braţe. Victima fusese un drogat – poate recuperat. Nici una dintre urme nu era recentă. Notă în carnet toate informaţiile, îşi luă compasul şi se pregăti să examineze rănile toracelui.

Cele şase găuri ovale erau plasate la câte trei centimetri distanţă una de alta. Toate erau marcate de urme de dinţi, fiind mult prea sfâşiate pentru a turna un mulaj, şi toate erau prea mari pentru a fi fost făcute de o gură umană care ar fi muşcat perpendicular. Danny rase sângele coagulat de pe intestinele ce ieşeau din răni, mânji lamelele şi îndrăzni un salt speculativ pentru care doctorul Layman l-ar fi crucificat:

Asasinul se folosise de un animal sau de animale în timp ce mutilase post-mortem victima.

Danny examină penisul mortului. Observă urmele evidente de dinţi umani – ceea ce Layman numise „afecţiune ucigaşă", provocând cascade de râs într-o clasă plină până la refuz cu poliţişti aflaţi în timpul liber. Ştia că va trebui să verifice partea de dedesubt şi scrotul. Îl văzu pe Ralph Carty urmărindu-l şi le examină, dar nu mai descoperi alte mutilări. Carty pufni:

— Belit ca o alună!

Danny îi spuse:

— Gura!

Carty dădu din umeri şi se întoarse la postul său de pază. Danny întoarse cadavrul pe burtă şi rămase cu gura căscată.

Tăieturi adânci, ca de bisturiu, zigzagau cu zecile spatele şi umerii mortului din toate unghiurile posibile. Dungile subţiri de sânge închegat erau împănate cu aşchii mici de lemn.

Danny rămase cu privirea pierdută. Suprapuse mutilările frontale cu cele dorsale, încercând să vadă legătura dintre ele. Simţi la subsuori o sudoare rece, care-l făcu să tresară. Apoi auzi o voce supărată:

— Carty, cine-i tipul? Ce caută aici?

Danny se întoarse, afişând un zâmbet împăciuitor. Văzu un tip gras într-un smoching alb, slinos, şi cu o pălărioară cu steluţe verzi pe care scria „1950".

— Detectivul Upshaw. Sunteţi doctorul Katz?

Grasul începuse să ridice mâna, apoi o lăsă să cadă.

— Ce faci cu cadavrul ăla? Cu ce drept vii aici şi îţi bagi nasul în munca mea?

Undeva în spate Carty se făcu mic şi imploră din priviri. Danny spuse:

— Am fost prezent la locul crimei şi am vrut să examinez eu însumi cadavrul. Sunt calificat să o fac, dar am minţit. I-am spus lui Ralph că ai zis mata că-i cuşer s-o fac.

Doctorul Katz spuse:

— Ia ieşi afară, detectiv Upshaw!

Danny răspunse:

— An Nou fericit!

Ralph Carty spuse:

— E-adevărat, doctore! Să n-am parte dacă mint!

Danny îşi împachetă trusa, nefiind sigur încotro s-o apuce: să cerceteze Allegro Street sau să meargă acasă, să doarmă şi să viseze – Kathy Hudgens, Buddy Jastrow, casa pătată cu sânge de pe aleea din comitatul Kern... Ieşind pe rampa de descărcare a morgii, privi în urmă. Ralph Carty împărţea banii de mită cu doctorul, punându-i în pălărioara de revelion.

CAPITOLUL DOI

Locotenentul Mal Considine se uita la o fotografie înfăţişându-i pe soţia şi fiul său şi încerca să nu se gândească la Buchenwald.

Tocmai trecuse de ora 8 dimineaţa. Mal era în oficiul lui de la Biroul de Anchete Penale al Procuraturii, după un somn grăbit, alimentat de prea mult scotch. Pantalonii îi erau acoperiţi cu confetti. Echipa de stenografe a diviziei îi ştampilase cu sărutări uşa pe care scria COMANDANT, încadrând tăbliţa de pe uşă în urme de ruj Max Factor, modelul Crimson Decadence. Etajul al şaselea al Primăriei arăta ca terenul devastat de după o paradă. Ellis Loew tocmai îl trezise cu un telefon: voia să-l întâlnească împreună cu „altcineva" într-o jumătate de oră, la Pacific Dining Car. I-a lăsat pe Celeste şi pe Stefan acasă, să sărbătorească singuri ziua de Anul Nou, fiindcă ştia că soţia lui va profita de moment ca să declanşeze un război.

Mal ridică receptorul şi formă numărul de acasă. Celeste răspunse după ce telefonul sună de trei ori: „Da? Cine e cel care sună?", fraza ei încâlcită însemnând în mod sigur că vorbise cu Stefan în cehă.

— Eu sunt. Voiam să ştii că s-ar putea să mai întârzii câteva ore.

— Blonda ridică pretenţii, *Herr Lieutenant*?

— Nu e nici o blondă, Celeste. Ştii şi tu că nu e nici o blondă şi că întotdeauna adorm frânt la Primărie după revelion...

— Cum spui în engleză *rotkopf*? Roşcată? *Kleine rotkopf scheisser schtupper...*

— Vorbeşte englezeşte, fir-ar să fie! Nu fă din astea cu mine!

Celeste izbucni în râs. Chicotele teatrale care se răsfrângeau în discursul ei de vorbitoare de limbi străine îl înfuriau de fiecare dată.

— Lasă-l pe băiatul meu la telefon, fir-ar să fie!

Tăcere, apoi replica de final obişnuită emisă de Celeste Heisteke Considine:

— Nu e băiatul tău, Malcolm. Tatăl lui a fost Jan Heisteke, iar Stefan o ştie. Tu eşti binefăcătorul şi soţul meu, iar băiatul are unsprezece ani şi ştie că zestrea lui genetică nu include texte de poliţist *amerikanisch* sau de meciuri de baseball şi...

— *Dă-l pe băiat la telefon, fir-ai tu să fii!*

Celeste chicoti încet. Mal ştia că soţia lui îşi dădea seama când se încheia comedia – când făcea uz de vocea lui de poliţist. Linia telefonică era tăcută. Pe fundal se putea auzi cum Celeste îl trezeşte cu blândeţe pe Stefan, fredonând ceva în cehă. Apoi băiatul interveni chiar acolo, între ei:

— Tată... Malcolm?

— Da. La mulţi ani!

— Am văzut artificiile. Am fost pe acoperiş şi am ţinut umb-umb...

— Aţi ţinut umbrelele?

— Da. Am văzut Primăria luminată, apoi artificiile, pe urmă s-au... fisurat?

Mal zise:

— Au sfârâit, Stefan. S-f-â-r-â-i-t. O fisură e un fel de gaură în pământ.

Stefan încercă noul cuvânt:

— S-f-â-s-â-i-t?

— Un singur „s". Facem o lecţie după ce vin acasă. Poate mergem cu maşina până la Westlake Park şi hrănim raţele.

— Ai văzut artificiile? Te-ai uitat pe fereastră să vezi?

La ora aceea încercase să facă faţă ofertei lui Penny Diskant pentru una rapidă în toaletă – picioarele şi sânii ei frecându-se de el, dorinţa lui să fi putut s-o facă.

— Da, a fost superb. Fiule, acum trebuie să te las. Slujba. Culcă-te la loc, ca să fii în formă pentru lecţia noastră.

— Da. Vrei să vorbeşti cu *Mutti*?

— Nu. La revedere, Stefan.

— La revedere, t-t-tata.

Mal puse receptorul în furcă. Mâinile îi tremurau şi ochii i se acoperiră cu o peliculă de lacrimi.

* * *

Centrul Los Angeles-ului era mut, de parcă ar fi dormit zdravăn după o beţie. Singurii cetăţeni ce se vedeau erau câţiva vagabonzi aşezaţi la coadă pentru gogoşi şi cafea în faţă la Union Rescue Mission. Maşinile erau parcate aiurea – boturi în aripi buşite – în faţa hotelurilor de pe South Main ce închiriau camere cu ora. Smocuri de confetti atârnau de ferestre şi acopereau trotuarele, iar soarele care se ridica dinspre oceanul de la răsărit îţi dădea senzaţia de căldură, abur şi mahmureală. Mal conduse maşina spre Pacific Dining Car, dorindu-şi ca prima zi a noului deceniu să aibă o viaţă scurtă.

Restaurantul era plin cu turişti dotaţi cu aparate de fotografiat, ce devorau câte un meniu Rose Bowl Special – cartofi prăjiţi împănaţi cu stridii şi costiţă, clătite pufoase, Bloody Mary şi cafea. Şeful de sală îi comunică lui Mal că domnul Loew şi un alt gentleman îl aşteptau în Gold Rush Room, un separeu intim, preferat de oficialităţile oraşului. Mal se întoarse şi bătu la uşă, care se deschise o fracţiune de secundă mai târziu, iar acel „un alt gentleman" apăru zâmbitor în cadru.

— Cioc, cioc, cioc! Cine-i acolo? Dudley Smith, aşa că păzea, bolşevici! Te rog, intră, locotenente! Avem aici o întrunire de bun augur a inteligenţei poliţieneşti, aşa că trebuie să marcăm momentul cu protocolul cuvenit.

Mal îi strânse mâna bărbatului, recunoscându-i numele, stilul şi vocea de tenor cu accent irlandez, deseori imitată. Locotenentul Dudley Smith de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles (LAPD), Divizia Omucideri. Înalt, spătos, cu faţa roşie. Născut la Dublin, crescut în L.A., şcolit într-un colegiu al iezuiţilor. Omul cheie în momente de criză pentru fiecare şef al poliţiei încă de pe vremea durului Dick Steckel. Omorâse şapte oameni în misiune şi purta cravate făcute la comandă, cu imprimeuri reprezentând scuturile de pe emblema LAPD, cătuşele şi cifra 7, aranjate în cercuri concentrice. Se zvonea că are un revolver de armată calibrul 45, încărcat cu gloanţe dum-dum unse cu usturoi, şi un şiş special, cu arc.

— Locotenente, ce plăcere!

— Spune-mi Dudley. Avem grade egale. Eu sunt mai în vârstă, dar tu eşti mult mai chipeş. Presimt că o să fim nişte parteneri nemaipomeniţi. Nu-i aşa, Ellis?

Mal privi peste umărul lui Dudley Smith la Ellis Loew. Şeful Diviziei Penale a Procuraturii era aşezat ca pe tron într-un scaun din piele şi pescuia stridiile şi bucăţelele de costiţă dintre cartofii prăjiţi.

— Sunt absolut sigur, zise el. Ia loc, Mal. Ai chef de un mic dejun?

Mal se aşeză pe scaunul din faţa lui Loew. Dudley se postă între ei. Cei doi erau îmbrăcaţi în costume de tweed cu veste – Loew în gri, Smith în maro. Amândoi aveau insigne la rever: cheia frăţiei Phi Beta Kappa la avocat, cîteva insigne ale unor asociaţii locale la poliţist. Mal îşi ajustă hainele boţite, gândindu-se că Smith şi Loew arătau ca doi căţeluşi feroce ieşiţi din aceeaşi hazna.

— Nu, mulţumesc, consiliere, răspunse el.

Loew arătă spre ibricul de argint:

— Cafea?

— Nu, mulţumesc.

Smith zâmbi şi se lovi cu palmele peste genunchi.

— Dar o explicaţie a intruziunii noastre matinale în paşnica ta viaţă de familie vrei?

Mal spuse:

— Bănuiesc că Ellis doreşte să fie procuror districtual, eu vreau să ajung şeful anchetatorilor la Procuratură, iar ţie ţi-ar plăcea să conduci Biroul Omucideri după ce Jack Tierney iese la pensie luna viitoare. Înseamnă că avem unele informaţii importante, de care eu încă n-am auzit, un caz în care noi doi vom fi anchetatorii, iar Ellis procurorul acuzării. Un salt decisiv în cariera noastră. Am ghicit?

Dudley izbucni într-un hohot de râs. Loew spuse:

— Îmi pare bine că n-ai terminat Facultatea de Drept, Malcolm. Nu mi-ar fi fost uşor la tribunal faţă-n faţă cu tine.

— Adică am ghicit?

Loew pescui o stridie şi o înmuie în gălbenuşul de ou.

— Nu. Deşi noi am obţinut deja posturile de care vorbeai. Pur şi simplu. Dudley chiar s-a oferit voluntar pentru...

Smith îl întrerupse:

— M-am oferit voluntar dintr-o pornire patriotică. Îi urăsc pe comunişti mai rău decât pe Satana.

Mal îl privi pe Ellis cum ia o gură de stridii, una de costiţă şi una de ou. Dudley îşi aprinse o ţigară, uitându-se la el. Mal simţea că se coace ceva serios.

— Oare de ce mă gândesc eu la o treabă pentru marele juriu?

Loew se lăsă pe spate, întinzându-se. Mal ştia că încerca să adopte stilul din tribunal.

— Pentru că eşti isteţ. Te ţii la curent cu ştirile locale?

— Nu prea.

— Păi, există o serie de probleme cu sindicatele, în special cu studiourile de filme de la Hollywood. Cei din sindicatul camionagiilor, Teamsters, au făcut demonstraţii împotriva celor de la AUFT – Alianţa Unită a Figuranţilor şi Tehnicienilor. Ăştia au un contract pe termen lung cu RKO şi cu alte câteva studiouri ieftine din Gower Street. Demonstrează pentru salarii mai mari şi dividende, dar nu fac grevă şi...

Dudley Smith lovi masa cu ambele palme.

— Mama lor de iubitori de Roşii scârboşi şi subversivi! Să-i ia naiba pe toţi!

Loew se strâmbă uşor. Mal studie mâinile uriaşe ale irlandezului. Cu ele rupea gâturi, smulgea urechi, silea la mărturisiri. Făcu un mic salt deductiv şi trase concluzia că lui Ellis îi era frică de Smith, iar Smith îl ura din principiu, căci era un avocat evreu isteţ şi pui de lele.

— Ellis, discutăm aici de un posibil caz *politic*?

Loew îşi lustrui insigna şi zâmbi.

— Discutăm despre o investigaţie de mari proporţii a marelui juriu, vizând influenţa comuniştilor în Hollywood, cu tine şi cu Dudley ca anchetatorii mei de bază. Ancheta se va axa în principal asupra celor de la AUFT. Sindicatele colcăie de tipi subversivi, care şi-au format un aşa-numit trust al eminenţelor cenuşii. El dirijează tot bâlciul: o femeie şi o jumătate de duzină de bărbaţi, toţi având legături puternice cu colegii lor care au făcut puşcărie pentru că au refuzat să depună mărturie în faţa comisiei senatoriale din '47, ce investiga activităţile antiamericane. Toţi cei care fac parte din AUFT au lucrat la o serie de filme care adoptă ideologia comunistă *şi* au legături cu alte persoane subversive. Comunismul e un fel de pânză de păianjen. Un fir te conduce la cuib, alt fir la o întreagă colonie. Firele sunt nume şi numele devin martori care pronunţă alte nume. Iar tu şi cu Dudley îmi veţi procura acele nume.

Tresele de argint ale gradului de căpitan dansau în mintea lui Mal. Îl privi fix pe Loew şi emise o serie de obiecţii, jucând rolul de avocat al diavolului împotriva propriului interes.

— De ce eu şi nu căpitanul Bledsoe? El e anchetatorul-şef al Procuraturii, spaima tuturor răufăcătorilor din oraş. El e favoritul mulţimii, ceea ce e important, din moment ce tu dai impresia unui rechin. Eu sunt un detectiv specializat în obţinerea de probe în cazurile de crimă. Dudley e pur şi simplu un ofiţer important de la

Omucideri. De ce *noi*? De ce acum – la ora 9 dimineaţa, în ziua de Anul Nou?

Loew numără obiecţiile pe degetele de la mâna lui cu unghiile manichiurate şi bine lustruite.

— Unu: am stat aseară până târziu cu procurorul districtual. Bugetul fiscal al Procuraturii pe 1950 trebuie să ajungă mâine la Consiliul Local şi am reuşit să-l conving ca surplusul de aproximativ patruzeci şi două de mii de dolari să fie alocat luptei împotriva Pericolului Roşu. Doi: procurorul adjunct Gifford, de la Divizia Marelui Juriu, a acceptat să facă schimb de posturi cu mine. El vrea să capete experienţă de procuror în anchetarea unor cazuri de crime, iar tu ştii ce vreau eu. Trei: căpitanul Bledsoe devine senil. În urmă cu două seri a luat cuvântul la clubul Kiwanis din Los Angeles şi a eşuat într-o serie de obscenităţi. A creat multă agitaţie atunci când şi-a trâmbiţat intenţia de a-i „dona ciolanul" său Ritei Hayworth, ca să i-l „frece până-i dă sângele". Procurorul districtual l-a contactat pe doctorul lui Bledsoe şi a aflat că dragul nostru căpitan a avut o serie de atacuri cerebrale minore, pe care le-a tăinuit de restul lumii. Se va pensiona pe 5 aprilie – exact după douăzeci de ani de când lucrează la Procuratură – şi până atunci nu va face decât figuraţie. Patru: tu şi cu Dudley sunteţi nişte detectivi al naibii de buni şi de isteţi, cu un stil contrastant intrigant. Cinci...

Mal lovi masa în stilul lui Dudley Smith:

— Cinci: amândoi ştim că procurorul districtual vrea ca anchetator-şef pe cineva din afara grupului său. Va merge la FBI sau îi va lua la rând pe cei de la LAPD înainte de a mă accepta pe mine.

Ellis Loew se aplecă în faţă.

— Mal, a fost de acord cu numirea ta. Anchetator-şef şi avansarea la gradul de căpitan. Ai treizeci şi opt de ani, nu?

— Treizeci şi nouă.

— Eşti un copil. Descurcă-te bine şi în cinci ani te vei apăra cu bastonul de ofertele de şef al poliţiei. Iar eu voi

fi procuror districtual şi McPherson va fi adjunctul guvernatorului. Te interesează?

Mâna dreaptă a lui Ellis Loew rămăsese întinsă pe masă. Dudley Smith i-o strânse, tot numai zâmbet. Mal recapitulă lista cazurilor pe care le cerceta: o prostituată măcelărită în Chinatown, două omoruri nesoluţionate în Watts, un jaf şi un jaf armat la bordelul frecventat de mai-marii de la LAPD. Prioritate redusă sau nici o prioritate. Adăugă şi mâna lui peste a lor şi zise:

— Mă interesează.

Apoi grămada de mâini se dispersă. Dudley Smith îi făcu cu ochiul lui Mal.

— Parteneri de seamă pentru o cauză de seamă.

Ellis Loew se ridică în picioare lângă scaunul său.

— Întâi vă voi spune ce avem, pe urmă îmi spuneţi voi de ce avem nevoie. Avem depoziţii luate sub jurământ de la membrii sindicatului, consemnând implicarea Roşiilor în AUFT. Avem liste cu membri de frunte ai Partidului Comunist, confruntate cu listele membrilor de frunte ai AUFT – şi cu multe nume comune. Avem copii ale unor filme pro-sovietice făcute în timpul războiului – pură propagandă roşie –, filme la care au colaborat membri ai AUFT. Avem şi artilerie grea – o voi menţiona într-o clipă – şi sunt pe cale să obţin un set de fotografii făcute unor persoane supravegheate de FBI: membri de vază ai AUFT întreţinându-se cu membri cunoscuţi ai Partidului Comunist şi cu unii indivizi condamnaţi pentru activităţi de susţinere a protestului de la Sleepy Lagoon din '43 şi '44. Muniţie serioasă, chiar de la sursă.

Mal spuse:

— Chestia cu Sleepy Lagoon s-ar putea întoarce împotriva noastră. Tinerii condamnaţi atunci erau nevinovaţi, nu l-am prins niciodată pe adevăratul ucigaş, iar cauza lor era prea populară. Republicanii au semnat petiţia de protest. Poate că această abordare ar trebui regândită.

Dudley Smith îşi stinse ţigara în restul de cafea.

— Au fost vinovaţi, flăcău! Toţi şaptesprezece. Cunosc bine cazul. I-au tras lui José Diaz o bătaie soră cu moartea, l-au târât până la Lagoon şi l-au călcat cu o rablă. Chestie pasională, tipică pentru ei. Diaz i-o trăgea unei surori a cuiva care era vărul altcuiva. Ştii cum se cuplează şi procreează mâncătorii ăştia de taco! Mongoloizi idioţi toţi, până la unul.

Mal oftă.

— A fost o mare eroare, locotenente. S-a întâmplat chiar înainte de revoltele costumelor *zoot*[1], când toată lumea era pornită pe mexicani. Dar un guvernator republican i-a graţiat pe copiii ăia. Nu comuniştii.

Smith se uită la Loew.

— Prietenul nostru crede palavrele unor nenorociţi şi se îndoieşte de cuvântul unui camarad ofiţer. Nu mai lipseşte decât să ne spună că Departamentul a fost responsabil pentru necazurile bieeeţilor noştri semeni hispanici din timpul revoltelor! O interpretare comunistă destul de populară, aş adăuga.

Mal întinse mâna după o chiflă, menţinându-şi acelaşi ton al vocii, ca să-i demonstreze irlandezului arţăgos că nu-i era frică de el.

— Nu, o interpretare populară în LAPD. La acea vreme eram şi eu acolo, iar cei cu care am lucrat au catalogat soluţionarea cazului drept gunoi. *Pur şi simplu.* În plus...

Loew ridică vocea – exact în momentul în care Mal simţi că glasul lui începe să tremure.

— *Domnilor, vă rog!*

---

1. *Zoot Suit Riots* (engl.) – o serie de revolte pornite pe baze rasiale în anul 1943 în Los Angeles. Practic, a fost vorba de confruntări de stradă între militarii americani întorşi de pe front şi populaţia mexicană locală. Numele dat evenimentelor vine de la tipul de costum bărbătesc numit *zoot suit*, foarte popular în acea vreme, cu pantaloni strânşi pe glezne şi haină cu umeri largi, vătuiţi (n.r.).

Întreruperea îi permise lui Mal să înghită, să-şi ascută privirea şi să-l săgeteze pe Dudley Smith. Poliţistul ripostă cu un zâmbet blând, zicând:

— Destulă ceartă pentru un amărât de hispanic mort.

Apoi îi întinse mâna. Mal i-o strânse. Smith îi făcu iar cu ochiul.

Ellis Loew spuse:

— Aşa e mult mai bine, pentru că vinovăţia sau nevinovăţia n-au nici o legătură cu problema noastră. Adevărul e că Sleepy Lagoon a atras interesul multor indivizi subversivi şi ei au exploatat situaţia în folosul lor. Ei sunt ţinta noastră. Acum ştiu că vreţi amândoi să mergeţi acasă, la familiile voastre, astfel încât voi trage concluziile pentru ziua de astăzi. În esenţă, ce veţi face voi e să-mi găsiţi ceea ce agenţii FBI numesc „martori amiabili" – membri AUFT şi alţi indivizi de stânga dispuşi să recunoască asocierea lor cu mişcarea comunistă şi să dea unele nume. Va trebui să obţineţi mărturisiri conform cărora filmele pro-comuniste la care au lucrat membrii AUFT făceau parte dintr-un plan bine organizat – propagandă menită să impună cauza comunistă. Va trebui să obţineţi dovezi ale acestor activităţi – acţiuni subversive în comunitatea din oraşul Los Angeles. N-ar strica să punem laba pe nişte nume mari. E binecunoscut faptul că multe staruri de la Hollywood sunt tovarăşi de drum. Asta ne-ar da o ceartă...

Loew făcu o pauză. Mal întrebă:

— Valoare de piaţă?

— Da. Bine zis, deşi un pic cinic. Se pare că sentimentele patriotice nu te încearcă prea tare, Malcolm. Poate că ar trebui să încerci să te laşi cuprins de mai multă fervoare în misiunea asta.

Mal se gândi la zvonul pe care îl auzise: că Mickey Cohen cumpărase o parte din Teamsters, sindicatul camionagiilor, de la reprezentantul lor de pe Coasta de Est, un tip care urmărea să investească bani în cazinourile din Havana.

— Mickey C. ar putea fi muls şi el de nişte dolari dacă fondurile oraşului se subţiază prea mult. Pun pariu că nu l-ar deranja dacă i-ar vedea pe cei de la AUFT fără contracte şi înlocuiţi cu oamenii lui.

Loew se înroşi la faţă. Dudley Smith bătea darabana cu pumnul.

— Nu e prost prietenul nostru Malcolm. Da, flăcău, lui Mickey i-ar plăcea să-şi vadă gealaţii de camionagii pe felie, iar cei de la studiourile de filmare ar vrea să-i lase pe cei din AUFT fără slujbe. Ceea ce nu anulează faptul că în AUFT colcăie Roşii. Ştii, flăcău, că la un moment dat era cât pe-aci să devenim colegi?

Mal ştia. Thad Green îi oferise un transfer la Brigada Durilor în '41, când fusese avansat la gradul de sergent. Refuzase oferta. N-avea nervi să stea să facă supravegheri nocturne ale răufăcătorilor acuzaţi de jafuri armate, să dărâme uşi şi să năvălească în case cu glonţ pe ţeavă şi degetul pe trăgaci, arta diplomatică a armei practicată de poliţie, sau să escorteze dubele cu puşcăriaşi înrăiţi şi să-i cumineţească pe eliberaţii condiţionat cu lovituri de pistol peste cap. La vremea aceea Dudley Smith omorâse deja patru oameni.

— Am vrut să lucrez la Narcotice.

— Ai avut dreptate. Mai puţine riscuri, mai multe şanse de a avansa în grad.

Vechile zvonuri: poliţistul de patrulă/sergentul/locotenentul Mal Considine, tipul lansat pe traseul LAPD/Procuratură şi căruia nu-i plăcea să-şi murdărească mâinile. A fugit speriat în primul lui an, când fusese repartizat la secţia de pe Strada 77. Mal se întrebă dacă Dudley Smith ştia ceva despre camerele de gazare de la Buchenwald.

— Ai dreptate. N-am văzut nici o şansă acolo.

— Ne-am distrat nemaipomenit, flăcău! Te-ai fi simţit ca acasă. Ceilalţi nu împărtăşeau aceeaşi părere, dar sunt sigur că i-ai fi convins.

Aceleaşi texte vechi. Mal se uită la Ellis Loew şi spuse:

— Hai să ne oprim aici, vrei? Ce spuneai despre muniţia aia?

Ochii lui Loew navigau de la Mal la Dudley.

— Mai avem două ajutoare. Primul e un fost agent FBI, Edmund J. Satterlee, şeful unui grup numit Contracurente Roşii. E pe statul de plată al mai multor corporaţii şi al unor indivizi pe care i-am putea numi grei şi care lucrează în industria divertismentului. Îi verifică pe viitorii angajaţi dacă au legături cu comuniştii şi contribuie la înlăturarea elementelor subversive care au reuşit să se infiltreze deja. Ed e un expert în comunism şi ne poate prezenta cea mai eficientă metodă de a valorifica la modul optim probele obţinute. Cel de-al doilea e un psihiatru, doctorul Saul Lesnick. A fost psihologul „agreat" al Partidului Comunist încă din anii '40, iar de mai mulţi ani încoace e informator pentru FBI. Avem acces la cartoteca completă a dosarelor lui psihiatrice, cu toţi mahării de la AUFT şi rufele lor murdare, datând încă dinainte de război. *Artilerie grea.*

Smith lovi masa cu palma şi se ridică în picioare.

— Un tun, o mitralieră, poate chiar o bombă atomică. Ne întâlnim cu ei mâine acasă la tine, Ellis? La ora zece?

Loew îl ţinti cu degetul, imitând ţeava unui pistol:

— Zece fix.

Dudley imită gestul în direcţia lui Mal:

— Ne vedem atunci, partenere. Nu e Brigada Durilor de pe vremuri, dar în mod sigur ne vom distra.

Mal dădu din cap şi îl urmări pe marele irlandez ieşind din încăpere. Trecură câteva secunde. Loew zise:

— Un tip colţuros. Dacă n-aş fi crezut că voi doi veţi face un cuplu pe cinste, nu l-aş fi primit în echipă.

— S-a oferit voluntar?

— Are intrare la McPherson şi ştia de aranjament înainte de a primi eu undă verde. Crezi că-l poţi struni în aşa fel încât să n-o dea în bară?

Întrebarea era ca o hartă rutieră ce înfăţişa tot păienjenişul de zvonuri. Ellis Loew îl ştia de ucigaş de nazişti

şi credea, probabil, că tot el fusese şi în spatele atentatului eşuat asupra lui Buzz Meeks. Era de presupus că dezgropaseră toate poveştile Diviziei Narcotice de pe Strada 77. Dudley Smith ştia ce face.

— Nu văd nici o problemă, consiliere.

— Perfect. Cum merge cu Celeste şi Stefan?

— N-ai vrea să ştii.

Loew zâmbi:

— Atunci fruntea sus! Ne aşteaptă lucruri măreţe.

CAPITOLUL TREI

Turner „Buzz" Meeks îi privea pe polițiștii închiriați care patrulau pe proprietatea celor de la Hughes Aircraft, pariind patru contra unu că Howard îi angajase pe nemernicii ăia ineficienți doar pentru că îi plăceau uniformele lor și doi contra unu că le proiectase chiar el. Ceea ce însemna că agenția Mighty Man făcea de fapt parte din RKO Pictures/ Hughes Aircraft/ compania producătoare de mașini-unelte „Stray Dog" – ultima firmă reprezentând numele de cod al unor operațiuni de evaziune fiscală ale marelui om, care o cumpărase și se implicase în ea din capriciu. Hughes avea la San Ysidro o fabrică de sutiene condusă 100% de mexicani, mai avea o fabrică ce producea trofee placate cu metal și deținea și patru chioșcuri cu gustări, amplasate strategic – în esență pentru a-și satisface propriul regim alimentar, cu hamburgeri/ chili/ hotdogi. Buzz stătea în ușa biroului său și remarcă buzunarele cu pliuri bufante ale tipului de la Mighty Man, care era plasat lângă hangarul de vizavi, buzunare făcute în același stil cu bluza pe care Howard o concepuse pentru Jane Russell pentru a-i scoate în evidență țâțele, dar renunță la pariurile mentale. Și, pentru a enșpea mia oară în viață, se întrebă de ce oare făcea întotdeauna astfel de pariuri când era plictisit.

Acum era foarte plictisit.

Era puțin după ora 10, în dimineața zilei de Anul Nou. Buzz, în calitatea lui de șef al Serviciului de Pază și Securitate de la Hughes Aircraft, nu făcuse toată noaptea

altceva decât să-i dirijeze pe cei de la Mighty Man în ceea ce Howard Hughes numea „perimetrul de patrulare". În noaptea de revelion paznicii angajaţi ai uzinei primiseră liber, iar de ieri seară în curtea respectivă patrulau nişte spectre de beţivi inveteraţi. Momentul culminant al angajării lor îl constituia marele bonus oferit de Howard de Anul Nou: bena unui camion burduşită cu hotdogi şi Coca-Cola, ce sosise exact în clipa în care 1949 devenea 1950 – un cadou care se scădea din fişa fiscală a fabricanţilor de hamburgeri din Culver City. Buzz lăsă jos carneţelul lui cu calcule pentru pariuri şi se uită la Mighty Men cum mănâncă. Făcu un pariu de şase contra unu cum că lui Howard i-ar fi sărit muştarul dacă le-ar fi văzut uniformele făcute la comandă pătate cu ketchup şi varză murată.

Bărbatul îşi verifică ceasul de la mână: 10.14. La 12 putea să plece acasă şi să se culce. Se lăsă pe spate în scaun şi scană pereţii, studiind fotografiile înrămate. Fiecare dintre ele îl făcea să calculeze şansele pentru şi împotriva lui, convingându-l cât de perfectă era slujba asta de faţadă şi amintindu-i ce fusese *în realitate*.

Iată-l: scund, spătos, aproape umflat, stând lângă un Howard Hughes înalt, chipeş, într-un costum alb cu dunguliţe – un golan din Oklahoma şi un milionar excentric punându-şi coarne reciproc. Buzz văzu în fotografia respectivă două feţe ale unui portret de ţărănoi: o faţă era cea a unui şerif cumpărat cu bani şi femei, iar reversul o lamentaţie pentru bossul care îl cumpărase. Urma apoi o colecţie de ipostaze poliţieneşti: Buzz tras prin inel la absolvirea Academiei de Poliţie, în '34, după aceea tot mai gras şi mai bine îmbrăcat, pe măsură ce fotografiile marcau salturile în timp, cu activitatea de la Diviziile Fraude şi Înşelătorii, Jafuri, apoi Narcotice, cu sacouri din caşmir şi păr de cămilă şi cu privirea aceea uşor nervoasă, tipică recuperatorilor de pretutindeni. Apoi sergentul detectiv Turner Meeks într-un pat de spital de la Queen of Angels şi mai mulţi superiori în jurul lui,

arătând spre rănile cărora poliţistul le supravieţuise, în timp ce *el* se întreba dacă nu cumva vreun coleg de-al lui îi înscenase totul. Un şir de instantanee din viaţa civilă pe peretele de deasupra biroului: un Buzz mai cărunt şi mai gras alături de primarul Bowron, fostul procuror districtual Buron Fitts, Errol Flynn, Mickey Cohen, producători cărora le furnizase curve, starlete pe care le scăpase de procese şi le rezolvase avorturi, cure de dezintoxicare pentru droguri, doctori recunoscători pentru recomandările făcute... Om bun la toate, aranjor, băiat de mingi, băiat dur.

Băiat lefter.

Buzz stătea la birou, calculând debite şi credite. Deţinea paisprezece acri de pământ agricol sărac şi lipsit de valoare în comitatul Ventura. Îl cumpărase pentru părinţii lui, pentru când vor ieşi la pensie, dar ei l-au păcălit şi-au mierlit-o în timpul epidemiei de febră tifoidă din '44. Agentul imobiliar cu care vorbise i-a spus că nu valora mai mult de treizeci de dolari acrul. Mai bine aştepta – n-avea cum să scadă mai mult. Mai avea o maşină Eldorado '48 coupé verde, identică cu cea a lui Mickey C., dar fără să fie blindată. Avea o droaie de costume de la Oviatt şi London Shop, cu pantalonii prea strâmţi pentru burta lui. Dacă Mickey ar fi cumpărat ţoale la mâna a doua, n-ar mai fi avut probleme: el şi micuţul gangster aveau exact aceeaşi măsură. Dar Mickey arunca la gunoi cămăşile pe care le purtase de două ori, iar lista debitelor ieşea de pe pagină şi trecea pe sugativă.

Sună telefonul. Buzz ridică receptorul.

— Paza. Cine-i acolo?

— Sol Gelfman, Buzz. Mă mai ţii minte?

Era boşorogul de la MGM care avea un nepot hoţ de maşini: un tip drăguţ care şutea decapotabile din parcările restaurantelor şi gonea cu ele prin toate tunelurile din zonă, lăsându-şi întotdeauna cartea de vizită – un rahat baban – pe bancheta din spate. L-a mituit pe poliţistul care îl arestase ca să-şi modifice raportul şi să

menţioneze doar două – nu douăzeci şi şapte – de furturi, fără nici o referire la balega din spate. Judecătorul l-a eliberat condiţionat pe puşti, menţionând familia bună din care se trăgea şi verva tinerească.

— Sigur că da. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Gelfman?

— Păi, Howard mi-a spus c-ar fi bine să te sun. Am o mică problemă, iar Howard crede că tu mă poţi ajuta.

— Nepotu-tău a luat-o iar pe căi greşite?

— Nu, Doamne fereşte! E vorba de o fată din noul meu film. Are nevoie de ajutor. Nişte ordinari i-au făcut câteva poze deocheate înainte să semneze contractul cu mine. Le-am dat nişte bani ca să se poarte drăguţ, dar sunt nişte nerușinaţi.

Buzz gemu: se profila o demonstraţie de forţă.

— Ce fel de poze?

— Urâte. Chestii cu animale. Lucy şi un dog german cu o sculă cât a lui King Kong. Mi-ar plăcea să am un *şlong*[1] ca ăla.

Buzz puse mâna pe pix şi întoarse lista debitelor pe cealaltă parte.

— Cine-i fata şi ce ştii despre şantajişti?

— Despre tipi ştiu cam o laie. L-am trimis pe asistentul meu de producţie cu banii. Fata e Lucy Whitehall şi, atenţie!, am un detectiv particular care a căutat să afle de unde telefonează şmecherii. Tartorul grupului e grecul cu care şi-o pune, Tommy Sifakis. Aşa-i că-i tare? Îşi şantajează propria gagică, sunând chiar din micuţul lor cuib de nebunii. Are nişte amici care ridică mălaiul, iar Lucy nici nu ştie cât e de fraierită. Îţi vine să crezi una ca asta?

Buzz calcula nota de plată. Gelfman continua să peroreze:

— Buzz, pentru mine chestia valorează cinci sutare. Şi-ţi fac un favor, pen' că Lucy îşi dădea odinioară ţoalele jos laolaltă cu Audrey Anders, bucăţica lui Mickey Cohen. M-aş putea duce la Mickey, da' tu m-ai rezolvat beton

1. Sulă, penis (termen argotic idiş – n.r.).

data trecută, aşa că-ţi dau ţie pontul. Howard zice că ştii ce-i de făcut.

Buzz văzu vechiul lui baston de cauciuc atârnând de clanţa de la baie şi se întrebă dacă mai era la fel de priceput.

— Preţul e o mie, domnule Gelfman.

— Ce! Ăsta-i jaf la drumul mare!

— Nu, e un caz penal de şantaj, rezolvat în afara tribunalului. Ai adresa lui Sifakis?

— Mickey ar face-o pe gratis!

— Mickey ar fi în stare să te-ncalţe cu o complicitate la crimă. Care-i adresa lui Sifakis?

Gelfman expiră încet.

— Mama voastră de cârcotaşi pungaşi! E Vista View Court, numărul 1187, în Studio City. Şi dacă-i vorba de un miar, vreau o rezolvare perfectă.

Buzz zise:

— Ca o căcare pe bancheta din spate.

Puse receptorul în furcă, apoi îşi luă pacificatorul LAPD de pe clanţă şi plecă spre Cahuenga Pass.

***

Drumul până în Valley îi luă o oră. Alte douăzeci de minute se scurseră cât căută Vista View Court, dând târcoale complexelor de clădiri de închiriat, nişte cuburi tencuite şi dispuse în semicercuri săpate în dealurile din Hollywood. Numărul 1187 era o clădire din prefabricate, de culoarea piersicii, cu vopseaua deja spălăcită şi armăturile din aluminiu brăzdate de rugină. Clădirea era flancată de replici identice – galben-lămâiţă, lavandă, turcoaz, roz palid şi roz aprins, alternând cum coborai din vârful colinei spre capătul marcat de pancarta ce anunţa: VISTA VIEW GARDENS! LOCUINŢE CALIFORNIENE DE PRIM RANG! FĂRĂ NICI 1 $ AVANS PENTRU VETERANI! Buzz parcă în faţa magherniţei gălbejite, gândindu-se la nişte mitocani aruncaţi în şanţ.

Copilaşii se întreceau cu tricicletele pe pietrişul din faţa locuinţelor. Sub soarele dogoritor nu se vedea nici

un adult. Buzz îşi lipi la rever o insignă de poliţie falsă, dintr-o cutie de cereale, ieşi din maşină şi sună la soneria de la numărul 1187. Trecură zece secunde – nici un răspuns. Buzz se uită în jur şi vârî o agrafă în broasca uşii, mişcând de clanţă. Zăvorul pocni. Împinse de uşă şi intră în casă.

Lumina care pătrundea prin perdelele de bumbac îi oferi o imagine a sufrageriei: mobilă ieftină, de prost gust, fotografiile unor vedete de film lipite pe pereţi, mormane de radiouri Philco lângă canapea – evident, recolta unui jaf dintr-un depozit. Buzz îşi scoase bastonul de la brâu şi trecu prin bucătărioara stropită de grăsime, îndreptându-se spre dormitor.

Alte postere lucioase pe pereţi – stripperiţe în chiloţi tanga şi cu sfârcurile abia acoperite de nişte ciucurei sclipitori. Buzz o recunoscu pe Audrey Anders, „Va Va Voom Girl", despre care se spunea că ar fi absolvit un colegiu dintr-un loc uitat de lume. Lângă ea ocupa spaţiul o blondă zveltă. Buzz aprinse lampa, ca să vadă mai bine. Observă câteva instantanee promoţionale cu „Juicy Lucy", Lucy cea zemoasă, într-un costum de baie în dungi. Dedesubt era ştampilată adresa unei agenţii pentru promovarea tinerelor talente. Mijindu-şi ochii, Buzz remarcă privirea înceţoşată a fetei, care afişa un zâmbet pierdut – probabil băgase în ea niscaiva substanţe interzise.

Buzz decise să răscolească apartamentul timp de cinci minute. Se uită la ceas şi porni la treabă. Sertarele scoaseră la iveală articole de lenjerie masculină şi feminină amestecate fără reţineri şi o rezervă de ţigări de marijuana. Într-un dulăpior din capăt se găseau reviste şi romane de doi bani. Dulapul scoase la iveală toaleta unei femei în ascensiune, cu bărbatul pe locul doi: rochii şi fuste din magazinele din Beverly Hills, uniforme şi pantaloni de vară bleumarin duhnind a naftalină, pantaloni şi sacouri ninse cu mătreaţă.

Cu trei minute şi douăzeci de secunde rămase din cele cinci, Buzz se întoarse spre pat: cearşafuri albastre de

satin, căpătâiul patului tapițat, acoperit cu o dantelă cu inimioare și amorași. Vârî mâna sub saltea, simți lemn și metal, apucă și trase afară o carabină cu țeava tăiată, probabil de calibrul 10. Văzu că era încărcată : cinci gloanțe mari, cu alice. Le scoase și le băgă în buzunar. Parie pe gândurile lui Tommy Sifakis și căută sub pernă.

Un Luger nemțesc încărcat. Îl goli de gloanțe, necăjit că n-avea timp să caute seiful cu poze cu câini, pe care mai târziu să i le arunce în față lui Lucy Whitehall, ca să se învețe minte și să nu mai umble cu grecotei cu mătreață și arsenal în dormitor. Se întoarse iar în sufragerie, dar se opri când observă un carnețel cu adrese pe măsuța de cafea.

Îl răsfoi fără să dea de vreun nume cunoscut până când ajunse la litera G și nimeri peste Sol Gelfman, cu numerele lui de acasă și de la MGM încercuite. La M și P îi descoperi pe Donny Maslow și Chick Pardell, tipi pe care-i săltase pe vremea când lucra la Narcotice, dealeri de iarbă care dădeau târcoale cafenelelor de la studiourile de filmare, dar nu șantajiști. Apoi ajunse la S și găsi mijlocul prin care să-l strângă cu ușa pe grecotei și, poate, să-l mulgă de niște chestii în plus :

Johnny Stompanato, Crestview, telefon 6103, bodyguardul personal al lui Mickey Cohen. Despre el se zvonea că își finanțase scăparea dintr-o afacere rușinoasă cu Clevelend Combination grație unor scheme de șantaj brutale. Se mai zvonea că le distribuia dealerilor din oraș marijuana de pe filiera mexicană pentru treizeci de procente din câștig.

Arătosul Johnny Stomp. Numele *lui* încercuit, cu semne de întrebare și cele ale dolarului.

Buzz se întoarse la mașina lui și așteptă. Întoarse cheia în contact la „Accesorii" și după ce trecu peste vreo jumătate de duzină de posturi de radio, îl găsi pe Spade Cooley cu emisiunea lui, *Cowboy Rhythm Hour*, pe care o ascultă la volum mic. Muzica asta era ca siropul turnat peste un sos dulce, mult prea dulce. Îl făcea să se gân-

deasca la Oklahoma, la oamenii locului şi la ce-ar fi fost dacă ar fi rămas acolo. Apoi Spade merse un pic prea departe – un cântec în tremolo despre un tip dus la ocnă pentru o crimă pe care n-o comisese. Îl făcu să se gândească la preţul pe care fusese nevoit să-l plătească pentru a ieşi basma curată.

În 1931 Lizard Ridge din Oklahoma era un oraş de provincie pe cale să moară în adâncul deşertului. Odinioară existase şi acolo o sursă de venituri, o fabrică ce producea suveniruri pentru turiştii ce treceau prin oraş pe autostradă: tatu împăiaţi, poşete şi portofele din piele de tatu. Localnicii şi indienii din rezervaţie vânau şi jupuiau animalele, vânzându-le apoi fabricii. Uneori săreau calul şi se vânau între ei. Apoi furtunile de nisip din 1931 au dus la închiderea autostrăzii U.S. 1 pentru şase luni, iar animalele au înnebunit după ce-au mâncat ciumăfaie, s-au târât până în oraş, invadând strada principală din Lizard Ridge, şi au murit acolo, stropşite de maşini sau ucise de oameni. Indiferent de caz, pielea lor era mult prea sfârtecată pentru ca să mai poată face cineva vreun sfanţ din ea. Turner Meeks, vânător de mare clasă, capabil să le găurească cu puşca lui calibrul 22 de la treizeci de metri exact în spinare, locul unde fabrica executa cusături de calitate, înţelese că era timpul s-o şteargă de acolo.

Aşa a ajuns la Los Angeles şi şi-a găsit de lucru în industria cinematografiei – Paramount astăzi, Columbia mâine, magazia de uniforme de pe Gower Gulch când treaba mergea mai greu. Orice individ alb ce arăta cât de cât prezentabil şi ştia să călărească şi să mânuiască un lasou se chema că era lucrător calificat în Hollywoodul din timpul Marii Crize.

Dar în 1934 a trecut moda westernurilor şi a venit cea a musicalurilor. Era greu să mai găseşti de lucru. Turner a fost cât pe-aci să se prezinte la un test de angajare la Compania Municipală de Transport Public din Los Angeles. Dar Hollywoodul l-a salvat din nou.

Studiourile Monogram erau înconjurate de pichete de demonstranți: o coaliție de sindicate sub drapelul AFL[1]. L-au tocmit ca spărgător de grevă – cinci dolari pe zi și, ca bonificație, o slujbă asigurată după încheierea grevei.

A spart capete două săptămâni în șir, de le bâzâiau ălora creierii, fiind atât de dibaci la mânuitul bastonului de cauciuc, încât un polițist l-a poreclit „Buzz" și l-a prezentat căpitanului James Culhane, șeful brigăzii ce se ocupa de manifestațiile de stradă la LAPD. Atunci când l-a văzut, Culhane și-a dat seama că are de-a face cu un polițist înnăscut. Peste două săptămâni Turner patrula pe o stradă din centrul L.A.-ului. O lună mai târziu era instructor de trageri la Academia de Poliție. A învățat-o pe fata comandantului Steckel să tragă cu o pușcă de calibrul 22 și să călărească un cal, iar asta l-a propulsat la gradul de sergent. Au urmat stagii la Fraude și Înșelătorii, Jafuri și marea pleașcă – Narcoticele.

Munca la Narco avea un etos nescris: arestai cele mai josnice forme de umanitate, te băgai în rahat până peste cap, dar primeai și o dispensă. Puteai să-ți faci datoria cum trebuie, dar nu-i dădeai în gât pe cei care nu și-o făceau. Și *dacă* tu însuți nu-ți făceai datoria, atunci dădeai un procent din ce confiscai direct coloraților sau celor din mafie, care vindeau doar la barosani: Jack Dragna, Benny Siegel, Mickey C. Și te fereai de ambițioșii corecți din alte divizii, tipi care urmăreau să te înfunde și să-ți ia locul.

În '44, când a venit la Narco, a căzut la pace cu Mickey Cohen, care la vremea aceea era un începător oarecare în lumea gangsterilor din L.A., un tip flămând care se cățăra în ierarhia crimei organizate. Jack Dragna îl ura pe Mickey, iar Mickey îl ura pe Jack. Buzz i-a luat la

1. *American Federation of Labor*, aprox. Confederația Americană a Muncii. Apare și sub forma AFL-CIO, în asociere cu CIO – *Congress of Industrial Organizations*, Congresul Organizațiilor din Industrie (n.r.).

scărmănat pe dealerii care vindeau droguri în ghetoul negrilor, smântânind cinci grame la uncie[1] şi vânzându-i tot ce aduna lui Mickey, care-l îndrăgea, fiindcă Buzz îl sâcâia pe Jack. Mickey l-a dus la chefurile din Hollywood, l-a prezentat celor care aveau nevoie de favorurile poliţiei şi erau dispuşi să plătească pentru ele, l-a cuplat cu o blondă al cărei soţ făcea parte din poliţia militară şi era detaşat în Europa. Aşa l-a cunoscut pe Howard Hughes şi a început să racoleze pentru el pipiţe de la ţară, dornice să devină vedete, plantându-le în alcovurile sexuale pe care marele magnat le pusese pe picioare în întregul Los Angeles. Prosperitate pe toate fronturile: slujba, bănetul, relaţia amoroasă cu Laura Considine. Asta până pe 21 iunie 1946, când un pont anonim l-a trimis să verifice o vânzare clandestină la intersecţia dintre Strada 68 şi Slauson. Doar că a nimerit într-o ambuscadă pe o alee dosnică. A încasat două împuşcături în umăr, una în braţ şi alta în fesa stângă. Şi un bilet de ieşire din rândurile LAPD, pensionat medical şi cu pensie întreagă, direct în braţele lui Howard Hughes, care tocmai avea nevoie de un om de nădejde...

Dar nu ştia nici acum cine fuseseră cei care îl împuşcaseră. După gloanţele scoase din el, se părea că fuseseră doi. Buzz avea doi suspecţi: oamenii lui Dragna sau ucigaşii plătiţi de Mal Considine, soţul Laurei, sergentul întors din război. L-a verificat pe Considine prin cei de la Departament şi a aflat că evita bătăile din baruri, că îi trimitea pe poliţiştii proaspăt angajaţi să le strunească pe prostituate în nopţile când era de serviciu la Moravuri, că adusese cu el de la Buchenwald o cehoaică şi pe fiul ei, că plănuia să divorţeze de Laura. Nimic concret, oricum ai lua-o.

Singurul lucru sigur era că Mal Considine ştia de legătura lor şi că-l ura. În ziua în care a ieşit la pensie, a trecut pe la toţi detectivii ca să-şi ia rămas-bun – o

1. O uncie are aproximativ treizeci de grame (n.r.).

şansă de a da ochii cu omul căruia îi pusese coarne. Când a ajuns în dreptul biroului lui Considine, a văzut un tip înalt, arătând mai degrabă a avocat decât a poliţai, şi i-a întins mâna. Considine i-a aruncat o privire lungă, zicându-i „Laurei i-au plăcut întotdeauna peştii", apoi s-a uitat în altă parte.

Şanse egale: Considine sau Dragna. Pe alese.

Buzz văzu un Pontiac ultimul model trăgând în dreptul casei de la numărul 1187. Două femei în rochii înflorate şi cu tocuri înalte coborâră din maşină, îndreptându-se spre uşă. Un grecotei solid, într-o haină mult prea strâmtă şi pantaloni mult prea scurţi, venea în urma lor. Femeia mai înaltă îşi prinse unul din tocurile ascuţite într-o gaură din pavaj şi căzu într-un genunchi. Buzz o recunoscu pe Audrey Anders, cu părul prins într-o plasă şi de două ori mai frumoasă decât în fotografia cu ea. Cealaltă femeie – „Juicy Lucy" din fotografiile publicitare – o ajută să se ridice şi să intre în casă, cu namila imediat în urma lor. Buzz parie trei contra unu că Tommy Sifakis nu va reacţiona pozitiv la o abordare subtilă, aşa că puse mâna pe bastonul de cauciuc şi se îndreptă spre Pontiac.

Prima lovitură spulberă capul de indian din moţul capotei. A doua făcu praf parbrizul. Trei, patru, cinci şi şase erau dintr-un refren cântat de Spade Cooley şi făcură o gaură în radiator. Norişori de aburi porniră a fremăta în jurul lui. A şaptea plesni geamul din dreptul şoferului, izbitura fiind urmată de un asurzitor „Ce mă-sa!" şi familiarul sunet de metal pe metal: glonţul vârât pe ţeava unei carabine.

Buzz se întoarse şi îl văzu pe Tommy Sifakis păşind spre el, cu carabina cu ţeava tăiată în mâinile tremurânde. Patru contra unu că grecul era prea nervos ca să observe că arma era mai uşoară; doi contra unu că n-avusese timp să ia cu el cutia cu cartuşe, ca s-o poată reîncărca. Pariu la marele noroc – de două ori.

Cu arma *lui* în mână, Buzz porni la atac. Când ajunseră periculos de aproape unul de altul, grecul apăsă pe trăgaci, dar nu se auzi decât un amărât de clic. Buzz atacă, lo-

vindu-i păroasa mână stângă, care încerca disperată să bage pe ţeavă muniţia inexistentă. Tommy Sifakis urlă şi aruncă arma din mână. Buzz îl dărâmă cu o pereche de croşee dreapta-stânga în coaste. Grecul scuipă sânge şi încercă să se facă ghem, protejându-şi zona rănită. Buzz îngenunche lângă el şi-i vorbi rar, îngroşând accentul sudist:

— Băiete, ce-a fost a fost. Rupi fotografiile şi fututele alea de negative şi nu-i spun lui Johnny Stomp că l-ai turnat. De acord?

Sifakis scuipă o flegmă groasă de sânge şi un „S-să te fut!" Buzz îl pocni peste genunchi. Grecul înjură în greceşte. Buzz zise:

— Voiam să vă dau, ţie şi lui Lucy, o şansă să vă împăcaţi, dar cred c-o sfătuiesc să-şi găsească o locuinţă ca lumea. Nu vrei să-i ceri iertare?

— S-s-săăă te fffffffff...!

Buzz scoase un oftat prelung, exact aşa cum făcuse într-un vechi serial produs de Monogram, unde interpretase rolul unui fermier sătul de abuzurile la care fusese expus.

— Băiete, asta e ultima mea ofertă. Dacă nu-i ceri iertare lui Lucy, îi spun lui Johnny că l-ai turnat, lui Mickey C. c-o şantajezi pe amica iubitei lui, iar lui Donny Maslow şi Chick Pardell că i-ai dat în gât la cei de la Narco. De-acord?

Sifakis încercă să-şi înalţe degetul mijlociu de la mână, care-i era zdrobit. Buzz îşi mângâie bastonul şi le zări pe Audrey Anders şi Lucy Whitehall în cadrul uşii deschise, cu gurile căscate. Grecul îşi ridică scăfârlia de pe pavaj, cârâind:

— Î-îmi ce' scuze.

Buzz şi-i imagină pe Lucy şi pe partenerul ei canin, pe Sol Gelfman punând capăt carierei fetei cu nişte pelicule de mâna a enşpea, pe sărmana fată târându-se înapoi la grec pentru o partidă dură de sex. Spuse:

— Bravo, băiatu'!

Şi îi împinse bastonul în burtă, după care se îndreptă spre cele două femei.

Lucy Whitehall se întoarse în casă. Audrey Anders, desculţă, bloca trecerea. Arătă spre reverul lui Buzz:

— E falsă.

Buzz prinse accentul sudist din vocea fetei. Îşi aminti de bârfa de vestiar despre ea: când dansa, Va Va Voom Girl putea să-şi rotească simultan, în direcţii opuse, ciucurii cu sclipici ce-i acopereau sfârcurile.

— Duduiţă... Din New Orleans? Atlanta?

Audrey îi aruncă o privire lui Tommy Sifakis, care se târa pe marginea trotuarului.

— Mobile, Alabama. Mickey te-a trimis să faci aşa ceva?

— Nu. Mă miram eu că n-ai fost surprinsă. Acum ştiu de ce.

— Îmi spui şi mie care-i faza?

— Nu.

— Dar ai mai lucrat pentru Mickey?

Buzz o văzu pe Lucy Whitehall stând pe canapea şi întinzând mâna spre unul din radiourile furate, doar ca să se ţină de ceva. Avea faţa roşie ca sfecla şi rimelul îi şiroia pe amândoi obrajii.

— Sigur că da. Nici lui Mickey nu-i place de domnul Sifakis?

Audrey pufni în râs.

— Mickey ştie să recunoască un gunoi când îl vede. Asta-i sigur. Cum te cheamă?

— Turner Meeks.

— *Buzz* Meeks?

— Exact. Domnişoară Anders, n-ai un loc unde să o duci pe domnişoara Whitehall, ca să...

— Ba da. Dar...

— Mickey şi-a făcut Anul Nou tot la Ham'n'Eggs, la Breneman's?

— Da.

— Atunci ajut-o pe Lucy să-şi împacheteze nişte boarfe. Vă reped eu până acolo.

Faţa lui Audrey se înroşi. Buzz se întrebă câte trebuia să înghită Mickey de la ea înainte să-i sară ţandăra sau dacă făcea chestia cu ciucureii şi pentru el. Femeia intră şi îngenunche lângă Lucy Whitehall. O mângâie pe păr şi îi luă radioul din mână. Buzz se sui în maşină şi dădu cu spatele până pe pietrişul din faţa casei, ratându-l la mustaţă pe grecul care încă se văita încet. Vecinii începuseră să se uite pe ferestre, lăbărţând jaluzelele, în toate locuinţele de pe stradă. Câteva minute mai târziu Audrey o conduse pe Lucy afară din casă, cu un braţ pe după umerii ei şi un geamantan din carton presat în cealaltă mână. În drum spre maşină se opri ca să-i tragă un şut în boaşe lui Tommy Sifakis.

* * *

Buzz hotărî să se întoarcă la Hollywood prin Laurel Canyon. Avea mai mult timp să se gândească cum să-şi joace cartea dacă se dovedea că Johnny Stompanato era de partea şefului său. Lucy Whitehall murmura litanii la adresa lui Tommy Sifakis, un tip aşa drăguţ şi cu un caracter aşa de dur, iar Audrey o liniştea, „Lasă, lasă", dându-i ţigară după ţigară, ca să tacă din gură.

Totul părea să semene cu o cursă cu trei cai: o mie de la Gelfman, ce mai pica dacă Mickey devenea sentimental faţă de Lucy şi favorurile sau informaţiile pe care le putea obţine de la Johnny Stomp. Cu Mickey trebuia să fie atent – nu-l mai văzuse de când părăsise Departamentul, pe vremea pactului lor cu procentele. De atunci omul supravieţuise exploziei unei bombe, scăpase de două controale de la Fisc, iar mâna lui dreaptă, Hooky Rothman, nimerise cu scăfârlia drept înaintea unei ţevi de calibrul 12 în faţă la Sherry's. Ultima întâmplare putea fi trecută în dreptul lui Jack Dragna sau a băieţilor de la LAPD, ca răzbunare pentru poliţiştii demişi în urma scandalului Brenda Allen. Mickey controla jumătate din pariurile

ilegale, din afacerile cămătărești, din cursele trucate și din traficul de droguri din L.A. Îi avea la mână pe cei de la Departamentul Șerifului din West Hollywood și pe câțiva mahări de la primărie, care n-aveau nici un interes să-l vadă crucificat. Iar Johnny Stomp rămăsese în tot acest timp soldatul credincios, cobaiul bun la toate pentru prințul evreu. Amândoi trebuiau tratați cu *foarte mare* atenție.

Laurel Canyon se sfârșea chiar la capătul Strip-ului. Buzz intră pe niște străzi lăturalnice, luând-o spre Hollywood și Vine și oprind la fiecare semafor. Simțea cum Audrey Anders îl urmărește de pe bancheta din spate, încercând, probabil, să ghicească ce fel de relație era între el și Mickey. Buzz trase în față la Breneman's și zise:

— Tu și cu Lucy stați aici. Trebuie să vorbesc cu Mickey între patru ochi.

Acum Lucy plângea fără lacrimi, jucându-se cu pachetul de țigări. Audrey întinse mâna spre ușă.

— Vin și eu.

— Nu, nu vii.

Audrey se zbârli. Buzz se întoarse spre Lucy.

— Drăguță, toată chestia e legată de fotografiile tale cu câinele ăla mare și bătrân. Tommy încerca să-l stoarcă de bani pe domnul Gelfman, iar dacă tu mergi înăuntru arătând ca naiba, Mickey s-ar putea să-l omoare și să dăm cu toții de belea. Tommy e cam colțuros, dar poate că ajungeți voi să vă împăcați cumva...

Lucy urlă și îl făcu să se oprească. Privirea lui Audrey îi spuse că e mai rău decât un câine. Buzz se îndreptă în pas alergător spre Breneman's. Restaurantul era plin de lume. Echipa de tehnicieni radio de la emisiunea *Tom Breneman's Breakfast in Hollywood* își împacheta sculele și le scotea pe o ușă laterală. Mickey Cohen și Johnny Stompanato, plus o altă gorilă, stăteau într-un separeu circular. Un al treilea bodyguard ședea singur la o masă din apropiere, cerceta permanent cu privirea restul clientelei și avea un ziar împăturit pe scaunul de lângă el – evident, camuflând o armă monstruoasă.

Buzz păşi spre separeu. Al treilea tip îşi vârî mâna sub ziarul *Herald*. Mickey se ridică în picioare, zâmbind. Johnny Stomp şi celălalt gealat afişară zâmbete identice şi se dădură la o parte, ca să-i facă loc în separeu. Buzz întinse mâna. Cohen i-o ignoră, îl apucă pe după ceafă şi îl sărută pe amândoi obrajii, zgâriindu-l cu barba nerasă de-o noapte.

— Bătrâne, a trecut tare multă vreme de când nu ne-am văzut!

Buzz se trase înapoi, izbit de mirosul puternic de apă de colonie.

— Mult prea multă, bătrâne. Cum merge treaba?

Cohen râse.

— Merceria? Am acum şi-o florărie, şi un magazin de îngheţată.

Buzz văzu că Mickey îl iscodeşte cu o privire vicleană şi că-i observase manşetele târnosite şi unghiile murdare.

— Nu. Cum merge *treaba*?

Cohen îi trase un cot individului din stânga, un tip osos, cu ochi albaştri şi o paloare de puşcărie.

— Davey, vrea să ştie cum merge treaba. Spune-i.

— Bărbaţii trebuie să joace la pariuri, să ceară bani împrumut şi să-şi rezolve femeile. Băieţii noştri plutesc pe covoare fermecate. Treaba merge şnur.

Mickey hohoti de plăcere. Buzz chicoti, pretinse că are un acces de tuse, se întoarse spre Johnny Stompanato şi-i şopti:

— Sifakis şi Lucy Whitehall. *Ţine-ţi gura.*

Mickey îl bătu pe spate şi îi întinse un pahar cu apă. Buzz continuă să tuşească, savurând expresia de pe faţa lui Stompanato: un Adonis metamorfozat într-un şcolar prins copiind, cu freza lui umflată şi perfect uleiată gata să se ofilească de frică. Palmele peste spate date de Cohen deveneau tot mai grele. Buzz luă o gură de apă, prefăcându-se că-şi revine.

— Davey, eşti un tip haios.

Davey surâse uşor.

— Cel mai bun din Vest. Îi scriu domnului Cohen toate textele pentru băieţii de la Friar's Club. Întreabă-l „Ce-ţi mai face soţia?".

Buzz ridică paharul spre Davey:

— Ce-ţi mai face soţia, Mickey?

Mickey Cohen îşi netezi reverele şi îşi mirosi garoafa de la butonieră.

— Pe unele femei vrei să le-ntâlneşti, pe soţia mea s-o ocoleşti. După lovitura de la Sherry's doi haidamaci de-ai lui Dragna ne spionau casa, iar soţia mea le-a dus prăjiturele şi lapte şi le-a spus să mă ochească jos, că nu i-o mai pusesem de pe vremea când norocosul de Lindbergh a traversat Atlanticul, da' nu voia nici să se bucure alta de scula mea. Soţia mea e atât de rece, că servitoarea îi zice dormitorului „calotă polară". Oamenii mă întreabă „Mickey, prinzi ceva?", iar eu scot un termometru din chiloţi şi arată zero grade. Oamenii îmi spun „Mickey, mor femeile după tine! Trebuie că te spală, te usucă şi te calcă regulat". Iar eu le spun „N-o cunoaşteţi pe soţia mea – mai degrabă legat, tăiat bucăţi şi măturat sub pat". Pe unele să le-ntâlneşti, pe altele să le-ocoleşti. Hopa, uite-o că vine!

Mickey îşi încheie monologul făcând un gest larg cu pălăria. Davey, poznaşul, se prăbuşi pe masă, cocoşat de râs. Buzz încercă să hohotească şi el, dar nu reuşi: se gândea că Meyer Harris Cohen omorâse unsprezece tipi de care ştia el şi că încasa pe an *minimum* zece milioane, pentru care nu plătea impozit. Dând din cap, spuse:

— Mickey, eşti un comedian.

Un grup de haidamaci de la o masă apropiată aplaudară monologul. Mickey îi salută cu pălăria.

— Mda? Atunci de ce nu râzi? Davey, Johnny, căutaţi-mă în altă parte!

Stompanato şi textierul ieşiră din separeu fără să crâcnească. Cohen zise:

— Ai nevoie de ceva de lucru sau ceva lipeală, corect?

— Nexam.

— Howard se poartă frumos cu tine?

— Minunat.

Cohen se juca cu paharul, ciocănind în el cu pietricica de şase carate de pe degetul mic.

— Ştiu că eşti trecut la datornici prin nişte catastife. Ar trebui să lucrezi pentru mine, băieţică. Condiţii de lux, profit lejer...

— Îmi place să mă joc cu focu'. Îmi face sângele să circule ca lumea.

— Eşti nebun de legat. Ce vrei de la mine? Cere-mi orice.

Buzz se uită de jur împrejur, îl văzu pe Stompanato la bar, dând peste cap o tărie, ca să-şi revină, şi pe câţiva cetăţeni onorabili aruncându-i priviri furişe lui Mickey, de parcă ar fi fost o gorilă de la grădina zoologică, gata să scape din cuşcă.

— Nu vreau să te dai prea tare la un tip care o să te supere rău de tot.

— Poftim?

— O ştii pe prietena lui Audrey, Lucy Whitehall?

Mickey desenă în aer o siluetă de clepsidră.

— Sigur. Solly Gelfman o bagă-n următorul lui film. Crede că o să ajungă departe.

Buzz spuse:

— Poate în cazanul dracilor.

Văzu că Mickey începe să fiarbă la foc mic – nările umflate, fălcile încleştate, privirea căutând ceva să spargă – şi îi întinse paharul pe jumătate plin cu Bloody Mary, lăsat pe masă de Stompanato. Cohen luă o gură şi îşi linse un solz de lămâie de pe buze.

— Varsă tot. *Acum!*

Buzz zise:

— Masculul feroce al lui Lucy îl stoarce de-o vreme pe Solly pentru nişte poze murdare de-ale gagicii. Eu i-am tăiat puţin macaroana. L-am cam bruscat pe băiat. Lucy are nevoie să tragă într-un loc mai ferit, fiindcă ştiu sigur că grecul are amici la şerif, în West Hollywood.

Amici de-ai tăi. Mai știu că vindea ceva iarbă pe teritoriul lui Dragna și asta l-a înfuriat nasol pe Jack D. Două motive bune ca să-l lași în plata Domnului.

Cohen strângea paharul cu degetele lui umflate ca niște cârnăciori, de-acum învinețite.

— Ce... fel... de... poze?

Marea întrebare. Mickey putea vorbi cu Sol Gelfman și ar fi aflat oricum adevărul gol-goluț. Buzz se descărcă:

— Lucy cu un câine.

Mâna lui Mickey sparse paharul, cioburile zburară pe toată masa, iar votca și sucul de roșii îl împroșcară pe Buzz. Mickey se uită la palma lui sângerie și și-o apăsă pe fața de masă. Când pânza începu să se înroșească, zise:

— Grecul e ca și mort! Să fiu al dracului dacă nu! Ca un câine turbat!

Doi ospătari se apropiară, dar rămaseră țintuiți locului, tremurând. Țărănoii de la masa de alături aveau niște fețe tare speriate. O bătrânică își căscase gura atât de tare, că falca de jos îi ajungea până la farfuria de supă. Buzz le făcu semn ospătarilor să plece, se strecură lângă Cohen și îl prinse cu brațul pe după umerii lui nervoși.

— Mickey, nu poți s-o faci și o știi foarte bine. Le-ai spus oamenilor tăi că cine i-o face lui Jack D. e prietenul tău, iar grecul a făcut-o – în stil mare. Audrey m-a văzut cum l-am potolit. Ea *știe* care e faza. Grecul nici habar n-avea ce barosan ești și nici că prietenele femeilor tale sunt ca și rudele tale. Mickey, trebuie s-o lași moartă! Ai prea mult de pierdut. Aranjează-i lui Lucy un cuib undeva unde grecul să n-o poată găsi. Ceva cușer.

Cohen ridică mâna de pe masă, își scutură cioburile de sticlă din palmă și linse zeama de lămâie de pe degete.

— Cine mai era băgat în afacere, în afară de grec?

Buzz îl privi drept în ochi – acolitul fidel care nu minte niciodată. Se gândi la doi amărâți pe care-i gonise din oraș pentru că atentaseră la carnețelul cu maimuțe al lui Lew Wershow de la Paramount.

— Bruno Geyer şi Steve Katzenbach. Poponari. Găseşti un cuib pentru Lucy?

Cohen pocni din degete. Ospătarii se materializară şi curăţară masa rapid, ca nişte iluzionişti. Buzz simţea că rotiţele din spatele feţei imobile a lui Mickey se învârteau – în direcţia *lui*. Se dădu un pic mai încolo, ca să-l lase să respire, şi nu se simţi deloc impresionat când Mickey spuse:

— Cuşer, hm? 'te-n nas de *goi* ordinar! Unde-s Audrey şi Lucy acum?

— Afară, lângă maşina mea.

— Cu cât te plăteşte Solly?

— O mie.

Mickey băgă mâna în buzunar şi scoase un fişic de sute. Pescui zece, le aranjă pe masă şi spuse:

— Uite singura mâncare cuşer care-ţi place, belitule! Dar m-ai scăpat de-o grijă, aşa că te servesc şi eu. Cumpără-ţi nişte haine ca lumea.

Buzz palmă banii şi se ridică în picioare.

— Mulţam, Mick.

— Să te fut. Ce e un elefant care se prostituează?

— Nu ştiu. Ce?

Mickey etală un rânjet cât casa:

— O bucăţică bună de două tone care se lasă greu.

— E nemaipomenită, Mick.

— Atunci de ce nu râzi? Trimite-le pe fete. *Acum!*

Buzz se îndreptă spre bar şi-l văzu pe Stompanato gata să dea pe gât altă tărie. Întorcându-se, observă cum Cohen stă cu spatele şi se lasă periat de Tom Breneman şi de şeful de sală. Johnny Stomp se răsuci spre el. Buzz îi plasă cinci din bancnotele de la Mickey C.

— Sifakis te-a dat în gât, dar nu vreau să te atingi de el. Şi nu i-am spus nimic lui Mickey. *Rămâi dator.*

Johnny zâmbi şi vârî banii în buzunar.

— Mulţam, amice.

Buzz zise:

— Nu-s amicul tău, muistule!

Apoi ieşi afară, băgă restul banilor în buzunarul de la piept al cămăşii, scuipă pe cravată şi o folosi ca să-şi şteargă stropii de bulion de pe cel mai bun costum de lână fină Oviatt pe care-l avea. Audrey Anders stătea pe trotuar şi-l măsura din priviri. Tânăra îi zise:

— Frumoasă viaţă mai duci, Meeks!

CAPITOLUL PATRU

O parte din el ştia că nu e decât un vis – că era 1950, nu 1941. Ştia că povestea îşi va urma cursul şi, cu toate că o parte din el voia să afle noi detalii, o altă parte nu dorea să facă nici o mişcare, pentru a nu grăbi sfârşitul.

Gonea nebuneşte spre sud pe 101, la bordul unui sedan La Salle furat, cu sirenele maşinilor de poliţie auzindu-se tot mai aproape. De o parte şi de alta a şoselei se înălţa doar vegetaţia pitică din comitatul Kern, dar se vedeau şi o serie de drumuri de ţară şerpuind direct din autostradă, iar el o luă la stânga, gândindu-se că urmăritorii săi vor merge înainte sau o vor coti la dreapta. Trecu de o fermă şi de colibele culegătorilor de fructe, îndreptându-se spre o fundătură a canionului. Auzi sirenele din stânga şi din dreapta, din spate şi din faţă. Ştiind că oricare dintre drumuri însemna capturarea sa, o tăie peste câmpul denivelat, mărind distanţa între el şi ti-ta, ti-ta, ti-ta... Văzu nişte lumini staţionare în faţă şi se gândi că era o altă fermă. Înaintea lui se materializă un gard. Schimbă în viteza a doua şi surprinse perfect tabloul luminat al unei ferestre:

Doi bărbaţi ciopârţeau cu topoarele o blondă blocată în cadrul uşii. Un fulger de o jumătate de secundă: un braţ retezat. Gura larg deschisă, mânjită cu ruj, ţipând mut.

Visul se acceleră.

Ajunse la Bakersfield. Livră La Salle-ul şi îşi primi plata. Înapoi la San Berdoo, ora de biologie la colegiu,

coşmaruri cu braţul şi gura. Pearl Harbor, inapt pentru serviciul militar din cauza unui timpan spart. Nici studiile intense, nici furturile de maşini, *nimic* nu i-o poate scoate pe fată din cap. Trec luni de zile, apoi se întoarce să afle cum şi de ce.

Durează ceva timp, dar descoperă un triunghi: o fată din localitate, Kathy Hudgens, dispăruse, iar fostul ei iubit, Marty Sidwell, căruia îi dăduse papucii, ulterior ucis în război în Saipan, fusese interogat de poliţişti şi lăsat să plece, pentru că nu exista nici un cadavru. Suspectul numărul doi, Buddy Jastrow, eliberat condiţionat din puşcăria Folsom şi cunoscut pentru pasiunea cu care tortura câini şi pisici, dispăruse şi el. Ultima oară fusese văzut la două zile după ce Danny o tăiase prin câmpul uscat, cu verze decapitate. Visul topit într-un text bătut la maşină – text de criminalistică, presărat cu imagini scabroase. În '44 s-a angajat în LASD, ca să afle DE CE. A avansat de la serviciul de pază la misiuni de patrulare. Ceilalţi poliţişti făceau haz de perpetua lui cercetare a tuturor pistelor legate de Harlan „Buddy" Jastrow.

Se auzi un zgomot. Danny Upshaw tresări şi se trezi, crezând că era sirena maşinii. Apoi văzu stucatura tavanului din dormitorul apartamentului său şi îşi dădu seama că suna telefonul.

Ridică receptorul.

— Şefu'?

— Mda, spuse căpitanul Al Dietrich. De unde ştiai că sunt eu?

—Altcineva nu mă sună.

Dietrich pufni.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un ascet?

— Mda, tu.

Dietrich hohoti.

— Îmi place bafta ta. O noapte ca locţiitor de comandant şi eşti asaltat: două accidente mortale şi o crimă. Mă pui şi pe mine la curent?

Danny se gândi la cadavru: muşcăturile, ochii lipsă.

— E unul din cazurile alea foarte urâte. Ai vorbit cu Henderson şi Deffry?

— Au plecat să-şi scrie rapoartele. Nimic special. Urât, zici?

— Cel mai urât pe care l-am văzut vreodată.

Dietrich oftă.

— Danny, eşti un boboc în poliţie. N-ai avut când să vezi un caz ca ăsta. Poate doar în cărţile tale – în alb-negru.

Gura şi braţul lui Kathy Hudgens se suprapuneau pe tavan – în culori. Danny se reţinu să nu explodeze.

— Ai dreptate, şefu'. Totuşi e urât de tot. Am fost la morgă şi... am asistat la examinarea cadavrului. Aia a fost şi mai urât. Pe urmă m-am întors la Deffry şi Hender...

— Mi-au spus. Mai ziceau şi că te-ai dat mare. Las-o mai moale sau ţi se va duce faima că faci pe primadona.

Danny înghiţi în sec.

— Ai dreptate, căpitane. Ştim cine e mortul?

— Încă nu, dar cred că am dat peste maşina care l-a transportat. Un Buick Super verde din '47, abandonat cu o stradă mai încolo de şantierul de construcţii. Tapiţeria albă, pătată, din câte se pare, cu sânge. Furtul a fost reclamat azi-dimineaţă, la zece. Maşina dispăruse din faţa unui club de jazz din South Central. Proprietarul era încă beat când a sunat la poliţie. Caută-l tu pentru detalii.

— S-au luat amprente?

— Se iau chiar în momentul ăsta.

— Cei de la DIS[1] au studiat povestea?

— Nu. Tot ce-am obţinut de la ei a fost tipul cu amprentele.

— Căcat. Vreau să mă ocup eu de caz, şefu'.

— Al tău e. Dar fără publicitate. Nu mai vreau un alt scandal cum a fost Black Dahlia.

— Ce-ar fi să-mi mai dai un om?

---

1. Departamentul de Investigaţii Speciale (în original SID, *Special Investigation Division*), divizie a poliţiei în Statele Unite (n.r.).

Dietrich oftă lung şi încet.

— Numai dacă victima merită. Deocamdată eşti singur. N-am decât patru detectivi, Danny. Dacă mortu' e gunoi, n-am chef să pierd încă un om.

Danny spuse:

— O crimă e o crimă, domnule.

Dietrich îi răspunse:

— Ei, ştii tu destul de bine cum stă treaba, detectivule.

Danny spuse:

— Da, domnule.

Apoi puse receptorul în furcă şi se pregăti de plecare.

* * *

Se făcuse rece şi era înnorat. Danny ascultă radioul din maşină în drum spre Allegro. Meteorologul promitea alte ploi, poate chiar inundaţii în canioane. Nici o veste despre oribilul asasinat. Trecând pe lângă şantierul de construcţii de-acolo, văzu copii jucând fotbal în noroi şi câţiva curioşi arătând cu degetul spre scena spectacolului nocturn. O analiză a terenului făcută de cei de la DIS devenise inutilă.

Dubiţa criminalistului şi Buickul abandonat se găseau la celălalt capăt al străzii. Danny observă că era perfect parcat, aliniat lângă bordură la zece centimetri, cu roţile spre interior, pentru a preveni alunecarea vehiculului în josul pantei. O idee: asasinul tocmai ucisese brutal victima şi o adusese naiba ştie de unde, dar fusese îndeajuns de calm ca să parcheze maşina – *în apropierea cadavrului* –, ceea ce însemna că, probabil, nu existase nici un martor.

Danny ocoli maşina criminalistului şi parcă şi el, observând picioarele ofiţerului atârnate în afară pe locul şoferului de la maşina furată. Îndreptându-se într-acolo, auzi vocea care aparţinea picioarelor:

— Urme de mănuşi pe volan şi pe bord. Urme de sânge proaspăt coagulat pe bancheta din spate şi un fel de substanţă albă şi lipicioasă pe tetieră.

Danny privi înăuntru şi văzu un tip mai în vârstă, în haine civile, care preleva amprente de pe bordul maşinii, şi o dâră îngustă de sânge, pigmentată cu scame de bumbac, pe bancheta din spate. Tetierele din spate erau năclăite de pete de sânge închegat, cu fibre de bumbac prin el. Rezemătoarea de lângă geamul din spatele şoferului era pătată cu substanţa gelatinoasă din care luase probe la morgă. Danny o mirosi – acelaşi miros de medicament mentolat. Închise şi deschise pumnii, reconstruind mental episodul:

Asasinul transportase victima pe locul şantierului. El condusese maşina. Cadavrul fusese proptit pe bancheta din spate, învelit în halatul alb de bumbac, cu capul fără ochi legănându-se pe tetieră. Din el se prelinsese tinctura sau unguentul respectiv. Dungile încrucişate de pe spetează proveneau de la tăieturile ca de brici de pe spatele victimei. Pata de sânge de pe banchetă apăruse atunci când cadavrul căzuse într-o parte, la vreo curbă.

— Hei! Detectivule!

Specialistul se ridicase, evident supărat că Danny îşi băga nasul pe-acolo.

— Ascultă, trebuie să verific partea din spate a maşinii. Dacă nu te superi...

Danny se uită la oglinda retrovizoare şi văzu că era poziţionată ciudat, aşa că trecu în spatele volanului. Altă reconstrucţie mentală: oglinda oferea o imagine perfectă a banchetei din spate, a dungilor de sânge şi a substanţei gelatinoase. Asasinul o ajustase ca să ţină cadavrul sub observaţie în timp ce conducea.

— Cum te cheamă, băiete?

Bătrânul specialist era de-acum supărat foc. Danny spuse:

— Detectiv Upshaw. Şi nu te mai obosi cu bancheta din spate. Tipul care-a făcut-o e mult prea deştept.

— Ai putea să-mi spui şi mie de unde ştii?

Staţia de emisie-recepţie din maşina specialistului începu să cârâie. Bătrânul se dădu jos din Buick, clătinând

din cap. Danny memoră cardul de înregistrare laminat al mașinii, plasat pe axul volanului: Nestor J. Albanese, St. Andrews, numărul 1236 Sud, L.A., Dunkirk-4619. Se gândi la posibilitatea ca Albanese să fie asasinul – minţind apoi despre furtul mașinii – și o desființă ca fiind total improbabilă. Se gândi la furia cu care ucigașul își măcelărise victima, la sângele rece necesar ca s-o transporte cu mașina prin traficul nebun din L.A. în noaptea de Anul Nou. *De ce?*

Specialistul îl strigă:

— E pentru tine, Upshaw!

Danny se duse la mașina bătrânului și luă microfonul.

— Da?

Prin zgomotul de fond se auzi o voce de femeie:

— Aici e Karen, Danny.

Karen Hiltscher, funcţionara/dispecer de la secţie, fata care-i făcea *lui* favoruri – din când în când fiind necesar s-o linguşească pentru asta. Încă nu-și dăduse seama că nu-l interesa și continua să i se adreseze pe numele mic pe undele radio ale LASD.

— Mda, Karen.

— Mortul tău a fost identificat. Martin Mitchell Goines, bărbat alb, născut pe 9 noiembrie 1916. Două condamnări pentru deţinere de marijuana, doi ani de puşcărie pentru prima, trei până la cinci pentru a doua. Eliberat condiţionat după trei ani și jumătate de la San Quentin, în august '48. Ultima adresă cunoscută e cea a unui centru de reabilitare de pe Strada 8, colţ cu Alvarado. Căutat pentru că a încălcat regulile eliberării condiţionate. Mandat emis de judecătorie. La ocupaţie e trecut instrumentist, membru al sindicatului local 3126 din Hollywood.

Danny se gândi la Buickul furat din faţa clubului de jazz din ghetoul negrilor.

— Avem ceva poze de-ale deţinutului?

— Tocmai au sosit.

Danny își îndulci vocea:

— Mă ajuţi cu documentaţia, dragă? Câteva telefoane?

Vocea lui Karen se auzi alintată și mieunată, cu tot zgomotul de fond.

— Sigur, Danny. Vii să iei pozele?

— În douăzeci de minute.

Danny privi în jur și văzu că specialistul în amprente se întorsese la lucru. Adăugă:

— Ești o dulceață.

Speră că fata l-a crezut.

* * *

Danny îl sună pe Nestor J. Albanese de la un telefon public de pe Allegro, colț cu Sunset. Individul avea o voce groasă și vorbea dezlânat, ca orice om mahmur. Îi relată o poveste îmbibată de alcool a faptelor sale din noaptea de Anul Nou, trebuind s-o repete de trei ori înainte ca Danny să le poată ordona cronologic.

Fusese în zona de pe Slauson și Central și trecuse din club de jazz în club de jazz de pe la ora 9 seara – Zombie, Bido Lito's, Tommy Tucker's Playroom, Malloy's Nest. A ieșit de la Nest pe la 1 noaptea și s-a îndreptat spre locul în care credea că își lăsase Buickul. Nu era acolo, așa că a luat-o înapoi, beat turtă, gândindu-se că abandonase mașina pe vreuna din străzile laterale. Ploaia l-a udat până la piele. Era îmbibat cu tărie și șampanie, așa că a luat un taxi și s-a dus acasă, apoi s-a trezit – încă afumat – la 8.30. A luat un alt taxi, s-a întors pe South Central, a căutat Buickul mai bine de o oră, nu l-a găsit, după care a telefonat la poliție, ca să-l declare furat. Cu un alt taxi s-a dus înapoi acasă, unde a fost contactat de sergentul de serviciu de la secția West Hollywood, care i-a comunicat că, din câte se pare, mândreța lui de mașină servise ca vehicul de transport în cazul unei crime, iar acum, la 3.45 după-amiaza, în ziua de Anul Nou, omul voia să și-o recupereze. Cam asta era tot.

Danny îl elimină în proporție de nouăzeci și nouă la sută pe Albanese de pe lista posibililor suspecți: individul părea un tâmpit veritabil, declarase că n-are cazier și

păruse sincer când afirmase că habar n-avea cine e Martin Mitchell Goines. Îi spuse că Buickul va fi eliberat din custodia poliției comitatului în cel mult trei zile, puse telefonul în furcă și se deplasă la secție pentru poze și favoruri.

Karen Hiltscher plecase în pauza de masă. Danny era încântat că nu dăduse peste ea. Fata i-ar fi făcut ochi dulci și i-ar fi pipăit bicepșii, în timp ce sergentul de serviciu ar fi râs înfundat. Tânăra îi lăsase setul de poze pe biroul ei. Viu și cu ochii în cap, Martin Mitchell Goines arăta tânăr și solid și avea un moț enorm și uleiat – trăsătura cea mai evidentă a figurii lui văzute din față, din stânga și din dreapta. Pozele fuseseră făcute cu ocazia celei de-a doua încarcerări pentru deținere de droguri. Pe tăblița care îi atârna de gât scria LAPD – 16.04.1944. Deci în urmă cu șase ani. Trei ani și jumătate la Quentin îl îmbătrâniseră rău de tot pe Goines, așa că la cei treizeci și trei de ani ai lui, când murise, arăta mult mai în vârstă.

Danny îi lăsă lui Karen Hiltscher un bilețel: „Scumpo, vrei să faci niște chestii pentru mine? 1. Sună la dispeceratele de taxiuri Yellow, Beacon etc. Întreabă dacă a luat cineva vreun bărbat singur noaptea trecută, între 3 și 4. Fă la fel cu un bărbat beat, de la Central cu Slauson până pe St. Andrews, 1200 Sud, între 12.30 și 1.30 noaptea. Notează toate cazurile, orele și amplasamentele. 2. Nu te bosumfla, OK? Îmi pare rău de întâlnirea de la prânz pe care am contramandat-o. Trebuia să mă pregătesc pentru examene. Mersi. D.U."

Minciuna îl făcu pe Danny să se supere pe fată, pe LASD și pe sine însuși, pentru că exploata sentimentele unei adolescente. Se gândi să sune la secția de poliție de pe Strada 77 și să le comunice că va opera pe teritoriul LAPD, dar renunță imediat la idee. Ar fi însemnat să se umilească în fața celor de acolo, care se bosumflaseră fiindcă cei de la Departamentul Șerifului îi oferiseră adăpost lui Mickey Cohen. Dar îi rămase în minte ideea – și disprețul. Un asasin, un gangster care visa să fie comic

într-un club de noapte şi lăcrima din cauza câinilor pierduţi şi a copilaşilor invalizi, reuşise să îngenuncheze un întreg departament de poliţie cu o înregistrare audio: poliţaii de la Moravuri luau mită şi plimbau prostituatele, iar tura de noapte de la secţia Hollywood regula curvele lui Brenda Allen pe saltelele arestului. Mickey C. recurgea la toate trucurile posibile pentru a umple de noroi LAPD, pentru că mai-marii de la LASD măriseră cu zece procente suma pe care el urma să le-o servească din veniturile din cămătărie şi din pariurile ilegale. Urât. Stupid. Lacom. *Greşit*.

Danny îşi lăsă furia să fiarbă în drum spre ghetoul negrilor, înspre est, pe Sunset, apoi pe Figueroa, pe Slauson şi tot înspre est, pe Central – ruta ipotetică a hoţului de maşină asasin. Se lăsa amurgul, iar norii de ploaie acopereau soarele, care încerca să mai lumineze mahalaua negrilor: case dărăpănate, cu garduri de sârmă, cluburi de biliard, magazine de băuturi alcoolice şi faţade de biserici pe fiecare stradă – până când lumea cluburilor de jazz punea stăpânire pe teritoriu. Urma, pe întregul traseu, o fanfaronadă demenţială într-o mizerie cruntă.

Bido Lito's era construit ca un Taj Mahal în miniatură, însă de culoare violetă. Malloy's Nest era o cabană de bambus, dar la intrare se găseau palmieri artificiali, împodobiţi cu luminiţe de Crăciun. Tommy Tucker's Playroom era o fostă magazie recondiţionată şi vopsită ca o zebră, iar de marginile acoperişului ei atârnau saxofoane, trompete şi chei muzicale din ghips. Zamboanga, Royal Flush şi Katydid Klub, localuri de un trandafiriu aprins, cu mult violet şi verde greţos, erau plasate într-o clădire asemănătoare unui hangar subdivizat, cu intrările fiecăruia marcate de ornamente din neon. Club Zombie crea impresia unei moschei maure, din mijlocul faţadei ridicându-se macheta unui somnambul înalt cât două etaje – un personaj întunecat, cu ochi de jăratic, surprins în momentul în care păşeşte prin noapte.

Parcări imense uneau toate cluburile. Oamenii de ordine, nişte negri solizi, stăteau în dreptul intrărilor, promiţând

câte o friptură de pui gratuită pentru primii clienți. În parcare se vedea un număr redus de mașini. Danny și-o lăsă pe a lui pe una din străzile laterale, apoi începu să-i chestioneze pe durii proțăpiți la intrarea în cluburi.

Portarii de la Zamboanga și Katydid își aminteau că-l văzuseră pe Martin Mitchell Goines „pe-acolo". Un tip care scria meniul pe o pancartă din fața clubului Royal Flush duse identificarea un pic mai departe: Goines era un instrumentist de mâna a doua, cânta la trombon și era angajat când lipsea un titular. „Cam de pe la Crăciun încoace" cântase cu orchestra de la Bido Lito's. Danny încercă să descifreze vreun semn de reținere pe fiecare din fețele negre și pline de suspiciune față de el. Părerea pe care și-o formă era că toți acești tipi îl credeau pe Marty Goines un fel de păcălici alb.

Danny se îndreptă spre Bido Lito's. Firma de-afară anunța sus și tare: DICK McCOVER ȘI SULTANII JAZZULUI – SPECTACOLE LA 7.30, 9.30, 11.30 ÎN FIECARE SEARĂ! DELECTAȚI-VĂ CU UN COȘ DE PUI PRĂJIT DE LUX. Intrând înăuntru, i se păru că pășește într-o halucinație.

Pereții erau acoperiți cu un fel de satin pastelat, luminat de spoturi minuscule, care îi confereau grotescului o tentă și mai grotescă. Decorul scenei se voia o variantă a piramidelor, confecționată din carton lucios. Mesele aveau margini fluorescente, chelneriței erau niște mulatre foarte albe, în niște costumașe de tigroaice cu decolteuri ample, iar întregul local mirosea a carne prăjită în baie de ulei. Când Danny se apropie de bar, stomacul începu să-i chiorăie și își dădu seama că nu mai mâncase de douăzeci și patru de ore. Cu toată efectele de lumini halucinante, văzu clar că barmanul ghicise că e polițist.

Îi arătă fotografiile.

— Îl cunoști pe bărbatul ăsta?

Barmanul luă pozele, le examină sub lumina casei de marcat și i le dădu înapoi.

— E Marty. Cântă la trombon cu Sultanii. Vine 'nainte de primu' spectacol, să mănânce, dacă vreți să vorbiți cu el.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Noap' trecută.

— La ultimul spectacol al orchestrei?

Gura barmanului desena un zâmbet strâns. Danny înţelese că „orchestră" era un termen de ageamiu.

— Ţi-am pus o întrebare.

Tipul şterse barul cu o cârpă.

— Nu cred. La miezu' nopţii mi-amintesc că era. Sultanii au mai cântat vreo două noap' trecută, ca de Anu' Nou.

Danny remarcă un raft cu sticle de whiskey fără etichete.

— Cheamă-l pe manager.

Barmanul apăsă un buton de lângă casa de marcat. Danny se aşeză pe unul din scaunele înalte de la bar şi se roti cu faţa spre scenă. Un grup de negri îşi deschideau cutiile instrumentelor, scoţând saxofoane, trompete şi cinele. Un mulatru gras, într-un costum cu revere late, veni la bar, arborând zâmbetul servil destinat autorităţilor. Mulatrul zise:

— Credeam că-i ştiu pe toţi băieţii de la secţie.

Danny spuse:

— Sunt de la Departamentul Şerifului. West Hollywood.

Zâmbetul mulatrului se evaporă.

— De regulă avem de-a face cu Şapte-Şapte, domnu' şerif.

— De data asta e treaba comitatului.

— Da' nu e teritoriu' comitatului.

Danny îşi propti degetul mare în spatele mulatrului şi îi făcu semn spre spoturile minuscule.

— Ai nişte alcool fără acte legale, luminile de colo prezintă risc de incendiu, iar LASD se ocupă de controlul băuturilor spirtoase şi impune standardele de sănătate şi siguranţă pentru cetăţeni. Am un carnet cu procese verbale în maşină. Vrei să-l aduc?

Zâmbetul reveni.

— Sigur că nu. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Povesteşte-mi despre Marty Goines.

— Ce să povestesc?

— Să zicem totul.

Managerul făcu o pauză, cât să-şi aprindă ţigara. Danny ştia foarte bine că-i punea răbdarea la încercare. În cele din urmă omul expiră fumul şi spuse:

— Nu-s prea multe de povestit. Sindicatul mi l-a trimis când trombonistul nostru obişnuit nu s-a mai sculat din beţie. Aş fi preferat unul colorat, dar Marty are reputaţia că se are pe bune cu necaucazienii, aşa c-am zis OK. Doar că azi-noapte i-a lăsat baltă pe băieţi. Marty nu mi-a făcut niciodată tâmpenii, doar că-şi făcea treaba fără entuziasm. Nu e cel mai bun om de rezervă, dar nici cel mai rău.

Danny arătă spre instrumentiştii de pe scenă:

— Ăştia sunt Sultanii, corect?

— Corect.

— Goines a cântat în ultimul număr, care s-a încheiat chiar după miezul nopţii?

Mulatrul zâmbi.

— *Old Lang Syne* în varianta lui Dicky McCover, într-un tempo susţinut. Chiar şi Bird o invidiază...

— Când s-a terminat numărul respectiv?

— Poate pe la 12.20. Le dau băieţilor mei cincisprezece minute de pauză. Şi, cum ziceam, după aia Marty i-a lăsat baltă până la 2, la închidere. E singura dată când mi-a făcut-o.

Danny verifică alibiul Sultanilor:

— Ceilalţi trei băieţi au fost pe scenă pentru ultimele două numere?

Managerul încuviinţă:

— Îhî. Apoi au cântat la o petrecere particulară. Marty ce-a făcut?

— A fost asasinat.

Mulatrul încercă să inhaleze fumul de ţigară şi se înecă. Tuşi. Chiştocul îi căzu din gură. Îl strivi cu piciorul, întrebând cu o voce răguşită:

— Şi cine credeţi c-a făcut-o?

Danny spuse:

— Nici tu, nici Sultanii. Dar hai să încercăm ceva: își făcuse Goines vreun obicei murdar?

— Poftim?

— Nu fă pe prostu'! Marfă, prafuri, prize, heroină...

Managerul făcu un pas înapoi.

— Io nu angajez nenorociți de drogați din ăștia!

— Sigur că nu. Tot așa cum nu servești nici tărie de contrabandă. Hai să încercăm altceva: Marty și femeile.

— N-am auzit nimic nici de una, nici de alta.

— Dar dușmani? Tipi care voiau să i-o coacă?

— Nimic.

— Dar prieteni, cunoscuți, tipi care să vină pe-aici să-ntrebe de el?

— Nu, nu și *nu*. Marty nici măcar n-avea familie.

Danny schimbă macazul, adoptând un zâmbet – una din tehnicile de interogatoriu pe care le exersa în fața oglinzii din dormitor.

— Hei, îmi pare rău că te-am luat așa tare...

— Nee, nu-ți pare rău!

Danny roși, dar speră că iluminarea demențială nu-l dăduse de gol.

— Ai vreun angajat care se ocupă de parcare?

— Nu.

— Îți amintești să fi văzut noaptea trecută în parcare vreun Buick verde?

— Nu.

— Oamenii tăi de la bucătărie mai stau prin parcare?

— Omule, oamenii mei de la bucătărie-s prea ocupați ca să stea pe undeva.

— Dar ospătărițele? Mai vând câte ceva pe-afară după închidere?

— Omule, te-ntreci cu gluma și-ai sărit calul.

Danny îl dădu la o parte cu cotul pe mulatru și își croi drum spre scenă prin mulțimea de la ora cinei. Sultanii văzură că vine și schimbară priviri între ei. Miroseau polițiștii; erau *experimentați*. Toboșarul încetă să-și mai aranjeze sculele. Trompetistul se dădu înapoi, postându-se

lângă cortina care dădea în culise. Saxofonistul încetă să-şi mai verifice muştiucul, rămânând locului.

Danny urcă pe scenă, clipind des din cauza reflectorului puternic. Mirosi că saxofonistul e şeful lor şi optă pentru o abordare diplomatică. Interogatoriul era urmărit de întreaga audienţă.

— Sunt de la LASD. E vorba de Marty Goines.

Toboşarul îi răspunse:

— Marty e curat. Tocmai a fost la dezintoxicare.

O idee: era posibil ca un fost puşcăriaş să-şi apere tovarăşul.

— Nu ştiam că se droghează.

Saxofonistul pufni:

— Doar câţiva ani, da' s-a dezintoxicat.

— Unde?

— La Lex. Lexington State Hospital, în Kentucky. Are vreo legătură cu eliberarea lui condiţionată?

Danny făcu un pas înapoi, ca să-i poată cuprinde pe toţi trei dintr-o singură privire.

— Marty a mierlit-o azi-noapte. Cred c-a fost luat de aici chiar după numărul vostru de la miezul nopţii.

Trei reacţii curate: trompetistul speriat – probabil se temea de poliţişti în general –, toboşarul tremurând, saxofonistul şocat, dar revenind în forţă:

— Toţi avem alibiuri, dacă nu ştii cumva.

Danny se gândi: Odihneşte-te în pace, Martin Mitchell Goines.

— Ştiu asta, aşa că hai s-o luăm metodic. Ştiţi cumva dacă Marty avea vreun duşman? Probleme cu femei? Vechi amici de prizat care-i dădeau târcoale?

Saxofonistul spuse:

— Marty era o enigmă dată dracului! Tot ce ştiu e că încălcase regulile eliberării condiţionate şi că era atât de dornic s-o taie, că a trebuit să se interneze la Lex sub o altă identitate. A avut coaie mari, dacă mă-ntrebi – ăla e un spital federal şi l-ar fi putut controla la sânge. A dracului enigmă! Nici unul dintre noi nu ştie unde locuia.

Danny bâțâi din picior și îl văzu pe trompetist mișcându-se pe lângă cortină și ținându-și instrumentul de parcă ar fi fost o icoană ce-l păzea de demoni. Veni spre el și zise:

— Domnule, cred că am eu ceva pentru tine.

— Ce?

— Marty mi-a spus că trebuie să se-ntâlnească cu un tip după miezu' nopții și l-am văzut trecând strada spre parcarea de la Club Zombie.

— A menționat vreun nume?

— Nu, a zis doar „un tip".

— A mai zis *ceva* despre el? Ce aveau de gând să facă sau alte chestii din astea?

— Nu. Și a zis că se-ntoarce imediat.

Saxofonistul îl sfredeli pe Danny cu ochii lui de un albastru mai deschis decât maroniul ochilor polițistului.

— Omule, ce naiba, ți-am spus că Marty era curat! Și avea de gând să rămână așa.

Dinspre audiență se auziră huiduieli. Resturi de hârtie loviră picioarele lui Danny. Polițistul clipi din cauza reflectorului și simți cum i se prelinge sudoarea pe burtă. O voce strigă „Ieși afară-n mă-ta!", fiind urmată de aplauze și de o aripă de pui pe jumătate mâncată, ce ateriză în spatele lui Danny. Saxofonistul îi zâmbi, își linse mustiucul și îi făcu șmecherește cu ochiul. Danny rezistă tentației de a-i îndesa instrumentul pe gât și ieși rapid din club pe una din ușile laterale.

Răcoarea aerului îi îngheță transpirația și-l făcu să tremure. Neoanele pulsatorii îi răniră privirea. Mici frânturi de muzică se sudau într-un zgomot uriaș, iar somnambulul din vârful clubului Zombie arăta ca Apocalipsa. Danny știa că era speriat și se îndreptă direct spre vedenie.

Gorila de la ușă se dădu la o parte în fața legitimației lui, lăsându-l să intre între patru pereți de fum și zbierete distonante, ce mergeau în crescendo de la intrare spre interior. Barul era în colțul opus, spre stânga, avea

formă de sicriu şi era decorat cu mascota somnambulă a clubului. Danny se postă acolo, urcându-se pe scaunul înalt şi făcându-i semn cu degetul albului care ştergea pahare.

Barmanul îi puse un şervеţel în faţă. Danny strigă peste zgomotul asurzitor:

— Un whiskey dublu!

Apăru un pahar. Danny îl dădu peste cap. Barmanul îl umplu din nou. Danny bău şi simţi cum nervii încordaţi i se încălzesc. Numărul muzical se încheie cu o explozie de strigăte şi tropăituri. Luminile se aprinseră în mijlocul aplauzelor. Când aplauzele se mai răriră, Danny scoase din buzunar o bancnotă de cinci dolari şi fotografiile mortului.

Barmanul zise:

— Doi dolari pentru băutură.

Danny îi îndesă hârtia de cinci în buzunarul de la cămaşă şi îi arătă pozele.

— Ţi se pare cunoscut?

Mijindu-şi ochii, omul zise:

— Tipu' ăsta e mai bătrân acum, nu? Poate şi cu altă freză?

— Astea-s făcute cu şase ani în urmă. L-ai văzut?

Barmanul îşi scoase ochelarii din buzunar, şi-i puse pe ochi şi ţinu pozele în braţul întins.

— Dă cu botul pe undeva pe-aici?

Danny nu înţelese întrebarea – poate era o expresie sexuală pe care n-o deslușea.

— Explică-mi ce-ai spus.

— Vreau să zic suflă, jazz, cântă pe undeva pe-aici?

— La trombon, la Bido Lito's.

Barmanul pocni din degete.

— *Okay*, îl cunosc! Marty şi nu mai ştiu cum. Soarbe pe-aici în pauzele de la Bido's. A început de pe la Crăciun, că baru' de la Bido n-are voie să servească angajaţii. Pilangiu înrăit, genu'...

Genul *tău*. Danny zâmbi. Alcoolul îi liniştea nervii.

— L-ai văzut azi-noapte?

— Mda, pe stradă. El şi cu un alt tip mergeau spre o maşină, la colţul cu 67. Părea să fie abţiguit bine. Poate...

Danny se aplecă în faţă:

— Poate *ce*? Dă-i drumul!

— Poate era pe droguri. Când lucrezi o vreme în cluburile de jazz, ajungi să te prinzi de unele chestii. Marty ăsta parcă avea picioare de gumă, ca şi cum îl ducea doza. Celălalt îl ţinea cu un braţ de mijloc şi l-a ajutat să intre în maşină.

Danny zise:

— Acum, încet şi clar: ora, descrierea maşinii şi a celuilalt tip. Încet de tot.

Clienţii începură să se năpustească la bar: negri în costume *zoot* cadrilate şi modificate, cu femeile lor la jumătate de pas în spate, toate aranjate şi machiate ca Lena Horne. Barmanul se uită la clientelă, apoi iarăşi la Danny.

— Trebuie să fi fost undeva între 12.15 şi 12.45. Cam pe-acolo. Marty şi nu mai ştiu cum trecea strada cu celălalt tip. Ştiu că maşina era un Buick, pentru că avea găurile alea de aerisire pe laterale. Tot ce-mi amintesc de celălalt e că era înalt şi cu părul cărunt. L-am văzut numai dintr-o parte şi m-am gândit că mi-ar plăcea să am părul lui. Acum pot să-i servesc pe oamenii ăştia?

Danny voia să zică nu. Barmanul se întoarse spre un tânăr cu barbă şi cu un saxofon alto agăţat de gât.

— Coleman, îl ştii pe trombonistul alb de la Bido's? Marty, ce naiba?

Coleman se întinse peste bar, luă două mâini de gheaţă şi îşi îngropă faţa în cuburile reci. Danny îl studie cu privirea: înalt, blond, până-n treizeci de ani, frumuşel – ca băiatul ăla în rolul principal din musicalul la care îl târâse Karen Hiltscher. Vocea lui era răguşită, epuizată.

— Sigur. Trombonist fomist. Am auzit. De ce?

— Vorbeşte cu domnul poliţist de-aici. Îţi spune el.

Danny arătă spre pahar, depăşind cu două porţii raţia lui nocturnă. Barmanul îl umplu, apoi îşi văzu de treabă. Cel cu saxul alto zise:

— Eşti de la Şapte-Şapte?

Danny rase băutura, apoi întinse mâna din instinct.

— Numele meu e Upshaw. Departamentul Şerifului, West Hollywood.

Omul îi strânse mâna.

— Coleman Healy, fost în Cleveland, Chicago şi pe planeta Marte. Marty e la ananghie?

Bourbonul îl încălzi *prea tare* pe Danny. Îşi slăbi nodul cravatei şi veni mai aproape de Healy.

— A fost omorât azi-noapte.

Faţa lui Healy se contorsionă. Danny văzu cum fiecare din trăsăturile lui frumoase tremura şi zvâcnea. Se uită în altă parte, lăsându-l să-şi consume şocul şi să redevină cântăreţul dezinvolt. Când se întoarse, Healy se ţinea strâns de bar. Genunchiul lui Danny atinse accidental coapsa muzicantului – era doborât de tensiune.

— Cât de bine l-ai cunoscut, Coleman?

Faţa lui Healy era acum trasă şi sub bărbie îi apăruse o guşă.

— Am stat de câteva ori la taclale de Crăciun. Chiar în barul ăsta. Chestii banale – despre noul disc al lui Bird şi despre vreme. Ai vreo idee cine a făcut-o?

— Doar un fir spre un suspect. Unul înalt, cărunt. Barmanul l-a văzut azi-noapte cu Goines, mergând spre o maşină parcată pe Central.

Coleman Healy îşi trecu degetele peste clapetele saxofonului.

— L-am văzut pe Marty de câteva ori cu un tip cam aşa, zise el. Înalt, între două vârste, distins.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Ascultă, Upshaw, fără să vorbim de rău mortu', pot să-ţi spun ce impresie mi-a făcut? Aşa, în două vorbe?

Danny îşi trase scaunul înapoi, îndeajuns ca să-i vadă clar faţa: un Healy excitat, gata să-l ajute.

— Dă-i drumul. Uneori impresiile contează.

— Păi, cred că Marty era cam fetiţă. Tipul mai în vârstă arăta mai a bărbat, genul de tătic finanţator. I-am văzut odată jucându-se cu picioarele pe sub masă, iar când Marty şi-a dat seama, s-a îndepărtat de lângă tip – ca un copil pe care l-ai prins furând prăjiturele.

Danny simţi o furnicătură, gândindu-se la etichetele pe care încerca să le evite, pentru că erau prea brutale şi neconforme cu Vollmer şi Maslick: HOMALĂU TĂIAT. CURLANGIU ÎN ŞURIU. PIDOSNIC MĂCELĂRIT. DRAMĂ POPONĂREASCĂ.

— Coleman, l-ai putea identifica pe tipul mai în vârstă?

Healy se juca cu saxul.

— Nu prea cred. Lumina de-aici e cam ciudată, iar chestia cu poponăreala e doar o impresie.

— L-ai mai văzut pe suspect înainte sau după ce au fost împreună?

— Nu, niciodată solo. Şi am stat aici toată noaptea, dacă bănuieşti că aş fi făcut-o eu.

Danny dădu din cap.

— Ştii cumva dacă Goines consuma narcotice?

— Nee! Era prea interesat de pileală ca să se mai drogheze.

— Şi cine îl mai cunoştea? Alţi muzicanţi?

— Nu ştiu. Noi doar am flecărit de vreo două ori împreună.

Danny întinse mâna. Healy i-o întoarse cu palma în sus, trecând de la salutul convenţional la cel de jazzman. Apoi spuse:

— Ne vedem la biserică.

Şi se îndreptă spre scenă.

Homalău tăiat.

Curlangiu în şuriu.

Dramă poponărească.

Danny se uită cum Coleman Healy se urcă pe scenă şi schimbă saluturi cu alţi jazzmeni. Graşi, cadaverici, ciupiţi, uleioşi şi arătând epuizaţi, cei de-acolo păreau o

altă specie pe lângă saxofonistul dezinvolt – asemeni unei fotografii cu scena unei crime, cu tot soiul de impurităţi care rup simetria şi te fac să remarci ce nu e în regulă. Începură să cânte: pianul lansă o melodie, apoi o predă trompetei, după care veniră tobele şi saxofonul lui Healy văitându-se, văicărindu-se, divagând de la refrenul de bază spre variaţiuni pasionale. Muzica lunecă în hărmălaie. Danny remarcă o serie de telefoane publice în dreptul toaletelor şi se întoarse la munca de poliţist.

Prima fişă îl duse la ofiţerul de gardă de la secţia de pe Strada 77. Danny îi aduse la cunoştinţă că era un detectiv de la comitat care se ocupa de o crimă – un cântăreţ de jazz, posibil dependent de droguri, care fusese tăiat şi depus în apropiere de Sunset Strip. E foarte probabil ca la ora respectivă victima să nu fi fost sub influenţa drogurilor, dar voia totuşi o listă cu dealerii de heroină, fiind posibil ca omorul să fie legat de droguri. Ofiţerul de serviciu întrebă „Ce mai face Mickey zilele astea?", adăugă „Fă o cerere oficială", după care închise.

Supărat, Danny formă numărul personal al doctorului Layman de la morga oraşului, ţinând un ochi pe orchestră. Patologul răspunse la al doilea ţârâit:

— Da?

— Sunt Danny Upshaw, doctore.

Layman râse.

— Mai degrabă Danny Parvenitul. Tocmai am autopsiat cadavrul pe care ai încercat să-l uzurpi.

Danny respiră adânc, întorcându-şi privirile de la Coleman Healy şi giruetele pe care le făcea cu saxofonul.

— Da? Şi?

— Şi mai întâi o întrebare: ai introdus un depresor de limbă în gura mortului?

— Da.

— Domnule detectiv, să nu mai introduci *niciodată* elemente străine în cavităţi intime înainte de a examina sistematic exteriorul. Cadavrul prezenta pe tot spatele

tăieturi umplute cu aşchii de lemn – lemn de pin –, iar tu ai introdus în gura lui o bucată din lemn de pin, lăsând urme similare. Înţelegi cum ai fi putut să-mi periclitezi evaluarea?

— Da, dar era evident că victima fusese sugrumată cu un prosop sau cu un şal. Fibrele de bumbac alb erau indicii clare.

Layman oftă – lung şi exasperat.

— Cauza morţii a fost o supradoză masivă de heroină. Injecţia i-a fost administrată chiar de către asasin într-o venă de lângă coloană – victima n-ar fi putut ajunge acolo. Prosopul a fost introdus în gură pentru a absorbi sângele atunci când heroina a atins inima victimei, făcând să-i explodeze arterele, ceea ce înseamnă că asasinul avea cel puţin cunoştinţe elementare de anatomie.

Danny spuse:

— Cristoşii mă-sii!

Layman comentă:

— O blasfemie cum nu se poate mai potrivită, dar situaţia e şi mai nasoală. Iată pentru început câteva aspecte colaterale. Unu: în sistemul sanguin nu există heroină reziduală, deci în prezent domnul nostru nu era dependent de droguri, deşi urmele de ace de pe braţele lui indică faptul că a fost odinioară. Doi: moartea a survenit între orele 1 şi 2 noaptea, iar vânătăile de pe gât şi de pe organele genitale au apărut post-mortem. Tăieturile de pe spate sunt tot post-mortem, fiind aproape sigur făcute cu o lamă ascuţită, ataşată de o bucată de lemn de pin sau o stinghie de pin. Până acum e brutal, dar nu dincolo de limitele mele. Însă...

Layman se opri. Vechiul truc al pauzei oratorice de la cursuri. Danny începuse să transpire, eliminând gradele tăriilor băute.

— Dă-i drumul, doctore!

— Bine, bine. Substanţa din orbitele oculare era un lubrifiant, KZ Jelly. Asasinul şi-a introdus penisul în

orbitele oculare ale cadavrului şi-a ejaculat – cel puţin de două ori. Am găsit şase centimetri cubi de spermă scurşi în cutia craniană. Cel care a făcut-o avea grupa de sânge 0-I, cu Rh pozitiv, cea mai comună grupă sanguină la rasa albă.

Danny deschise uşa cabinei telefonice. Se auzeau frânturi de *bebop* şi văzu că Healy Coleman se lăsase într-un genunchi, cu saxofonul ridicat spre tavan.

— Şi muşcăturile de pe bust?

Layman spuse:

— Nu cred că sunt de om. Rănile erau prea franjurate ca să putem face un mulaj. Mi-e imposibil să desprind nişte urme de dinţi viabile. Iar asistentul medicului care s-a ocupat de cadavru după micul tău număr a tamponat zona afectată cu alcool, aşa că n-am mai putut să caut urme de salivă sau de suc gastric. Victima are grupa de sânge AB-IV – asta e tot ce-am mai putut depista. Când ai descoperit cadavrul?

— Un pic după ora 4 dimineaţa.

— Deci e puţin probabil ca muşcăturile să provină de la animalele de pradă de pe coline. Plus că rănile sunt mult prea bine grupate ca să presupun aşa ceva.

— Doctore, eşti sigur că avem de-a face cu urme de dinţi?

— Absolut. Inflamaţiile din jurul rănilor au apărut în urma sucţiunii. Şi sunt prea mari ca să fie umane...

— Crezi că...?

— Nu mă întrerupe. Cred că *s-ar putea* ca asasinul să fi mânjit cu sânge zonele afectate şi să fi asmuţit un câine violent şi bine dresat asupra victimei. Câţi dintre voi lucraţi la caz?

— Doar eu.

— Ai identificat victima? Ceva indicii?

— Totul merge bine, doctore.

— Prinde-l.

— O s-o fac.

Danny puse receptorul în furcă şi ieşi. Aerul rece contracară căldura degajată de alcool şi îi permise să-şi organizeze informaţiile Avea trei ipoteze.

Mutilările homosexuale se legau de remarcile lui Coleman Healy, conform cărora Marty Goines ar fi fost „fetiţă". „Tăticul" sau „finanţatorul" lui părea să fie tipul înalt şi cărunt pe care barmanul îl văzuse noaptea trecută împreună cu Goines, îndreptându-se spre Buickul furat cu aproximativ o oră înainte de momentul aproximativ al morţii. Supradoza de heroină provocase moartea. Descrierea lui Goines făcută de barman sugera existenţa drogurilor, acea doză iniţială fiind, probabil, precursoarea celei care i-a făcut inima să plesnească. Mai erau şi trecutul de consumator de droguri al lui Goines, şi recenta lui cură de dezintoxicare. Făcând abstracţie de posibilele mutilări provocate de animale, avea un indiciu *solid*: bărbatul înalt şi cărunt, tăticul capabil să procure heroina şi seringile hipodermice şi să convingă un drogat reformat să şi-o bage-n venă pe loc, lăsându-şi baltă colegii de trupă la finalul concertului de Anul Nou.

Nu se putea aştepta la nici un fel de cooperare din partea celor de la LAPD în ce priveşte dealerii locali. Singura soluţie logică era să strângă cu uşa un drogat.

Danny traversă strada spre Tommy Tucker's Playroom, găsi un separeu liber şi comandă cafea, ca să-şi cureţe alcoolul din sistem şi să rămână treaz. Tema muzicală era concentrată pe balade, iar tapiţeria în dungi ca de zebră era un tapet ieftin, al cărui impact era ameliorat de torţele cu flăcările înălţate până la tavan – alt risc de incendiu. Iar un incendiu aici ar fi făcut scrum întreaga clădire, cu toate cluburile. Cafeaua era neagră şi tare, retezând flăcările alcoolului. Ritmul era blând: perechile din separeuri se mângâiau, îndrăgostiţii se ţineau de mână şi sorbeau cocteiluri cu rom. Întreaga atmosferă îl făcu să se gândească la San Berdoo şi la anul 1939, când el şi cu Tim plecaseră la banchet cu un Oldsmobile vechi şi îşi schimbaseră hainele la el acasă în timp ce maică-sa

pândea lumea în față la magazinul Coulter's, ca să le bage pe gât revista *Turnul de veghe*. Amândoi în chiloți, au glumit, s-au prostit, au făcut poante despre înlocuitorii de fete. În noaptea aceea, în fața sălii de gimnastică, Timmy și Roxanne Beausoleil au zguduit atât de tare vechiul Oldsmobile, încât aproape că i-au distrus planetarele. Iar el refuzase o Roxy la mâna a doua, băuse punci tare și căzuse în butoiul cu melancolie în timpul dansurilor lente.

Danny ucise amintirile cu ajutorul muncii sale de polițist. Ochii lui căutau încălcări ale Codului Sănătății și Siguranței Publice, infracțiuni legate de comercializarea alcoolului, *contravenții*. Portarul de la intrare le permitea minorilor să intre. Mulatre amețite la cele mai înalte cote pluteau în rochii cu decolteuri adânci, încercând să-și vândă trupul. Nu exista decât o singură ieșire laterală într-o încăpere imensă, care putea fi mistuită de flăcări în câteva secunde. Timpul se scurgea. Orchestra trecu de la ritmurile lente la unele îndrăcite și apoi reveni la cele lente. Cafeaua și privirile aruncate sistematic prin local îi mențineau atenția trează. După aceea fu răsplătit din plin, observând printre draperiile de la ieșirea laterală doi negri care tocmai negociau un schimb suspect: bani gheață contra ceva palmat – o afacere grăbită în parcare.

Danny numără până la șase, apoi se îndreptă într-acolo, deschizând foarte încet ușa. Cel care luase banii o porni spre trotuar. Celălalt rămase în parcare și deschise portiera unei mașini cu o antenă foarte lungă. Danny îi dădu treizeci de secunde să se înfrupte, să aprindă sau să prizeze, apoi își scoase pistolul de calibrul 45 și se apropie tiptil.

Mașina era un Mercury de culoarea lavandei. Fumul de marijuana ieșea în vălătuci pe geamurile laterale. Danny prinse clanța portierei șoferului și o deschise larg. Negrul țipă, iarba îi căzu din mână și omul se feri din fața armei. Danny spuse:

— Comitatul! Mâinile pe bord! Încet – sau te împuşc.

Tânărul se supuse, mişcându-se cu încetinitorul. Danny îi plantă ţeava pistolului sub bărbie şi îl percheziţionă în buzunarele interioare şi exterioare ale hainei, dar şi în jurul taliei, căutând o posibilă armă. Găsi un portofel din piele de şopârlă, trei ţigări de marijuana şi nici un fel de armă. Deschise torpedoul şi aprinse lumina de bord. Tânărul zise:

— Ascultă, omule...

Danny îndesă ţeava şi mai adânc, până când îi tăie răsuflarea şi îl sili să amuţească.

Mirosul de iarbă devenea tot mai intens. Danny găsi chiştocul pe perna scaunului şi-l stinse. Cu mâna liberă deschise portofelul insului şi trase afară permisul de conducere şi peste o sută de dolari în hârtii de zece şi douăzeci. Băgă banii în buzunar şi citi informaţiile din permis: Carlton W. Jeffries, bărbat, negru, 1,85 m, 80 kg, născut în 19.06.1929, Str. 98 Est, nr. 439, ap.1/4, L.A. După o scurtă căutare în torpedou, găsi actele de înregistrare a maşinii pe acelaşi nume şi un teanc de amenzi de circulaţie neplătite, în plicurile lor oficiale. Danny puse carnetul, ţigările, banii şi actele maşinii într-un plic, dându-i drumul să cadă pe pavaj, apoi îşi trase pistolul de sub bărbia tânărului şi îi întoarse capul spre el. De aproape văzu faţa ciocolatie a unui golănaş cu ochii aproape în lacrimi şi cu buzele tremurânde. Mărul lui Adam îi sălta în sus şi-n jos în timp ce încerca să respire.

Danny spuse:

— Informaţii sau minimum cinci ani la răcoare. Alege.

Carlton W. Jeffries îşi regăsi vocea – piţigăiată şi nesigură:

— Păi, 'mneata ce crezi?

— Cred că eşti băiat deştept. Dă-mi ce-ţi cer şi mâine îţi trimit plicul prin poştă.

— Poţi să mi-l dai acum. Te rog! Am nevoie de banii ăia!

— Vreau să cânţi puternic. Dacă joci la două capete şi mi se-ntâmplă ceva, te-am ras. Probele şi faptul că tocmai ai recunoscut ajung.

— N-am recunoscut nimic, omule!

— Cum să nu? Vinzi juma' de kil în fiecare săptămână. Eşti dealerul numărul unu din Southside.

— Omule...

Danny duse ţeava pistolului la nasul lui Carlton W. Jeffries.

— Vreau nume. Negustorii de heroină din zonă. Bagă!

— Omule...

Danny întoarse pistolul, apucându-l de ţeavă, gata să-l folosească drept ciomag.

— *Bagă, nenorocitule!*

Jeffries îşi luă mâinile de pe bord şi se apără, încrucişându-şi braţele pe lângă corp.

— Singurul tip pe care-l ştiu e Otis Jackson. Stă pe lângă spălătoria din intersecţia de la 103 cu Beach. Şi te rog să nu mă baţi!

Danny vârî pistolul în toc. Lovi plicul cu piciorul exact în momentul în care îl auzi pe Carlton W. Jeffries izbucnind în hohote de plâns. Luă plicul şi-l aruncă pe scaun, fugind rapid spre Chevroletul lui, ca să nu-l audă pe puşti mulţumindu-i bezmetic printre sughiţuri.

* * *

103 cu Beach era o intersecţie sordidă din inima cartierului Watts, cu saloane pentru întinderea părului la două colţuri ale străzii, un magazin de spirtoase la al treilea şi spălătoria publică Koin King Washeteria la cel de-al patrulea. În apartamentul de deasupra spălătoriei luminile erau aprinse. Danny parcă peste drum, stinse farurile şi observă că nu exista decât o singură cale de acces: treptele laterale care duceau la o uşă cu un aspect destul de şubred.

Traversă strada şi urcă pe scări în vârful picioarelor, fără să pună mâna pe balustradă, de teamă să nu scârţâie. Ajuns în capul scărilor, scoase pistolul, îşi lipi

o ureche de uşă şi ascultă. Auzi o voce de bărbat care număra: opt, nouă, zece. Unsprezece. Bătu uşor la uşă şi spuse, imitând un accent împrumutat din filme:

— Otis? Eşti acolo, omule? Sunt eu, omule!

Danny auzi dinăuntru „Căcat!". Peste câteva secunde uşa se deschise, rămânând blocată cu lanţul, iar prin deschizătură apăru o mână cu un şiş. Danny coborî pistolul şi se aruncă cu toată greutatea asupra uşii.

Şişul ateriză pe treapta de sus a scării. Se auzi un ţipăt. Uşa se prăvăli înăuntru, cu Danny călare pe ea. Danny căzu pe covor şi văzu imaginea răsturnată a lui Otis Jackson pescuind biluţele de droguri de pe jos. Un salt în baie. Apa trasă la W.C. Danny se ridică în genunchi şi strigă:

— Comitatul!

Otis Jackson îi arătă degetul mijlociu şi se întoarse agale în camera de zi, arborând un rânjet arogant.

Danny se ridică în picioare. În minte îi răsunau frânturi de muzică jazz. Otis Jackson zise:

— Futuţii de la comitat nu au nici o treabă aici.

Danny îl lovi cu pistolul peste mutră. Jackson căzu pe covor şi-şi scuipă o parte din dantura plombată. Danny se aplecă lângă el.

— Vinzi la un alb înalt şi cărunt?

Jackson scuipă o flegmă sângerie şi o bucăţică de limbă.

— Sunt cu Jack D. de la Şapte-Şapte, mama mă-s...

Danny îndreptă arma spre ochii individului.

— Sunt cu Mickey şi poliţia de comitat. Şi ce dacă? Te-am întrebat ceva.

— Vând la tot Hollywoodul, omule! Ştiu o grămadă de cărunţi beliţi!

— Numele lor. Plus numele ălora pe care-i serveşti la cluburile din South Central.

— Mai bine mă împuşti înainte, belitule!

Frânturile de jazz reveneau, ilustrând frânturi de imagini: Coleman Healy sugându-şi saxofonul, tânărul fumător de marijuana pe cale să-l implore. Danny zise:

— Îţi mai spun o dată. Vreau numele unui alb înalt, între două vârste, cu păr cărunt.

— Şi eu ţ-am spus...

Danny auzi paşi pe scări, scrâşnete şi zgomotul inconfundabil al armării pistoalelor. Otis Jackson zâmbi. Danny evaluă situaţia, puse pistolul în toc şi îşi scoase insigna. Doi albi voluminoşi apărură în cadrul uşii, îndreptând spre el pistoalele de calibrul 38. Danny le arătă insigna, gata să propună un armistiţiu.

— Departamentul Şerifului. Sunt detectiv la comitat.

Cei doi intrară cu pistoalele în mâinile întinse. Cel mai înalt dintre ei îl ajută pe Otis Jackson să se ridice în picioare. Celălalt, un tip gras, cu părul roşcat şi cârlionţat, examină insigna lui Danny şi clătină din cap.

— Nu-i de ajuns de rău că vă culcaţi cu Mickey Jidanul, acum trebuie să-l mai bateţi şi pe informatorul meu preferat. Otis, eşti un negrotei norocos! Detectiv Upshaw, eşti un alb tâmpit!

Individul înalt îl conduse pe Otis la baie. Danny se ridică în picioare şi îşi recuperă insigna. Grăsanul roşcat îi zise:

— Du-te-n mă-ta la voi la comitat şi bate-i pe negroteii voştri!

CAPITOLUL CINCI

— ... Şi cel mai perfid aspect al comunismului, instrumentul insidios cel mai eficace, e faptul că se ascunde sub milioane de drapele, un milion de steaguri, titluri şi combinaţii de iniţiale diferite, răspândind hidra cancerosă într-un milion de ipostaze, toate menite să pervertească şi să corupă în numele compasiunii şi al umanităţii şi al justiţiei sociale. AUFT, CASL, NAACP[1], AFL-CIO şi toate sindicatele astea, Liga Idealurilor Democratice şi cea a Americanilor Responsabili împotriva Bigotismului – toate sunt organizaţii cu nume sonore, din care americanii adevăraţi ar fi mândri să facă parte. Toate sunt nişte tentacule răzvrătite, pervertite şi canceroase ale Conspiraţiei Comuniste.

Mal Considine îl măsurase din priviri de aproape o jumătate de oră pe Edmund J. Satterlee, fost agent FBI şi fost seminarist iezuit, uitându-se din când în când şi la restul publicului. Satterlee era un tip înalt, în formă de pară, de-abia trecut de patruzeci de ani. Stilul său oratoric era o corcitură între stilul populist al lui Harry Truman şi cel al unui golan de cartier – şi nu ştiai niciodată când începe să zbiere sau când se apucă să vorbească în şoaptă. Dudley Smith fuma ţigară de la ţigară şi părea să-i guste din plin peroraţia. Ellis Loew

1. *National Association for the Advancement of Colored People* – aproximativ Asociaţia Naţională pentru Progresul Oamenilor de Culoare (n.r.).

se uita mereu la ceasul de la mână şi la Dudley – probabil temându-se ca nu cumva să-i scape scrum pe covorul nou-nouţ din camera de zi. Dr. Saul Lesnick, psihiatru şi vechi informator al FBI, stătea cât mai departe posibil de Vânătorul Roşiilor, rămânând totuşi în aceeaşi încăpere. Era un bătrân micuţ şi pirpiriu, cu nişte ochi albaştri, strălucitori, şi o tuse pe care o alimenta cu ţigări europene foarte tari. Avea acea alură specifică captivilor de pretutindeni, dispreţuind prezenţa celor care l-au capturat – deşi circula şi supoziţia că îşi oferise serviciile de bunăvoie.

Satterlee se plimba acum de colo colo, gesticulând spre cei prezenţi ca şi cum ar fi fost patru sute de oameni, nu patru. Mal se răsuci în scaun, spunându-şi că tipul de colo era biletul lui spre gradul de căpitan şi şefia Biroului de Anchetă al Procuraturii.

— ...iar în fazele de început ale războiului am colaborat cu cei de la Controlul Străinilor în problema mutării populaţiei japoneze. Aşa am avut ocazia să înţeleg cum dospesc sentimentele antiamericane. Gălbejiţii care doreau să fie buni americani au făcut cerere de înrolare în forţele armate, majoritatea erau nemulţumiţi şi confuzi, iar elementele subversive, sub masca patriotismului, au încercat să-i oblige să trădeze prin intermediul unor atacuri susţinute şi puternic intelectualizate împotriva pretinsei injustiţii rasiale americane. Sub drapelul unor valori americane – libertatea, justiţia şi dreptul la libera asociere –, japonezii rebeli au portretizat această naţiune ca pe un pământ al negrilor linşaţi şi al şanselor limitate pentru cei de altă culoare, chiar dacă în momentul în care a izbucnit războiul niponii erau recunoscuţi drept nişte negustori din clasa de mijloc. După război, când Conspiraţia Comunistă a devenit cea mai mare ameninţare la adresa securităţii interne a Americii, am văzut cum acelaşi gen de gândire şi acelaşi stil de manipulare era folosit şi de către Roşii pentru a perverti fibra noastră morală. Lumea afacerilor şi cea a industriei de divertisment au fost

infiltrate masiv de astfel de elemente şi atunci am înfiinţat Contracurente Roşii, pentru a elimina radicalii şi subversivii. Organizaţiile care nu vor să aibă în sânul lor elemente subversive ne achită o sumă oarecare pentru a le verifica angajaţii şi viitorii angajaţi, în eventualitatea existenţei vreunor legături cu comuniştii, iar *noi* păstrăm în arhiva noastră dosare detaliate despre cei descoperiţi că au astfel de legături. Serviciul pe care îl oferim le permite celor acuzaţi de posibile simpatii comuniste să-şi dovedească nevinovăţia şi să obţină o angajare care altfel le-ar fi refuzată. Mai mult...

Mal îl auzi pe dr. Saul Lesnick tuşind. Îl studie pe bătrân cu coada ochiului şi observă că izbucnirea lui era pe jumătate un hohot de râs. Satterlee se opri. Ellis Loew zise:

— Ed, nu putem să scurtăm introducerea şi să trecem la treabă?

Satterlee se înroşi, îşi luă servieta diplomat şi scoase un teanc de hârtii format din patru fascicule separate. Înmână fiecăruia din ei câte una: lui Mal, Loew şi Dudley Smith. Lesnick refuză, clătinând din cap. Mal aruncă o privire la prima pagină. Era o declaraţie care dădea amănunte despre unele bârfe legate de pichetele demonstranţilor: membri AUFT emiteau platitudini socialiste, recepţionate de camionagii de la Teamsters, inamicii lor. Mal trecu în revistă numele celor care semnau declaraţia, recunoscându-i pe Morris Jahelka, Davey Goldman şi Fritzie „Piolet" Kupferman – acoliţi cunoscuţi de-ai lui Mickey Cohen.

Satterlee îşi reluă poziţia în faţa lor. Mal se gândi că arăta ca un tip în stare să ucidă pentru un loc la tribună – sau orice alt piedestal necesar braţelor sale lungi, tentaculare.

— Aceste foi de hârtie constituie prima noastră tranşă de muniţie. Am colaborat cu mai multe mari jurii municipale din întreaga ţară, iar declaraţiile consfinţite prin jurământ ale cetăţenilor patrioţi au avut întotdeauna un efect salutar asupra membrilor juriilor. Cred că aici, în

Los Angeles, avem şanse serioase de succes exact acum: luptele sindicale interne dintre AUFT şi Teamsters constituie un moment extrem de propice, o şansă de a aduce problema în atenţia publicului, şansă care nu cred că va mai reveni curând. Influenţa comunistă în Hollywood a devenit un subiect important, iar gâlceava sindicaliştilor şi clocotul subversiv care a cuprins AUFT creează un context favorabil atragerii interesului public. Permiteţi-mi să citez din depoziţia domnului Morris Jahelka: „În dimineaţa zilei de 29 noiembrie 1949, în timp ce demonstram în faţa celor de la Variety International Pictures, am auzit-o pe o membră AUFT, o femeie pe nume Claire, spunându-i unui alt membru AUFT: «Cu AUFT în studiouri, cauza noastră va avea mai mulţi sorţi de izbândă decât cu întreaga Gardă Roşie. Filmele constituie opiul modern al oamenilor. Vor crede absolut orice le vom proiecta pe ecrane»". Domnilor, Claire e Claire Katherine De Haven, tovarăşa a zece trădători din Hollywood şi membră recunoscută a nu mai puţin de paisprezece organizaţii clasificate drept paravane comuniste de către Biroul Procurorului General al statului California! Nu e impresionant?

Mal ridică mâna. Edmund J. Satterlee spuse:

— Da, locotenente Considine? Vrei să intervii cu vreo întrebare?

— Nu, cu o precizare. Morris Jahelka are două condamnări pentru viol de minore. Cetăţeanul nostru patriot regulează fete de doisprezece ani.

Ellis Loew interveni:

— Ce dracu', Malcolm!

Satterlee încercă să zâmbească, dar nu reuşi prea bine. Apoi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Înţeleg. Altceva despre domnul Jahelka?

— Da. Îi plac şi băieţeii mici, dar încă n-a fost prins în flagrant.

Dudley Smith râse:

— Politica aduce laolaltă parteneri ciudaţi. Ceea ce nu-i interzice domnului Jahelka să fie în acest caz de

partea îngerilor. În plus, flăcău, vom avea grijă ca dosarul lui să fie sigilat şi poate că nenorociţii de Roşii nu vor aduce avocaţi care să redirecţioneze interogatoriul.

Mal încercă să-şi păstreze calmul din voce.

— E adevărat, Ellis?

Loew împrăştie cu mâna palele de fum de la ţigara lui Lesnick.

— În esenţă, da. Încercăm să recrutăm ca martori cât mai mulţi voluntari din cadrul AUFT, iar martorii ostili – cei chemaţi în faţa instanţei – tind să-şi sublinieze nevinovăţia fără să apeleze la vreun avocat. În plus, studiourile au inclus în contractul cu AUFT o clauză în care se stipulează că au voie să rupă acordul dacă împotriva angajatului se pot aduce acuzaţii clare de rea-credinţă. Înainte de a ne prezenta în faţa marelui juriu – în cazul în care probele noastre sunt suficient de solide –, mă voi duce la mai-marii studiourilor şi le voi cere să-i concedieze pe cei din AUFT în virtutea acelei clauze, ceea ce îi va înfuria la culme pe nemernici şi vor turba de ciudă în boxa martorilor. Un martor furios e un martor ineficient. O ştii şi tu, Mal.

Cohen şi Teamsters la Hollywood; AUFT afară. Mal se întrebă dacă Mickey C. nu contribuia cumva la fondul de rulment de şase cifre al lui Loew, care ar fi trebuit să atingă jumătate de milion în momentul alegerilor preliminare.

— Eşti tare, maestre.

— Şi tu eşti tare, *căpitane*. Hai să tragem concluziile, Ed. La prânz trebuie să fiu la tribunal.

Satterlee le înmână lui Mal şi Dudley nişte foi mimeografiate.

— Să vă spun ce cred eu despre interogarea elementelor subversive, începu el. Vinovăţia prin asociere constituie o metodă de luptă eficace împotriva indivizilor. Cu toţii au conexiuni unii cu alţii. Toţi cei din extrema stângă se cunosc între ei – într-o măsură mai mare sau mai mică. În completarea depoziţiilor pe care le aveţi aici

mai am şi nişte liste de nume de la întâlnirile liderilor comunişti, coroborate cu listele de donaţii, pârghii excelente pentru obţinerea de informaţii şi pentru a-i determina pe unii dintre Roşii să ne informeze despre alţi Roşii, ca să-şi salveze pielea aia a lor de nemernici. Donaţiile înseamnă şi extrase bancare, care pot fi invocate ca probe. Metoda mea preferată e folosirea fotografiilor obţinute în urma supravegherii sub acoperire a martorilor potenţiali. Când le e demonstrată prezenţa la întâlniri subversive, pe cei mai mulţi dintre Roşii ăştia lipsiţi de credinţă îi apucă frica de Dumnezeu şi-s gata să-şi toarne şi mamele, numai să n-ajungă la puşcărie. S-ar putea să fac rost de nişte fotografii extrem de incriminante de la un prieten care a lucrat la raportul *Red Channels*[1] – fotografii excelente din timpul unor picnicuri ale Comitetului de Apărare din Sleepy Lagoon. De fapt am certitudinea că fotografiile constituie un fel de opere *à la* Rembrandt ale activităţii de supraveghere federale, cu întâlniri între şefii Partidului Comunist şi unele vedete de la Hollywood, în prezenţa prietenilor lor din AUFT. Domnul Loew?

Loew zise:

— Mulţumesc, Ed.

Apoi înălţă un deget, dându-le de înţeles tuturor că trebuie să se ridice. Dudley Smith aproape că sări în sus. Mal se ridică şi îl văzu pe Lesnick îndreptându-se spre baie şi ţinându-se de piept. Se auzi apoi ecoul unei tuse îngrozitor de zgomotoase. Mal şi-l închipui pe Lesnick scuipând sânge. Satterlee, Smith şi Loew îşi strânseră

1. *Red Channels* (aprox. „Canale Roşii") este un raport publicat în Statele Unite în anul 1950, în timpul vânătorii de comunişti dezlănţuite în epocă, de publicaţia de dreapta *Counterattack*. Raportul prezintă o listă cu 151 de personalităţi din media americane, din industria cinematografică şi de divertisment, care se presupunea că susţin şi finanţează mişcarea comunistă din SUA (n.r.).

mâinile călduros, după care marele vânător de Roşii ieşi afară, cu procurorul masându-i umerii.

Dudley Smith spuse:

— Fanaticii sunt întotdeauna obositori. Ed e bun la ce face, dar nu ştie când să înceteze cu actoria. Primeşte cinci sute de dolari pe conferinţă. Exploatarea capitalistă a comunismului. Nu-i aşa, căpitane?

— Încă nu sunt căpitan, locotenente.

— Ha! Dar ai un haz enorm, care se potriveşte cu gradul tău.

Mal îl studie pe irlandez, mai puţin temător decât fusese ieri-dimineaţă la restaurant.

— Dar tu ce-ai de câştigat de-aici? Tu eşti anchetator. Nu vrei slujba lui Jack Tierney.

— Poate că nu vreau decât să lucrez cu tine, flăcău. Toată lumea zice că la un moment dat, date fiind faptele tale măreţe din Europa, unde i-ai eliberat pe fraţii noştri evrei, vei ajunge şeful poliţiei sau şerif în comitat. Vorbind de lup... uite că apare contingentul ebraic.

Ellis Loew îl conduse pe Lesnick înapoi în încăpere, ajutându-l să se aşeze într-un balansoar de lângă şemineu. Bătrânul îşi aranjă în poală un pachet de Gauloises, bricheta şi scrumiera, punându-şi un picior subţire ca un băţ peste celălalt, ca să le ţină laolaltă. Loew trase nişte scaune în jurul său, formând un semicerc. Smith îi făcu cu ochiul şi se aşeză. Mal văzu cutiile de carton pline cu dosare, ce ocupau alcovul din sufragerie, şi patru maşini de scris puse una peste alta într-un colţ, pentru a-i permite echipei să pună la punct documentele necesare pentru marele juriu. Ellis Loew se pregătea de război, iar casa lui de vacanţă servea drept comandament.

Mal ocupă scaunul liber. Lesnick îşi aprinse o ţigară, tuşi, apoi începu să vorbească. Vocea lui era cea a unui evreu important din New York care funcţiona cu un singur plămân. Mal recunoscu în discursul acestuia o tonalitate pe care o mai folosise în mod cert şi în faţa altor poliţişti şi procurori.

— Domnul Satterlee v-a făcut un deserviciu când şi-a limitat peroraţia la istoria elementelor subversive din America. A uitat să menţioneze Marea Criză, foametea şi disperarea oamenilor responsabili, care doreau să schimbe teribila situaţie.

Lesnick făcu o pauză, expiră profund şi stinse ţigara. Mal văzu cum i se umflă pieptul osos, bănuind că omul nu mai avea mult până să devină hrană pentru viermi, şi simţi că bătrânul ezita între calvarul vorbirii şi justificarea rolului său dublu. În cele din urmă inspiră adânc şi continuă să le vorbească, iar în ochi îi licări un soi de înflăcărare:

— Am fost unul dintre acei oameni – acum douăzeci de ani. Am semnat petiţii, am redactat scrisori şi am participat la mitinguri de protest care n-au dus la nimic. Partidul Comunist, în ciuda conotaţiilor sale malefice, era singura organizaţie care nu părea ineficientă. Reputaţia lui îi conferea un anumit prestigiu autentic, iar ipocriţii făţarnici care îl condamnau *in corpore* mă făceau să vreau să fac parte din el, ca să-mi arăt dispreţul faţă de ei. A fost o decizie eronată, pe care am ajuns s-o regret. Fiind psihiatru, am fost numit analistul oficial al Partidului Comunist de aici, din Los Angeles. Analiştii marxişti şi freudieni erau în mare vogă în rândurile intelectualilor şi o serie de indivizi ce conspirau împotriva Americii, lucru pe care l-am înţeles abia mai târziu, mi-au mărturisit... secretele lor – ca să zic aşa – emoţionale şi politice. Mulţi dintre ei erau din Hollywood – scriitori, actori şi apropiaţi de-ai lor, proletari la fel de dezorientaţi ca şi mine în privinţa comunismului, oameni care doreau să se apropie de cei de la Hollywood din cauza legăturilor cu cinematografia. Eu mi-am pierdut entuziasmul faţă de partid chiar înainte de semnarea pactului dintre Hitler şi Stalin. În '39, în timpul proceselor intentate sindicaliştilor din California, m-am oferit voluntar ca informator sub acoperire al FBI. Am lucrat în această calitate peste zece ani, între timp servind şi ca analist al PC. Fără ca nimeni să ştie,

în 1947 am pus toate dosarele mele la dispoziţia Comisiei pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane din Senat, ceea ce voi face şi acum pentru deliberările marelui juriu. Aceste dosare ale unor membri AUFT sunt esenţiale pentru ancheta pe care o întreprindeţi şi în cazul în care veţi avea nevoie de ajutorul meu pentru a le interpreta, vă voi sta bucuros la dispoziţie.

Când rosti ultimele cuvinte, bătrânul aproape se înecă. Întinse mâna după pachetul de ţigări. Ellis Loew, cu un pahar de apă în mână, ajunse primul la el. Lesnick înghiţi, tuşi, înghiţi iar. Dudley Smith se duse în alcovul din sufragerie şi bătu darabana pe dosare şi pe maşinile de scris – gesturi inutile şi deloc caracteristice pentru sarcasmul său irlandez.

Se auzi un claxon. Mal se ridică în picioare, ca să-i mulţumească lui Lesnick şi să-i strângă mâna. Bătrânul se uită în altă parte şi se chinui să se ridice, gata-gata să eşueze. Se auzi din nou claxonul. Loew deschise uşa şi gesticulă spre şoferul taxiului de pe alee. Lesnick ieşi din casă cu paşi mărunţi, inspirând cu nesaţ aerul proaspăt al dimineţii.

Taxiul o luă din loc. Loew dădu drumul unui ventilator din tavan. Dudley Smith întrebă:

— Cât mai are de trăit, Ellis? Mai apucă să primească invitaţia la sărbătorirea victoriei tale din '52?

Loew luă câteva teancuri de dosare de pe jos şi le aşeză pe masa din sufragerie. Repetă procesul până când construi două coloane de documente, ce se înălţau până la jumătatea înălţimii camerei.

— Suficient de mult cât să servească intereselor noastre.

Mal se duse să arunce şi el o privire la dovezile aflate în posesia lor.

— Dar nu va depune mărturie în faţa marelui juriu?

— Nu, niciodată. E îngrozit că ar putea să-şi piardă credibilitatea ca psihiatru. Regula confidenţialităţii, înţelegi? E un refugiu bun pentru avocaţi şi e apreciată şi de

medici. Desigur, pentru ei nu e o restricție legală. Dar Lesnick ar fi *kaput* ca psihiatru dacă ar depune mărturie.

Dudley spuse:

— Ne-ar plăcea totuși să credem că ar vrea să se întâlnească cu Creatorul lui în postura de patriot american adevărat. S-a oferit voluntar și asta ar trebui să constituie o satisfacție enormă pentru cineva a cărui viață de apoi e atât de aproape.

Loew râse.

— Dud, ai făcut *vreodată* un pas fără să iei în calcul toate variantele?

— Atunci când ai făcut-o și *tu* ultima oară, maestre. Dar tu, căpitane Considine?

Mal zise:

— Cândva prin nebunii ani '20.

Se gândi că dacă ar fi la ananghie, față-n față cu destinul, ar prefera să-l aibă de partea lui pe durul de pe străzile Dublinului, nu pe membrul frăției Phi Beta Kappa de la Harvard.

— Ellis, când începem să abordăm martorii?

Loew bătu cu mâna în teancurile de dosare.

— Curând. După ce le-am digerat pe astea. În funcție de ce vom afla de-aici, veți întreprinde primele abordări – la verigile slabe, indivizii vulnerabili, cei care par cel mai dispuși să coopereze. Dacă am putea recruta rapid un contingent de martori favorabili nouă, ar fi foarte bine. Dar dacă nu vom obține de la început un număr rezonabil de colaboratori, atunci va trebui să plantăm pe cineva acolo. Prietenii noștri de la Teamsters au auzit unele comentarii ale demonstranților – cum că tipii de la AUFT plănuiesc mitinguri strategice, menite să forțeze obținerea unor contracte exorbitante cu studiourile de film. Dacă o să dăm rateuri chiar de la început, aș vrea să plantăm un informator în AUFT. Dacă se ajunge până acolo, vreau să vă gândiți amândoi la niște tineri polițiști idealiști și hotărâți pe care i-am putea folosi.

Mal simţi că îl trec fiori. Plantarea de informatori, acţiuni *operative*... aşa se făcuse remarcat la Moravuri. Era genul de activitate în care excela ca poliţist. Spuse:

— O să mă gândesc. Suntem doar doi anchetatori, eu şi Dudley?

Loew făcu un gest care cuprinse toată casa.

— Funcţionarii de la primărie se vor întâlni aici ca să se ocupe de redactarea documentelor, Ed Satterlee ne pune la dispoziţie contactele lui, iar Lesnick ne ajută să ne lămurim din punct de vedere psihiatric. Voi doi veţi interoga. S-ar putea să aduc şi un al treilea om, care să se ocupe de recoltarea de probe incriminatorii, care să stârnească fiarele... genul ăsta de acţiune.

Lui Mal i se făcu poftă să citească, să gândească, să opereze. Spuse:

— Mă duc să descurc nişte iţe la primărie, apoi acasă şi la treabă.

Loew replică:

— Eu merg să condamn un agent imobiliar care a condus beat motocicleta fiului său.

Dudley Smith închină în cinstea şefului său actual cu un pahar imaginar.

— Fii milostiv. Majoritatea agenţilor imobiliari sunt republicani patrioţi şi într-o bună zi s-ar putea să ai nevoie de contribuţia lui.

* * *

Întors la primărie, Mal dădu o serie de telefoane, pentru a-şi satisface curiozitatea faţă de noii săi colegi. Bob Cathcart, un agent FBI de la Divizia Penală, cu care lucrase odinioară, îl caracteriză scurt pe Edmund J. Satterlee. Tipul era un fanatic religios pornit rău de tot împotriva comunismului şi atât de extremist în convingerile lui, încât Clyde Tolson, omul numărul doi al lui Hoover în cadrul FBI, emisese mai multe ordine de interdicţie împotriva lui atunci când lucrase ca agent special la biroul agenţiei, în Waco, Texas. Se estima că Satterlee

câştiga în jur de cincizeci de mii de dolari pe an din conferinţele anticomuniste. Contracurente Roşii era o „firmă de şantaj" – „L-ar reabilita şi pe Karl Marx dacă mălaiul e ca lumea". Se zvonea că Satterlee fusese exclus din Brigada Allen pentru că încercase să pună la punct un sistem de mită: chitanţe de plată de la japonezii americani din lagărele de detenţie în schimbul protejării proprietăţilor ce le fuseseră confiscate până în momentul eliberării din lagăr. Concluzia agentului Cathcart: Ed Satterlee era un bezmetic, dar unul foarte bogat şi foarte eficace, extrem de versat când era să prezinte teorii ale conspiraţiei care să sune bine în faţa justiţiei, foarte abil în strângerea de probe şi foarte priceput să imagineze interferenţe exterioare pentru anchetatorii marilor jurii.

Un telefon dat unui fost camarad de la LAPD şi un altul la un fost procuror districtual, care era acum angajat al Procuraturii Generale, i-au conturat lui Mal adevărul istoric în cazul lui Saul Lesnick, doctor în psihiatrie. Bătrânul fusese şi era în continuare membru al PC. Era informator al FBI-ului din '39, când fusese contactat de doi agenţi ai secţiei din L.A., care i-au propus un pact: el furniza materiale psihiatrice confidenţiale şi compromiţătoare diverselor comisii şi agenţii ale poliţiei, iar fiica lui va fi iertată de condamnarea de cinci până la zece ani de închisoare pentru vina de a fi produs un accident rutier sub influenţa alcoolului, fugind apoi de la locul faptei. În momentul respectiv tânăra era încarcerată de un an de zile în penitenciarul Tehachapi şi mai avea cel puţin alţi patru ani grei de ispăşit. Lesnick a fost de acord, iar fiica lui a fost eliberată condiţionat şi cu restricţii minime de către autorităţile federale – decizie reversibilă în cazul în care doctorul ar fi dat în vileag aranjamentul sau ar fi refuzat să coopereze. Lesnick, căruia i se mai acordau maximum şase luni de viaţă, primise asigurarea unui înalt oficial de la Departamentul de Justiţie că după moartea sa toate dosarele confidenţiale

vor fi distruse, cazierul fiicei sale, condamnată pentru omor din culpă și eliberată condiționat, va fi definitiv clasat și toate hârtiile oficiale existente la autoritățile de la FBI, municipiu și statul California legate de transmiterea de către Lesnick a unor informații confidențiale referitoare la unii pacienți subversivi vor fi incinerate. Nimeni nu va ști că timp de zece ani Saul Lesnick, psihiatru comunist, jucase la două capete – și că o făcuse cu succes.

Mal medită asupra asocierii lui cu acești noi colegi, gândindu-se că tebecistul se alesese cu maximum de câștig din înțelegere, iar jocul lui cu FBI-ul dăduse roade: fiica îi fusese cruțată de un viol cu coada de mătură sau de o anemie pernicioasă, dată fiind faima bucătăriei de penitenciar, bogată exclusiv în amidon, iar el dăduse la schimb restul vieții lui – scurtată prin sinuciderea cu ajutorul tutunului franțuzesc. Și *el* ar fi făcut același lucru pentru Stefan. Nici n-ar fi stat pe gânduri.

Documentele erau aranjate frumos pe biroul său. Mal se puse pe treabă, aruncând din când în când priviri spre teancul voluminos destinat marelui juriu. Îi adresă lui Ellis Loew câteva bilețele, în care îi sugeră numele unor anchetatori care să strângă probe suplimentare, apoi bătu la mașină note de lucru referitoare la cazurile pe care le vor prelua de-acum procurorii stagiari, de vreme ce Loew era implicat exclusiv în lupta împotriva comunismului. Asasinarea unei prostituate din Chinatown intra pe mâna unui tânăr care absolvise abia de șase luni cea mai proastă facultate de drept din California. Acuzatul, un pește faimos pentru plăcerea lui de a provoca durere cu un vibrator țintuit cu metal, probabil va scăpa de orice acuzație. Alte două cazuri de omor erau alocate unui tânăr care încă nu împlinise douăzeci și cinci de ani. Inteligent, dar naiv. În cazul respectiv un membru al bandei Cobrele Violete trăsese într-o mulțime de elevi din fața Liceului de Arte și Meserii, presupunând că acolo s-ar putea găsi unii membri ai bandei rivale,

Scorpionii Violeţi. Nu existase nici unul, dar o elevă eminentă şi prietenul ei au căzut morţi. Mal îi dădu tânărului cincizeci la sută şanse să obţină o condamnare: negrii care omorau alţi negri îi plictiseau pe juraţii albi, care deseori dădeau verdictul după cum li se năzărea.

Jaful armat de la Minnie Roberts' Casbah îi reveni unui protejat de-al lui Loew. Scrierea rapoartelor cu probele existente în cele trei cazuri îi luă lui Mal patru ore şi îi provocă nişte crampe la degetele de la mâini. Când termină, se uită la ceas şi văzu că era 3.10 – Stefan trebuia să se fi întors acasă de la şcoală. Dacă avea noroc, Celeste era acum în vizită la o vecină, unde sporovăia în ceheşte despre patria-mamă de dinainte de război. Mal luă cu el teancul de porcării psihiatrice şi se duse acasă cu maşina, rezistând unui impuls copilăresc: să intre într-un magazin de efecte militare, de unde să-şi cumpere tresele argintii de căpitan.

Locuia în districtul Wilshire. O casă mare, cu etaj, îi devora economiile şi o mare parte din salariu. Era o casă mult prea bună pentru Laura – o căsătorie între doi copii, întemeiată pe plăcerile împerecherii, nu merita un asemenea preţ. O cumpărase în '46, la întoarcerea din Europa, ştiind că Laura pleca, că în locul ei venea Celeste, şi simţind că îl iubea pe băiat mai mult decât ar fi putut iubi vreodată o femeie – că încheiase această căsnicie pentru siguranţa lui Stefan. În apropiere se găsea un parc cu panouri de baschet şi un teren de baseball. Rata criminalităţii în cartier era aproape de zero, iar şcolile din zonă aveau cel mai înalt standard academic din stat. Era finalul fericit al coşmarului lui Stefan.

Mal parcă în faţa casei şi traversă peluza. Stefan tăiase iarba destul de neglijent, iar bâta şi mingea lui de softball rămăseseră agăţate de gardul viu, pe care uitase să-l tundă. Ajungând la uşă, auzi voci: o ceartă în două limbi, pe care o mai arbitrase şi înainte de o mie de ori.

Celeste stătea pe divanul din camera în care cosea, înşira conjugări verbale în cehă şi gesticula înspre Stefan, prizonierul ei, plasat într-un scaun cu spetează dreaptă. Băiatul se juca cu nişte obiecte de pe marginea mesei – degetare şi mosoare cu aţă –, aranjându-le în ordinea culorilor, căci era un băiat atât de inteligent, încât trebuia să facă ceva şi atunci când i se preda o lecţie. Mal rămase în dreptul uşii, privindu-l, fiindcă îi era drag Stefan şi îi plăcea spiritul lui rebel. Se bucura că puştiul era brunet şi grăsuţ, ca tatăl lui adevărat, nu subţirel şi blond, ca Celeste – deşi Mal era blond, iar oamenii îşi dădeau seama de la bun început că nu erau rude.

Celeste spunea:

— ...şi e limba poporului tău.

Stefan clădea cu mosoarele o casă – culori închise pentru fundaţie, pastelate pentru etaj.

— Dar de-acum înainte eu voi fi american. Malcolm mi-a spus că îmi poate obţine ceto... cetăţenia.

— Malcolm e băiat de preot şi e poliţist. El nu poate înţelege tradiţiile vechii noastre ţări. Stefan, e vorba de moştenirea noastră. Învaţă să-ţi faci mama fericită.

Mal îşi dădu seama că băiatul său nu se lăsa convins. Zâmbi când Stefan demolă casa de mosoare, cu ochii săi negri înflăcărându-se.

— Malcolm a zis că Cehoslovacia e o...o...o...

— O ce, dragă?

— O *Bohunk* de ruine! Un mare căcat! *Scheiss! Scheiss!* În germană pentru *Mutti*!

Celeste ridică o mână, se opri, apoi îşi lovi genunchii.

— În engleză pentru tine, ingrat mic, o ruşine pentru tatăl tău bun, un om cult, un doctor, nu un prieten al curvelor şi golanilor...

Stefan răsturnă măsuţa de lângă el şi fugi din cameră, oprindu-se exact în braţele lui Mal, care bloca holul. Puştiul micuţ şi gras aproape că ricoşă din înaltul său tată vitreg, de peste un metru optzeci şi cinci. Apoi îl strânse de mijloc şi îşi îngropă capul în vesta lui. Mal îl

adăposti acolo, ținându-l cu o mână de umăr, iar cu cealaltă ciufulindu-i părul. Când Celeste se ridică în picioare și îi văzu, el îi spuse:

— Nu vrei să renunți niciodată, așa-i?

Celeste bombăni ceva. Mal știa că rostea obscenități în limba ei maternă și nu dorea ca Stefan să le audă. Băiatul îl strânse și mai tare, apoi îi dădu drumul și fugi în camera lui de la etaj. Mal auzi ting-ting-ting – soldățeii de jucărie pe care Stefan îi arunca în ușă. Spuse:

— Știi la ce îl faci să se gândească, dar tot nu renunți.

Celeste își strecură brațele în mânecile vestei aruncate pe spate – singurul gest european de afectare pe care Mal îl ura din tot sufletul.

— *Nein, herr Leutnant.*

Germană pură, pură Celeste, Buchenwald, maiorul Considine, asasinul cu sânge rece.

Mal se sumeți în pragul ușii:

— În curând căpitan, *Fräulein*. Anchetator-șef la Procuratura Districtuală și în continuă ascensiune. Putere, *Fraulein*. Asta în caz că te gândești să-mi nenorocești fiul și o să mă văd silit să-l iau de lângă tine.

Celeste se așeză, cu genunchii strânși: o poză de sfârșit de an școlar, Praga, 1934.

— Copilul îi aparține mamei. Chiar și un avocat ratat ca tine ar trebui să cunoască maxima asta.

O replică fără răspuns. Mal lovi mocheta cu piciorul, după care ieși. Se așeză pe trepte și privi norii de ploaie ce se roteau deasupra lui. Mașina de cusut a Celestei începu să huruie. Sus soldățeii lui Stefan continuau să dănțuiască în ușa crăpată și ciobită a camerei lui. Mal se gândi că în curând toată vopseaua de pe ei se va coji, ei vor rămâne niște soldați fără uniformă, iar acest fapt simplu va nărui tot ce construise el de la terminarea războiului.

În '45 era maior de armată și era încartiruit în barăcile temporare ale Poliției Militare de lângă lagărul de concentrare de la Buchenwald, eliberat recent de Aliați.

Misiunea lui era să-i interogheze pe prizonierii care supraviețuiseră și în mod special pe cei pe care echipele medicale de evacuare îi diagnosticaseră drept bolnavi incurabili – cojile umane care aproape sigur nu mai aveau cum să-și identifice călăii în tribunal. Ședințele de întrebări și răspunsuri au fost îngrozitoare. Mal știa că doar prezența rece a interpretului său îl făcea să fie reținut, controlat, profesionist. Știrile de acasă erau la fel de proaste: prietenii i-au scris că Laura și-o punea cu Jerry Dunleavy, un coleg de la Omucideri, și cu Buzz Meeks, un polițai corupt de la Narcotice, aflat în solda lui Mickey Cohen. Iar în San Francisco tatăl său, reverendul Liam Considine, murea de insuficiență cardiacă, trimițându-i zilnic telegrame prin care îl implora să se închine lui Iisus înainte ca el să moară. Mal îl ura prea mult ca să-i dea satisfacție și era prea preocupat să se roage pentru o moarte fulgerătoare și lipsită de chinuri a fiecărui supraviețuitor de la Buchenwald, pentru totala curmare a amintirilor acestora și a coșmarurilor sale. Bătrânul a murit în octombrie. Fratele lui Mal, Desmond, regele mașinilor la mâna a doua din Sacramento, i-a trimis o telegramă bogată în invective religioase. Se încheia cu cuvinte de dezmoștenire. Două zile mai târziu avea s-o întâlnească pe Celeste Heisteke.

Ea ieșise de la Buchenwald sfidătoare și sănătoasă din punct de vedere fizic. Vorbea îndeajuns de bine engleza încât să facă inutilă prezența interpretului. Mal a interogat-o singur pe Celeste. Au discutat despre un singur subiect: prostituția la care fusese supusă de un locotenent-colonel SS, Franz Kempflerr – prețul supraviețuirii ei.

Istorisirile Celestei, expuse cu amănunte picante, i-au ucis coșmarurile mult mai eficient decât fenobarbitalul de contrabandă cu care se îndopa de săptămâni bune. Ele l-au excitat, l-au dezgustat, l-au făcut să-l urască pe colonelul nazist și să se urască pe sine însuși pentru că devenise un voyeur la douăsprezece mii de kilometri

distanţă de legendarele sale razii asupra prostituatelor de pe vremea când lucra la Moravuri. Celeste i-a intuit excitarea şi l-a sedus. Au reconstituit împreună toate aventurile ei cu Franz Kempflerr. Mal s-a îndrăgostit de ea, fiindcă şi-a dat seama că ea îl înţelegea mai bine decât o făcuse vreodată curvi ştina lui toantă, Laura. Apoi, după ce l-a făcut dependent de ea, i-a povestit despre soţul ei mort şi fiul ei de şase ani, care încă mai putea fi în viaţă pe undeva prin Praga. N-ar fi de acord el, un detectiv experimentat, să-i caute băiatul?

Mal a fost de acord, acceptând provocarea şi exploatând şansa de a deveni pentru Celeste mai important decât un iubit voyeur şi mai mult decât poliţistul care se târa prin cele mai abjecte locuri, aşa cum îl considera familia sa. A întreprins trei incursiuni la Praga, descurcându-se cu greu acolo şi punând întrebări într-o cehă sau germană aproximative. Reţeaua verilor Heisteke i-a opus rezistenţă. A fost ameninţat în două rânduri cu pistoale şi cuţite, fiind nevoit să dea bir cu fugiţii, la fel de înfricoşat ca şi atunci când patrula pe străzile ghetoului negrilor, suportând jignirile şi sarcasmul poliţiştilor veterani – un căcăcios absolvent de facultate speriat de negrotei, un laş oarecare. În ultima sa escapadă l-a localizat pe Stefan Heisteke, un copil palid şi brunet, cu burta umflată, care dormea noaptea în gangul ocupat în timpul zilei de un vânzător ambulant de ţigarete, întins pe un covor împrumutat de un ins prietenos, ce făcea afaceri pe piaţa neagră. Tipul i-a spus că băiatul se speria când oamenii îi vorbeau în ceheşte, limba pe care se părea că o înţelege cel mai bine. Frazele în germană sau engleză generau simple răspunsuri de da sau nu. Mal l-a dus pe Stefan la hotel, i-a dat de mâncare şi a încercat să-i facă baie, renunţând atunci când băiatul a început să urle.

L-a lăsat pe Stefan să se spele singur. L-a lăsat să doarmă şaptesprezece ore fără întrerupere. Apoi, înarmat cu dicţionare frazeologice în limbile engleză şi germană, a purces la cel mai dur interogatoriu pe care

îl condusese vreodată. I-a luat o săptămână de tăceri lungi, de pauze interminabile şi întrebări încuietoare, urmate de jumătăţi de răspunsuri, până ce Mal a înţeles toată povestea.

Stefan Heisteke fusese lăsat în grija unor veri de încredere chiar înainte ca Celeste şi soţul ei, antinazişti convinşi, să fie arestaţi de nemţi. Verii fugiseră şi ei şi îl pasaseră pe băiat unor rude îndepărtate, care, la rândul lor, îl lăsaseră cu câţiva prieteni de-ai lor, iar aceştia l-au lăsat în grija unor cunoştinţe sechestrate în subsolul unei fabrici părăsite. Stefan a stat acolo aproape doi ani, împreună cu un bărbat şi o femeie care s-au îmbolnăvit de claustrofobie. Fabrica produsese mâncare pentru câini şi tot ce a mâncat Stefan în acest timp au fost conserve din carne de cal. Bărbatul şi femeia îl abuzau sexual, apoi îl giugiuleau în ceheşte cu drăgălăşenii perverse, adresate unui copil de cinci-şase ani. Aşa se face că Stefan nu mai suporta sonorităţile limbii cehe.

Mal l-a adus pe Stefan lui Celeste, i-a servit o relatare milostiv abreviată despre anii pierduţi din viaţa puştiului şi a sfătuit-o să-i vorbească în franceză sau să-l înveţe engleza. Nu i-a spus că-i considera pe verii ei complici la chinurile suferite de băiat, iar când Stefan i-a povestit singur ce i se întâmplase, Celeste i-a cedat lui Mal. Ştia că la început se folosise de el. Acum îl iubea. Deveniseră o familie care i-o putea înlocui pe cea distrusă acasă, în America.

Împreună, au început să-l înveţe pe Stefan engleza. Mal i-a scris Laurei, cerându-i acceptul pentru divorţ, şi a făcut rost de documentele necesare aducerii noii sale familii în Statele Unite. Totul mergea ca uns. Apoi lucrurile au luat-o razna.

Ofiţerul care preacurvise cu Celeste scăpase de la Buchenwald înainte ca lagărul să fie eliberat şi, cu puţin timp înainte ca Mal să fie trecut în rezervă, neamţul a fost capturat în Cracovia şi ţinut prizonier în barăcile Poliţiei Militare. Mal s-a dus la Cracovia doar ca să-l

vadă. Ofiţerul de serviciu i-a arătat bunurile confiscate de la nazist, inclusiv nişte bucle de păr, care-i aparţinuseră, fără îndoială, Celestei. Mal s-a dus direct la celula lui Franz Kempflerr şi a golit întreg încărcătorul pistolului din dotare în figura nazistului.

Un văl gros a fost tras asupra incidentului. Guvernatorului militar, un general de armată, i-a plăcut stilul lui Mal. Mal a fost trecut în rezervă cu un calificativ onorabil, i-a adus pe Celeste şi pe Stefan în America, a revenit la munca lui de sergent în LAPD şi a divorţat de Laura. Unul dintre cei care îi puseseră coarne, Buzz Meeks, a fost rănit într-o luptă de stradă şi a ieşit la pensie. Jerry Dunleavy a rămas pe post – dar departe de el. Se zvonea că Meeks era convins că Mal stătuse în spatele rănirii lui, ca răzbunare pentru faptul că Laura îl înşelase cu el. Mal a lăsat zvonurile să circule – funcţionau ca antidot la suspiciunea de laşitate care planase asupra lui la Watts. Ici şi colo ieşiră la iveală unele frânturi despre întâmplarea cu călăul de la lagărul de exterminare. Ellis Loew, un tânăr procuror districtual evreu care evitase încorporarea, l-a simpatizat numaidecât şi i-a promis să-i uşureze ascensiunea în carieră imediat ce îşi va lua examenul de locotenent. În '47, după ce a fost avansat la gradul de locotenent, fiind transferat la Biroul de Anchete al Procuraturii Districtuale, poliţistul a ajuns protejatul celui mai ambiţios procuror pe care îl avusese vreodată oraşul Los Angeles. S-a căsătorit cu Celeste şi s-a dedicat vieţii de familie, copilul – deja mare – făcând parte din înţelegere. Şi, pe măsură ce tatăl şi fiul deveneau tot mai apropiaţi, mama puştiului era tot mai nemulţumită de acest fapt. Cu cât insista el mai mult să-l adopte pe copil, cu atât mai vehement refuza ea. Mai mult, încerca să-l educe pe Stefan în stilul aristocraţiei cehe, din mijlocul căreia fusese răpită de naziști – cu lecţii de limbi străine, tradiţii culturale şi obiceiuri europene –, ignorând amintirile pe care i le dezgropa copilului.

— Copilul îi aparţine mamei. Chiar şi un avocat ratat ca tine ar trebui să cunoască maxima asta.

Mal ascultă zgomotul produs de maşina de cusut a Celestei. Soldaţii de jucărie continuau să lovească în uşa lui Stefan. Găsi el însuşi o maximă: salvarea vieţii unei femei nu provoacă recunoştinţă decât dacă femeia are pentru ce trăi. Tot ce avea ea acum erau amintirile şi o existenţă pe care o ura, de nevastă de poliţist. Tot ce voia ea era să-l ducă pe Stefan înapoi, în vremea chinurilor lui, şi să-l facă părtaş la amintirile ei. Maxima lui finală: n-o va lăsa să facă aşa ceva.

Mal se întoarse în casă şi se puse să citească dosarele turnătorilor comunişti – garanţia gloriei în faţa marelui juriu şi tot ce îi va aduce ea.

Putere.

CAPITOLUL ȘASE

Cele două șiruri de demonstranți înaintau încet pe Gower Street, trecând pe lângă porțile studiourilor de film independente. Cei de la AUFT ocupaseră banda interioară, demonstrând cu pancarte prinse cu capse pe rame de placaj: PLATA CUVENITĂ PENTRU ORELE SUPLIMENTARE!, NEGOCIERI DE CONTRACTE *ACUM*!, PROCENTE DIN PROFIT PENTRU TOȚI MUNCITORII! Cei de la Teamsters demonstrau pe o bandă paralelă, lăsând liberă doar o fâșie de trotuar, iar pancartele lor – ROȘII AFARĂ!, NICI UN CONTRACT PENTRU COMUNIȘTI! – erau montate pe rame groase de lemn. Între cele două șiruri de protestatari se iscau în mod constant ciondăneli. La interval de câteva secunde se putea auzi „Mă fut!", „Pe mă-ta!", „Trădătorule!" sau „Gunoiule!", după care urma un val de obscenități bolborosite. Peste drum reporterii stăteau în expectativă, fumând și jucând rummy pe capotele mașinilor.

Buzz Meeks privea de pe aleea de trecere din fața birourilor conducerii de la Variety International Pictures, de la etajul al doilea, având o perspectivă ca dintr-un balcon. Își amintea cum spărsese capetele câtorva șefi de sindicat prin anii '30. Dacă se uita bine la cele două tabere, Teamsters și AUFT, prevedea o viitoare încăierare, una care să rivalizeze cu a doua finală de box dintre Joe Louis și Max Schmeling.

Simplu de tot: Teamsters erau rechinii, iar AUFT boiștenii. Frontul camionagiilor de la Teamsters era întărit

cu gorilele lui Mickey Cohen, bătăuşii sindicatului şi câţiva tipi duri aduşi de la centrele de angajare cu ziua din centrul oraşului. Cei de la AUFT erau vechi militanţi de stânga, maşinişti de platou trecuţi de vârsta tinereţii, câţiva mexicani slăbănogi şi o femeie. Dacă ieşea scandal şi prin preajmă nu era nici un aparat de fotografiat, rechinii puteau recurge la bucăţile de lemn ale pancartelor ca la nişte berbeci de atac. Pumnii înarmaţi cu boxuri de alamă ar fi acţionat uşor la înghesuială, aruncând pe trotuar sânge, dinţi şi cartilagii nazale, poate chiar şi câteva urechi rupte de pe nişte scăfârlii. Apoi... roiul, înainte ca jalnica trupă de intervenţii a celor de la LAPD să sosească la faţa locului. *Simplu.*

Buzz îşi consultă ceasul de la mână: 4.45. Howard Hughes avea patruzeci şi cinci de minute întârziere. Era o zi rece de ianuarie, iar cerul de un albastru deschis era punctat cu nori de ploaie deasupra colinelor din Hollywood. În timpul iernii Howard devenea obsedat de sex. Probabil că avea de gând să-l trimită să recruteze prospături pe la drogheria Schwab şi la căsuţele figuranţilor din preajma studiourilor Fox şi Universal – fotografii în sepia, cu fete bine dotate pulmonar şi goale de la talie în sus. Ofertă de serviciu în folosul Maiestăţii Sale, da sau nu, apoi contractele păguboase obişnuite după un „Da" – câte o replică în producţii ieftine la RKO, masă şi casă în cuibarele de futai de la Hughes Enterprises şi frecvente vizite nocturne din partea Masculului însuşi. Era bine dacă-i mai picau şi ceva bani în plus: încă avea datorii serioase la un parior pe nume Leotis Dineen, un iepuraş al junglei de un metru nouăzeci care-i ura pe cei din Oklahoma din toţi bojocii.

Buzz auzi uşa deschizându-se în spatele lui. O voce de femeie spuse:

— Domnul Hughes vă poate primi acum, domnule Meeks.

Femeia scosese capul pe uşa biroului lui Herman Gerstein. Dacă era implicat şi şeful de la Variety

International, atunci şansa unei bonificaţii era foarte mare. Buzz intră. Hughes era aşezat în spatele biroului lui Gerstein şi se uita la fotografiile de pe perete: profilurile seminude ale starletelor de la Gower Gulch. Era îmbrăcat în obişnuitul său costum alb cu dunguliţe şi avea obişnuitele sale cicatrici – urmele rănilor din ultimul accident de aviaţie. Tipul le punea în evidenţă ungându-le cu cremă. Credea că îi conferă un anumit prestigiu.

Dar nici urmă de Herman Gerstein sau de secretara lui. Buzz renunţă la formalităţile la care recurgea când erau şi alţii de faţă.

— Ai vreo bucăţică bună de tras pe ţeavă, Howard?

Hughes arătă spre un scaun.

— Tu eşti câinele meu de vânătoare, aşa că tu ar trebui să ştii. Ia loc, Buzz. Avem treburi importante.

Buzz se aşeză şi făcu un gest larg, care includea tot biroul: fotografiile cu seminuduri, tapetul rococo şi armura medievală ce servea drept cuier pentru pălării.

— Aici, şefu'? Are Herman vreo treabă pentru mine?

Hughes îi ignoră întrebarea.

— Buzz, de când suntem noi colegi?

— Mergem pe cinci ani, Howard.

— Şi lucrezi pentru mine în diverse funcţii?

Buzz se gândi: bodyguard, recuperator, peşte.

— Corect.

— Şi în aceşti cinci ani am dat eu referinţe despre tine altor indivizi ce aveau nevoie de abilităţile tale, referinţe ce s-au dovedit profitabile?

— Fără discuţie.

Hughes îşi încărcă degetele arătătoare ca pe nişte pistoale.

— Îţi aminteşti de premiera de la *Billy the Kid*? Legiunea pentru Decenţă era masată în faţă la cinema la Grauman's şi striga la mine „Curvarule!", iar nişte bătrânele din Pasadena aruncau cu roşii în Jane Russell. Ameninţări cu moartea şi tot tacâmul...

Buzz se puse picior peste picior şi-i trase un bobârnac scamei de pe manşeta pantalonilor.

— Eram acolo, şefu'.

Hughes suflă fumul imaginar din vârful degetelor.

— Buzz, a fost o seară dificilă, dar am descris-o eu vreodată ca fiind periculoasă sau *nasoală*?

— Nu, şefu'. Sunt sigur că n-ai zis aşa ceva.

— Când Bob Mitchum a fost arestat pentru ţigările alea de marijuana şi te-am chemat să rezolvi problema cu probele, am prezentat treaba ca fiind periculoasă sau nasoală?

— Nu.

— Dar când *Confidential Magazine* se pregătea să tipărească articolul ăla în care se afirma că îmi plac fetele bine dotate şi minore, iar tu ţi-ai luat bastonul de cauciuc şi te-ai dus să-i bagi minţile în cap redactorului, am descris situaţia ca fiind periculoasă sau nasoală?

Buzz se strâmbă. Era spre sfârşitul lui '47, coteţele de cocoşit puicuţe erau pline ochi, iar Howard era nesătul şi filma ardoarea cu care adolescentele îi proslăveau virilitatea – schemă menită să-i faciliteze o întâlnire cu Ava Gardner. Una din rolele cu pelicula respectivă a fost şutită de careva din secţia de montaj de la RKO şi a ajuns la *Confidential* – iar Buzz le-a rupt trei seturi de degete redactorilor de la revista aia de scandal, îngropând articolul. După aceea a pierdut toţi banii din bonificaţie pe un pariu stupid la meciul de box Louis-Walcott.

— Nu, Howard, n-ai zis.

Hughes îl împuşcă pe Buzz cu degetele-pistolete.

— Pac! Pac! Pac! Turner. Vreau să-ţi spun că porcăria aia jegoasă din stradă e *şi* periculoasă, *şi* nasoală. De *asta* te-am chemat aici!

Buzz se uită la pilotul/ inventatorul/ magnatul din faţa lui, simţindu-se extenuat din cauza comediei la care fusese supus. Era nerăbdător să treacă la fapte.

— Howard, ies ceva bani din toată chestia asta periculos de nasoală? Iar dacă-mi ceri să sparg câteva capete

de sindicaliști, mai gândește-te, că-s deja prea bătrân și prea gras.

Hughes pufni în râs.

— Solly Gelfman n-ar fi de acord cu așa ceva.

— Solly Gelfman e mult prea drăguț. Howard, spune-mi ce vrei?

Hughes își întinse picioarele sale lungi pe biroul lui Herman Gerstein.

— Care-i părerea ta despre comunism, Buzz?

— Cred că pute. De ce?

— Ăia de jos, din AUFT, sunt toți comuniști, simpatizanți și tovarăși de drum cu două fețe. Orașul Los Angeles a numit un mare juriu care să investigheze influența comunistă în Hollywood, concentrându-se asupra celor de la AUFT. O serie de șefi de studiouri – eu, Herman și alții – am format un grup numit Prietenii Stilului de Viață American în Cinematografie și vrem să ajutăm municipalitatea să scape de ei. Am contribuit la strângerea de fonduri. Și eu, și Herman. Ne-am gândit că ți-ar plăcea și ție să dai o mână de ajutor.

Buzz pufni în râs.

— Cu o contribuție? Din salariul meu de nimic?

Hughes îi imită râsul, adăugând, cu un accent sudist șarjat:

— Știam că dacă facem apel la sentimentele tale patriotice, avem puține șanse de succes.

— Howard, tu nu le ești loial decât banilor, femeilor și avioanelor. Și te cred când spui că ești apărătorul stilului de viață american așa cum l-aș crede pe Dracula când refuză o slujbă la un centru de recoltare a sângelui. Așa că povestea cu marele juriu are de-a face cu una din primele trei chestii. Pun pariu că-i vorba de bani.

Hughes se înroși, ducându-și degetul la cicatricea lui preferată, cea dintr-un accident de avion, pe care o fată simplă din Wisconsin o iubea extrem de mult.

— Atunci ești de partea mea, Turner?

— Sigur, domnule!

Hughes zise:

— Cei de la AUFT lucrează pentru Variety International, RKO, trei alte studiouri de-aici, din Gower, plus încă două din cele mari. Contractul lor e perfect, e solid, e valabil încă cinci ani. E un contract costisitor, iar peste câţiva ani clauzele de creştere salarială ne vor costa o avere. Acum blestematul lor de sindicat demonstrează pentru alte beneficii: prime, asistenţă medicală şi procente din profit. Complet inacceptabil. *Complet!*

Ochii lui Buzz se întâlniră cu cei ai lui Hughes.

— Păi, nu le reînnoi blestematul ăla de contract şi lasă-i să facă grevă!

— Nu ţine. Clauzele de reziliere sunt prea costisitoare şi tipii nu vor intra în grevă. Vor face mişcări lente şi subtile. În '45, când am semnat cu AUFT, nimeni nu-şi închipuia cât de importantă va ajunge televiziunea. Suntem bătuţi măr la *box office* şi îi vrem acum pe cei de la Teamsters – în ciuda AUFT-ului Roşu şi a contractului lor al naibii de solid.

— Păi, cum poţi s-o dai cotită?

Hughes îi făcu cu ochiul. Cu toate cicatricile alea ale lui, arăta ca un copil bătrân.

— Există în contract un paragraf scris cu litere mici în care se spune că cei de la AUFT pot fi daţi afară dacă se dovedeşte că s-au dedat la acte criminale. Aici se include şi trădarea de ţară. Iar cei de la Teamsters vor lucra mult mai ieftin dacă se fac anumite plăţi unor anumiţi parteneri din umbră.

Buzz îi făcu şi el cu ochiul.

— Cum ar fi Mickey Cohen.

— Ştiu eu că nu poţi trişa cu un trişor.

Buzz îşi puse picioarele pe biroul lui Gerstein, părându-i rău că n-are şi un trabuc la el.

— Carevasăzică, vrei ca tipii de la AUFT să fie murdăriţi înainte de întrunirea marelui juriu sau pe parcursul investigaţiei. Atunci o să poţi să le tragi un şut în fund pe chestia cu activităţile infracţionale, ca să-i înlocuieşti

cu băieţii lui Mickey fără ca Roşii să te dea în judecată – de frică să nu iasă şi mai groasă.

Hughes îi împinse picioarele lui Buzz de pe birou cu propriii săi pantofi imaculaţi.

— *Murdăriţi* e un cuvânt greşit. În cazul de faţă vorbim de patriotism ca slujitor al afacerilor curate. Pentru că tipii din AUFT sunt o gaşcă de subversivi purtători de carnete roşii.

— Şi îmi dai o bonificaţie în bani gheaţă ca să...

— Şi îţi dau un concediu plătit de uzină şi o bonificaţie ca să ajuţi echipa de anchetatori a marelui juriu. Au deja doi poliţişti ca anchetatori politici, iar procurorul care coordonează acţiunea vrea un al treilea om, unul care să caute urmele infracţiunilor şi să culeagă plăţile cuvenite. Buzz, sunt două sectoare în care excelezi: Hollywoodul şi reţeaua de elemente infracţionale urbane. Poţi ajuta foarte mult operaţiunea. Să contez pe tine?

Simbolul dolarului dansa multiplicat în mintea lui Buzz.

— Cine-i procurorul?

— Un individ pe nume Ellis Loew. A candidat pentru postul şefului său în '48 şi-a pierdut.

Ovreiaşul Loew! Drăguţul cu o poftă sexuală colosală pentru statul California.

— Ellis e un dulce! Şi cei doi poliţişti?

— Un detectiv de la LAPD pe nume Smith şi un tip de la Procuratură, Considine. Buzz, eşti cu noi?

Vechea problemă a şanselor: jumate-jumate. Fie Jack Dragna, fie Mal Considine aranjaseră ca el să primească două gloanţe în umăr, unul în braţ şi unul în buca stângă.

— Nu ştiu, şefu'. E multă râcă între mine şi Considine ăla. *Cherchez la femme*, dacă înţelegi aluzia. Cred că o să am nevoie de bani *rău de tot* înainte să zic da.

— Atunci nu-mi fac griji. Găseşti tu o cale – ca întotdeauna.

CAPITOLUL ȘAPTE

Căpitanul Al Dietrich spuse:

— Noaptea trecută am primit patru telefoane legate de micile tale escapade pe teritoriul municipalității. Acasă. *În ziua mea liberă!*

Danny Upshaw rămase în poziție de drepți în fața biroului comandantului, gata să-i recite raportul privitor la cazul Goines – o versiune memorată, care se încheia cu cererea de a mai primi oameni de la Departamentul Șerifului și un ofițer de legătură la LAPD. Cum Dietrich scotea flăcări pe nări, renunță la final, concentrându-se asupra relevanței probelor obținute, pentru ca bătrânul să-i lase cazul cel puțin încă două săptămâni.

— ...și dacă voiai informații despre traficanții de heroină, ar fi trebuit să apelezi la tipii *noștri* de la Narco, care să-i contacteze pe-ai *lor*. N-ai voie să bați dealerii, colorați sau nu. Iar managerul de la Bido Lito's mai are un club și pe teritoriul comitatului și e în relații excelente cu sergentul Firestone. Apoi ai fost văzut bând în timpul serviciului – ceea ce fac și eu, dar în circumstanțe mult mai discrete. Înțelegi ce-ți zic?

Danny încercă să pară supus, cu un mic truc pe care îl deprinsese pentru astfel de situații – ochii plecați, fața încruntată.

— Da, domnule.

Dietrich își aprinse o țigară.

— Ori de câte ori îmi spui „domnule", știu că te joci cu răbdarea mea. Ai noroc că-mi placi, detective. Ai mare

noroc, pentru că sunt de părere că abilităţile îţi întrec aroganţa. Raportează-mi ce ştii despre crimă. Treci peste amănuntele doctorului Layman. Ţi-am citit însemnările şi n-am chef de chestii scabroase dis-de-dimineaţă.

Danny rămase blocat. Intenţionase să-l impresioneze pe Dietrich tocmai cu detaliile ororii.

— Căpitane, până acum am o descriere aproximativă a asasinului, dată de doi martori: înalt, cărunt, între două vârste. Din analiza spermei rezultă că are grupa de sânge 0-I, extrem de comună printre albi. Nu cred că vreunul dintre martori l-ar putea recunoaşte pe individ din fotografii – cluburile alea de jazz sunt întunecate şi luminile distorsionează. Tehnicianul care s-a ocupat de prelevarea amprentelor din maşina cu care asasinul a transportat victima nu le-a găsit decât pe cele ale proprietarului şi ale prietenei sale. Le-a identificat graţie dosarelor de la Apărarea Civilă – atât Albanese, cât şi prietena lui au fost mobilizaţi în timpul războiului. Am verificat registrele firmelor de taxiuri în jurul orei când a fost aruncat cadavrul: de la cluburile de jazz din zonă n-au plecat decât cupluri. Povestea lui Albanese, cum că s-ar fi întors să-şi caute maşina, e confirmată de un şofer de taxi, ceea ce îl elimină de pe lista suspecţilor. Mi-am petrecut toată ziua de ieri şi o parte din seară bătând Central Avenue şi n-am reuşit să dau de vreun alt martor care să-l fi văzut pe Goines împreună cu tipul înalt şi cărunt. I-am căutat pe cei doi martori oculari cu care vorbisem înainte, gândindu-mă că aş putea obţine un fel de schiţă aproximativă de la ei, dar erau plecaţi. Se pare că tipii ăştia cu jazzul sunt în general păsări de noapte.

Dietrich stinse ţigara.

— Care e următoarea ta mişcare?

— Căpitane, avem de-a face cu o crimă de poponari. Amândoi martorii îl indică pe Goines ca pe un deviant, iar mutilările lui le dau dreptate. Goines a fost omorât cu o supradoză de heroină. Aş vrea să le arăt lui Otis Jackson şi altor traficanţi locali fotografiile unor homosexuali cunoscuţi. Vreau...

Dietrich clătina deja din cap:

— Nu, nu te poţi întoarce pe teritoriul municipalităţii ca să-l interoghezi pe individul pe care l-ai trosnit cu pistolul, iar cei de la LAPD, de la Narcotice, n-or să ne dea nici o listă cu dealerii de-acolo. Asta mulţumită escapadelor tale.

Luă un exemplar din *Herald* de pe biroul său, îl îndoi şi îi arătă un articolaş: „Trupul unui vagabond găsit în apropiere de Sunset Strip în noaptea Anului Nou".

— Hai s-o lăsăm aşa – fără vâlvă şi fără numele victimei. Avem o misiune mare aici, la departamentul nostru. Depindem de turism şi nu vrem să dăm totul peste cap pentru că un poponar l-a măcelărit pe un alt poponar drogat şi sugător de trombon. *Comprende?*

Danny îşi trosni degetele la spate, apoi îi turnă şefului una din maximele lui Vollmer:

— Codurile uniforme de investigare constituie temelia morală a criminalisticii.

Căpitanul Dietrich zise:

— Gunoiul uman e tot gunoi uman. La treabă, detectiv Upshaw!

Danny se întoarse la brigadă, încercând să găsească unele răspunsuri în colţul lui delimitat de paravane, în vreme ce alţi trei detectivi, cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât el, băteau la maşina de scris sau sporovăiau la telefon, iar zgomotul şiroia spre el din toate părţile, domolindu-se apoi într-o curgere estompată, care nu mai era nici măcar zgomot.

Fotografia mărită, de puşcăriaş, a lui Harlan „Buddy" Jastrow, ucigaşul cu toporul din comitatul Kern şi motivul pentru care se făcuse poliţist, îl privea cu ochi reci de pe peretele din faţa biroului. Un alt poliţist, care aflase cât de mult îşi dorea Danny să-l prindă pe ticălos, îi desenase o mustaţă *à la* Hitler, cu un balonaş ieşindu-i din gură: „Salut! Sunt piaza rea a detectivului Upshaw! Vrea

să-mi prăjească fundul, dar n-ar spune nimănui de ce! Păziți-vă de Upshaw! E un filfizon de colegiu și o primadonă care crede că rahatul lui nu pute!" Căpitanul Dietrich descoperise primul opera de artă. Îi sugerase s-o lase acolo, ca să-i aducă aminte că trebuia să-și stăpânească nervii și să nu-i privească pe alții de sus. Danny a fost de acord. A aflat mai târziu că și ceilalți detectivi apreciaseră gestul – îi făcuse să creadă că avea un simț al umorului de care nu-l crezuseră capabil – și, deși îl înfuria, în același timp îl făcea să gândească mai bine.

Până acum, după două zile și jumătate, epuizase toate acțiunile de rutină. Cluburile de jazz de pe Central Avenue fuseseră cercetate în detaliu. Danny se întâlnise cu fiecare barman, portar, instrumentist sau solist din district, făcând același lucru și în zona unde fusese descoperit cadavrul. Karen Hiltscher sunase la San Quentin și Lexington State Hospital pentru a cere informații despre eventualii amici de suferință ai lui Goines. Așteptau acum rezultatele acelor întrebări. Presiunea asupra traficanților de heroină din perimetrul orașului era pe moment suspendată, dar le putea cere celor de la Narcotice o listă cu dealerii din comitat, pe care să-i strângă cu ușa, și poate așa va obține detalii despre cei din oraș. Sindicatul muzicanților din care făcuse parte Goines urma să își deschidă biroul după sărbători, adică în dimineața asta, dar deocamdată n-avea nici un indiciu concret în afara instinctelor lui – ce era adevărat, ce nu era adevărat, ce era prea exagerat ca să fie adevărat și ce era într-atât de oribil, încât *trebuia* să fie adevărat. Cu privirea fixată pe ochii lui Buddy Jastrow, Danny reconstrui crima în mintea sa.

Asasinul îl întâlnește pe Goines undeva în zona cluburilor de jazz și îl convinge să se drogheze, în ciuda recentei cure de dezintoxicare a lui Marty. Buickul e gata pregătit, portiera a rămas deschisă, firele de contact sunt gata să fie conectate pentru o pornire rapidă. Merg

amândoi undeva într-un loc liniştit, la o distanţă egală de ghetou şi de Sunset Strip. Asasinul îi injectează lui Goines suficient de multă heroină în vena de lângă coloană încât să-i explodeze arterele, având la îndemână un prosop pe care să i-l îndese în gură, ca să nu curgă tot sângele din el. După estimările barmanului de la Zombie, se pare că asasinul şi Goines plecaseră de pe Central Avenue cam între 12.15 şi 12.45 noaptea. Le-a luat o jumătate de oră ca să ajungă la destinaţie, iar asasinului i-au mai trebuit zece minute ca să pună omorul la cale şi să-l săvârşească.

Între 1 şi 1 şi jumătate noaptea.

Asasinul îşi agresează victima post-mortem. Se joacă cu organele lui genitale până le învineţeşte, îi crestează spatele cu lama sau bisturiul, îi scoate ochii, îi ejaculează în orbite de cel puţin două ori, îl muşcă – sau pune un animal să-l muşte – de stomac până la intestine, apoi îl curăţă bine şi îl transportă cu maşina pe Allegro Street într-o noapte ploioasă. Nu se depistează nici un fel de umezeală pe cadavru, căci ploaia a încetat la puţin timp după ora 3 dimineaţa, iar cadavrul a fost descoperit la ora 4.

Pentru mutilarea cadavrului au fost necesare între o oră şi o oră şi patruzeci şi cinci de minute, în funcţie de locul unde se comisese crima.

Asasinul e atât de excitat sexual, încât în tot acest timp ejaculează de două ori.

Asasinul – poate – alege o rută dosnică spre Strip, fixând oglinda retrovizoare în aşa fel încât să ţină un ochi asupra cadavrului pe care îl transportă.

Deocamdată are o fisură în reconstrucţie: teoria „momelii cu sânge" enunţată de doctorul Layman nu se potriveşte. Nişte câini răi, dresaţi zdravăn, nu se împacă cu scenariul. Ar fi fost prea dificil de mânuit, prea greu de controlat în momente de presiune psihică – o povară prea mare, un deranj, prea mult zgomot la locul crimei... Asta înseamna că dinţii ce s-au înfipt în torsul victimei trebuie

să fi fost umani, deşi amprenta muşcăturii e prea mare ca să fie făcută de dinţii unui om.

Ceea ce însemna că asasinul muşcase şi crâmpoţise, sfâşiase şi rosese cu dinţii ca să pătrundă în intestinele victimei, sugându-i carnea şi inflamând marginile zdrenţuite în timp ce sfâşia...

Danny sări afară din colţul lui şi se duse direct în încăperea alăturată, unde erau depozitate dosarele. Unul dintre fişete conţinea dosarele de la Moravuri, inclusiv cele privitoare la infracţiunile sexuale – rapoarte ale delictelor comise în Hollywood, plângerile înaintate, arestările şi apelurile de urgenţă – începând din anul 1937. Unele dosare erau clasate în ordine alfabetică sub eticheta „Arestaţi", altele la „Plângeri", iar câteva erau numerotate sub titulatura „Adresele incidentelor". Unele conţineau fotografiile agresorilor, altele nu. Golurile din dosarele cu „Arestaţi" indicau faptul că cei în cauză îi mituiseră pe poliţişti ca să fure rapoartele ce îi puteau compromite – iar West Hollywood nu era decât o porţiune infimă din teritoriul comitatului.

Danny petrecu o oră trecând în revistă rapoartele de la „Arestaţi" şi încercând să dea peste indivizi înalţi, cărunţi, de vârstă mijlocie şi cu un *modus operandi* violent, fiind conştient că era puţin probabil să găsească ceva până la 10 şi jumătate, când sindicatul local 3126 al muzicanţilor îşi deschidea birourile. Rapoartele neglijente, pline de greşeli de ortografie, pătate de indigouri şi cu relatări aproape agramate ale infracţiunilor sexuale aproape că îl făcură să urle la gândul incompetenţei celor de la LASD. Relatările gongorice despre nişte incidente în toalete şi despre nişte elevi de liceu plătiţi s-o ia la cioc îi întoarseră stomacul pe dos. Danny simţi în gură gustul fierii, al zaţului de cafea şi al celor şase tării ingerate noaptea trecută. Într-un final reţinu patru suspecţi, bărbaţi între patruzeci şi trei şi cincizeci şi cinci de ani, de un metru optzeci până la un metru nouăzeci, ce cumulau douăzeci şi una de condamnări pentru sodomie, majoritatea

delictelor fiind comise în pușcărie, cu *coitus interruptus* și umilirea unor tovarăși de celulă, de unde au rezultat noi capete de acuzare din partea celor de la comitat. La 10.20 duse dosarele în biroul dispecerilor și al lui Karen Hiltscher, deja transpirat și cu hainele șifonate înainte ca ziua să fi început cu adevărat.

Karen era de serviciu la centrala telefonică și purta o cască pe deasupra coafurii ei *à la* Veronica Lake. Fata avea nouăsprezece ani, era blondă și pieptoasă. Era angajat civil și i se promisese prima poziție disponibilă pentru o femeie la Academia de Poliție a Comitatului. Danny nu credea că are stofă de polițistă. Probabil că stagiul obligatoriu de optsprezece luni într-un penitenciar al departamentului o va deziluziona puternic și o va arunca în brațele primului polițist care îi va promite că o va lua de lângă lesbienele, șefele de gașcă mexicane și mamele albe închise pentru abuzuri sexuale asupra copiilor. După părerea lui, drăguța de ea nu va rezista nici două săptămâni ca polițistă.

Danny își îndreptă cravata și își netezi cămașa, gesturi ce precedau o cerere de favoruri.

— Karen scumpo, ești ocupată?

Fata îl văzu și își scoase căștile. Danny se întrebă dacă n-ar trebui s-o aburească cu o nouă invitație la cină.

— Bună ziua, detectiv Upshaw.

Danny depuse dosarele delincvenților sexuali pe pupitrul de control.

— Unde a dispărut „Bună, Danny"?

Karen își aprinse o țigară în stilul Veronicăi Lake și începu să tușească. Nu fuma decât atunci când le făcea ochi dulci polițiștilor din tura de zi.

— Sergentul Norris m-a auzit spunându-i lui Eddie Edwards „Eddie" și mi-a zis că ar trebui să mă adresez cu *detectiv Edwards* și că n-ar trebui să fiu atât de familiară cu polițiștii cât timp nu sunt în poliție.

— Spune-i lui Norris c-am zis eu că poți să-mi zici Danny.

Karen făcu o mutră mirată.

— Daniel Thomas Upshaw e un nume frumos. I-am spus mamei şi a fost şi ea de acord că e un nume frumos.

— Ce altceva i-ai mai spus mamei tale despre mine?

— Că eşti foarte dulce şi drăguţ, dar că te laşi cam greu. Ce e în dosarele alea?

— Rapoarte despre delicte sexuale.

— Pentru crima la care lucrezi?

Danny dădu din cap că da.

— Scumpo, a venit vreun răspuns de la Lex şi Quentin în legătură cu Marty Goines?

Karen făcu altă mutră – pe jumătate vicleană, pe jumătate cochetă.

— Ţi-aş fi spus. De ce mi-ai adus dosarele astea?

Danny se aplecă peste pupitru şi-i făcu cu ochiul.

— Mă gândeam să luăm cina la Mike Lyman's după ce mai scap de treabă. Ai chef să m-ajuţi?

Karen Hiltscher încercă să-i facă şi ea cu ochiul, dar geana falsă pe care o purta i se blocă sub ochi, aşa că trebui să-şi stingă ţigara într-o scrumieră, ca să-şi recupereze apoi geana. Danny se uită în altă parte, dezgustat. Karen păru bosumflată.

— Ce vrei cu dosarele alea?

Danny se uita fix la peretele muştar, în aşa fel încât Karen să nu-i vadă expresia feţei.

— Sună la Direcţia Penitenciarelor, la Registratură, şi cere-le să-ţi comunice grupa de sânge a celor patru tipi de-aici. Dacă au altă grupă decât 0-I, cu Rh pozitiv, nu mă interesează. Pentru cei cu grupa 0-I sună la Comisia pentru Eliberări Condiţionate a comitatului şi află ultima lor adresă cunoscută, eventualele dosare cu delictele comise şi rapoartele de eliberare condiţionată. Înţeles?

Karen zise:

— Înţeles.

Danny se întoarse spre ea şi se uită la această Veronica Lake de serie, cu geana stângă lipită de sprânceana pensată.

— Eşti o dulceaţă. Ne vedem la Lyman's când termin cu povestea asta.

* * *

Sindicatul local 3126 al muzicanţilor se găsea pe Vine Street, puţin mai la nord de Melrose. Era un fel de gheretă maronie, înghesuită între un stand de gogoşi şi un magazin de băuturi alcoolice. O serie de indivizi cu aspect de muzicanţi ambulanţi stăteau ciorchine în dreptul uşii, sorbind cafea sau vin din ceşti de plastic.

Danny parcă în faţă şi intră, iar ciorchinele se destrămă ca să-l lase să treacă. Înăuntru era ca într-o peşteră: scaune pliante dispuse în şiruri inegale, mucuri de ţigară punctând un linoleum jupuit, fotografii din *Downbeat* şi *Metronome* lipite pe pereţi cu scotch – jumătate tipi albi, jumătate negri, de parcă managementul încerca să impună un echilibru jazzistic. Peretele din stânga susţinea o poliţă încastrată, cu fişete pline cu dosare dincolo de ea, iar o femeie albă, trasă la faţă, le străjuia. Danny se îndreptă spre ea, ţinând în mână insigna şi fotografiile lui Marty Goines.

Femeia ignoră insigna şi se uită printre gene la poze.

— Tipul ăsta cântă la trombon?

— Corect. Martin Mitchell Goines. L-aţi trimis la Bido Lito's în perioada Crăciunului.

Femeia se uită mai bine.

— Are buze de trombon. Ce ţi-a făcut?

Danny minţi delicat:

— A încălcat regulile de eliberare condiţionată.

Femeia bătu în fotografii cu o unghie lungă şi roşie.

— Vechea poveste. Eu cu ce pot să te ajut?

Danny arătă spre fişete:

— Cartea lui de muncă, cu tot ce e în ea.

Femeia se întoarse, deschise şi închise sertare, răsfoi dosare, scoase unul şi scrută rapid prima pagină. Îl puse pe tejghea şi zise:

— Un suflător de nici un fel. De niciunde.

Danny deschise dosarul şi îl citi, remarcând imediat două pauze: între '38 şi '40 – timpul petrecut dincolo de gratii pentru deţinere de droguri – şi între '44 şi '48 – sejurul la San Quentin, pentru acelaşi delict. Din '48 intrările deveneau sporadice: angajamente ocazionale, cum erau cele de la sălile de jocuri din Gardena, şi apoi cel fatal, de la Bido Lito's. Înainte de prima condamnare la închisoare Goines îşi găsea *rareori* de lucru – doar câteva turnee la Hollywood în '36 şi '37. Abia de la începutul anilor '40 Martin Goines a început tare cu trombonul.

Sub propria-i titulatură, „Mad Marty Goines şi trombonul său total", a cântat pentru scurt timp împreună cu Stan Kenton. În 1941 a lucrat un sezon cu Wild Willie Monroe. Urmau câteva coli de hârtie consemnând angajamente de conjunctură din '42, '43 şi începutul lui '44 – spectacole de o noapte cu formaţii de şase până la opt oameni, care cântau în cluburi de noapte din San Fernando Valley. În dosar erau menţionaţi doar şefii de orchestră sau managerii cluburilor, însă nici un alt muzician.

Danny închise dosarul. Femeia zise:

— Zero, aşa-i?

— Aşa-i. Ascultă, crezi că vreunul din tipii de pe-aici l-ar fi putut cunoaşte... vreau să zic îl cunoaşte pe Marty Goines?

— Pot să-ntreb.

— Fă-o. Nu te deranjează?

Femeia dădu ochii peste cap, desenă în aer semnul dolarului şi arătă spre decolteu. Danny îşi simţi mâinile strângând marginea tejghelei şi mirosi alcoolul de azi-noapte, care i se evapora prin piele. Era cât pe ce să explodeze, dar îşi aminti că era pe teritoriul municipalităţii şi pe lista neagră a şefului. Se căută prin buzunare şi scoase o bancnotă de cinci dolari, pe care o trânti pe tejghea.

— Fă-o acum!

Femeia aceea şleampătă apucă bancnota şi dispăru dincolo de fişete. Câteva secunde mai târziu Danny o

văzu afară, pe trotuar, discutând cu cei care beau, apoi cu cei care serveau cafea şi gogoşi. Se fixă asupra unui negru înalt, cu o cutie de contrabas, îl luă de mână şi îl târî înăuntru. Danny simţi mirosul de sudoare stătută, frunze veştede şi apă de gură ce venea dinspre individ, de parcă pardesiul care îi ajungea până la genunchi constituia adresa lui permanentă. Femeia zise:

— El e Chester Brown. Îl cunoaşte pe Marty Goines.

Danny îi arătă lui Brown cel mai apropiat şir de scaune. Mama muzicanţilor se întoarse la tejgheaua ei, iar contrabasistul îşi târşâi picioarele şi se lăsă să cadă pe scaun, scoţând o sticlă de Listerine – apă de gură.

— Micul dejun al campionilor, zise el.

Luă o gură, făcu gargară, apoi înghiţi. Danny stătea la două scaune distanţă, destul de aproape ca să-l audă, dar îndeajuns de departe ca să suporte duhoarea.

— Îl ştii pe Marty Goines, Chester?

Brown râgâi şi întrebă:

— De ce ţi-aş spune?

Danny îi înmână un dolar.

— Prânzul campionilor.

— Iau trei mese pe zi. Turnătoria îmi sporeşte pofta de mâncare.

Danny scoase încă un dolar. Chester îl palmă, mai trase o duşcă şi mângâie sticla de Listerine.

— Ajută la memorie. Şi cum nu l-am mai văzut pe Marty de când s-a terminat războiul, ai nevoie de memoria mea.

Danny îşi scoase carneţelul şi pixul.

— Dă-i drumul.

Basistul inspiră adânc.

— Am cântat când şi când cu Marty pe vremea când îşi zicea „Trombonul Total", în bombele din Valley. Pe atunci Ventura Boulevard era un căcat de câmp semănat cu fasole. Juma' din băieţi trăgeau la măsea, jumate se înţepau. Marty se înţepa din greu.

Până acum povestea asta, ce-l costase şapte dolari, suna credibil, ţinând cont de dosarul de la sindicat şi cel de puşcăriaş ale lui Goines.

— Dă-i 'nainte, Chester.

— Păăăi... Marty vindea ţigăruici cu iarbă – nu prea bine, c-am auzit că l-au priponit, iar el era un nenorocit încrezut şi-un jefuitor. Toţi băieţii cu şuste temporare şi care se drogau furau. Ciupeau poşete de pe scaune sau de la mese, luau adresele oamenilor şi ba n-aveai un baterist, ba n-aveai trompetă şi tot aşa, pentru că ei se foloseau de ce furaseră ca să jefuiască casele clienţilor. Marty făcea multe din astea. Solo. Fura câte-o maşină în pauza dintre numere, se ducea şi jefuia casa, după care se-ntorcea pentru următorul număr. Cum ţi-am spus, era un nenorocit încrezut şi-un jefuitor.

Chestii noi – chiar şi pentru un fost hoţ de maşini ajuns poliţist, care credea că ştie toate fazele.

— Când se întâmplau astea, Chester? Gândeşte-te bine!

Brown se consultă cu sticla de Listerine.

— Păi, aş zice că se-ntâmpla din vara lui '43 până cândva prin '44.

Goines fusese înhăţat a doua oară pentru posesie de marijuana în aprilie '44.

— Acţiona singur?

— Vrei să zici la furăciuni?

— Corect. Avea vreun partener aşa, în general?

Chester Brown zise:

— Afar' de tipu' ăla, Trombonu' Total era un singuratic total. Avea totuşi pe cineva, un blonduţ înalt şi ruşinos care iubea jazzul, da' nu putea să-nveţe nici un instrument. Fusese undeva unde luase foc şi toată faţa îi era acoperită de pansamente, de parc-ar fi fost o belită de mumie. Un puţoi de vreo nouăsprezece, poate douăzeci de ani. El şi cu Marty au pus la cale o grămadă a naibii de mare de furăciuni.

Danny simţi cum îl furnică pielea, deşi băiatul n-avea cum să fie asasinul: un tânăr din '43-'44 nu putea fi cărunt şi între două vârste în '50.

— Ce s-a întâmplat cu amicul ăla, Chester?

— Nu ştiu, da' zău că pui o grămadă de întrebări pentru o încălcare a eliberării condiţionate. Şi nu m-ai întrebat unde cred c-ar locui Marty.

— Ajungeam şi acolo. Ai vreo idee?

Brown dădu din cap.

— Marty era întotdeauna singur. Nu se întâlnea niciodată cu băieţii în afara clubului.

Danny înghiţi în sec.

— E Goines homosexual?

— Ce zici?

— Curlangiu, poponar, homo! Îi plăceau naibii băieţeii?

Brown termină sticla de Listerine şi îşi şterse buzele.

— Nu trebuie să zbieri. Şi-i foarte urât să spui ce spui acu' despre cineva care nu ţi-a făcut nici un rău.

Danny zise:

— Atunci răspunde la ce te-am întrebat.

Contrabasistul deschise cutia instrumentului. Înăuntru nu avea decât sticle cu apă de gură Listerine. Chester Brown desfăcu capacul unei sticle şi bău încet. Spuse:

— Asta-i pentru Marty, că nu-s prostu' care crezi tu că îs şi ştiu că-i mort. Şi nu era popo. Poate că nu era el prea cinstit, da' sigur nu era un belit de curlangiu.

* * *

Încărcat cu cele aflate de la Chester Brown, Danny se îndreptă spre o cabină telefonică. Prima dată sună la Cazier Judiciar, la oraş şi la comitat, şi află că Martin Mitchell Goines nu fusese niciodată arestat pentru că ar fi fost bănuit de jaf din locuinţe şi că nici un tânăr blond nu apărea drept complice în cele două cazuri în care Marty fusese arestat pentru deţinere de marijuana. Nici un tânăr blond, cu urme distincte ale unor arsuri, nu fusese arestat sub acuzaţia de jaf sau deţinere de

narcotice în zona San Fernando Valley între anii 1942 şi 1945. Telefonul fusese un fel de dat la peşte pe uscat.

Un alt telefon, la centrala secţiei West Hollywood, avu ca rezultat o conversaţie puţin îmbufnată cu Karen Hiltscher, care i-a comunicat că toate cele patru cazuri de pe lista delincvenţilor sexuali se dovediseră lipsite de interes. Dosarele lor de la puşcărie relevaseră faptul că nici unul dintre ei nu avea grupa de sânge 0-I. Administratorii de la San Quentin şi Lexington State Hospital telefonaseră şi susţinuseră amândoi că Marty Goines era un tip singuratic, iar terapeutul de la Lex menţionase că Marty fusese repartizat unui lucrător federal, pe care nu-l contactase încă şi nici nu-i comunicase adresa la care urma să stea în momentul sosirii în Los Angeles. Deşi era foarte improbabil, Danny îi spuse lui Karen să verifice în dosarele secţiei eventualele cazuri de intrare prin efracţie în care erau implicaţi cântăreţi de jazz şi dacă apărea cumva şi un complice cu arsuri pe faţă, un pasionat de jazz. Fata a acceptat, dar fără prea mult entuziasm. Danny puse receptorul în furcă şi se gândi că poate ar fi trebuit să mute întâlnirea de la Mike Lyman's la un nivel superior – la Coconut Grove –, ca s-o facă fericită pe Karen.

Nu trecuse cu mult de ora 1 şi n-avea altceva de făcut decât să recapituleze încă o dată tot ce ştia. Danny se deplasă în ghetoul negrilor, îşi extinse zona de investigaţie, punându-le întrebări despre Goines şi despre prietenul său cărunt localnicilor de pe străzile secundare ce porneau de pe Central Avenue, şi reuşi să petreacă patru ore absolut inutile. În amurg se întoarse în West Hollywood, parcă maşina pe colţul dintre Sunset şi Doheny şi cutreieră zona dinspre vest spre est, luând la rând străzile rezidenţiale spre nord până spre coline şi spre sud până la Santa Monica Boulevard. Se întrebă tot timpul de ce oare asasinul alesese Allegro Street ca să scape de cadavru. Se mai întrebă dacă nu cumva asasinul locuia prin apropiere, având astfel şi mai mult timp ca

să batjocorească trupul lui Goines, şi dacă nu alesese Allegro Street doar pentru a se amuza urmărind eforturile poliţiei de a-l prinde, iar maşina abandonată nu era decât o şmecherie simplă, menită să-i facă să creadă că locuia în altă parte. Teoria asta duse la altele : gândire subiectivă – unul din perceptele fundamentale ale lui Hans Maslick. Danny se gândi la posibilitatea ca asasinul să-şi fi parcat maşina în apropiere, pentru a dispărea cât mai rapid, ca acesta să se fi plimbat pe Strip în dimineaţa zilei de Anul Nou, înconjurat şi adăpostit de hoardele de cheflii şi epuizat după cele două macabre ejaculări succesive. Iar aici treaba devenea cu adevărat înfricoşătoare.

Într-un eseu faimos Maslick descria o metodă pe care o pusese la punct în perioada când fusese psihanalizat de Sigmund Freud. Se numeşte Omul Cameră şi implică proiectarea unor detalii din punctul de vedere al făptaşului. Se recurge la perspective şi tehnici specifice camerei de filmat. Ochii anchetatorului devin lentile capabile să focalizeze imaginea, s-o micşoreze şi s-o mărească, să îngheţe prim-planurile şi să selecteze motive de fundal prin intermediul cărora să interpreteze probele de la locul crimei într-o lumină estetică. Danny tocmai traversa intersecţia dintre Sunset şi Horn când îi veni această idee : să transpună acel 3.45 din dimineaţa Anului Nou la ora de acum, punându-se pe el însuşi în rolul măcelarului sexual care merge pe jos spre casă, spre maşina parcată sau printr-o mare de oameni care să-l ajute să se liniştească. Însă nu-i vedea pe ceilalţi oameni care se plimbau pe Strip, stăteau la coadă ca să intre la Mocambo sau aşteptau în faţa ghişeului de la Jack's Drive Inn. Privea direct spre ochii şi maţele şi boaşele lui Marty Goines – un gros-plan în culori, cu detaliile de la autopsia rapidă a cadavrului, întreprinsă de el pe lespedea morgii, mărite de milioane de ori. O maşină coti tocmai atunci în faţa lui. Îl trecu un fior şi văzu un şir de imagini amestecate cu saxofonistul alto, Coleman, şi

sosia lui din filmul cu Karen, Tim. Când îi atrase atenţia Omului Cameră că ar trebui să-i vadă şi pe trecători, ei îi apărură ca nişte siluete groteşti. Nu era în regulă.

Îi trebuiră multe secunde ca să se calmeze, să revină la normal. Nu mâncase de ieri. Amânase să-şi ia raţia de bourbon pentru a putea străbate zona cu mintea clară. Pentru a-şi păstra judecata limpede, ar fi trebuit să facă ce face orice poliţist normal: să bată cluburile de noapte şi restaurantele, întrebând dacă în noaptea de Anul Nou n-a trecut pe-acolo un bărbat înalt şi cărunt.

Făcu şi asta.

Rezultatul a fost tot zero.

Timp de două ore.

Aceeaşi situaţie la Cyrano's, Dave's Blue Room, Ciro's, Mocambo, La Rue, Coffee Bob's, Sherry's, Bruno's Hideway şi Movieland Diner: absolut toate localurile fuseseră pline până la refuz până în zorii zilei de Anul Nou. Nimeni nu-şi amintea de un tip solitar, înalt şi cărunt.

La miezul nopţii Danny se întoarse la maşină şi plecă spre Moonglow Lounge, ca să-şi bea cele patru păhărele. Janice Modine, informatoarea lui preferată, se plimba cu tava cu ţigări prin sală, oferindu-le clientelei mai puţin numeroase din timpul săptămânii: îndrăgostiţi ce se giugiuleau în separeuri sau cupluri de dansatori ce se sărutau în timp ce se mişcau agale în ritmul baladelor de la tonomat. Danny alese un separeu care nu dădea spre ringul de dans. Janice apăru un minut mai târziu, cu o tavă şi patru păhărele de tărie, plus un pahar cu apă şi gheaţă.

Danny dădu pe gât cele patru pahare – bum, bum, bum, bum –, întorcându-şi privirea dinspre Janice, ca ea să înţeleagă şi să-l lase singur. N-avea de ce să-i fie recunoscător pentru durii de care o salvase sau pentru că auzise câte ceva despre Mickey C. – chestii absolut inutile atunci când cel mai cunoscut infractor din West Hollywood îi ungea pe cei mai buni ofiţeri de poliţie din zonă. Schema nu funcţiona: fata se fâţâia prin faţa lui,

cu şnururile alea atârnându-i de epoleţi ca nişte spaghete. Danny aşteptă primul val de căldură interioară, care îl năpădi numaidecât, iar culorile din local trecură de la uşor aiurea la absolut suportabil. Îi spuse fetei:

— Stai jos şi spune-mi ce vrei înainte să-ţi cadă rochia de tot.

Janice îşi îndreptă bretelele şi se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— E vorba de John, domnu' Upshaw. A fost iar arestat.

John Lembeck era iubitul şi peştele lui Janice, un hoţ de maşini specializat pe comenzi bine definite: şasiuri pentru autovehicule clasice şi piese separate, cu anumite caracteristici. Era de loc din San Berdoo, ca şi Danny, auzise zvonuri cum că un detectiv de la comitat obişnuia odinioară să şutească maşini de prin Kern şi Visalia, dar nu pomenea niciodată nimic despre asta când era ridicat ca suspect pentru furtul vreunui automobil.

— Piese sau o afurisită de maşină întreagă?

Janice îşi scoase un şerveţel din decolteu şi îl frământă în mâini.

— Tapiţerie, zise ea.

— La oraş sau la comitat?

— C-cred că la comitat. Secţia San Dimas...

Danny se strâmbă. San Dimas avea cea mai dură echipă de detectivi din LASD. În '46 ofiţerul de serviciu, îmbibat cu mai multe substanţe ilegale, îi trăsese o bătaie soră cu moartea unui culegător de fructe.

— E comitatul. La cât a fost stabilită cauţiunea?

— Fără cauţiune, domnu' Upshaw. Din cauza ultimei condamnări a lui John... adică pentru încălcarea regulilor eliberării condiţionate. John e speriat pentru că, zice el, poliţiştii de-acolo sunt foarte răi şi l-au silit să semneze o mărturisire despre tot felul de maşini pe care nu le-a furat el. John mi-a zis să vă spun că un băiat din San Berdoo care iubeşte maşinile ar trebui să sară în apărarea unui alt băiat din San Berdoo care iubeşte maşinile. Nu

mi-a zis ce vrea să spună cu asta, dar eu vă transmit ce-a zis.

Să tragă nişte sfori ca să-şi salveze cariera de prima pată de mizerie. Să-i sune pe durii din San Dimas, să le spună că John Lembeck era informatorul lui de bază, să le spună că îl lucraseră nişte tipi dintr-o bandă rivală de negri şi că unii din puşcărie puseseră un preţ pe capul lui, aşa că acolo îl aştepta un şiş bine ascuţit. Iar dacă Lembeck se arăta docil în arest, poate că îl lăsau în pace după o bătută bună.

— Spune-i lui John că o să mă ocup de asta mâine dimineaţă.

Janice sfâşiase şerveţelul în şuviţe subţiri.

— Mulţam, domnu' Upshaw. John mi-a mai zis să fiu drăguţă cu dumneavoastră.

Danny se ridică în picioare, simţindu-se bine încălzit, şi se întrebă dacă n-ar trebui să-l pocnească pe Lembeck pentru că făcuse pe peştele pentru el.

— Tu eşti întotdeauna drăguţă cu mine, scumpo! De-aia îmi beau porţia de seară aici.

Janice îl învălui cu ochii ei albaştri şi mari.

— Mi-a zis să fiu *foarte* drăguţă.

— Nu e nevoie.

— Adică *super*-drăguţă.

Danny spuse:

— N-ar fi corect.

Apoi puse pe masă un dolar, bacşişul obişnuit.

CAPITOLUL OPT

Mal era în biroul lui şi citea al doisprezecelea dosar integral din teancul cazurilor psihiatrice ale doctorului Saul Lesnick.

Trecuse cu puţin de ora 1 noaptea. Biroul Procuraturii Districtuale era compus dintr-o serie de cuburi întunecate, iluminate doar de lampa de perete a lui Mal. Dosarele stăteau răsfirate pe biroul său, amestecate cu pagini de notiţe pătate cu cafea. Celeste se va duce curând la culcare, iar el va putea merge acasă, unde o să se culce în camera de oaspeţi, fără ca ea să-l bată la cap cu oferte sexuale, pentru că la ora respectivă devenea singurul ei prieten, iar dacă se lua în gură cu Celeste, întotdeauna încheiau cu o ceartă. Singurele oferte pe care le accepta în seara asta erau murdăriile pe care le citea în dosare şi care îl zgândăreau ca în vremurile când lucra la Moravuri şi le urmărea o vreme pe fete înainte de a închide un bordel – şi cu cât le cunoşteai mai bine, cu atât aveai mai multe şanse să-ţi spună cine le era peştele şi cine omul cu banii. Aşa că, după patruzeci şi opt de ore de colindat prin hârtii, simţea că prinsese pulsul Roşiilor din AUFT.

Amăgiţi.

Trădători.

Perverşi.

Urlători de clişee şi sloganuri. Pseudo-idealişti obsedaţi de modă. Lăcuste ce abordau probleme sociale cu informaţii greşite şi soluţii eronate, singura lor cauză legitimă –

cazul Sleepy Lagoon – fiind aproape compromisă din cauza vinovăţiei prin complicitate: solicitarea adresată unor membri ai partidului de a participa la demonstraţii şi la distribuirea de manifeste aproape că discreditase tot ceea ce realizase sau declarase Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon. Scenarişti, actori şi alţi lucrători de la Hollywood se văitau de traume ieftine, emiteau platitudini parşive şi îşi exprimau sentimentele de vinovăţie pentru că pe timpul Marii Crize încasaseră sume imense de bani, cheltuind apoi paralele pentru cauze de stânga frivole. Oameni erau mânaţi spre canapeaua lui Lesnick de promiscuitatea lor sau de implicarea în maşinaţiuni politice jalnice.

Amăgiţi.

Proşti.

Egoişti.

Mal luă încă o gură de cafea şi făcu o sinteză mentală generală a dosarelor, ultima revizuire înainte de a purcede la etichetarea eminenţelor cenuşii pe care el şi Dudley Smith urmau să le interogheze, precum şi la selectarea indivizilor potriviţi pentru strategia lor operativă, încă insuficient de clară. Posibilitatea sugerată de Loew constituia deja soluţia lui favorită. Avea aici o serie de indivizi cu bani prea mulţi şi creiere prea mici, care au făcut tot soiul de boacăne în anii '30 şi '40, trădându-se pe sine, trădându-şi iubiţii, patria şi propriile idealuri, cu două evenimente care le-au galvanizat demenţa, scoţându-i de pe traseul chefurilor, întâlnirilor şi curvăsăriei:

Cazul Sleepy Lagoon.

Ancheta întreprinsă în 1947 de Comisia pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane din Senat asupra influenţei comuniste din industria de divertisment.

Iar ironia sorţii făcuse ca ambele evenimente să le confere Roşiilor o oarecare credibilitate, un fel de justificare.

În august 1942 un tânăr mexican, pe nume José Diaz, fusese bătut în mod criminal şi strivit de o maşină

afară din oraş, la Sleepy Lagoon – un loc popular de picnic pentru membrii diverselor bande, plasat în zona Williams Ranch din Central L.A. Exista ipoteza că incidentul fusese declanşat de faptul că în aceeaşi seară, puţin mai devreme, Diaz fusese dat afară dintr-o bandă de cartier. Se pare că îi insultase pe mai mulţi membri ai unei bande rivale, iar şaptesprezece dintre ei l-au dus la Lagoon şi i-au făcut felul. Probele împotriva lor erau infime. Ancheta celor de la LAPD şi procesul care urmase s-au derulat într-o atmosferă de isterie: revoltele din '42-'43 au produs un imens curent antimexican în întregul Los Angeles. Toţi cei şaptesprezece băieţi au primit condamnări pe viaţă, iar Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon – oameni de bază din AUFT, membri ai Partidului Comunist, indivizi de stânga şi cetăţeni serioşi – au ţinut mitinguri, au semnat petiţii şi au strâns fonduri pentru angajarea unei echipe de avocaţi, care în final a obţinut graţierea tuturor celor şaptesprezece acuzaţi. Ipocrizia din sânul idealismului: pacienţii bărbaţi ai lui Lesnick, ale căror inimi sângerau pentru sărmanii mexicani persecutaţi, i s-au plâns psihiatrului că femeile albe din Partidul Comunist şi-o pun cu mâncătorii de taco „proletari", iar câteva momente mai târziu s-au etichetat singuri drept nişte bigoţi turbaţi.

Mal îşi notă în minte să discute cu Ellis Loew despre Sleepy Lagoon: Ed Satterlee dorea să procure prin intermediul FBI fotografii de la mitingul CASL, dar din moment ce băieţii fuseseră exoneraţi de vină, efectul putea fi exact opus. Acelaşi lucru era valabil în cazul informaţiilor obţinute din confesiunile pe care psihiatrul le-a dat la acea comisie din Senat, CCAA, în '47. Era mai bine dacă el şi Dudley păstrau informaţiile doar pentru ei, ca să nu pună în pericol complicitatea lui Lesnick şi s-o folosească doar indirect, exploatând punctele slabe ale suspecţilor de la AUFT. Dacă recurgeau la tărăşenia cu CCAA, se puteau compromite în faţa marelui juriu: J. Parnell Thomas, preşedintele comisiei, era în prezent

după gratii, ca urmare a unei condamnări pentru luare de mită, vedetele actuale de la Hollywood protestaseră împotriva metodelor Comisiei pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane, iar dosarele lui Lesnick abundau în traume deloc minore declanşate de primăvara lui '47 – sinucideri, încercări de sinucidere, trădări frenetice ale prietenilor, alcool şi sex ca antidoturi pentru durere. Dacă marele juriu din oraşul L.A. încerca să se folosească în 1950 de materialul din 1947 al celor de la CCAA – *primul lor precedent* –, putea da naştere la simpatii faţă de membri AUFT şi, ulterior, putea provoca apariţia unor martori ostili. Ar fi făcut mai bine să nu recurgă la vechile probe şi mărturii de la CCAA pentru demonstrarea conspiraţiei. Era imperativ necesar ca tipilor de stânga să le fie refuzată şansa de a se plânge în presă de tacticile marelui juriu.

Mal simţi că evaluarea lui de ansamblu se cristaliza bine, cu probe solide şi idei despre ce trebuiau să folosească şi ce să păstreze în rezervă. Îşi termină cafeaua şi trecu la indivizii propriu-zişi – jumătate de duzină dintre cei mai copţi pentru interogare şi utilizare.

Primul era cu semnul întrebării. Morton Ziffkin: membru AUFT, membru PC, membru al altor unsprezece organizaţii considerate paravane pentru comunişti. Familist, cu soţie şi două fiice mari. Scenarist foarte bine plătit – o sută de mii pe an până le-a spus celor de la CCAA să se ducă undeva. Acum munceşte pe nimic la o masă de montaj. A recurs la şedinţele de psihanaliză cu doctorul Lesnick din dorinţa declarată de a „explora gândirea freudiană" şi de a-şi înăbuşi impulsul de a-şi înşela soţia cu o serie de femei din Partidul Comunist avide „după banii mei, nu după trupul meu". Un ideolog marxist turbat, temperamental, dar care probabil că nu-i va turna niciodată pe tovarăşii săi. Părea îndeajuns de inteligent pentru a-l face pe Ellis Loew să pară un descreierat, iar episodul său cu CCAA îi conferea un aer de martir. Rămânea cu semnul întrebării.

Mondo Lopez, Juan Duarte şi Sammy Benavides, foste personaje importante în Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon, recrutaţi de către şefii PC de la Sinarquista – bande de anarhişti care avea o preferinţă pentru costumele *zoot* şi însemnele naziste. Acum cei trei erau doar nişte eşantioane etnice simbolice în ierarhia AUFT, dar îşi petrecuseră anii '40 luptându-se să le domine pe femeile albe de stânga, furioşi pe aerele lor, dar recunoscători pentru acţiunile lor operative. Apoi se înfuriaseră şi mai tare atunci când *puta*[1] lor de şefă de celulă le-a spus să-şi „exploreze" furia aceea la un psihiatru. Benavides, Duarte şi Lopez erau în prezent angajaţi la Variety International Pictures, jumătate din timp ca maşinişti de platou, iar în cealaltă jumătate interpretând roluri de indieni în filme ieftine cu cowboys. În acelaşi timp activau şi ca şefi ai grupurilor de demonstranţi de pe Gower Gulch, ca echivalent aproximativ al durilor în AUFT, deşi erau jalnici în comparaţie cu gorilele lui Mickey Cohen din solda celor de la Teamsters. Mal îi categorisi drept nişte duli gălăgioşi care dormeau în front. Episodul Sleepy Lagoon constituise singurul lor interes politic real. Cei trei aveau, probabil, caziere penale şi relaţii dubioase din zilele petrecute în banda de cartier, fiind o ţintă propice pentru diversionistul echipei – dacă Ellis Loew avea să găsească vreunul.

De-aici încolo eminenţele cenuşii arătau tot mai urât.

Reynolds Loftis, actor de compoziţie, turnat la CCAA de fostul lui iubit homosexual Chaz Minear, un scenarist din Hollywood specializat în dialoguri. Loftis nu-l suspecta pe Minear că-l turnase şi nu intenţiona în nici un caz să facă şi el acelaşi lucru. Amândoi făceau parte din AUFT şi se păstrau în termeni amicali la şedinţe şi la alte evenimente politice la care participau. Minear, distrus de sentimentul de vinovăţie al turnătorului, îi declarase lui Lesnick „Dacă ai şti pentru *cine* m-a părăsit, ai înţelege

1. *Puta* (m. *puto*) – curvă (sp., n.r.).

de ce am făcut-o". Mal căutase în dosarele lui Minear şi Loftis vreo altă menţiune a „celuilalt", dar nu găsise nimic. În transcrierile lui Lesnick despre Loftis exista un mare gol – din '42 până în '44 –, iar paginile alocate lui Minear nu conţineau nici o referinţă la a treia latură a triunghiului. Mal şi-l amintea pe Loftis din westernurile la care îl dusese pe Stefan : un tip înalt, mlădios şi chipeş, cu părul argintiu, prototipul ideal al senatorului american. Şi un comunist subversiv, martor ostil în faţa CCAA, care se descria pe sine însuşi ca fiind imprevizibil. Un potenţial martor pentru ei – după Chaz Minear, tovarăşul cu cele mai multe secrete de ascuns.

În fine, Regina Roşie.

Claire De Haven n-avea un dosar propriu-zis, iar mulţi bărbaţi o caracterizaseră ca fiind prea deşteaptă, prea bună şi prea puternică ca să aibă nevoie de un psihiatru. Claire şi-o mai şi trăgea cu jumătate din celula Partidului Comunist din care făcea parte şi cu toţi mai-marii de la CASL, inclusiv cu Benavides, Lopez şi Duarte, care o divinizau. Chaz Minear era şi el fermecat de tipă, în ciuda homosexualităţii lui. Reynolds Loftis o descria ca fiind „singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat". Mal era interesat mai mult de isteţimea ei : Claire evolua în culise, nu era înclinată să scandeze slogane şi menţinuse relaţiile politice şi avocăţeşti ale tatălui ei, un ferm consilier de dreapta al oamenilor de afaceri din L.A. Minear îi sugerase doctorului Lesnick ipoteza că vechile relaţii ale tatălui o ajutaseră pe Claire să nu fie convocată în '47 în faţa Comisiei pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane – şi nici un martor nu-i menţionase numele. Claire De Haven se regula ca o iepuroaică, dar nu era considerată o târfă. Inspira loialitatea scenariştilor homosexuali, a actorilor bisexuali, a maşiniştilor mexicani din platou şi a comuniştilor de toate nuanţele.

Mal stinse lumina, gândindu-se că trebuia să-i scrie un bileţel lui Lesnick : toate dosarele se încheiau cu vara

lui '49 – adică acum cinci luni. De ce? Îndreptându-se spre ascensor, încercă să-şi imagineze cum arăta Claire De Haven. Se întrebă de unde ar putea face rost de o fotografie a ei şi dacă diversionistul lor ar reuşi să-i stârnească poftele trupeşti, realizând o combinaţie de politică şi sex prin care s-o oblige pe femeie să depună mărturie ca martor al lor. Regina Roşie stoarsă ca o târfuliţă din Chinatown, iar tresele lui de căpitan apropiindu-se în paşi de dans la finalul unui film porno.

CAPITOLUL NOUĂ

Vremea colectei.

Prima oprire o făcu la Variety International, unde Herman Gerstein îi ţinu un curs de cinci minute despre relele comunismului, înmânându-i apoi un plic îndopat cu bancnote de-o sută. A doua oprire se dovedi o mică incursiune printre şirurile de demonstranţi de la Teamsters şi AUFT până la Hollywood Prestige National Pictures, unde Wally Voldrich, şeful serviciului de pază, avea pregătită pentru el o cutie de gogoşi plină cu bancnote de cincizeci de dolari, acoperite cu zahăr pudră şi glazură de ciocolată. Cei zece mii de la Howard erau deja în buzunarul lui. Contribuţia lui Mickey C. pentru Prietenii Stilului de Viaţă American în Cinematografie urma să fie ultima colectă de fonduri din dimineaţa aceea.

Buzz porni cu maşina pe Sunset, luând-o spre Santa Monica Canyon, ca să ajungă la bungalow-ul unde Mickey se întâlnea cu prietenii ca să se distreze şi să se ascundă de nevastă. Banii din buzunar îl făceau să se simtă arogant. Dacă Mal Considine va fi de faţă când îi va da punga cu bani lui Ellis Loew, atunci va vedea cum stau lucrurile între ei după cei patru ani care trecuseră de la episodul Laura. În caz că totul va merge bine, îi va spune lui Howard că e de acord să lupte împotriva comunismului – Leotis Dineen îl presa pentru datoria aia de un miar jumate, iar tipul nu era genul care să ştie de glumă.

Bungalow-ul lui Cohen era o construcţie din bambus, înconjurată de o grădină tropicală deasă, făcută la comandă,

ce servise drept camuflaj pentru trăgătorii lui Mickey pe vremea când el şi Jack Dragna se războiau. Buzz trase în parcare, în spatele unui Packard alb, întrebându-se unde putea fi Cadillacul blindat al lui Mickey şi cine era prin zonă ca să-i dea plicul. Când ajunse la uşă, apăsă pe butonul soneriei. Prin plasa de ţânţari a geamului se auzi vocea răguşită a unei femei din Sud:

— Intră.

Buzz deschise uşa şi o văzu pe Audrey Anders stând la masa din camera de zi şi lovind clapetele unei maşini de calculat. Fără machiaj, în blugi şi cămaşă cu monograma lui Mickey, nu părea mai puţin frumoasă. De fapt arăta chiar mai bine decât în dimineaţa zilei de Anul Nou, în rochia roz de seară şi pe tocuri, când îi cărase şuturi în boaşe lui Tommy Sifakis.

— Bună, domnişoară Anders.

Audrey arătă spre măsuţa chinezească de cafea. În mijlocul ei se odihnea un fişic de bancnote legat cu elastic.

— Mickey mi-a zis să-ţi spun *mazel tov*[1], probabil pentru că e bucuros că te-ai băgat în chestia asta cu marele juriu.

Buzz se aşeză pe un balansoar şi îşi sui picioarele pe masă, semn că avea de gând să stea şi s-o privească o vreme.

— Mickey profită de pe urma diplomei ăleia de facultate pe care-o ai?

Audrey tastă cifrele unei tranzacţii, verifică hârtia care ieşise din maşină şi notă ceva într-un carneţel – totul foarte încet.

— Crezi în toate notele din partitura de la El Rancho Burlesque? întrebă ea.

— Nu, mi-am dat seama că-ţi merge mintea.

— Ca să ţin registrele pentru o operaţiune de împrumut?

---

1. Urare în ebraică, încorporată şi în idiş. Se traduce prin „Noroc", dar e folosită adesea şi cu sensul de „Felicitări!" (n r.)

— Camătă e cuvântul corect, dar eu mă refeream la minte în general.

Audrey arătă spre picioarele lui Buzz:

— Ai de gând să stai mult?

— Nu prea mult. Chiar ai o diplomă de facultate?

— Iisuse, ne tot punem unul altuia aceleaşi întrebări! Nu, n-am nici o diplomă de facultate, dar am o diplomă de specializare în contabilitate de la un colegiu de mâna a doua din Jackson, Mississippi. Mulţumit?

Buzz nu-şi dădea bine seama dacă femeia voia ca el să plece sau dacă îi convenea întreruperea: să calculezi sumele datornicilor într-o frumoasă zi de iarnă îi sugera ideea de foame. Jucă singurul as pe care îl avea, ca să vadă ce credea tânăra despre el.

— Lucy Whitehall e *okay*?

Audrey îşi aprinse o ţigară şi lansă două rotocoale perfecte de fum.

— Da. Sol Gelfman a pus-o undeva bine, la el în Palm Springs, iar un prieten de-al lui Mickey de la Departamentul Şerifului a emis ceva ce se cheamă ordin de restricţie. Dacă Tommy se apropie de Lucy, poliţia îl arestează. Mi-a spus că ţi-e recunoscătoare pentru ce-ai făcut. Nu i-am spus că ai făcut-o pentru bani.

Buzz ignoră înţepătura şi zâmbi.

— Salut-o pe Lucy din partea mea. Spune-i că e atât de drăguţă, încât aş fi făcut-o şi pe gratis.

Audrey izbucni în râs.

— Ai fi făcut o laie pe gratis! Meeks, ce e între tine şi Mickey?

— Îţi răspund tot cu o întrebare: de ce vrei să ştii?

Audrey mai scoase două rotocoale, apoi stinse ţigara.

— Pentru că ieri-seară a vorbit despre tine o oră întreagă. Pentru că zicea că nu-şi dă seama dacă eşti cel mai tâmpit deştept sau cel mai deştept tâmpit pe care l-a întâlnit vreodată şi nu înţelege de ce-ţi dai bani la pariori tuciurii când ai putea plasa pariurile la el – fără nici un fel de dobândă. Zicea că numai tâmpiţilor le place pericolul,

dar ţie-ţi place şi nu eşti tâmpit. Zicea că nu ştie dacă eşti curajos sau dement. Înţelegi ceva de-aici?

Buzz văzu cuvintele rostite de Audrey înscrise pe piatra lui de mormânt – înghesuite bine, ca să încapă toate. Îi răspunse sincer, fără să-i pese cui îi va povesti tânăra spusele lui:

— Domnişoară Anders, eu mă expun riscurilor de care lui Mickey îi e teamă pentru ca el să se simtă în siguranţă. Şi el e un tip mic, şi eu sunt un tip mic, dar poate că eu sunt un pic mai îndemânatic cu bastonul ăsta al meu. Mickey are mai multe de pierdut decât mine, aşa că se sperie mai uşor. Iar dacă eu sunt dement, înseamnă că el e deştept. Ştii ce mă miră în discuţia pe care o avem acum, domnişoară Anders?

Întrebarea întrerupse zâmbetul care începuse să-i înflorească lui Audrey – un zâmbet ce dezvelise doi dinţi cam strâmbi şi o zgârietură pe buza inferioară.

— Nu. Ce?

— Că Mickey te apreciază atât de mult, încât discută cu tine asemenea chestii. Chiar mă miră.

Zâmbetul lui Audrey se ofili.

— Mă iubeşte.

— Vrei să zici că apreciază favorurile pe care i le oferi. Ca atunci când eram poliţist şi smântâneam praful ăla alb pe care apoi i-l vindeam lui Mickey, nu lui Jack D. Aşa am ajuns să fim prieteni buni, atât cât poate Mickey să fie prieten cu cineva. Dar mă miră că poate să fie atât de apropiat de-o femeie, atâta tot.

Audrey îşi aprinse altă ţigară. Buzz interpretă gestul ca pe o mască pentru gânduri sumbre. Sporovăiala inocentă se dusese de râpă. Atunci spuse:

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu atât de direct.

Ochii lui Audrey se aprinseră.

— Ba ai vrut, Meeks. *Sigur* că ai vrut.

Buzz se ridică şi făcu câţiva paşi prin încăpere, întrebându-se cine alesese mobila aia ciudată: nevasta lui Mickey sau fosta stripperiţă, azi contabilă, care îl făcea să se simtă nervos, ca şi cum dacă ar mai fi zis ceva ce

nu trebuia, s-ar fi declanşat un pocnet de pistol. Încercă o altă abordare.

— Lucruri frumoase. Ar fi păcat ca Jack D. să le găurească cu nişte gloanţe.

Vocea lui Audrey tremura.

— Mickey şi Jack încearcă să îngroape securea războiului. Jack vrea să intre în nişte combinaţii cu el. Poate ceva droguri, poate un cazinou în Vegas. Meeks, mi-e drag Mickey şi eu îi sunt dragă lui.

Buzz auzi ultimele cuvinte ca pe un bang, bang, bang, bang. Luă fişicul de bani, îl îndesă în buzunar şi spuse:

— Mda, îi e drag să te ducă la Troc şi Mocambo, fiindcă ştie că fiecare bărbat de-acolo salivează după tine şi se teme de el. Pe urmă o oră la tine şi 'napoi la nevastă. E drăguţ că mai discutaţi amândoi câteodată, dar dacă mă-ntrebi pe mine, eu zic că te cam păcăleşti cu ovreiaşul, care nici nu ştie ce noroc are.

Lui Audrey îi căzu falca. Ţigara îi ateriză în poală. O ridică şi o stinse.

— Eşti chiar *atât* de dement – sau atât de tâmpit?

Bang, bang, bang, bang – artilerie grea. Buzz spuse:

— Poate pentru că pur şi simplu am încredere în tine.

Apoi se duse la ea şi o sărută pe Audrey Anders direct pe buze, ţinându-i capul cu o mână, în căuşul palmei. Ea nu deschise gura şi nu-l îmbrăţişă, dar nici nu-l împinse. Când Buzz îşi dădu seama că nu putea obţine mai mult, se desprinse de ea şi pluti spre maşină, simţind nisipurile mişcătoare de sub paşii lui.

* * *

Auzi bang, bang, bang, bang în timp ce se deplasa spre centru şi întoarse pe toate feţele o serie de ricoşeuri legate de vechile lui gafe, ca să vadă cum păreau acelea în comparaţie cu ultima tâmpenie.

În '33 se încăierase cu şase grevişti bătăuşi în faţă la MGM, încasase în umăr câteva bâte de baseball ghintuite cu ţinte, îi spulberase pe toţi cu bastonul şi făcuse infecţie

tetanică. Stupid, dar curajul de atunci l-a ajutat să fie primit în LAPD.

La începutul lui '42 lucra pentru cei de la Controlul Străinilor. Îi aduna pe japonezi și îi caza în grajdurile de la hipodromul Santa Anita. S-a întâlnit cu un băiat plin de haz, Bob Takahashi, i s-a făcut milă de povestea lui și l-a luat într-un turneu în Tijuana – băutură, curve, curse de câini și un rămas-bun stropit cu lacrimi la frontieră. Bob o luase spre sud: un străin cu ochi oblici într-un pământ cu ochi rotunzi. Mare tâmpenie... dar și-a acoperit absența controlând o mașină suspectă la intrarea din San Diego, arestând patru cărăuși și capturând o jumate de kil de *maryjane* calitatea întâi. Golanii aveau emise pe numele lor nouăsprezece mandate de arestare de la LAPD. A primit o scrisoare de felicitare din partea forurilor superioare și patru linii gravate pe patul pistolului. O altă mișcare penibilă din care ieșise ca trandafirașul.

Dar cea mai tare mișcare a sa a fost cea cu fratele lui, Fud. La trei zile după ce fusese eliberat din penitenciarul de stat din Texas, Fud s-a arătat la ușa sergentului detectiv Turner Meeks, l-a informat că tocmai jefuise un magazin de spirtoase în Hermosa Beach, bătându-l cu tocul pistolului pe proprietar, iar acum intenționa să-i plătească cele șase miare pe care i le datora lui Buzz din suma furată. În timp ce Fud scormonea prin punga lui de hârtie îmbibată cu sânge, s-a auzit o bătaie în ușă. Buzz s-a uitat prin vizor și a văzut doi tipi în uniforme albastre. A decis că sângele e mai gros ca apa și a tras patru focuri cu revolverul de serviciu în peretele din camera de zi. Uniformele albastre au început să spargă ușa. Buzz l-a trimis pe Fud la subsol, l-a închis acolo, iar Fud a spart fereastra care dădea spre veranda din spate, călcând în picioare petuniile proprietăresei, cu care femeia se mândrea atât de mult. Când polițiștii au reușit să spargă ușa, Buzz le-a spus că era polițist la LAPD și că atacatorul fusese un drogat pe care îl băgase în pușcăria

din San Quentin, Davis Haskins, care în realitate fusese victima recentă a unei supradoze în Billings, Montana – reținuse datele tipului în timp ce lucra la o extrădare. Polițaii au mușcat, au chemat întăriri și au început să scotocească după fugar până în zori. Davis Haskins a ajuns pe prima pagină din *Mirror* și *Daily News*, iar Buzz a stat cu frica-n sân toată săptămâna și l-a silit pe Fud să șadă cuminte în pivniță, ducându-i whiskey, sendvișuri cu salam și reviste porcoase șutite de la Moravuri. Uite așa s-a fofilat atunci, grație carismei lui de față palidă cu mațe pestrițe și a unei bafte chioare, iar mai-marii din poliție nu au aflat niciodată că un tip mort jefuise magazinul de spirtoase Happy Time, condusese un La Salle furat până în fața ușii sergentului Turner „Buzz" Meeks, apoi trăsese câteva focuri de armă în peretele camerei de zi și o luase la picior. Un an mai târziu, când Fud a mierlit-o în tranșeele de la Guadalcanal, comandantul lui de escadron i-a trimis lui Buzz o scrisoare. Ultimele cuvinte ale fratelui mai mic sunau cam așa: „Spune-i lui Turner că-i mulțumesc pentru revistele porcoase și pentru sendvișuri".

Tâmpit, dement, sentimental, lunatic, idiot.

Dar faptul că o sărutase pe Audrey Anders era și mai grav.

Buzz opri în parcarea de la Primărie, transferă tot numerarul în cutia de gogoși și urcă în biroul lui Ellis Loew. Când intră, îi văzu pe Loew, Dudley Smith și Mal Considine stând la masă și vorbind toți trei în același timp – chestii amestecate despre polițai sub acoperire. Nici unul nu-și ridică privirea. Buzz îl fixă cu privirea pe Considine pentru prima oară în ultimii patru ani, după ce îi pusese coarne. Tipul arăta și acum mai mult a avocat decât a polițist. Părul lui blond devenea tot mai cenușiu, iar insul plutea într-un aer de nervozitate care îl făcea să pară un pic dezorientat.

Buzz bătu repede la ușă, așeză cutia pe un scaun și o deschise. Cei trei priviră spre el. Buzz își fixă ochii

pe Considine. Ellis Loew dădu din cap ca un om de afaceri autentic. Dudley Smith zise „Bună, Turner, vechiul meu camarad!", tot numai zâmbet. Considine îl privi şi el, tot numai curiozitate, de parcă ar fi examinat un soi de reptilă pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Se priviră o vreme. Buzz zise:

— Bună, Mal.

Mal Considine îi răspunse:

— Frumoasă cravată, Meeks. Pe cine-ai sugrumat ca s-o iei?

Buzz râse.

— Ce mai face fosta, locotenente? Mai poartă chiloţi cu găurice?

Considine îl fixă intens, cu buzele tremurându-i. Buzz nu clipi. Avea gura uscată.

Duel mexican.

Jumate-jumate: Considine sau Dragna.

Poate că mai amâna puţin să semneze acordul împotriva Pericolului Roşu.

CAPITOLUL ZECE

Două nopți de coșmaruri și o zi plină de fundături. În cele din urmă a trebuit să se deplaseze în Malibu Canyon.

În timp ce mergea spre nord pe autostrada Pacific Coast, Danny marcă întreaga expediție ca pe o formulă de eliminare: să discute cu cei de pe lista crescătorilor de câini de luptă pe care o primise de la Moravuri și să obțină fie confirmări avizate, fie o negare a tezei doctorului Layman despre folosirea în timpul crimei a unui animal stârnit de sângele victimei. O astfel de bestie nu apărea în dosarele de la Omucideri – nici la comitat, nici la oraș. Dacă crescătorii de câini, care știau mai bine ca oricine ce era posibil și ce nu, râdeau la auzul ipotezei lor și o considerau o tâmpenie, poate că la noapte putea dormi fără să mai viseze dulăi înfometați, intestine și un jazz asurzitor.

Începuse cam așa:

După Moonglow Lounge și după ce-o refuzase pe Janice Modine, i-a venit ideea să-și facă un dosar personal despre moartea lui Goines, să noteze orice fel de informație, să strângă copiile la indigo ale autopsiei și copiile rapoartelor, să-i servească lui Dietrich rezumate insipide și să se concentreze asupra documentației *sale*, asupra cazului *său* – cazul de crimă pe care va continua să-l investigheze chiar dacă nu-l va prinde pe nenorocit înainte ca șeful să-i zică „Stop". Opri la Hollywood Ranch Market, cumpără un braț de cutii de carton, plicuri mari, etichete colorate, caiete dictando, hârtie de scris și indigouri și se duse

acasă, permiţându-şi două păhărele de I.W. Harper în plus, în semn de apreciere pentru abnegaţia lui. Tăria îl trânti pe canapea – şi deveni macabru.

Mutilările lui Goines în culori vii, cinematografice. Maţe şi penisuri uriaşe, învineţite, văzute într-un prim-plan atât de apropiat, încât la început nu-şi dădu seama ce erau. Câinii dădeau târcoale grozăviei, iar el se afla în mijlocul lor: Omul Cameră filmând, până când se prinse şi el în horă şi începu să muşte.

Două nopţi la rând.

Cu o zi de rahat între ele.

Consideră prima noapte un rezultat *horror* al unui caz frustrant şi al lipsei de alimente din sistem. Dimineaţa comandă ouă, slănină, cartofi, pâine prăjită şi prăjiturele la Wilshire Derby, apoi se duse la biroul central al LASD şi trecu în revistă dosarele cu crime. Nici un asasinat comis cu ajutorul animalelor, iar singurele înjunghieri homosexuale vag asemănătoare erau cazuri rezolvate definitiv – certuri între iubiţi, cu vinovatul arestat, încă în puşcărie sau executat de statul California.

Acum urma partea de rahat.

O sună pe Karen Hiltscher şi o convinse să dea nişte telefoane la câţiva muzicanţi din oraş, care ar fi putut aranja unele spectacole pentru Goines, şi la cluburile de jazz din L.A. care l-ar fi putut angaja direct. Îi spuse să sune şi la celelalte secţii ale departamentului şi să le solicite să verifice dosarele lor cu jafuri, în căutarea unor eventuale cazuri de interpreţi de jazz infractori, care puteau fi cunoştinţe de-ale lui Goines. Fata a acceptat cu greu. El i-a transmis sărutări prin telefon şi i-a promis să sune după rezultate, deplasându-se din nou la sindicatul local 3126.

Acolo femeia de la birou îl lăsă să se mai uite o dată prin dosarul Trombonului Total, iar Danny îşi notă cluburile la care Marty apărea începând cu anul 1936, cu tot cu adresele lor. Îşi petrecu restul zilei colindând prin

foste cluburi de jazz, care acum erau spălătorii sau chioşcuri cu hamburgeri – spaţii care trecuseră prin multe mâini de proprietari şi spaţii care aveau aceiaşi proprietari de ani de zile. Primi de la toţi acelaşi răspuns: o înălţare din umeri, cuvintele „Care Marty?" şi o expresie neîncrezătoare la auzul menţionării muzicanţilor spărgători de case şi a unui complice cu faţa bandajată.

În amurg o sună pe Karen pentru a afla rezultatul. Nici o surpriză: mai multe „Care Marty?" şi un număr de unsprezece indivizi scoşi din dosarele cu spărgători de case – şapte negri, doi mexicani şi doi albi al căror dosar de puşcăriaşi consemna grupele de sânge AB-IV şi 0-I cu Rh negativ. Rahat pur, nediluat.

Îşi aminti atunci de promisiunea făcută lui Janice Modine. Sună la secţia de poliţie San Dimas şi vorbi cu şeful de tură responsabil cu anchetarea furturilor de piese auto. John Lembeck se afla în continuare în arestul secţiei de poliţie, fiind interogat la greu pe tema altor furturi de automobile. Danny îi spuse individului povestea cu informatorul, insistând că Lembeck era ca şi mort dacă ajungea la penitenciar. Şeful de tură acceptă să declanşeze procedura de eliberare. Danny ştia că săracu' Jungle John urma să primească mai întâi o cafteală dură – dar nici pe jumătate la fel de rea ca păruiala pe care i-o va administra el.

Reveni la apartamentul lui, înghiţi patru păhărele de I.W., după care se puse pe treabă şi întocmi dosarul, cu etichete colorate lipite pe diversele secţiuni: „Interogatorii", „Eliminări", „Cronologie", „Piste", „Probe materiale", „Istoric". În timp ce compunea un rezumat detaliat, un gând nu-i dădea deloc pace: unde locuise Marty Goines de când plecase de la Lexington State şi până la moartea lui? Gândul avu ca rezultat un apel adresat telefonistei de serviciu de la spital, pentru a verifica dacă mai existaseră şi alţi pacienţi din California eliberaţi cam în aceeaşi perioadă cu Goines. Răspunsul, după ce rămase la telefon pe linia interurbană timp de douăzeci de minute: *nici unul.*

Urmară oboseala, crampele de la scris şi somnul. Patru păhărele bonificaţie şi zvârcoleala din aşternut l-au făcut să adoarmă ca mort şi să se întâlnească din nou cu câinii şi cu Omul Cameră, care acum avea colţi – ai lui – şi mușca o morgă întreagă de cadavre cu grupa de sânge 0-I, aliniate pe mesele de piatră. Dimineaţa şi un nou mic dejun copios îl convinseră să lucreze la eliminarea unei astfel de variante. Sună la Moravuri, primi lista crescătorilor de câini de luptă şi sfatul să nu sară calul cu tipii: toate fermele de câini din Malibu Canyon erau conduse de gagii duri şi cam săriţi de pe fix, veri cu cei din Tennessee. Ei nu făceau altceva decât să prăsească aici câini pitbull, ceea ce nu era ilegal, şi nu îi puneau să lupte decât în South L.A. De la război încoace nici unul dintre ei nu fusese condamnat pentru organizarea de lupte de câini ilegale.

Danny ieşi de pe autostrada Pacific Coast, intră pe Canyon Road şi urcă pe drumul de ţară printre dealurile acoperite cu o vegetaţie pitică, brăzdate de râuleţe şi scăldate în soare. Era un drum îngust. În stânga se puteau vedea taberele pentru copii, câteva grajduri şi, din când în când, câte un club de noapte, iar în dreapta un parapet pus în calea pădurii verzi-maronii. Diverse semne indicau direcţii spre poieniţe, case şi oameni. Danny zări acoperişurile unor vile în stil Tudor şi coşurile unor cabane de lemn extravagante. Încet-încet, calitatea terenului scădea – fără vedere la ocean, fără briza mării, cu stufăriş tot mai des, fără locuinţe. Când ajunse pe culme la Malibu Ridge şi începu să coboare, simţi că fermele de câini trebuie să fie aproape. Priveliştea era acum punctată de prelatele unor colibe, iar pelicula de căldură cobora la nivelul solului, fiindcă formele de vegetaţie producătoare de umbre dispăruseră.

Ofiţerul de la Moravuri cu care vorbise menţionase faptul că toate cele trei ferme trebuiau să apară cam după vreo doi kilometri de mers pe drumul de acces şi erau anunţate de un semn pe care scria CĂŢEI PITBULL –

PIESE AUTO. Danny dădu peste semn exact în locul în care drumul cu două benzi se îngusta, devenind o fâşie subţire, la capătul căreia se zărea San Fernando Valley. Îşi continuă parcursul pe acel drum de ţară, chinuind şasiul vechiului său Chevrolet preţ de vreun kilometru. De-o parte şi de alta a maşinii răsăreau colibe mici, ca ale culegătorilor de fructe. Apoi le văzu: trei cabane făcute din blocuri de zgură presată şi încercuite cu sârmă ghimpată, trei curţi în care zăceau osii de maşină, schimbătoare de viteze şi blocuri motor, trei ferme individuale de câini solizi şi spătoşi.

Danny trase lângă împrejmuire, îşi fixă insigna pe rever şi claxonă – din consideraţie pentru locuitorii colibelor. La auzul zgomotului, câinii se porniră să latre. Danny veni cât putu de aproape de sârma ghimpată şi se uită la ei.

Nu erau câinii din somn – negri, cu păr scurt şi lucios şi cu dinţi albi. Erau cafenii şi cenuşii sau pătaţi, cu pieptul lat, fălcile groase şi numai muşchi. N-aveau enormele organe genitale ale celor din vis. Lătratul lor nu se confunda cu pecetea morţii. Nu erau urâţi. Erau doar nişte animale prăsite pentru scopuri urâte. Danny îi privi cu atenţie pe cei legaţi în apropierea lui, întrebându-se ce-ar face dacă i-ar mângâia pe creştet, apoi le spuse că îi părea bine că nu erau ca alţi câini pe care îi cunoştea.

— Violu', Firiz şi Trenul Nopţii. Câinii ăştia au câştigat împreună şaisprezece lupte. Record absolut în Southern California pentru creşcătoria unui singur om.

Danny se întoarse cu faţa spre voce. Un bărbat foarte gras, în salopetă, stătea la stânga lui, în faţa intrării într-o cabană. Purta ochelari cu lentile groase şi, probabil, nu vedea foarte bine. Danny desprinse insigna şi o băgă în buzunar, gândindu-se că omul era vorbăreţ şi îl putea îmbrobodi făcând pe tipul de la asigurări.

— Am putea vorbi un pic despre câinii ăştia?

Omul se apropie agale de gard, clipind des şi silindu-se să-l distingă mai bine pe Danny. Spuse:

— Io-s Booth Conklin. Te interesează să cumperi un pitbull bun?

Danny examină ochii lui Booth Conklin – unul ce luneca liber în orbită, celălalt tulbure şi ciupit de cataractă.

— Dan Upshaw. Ai putea începe cu câteva informaţii despre ei.

Conklin spuse:

— Pot mai mult de-atât.

Se duse la cuşca unui câine pătat şi trase zăvorul. Bestia o zbughi afară, izbindu-se de gard cu labele din faţă şi lingând apoi sârma. Danny se lăsă pe vine şi îi scărpină botul, iar printre degete îi alunecă o limbă lungă şi roz.

— Bravo, băiatu', bine, băiatu!

Acum era sigur că teoriile lui Layman nu erau decât nişte teorii.

Booth Conklin se întoarse cu o bucată de lemn în mână.

— Prima lecţie când e vorba de un pitbull e să nu vorbeşti cu el cum vorbeşti cu un copil, că nu te mai respectă. Lu' Violu' ăsta îi place să şi-o frece de picioarele oamenilor şi nu vrea decât să-ţi ude pantalonii. Văru-meu, Wallace, i-a zis Violu', pentru că se suie pe orice cu gânduri rele. Jos, Violu', jos!

Câinele continua să-i lingă degetele lui Danny. Booth Conklin îi arse una peste fund cu lemnul. Violu' scheună, se dădu înapoi şi se lăsă pe spate, frecându-şi spinarea pe pământ, cu toate cele patru labe zvâcnindu-i în aer. Danny îşi simţi pumnii încleştându-se. Conklin îndesă băţul în gura câinelui. Pitbullul îşi încleştă fălcile. Conklin îl ridică, ţinându-l în aer la înălţimea braţului. Danny rămase cu gura căscată în faţa unei asemenea demonstraţii de forţă.

Conklin vorbea foarte calm, de parcă nu era nici o scofală să ţii suspendate peste treizeci şi cinci de kilograme de câine în vârful unui băţ.

— Câinii ăştia pot fi răi de tot, aşa că trebuie să-ndure cât cuprinde. Nu-ţi vând nici unul dacă ai de gând să-l cocoloşeşti.

Violu' atârna ferm şi se auzea cum îi vibrează mârâiturile în gâtlej. Fiecare muşchi îi era perfect conturat. Danny se gândi că animalul din faţa lui era întruchiparea ideală a frumuseţii rele.

— Trăiesc într-un apartament, aşa că nu pot ţine un câine, zise el.

— Ai venit doar să caşti gura?

Mârâiturile Violului deveneau tot mai groase şi mai satisfăcute. Biluţele i se întăriră şi îi înflori o erecţie. Danny se uită în altă parte.

— Mai mult ca să pun nişte întrebări.

Conklin miji ochii – nişte tăieturi orizontale de dincolo de două funduri de pahar.

— Nu eşti poliţist, nu-i aşa?

— Nu, sunt anchetator la o firmă de asigurări. Mă ocup de o revendicare într-un caz de crimă. Cred că m-ai putea ajuta dacă mi-ai răspunde la câteva întrebări.

Conklin zise:

— Sunt un tip săritor. Nu-i aşa, Violu'?

Individul tot ridica şi cobora băţul, iar încheietura mâinii îi zvâcnea când câinele se încorda în aer. Violu' mârâia, scheuna, gâfâia. Danny îşi dădu seama ce se întâmplă şi se fixă asupra fundurilor de pahar. Violu' scăpă un ultim mârâit/ scheunat/ gâfâit, descleştându-şi apoi colţii şi căzând la pământ. Conklin râse.

— Văd că n-ai nici un pic de simţ al umorului când vine vorba de un pitbull. Pune întrebări, băiete! Am un văr care-i la asigurări, aşa că am o simpatie pentru rasa asta.

Violu' se strecură pe sub gard şi îşi frecă botul de genunchiul lui Danny. Danny făcu un pas înapoi.

— O revendicare într-un caz de omor. Ştim că asasinul a fost un bărbat, dar legistul crede că ăla ar fi asmuţit un câine, un coiot sau un lup asupra victimei după ce-a murit. Cum ţi se pare ideea?

Conklin îşi vârî o scobitoare în gură şi mestecă vorbele în jurul ei.

— Domnule, eu cunosc familia canină destul de bine, iar coioţii şi lupii nu se pun – decât dacă asasinul i-a prins, i-a înfometat şi-a lăsat mortu' într-un loc unde puteau să-l sfârtece liniştiţi. Ce stricăciuni i-au făcut mortului tău?

Danny se uită la Violu', care se încolăci sătul, cu muşchii destinşi, pregătindu-se să doarmă.

— Localizate. Urme de dinţi pe stomac, intestinele muşcate şi supte. Trebuie să se fi întâmplat într-un spaţiu închis, pentru că trupul era curat atunci când l-a găsit poliţia.

Conklin pufni:

— Atunci elimină coioţii şi lupii. Ăia ar înnebuni şi l-ar hali de tot. Şi pe javrele alea nu prea poţi să le ţii închise în casă. Te gândeai la un pitbull? La câini?

— Da, dacă e cazul.

— Sunteţi siguri că muşcăturile nu-s de om?

— Nu, nu suntem siguri.

Booth Conklin arătă spre cuştile câinilor:

— Domnule, io mă ocup de fermele astea trei pentru verii mei şi ştiu să obţin ce vreau de la un câine. Dac-aş fi atât de nebun încât să vreau ca unul din căţeluşii mei să halească maţele vreunui tip, cred că aş găsi cum să-i pun s-o facă. Dar îţi spun că io-s unul din ăia de-i plac sporturile sângeroase şi nu-mi pot imagina vreo fiinţă umană care să facă ce mi-ai zis.

Danny spuse:

— Da' dac-ai vrea, cum ai face-o?

Conklin îl mângâie pe Violu' pe spate, iar câinele începu să dea leneş din coadă.

— L-aş înfometa, l-aş ţine închis, aş pune cătele în călduri să umble prin faţa cuştii şi l-aş înnebuni rău de tot. I-aş pune o botniţă, i-aş lega picioarele din spate şi i-aş strânge puţulica într-un ham, ca să nu şi-o mai poată freca. Mi-aş pune mănuşi de plastic şi i-aş freca-o până

ar fi gata să ejaculeze, apoi l-aş strânge de biluţe, ca să nu mai poată termina. Aş face rost de nişte sânge menstrual de câine şi l-aş stropi în ochi şi nări timp de o săptămână, până când ajunge să se gândească la el ca la hrană *şi* sex. Pe urmă, când mi-am găsit mortu', aş turna nişte sânge de-ăla de păsărice exact acolo unde-aş vrea să muşte. Şi mai ştii ceva, domnule? Aş ţine o puşcă pe-aproape, în caz că bestia turbată s-ar gândi să mă mănânce şi pe *mine*. Te mulţumeşte răspunsul?

Danny se gândea: nici un animal. Nu se potrivea. Dar lasă-l pe Layman să facă nişte biopsii pe organele lui Goines – pe cele de lângă muşcături –, ca să verifice dacă acolo există şi un al doilea tip de sânge, neuman. Îi puse lui Booth Conklin o întrebare cu bătaie lungă:

— Ce fel de oameni cumpără câini de-aici?

— Băieţii morţi după sporturi sângeroase, da' nu porcării ca alea de care mi-ai spus.

— Luptele de câini nu sunt cumva ilegale?

— Dacă ştii pe cine să ungi, nu mai e lege. Sigur nu eşti poliţai?

Danny dădu din cap.

— Amalgamated Insurance. Auzi, nu-ţi aminteşti să fi vândut cândva în ultimele şase luni vreun câine unui tip înalt, cărunt, între două vârste?

Conklin îi trase un şut slab lui Violu'. Câinele se scuturã, se ridică şi se duse în cuşca lui.

— Domnule, clienţii mei sunt băieţi tineri, cu camionete, şi negrotei care vor să aibă cel mai rău câine de pe stradă.

— Şi nici unul dintre clienţii tăi nu arată altfel? Neobişnuit?

Booth Conklin izbucni în râs cu atâta poftă, încât aproape că înghiţi scobitoarea.

— Pe vremea războiului nişte tipi cu filme mi-au văzut firma, au venit şi mi-au zis că vor să facă un filmuleţ de casă cu nişte câini cu măşti şi costume care se luptă pe viaţă şi pe moarte. Le-am vândut doi câini de douăzeci de dolari pentru un sutar fiecare.

— Au făcut filmul?

— Nu am văzut reclama la Grauman's Chinese, aşa că de unde să ştiu? Pe undeva pe-aproape de plajă e un spital pentru tipii de la Hollywood care vor să se lase de băutură. Cred că vizitau pe cineva de-acolo din Valley când mi-au văzut firma.

— Era vreunul din ei înalt şi cărunt?

Conklin dădu din umeri.

— Nu-mi amintesc. Unul avea un accent haios, european – asta-mi amintesc. Plus că ochii mei nu-s cei mai buni din lume. Ai terminat cu întrebările, fiule?

Nouăzeci şi cinci la sută împotriva teoriei momelii cu sânge. Poate că aşa o să scape şi el de coşmaruri. Restul erau detalii inutile despre extravaganţa celor de la Hollywood. Danny spuse:

— Mulţumesc, domnule Conklin. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Plăcerea a fost de partea mea, fiule. Mai treci. Violu' te place.

Danny se înapoie la secţie şi, deşi nu-i era foame, comandă un hamburger, cartofi prăjiţi şi lapte, mâncă jumătate şi îl sună pe Layman la morgă.

— Norton Layman la telefon.

— Danny Upshaw, doctore.

— Eşti exact omul pe care voiam să-l sun. Întâi ştirile mele sau ale tale?

Danny avu o viziune: Violu' crâmpoţind secţiunea mediană a lui Marty Goines. Aruncă restul hamburgerului la coş şi spuse:

— Ale mele. Sunt convins că urmele de dinţi sunt umane. Tocmai am vorbit cu un om care creşte câini de luptă şi mi-a spus că ipoteza ta e posibilă, dar ar lua multă pregătire şi nu cred că omorul a fost chiar *atât* de premeditat. Mi-a spus că sângele menstrual al unei căţele ar constitui cea mai bună momeală şi m-am gândit

să faci nişte teste pe organele respective, ca să vezi dacă nu găseşti alt tip de sânge decât cel uman.

Layman oftă.

— Danny, municipalitatea din Los Angeles l-a incinerat azi-dimineaţă pe Martin Mitchell Goines. Dacă după efectuarea autopsiei nu revendică nimeni trupul decedaţilor timp de patruzeci şi opt de ore, ajunge cenuşă. Totuşi am şi nişte veşti bune.

Danny se gândi „Rahat!", dar zise:

— Dă-i drumul!

— Tăieturile de pe spate erau interesante. Mi-au amintit de cartea lui Gordon Kienzle despre răni. O ştii?

— Nu.

— Ei bine, Kienzle e un medic patolog care a început ca stagiar la Urgenţe. Era fascinat de agresiunile fără omor şi a alcătuit un volum cu fotografii şi specificaţii despre rănile provocate de atacurile umane. Am consultat cartea respectivă şi tăieturile lui Martin Mitchell Goines sunt identice cu mostrele trecute la categoria „bâtul *zoot*" – un băţ scurt, cu o lamă sau nişte lame ataşate la un capăt. Beţele *zoot* se foloseau prin '42-'43. Erau foarte folosite de găştile anti-mexicane, iar poliţiştii de intervenţie le utilizau pentru a tăia anumite elemente hispanice recalcitrante, care purtau costume *zoot*.

Cercetează dosarele de la Omucideri şi la LAPD, şi la LASD, şi vezi omorurile cu beţe zoot. Danny spuse:

— E un indiciu valoros, doctore. Mulţumesc.

— Încă nu-mi mulţumi. Am verificat dosarele chiar înainte să te sun. Nu există nici un caz de crimă de acest gen. Un prieten de-al meu din LAPD, de la Brigada de Intervenţii, mi-a spus că nouăzeci şi nouă la sută din atacurile cu beţe *zoot* ale albilor asupra mexicanilor n-au fost raportate niciodată, iar mexicanii n-au sărit unul la celălalt cu un asemenea băţ. Îl consideră un instrument murdar sau ceva de genul ăsta. Dar rămâne totuşi un indiciu.

Căluşul de bumbac care sufocă, mâini sau cordon care strangulează, muşcături de dinţi şi acum tăietura cu

bățul *zoot. De ce există atâtea forme de brutalitate?* Danny spuse:

— Ne vedem la cursuri, doctore.

Puse telefonul în furcă și se întoarse la mașină, doar ca să se mai miște un pic. Jungle John Lembeck se sprijinea de capotă, cu fața tumefiată și un ochi învinețit și închis. Spuse:

— Au fost foarte duri cu mine, domnu' Upshaw. Nu i-aș fi zis lui Janice să vă spună, numai că m-au bătut foarte tare. Sunt jucător, domnu' Upshaw. Așa că dacă vrei să mi-o plătești, înțeleg.

Danny strânse pumnul drept și se pregăti să lovească, dar imaginea lui Booth Conklin și a câinilor lui îl opri.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Trabucurile erau cubaneze, havane, iar aroma lor îl făcu pe Mal să-şi dorească să nu se fi lăsat de fumat. Tirada lui Herman Gerstein şi acompaniamentul lui Dudley Smith – zâmbete, gesturi, mici chicoteli – îl făcură să-şi dorească să se întoarcă la Academia LAPD, ca să intervieveze recruţi pentru rolul de tânăr idealist de stânga. Trecuse aproape o zi întreagă, dar nu apăruse nici un candidat cât de cât potrivit pentru rolul de cărţiţă, iar după părerea lui, dacă începeau interogatoriile fără să aibă un om gata să joace rolul de agent sub acoperire, ar fi făcut o greşeală. Numai că Ellis Loew şi Dudley, incitaţi de murdăriile psihiatrice confidenţiale din dosarele lui Lesnick, erau nerăbdători să demareze spectacolul şi uite că tocmai se pregăteau să-i abordeze pe Mondo Lopez, Sammy Benavides şi Juan Duarte, membri ai AUFT ce jucau rolurile unor indieni pe platoul de filmare unde se turna *Masacrul tomahawkului*. Iar acum tirada lui Gerstein îl făcea şi mai nervos.

Şeful de la Variety International se agita în spatele biroului, gesticulând cu havana lui, iar Mal nu şi-l putea scoate din cap pe Buzz Meeks, care se strecurase din nou în viaţa lui – în *cel mai rău* moment posibil.

— ...şi vă pot spune, domnilor, că prin rezistenţă pasivă şi alte măgării comuniste, cei din AUFT îi vor provoca pe tipii din Teamsters să le tragă câteva la fund, ceea ce va face ca inşii din AUFT să iasă bine, iar noi rău. Comuniştilor le place să fie bruscaţi. Vor înghiţi orice cantitate

de rahat, vor zâmbi ca şi cum ar fi file de somon şi vor cere încă o tură. Vor întoarce celălalt obraz, apoi te vor mușca de cur. Ca acei *pachucos*[1] de pe platoul 23. Golani în costume *zoot* care şi-au făcut rost de carnete de sindicalist, de autorizaţia să le facă mizerii altora şi să creadă că rahatul lor nu pute. Oare am eu dreptate sau Eleanor Roosevelt e lesbi?

Dudley Smith râse cu zgomot.

— Şi zău că tare-i mai place să lingă prin păr! Am auzit că-i place şi carnea mai tuciurie. Şi ştim cu toţii despre slăbiciunea răposatului Franklin pentru terrieri negri pitici. Domnule Gerstein, locotenentul Considine şi cu mine am vrea să vă mulţumim pentru contribuţiile aduse la cauza noastră şi pentru ospitalitatea oferită în această dimineaţă.

Mal înţelese aluzia şi se ridică. Herman Gerstein întinse mâna spre un umidificator şi înşfăcă o mână de trabucuri. Dudley se ridică în picioare. Gerstein se repezi la ei ca un fundaş, le strânse mâinile energic şi le îndesă trabucurile în toate buzunarele care îi stăteau în cale, conducându-i spre uşă cu palme zdravene, prieteneşti, trântite pe spate. Când închise uşa în urma lor, Dudley spuse:

— Nici urmă de subtilitate în limbaj. Îl poţi scoate pe evreu din gunoi, dar nu poţi scoate gunoiul din evreu. Eşti gata de interogatoriu, căpitane?

Mal privi în jos, spre demonstranţii AUFT, văzu din spate o femeie în pantaloni şi se întrebă dacă nu cumva era Claire De Haven.

— În regulă, *locotenente*!

— Ah, Malcolm, cât de spirituali suntem!

Luară ascensorul privat al lui Herman Gerstein până la parter şi traversară un coridor care şerpuia prin două

---

1. *Pachuco* – tânăr mexican american. Termenul se referă de obicei la tinerii care se îmbracă extravagant şi fac parte dintr-o gaşcă (n.r.).

studiouri de filmare. Construcţiile, acoperite cu o stucatură bej, erau înalte cât un siloz şi teşite la vârf, cu nişte plăcuţe de plastic alb deasupra uşilor de la intrare, unde scria titlul filmului, regizorul şi orele de turnare. Pe lângă ei trecură în trombă actori pe biciclete – cowboys, indieni, jucători de baseball, soldaţi în uniformele Revoluţiei Americane. Cărucioare motorizate transportau aparatele de filmat. Tehnicienii erau adunaţi ciorchine lângă un cărucior cu gustări, unde un centurion roman servea gogoşi şi cafea. Platourile interioare se extindeau aproape jumătate de kilometru, iar numerele negre de deasupra uşilor le delimitau unele de altele. Mal mergea în faţa lui Dudley Smith, recapitulând în minte murdăriile din dosarele Benavides/ Lopez/ Duarte şi sperând că o abordare a indivizilor în timpul activităţii nu ar însemna prea mult şi prea repede.

Dudley îl ajunse din urmă în faţa platoului cu numărul 23. Mal apăsă pe butonul soneriei. O femeie îmbrăcată ca o barmaniţă din Vestul Sălbatic le deschise uşa şi făcu un balon de gumă de mestecat, pe care îl sparse în nasul lor. Mal îi arătă insigna şi legitimaţia.

— Suntem de la Procuratura Districtuală şi vrem să vorbim cu Mondo Lopez, Juan Duarte şi Sammy Benavides.

Fata din Vestul Sălbatic mai pocni un balon de gumă, apoi li se adresă cu un accent de Brooklyn:

— Filmează. Sunt nişte tineri indieni îndârjiţi, gata să atace fortul, dar bătrânul şi înţeleptul şef de trib nu-i lasă. Termină în câteva minute şi puteţi...

Dudley interveni:

— Nu ne interesează rezumatul filmului. Dacă le spui că suntem de la poliţie, îşi vor ajusta agenda lor încărcată în aşa fel încât să ne poată primi. Şi, te rog, fă-o acum!

Fata îşi înghiţi guma şi o luă înaintea lor. Mal se gândi: e un cuceritor, nu-l lăsa să conducă ostilităţile.

Platoul avea un aer de peşteră: pereţi acoperiţi cu cabluri, reflectoare, aparate de filmat pe cărucioare cu rotile, nişte cai anemici legaţi de stâlpi şi lume care lâncezea,

fără să facă absolut nimic. Chiar în mijloc se găsea un cort indian măsliniu, confecţionat în mod evident din surplusurile armatei, cu simboluri indiene pictate pe feţele cortului cu lac roşu, de acadea, ca să dea impresia că ar aparţine vreunei brave căpetenii. Asupra cortului şi a celor patru actori care stăteau pe vine în faţa lui – un bătrân alb, pseudo-indian, şi trei mexicani pseudo-indieni sub treizeci de ani – erau aţintite camere de filmat şi reflectoare pe trepiede.

Fata îi opri la câţiva paşi în faţa camerelor, şoptindu-le:

— Iată-i. Ăia care par nişte amanţi *latino*.

Bătrânul şef de trib intona cuvinte de pace. Cei trei tineri viteji rostiră – cu un accent mexican curat – nişte replici despre ochii albi ce vorbeau cu o limbă despicată. Cineva strigă „Stop!" şi întreaga scenă deveni o mare tulbure de trupuri în mişcare.

Mal se strecură spre cei trei, care îşi scoteau ţigările şi brichetele din pieile pieilor-roşii. Indivizii îşi dădură seama imediat că e poliţist. Atunci apăru şi Dudley Smith, iar vitejii îşi aruncară unul altuia priviri speriate.

Dudley le arătă insigna de poliţist.

— Poliţia. Vorbesc cu Mondo Lopez, Juan Duarte şi Samuel Benavides?

Cel mai înalt dintre viteji îşi desfăcu elasticul care îi strângea coada de cal şi dezvălui o coafură *pachuco* – coadă de raţă la spate, moţ în faţă.

— Eu sunt Lopez, zise el.

Mal se decise să atace în forţă:

— Poate îi prezinţi şi pe prietenii dumitale, domnule Lopez. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Ceilalţi doi se îndreptară de spate şi făcură un pas înainte, mişcarea fiind pe jumătate una de pură bravadă, pe jumătate una de supunere în faţa autorităţilor. Mal se gândi că cel scund şi musculos era Duarte, fost lider de grup Sinarquista, cei cu costume *zoot* şi banderole cu svastici, recuperat apoi de Partidul Comunist, iar amicul

lui lungan era Benavides, domnul Secretos în hârtiile doctorului Lesnick, un tip cu un dosar extrem de plictisitor, cu excepţia unei şedinţe dedicate unui episod în care un Sammy de doisprezece ani îşi molesta sora de nouă ani, punându-i o lamă la beregată. Amândoi păreau nervoşi şi se bălăngăneau tăcuţi. Musculosul zise:

— Eu sunt Benavides.

Mal arătă spre o uşă laterală, apoi duse mâna la acul de la cravată – un semn de cod LAPD care însemna *Lasă-mă pe mine.*

— Numele meu e Considine, iar el e locotenentul Smith. Suntem de la Procuratura Districtuală şi am vrea să vă punem câteva întrebări. Doar nişte chestii de rutină, după care vă puteţi întoarceţi numaidecât la muncă.

Juan Duarte zise:

— Avem de ales?

Dudley pufni. Mal îi puse o mână pe braţ.

— Da. Aici sau în arestul tribunalului.

Lopez arătă cu bărbia spre ieşire. Benavides şi Duarte îl urmară, îşi aprinseră ţigările şi ieşiră cu toţii afară. Actorii şi tehnicienii făcură ochi mari văzând migraţia pieilor-roşii cu feţe palide. Mal plănuia să-i ia tare, să fie dur la început, apoi s-o lase mai moale, după care Dudley să pună întrebările dure, iar el să revină ca salvator: marea vrăjeală, care să-i transforme în martori utili acuzării.

Cei trei se opriră din marşul lor chiar înainte de ieşire şi se sprijiniră nonşalanţi de perete. Dudley se postă în stânga lui Mal, cam cu un pas mai în spate. Mal îi lăsă să fumeze în tăcere, apoi zise:

— Măi-măi, dar ştiu că aţi făcut-o de oaie!

Trei perechi de ochi aţintiţi în jos, trei indieni falşi într-un nor de fum de ţigară. Mal îl abordă pe liderul grupului:

— Pot să te întreb ceva, domnule Lopez?

Mondo Lopez îşi ridică privirea.

— Sigur, domnule poliţist.

— Domnule Lopez, dacă nu mă înşel, duci acasă cam în jur de un sutar, nu-i aşa?

Mondo Lopez spuse:

— Optzeci şi nouă şi ceva. De ce?

Mal zâmbi.

— Păi, câştigi aproape cât mine, iar eu am terminat un colegiu şi am şaisprezece ani de experienţă ca poliţist. Voi toţi aţi renunţat la liceu, nu?

O privire rapidă făcu ştafeta între cei trei. Lopez se strâmbă, Benavides dădu din umeri şi Duarte trase un fum lung din ţigară. Mal observă că toţi trei se raliau mult prea curând împotriva lui, aşa că îndulci tonul:

— Staţi să vă spun de ce am pomenit de aşa ceva. Pentru că întotdeauna aţi învins legile probabilităţii. Aţi făcut parte din bande de stradă sau din Sinarquista, aţi stat câteva stagii pe la ceva şcoli de corecţie, dar aţi rămas curaţi. E impresionant. Şi noi n-am venit ca să vă ridicăm pentru ceva ce v-aţi făcut unii altora.

Juan Duarte îşi stinse ţigara.

— Vrei să zici că e vorba de prietenii noştri?

Mal îşi scormoni creierul după muniţie din dosare şi alese informaţia că după Pearl Harbor toţi trei încercaseră să se înroleze în forţele armate.

— Păi, m-am uitat la dosarele voastre de recrutare. Aţi ieşit din banda aia, aţi încercat să luptaţi împotriva japonezilor, aţi fost de partea câştigătorilor la Sleepy Lagoon. Când aţi greşit, aţi recunoscut. Pentru mine e un semn că sunteţi băieţi de treabă.

Sammy Benavides spuse:

— La voi în dicţionare un băiat de treabă e un turnător, domnu'...

Duarte îl făcu să tacă, trăgându-i un cot.

— Cine încercaţi să ne spuneţi că nu-i de treabă? Cine *vreţi* să greşească?

În sfârşit o deschidere potrivită.

— Ce-aţi zice de Partid, domnilor? Ce-aţi zice de unchiul Joe Stalin, care s-a băgat sub cuverturi cu Hitler? Ce-aţi

zice de lagărele de sclavi din Siberia şi de toate măgăriile pe care le-a făcut Partidul în State, fără să sufle o vorbă despre ce se întâmpla în Rusia? Domnilor, sunt poliţist de şaisprezece ani şi nu i-am cerut niciodată cuiva să-şi toarne prietenii. Dar îi voi cere *oricui* să-şi toarne *duşmanii*, mai ales dacă se întâmplă să fie şi duşmanii mei.

Mal îşi trase răsuflarea, gândindu-se la cursul de Oratorie de la Drept, la Stanford. Dudley Smith stătea relaxat lângă el. Mondo Lopez arătă spre stradă, apoi se uită la camarazii săi din *Masacrul tomahawkului*. Şi toţi trei începură să bată din palme.

Dudley se făcu roşu. Mal văzu apoi cum faţa partenerului său trece din roşu în vineţiu. Lopez lăsă încet mâna în jos, înăbuşind aplauzele.

— Ce-ar fi să ne spuneţi despre ce e vorba?

Mintea lui Mal trecu iar prin dosare, încercând să găsească vreo mizerie, dar nu dădu de nimic.

— E vorba de o investigaţie referitoare la influenţa comunistă în Hollywood. Şi nu vă cerem să vă daţi în gât prietenii, ci doar pe duşmanii *noştri*.

Benavides arătă spre vest, spre birouri şi spre cele două şiruri de demonstranţi.

— Şi asta n-are nimic de-a face cu Gerstein, care vrea să scape de sindicatul nostru şi să-i aducă pe cei de la Teamsters?

— Nu. E vorba de o investigaţie preliminară, care n-are nici o legătură cu problemele cu care se confruntă sindicatul vostru. E vorba...

Duarte îl întrerupse:

— De ce *noi*? De ce eu, Sammy şi Mondo?

— Pentru că sunteţi nişte delincvenţi reabilitaţi şi aţi fi nişte martori grozavi.

— V-aţi gândit că ne e frică de puşcărie şi că facem pe noi?

— Nu, ne-am gândit că aţi fost cu Sinarquista şi cu Roşii şi că, poate, sunteţi destul de deştepţi încât să vă daţi seama că *totul* e o porcărie.

Benavides interveni şi el, aruncând un ochi precaut spre Dudley:

— Ştiţi că ăia din CCAA au încercat şmecheria cu turnătoria şi mulţi tipi de treabă au încurcat-o. Acum se încearcă din nou aceeaşi schemă. Şi vreţi să muşcăm noi?

Mal se gândi la Benavides ca la un violator de copii care vorbeşte despre morală. *Simţea* că Dudley se gândeşte la acelaşi lucru şi că se enervează.

— Ascultă, eu *ştiu* ce e corupţia! Preşedintele Comisiei pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane e închis la Danbury pentru mită. Toată comisia a fost ceva aiurea. Şi recunosc că LAPD a greşit în chestia cu Sleepy Lagoon. Dar nu poţi zice...

Mondo Lopez urlă:

— A greşit! *Pendejo*[1], a fost un genocid împotriva celor ca noi, comis de cei ca voi! Vorbeşti mieros cu cine nu trebuie despre ce nu trebuie ca să încasezi ce nu trebuie...

Dudley păşi în faţa celor trei, cu haina descheiată şi cu pistolul calibrul 45, insigna şi tresele la vedere. Statura lui impunătoare făcea din cei trei mexicani un fel de umbre ale sale, iar vocea lui urcă mai multe octave, dar nu se sparse.

— Cei şaptesprezece compatrioţi jegoşi ai voştri l-au ucis pe José Diaz cu sânge rece şi au scăpat de camera de gazare pentru că nişte trădători perverşi şi handicapaţi s-au înhăitat ca să-i salveze! Şi nu voi permite nici o manifestare de lipsă de respect în prezenţa mea! Înţeles?

Tăcere totală. Băieţii din AUFT rămaseră tot în umbra lui Dudley, iar maşiniştii aruncară priviri curioase din capătul holului. Mal se vârî între ei – mai înalt ca Dudley, dar pe jumătate ca lăţime. Speriat. *Pendejo.* Era pregătit

1. Tâmpitule (în sp. în orig. – n.r.).

să transmită unele semnale sugestive, dar Mondo Lopez lovi din nou:

— Ăia şapteşpe au fost lucraţi de *puto* de LAPD şi *puta* de Curtea de Justiţie a municipalităţii. Ăsta ieste belitul de *verdad*![1]

Dudley avansă până când între el şi Lopez nu mai rămase decât arcul de cerc al unui pumn la rinichi. Benavides se trase înapoi, tremurând. Duarte murmură că tipii de la Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon trimiseseră scrisori anonime în care îl învinovăţeau pe un alb de moartea lui José Diaz, dar nimeni nu le dăduse crezare. Benavides îl trase la adăpost. Mal îl prinse pe Dudley de braţ. Vlăjganul irlandez îl împinse la o parte şi îşi coborî vocea la o tonalitate de bariton:

— Ţi-a plăcut cum şi-au bătut joc de justiţie cei de la Sleepy Lagoon, Mondo? Te-ai bucurat de favorurile lui Claire De Haven, capitalista putred de bogată care-i amică cu tot Consiliul Municipal, amanta perfectă pentru puţa lor mică de *latino*?

Benavides şi Duarte erau cu spatele la perete şi alunecau tot mai departe, centimetru după centimetru. Mal îngheţă. Lopez îl săgetă cu privirea pe Dudley, care izbucni în râs.

— Poate că a fost nedrept din partea mea, flăcău. Doar ştim cum îşi împărţea Claire favorurile cu toţi, deşi mă îndoiesc să se fi înjosit cu unul de teapa voastră. Dar cu prietenul tău din CASL, Chaz Minear, e cu totul altă poveste. N-a fost şi el acolo, să se-nfrupte dintr-o gaură de cur mexican?

Benavides se apropie de Dudley. Mal se scutură din amorţeală şi îl împinse la perete, văzând în minte lame de ras la gâtul unei fete. Benavides ţipă:

— *Puto* ăla şi-a cumpărat băieţi de la o agenţie, nu ne-a făcut pe noi!

---

1. Frază în care personajul amestecă cuvinte în spaniolă, în stilul mexicanilor din SUA. *Puto, puta* – javră, curvă; *verdad* – adevăr (n.r.).

Mal îl împinse şi mai tare. Costumul lui îmbibat de sudoare se înfrunta cu cel din piele de bou, iar muşchii lui tari împingeau un bărbat slab, de aproape patruzeci de ani. Brusc, Benavides se înmuie. Mal luă mâinile de pe el şi îşi aduse aminte de o chichiţă de la dosar: Sammy îi înjurase pe poponari în faţa lui Lesnick. Era un punct slab pe care l-ar fi putut specula.

Sammy Benavides alunecă lângă perete, urmărind duelul din priviri al lui Smith cu Lopez. Mal încercă să facă semne cu mâinile, dar nu reuşi. Juan Duarte stătea în mijlocul coridorului şi analiza scena de la distanţă. Dudley curmă duelul cu o răsucire pe călcâie şi o replică amară:

— Sper că astăzi ai învăţat o lecţie, căpitane. Nu te poţi juca de-a sora de caritate cu gunoaiele. Ar fi trebuit să vii cu mine în Brigada Durilor. Ai fi învăţat să lucrezi în stil mare.

* * *

Prima rundă – ratată.

Mal o porni cu maşina spre casă, gândindu-se că tresele de căpitan i-au fost smulse, distruse de pumnii uriaşi ai lui Dudley Smith. Iar o parte din vină era a lui: fusese prea moale atunci când mexicanii făcuseră pe şmecherii, crezând că putea să se facă înţeles, să-i încurce şi să-i atragă în capcane logice. Se gândise să-i trimită un raport lui Ellis Loew – să nu ne atingem de Sleepy Lagoon, căci stârneşte prea multă simpatie –, apoi, din empatie, renunţase la el, îi sensibilizase pe mexicani şi îl iritase pe Dudley. Iar Dudley îl apărase înainte s-o facă el însuşi, aşa că era greu să-l învinovăţeşti că îşi pierduse cumpătul, ceea ce însemna că abordarea directă a celor din AUFT era exclusă şi poate că ar fi fost mai bine să-şi concentreze eforturile pe direcţia infiltrării unei cârtiţe şi a interogatoriilor confidenţiale. Specialitatea lui. Dar asta nu reducea însemnătatea remarcii lui Dudley Smith despre brigada lui de elită şi sporea nevoia ca Buzz Meeks să fie cooptat în echipă.

Doar rateuri. Partea bună era că ieşirea lui Dudley nu dăduse în vileag vreo informaţie existentă doar în dosarele lui Lesnick, păstrând intactă alternativa manipulării subtile. Îngrijorător era faptul că un poliţai atât de isteţ ca irlandezul luase atât de personal un atac indirect, după care îl lovise pe partenerul său sub centură.

Pendejo.

Speriat.

Iar Dudley Smith o ştia.

Ajuns acasă, Mal profită de faptul că toată lumea era plecată, se debarasă de hainele asudate, făcu un duş şi îşi puse pe el un tricou şi nişte pantaloni lejeri, înţepenind apoi în faţa biroului pentru a scrie un raport lung pentru Loew, în care puse accent pe faptul că nu mai aveau voie să se adreseze în mod direct membrilor AUFT până când nu îşi vor fi infiltrat un spion – mutare devenită acum absolut necesară. Scrisese deja o pagină, când îşi dădu seama că trebuia să bage în raport şi multă abureală. Nu putea să descrie în detaliu ceea ce se întâmplase la Variety International fără să se caracterizeze pe sine însuşi ca fiind fricos sau fraier. Aşa că umplu încă o pagină cu avertismente referitoare la alegerea făcută de Loew pentru rolul de instigator: Buzz Meeks, individul care deţinea, probabil, titlul de cel mai corupt poliţist din istoria LAPD – şterpelea heroină, îşi şantaja confraţii, colecta bani pentru gangsteri, iar acum devenise peştele lui Howard Hughes. După această pagină îşi dădu seama că lucrează degeaba. Dacă Buzz Meeks voia să se bage, *era* deja băgat în echipă. Hughes era cel mai serios contribuabil la fondurile marelui juriu şi, concomitent, şeful lui Meeks şi ce zicea el, aia se făcea. După două pagini îşi dădu seama *de ce* abordarea lui n-avea sens: oricum ai lua-o, Meeks era cel mai bun candidat pentru misiunea respectivă. Iar celui mai bun candidat îi era teamă de el, tot aşa cum lui îi era teamă de Dudley Smith. Deşi nu exista nici un motiv de teamă.

Mal aruncă raportul la coş şi începu să se gândească la misiunea de infiltrare. Academia LAPD era exclusă – avea doar tineri dintr-o bucată, fără nici o sclipire de prefăcătorie. Academia LASD nu părea nici ea o soluţie – scandalul Brenda Allen şi protecţia oferită lui Mickey Cohen nu prea le permiteau să pună la dispoziţia LAPD-ului un tânăr recrut capabil. Cea mai sigură opţiune ar fi fost un poliţist activ de la Poliţia Metropolitană, de la LAPD, un ins inteligent, chipeş, adaptabil şi ambiţios, trecut de douăzeci de ani, dar sub treizeci, un tânăr maleabil, fără atitudinea dură a unui poliţist vechi.

Unde?

Divizia Hollywood era exclusă. Jumătate din personal fusese implicat în scandalul Brenda Allen, le apăruseră fotografiile în ziare, erau speriaţi, furioşi şi periculoşi. Circulase chiar un zvon conform căruia trei detectivi de la secţia Hollywood fuseseră în spatele confruntării armate din august de la Sherry's, acea încercare eşuată de a-l lichida pe Mickey Cohen, unde trei oameni au fost răniţi şi bodyguardul lui Cohen ucis. *Exclus.*

Iar secţia centrală era plin de începători necalificaţi, care intraseră în Departament graţie faptelor lor din război. Secţiile din Strada 77, Newton şi University erau formate din haidamaci angajaţi să-i ţină în frâu pe cetăţenii negri. Poate ar fi găsit ceva la cei din Hollenbeck – dar în East L.A. erau numai mexicani, iar Benavides, Lopez şi Duarte încă mai aveau legături acolo, ceea ce le putea pune spionul în primejdie. Diversele divizii de detectivi constituiau un teren propice dacă puteau găsi un individ care să nu se dovedească un cinic iremediabil.

Mal puse mâna pe registrul intern cu adresele celor de la LAPD şi începu să îl frunzărească, cu un ochi la ceasul de pe perete, care se apropia de ora 3. Era timpul ca Stefan să se întoarcă de la şcoală. Tocmai se pregătea să-l sune pe comandantul secţiei, pentru a iniţia unele discuţii preliminare, când auzi paşi pe hol. Se răsuci pe

scaun şi îşi lăsă braţele moi, ca să-i dea voie fiului lui să sară pe el.

Era Celeste. Femeia se uită la braţele lui până ce bărbatul le lăsă să-i cadă de tot. Apoi spuse:

— I-am zis lui Stefan să rămână la şcoală până mai târziu, ca să am o discuţie cu tine.

— Da?

— Expresia feţei tale nu-mi uşurează situaţia.

— Dă-i drumul, fir-ar să fie!

Celeste strânse la piept poşeta ei de operă, brodată cu perle, o relicvă preferată rămasă din Praga anului 1935.

— O să divorţez de tine. Am întâlnit un bărbat drăguţ, un bărbat cult, care ne va asigura mie şi lui Stefan un cămin mai bun.

Mal se gândi: absolut calmă. Ştie ce efect are. Spuse:

— N-o să te las. Nu-i face rău băiatului meu sau o să-ţi fac eu ţie rău.

— Nu poţi. Copilul îi aparţine mamei.

Stâlceşte-o! Arată-i că *tu* faci legea!

— E bogat, Celeste? Dacă trebuie să te fuţi ca să supravieţuieşti, ar trebui să te fuţi cu bărbaţi bogaţi. Corect, *Fraulein*? Sau cu bărbaţi puternici, cum era Kempflerr.

— Întotdeauna revii la povestea aia, pentru că e ceva foarte urât şi te excită foarte tare.

Lovitură fatală. Mal simţi că jocul lui îl trădează.

— Ţi-am salvat curul ăla al tău de fată bogată. L-am ucis pe omul care te transformase într-o curvă. Ţi-am oferit un cămin.

Celeste zâmbi – dezlipirea standard a unor buze subţiri de pe o dantură perfectă.

— L-ai ucis pe Kempflerr ca să-ţi dovedeşti că nu eşti laş. Voiai să aduci a poliţist adevărat şi erai dispus să te autodistrugi pentru asta. Numai norocul tău prostesc te-a salvat. Şi nici nu ştii să-ţi ascunzi secretele.

Mal se ridică pe picioarele golite de vlagă.

— Am ucis pe cineva care merita să moară.

Celeste se juca cu poşeta. Degetele ei frământau broderia de perle. Mal interpretă gestul ca pe un truc de operetă, ce pregătea replica finală.

— N-ai nici un comentariu de făcut?

Celeste afişă cel mai profund zâmbet de aisberg.

— Herr Kempflerr era foarte drăguţ cu mine şi am inventat toate porcăriile alea sexuale doar ca să te excit. Era un amant atent şi când războiul s-a apropiat de sfârşit, a sabotat cuptoarele şi a salvat mii de vieţi. Ai avut noroc că guvernatorului militar i-a plăcut de tine, Malcolm. Kempflerr avea de gând să-i ajute pe americani să prindă alţi nazişti. Iar eu m-am măritat cu tine numai pentru că m-am simţit foarte prost din cauza minciunilor cu care te sedusesem.

Mal încercă să zică „Nu!", dar nu reuşi să compună cuvântul. Celeste îi zâmbi şi mai larg. Mal îi văzu zâmbetul ca pe o ţintă şi se repezi la ea. O prinse de gât şi o fixă în cadrul uşii, pocnind-o dur cu dreapta în gură. Dinţii dintre buzele strivite îi tăiau încheieturile degetelor. O pocni, o pocni mereu, fără încetare, şi ar fi continuat s-o pocnească, dar un *„Mutti!"* şi nişte pumni minusculi ce-l izbeau în picioare îl făcură să se oprească, iar Mal fugi afară din casă, speriat de băieţel – de băieţelul lui.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Telefonul nu înceta să sune. Primul apel era de la Leotis Dineen, care îl sunase ca să-i spună că Art Aragon îl făcuse knockout pe Lupe Pimentel în repriza a doua, ceea ce îi sporea datoria la două mii o sută în cap, prima tranşă din plată fiind programată a doua zi. Telefonul următor veni de la un agent imobiliar din comitatul Ventura. Ştirile lui proaspete: oferta maximă pentru pământul prost plasat, lipsit de umbră, secetos, imposibil de irigat şi, în general, mizantropic pe care îl deţinea Buzz era de paisprezece dolari acrul, clientul fiind pastorul Primei Biserici Penticostale a Divinei Eminenţe, care voia să-l transforme într-un cimitir pentru animalele de companie sanctificate ale membrilor congregaţiei sale. Buzz îi zise că preţul minim era de douăzeci de dolari. Peste zece minute telefonul sună din nou. Fără nici un salut, doar:

— Nu i-am spus lui Mickey, pentru că nu meriţi ca vreun om să fie executat în camera de gazare pentru tine.

El îi propuse să servească un pahar romantic undeva. Audrey Anders îi replică:

— Să te fut.

Faptul că aluneca liber la vale pe traseul celei mai mari tâmpenii din viaţa lui îl făcu să se simtă mare, în ciuda avertismentului implicit al lui Dineen: banii mei sau rotulele genunchilor tăi. Buzz se gândi la metode posibile de stors bani – să-i şantajeze pe peştii ce controlau

străzile şi hotelurile, de care depinsese şi când fusese poliţist –, apoi renunţă la idee. El se îngrăşase şi îmbătrânise, iar ei probabil că erau acum mai supli şi mai bine înarmaţi. Nu mai rămâneau decât el şi cele cincizeci la sută şanse împotriva lui Mal Considine, care avea o căutătură dură, dar altfel arăta cam ofilit. Ridică telefonul şi formă numărul personal al şefului, la hotelul Bel-Air.

— Da? Cine e?

— Eu. Howard, vreau să intru în echipa aia pentru marele juriu. Mai e liber postul?

CAPITOLUL TREISPREZECE

Danny se străduia din greu să rămână sub limita legală de viteză înainte de a intra în Hollywood – în jurisdicţia oraşului –, cu acul vitezometrului încălecând cifra şaizeci. Cu câteva minute în urmă sunase la secţie un administrator de la Lexington State Hospital: o scrisoare expediată de Marty Goines cu patru zile în urmă tocmai ajunsese la spital. Era adresată unui pacient şi nu conţinea decât chestii nevinovate despre jazz – şi faptul că Goines se mutase într-un apartament ieftin de deasupra unui garaj, pe Tamarind, la numărul 2307 Nord. Era un indiciu extrem de fierbinte şi dacă adresa s-ar fi găsit pe teritoriul comitatului, ar fi sărit într-o maşină a poliţiei cu sirenă şi lumini roşii, ca să ajungă acolo cât mai repede.

Numărul 2307 era la vreun kilometru de bulevard, înspre nord, la mijlocul unei străzi compuse dintr-un şir lung de case de lemn în stil Tudor. Danny parcă lângă trotuar şi observă că frigul după-amiezii îi ţinuse pe toţi în casă. Nimeni nu ieşise afară, la aer curat. Îşi luă trusa de recoltat probe, păşi spre uşa de la intrare a casei şi apăsă pe sonerie.

Zece secunde. Nici un răspuns. Danny se îndreptă spre garaj, văzu un fel de cabană cocoţată deasupra şi urcă pe treptele şubrede. Bătu de trei ori la uşă. Tăcere. Scoase un briceag şi îl înfipse în încheietura uşii, unde lama încuietorii bloca intrarea. Câteva secunde de încercări şi, pac! Danny se uită de jur împrejur, ca să vadă

dacă exista vreun martor, dar, cum nu văzu pe nimeni, deschise uşa şi o închise în urma lui.

Mirosul îl lovi de la bun început: metalic, acid. Danny puse încet jos trusa pentru probe, scoase pistolul şi pipăi peretele, în căutarea unui comutator. Degetul mare dădu peste unul şi Danny apăsă pe el brusc, înainte de a-şi calma nervii. Apoi se uită. Văzu o nenorocire de cameră transformată în abator.

Sânge pe pereţi. Dungi lungi, uriaşe, inconfundabile, cu urme de scuipat exemplare, de manual: asasinul eliminase guri pline, împroşcând cu roşu printre dinţi şi desenând modele mici pe tapetul ieftin, cu flori. Patru pereţi plini: floricele, bastonaşe şi o formă ce părea o literă W complicată. Sânge năclăind un covor din iută, sânge coagulându-se în băltoace pe linoleum, sânge îmbibând o canapea deşelată, de culoare deschisă, sânge ce stropise un vraf de ziare de lângă o masă pe care se aflau un reşou, o cratiţă cu mâner lung şi o conservă de supă. Mult prea mult sânge ca să provină doar de la o singură fiinţă umană ciopârţită.

Danny simţi că se sufocă. Pe peretele din stânga văzu două spaţii de trecere fără uşi între ele. Băgă pistolul în toc şi mâinile în buzunare, ca nu cumva să lase vreo amprentă, şi verifică cea mai apropiată încăpere anexă.

Baia.

Pereţi albi, acoperiţi cu dungi de sânge, rectilinii, verticale şi orizontale, ce se intersectau în unghiuri drepte – asasinul se amuzase. O cadă cu marginile şi fundul acoperite cu o materie roz, coagulată, care arăta ca şi cum sângele ar fi fost amestecat cu apă şi săpun. O grămadă de haine bărbăteşti – cămăşi, pantaloni, o haină sport pepit – îngrămădite deasupra capacului de la toaletă.

Danny dădu drumul la robinet cu dosul pumnului, lăsă capul în jos, se stropi pe faţă şi bău. Ridicându-se, îşi văzu faţa în oglindă: pentru o secundă nu crezu că era el. Se întoarse în cameră, îşi puse mănuşile de cauciuc din trusa pentru probe, se întoarse la baie şi verifică grămada de haine după ce le puse mai întâi jos.

Trei perechi de pantaloni. Trei cămăşi de vară. Trei perechi de şosete rulate. Un pulover, o geacă căptuşită, un sacou sport.

Trei victime.

Cealaltă încăpere.

Danny ieşi din baie şi ajunse într-o bucătărioară, aşteptându-se să vadă un alt potop stacojiu. Însă găsi totul ordonat perfect: o perie de curăţat, detergent de vase Ajax şi un săpun – toate aliniate pe un raft, deasupra chiuvetei imaculate. Farfurii curate într-un stativ de plastic. Un calendar din 1949 ţintuit de perete, cu paginile primelor unsprezece luni smulse şi nici o însemnare pe cea din decembrie. Un telefon pe peretele lateral şi un frigider obosit lângă chiuvetă.

Nici un pic de sânge. Nici o operă de artă *horror*. Danny îşi simţi stomacul liniştindu-se, iar pulsul i se acceleră. Simţi cum îl traversează spasme, ca şi cum ar fi fost curentat. Încă două cadavre aruncate pe undeva. O intrare prin efracţie pe teritoriul LAPD, la Divizia Hollywood, unde scandalul Brenda Allen făcuse cele mai multe ravagii, unde îi urau cel mai mult pe cei de la Departamentul Şerifului. Încălcarea ordinului direct al căpitanului Dietrich: fără tactici agresive, fără atitudini de vedetă. Nu avea cum să raporteze ceea ce descoperise. Şi probabilitatea ca ucigaşul să-l aducă aici pe numărul patru era infimă.

Danny bău apă de la robinet, se stropi pe faţă şi îşi lăsă mânecile şi mâinile înmănuşate sub jetul de apă. Se gândi să cotrobăie prin casă după o sticlă de băutură. Stomacul i se zvârcoli. Ridică telefonul şi sună la secţie.

Îi răspunse Karen Hiltscher:

— Departamentul Şerifului, secţia West Hollywood. Cu ce vă pot ajuta?

Vocea lui Danny nu era a lui.

— Sunt eu, Karen.

— Danny? Ai o voce ciudată.

— *Ascultă-mă!* Sunt undeva unde n-am voie să fiu, am nevoie de ceva şi vreau să mă suni când ai făcut rost

de acel ceva. Şi nimeni n-are voie să ştie nimic. *Nimeni!* Ai înţeles?

— Da, Danny. Te rog, nu fi atât de dur!

— *Ascultă-mă numai!* Vreau să-mi comunici verbal situaţia cadavrelor găsite pe teritoriul oraşului şi al comitatului în ultimele patruzeci şi opt de ore. Aştept să mă suni aici. *Rapid!* Sună de două ori, închide şi sună din nou. Înţeles?

— Da. Scumpule, eşti în re...

— Dumnezeule! *Ascultă-mă şi gata!* Sunt la Hollywood-4619. Nu am voie să fiu aici şi s-ar putea să am mult de suferit pentru că sunt, aşa că nu spune nimic nimănui. *Ai înţeles, fir-ar să fie?*

Karen şopti:

— Da, scumpule.

Apoi închise. Danny puse receptorul în furcă, îşi şterse sudoarea de pe gât şi se gândi la nişte apă cu gheaţă. Văzu frigiderul, se întinse şi îi deschise uşa, apoi, când văzu ce era înăuntru, se aruncă spre chiuvetă.

Doi globi oculari, spoiţi cu un jeleu transparent, într-o scrumieră. Un deget uman retezat deasupra unui pachet de fasole verde.

Danny vomită până ce începu să-l doară pieptul şi stomacul i se goli de tot. Deschise robinetul, se spălă până când apa începu să i se strecoare în mănuşi şi îi trecu prin cap că un poliţist ud leoarcă nu prea mai putea rezolva o problemă de medicină legală pentru care Vollmer sau Maslick ar fi făcut moarte de om. Închise robinetul şi se scutură de apă, cu mâinile încleştate pe marginea chiuvetei. Telefonul sună. Danny îl auzi ca pe o împuşcătură. Scoase pistolul şi îl aţinti în gol.

Alt ţârâit, linişte, apoi un al treilea. Danny ridică receptorul.

— Da? Karen?

Fata avea lecţia învăţată.

— Trei cadavre. Două femei albe şi un bărbat negru. Femeile s-au sinucis înghiţind pilule, negrul era un

alcoolic care a murit de frig şi îmi eşti dator cu o seară la Coconut Grove, pentru că ai fost atât de urâcios.

Opt pereţi împroşcaţi cu sânge şi o viitoare poliţistă care dorea să meargă să danseze. Danny râse şi deschise frigiderul, pentru un supliment de momente comice. Degetul era lung, alb şi subţire, iar ochii erau căprui şi începuseră să se zbârcească.

— Oriunde, scumpo, oriunde!

— Danny, sigur te simţi bi...?

— Karen, ascultă-mă cu atenţie! Rămân aici, ca să văd cine se-arată. În seara asta lucrezi tură dublă?

— Până mâine dimineaţă la opt.

— Atunci uite ce să faci: ascultă staţiile celor de la oraş şi comitat şi vezi dacă mai apare vreun cadavru de bărbat alb. Rămâi la pupitrul tău, dă difuzoarele încet şi fii atentă dacă se-aude vreunul care urlă că are nişte victime – bărbaţi albi. Dacă auzi aşa ceva, sună-mă aici, la fel ca înainte. Ai înţeles?

— Da, Danny.

— Şi, scumpo, să nu afle nimeni. Nici Dietrich, nici altcineva din secţie. *Nimeni!*

Un oftat prelung – versiunea lui Karen a unei Katharine Hepburn extenuate.

— Da, detectiv Upshaw.

Urmă un clic slab.

Danny puse receptorul în furcă şi începu prelevarea de probe.

Intră în toate cele trei încăperi şi răzui eşantioane de pământ şi de praf de pe podea, introducându-le în folii de plastic semitransparente. Scoase aparatul de fotografiat Rolleiflex şi trase câteva cadre de ansamblu şi câteva prim-planuri ale formelor conturate cu sânge. Răzui, etichetă şi puse în eprubete eşantioane cu sânge din cadă, de pe scaun şi de pe canapea, de pe perete, covor şi linoleum. Luă mostre de fibre textile din cele trei seturi de haine şi notă pe etichete marca lor.

Se lăsă înserarea. Danny nu aprinse luminile. Lucră cu un pix-lanternă ţinut între dinţi. Încercă să depisteze

eventualele amprente, irosind multe role şi mult praf de amprentaj, şi obţinu urmele unei perechi de mănuşi de cauciuc – foarte probabil ale asasinului – şi o urmă de mână dreaptă, plus jumătate din amprentele unei stângi – amprente necunoscute, care nu se potriveau cu cele ale lui Marty Goines din copiile pe care şi le procurase şi stăteau acum în dosarul lui. Ştiind că amprentele lui Goines *trebuiau* să apară, continuă să caute şi în cele din urmă fu răsplătit: o urmă de mână stângă pe marginea chiuvetei din bucătărie. Ghici că asasinul făcuse duş pentru a se spăla de sânge, aşa că dădu cu praf pe fiecare suprafaţă de contact din baie, depistând unul, două, trei degete şi evantaiul complet a două mâini depărtate mult una de alta, mâini ce-i aparţineau unui individ corpolent şi erau plasate acolo unde omul se sprijinise de perete pentru a intra sub duşul din cadă.

Miezul nopţii.

Danny scoase degetul tăiat din frigider, îl mânji cu tuş, apoi îl rulă pe hârtie. Se potrivea perfect cu degetul mijlociu din setul de amprente al necunoscutului. Tăietura era zdrenţuită chiar deasupra încheieturii şi fusese cauterizată – avea porţiuni de carne arsă. Danny verifică reşoul din camera mare. Bingo: piele friptă lipită pe plită. Asasinul se străduise să conserve degetul, ceea ce l-ar fi şocat pe indiferent cine ar fi descoperit carnajul.

Sau poate că plănuia să revină cu o nouă victimă?

Şi poate că ţinea locuinţa sub observaţie doar ca să ştie când era eliminată opţiunea respectivă?

12.45.

Danny trecu în revistă apartamentul pentru ultima oară. Singurul dulap existent era gol. Nu găsi nimic ascuns sub preşuri. O examinare a peretelui cu pixul-lanternă îi oferi un nou element în reconstituirea lui mentală: aproximativ două treimi din sângele coagulat erau întinse uniform, adică victimele doi şi trei fuseseră aproape sigur ucise cam în acelaşi timp. Lăsându-se în genunchi şi cercetând podeaua, obţinu o ultimă probă: un bulgăre de

pastă albă, inodoră. Îl etichetă şi îl înveli într-o folie, etichetă şi înveli în folie ochii lui Marty Goines, apoi se aşeză, sfârşit, pe marginea nepătată de sânge a canapelei, sprijinindu-se într-un genunchi. Şi aşteptă.

Oboseala îl năpădea. Danny închise ochii şi văzu desenele făcute cu sânge proiectate pe interiorul pleoapelor lui în alb pe roşu, cu tonurile coloristice inversate, ca în negativele fotografice. După ore întregi de lucru cu mănuşi de cauciuc, îi amorţiseră mâinile. Îşi imagină că mirosul metalic al camerei era al unui whiskey de calitate. Începu să-l guste, apoi alungă repede gândul şi mintea lui se porni să elaboreze diverse teorii, doar ca să îndepărteze gustul acela.

Numărul 2307 de pe Tamarind era doar la treizeci de minute de mers cu maşina până la localurile de pe Strip. Asasinul avusese la dispoziţie maximum două ore pentru a se distra cu trupul lui Marty Goines şi pentru a-i decora apartamentul. Avusese un curaj monstruos, *sinucigaş*, dacă ucisese alţi doi oameni – probabil la aceleaşi ore şi în acelaşi loc. S-ar putea ca asasinul să fi nutrit dorinţa subconştientă de a fi prins, ca mulţi alţi psihopaţi. Era un exhibiţionist şi, probabil, fusese dezamăgit că moartea lui Goines nu avusese parte de nici un fel de publicitate. Era posibil ca şi celelalte două cadavre să fi fost aruncate pe undeva şi urmează să fie găsite, ceea ce însemna că omorurile doi şi trei surveniseră noaptea trecută sau cel mai târziu ieri. Întrebări: modelele petelor de sânge de pe pereţi aveau vreo semnificaţie sau era vorba pur şi simplu de sânge împroşcat cu furie? Ce putea însemna litera W? *Erau cele trei victime alese arbitrar, doar ţinând cont de homosexualitatea şi dependenţa de droguri, sau asasinul le cunoscuse în prealabil?*

Tot mai multă oboseală. Circuitele din creierul lui Danny cedau nervos: prea multe informaţii, prea puţine conexiuni. Îşi privi voluminosul cadran fosforescent al ceasului de mână, străduindu-se să rămână treaz. Tocmai trecuse de 3.11 când auzi cum cineva umblă la încuietoarea de la intrare.

Se ridică în picioare şi se trase după draperiile de lângă comutator, la un pas de uşă, cu braţul întins, degetul pe trăgaciul pistolului şi mâna stângă drept reazem. Broasca cedă cu un scrâşnet metalic. Uşa se deschise. Danny aprinse lumina.

Un bărbat gras, de vreo patruzeci de ani, încremeni la vederea luminii. Danny făcu un pas înainte. Omul pivotă în faţa ţevii revolverului. Mâinile lui tremurânde se îndreptară spre buzunare. Danny închise uşa cu vârful pantofului şi îl lovi pe individ cu latul armei peste faţă, catapultându-l în peretele vărgat cu sânge. Grasul scoase un strigăt, văzu grozăvia de pe perete şi căzu în genunchi, cu mâinile împreunate, gata să se roage.

Danny se lăsă pe vine lângă el, cu ţeava aţintită la firicelul de sânge ce se scurgea pe faţa omului. Insul bolborosea rugăciuni. Danny îşi scoase cătuşele, puse revolverul în toc, apoi încătuşă încheieturile celuilalt în poziţia aceea de rugă. Nou-venitul se uită la Danny de parcă ar fi fost Iisus.

— Poliţist? Eşti poliţist?

Danny încuviinţă. Paloare de deţinut, pantofi de puşcărie, haine de căpătat şi recunoştinţă fiindcă fusese prins de către un poliţist în timp ce intra prin efracţie – o violare a regulilor eliberării condiţionate şi minimum încă zece ani. Omul se uită la pereţi, îşi coborî privirea şi văzu că îngenunchease la câţiva centimetri de o baltă de sânge, în mijlocul căreia zăcea un gândac mort.

— Dumnezeule! Spune-mi că eşti...

Danny îl apucă de gât şi îl strânse.

— LASD. Nu ridica vocea, fii sincer cu mine şi-ţi dau drumul să pleci.

Pipăi cu mâna liberă buzunarele şi talia grăsanului, scoţând un portofel, nişte chei, un cuţit cu lamă retractabilă şi o borsetă de piele cu fermoar, plată, dar grea.

Îi lăsă gâtul un pic mai liber din strânsoare şi examină portofelul, scăpând pe jos carduri şi hârtii. Găsi un permis de conducere expirat, emis de statul California pe

numele Leo Theodore Bordoni, născut pe 19.06.1909, un certificat de eliberare condiţionată emis pe acelaşi nume de comisia comitatului, un certificat de donator de plasmă în care se menţiona că Leo Bordoni, cu grupa de sânge AB-IV, putea să-şi vândă din nou plasma pe 18 ianuarie 1950. Cardurile erau nişte chestii de la cursele de cai – bilete de pariuri anulate, chitanţe, plicuri de chibrituri pe care erau scrise numele cailor favoriţi şi nişte numere.

Danny îi eliberă gâtul lui Leo Theodore Bordoni, răsplătindu-l pentru reacţia avută la vederea ororii. Grupa de sânge şi semnalmentele fizice îl scoteau de pe lista suspecţilor. Bordoni îşi drese glasul şi îşi şterse sângele de pe faţă. Danny trase fermoarul borsetei şi văzu un set de scule: un şperaclu, diamant pentru tăiat sticla, o dăltiţă şi o ventuză pentru geamuri – toate învelite în catifea verde. Spuse:

— Intrare prin efracţie, deţinere de scule pentru jafuri, violare a eliberării condiţionate. De câte ori ai dat-o în bară, Leo?

Bordoni îşi masă gâtul.

— De trei ori. Unde-i Marty?

Danny arătă spre pereţi:

— Tu ce crezi?

— O, Dumnezeule!

— Exact. Amicul Marty, despre care nimeni nu ştie mare lucru, poate cu excepţia ta. Eşti cumva la curent cu legea ordinară dată de guvernatorul Warren cu privire la delincvenţii recidivişti?

— Ăă.... nu.

Danny îşi vârî revolverul în tocul de la piept, îl ajută pe Bordoni să se ridice în picioare şi îl împinse în singurul scaun neîmbibat cu roşu/maro.

— Legea spune că atunci când o dai în bară a patra oară, te costă douăzeci de ani din viaţă. Nici o negociere, nici un apel, *nada*. Ai şutit un pachet de ţigări, ai încasat un pol. Aşa că ori îmi spui tot ce ştii despre Marty Goines, ori îţi iei un bilet de odihnă la San Quentin.

Bordoni își roti ochii prin cameră. Danny se duse în dreptul draperiilor și privi spre casele întunecate, gândindu-se că ucigașul lui spăla putina din cauza luminilor aprinse, care îi arătau că îl așteaptă o capcană. Le stinse. Bordoni răsuflă prelung.

— Marty a pățit-o rău de tot? Chiar așa?

Danny vedea neoanele firmelor de pe Hollywood Boulevard, aflat la câțiva kilometri de-acolo.

— Nici că se putea mai rău, așa că spune tot ce știi.

În timp ce Bordoni vorbea, Danny privea neoanele și luminile farurilor de la mașini stingându-se rând pe rând.

— Am ieșit de la Quentin acum două săptămâni, după șapte ani încasați pentru jaf. L-am cunoscut pe Marty când a trecut și el pe-acolo – pentru iarbă – și ne-am împrietenit. Marty știa că urmează să intru la eliberări condiționate și știa și numărul de telefon al surorii mele din Frisco. După ce-a ieșit, mi-a trimis din când în când câte o scrisoare, semnată cu un nume fals și fără adresa expeditorului, fiindcă se ascundea și nu voia să îi dea ăia de la închisoare de urmă. Așa că Marty mă sună la sora mea acum vreo cinci zile – poate chiar pe treizeci sau treizeci și unu. Zice că suflă în trombon pe lovele de nimic și că nu-i place, că s-a vindecat de prafuri, c-o să se abțină de la ele și c-o să facă șmecherii – spargeri. Zice că tocmai s-a combinat iar cu un partener mai vechi și că vor un al treilea om pentru o gașcă de spărgători. I-am spus că vin aici peste vreo săptămână și ceva, iar el mi-a dat adresa și mi-a zis să intru când vreau. Asta-i cu mine și cu Marty.

Întunericul făcea ca încăperea să pulseze. Danny întrebă:

— Cum se numea partenerul? De unde îl cunoștea Goines?

— Marty nu mi-a spus.

— L-a descris? A fost partener cu Marty și la spargerile din '43 și '44?

Bordoni zise:

— Domnule, a fost o conversaţie de două minute şi habar n-aveam că Marty făcea aşa ceva şi înainte.

— A pomenit de vreun partener cu faţa arsă sau plină de cicatrici? La ora asta trebuie să aibă vreo douăş'cinci, treizeci de ani.

— Nu. Marty era întotdeauna foarte secretos. La Q. eram singurul lui amic. Şi am fost surprins când am aflat că are un partener mai de demult. Marty nu era genul care să fie partener cu cineva.

Danny trecu la altă abordare:

— Când Goines îţi trimitea scrisori, de unde aveau ştampila şi ce-ţi scria?

Bordoni oftă, ca şi cum ar fi fost plictisit. Danny se gândi că poate ar fi trebuit să-i arate ochii vechiului său prieten.

— Dă-i drumul, Leo!

— Erau trimise de peste tot din ţară. Chestii scurte despre jazz, ce bine dacă erai aici, cai şi curse, baseball.

— A menţionat Marty vreun muzicant cu care cânta?

Bordoni râse.

— Nu. Cred că îi era ruşine. Avea contracte în tot felul de cluburi mici şi nu-mi spunea decât „Sunt cel mai bun trombon cu care-au cântat", adică ştia că nici el nu era cine ştie ce, dar ăştia cu care apărea erau fomişti rău de tot.

— A mai menţionat vreodată pe altcineva în afara acelui partener vechi cu care aveaţi de gând să faceţi echipă?

— Nţ. Cum ziceam, a fost o discuţie de două minute.

Firma Miller High Life din vârful clădirii Taft se stinse, surprinzându-l pe Danny.

— Leo, era Marty Goines homosexual?

— Marty? Ai înnebunit? La Q. nici nu se putea uita la ăştia!

— I-au făcut avansuri?

— Marty mai degrabă ar fi murit decât să lase pe cineva să-i spargă rozeta!

Danny aprinse lumina, îl trase sus pe Bordoni de lanţul cătuşelor şi îi întoarse capul în aşa fel încât să ajungă la nivelul unei dâre lungi de sânge de pe perete.

— Ăsta e prietenul tău. De-aia tu n-ai fost aici şi nu m-ai întâlnit niciodată. E un necaz pe care nu vrei să-l ai, aşa că stai deoparte şi închipuie-ţi că a fost un coşmar.

Bordoni dădu repede din cap. Danny îl lăsă liber, desfăcându-i cătuşele. Bordoni îşi strânse lucrurile de pe jos, fiind foarte atent cu trusa de scule. Ajuns la uşă, întrebă:

— Pentru tine e o chestie personală, corect?

Buddy Jastrow dispăruse demult, patru păhărele pe noapte n-ajungeau, manualele şi cursurile nu erau reale. Danny spuse:

— E tot ce am.

* * *

Rămas iar singur, Danny îşi fixă privirea pe fereastră şi văzu cum firmele cinematografelor se sting, transformând bulevardul într-o stradă întunecată oarecare. Adăugă „posibil partener de spargeri" la „înalt şi cărunt", „de vârstă mijlocie", „homosexual" şi „consumator de heroină". Ignoră protestele lui Bordoni cum că Marty nu era homo, considerându-le eronate, deşi sincere, şi se întrebă cât mai putea rezista în încăpere fără să înnebunească şi fără să rişte ca proprietarul sau altcineva din casa din faţă să treacă pe aici.

Să caute luminile unor case din care *el* s-ar fi putut uita încoace era stupid. Să caute cu privirea niscaiva forme sinistre era joacă de copii – genul de joacă la care se dedase şi el când era copil. Danny căscă, se aşeză pe scaun şi încercă să adoarmă.

Ajunse undeva aproape de somn, o scurtătură a extenuării unde nu era total inconştient, nu putea să emită gânduri şi vedea desene pe care nu le făcea el. Semne de

circulație, camioane, un saxofonist executând arpegii la instrumentul său, modele florale, un câine la capătul unui băț. Câinele îl făcu să tresară. Încercă să deschidă ochii, și-i simți grei și lipicioși și se lăsă să cadă iar în starea dinainte. Instrumente de autopsie fierbinți, scoase din sterilizator, Janice Modine, un Oldsmobile din '39 legănându-se pe suspensii, o privire înăuntru, Tim trăgându-i-o lui Roxy Beausoleil, o cârpă îmbibată în eter la nasul ei, ca fata să chicotească și să pretindă că îi place.

Danny se smulse din starea respectivă, iar ochii i se deschiseră în lumina ce se strecura printre draperii. Își înghiți flegma uscată, rememoră ultima imagine, se ridică și se duse să bea o gură de apă de la chiuvetă. Tocmai lua o înghițitură zdravănă din căușul palmei, când sună telefonul.

Al doilea țârâit, pauză, al treilea țârâit. Danny ridică receptorul.

— Karen?

Fata aproape că-și pierduse răsuflarea.

— Stația celor de la oraș. Caută-l pe omul de serviciu de la Griffith Park în parcarea observatorului, la capătul cărării spre munte. Doi morți, LAPD în alertă. Scumpule, știai că o să se întâmple una ca asta?

Danny spuse:

— Prefă-te că nu s-a întâmplat.

Trânti telefonul, își luă trusa pentru probe și ieși din abatorul tapițat. Se sili să nu alerge la mașină, rotindu-și ochii ca să observe dacă îl vede cineva. Nimeni. Griffith Park era la un kilometru și jumătate de-acolo. Își scoase mănușile de cauciuc, simți cum îl furnică mâinile, apoi demară.

***

Două mașini de poliție, în alb cu negru, i-o luaseră înainte. LAPD.

Danny parcă lângă ei, la poalele cărării, pe ultimul petic de asfalt de dinainte de zona montană care forma

perimetrul nordic al parcului. În parcare nu mai era nici o altă mașină și Danny văzu patru uniforme albastre undeva sus, unde cărarea dădea în pădure – un ascunziș clasic pentru boschetari și pentru perechile care nu-și permiteau prețul unei camere de hotel.

Danny consemnă ora – 6.14 dimineața –, își scoase insigna și începu să urce. Polițiștii mișunau, cu mâinile aproape de tocurile revolverelor, aruncând priviri sălbatice. Danny arătă spre tinicheaua lui.

— LASD, West Hollywood. Lucrez și eu la un caz în care cadavrul a fost aruncat pe un teren viran și în timp ce eram la secție, am auzit la radioul vostru că ați găsit ceva.

Doi polițiști dădură din cap. Doi îi întoarseră spatele, ca și cum un detectiv de la comitat era ultimul om. Danny înghiți în sec. Secția West Hollywood era la o jumătate de oră distanță, dar fraierii nici nu clipiseră la diferența de timp. Se traseră la o parte, ca să-i permită să arunce o privire. Danny avu parte de o priveliște infernală.

Doi bărbați morți, goi pușcă, întinși pe o parte pe o ridicătură de pământ înconjurată de tufe pitice. Rigiditatea, stratul de praf și frunzele care se lipiseră de ei sugerau că zăceau acolo de cel puțin douăzeci și patru de ore. Starea în care se aflau trupurile demonstra că muriseră pe Tamarind, la numărul 2307 Nord. Danny dădu niște tufișuri la o parte, îngenunche și îi permise Omului Cameră să se focalizaze pe detaliile de coșmar.

Bărbații erau plasați într-o poziție 69 – capul unuia spre vintrele celuilalt, capul celui de-al doilea spre vintrele primului –, iar organele genitale ale fiecăruia erau întinse spre gura perechii sale. Individului mai corpolent îi lipsea degetul arătător drept. Toți cei patru ochi erau intacți și larg deschiși. Victimele fuseseră tăiate exact ca Marty Goines, pe toată spinarea – și pe față. Danny examină părțile din față ale cadavrelor, presate una de alta: se puteau vedea sânge și reziduuri intestinale.

Se ridică în picioare. Polițiștii fumau, mișcându-se de colo colo și distrugând orice șansă de a preleva vreo

urmă. Își ridicară rând pe rând privirea spre el. Cel mai în vârstă dintre cei patru întrebă:

— Tipii ăștia-s ca al tău?

Danny spuse:

— Aproape identici.

Se gândi la aparatul de fotografiat din trusa pentru probe. De-ar putea să facă niște fotografii înainte ca polițaii de la LAPD să găsească rezolvarea *lor* la cazul *lui*!

— Cine i-a găsit?

Polițistul mai în vârstă îi răspunse:

— Omul de serviciu a văzut un boschetar alergând la vale și urlând, așa că a urcat aici, ca să vadă ce e. Ne-a sunat, s-a întors sus și i s-a făcut rău. L-am trimis acasă, iar când detectivii din divizia noastră vor ajunge aici, te trimitem și pe tine acasă.

Ceilalți polițiști izbucniră în râs. Danny nu reacționă și alergă până la mașină ca să-și ia aparatul foto. Ajunsese aproape de Chevroletul său când o mașină break, cea a medicului legist, însoțit de un detectiv, opri în parcare lângă celelalte mașini de poliție.

Un tip greoi, cu o față mare și umflată, se dădu jos din mașină și îl privi direct în ochi. Danny îl recunoscu din fotografiile apărute în ziare: sergentul detectiv Gene Niles din Brigada Hollywood, un tip băgat până peste cap în afacerea Brenda Allen. Scăpase fără să fi fost acuzat de ceva, dar pierduse trenul pentru gradul de locotenent, iar cariera îi era pe butuci. Se zvonise că nu lua mită, ci doar se înfrupta din favorurile fetelor păstorite de Brenda. Hainele tipului contraziceau ipoteza: un sacou modern, bleumarin, și pantaloni gri, cu dungă ca lama – haine de comandă, pe care nici un polițist onest nu și le putea permite.

Doi indivizi de la biroul legistului scoaseră două tărgi rabatabile. Danny îl văzu pe Niles ridicând capul și parcă adulmecându-l, din ce în ce mai curios și mai iritat: miros de polițist, picior străin pe teritoriul lui, un

tip prea tânăr ca să lucreze pentru Biroul Omucideri de la centru.

Îl întâlni la jumătatea drumului şi încercă să inventeze o poveste cu nişte chestii plauzibile, care să satisfacă un copoi viclean. Ajuns faţă-n faţă cu el, îi spuse:

— Sunt de la comitat.

Niles râse.

— Un pic confuz în privinţa jurisdicţiei, domnu' detectiv?

„Detectiv" – cuvânt rostit cu un dispreţ arogant, sinonim cu „cancer". Danny spuse:

— Lucrez la o crimă similară cu cele două de pe deal.

Niles îi sfredeli cu privirea.

— Dormi în hainele de zi, domnu' detectiv?

Danny strânse pumnii.

— Am fost în misiune toată noaptea.

— N-ai auzit că în nopţile astea poţi lua cu tine şi un aparat de ras, *detectivule*?

— Ai auzit vreodată de respect profesional reciproc, *Niles*?

Sergentul Niles se uită la ceasul de la mână.

— Ia uite, un tip care se ţine la curent cu ştirile! Hai să încercăm altfel: cum ai ajuns aici la douăzeci şi două de minute după ce am aflat de caz la noi la secţie?

Danny ştia că numai nişte coaie de oţel îl puteau scoate din încurcătură.

— Haleam o gogoaşă la Western şi era acolo un poliţai de la circulaţie cu staţia radio deschisă. Dar cum de ţi-a luat *ţie* atât de mult? Te-ai oprit pentru manichiură?

— Acum un an te-aş fi ras pentru vorbele astea.

— Acum un an erai pe cai mari. Vrei s-auzi de cazul meu sau vrei să rămâi îmbufnat?

Niles îşi culese o scamă de pe rever.

— Dispecerul zice că e vorba de o lucrătură de poponari. Urăsc poponăriile, aşa că dacă mai ai una la fel, nu vreau s-aud nimic. Roiul, *domnu' detectiv*! Şi procură-ţi nişte ţoale decente. Ştiu că Mickey Jidanu' are un magazin cu haine de lux unde le face reduceri băieţilor lui de mingi.

Danny se duse înspre maşină, văzând negru în faţa ochilor. Coborî din parc pe Los Feliz şi Vermont, oprindu-se la un telefon public, de unde îl sună pe doctorul Layman şi îi spuse că doi tovarăşi de criptă de-ai lui Goines erau pe drum şi că trebuia să-i înhaţe cu orice preţ pentru autopsie. Un minut mai târziu maşina lui Niles şi breakul medicului legist se îndreptau spre sud fără lumini sau sirene, într-un cortegiu ce ucidea o frumoasă dimineaţă de iarnă. Danny le lăsă un avans de cinci minute, o luă pe scurtătură spre centrul oraşului şi parcă la umbră, peste drum de rampa de încărcare a morgii. Trecură paisprezece minute până la apariţia caravanei. Niles se dădu în spectacol dirijând peste rampă târgile acoperite cu cearşafuri. Norton Layman ieşi să le dea o mână de ajutor. Danny îl auzi cum îl certa pe Niles pentru că separase cadavrele.

Rămase în maşină, în aşteptarea rezultatelor de la Layman. Se lungi cât mai mult pe scaunul din faţă, închise ochii şi încercă să doarmă, ştiind că doctorul putea avea nevoie de patru ore sau chiar mai mult pentru examinarea cadavrelor. Somnul nu voia să-i vină. Se anunţa o zi toridă : maşina începea să fiarbă, iar tapiţeria maşinii deveni lipicioasă. Danny era gata să aţipească. Apoi îşi aminti de minciunile lui, de ceea ce putea şi ce nu putea să-i spună cuiva. Reuşise să mintă cu nerușinare în faţa poliţiştilor în uniformă, apoi o dăduse cotită, spunând că fusese într-o gogoşerie la şase dimineaţa şi dând astfel de înţeles că fusese în compania unei femei. Fusese nevoit s-o mintă moderat pe Karen Hiltscher, ca să-l ajute să ducă treaba la bun sfârşit pe Tamarind, la 2307. Nu putea să-i destăinuiască nimănui conţinutul trusei lui de probe. Trebuia să-i anunţe pe cei de la LAPD despre scrisoarea care îl informa unde se aciuase Marty Goines, să plaseze informaţia la o dată ulterioară, ca să nu pară nimic senzaţional, şi să-i lase pe cei de la oraş să descopere singuri locul grozăviei. Leo Bordoni era o necunoscută, dar probabil că era un puşcăriaş

îndeajuns de pățit ca să-și țină gura. Mai trebuia să inventeze o poveste despre locurile pe unde umblase ieri – un raport fals către Dietrich părea cea mai eficientă diversiune. Mai erau apoi marile spaime și marile întrebări: dacă LAPD cerceta amănunțit lucrurile pe Tamarind, era posibil ca vreun localnic să declare că văzuse un Chevrolet cafeniu model '49 parcat acolo peste noapte? Să profite oare de informațiile lui personale și să perie singur zona, căutând martori? Să raporteze abia după aceea primirea scrisorii și să spere că reacția cea mai dură ar fi legată doar de faptul că *nu* oferise informația mai devreme ? Dacă LAPD hotăra s-o lase mai moale cu cele două crime – Niles fiind un polițist care detesta „cazurile cu poponari" –, oare vor mai cerceta apartamentul? *El* preluase telefonul de la Lexington State Hospital, prin Karen Hiltscher. Dacă lucrurile se încurcau, oare fata va da totul în vileag ca să scape? Sau rivalitatea dintre LASD și LAPD va reduce întreaga încurcătură la ceva ce-l va afecta numai pe el?

Căldura reflectată de parbriz și numeroasele scurtcircuite iscate în creierul lui Danny îl făcură să aţipească. Crampele și strălucirea soarelui îl făcură să se trezească – transpirat și cu mâncărimi pe piele. Piciorul lui atinse claxonul și un somn negru, fără vise, se transformă într-un torent de zgomote ce se izbeau de toți cei patru pereți afurisiți din jur. Danny se uită la ceas, văzu că era 12.10 și că fusese inconștient cel puțin patru ore. Poate că doctorul terminase cu morții lui. Danny ieși din mașină, se întinse, ca să scape de crampe, și trecu strada spre morgă.

Layman era în picioare, lângă rampă, își lua prânzul pe una din mesele de autopsie, ce fusese acoperită cu un cearșaf pentru cadavre – fața lui de masă. Îl văzu pe Danny, înghiți o îmbucătură dintr-un sendviș și spuse:

— Arăți rău de tot.

— Chiar atât de rău?

— Arăți și speriat.

Danny căscă. Îl dureau gingiile.

— Am văzut cadavrele şi nu cred că ălora de la LAPD le pasă. Asta e ceva de speriat.

Layman îşi şterse gura cu un colţ de cearşaf.

— Mai am câteva sperieturi pentru tine. Momentul decesului: cu douăzeci şi şase până la treizeci de ore în urmă. Amândoi bărbaţii au fost violaţi anal, iar posesorul spermei are grupa sanguină 0-I, cu Rh pozitiv. Rănile de pe spate sunt făcute în mod cert cu beţe *zoot*, identice ca mărime şi conţinut al fibrelor cu cele din cazul Martin Mitchell Goines. Bărbatul cu degetul lipsă a murit în urma unei răni la gât, produsă de un cuţit cu lama zimţată, bine ascuţit. Nu am determinat cauza decesului celuilalt bărbat, dar pun pariu că e vorba de o doză de barbiturice. Amicului fără deget i-am găsit o capsulă spartă şi acoperită cu vomă chiar sub limbă. Am analizat un pic de pudră din ea şi am dat de un amestec preparat manual: parte secobarbital de sodiu, parte stricnină. Secobarbitalul acţionează instantaneu, inducând pierderea cunoştinţei, iar stricnina ucide. Cred că individul cu degetul lipsă a avut o indigestie, a vomitat o parte din drog şi s-a străduit să scape cu viaţă, luptându-se cu omul cu cuţitul. Asta trebuie să se fi întâmplat când şi-a pierdut degetul. După ce le fac analizele de sânge şi le pompez stomacul amândurora, o să ştiu cu certitudine. Cel cu degetul lipsă era mai corpolent şi avea un debit de sânge mai mare. De aceea nu l-a ucis amestecul ăla, aşa cum s-a întâmplat cu celălalt amic al nostru.

Danny se gândi la numărul 2307 şi la urmele de vomă amestecată cu sânge.

— Şi muşcăturile de pe stomac?

Layman zise:

— Inumane, dar umane. În rănile respective am găsit salivă de la un ins cu grupa de sânge 0-I şi sucuri gastrice umane, însă muşcăturile erau prea haotice şi multiplu suprapuse, aşa că n-am putut să luăm mulaje. Dar am obţinut trei muşcături individuale de dinţi – toate prea

mari pentru a fi atribuite vreunui om şi mult prea mărunţite la bază pentru a identifica un dinte anume. Am făcut şi un mulaj dentar dintr-o muşcătură. Tipul poartă o proteză, Danny. Foarte probabil peste dinţii proprii. Poate fi din metal sau dintr-un material sintetic. Pot fi dinţi luaţi de la cadavre de animal. Şi i-a fixat în aşa fel încât să poată mutila *şi* înghiţi concomitent. Nu sunt dinţi umani şi, deşi ştiu că nu sună prea profesionist, cred că nici nenorocitul ăsta nu are cum să fie uman.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Ellis Loew desfăşura ceremonia în biroul său, iar Mal şi Dudley Smith îi erau martori oficiali. Buzz Meeks stătea în picioare în faţa mesei de conferinţă şi ţinea mâna dreaptă ridicată. Loew recită jurământul:

— Turner Meeks, juri pe Biblie să-ţi duci la îndeplinire cu loialitate şi conştiinciozitate datoria de anchetator special al Diviziei Marelui Juriu de pe lângă Biroul Procuraturii Districtuale a oraşului Los Angeles, respectând legile municipalităţii şi apărând drepturile şi proprietatea cetăţenilor ei?

Buzz Meeks spuse:

— Sigur.

Loew îi înmână o legitimaţie cu fotografie şi insigna de angajat al Procuraturii. Mal se întrebă cu cât de mult putea să-l plătească Howard Hughes pe ticălos. Se gândi că trebuie să fie o sumă în jurul a trei mii de dolari.

Urmă un şir de bătăi prietenoase pe spate. Dudley li se alătură lui Meeks şi Loew în şirul felicitărilor. Mal se gândi că zvonul acela cunoscut continua să circule: Meeks credea că el fusese în spatele canonadei care îl trimisese la pensie, deşi autorul era de fapt Jack D., iar lui îi trecuse supărarea după ce Buzz ieşise din LAPD. Lasă-l să creadă. Orice era bine-venit dacă îl putea ţine la o distanţă cât mai mare pe noul său coleg – atât cât era posibil când e vorba de doi poliţişti cu aceeaşi misiune.

Şi pe Dudley Smith. Poate chiar şi pe Loew.

Mai îi privi pe cei trei cum toastau împreună, bând whisky Glenlivet din pahare de cristal. Își luă carnețelul, așezându-se la capătul îndepărtat al mesei. Meeks și Dudley conversau vioi, iar Ellis îi aruncă o privire încruntată, care se traducea prin „Să trecem la treabă". Încuviințarea lui Loew îi semnala că răceala lor era doar temporară. Mai se gândi: ar trebui ca el să-mi fie îndatorat, iar acum îi sunt eu dator. Ridicând pixul, ca să ia notițe, simți cum îi zvâcnesc încheieturile degetelor. Știa că Loew avea dreptate.

* * *

După incidentul cu Celeste se urcase în mașină și mersese fără vreo țintă anume până când mâna a început să i se umfle. Apoi a avut parte de o durere atroce, care i-a îngreuiat toate planurile de a-l consola pe fiul său. Făcu o oprire la Spitalul Central, arătă insigna și primi un tratament special: o injecție cu ceva care îl înălță la ceruri mai tare decât zece zmeie în timp ce i se extrăgeau fragmentele de dinți din degete și i se dezinfecta rana, ce i-a fost apoi cusută și bandajată. Sună acasă și vorbi cu Stefan, încercând să se justifice pentru ce făcuse, spunându-i că Celeste îl rănise și mai rău și că voia să-i separe pentru totdeauna pe ei doi. Băiatul păruse șocat, năuc, bâlbâise detalii despre fața însângerată a Celestei, dar încheiase conversația spunându-i „tată" și „te iubesc".

Iar acea mică injecție de speranță îl făcu să raționeze ca un polițist. Îl sună pe Ellis Loew, îi spuse ce se întâmplase, îi zise că vor urma lupte între avocați pentru custodie și îl întrebă cum să facă să nu-i permită Celestei să îl reclame la poliție și să obțină astfel un avantaj în fața lui. Loew preluă inițiativa: se deplasă la Celeste și o transportă la spitalul Hollywood Presbyterian, unde o aștepta avocatul ei. Tipul i-a făcut fotografii cu fața învinețită și plină de sânge. Loew l-a convins să nu depună plângere împotriva unui anchetator de la Procuratură, amenințându-l cu represalii și promițându-i că dacă era

de acord, n-o să intervină în disputa asupra custodiei copilului. Avocatul acceptă. Nasul spart al Celestei a fost reparat, apoi doi chirurgi stomatologi au început să-i repare gingiile şi dantura aproape distrusă. Plin de furie, Loew l-a sunat pe Mal la un telefon public unde acesta aştepta apelul şi i-a spus:

— Te descurci tu cu puştiul. Să nu mai îmi ceri niciodată vreun alt favor.

Atunci Mal s-a întors acasă, unde l-a găsit pe Stefan dormind. Dinspre băiat venea mirosul vechiului sedativ european al lui Celeste – şnaps şi lapte cald. Mal îl sărută pe puşti pe obraz, apoi, cu o valiză plină de haine şi cu dosarele lui Lesnick după el, se mută la un motel de pe Olympic, colţ cu Normandie, aranjă cu o poliţistă pe care o cunoştea să verifice o dată pe zi cum îi merge băiatului, adormi cu ajutorul unui calmant în patul străin şi se trezi gândindu-se la Franz Kempflerr.

Nu izbutea să-şi mute gândul de la el şi nu reuşea să găsească nici un fel de argumente raţionale care să-l facă să creadă că Celeste minţise. Dar dădu o serie de telefoane, făcând rost de un avocat – Jake Kellerman, un tip pragmatic, care a fost de părere că mutarea cea mai înţeleaptă ar fi amânarea repetată a termenelor de înfăţişare în tribunal, căci astfel procesul de stabilire a custodiei se prelungea până în momentul în care căpitanul Considine va deveni un erou al marelui juriu. Kellerman îl sfătui să stea departe de Celeste şi de Stefan, îi spuse că îl va căuta curând pentru a stabili o strategie şi îl lăsă cu mahmureala dată de Demerol, cu încheieturile pumnului îndurerate şi cu certitudinea că ar fi trebuit să-şi ia o zi liberă, în care să stea departe de şef.

Dar tot nu putea scăpa de Kempflerr.

Studierea dosarelor lui Lesnick era doar o încercare de distragere a atenţiei. Ajunse să analizeze îndeaproape cazul Claire De Haven şi fiecare însemnare legată de ea îl stârnea. Ştia că deocamdată nici nu se punea problema

unui interogatoriu direct. Prima lui prioritate trebuia să fie infiltrarea unui agent operativ. Totuşi scufundarea în trecutul femeii devenise ispititoare şi atunci când dădu peste un amănunt care îi scăpase – Mondo Lopez se lăudase în faţa psihiatrului cu rochia pe care o furase dintr-un magazin pentru cea de-a treizeci şi treia zi de naştere a lui Claire, în mai 1943, ceea ce însemna că femeia era exact de vârsta *lui* –, se duse cu dosarul femeii şi al nazistului la biblioteca publică, pentru documentare.

Scană ore întregi microfilme, exilându-l pe neamţ şi concentrându-se asupra femeii.

Buchenwaldul eliberat, apoi procesul de la Nurnberg, cu marii lideri nazişti declarând că nu făcuseră altceva decât să execute nişte ordine. Incredibila brutalitate mecanizată. Sleepy Lagoon, o cauză dreaptă, apărată de cine nu trebuia. Claire De Haven trebuie să fi apărut în ziare la ora debutului ei în societate. Bănuială confirmată: vara lui 1929, Claire la nouăsprezece ani la balul Las Madrinas, o poză alb-negru ceţoasă, care abia sugera că ar putea fi ea.

Cum Kempflerr fusese eclipsat de Goring, Ribbentrop, Donitz şi Keitel, femeia apăru şi mai clar conturată. Mal sună la Circulaţie, de unde primi dosarul ei de conducătoare auto, apoi se deplasă în Beverly Hills, unde îi ţinu casa sub supraveghere. După două ore de aşteptare Claire plecă de acasă. Fotografia ei era profeţia împlinită a frumuseţii. Era zveltă, cu părul castaniu şi doar câteva fire argintii, având un chip de o frumuseţe naturală de excepţie, dar *puternic*. Îi urmări Cadillacul până la Villa Frascati. Femeia se întâlni să ia prânzul cu Reynolds Loftis – tipul acela de bărbat doldora de demnitate pe care îl văzuse în o grămadă de filme. Ceru ceva de băut la bar, urmărindu-i pe cei doi: un actor de prim-plan şi Regina Roşie se ţineau de mână şi se sărutau peste masă din cinci în cinci minute – indiscutabil, iubiţi. Îşi aminti declaraţia făcută lui Lesnick de Loftis – „Claire e singura femeie pe care am iubit-o" – şi se simţi gelos.

Paharele şi scrumierele loviră masa. Mal se întoarse din trecut – svastici şi laţuri de spânzurătoare – şi îi văzu pe camarazii de vânătoare ai Roşiilor fixându-l cu privirea. Dudley îi împinse un pahar curat şi sticla. Mal i-o împinse înapoi, apoi zise:

— Locotenente, ai dat-o în bară cu mexicanii. Iar ce spun acum e oficial. Părerea mea e că pe moment trebuie să renunţăm la interogatoriile directe până când Meeks ne procură probe solide, pe care să le folosim pentru puneri sub acuzare valide. Propun să ne ocupăm exclusiv de tipii de stânga din afara AUFT, să-i transformăm în martori favorabili nouă, să-i convingem să ne ofere informaţii şi să plantăm un informator cât mai curând posibil. Propun să ne protejăm în privinţa mexicanilor, introducând câteva pasaje explicite în articolele politice din presă. Ed Satterlee e prieten la cataramă cu Victor Reisel şi Walter Winchell, care îi urăsc pe comunişti, şi probabil că tipii din AUFT le citesc comentariile. Ceva de genul „Echipa marelui juriu din L.A., care plănuia să conducă o anchetă despre influenţa comunistă în Hollywood, s-a văzut nevoită să-şi amâne acţiunea din cauza lipsei de fonduri şi a luptelor politice interne". Fiecare stacojiu din AUFT ştie ce s-a întâmplat deunăzi la Variety International, aşa că ar fi mai bine să facem o pauză şi să-i lăsăm să doarmă.

Toţi ochii se aţintiră pe irlandez. Mal se întrebă cum va răspunde la provocare în faţa a doi martori cu o logică irefutabilă. Dudley spuse:

— Nu pot decât să-mi cer scuze pentru faptele mele, Malcolm. Erai circumspect, iar eu m-am încăpăţânat şi am greşit. Dar cred că înainte de a ne retrage şi a acţiona pe furiş, ar trebui s-o strângem cu uşa pe Claire De Haven. Ea e pârghia care poate da în gât eminenţele cenuşii, e neprihănită din perspectiva marelui juriu, iar înfrângerea ei îi va demoraliza pe toţi sărmanii îndrăgostiţi

de ea. N-a avut niciodată de-a face cu poliţia şi cred că s-ar pierde cu firea.

Mal râse.

— O subestimezi. Şi bănuiesc că tu vrei s-o strângi cu uşa?

— Nu, flăcău. Cred că tu ar trebui s-o faci. Dintre noi toţi, tu eşti singurul care are un aer idealist. Un poliţist copil, cu nişte mănuşi de copil şi multă cruzime. O s-o dai gata cu dreapta aia teribilă a ta.

De la celălalt capăt al mesei, Ellis mimă cuvintele „Nu eu", cu ochii fixaţi pe Mal. Buzz Meeks sorbea din whisky. Mal tresări, întrebându-se cât de multe ştia Dudley despre incidentul din familia lui.

— E o fază de ageamiu, locotenente. Ai dat-o în bară o dată şi acum mă rogi pe mine s-o dreg. Ellis, abordarea directă e un căcat. Spune şi tu.

Loew interveni:

— Mal, controlează-ţi limbajul, pentru că eu sunt de acord cu Dudley. Claire De Haven e o femeie promiscuă, iar acest gen de femei sunt dezechilibrate. Aşadar, sunt de părere că ar trebui să riscăm. Între timp Ed Satterlee încearcă să coopteze un tip pentru noi, unul pe care l-a cunoscut în timpul seminarului şi care s-a infiltrat în celulele comuniste din Cleveland. E un profesionist, dar nu lucrează ieftin. Chiar dacă varianta De Haven eşuează şi cei din AUFT sunt avertizaţi în legătură cu noi, tipul va fi în stare să se apropie de ei cu atâta subtilitate, încât nu-l vor mirosi nici într-un milion de ani. Şi sunt sigur că putem face rost de bani pentru el de la domnul Hughes. Corect, Buzz?

Buzz Meeks îi făcu cu ochiul lui Mal.

— Ellis, dacă tipa e într-adevăr unsă cu alifiile alea, n-aş trimite un băiat de seminar s-o obosească. Howard ar putea-o face chiar el. Îi plac farsele, aşa că l-am putea trimite mascat.

Loew dădu ochii peste cap. Dudley Smith râse, ca şi cum ar fi auzit un banc tare la Elks Club. Meeks făcu din

nou cu ochiul, testând terenul – tu m-ai împuşcat în '46? Mal se gândi că soarta procesului de custodie depindea de un bufon, de un poliţist bătăuş şi de un avocat ambiţios. Dar numai după ce Loew izbi cu palma în masă, punând astfel capăt întrevederii, înţelese că va trebui să dea ochi cu Regina Roşie, devenind astfel propriul lui pion.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Danny își petrecu dimineața următoare în apartamentul *lui*, aducându-și dosarul la zi, cu toate informațiile recent apărute despre cele două noi victime din cazul *lui*.

După douăzeci și patru de ore avea următoarele date:

Nici o identificare a victimelor doi și trei. Doctorul Layman, fiind patologul municipalității, era la curent cu rezumatele rapoartelor de la Divizia Hollywood și urma să-l sune dacă și când va afla numele cadavrelor. Sunase deja ca să-i comunice că sergentul Gene Niles conducea investigația LAPD, că o considera lipsită de interes și încerca s-o claseze rapid, pentru a se putea ocupa de jefuirea unui depozit de blănuri – cazul promitea să facă să curgă cerneala ziarelor și să șteargă rușinea din cazul Brenda Allen, care îl costase pierderea soției și a copiilor. Polițiști în uniforme interogau boschetarii din Griffith Park, fără să obțină vreun rezultat. Niles însuși mângâiase cu bastonul de cauciuc doi mâncători din gunoaie cu dosare penale pentru agresiune asupra minorilor. Raportul autopsiei, redactat de Layman pe șaptesprezece pagini – unde se specifica faptul că cel mai mic dintre indivizi sucombase din cauza unei supradoze de barbiturice –, fusese ignorat de Niles și de ceata de lachei în uniformă detașați să lucreze cu el. Doctorul era convins că era vorba de un „anti-sindrom Black Dahlia": cele trei cadavre găsite până acum avuseseră parte de un total de patru articole, toate în interiorul ziarelor. Jurnaliștii se feriseră de subiect fiindcă Marty Goines era un gunoi,

iar toată poveste era cu poponari şi n-o puteai publica fără ca Legiunea pentru Decenţă şi Mamele Catolice Responsabile să nu ţi-o tragă într-un fel sau altul.

Căpitanul Dietrich îl ascultase ieri, atent la fapte, ipoteze, omisiuni, minciuni, inclusiv cea mai gogonată – povestea cu gogoşeria, ce îi acoperea incursiunea de pe Tamarind 2307, pe care încă nu o raportase. Dăduse din cap gânditor, apoi îi spusese că va *încerca* să obţină o cooperare interagenţii cu LAPD. Ajutorul altor poliţişti de la comitat nici nu intra în discuţie: ceilalţi trei detectivi ai secţiei erau ocupaţi până peste cap, iar Biroul de Detectivi al Comitatului ar fi considerat afacerea Goines un fel de Mickey Mouse cu prea multe probleme, mai ales acum, când se implicaseră şi poliţiştii de la LAPD. Avea un amic care lucra în tura de zi la Hollywood, un locotenent pe nume Poulson, care rămăsese în relaţii bune cu Mickey C., în ciuda afacerii Brenda A. Şeful îi promise lui Danny că va discuta cu el despre formarea unei echipe comune de detectivi de la Omucideri, iar la sfârşit îi repetă că totul depindea de calitatea victimelor. Dacă numerele doi şi trei erau nişte drogaţi, foşti deţinuţi sau poponari – la revedere. Dacă erau indivizi normali, poate ieşea ceva. Şi dacă, odată formată o echipă LAPD/LASD, nu se întâmpla ceva nou, ancheta se suspenda în zece zile, iar cazul Martin Goines, mortul de pe 01.01.1950, urma să fie aruncat printre alte dosare nesoluţionate.

Despre probele culese de pe Tamarind 2307:

Cu două excepţii, doar chestii repetitive – ceea ce Hans Maslick numea „duble negaţii pentru dovedirea afirmaţiilor". Obţinuse un al doilea set de amprente, care se potriveau cu degetul lipsă al individului corpolent. Layman le luase şi el amprentele celor doi. Pasta albă pe care o culesese era în mod evident un adeziv dentar, ceea ce îl convinsese în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută pe Layman de probabilitatea ipotezei protezei dentare. Leo Bordoni nu atinsese nimic în timp ce se afla în cameră, deci nu lăsase vreo amprentă. Danny fusese

nevoit să lase cele trei seturi de haine în apartament, în caz că asasinul ar fi fost capturat şi ar fi declarat că le lăsase împăturite pe scaunul de toaletă. Eşantioanele de praf şi noroi erau inutile până nu avea un suspect cu care să le confrunte, ceea ce îi lăsa doar două puncte avans faţă de LAPD şi de asasin: fotografiile urmelor de sânge şi şansa de a cerceta singur apartamentul de pe Tamarind Street dacă cei de la oraş o lăsau moale cu investigaţia. Coşmaruri şi riscuri.

Ieri, după ce plecase de la morgă, trecuse pe la un atelier foto, unde plătise de patru ori preţul normal pentru a developa imediat rolele de film. Tipul de la tejghea s-a uitat cam chiorâş, văzând cât de ponosit arăta, dar i-a luat banii. Apoi Danny a aşteptat să termine treaba. O oră mai târziu, când omul i-a înmânat negativele şi fotografiile, comentariul lui a fost „Pereţii ăştia sunt ceea ce numiţi voi artă modernă?" Danny a râs şi-a tot râs până ce a ajuns acasă, dar hohotele i-au pierit când a agăţat fotografiile pe perete, pe o planşă cu probe pe care o montase lângă raftul cu dosare.

Sângele în alb-negru era ţipător şi nenatural. Erau fotografii pe care nu le va putea arăta nimănui chiar dacă ar fi rezolvat tot cazul. Gândul că îi aparţineau exclusiv lui era liniştitor. Petrecu ore întregi doar zgâindu-se la ele şi distingând forme înăuntrul formelor. Scurgerile deveniră stranii apendice corporale, iar jeturile de sânge – cuţite care le retezau. Conexiunile vizuale deveniră atât de ilogice, încât se văzu nevoit să se întoarcă la textele de şcoală: exemple de însemne făcute cu sânge. Cazurile în speţă erau toate din Germania şi Europa de Est. Era vorba de psihopaţi şi de fantasmele lor vampirice, în care stropeau cu sângele victimelor obiecte aflate la îndemână, etalându-şi nebunia prin crearea de imagini cu semnificaţii infime sau fără nici o semnificaţie. Nimic care să semene cu litera W, nimic legat de vreo proteză dentară.

Proteza dentară.

Singurul indiciu serios ce putea apărea şi la victimele doi şi trei.

Inuman.

Puteau fi dinţi de oţel, dinţi de plastic, dinţi de la cadavrele unor animale. Următorul pas în anchetă era unul funcţionăresc: indivizi capabili să confecţioneze proteze dentare, în combinaţie cu „înalt, vârstă mijlocie", „cărunt", „grupa sanguină 0-I, Rh pozitiv" şi cadrul temporal adecvat.

Ace în carul cu fân.

Ieri făcuse primul pas: cercetase lista laboratoarelor dentare din cele şaptesprezece secţiuni diferite ale *Paginilor aurii* din oraş şi comitat. Un total de 349, plus – în cazul posibilei utilizări a unui cadavru de animal – 93 de ateliere de taxidermie. Un telefon dat la un laborator ales la întâmplare şi o conversaţie îndelungată cu unul dintre laboranţi i-a furnizat următoarea informaţie: 349 era o cifră prea mică. L.A. era printre marii producători din industria protezelor dentare. Unele laboratoare nu apăreau în *Paginile aurii*, iar unii stomatologi aveau aparatură de producere a protezelor chiar în cabinetele lor. Dacă un individ ştia să facă proteze dentare umane, atunci îşi putea folosi aceleaşi abilităţi pentru producerea protezelor cu dinţi de plastic sau de animale. *El*, personal, nu auzise de vreun laborator specializat în măcelărirea animalelor, mult noroc, detectiv Upshaw, şi treci la muncă, fiindcă e de unde.

Apoi Danny se deplasă la secţie. Karen Hiltscher tocmai intra iarăşi în tură. Îi duse ciocolată şi flori, ca să-i potolească şi curiozitatea faţă de povestea de pe Tamarind, şi orice nemulţumire faţă de noul val de favoruri pe care voia să i le ceară: verificarea *tuturor* dosarelor din secţie, pentru bifarea celor care aveau menţionate proteze dentare şi eliminarea celor care nu corespundeau descrierii fizice şi a grupei de sânge în cauză, precum şi telefoane date laboratoarelor de pe listă, pentru a identifica angajaţii bărbaţi cu aceleaşi semnalmente fizice. Fata luă cadourile.

Păru nemulţumită şi surprinsă, nu menţionă povestea de pe Tamarind şi acceptă, cu o guriţă bosumflată *à la* Bette Davis, să facă ce îi cerea „în timpul ei liber". El nu insistă: fata ştia că de-acum îl are la mână.

Danny termină de clasat hârtiile de la dosar, gândindu-se că Tamarind Street constituia un teritoriu virgin pentru anchetă şi întrebându-se dacă partenerul de jafuri menţionat de Leo Bordoni avea vreo legătură cu cazul, dar şi dacă băiatul cu faţa arsă din trecutul lui Marty Goines era sau nu implicat. Raportul său avea acum cincizeci de pagini. Îşi petrecuse cincisprezece din ultimele douăzeci şi patru de ore scriind. Rezistase tentaţiei de lua la purecat întregul Tamarind, de a urmări, cerceta, interoga vecinii, de a-i devansa pe cei de la LAPD. Dacă Niles ar fi aflat cumva de locul acela, Layman l-ar fi informat. Era foarte probabil ca viaţa de pe acea stradă să continue ca de obicei, iar locuitorii ei să fi uitat micile detalii ce pot duce la rezolvarea unui caz. Să-i comunice telefonic lui Dietrich informaţia venită de la Lexington Hospital, ca şi cum tocmai auzise de ea, iar apoi s-o prelucreze pe Karen în privinţa minciunii? Sau s-o facă mai târziu, de vreme ce nu exista nici un risc ca şeful să-i ofere cazul prietenului său din LAPD, adică poveştii cu interagenţia, pe care chiar *el* o ceruse?

Nici o îndoială. Danny o luă cu maşina pe Hollywood, îndreptându-se spre Tamarind.

Zona *era* absolut normală. Era mai cald ca în urmă cu două zile, lumea circula pe trotuare, oamenii stăteau fie pe verande, fie în curte, tunzându-şi iarba sau gardurile vii. Danny parcă maşina şi îşi începu investigaţia. Zero pe toate fronturile la începutul după-amiezii în cartier: nimic straniu, nici un vehicul străin, nici un fel de informaţii despre Marty Goines, nimic neobişnuit la numărul 2307, în garaj sau în apartamentul de deasupra. Nici o faţă străină, nici un zgomot suspect. Zero. Şi nimeni nu menţiona Chevroletul lui cafeniu, parcat pe stradă. Începuse să se simtă foarte mândru de manevrele lui, când o

bătrânică ce-şi plimba schnautzerul pitic îi răspunse la prima întrebare cu un da.

Cu trei nopţi în urmă, în jurul orei 10, se plimba cu Wursti şi văzuse un bărbat înalt, cu un superb păr argintiu, îndreptându-se spre garajul de la 2307, cu câte un „beţiv împleticit" de o parte şi de alta a lui. Nu, nu-i mai văzuse pe cei trei înainte. Nu, nu auzise după aceea nici un zgomot straniu dinspre garaj. Nu, n-o cunoştea pe proprietăreasa casei din faţă. Nu, bărbaţii nu vorbeau între ei, iar ea se îndoia că ar fi fost în stare să-l identifice pe cel cu părul argintiu dacă l-ar mai fi văzut o dată.

Danny o lăsă pe bătrânică şi se întoarse la maşină, hotărât să ţină numărul 2307 sub observaţie. Instinctul îl fulgeră puternic:

Da, asasinul ţinuse şi el apartamentul sub observaţie, ca să vadă dacă apăreau poliţiştii. Da, stabilise dinainte să arunce cadavrele în Griffith Park. Numele lui Goines nu apăruse în ziare, fiindcă era un simplu vagabond, iar asasinul ştia că locul crimei nu era dezvăluit de publicitatea făcută cazului Goines. Singurii cunoscuţi ai lui Goines care aflaseră de soarta lui Marty erau cântăreţii de jazz pe care îi chestionase, ceea ce îi elimina dintre suspecţi – odată ce Goines era identificat de poliţie, nici un asasin deştept nu ar mai fi adus viitoarele victime în apartamentul mortului. *Ceea ce însemna că dacă oamenii legii nu-şi făceau apariţia în forţă pe Tamarind Street, asasinul putea aduce şi alte victime acolo. Ţine informaţiile pentru tine, stai la pândă, roagă-te ca asasinul să nu te fi văzut intrând – pe tine sau pe Bordoni – şi nici să nu fi remarcat interogatoriile de astăzi, stai cuminte şi s-ar putea ca tipul să apară agale în viaţa ta, cu numărul patru la braţ.*

Danny rămase cu ochii pe casă şi oglinda retrovizoare aţintită spre garaj. Timpul se scurgea cu încetinitorul. Pe lângă el trecu un bărbat care arăta ciudat, două bătrâne ce împingeau nişte cărucioare de supermarket, apoi o ceată de băieţi gălăgioşi, cu jachete pe care scria

„Hollywood High". Se auzi urletul unei sirene de poliție ce se apropia. Danny se gândi la codul 3: probleme pe bulevard.

Apoi totul se acceleră.

O femeie în vârstă deschise ușa de la intrarea la numărul 2307. O mașină a poliției, dar fără însemne, opri în fața garajului. Sergentul Gene Niles coborî, privi peste drum și îl văzu – țintă ușoară, așezată în mașina cu care fusese ieri-dimineață în Griffith Park. Niles se îndreptă spre el. Femeia îl interceptă, arătând spre apartamentul de deasupra garajului. Niles se opri. Femeia îl prinse de mâneca hainei. Danny trecu în revistă toate variantele de minciuni posibile. Niles se lăsă condus spre garaj. Danny simți că îl trec nădușelile și o porni spre secție, ca să se protejeze cât de cât.

* * *

Dietrich stătea chiar la intrare, fumând cu poftă o țigară. Danny îl prinse de braț și îl conduse în intimitatea biroului său. Dietrich acceptă, întorcându-se spre el când Danny închise ușa.

— Tocmai m-a sunat locotenentul Poulson. Iar pe el l-a sunat Gene Niles, pentru că a primit un telefon de la proprietăreasa apartamentului în care a stat Martin Goines. Sânge și haine pline de sânge în tot apartamentul, la un kilometru și jumătate de Griffith Park. Unul de-al nostru și doi al celor de la LAPD. E clar că au fost omorâți acolo, iar tu ai fost văzut stând la pândă, după care ai șters-o. De ce? Vreau să aud o scuză ca lumea, ca să nu fiu nevoit să te suspend.

Danny avea răspunsul gata pregătit:

— Azi-dimineață m-a sunat acasă un tip de la Lexington State și mi-a spus că primiseră o scrisoare de la Marty Goines, adresată unui alt pacient. Adresa expeditorului era Tamarind, numărul 2307 Nord. M-am gândit la discuția pe care am avut-o și cum ne-am pus noi bine cu Poulson, cum am cooperat, deși Niles e măgar. Dar n-am avut încredere că LAPD o să cerceteze cum trebuie zona, așa

că am făcut-o eu. Tocmai făceam o pauză în maşină în momentul în care m-a văzut Niles.

Dietrich luă o scrumieră şi îşi stinse ţigara.

— Şi nu m-ai sunat? Cu o pistă atât de serioasă?

— M-am grăbit, domnule. Îmi cer iertare.

Dietrich spuse:

— Nu sunt sigur că înghit povestea ta. De ce n-ai vorbit cu proprietăreasa înainte să cercetezi zona? Poulson zice că Niles i-a spus că femeia era vânătă la faţă. Ea a fost cea care a descoperit oroarea.

Danny înălţă din umeri, încercând să diminueze importanţa întrebării.

— Am bătut la uşă mai devreme, dar probabil că fata aia bătrână nu m-a auzit.

— Poulson mi-a zis că pare o damă dezgheţată. Danny, nu cumva erai acolo pentru că veneai de la un matineu?

Nu înţelese întrebarea.

— Cum adică, de la cinematograf?

— Nu, de la păsărici. Gagica ta îşi are cuibul lângă gogoşeria aia unde-ai auzit ieri staţia poliţiei, iar Tamarind e pe-aproape. Ţi-o puneai pe leafa comitatului?

Vocea lui Dietrich se înmuiase. Danny îşi făcu ordine în minciuni.

— Am cercetat zona, pe urmă mi-am pus-o. Mă odihneam în maşină când a apărut Niles.

Dietrich zâmbi/ se strâmbă. Telefonul de pe biroul lui începu să sune. Ridică receptorul, apoi spuse:

— Da, Norton, e aici.

Ascultă, apoi adăugă:

— O întrebare: ai aflat cine sunt cei doi bărbaţi?

Tăcere lungă. Danny se bâţâia lângă uşă. Karen o deschise şi lăsă un teanc de hârtii pe biroul căpitanului, apoi ieşi cu privirea plecată. Danny se gândi: nu-l lăsa pe şefu' să-i spună că am o gagică şi n-o lăsa nici pe ea să-i spună şefului când am primit telefonul de la Lex. Dietrich zise:

— Stai aşa, Norton! Vreau să vorbesc mai întâi eu cu el.

După aceea puse palma peste receptor şi i se adresă lui Danny.

— Cele două cadavre ale LAPD-ului au fost identificate. Gunoaie. Aşa că îţi spun de-acum: n-o să fie nici un fel de investigaţie interagenţii, deci mai ai cinci zile cu Goines înainte să te scot din priză. Sun-Fax Market a fost jefuit azi-dimineaţă şi dacă nu se rezolvă până atunci, te vreau pe tine la caz. Te iert pentru că nu mi-ai raportat despre adresa lui Goines, dar te avertizez: stai departe de LAPD. Tom Poulson e un vechi amic de-al meu. Am rămas prieteni chiar şi după povestea cu Mickey şi Brenda, aşa că nu vreau să ne-o strici tu acum. Şi, uite, Norton Layman vrea să vorbească cu tine.

Danny luă receptorul.

— Da, doctore.

— Aici e sursa ta prietenoasă de la municipalitate. Ai cu ce scrie?

Danny îşi scoase carneţelul şi pixul din buzunar.

— Dă-i drumul.

— Cel mai înalt e George William Wiltsie, născut pe 14.09.1913. Două arestări pentru prostituţie masculină, dat afară din Marina Militară în '43 pentru conduită imorală. Celălalt e confirmat ca asociat al lui Wiltsie, probabil peştele lui. Duane Lindenaur, născut pe 5.12.1916. Arestat o dată pentru şantaj: în iunie 1941. Nu s-a ajuns la tribunal. Reclamantul şi-a retras plângerea. Wiltsie nu figurează cu nici un loc de muncă. Lindenaur a fost angajat să rescrie dialoguri la Variety International Pictures. Amândoi bărbaţii locuiau pe Ventura Boulevard, numărul 11768, motelul Leafy Glade. LAPD e pe drum, aşa că stai cuminte. Eşti fericit?

Danny îşi număra minciunile.

— Nici eu nu mai ştiu, doctore.

* * *

Din colţul lui de birou, Danny sună la Cazierul Judiciar şi la Serviciul Circulaţie şi primi dosarele complete ale

victimelor doi şi trei. George Wiltsie fusese arestat pentru că propusese acţiuni imorale în baruri în '40 şi '41. Procuratura renunţase la ambele acuzaţii, din lipsă de probe. Urmau o serie întreagă de amenzi de circulaţie. Duane Lindenaur avea un permis de conducere imaculat şi o plângere anulată, sub acuzaţia de şantaj, după cum menţionase şi doctorul Layman. Danny îi ceru funcţionarului de la Cazier să-i specifice locul arestărilor celor două victime. Ale lui Wiltsie avuseseră loc în jurisdicţia oraşului, cea a lui Lindenaur în sud-estul comitatului, în jurisdicţia diviziei Firestone. Cerând încă o verificare a dosarului lui Lindenaur, obţinu numele poliţistului care îl arestase: sergentul Frank Skakel.

Danny sună la Serviciul Personal de la comitat şi află că Skakel era încă activ şi lucra la Patrulare. Sună acolo şi telefonista îi făcu legătura.

— Skakel. Spune.

— Domnu' sergent, aici e detectivul Upshaw de la West Hollywood.

— Zi, detective.

— Lucrez la un caz de crimă legat de altele două de la municipalitate, iar tu ai arestat-o pe una din victime în '41. Duane Lindenaur. Ţi-l aminteşti?

Skakel zise:

— Mda. Era un şantaj al unui avocat bogat, Hartshorn, pe tema homosexualităţii. Întotdeauna îmi amintesc chestiile cu bani. Lindenaur a încasat-o, nu?

— Da. Îţi aminteşti cazul?

— Destul de bine. Reclamantul se numea Charles Hartshorn. Îi plăceau băieţii, dar era însurat şi avea o fiică pe care o adora. Lindenaur l-a întâlnit pe Hartshorn prin intermediul unei agenţii pentru poponari, apoi l-a ameninţat că-l toarnă fiicei sale. Hartshorn ne-a sunat, l-am arestat pe Lindenaur, pe urmă Hartshorn s-a muiat şi şi-a retras plângerea.

— Sergent, era Hartshorn un tip înalt şi cărunt?

Skakel râse.

— Nu. Gras şi chel ca o morsă. Cum merge cazul? Ceva indicii?

— Lindenaur e la municipalitate şi nu prea sunt cine ştie ce indicii – încă. Ce părere ţi-a făcut Hartshorn?

— Nu-i un asasin, Upshaw. E bogat, influent şi nici n-o să se uite la tine. Da' cazurile cu curlangii nici nu merită osteneala, iar Lindenaur era un golan. Eu zic *c'est la vie* şi lasă-i pe câinii de poponari să doarmă cum şi-au aşternut.

* * *

Reveni pe teritoriul LAPD, cuminte de data asta, ca să nu dea naştere la alte minciuni şi supărări. Danny se îndreptă spre Variety International Pictures, sperând că Gene Niles va petrece suficient de mult timp la motelul Leafy Glade. Cum ajunsese într-o fundătură cu cazul Goines, victimele doi şi trei erau acum chestia fierbinte, iar Lindenaur, scrib de studio şi şantajist, părea mai fierbinte decât Wiltsie, târfa masculină.

Facţiuni sindicale rivale demonstrau în faţa intrării principale a studiourilor. Danny parcă peste drum, puse o pancartă cu „Vehicul oficial al poliţiei" pe parbriz, se aplecă şi se strecură printr-un labirint de trupuri cu drapele. Un paznic de la poartă citea un ziar de scandal în care apărea un articol despre cele trei omoruri ale *lui* – detalii scabroase obţinute dintr-o „sursă de încredere" de la morga din L.A. Danny cercetă cu privirea jumătate de pagină în timp ce îşi scotea insigna în faţa paznicului cufundat în lectură, ce morfolea un trabuc. Cele două cazuri erau de-acum asociate pe hârtie – chiar dacă numai în tabloidul *Tattler* din L.A. –, iar asta implica posibilitatea apariţiei altor relatări tipărite, ştiri la radio sau televiziune, plus confesiuni false, indicii false şi tone de prostii.

Danny bătu darabana în perete. Insul care ronţăia trabucul lăsă ziarul jos şi se uită la insigna lui.

— Mda. Pe cine cauţi?

— Vreau să discut cu cei care au lucrat cu Duane Lindenaur.

Paznicul nu avu nici o reacţie la auzul numelui – încă nu apăruse în tabloide. Cercetă o listă prinsă pe o planşetă de plastic şi spuse:

— Platoul 23, biroul de lângă decorul de la *Masacrul tomahawkului*.

Apoi apăsă pe un buton şi-i făcu semn să treacă. Poarta se deschise. Danny îşi croi drum printr-o întindere de asfalt plină cu actori costumaţi. Uşa ce dădea spre platoul 23 era larg deschisă. Chiar la intrare trei mexicani îşi spălau vopseaua de pe faţă. Îi aruncară lui Danny nişte priviri plictisite. El văzu o uşă cu inscripţia RESCRIERI, se îndreptă într-acolo şi bătu.

O voce strigă:

— E deschis!

Danny intră. Un tânăr înalt şi suplu, în costum şi cu ochelari cu ramă de baga, îndesa nişte hârtii într-o geantă. Tânărul spuse:

— Eşti tipul care îl înlocuieşte pe Duane? N-a mai dat nici un semn de trei zile, iar regizorul are nevoie rapid de nişte retuşuri la dialoguri.

Danny nu pierdu vremea.

— Duane e mort. Ca şi amicul lui, George Wiltsie. Asasinaţi.

Tânărului îi scăpă geanta. Mâinile începură să-i tremure în timp ce îşi aranja ochelarii.

— Aa-aa-asasinaţi?

— Exact.

— Şi tu e-e-eşti poliţist?

— Detectiv la comitat. Îl ştiai bine pe Lindenaur?

Tânărul îşi luă geanta şi se prăbuşi pe un scaun.

— N-nu, nu bine. Doar aici, la serviciu, superficial.

— Te vedeai cu el în afara studioului?

— Nu.

— Îl cunoşteai pe George Wiltsie?

— Nu. Ştiam că el şi cu Duane locuiesc împreună. Mi-a spus-o Duane.

Danny înghiţi un nod.

— Erau iubiţi?

— Nici nu-mi trece prin cap să fac speculaţii despre relaţia lor. Tot ce ştiu e că Duane era un tip liniştit, că era un bun profesionist la rescrieri de dialoguri şi că lucra ieftin, ceea ce e un mare avantaj în lagărul ăsta de muncă.

Se auziră câţiva paşi în dreptul uşii. Danny se întoarse şi văzu o umbră retrăgându-se. Ieşi să vadă despre ce era vorba, dar nu desluşi decât spatele unui bărbat ce se îndrepta rapid spre un banc de lucru cu aparate de filmat şi reflectoare. Se repezi într-acolo. Bărbatul stătea în faţa lui, cu mâinile în buzunare – postura clasică de „N-am nimic de ascuns".

Danny îl încolţi, dezamăgit că era un tinerel scund, fără urme de arsuri pe faţă, în cel mai rău caz o a cincea roată la căruţă.

— Ce treabă ai să asculţi pe la uşi?

Tipul era mai degrabă un băietan – slăbănog, cu coşuri, voce piţigăiată, un pic sâsâit.

— Lucrez aici. Sunt costumier.

— Şi asta îţi dă dreptul să tragi cu urechea când vezi un poliţist în misiune?

Puştiul îşi aranjă freza. Danny zise:

— Ţi-am pus o întrebare.

— Nu, nu-mi dă...

— Atunci de ce-o faci?

— Am auzit că Duaney şi George sunt morţi. Îi cunoşteam. Cine...?

— Nu. Nu ştiu cine i-a ucis, altfel n-aş fi aici. Cât de bine îi cunoşteai?

Băiatul se juca cu moţul de păr de pe frunte.

— Împărţeam prânzul cu Duaney – Duane – şi îl ştiam pe George atât cât să-l salut când venea să-l ia pe Duane.

— Se pare că voi trei aveaţi multe în comun. Corect?

— Da.

— Te întâlneai cu Lindenaur şi Wiltsie şi altundeva?

— Nu.

— Dar discutaţi între voi, din moment ce aveaţi atât de al dracului de multe în comun. Corect?

Băiatul privea ţintă în pământ, desenând opturi cu piciorul.

— Da, domnule.

— Atunci spune-mi ce treburi mai învârteau şi cu cine le învârteau, pentru că dacă cineva pe-aici ştie ceva, atunci tu eşti acela. Nu-i aşa?

Băiatul îşi făcu de lucru cu un reflector, stând cu spatele la Danny.

— Erau împreună de mult, dar le plăcea să se întâlnească şi cu alţi tipi. Georgie era aşa, mai necioplit, şi trăia pe seama lui Duane, deşi mai făcea şi el câte ceva uneori, când găsea vreun client prin agenţia aia de însoţitori. Altceva nu ştiu, aşa că, vă rog, acum pot să plec?

Danny îşi aduse aminte de convorbirea cu poliţistul de la Firestone – Lindenaur îl întâlnise pe omul pe care îl şantaja prin intermediul „agenţiei pentru poponari".

— Nu. Cum se numeşte agenţia aia de însoţitori?

— Nu ştiu.

— Cu cine se mai întâlneau Wiltsie şi Lindenaur? Vreau nume!

— Nu ştiu! Nu ştiu nici un nume!

— Nu plânge. Cunoşti vreun tip înalt, cărunt, de vârstă mijlocie? L-au menţionat cumva fie Wiltsie, fie Lindenaur?

— Nu.

— E vreun tip pe-aici care corespunde semnalmentelor astea?

— Există un milion de tipi în Hollywood care corespund, aşa că vă rog...

Danny îl strânse pe băiat de încheietura mâinii, îşi dădu seama ce face şi îl eliberă din strânsoare.

— Nu ridica vocea la mine! Răspunde! Lindenaur, Wiltsie, un tip înalt şi cărunt.

Băiatul se întoarse, frecându-şi încheietura.

— Nu ştiu nici un tip ca ăsta, dar lui Duane îi plăceau gagiii mai bătrâni şi mi-a spus că se dă în vânt după părul cărunt. Acum eşti mulţumit?

Danny nu era în stare să-i întâlnească privirea.

— Lui Duane şi George le plăcea jazzul?

— Nu ştiu. N-am vorbit niciodată cu ei despre muzică.

— Au pomenit vreodată despre spargeri de case sau despre vreun tip de vreo treizeci de ani, cu arsuri pe faţă?

— Nu.

— Avea vreunul dintre ei vreo pasiune pentru animale?

— Nu, doar pentru alţi tipi.

Danny zise:

— Cară-te de-aici!

Apoi se cără el, iar puştiul se zgâi în urma lui. Întinderea de asfalt negru era acum goală. Se lăsa înserarea. Danny se îndreptă spre poarta principală. O voce venită dinspre ghereta paznicului îl opri.

— Ia zi, detectivule, n-ai un minut liber?

Danny se întoarse. Un tip chel, într-o bluză de tenis şi pantaloni de golf, veni spre el şi îi strânse mâna.

— Sunt Herman Gerstein. Eu sunt şeful pe-aici.

Jurisdicţia oraşului. Danny îi scutură mâna lui Gerstein.

— Mă numesc Upshaw. Sunt detectiv la comitat.

Gerstein spuse:

— Am auzit că îi căutai pe nişte tipi care lucrează cu un scenarist. E-adevărat?

— Pe Duane Lindenaur. A fost asasinat.

— Foarte rău. Nu-mi place când angajaţii mei îşi iau zborul fără să-mi spună. Ce-i cu tine, Upshaw? Văd că nu râzi.

— Nu-i de râs.

Gerstein îşi drese glasul.

— Fiecare are simțul umorului în felul lui. Dar nu trebuie să cerșesc aplauze. Am comedieni angajați care-o fac. Dar înainte să pleci, mi-ar plăcea să te informez ceva. Colaborez cu marele juriu într-o investigație legată de influența comuniștilor în Hollywood și nu-mi place ideea ca un polițist din altă ligă să pună întrebări pe-aici. Te-ai prins? Securitatea națională e mai importantă decât un scenarist mort.

Danny adăugă un detaliu în plus, de amorul artei:

— Un scenarist poponar mort.

Gerstein îl măsură din priviri.

— Asta chiar nu-i de râs, pentru că nu i-aș permite niciodată, sub nici o formă, unui homosexual recunoscut ca atare să lucreze pentru mine. *Niciodată!* E limpede?

— Mai limpede nici că se poate.

Gerstein scoase trei trabucuri lungi din buzunarul pantalonilor și le înfipse în buzunarul cămășii lui Danny.

— Fă rost de niscaiva simț al umorului și s-ar putea să faci carieră. Iar dacă trebuie să mai vii pe-aici, caută-mă mai întâi pe mine. S-a înțeles?

Danny lăsă trabucurile să cadă la pământ, le călcă în picioare și ieși pe poartă.

* * *

Urmă o trecere în revistă a presei, apoi altă serie de telefoane.

Danny se deplasă pe Hollywood, colț cu Vine, cumpără toate cele patru ediții de dimineață ale ziarelor din L.A., parcă într-o zonă interzisă și se apucă de citit. În *Times* și *Daily News* nu apărea nimic legat de cazul lui, iar în *Mirror* și *Herald* se făceau doar câteva referiri pe ultima pagină, sub titlurile „Trupuri mutilate găsite în Griffith Park" și „Dezmățați decedați, descoperiți dimineața". Urmau descrieri decente ale mutilărilor. Gene Niles se pronunțase în legătură cu natura accidentală a crimelor. Nu se pomenea nimic despre identitatea victimelor sau despre vreo legătură cu Marty Goines.

Găsi un telefon public lângă chioşcul de ziare. O sună pe Karen şi auzi un lucru la care se aştepta: verificarea laboratoarelor dentare mergea foarte încet, iar fata obţinuse zece rezultate negative de când o rugase să sune şi până acum. Telefoanele date la celelalte secţii LASD, pentru verificarea spărgătorilor de case cu probleme dentare, totalizau un zero total – nu existau astfel de indivizi. Două telefoane de tatonare la atelierele de împăiat animale conduseseră la descoperirea că animalele împăiate aveau numai dinţi de plastic. Dinţii de animale nu apăreau în nici o proteză dentară, ci doar în gura creaturilor sălbatice vii. Danny o încurajă pe Karen să continue, îşi luă rămas-bun, acompaniindu-se cu sunete de pupături, apoi formă numărul de la Moonglow Lounge.

Janice Modine nu lucra în seara aceea, dar John Lembeck era la bar. Danny vorbi frumos cu bărbatul pe care îl iertase de ciomăgeală. Peştele hoţ de maşini îi răspunse şi el foarte frumos. Danny ştia că putea obţine câteva informaţii gratuite, aşa că îl întrebă ce ştia despre peştii homosexuali şi despre agenţia lor de însoţitori. Lembeck îi spuse că singurul serviciu de soiul ăsta de care ştia el era unul foarte secret şi luxos, controlat de un bărbat pe nume Felix Gordean, un impresar oficial de actori, cu un birou pe Strip şi un apartament fabulos în Chateau Marmont. Gordean nu era homo, dar procura băieţei pentru elita de la Hollywood şi pentru vârstnicii înstăriţi din L.A.

Danny îl sfătui pe Lembeck să nu mai facă vreo altă boacănă şi îşi transferă interesul faţă de Gordean într-o verificare făcută la Cazier şi la Circulaţie, contactând tura de noapte. Două telefoane, două recomandări impecabile şi trei adrese: Sunset, numărul 9817, pentru biroul lui, Chateau Marmont, pe Strip, la numărul 7941, pentru apartament şi o casă pe plajă în Malibu, pe Pacific Coast, la numărul 16822.

Cu o monedă de zece cenţi şi una de cinci rămase în buzunar, Danny se lăsă în voia intuiţiei. Sună la secţia

Firestone, ceru să vorbească cu sergentul Frank Skakel şi îl întrebă cum se numea „agenţia pentru poponari" prin care şantajistul Duane Lindenaur se întâlnise cu Charles Hartshorn. La început Skakel bombăni ceva, apoi îi spuse lui Danny că îl va suna la telefonul public. Peste zece minute sună şi îi spuse că găsise raportul original cu plângerea respectivă. Lindenaur îl întâlnise pe Hartshorn la o petrecere organizată de cel care deţinea agenţia de însoţitori – Felix Gordean. Skakel încheie cu un avertisment personal blând: în timp ce căuta prin dosare, un amic din brigadă îi servise un pont preţios – pentru serviciile pe care le oferea, Gordean le plătea şpăgi serioase celor de la LASD, Divizia Moravuri.

Danny o porni spre Chateau Marmont, o casă ce incorpora un complex hotelier cu apartamente închiriate, clădit ca o fortăreaţă renascentistă opulentă. Corpul principal al clădirii se înălţa falnic, cu parapete şi creneluri, şi exista o curte interioară, cu bungalow-uri decorate în mod similar, ce erau legate printr-un sistem de alei mărginite de garduri vii înalte şi perfect tunse. Lămpile cu gaz cocoţate pe stâlpi din fier forjat iluminau plăcuţele cu adrese. Danny urmări şirul şerpuitor de numere până ajunse la 7941, auzi o muzică de dans plutind peste coama gardului viu şi păşi pe alee spre uşa bungalow-ului. Apoi o rafală de vânt mână norii de pe cer şi lumina lunii surprinse doi bărbaţi în haine de seară sărutându-se, strânşi unul lângă altul în spaţiul întunecat al verandei.

Danny îi privi. Luna dispăru sub o altă pătură de nori. Uşa se deschise şi îi primi pe cei doi bărbaţi dincolo de ea. Când intrară, îi acompaniară nişte râsete, o agitaţie crescândă şi câteva secunde de lumină strălucitoare. Danny se strecură anevoie pe lângă peretele clădirii, înţepându-se în spinii gardului viu, şi ajunse în faţa unei ferestre mari, acoperită de draperii din catifea. O fantă îngustă între cele două revărsări de falduri bordo lăsa să se vadă o coloană de lumină şi îi permitea să distingă smochingurile rotindu-se pe parchet, tapiseriile de pe

pereți, scânteierile paharelor ciocnite. Danny își lipi fața de geam și privi înăuntru.

Atât de aproape, încât i se puse o ceață pe ochi. Omul Cameră dădea rateuri. Se trase înapoi, în așa fel încât privirea lui să poată cuprinde întreg tabloul, și văzu: smochinguri împerecheate, în mișcare, tangouri obraz lângă obraz, perechi exclusiv masculine. Fețele se lipeau unele de altele, astfel că nu puteau fi distinse individual. Danny reglă imaginea, mărind distanța focală, micșorând-o, apoi mărind-o iar, până când își apăsă din nou fața de geam, simțind crenguțele dese și ascuțite între picioare în timp ce ochii lui se agitau să găsească unghiurile potrivite, prim-planurile fețelor.

Și mai multă ceață, brațe arcuite, picioare, un cărucior făcându-și brusc apariția și un bărbat în alb, cu un bol mare de punci. Focaliză, se îndepărtă, focaliză, nici o față, apoi Tim și Coleman – saxofonistul alto – alături, avântându-se în jazzul dezlănțuit. Crenguțele sunt dureroase. Tim dispare, înlocuit de un blond ingenuu. Două umbre îi distrug vizibilitatea, Danny face un pas îndărăt, lentilele devin iar funcționale și prind un cadru perfect cu cei doi grași urâți sărutându-se cu limba, numai ulei de piele, roșeață de la bărbierit și pomadă de păr lucitoare.

Danny o zbughi spre casă, cu amintirea din San Berdoo, 1939, cu Tim aruncându-i priviri sticloase, pentru că nici nu voia să se uite la Roxie. Găsi rezerva de I.W. Harper, dădu peste cap cele patru pahărele tradiționale și văzu ceva și mai rău, Tim reproșându-i, spunându-i, da, n-a fost decât o hârjoneală, dar *ți-a plăcut*. Încă două pahărele, Chateau Marmont în culori, numai fețe frumoase, iar el știa că toate aveau trupul lui Timmy.

Atunci bău direct din sticlă, iar băutura de calitate îi arse gâtlejul ca spirtul, Omul Cameră și cadre cu femei, femei, femei. Karen Hiltscher, Janice Modine, stripperițele pe care le interogase în legătură cu un jaf de la Club Largo, țâțe și pizdă la vedere în vestiar, femei obișnuite

ca bărbaţii să le privească intens. Rita Hayworth, Ava Gardner, garderobiera de la Dave's Blue Room, mama lui ieşind din cadă înainte de a se îngrăşa şi de a deveni o Martoră a lui Iehova. Toate urâte şi aiurea, aidoma celor doi graşi de la Marmont.

Danny bău din picioare până când îl lăsară puterile. Din cădere, reuşi să arunce cu sticla în perete. Lovi una din fotografiile contururilor de sânge de pe Tamarind, numărul 2307.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Mal îşi puse minciunile în ordine pe pragul de la intrare, apoi sună. O pereche de tocuri răsunară pe parchet în toată casa. Mal îşi trase vesta în jos, ca să-şi acopere talia firavă – mult prea multe mese sărite. Uşa se deschise şi Regina Roşie apăru acolo, în prag, perfect coafată, elegantă, în mătase şi tweed – la 9 şi jumătate dimineaţa.

— Da? Eşti comis-voiajor? Ar trebui să ştii că în Beverly Hills există o ordonanţă împotriva vânzătorilor ambulanţi.

Mal ştia că şi ea ştia de fapt adevărul.

— Sunt de la Procuratura Districtuală.

— Din Beverly Hills?

— Din Los Angeles.

Claire De Haven zâmbi – ca o vedetă de film.

— Am trecut de prea multe ori strada prin locuri nemarcate?

Raţionament de poliţist: Mal îşi dădu seama că ea îl ghicise ca fiind tipul de treabă din interogatoriul cu Lopez/ Duarte/ Benavides.

— Municipalitatea are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Femeia chicoti – elegant – şi lăsă uşa deschisă.

— Vino înăuntru şi povesteşte-mi, domnule...?

— Considine.

Claire îi repetă numele şi se dădu la o parte. Mal păşi într-o cameră de zi spaţioasă, mobilată cu motive florale: divane cu modele de flori de gardenie, scaune ornate cu

orhidee, măsuţe şi rafturi de bibliotecă încrustate cu margarete de lemn. Pereţii erau complet acoperiţi cu nişte afişe masive de film – filme antinaziste foarte populare, de la sfârşitul anilor '30 şi începutul anilor '40. Mal se apropie de unul penibil, trâmbiţând *Zorii dreptăţii*: un rusnac plin de noblеţe în faţa unei cămăşi negre cu un pistol Luger în mână. Personajul pozitiv era învăluit într-o aură de lumină, iar neamţul într-o umbră întunecată. Claire De Haven îl privi pe Mal. Bărbatul contraatacă:

— Subtil.

Claire râse.

— Artistic. Sunteţi avocat, domnule Considine?

Mal se întoarse. Regina Roşie ţinea în mână un pahar plin cu un lichid incolor şi cuburi de gheaţă. Nu mirosea a gin. Sigur era votcă – mai elegantă şi fără să miroasă a alcool.

— Nu, sunt anchetator la Divizia Marelui Juriu. Pot să stau jos?

Claire arătă spre două scaune puse faţă-n faţă, cu o tablă de şah între ele.

— Foarte palpitant. Cafea sau altceva de băut?

Mal spuse „Nu" şi se aşeză. Scaunul era tapiţat cu piele, iar orhideele erau din mătase brodată. Claire se aşeză pe scaunul opus şi îşi încrucişă picioarele.

— Nu eşti în toate minţile dacă te gândeşti că o să dau informaţii despre cineva. Nu o voi face, prietenii mei nu o vor face nici ei şi vom fi reprezentaţi de cei mai buni avocaţi.

Mal porni de la incidentul cu cei trei mexicani.

— Domnişoară De Haven, nu e vorba decât de o discuţie preliminară – în cel mai bun caz. Partenerul meu şi cu mine i-am abordat greşit pe prietenii dumitale de la Variety International, şeful nostru e furios şi fondurile ne-au fost reduse. Când am primit documentele despre AUFT – chestii vechi, de la CCAA –, n-am găsit menţionat numele dumneavoastră, iar toţi ceilalţi prieteni pe care-i aveaţi apăreau ca fiind... ei bine... doctrinari. M-am decis să

dau curs unei supoziţii şi să vă prezint situaţia mea, sperând că veţi privi totul cu mintea deschisă şi veţi găsi unele din aspectele pe care le voi prezenta ca fiind rezonabile.

Claire De Haven zâmbi şi sorbi din pahar.

— Vorbeşti bine pentru un poliţist.

Mal se gândi: iar tu sugi votcă de dimineaţă şi te fuţi cu golani mexicani.

— Am studiat la Stanford şi am fost maior în Poliţia Militară în Europa. Am fost implicat în strângerea de probe în vederea condamnării criminalilor de război nazişti, aşa că, vedeţi, nu sunt întru totul indiferent faţă de afişele de pe pereţi.

— Şi dai dovadă şi de empatie. Iar acum ai fost angajat de studiouri pentru că e mai simplu să vezi Roşii peste tot decât să plăteşti salarii decente. Veţi dezbina, veţi învinge, îi veţi convinge pe oameni să devină informatori şi veţi apela la specialişti. Şi nu veţi provoca decât suferinţă.

De la tachinării la furie rece într-o jumătate de secundă. Mal se gândi să facă pe durul, presupunând că o putea dovedi dacă o lua tare, dar o lăsă să câştige.

— Domnişoară De Haven, de ce nu intră cei de la AUFT în grevă dacă vor să li se îndeplinească cererile contractuale?

Claire bău foarte încet.

— Cei de la Teamsters se vor instala imediat acolo, ca angajaţi cu contract pe perioadă determinată.

O deschidere propice şi o ultimă şansă de a proceda cu blândeţe înainte de a se regrupa, a planta informaţii subversive în ziare şi a infiltra un spion.

— Mă bucur că i-aţi menţionat pe cei de la Teamsters, pentru că tocmai ei mă îngrijorează. Dacă marele juriu va avea succes – deşi mă îndoiesc –, următorul pas logic îl va constitui o acţiune în forţă, menită să elimine mafia din cadrul sindicatului respectiv. E vorba de un sindicat unde s-au infiltrat elemente criminale, cam tot aşa cum stânga americană a fost infiltrată de comunişti.

Claire De Haven rămase nemişcată. Nu muşcă din momeală. Îl privi pe Mal, iar ochii ei zăboviră pe pistolul de la brâu.

— Eşti un bărbat inteligent, aşa că prezintă-ţi cazul. Fă o pledoarie, aşa cum ai învăţat în primii ani de Drept la Stanford.

Mal se gândi la Celeste – combustibil pentru indignare.

— Domnişoară De Haven, am fost la Buchenwald şi ştiu că Stalin e la fel de rău. Ceea ce urmărim noi e să ajungem la cauza influenţei comunismului *totalitarist* în industria filmului şi în AUFT, *s-o eliminăm*, să-i împiedicăm pe cei de la Teamsters să vă omoare în bătaie în confruntările din timpul demonstraţiilor şi să stabilim într-un cadru legal un fel de linie de demarcaţie între propaganda comunistă *extremistă* şi activitatea politică de stânga legitimă.

O pauză, o ridicare din umeri, mâinile ridicate într-un gest de frustrare caricatural.

— Domnişoară De Haven, eu sunt poliţist. Adun probe pentru a scăpa de hoţi şi asasini. Nu-mi place misiunea pe care o am, dar cred că ea trebuie îndeplinită şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca s-o văd îndeplinită. Înţelegeţi ce vă spun?

Claire luă ţigările şi bricheta de pe masă şi îşi aprinse o ţigară. Fumă, timp în care Mal îşi plimbă ochii prin cameră, supărat pe el însuşi pentru că îşi pierduse calmul. În cele din urmă femeia spuse:

— Fie eşti un actor foarte bun, fie te-ai încurcat cu nişte oameni foarte răi. Care să fie adevărul? Sinceră să fiu, nu-mi dau seama.

— Nu mă trataţi de sus.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu vă pare.

— Foarte bine, nu-mi pare rău.

Mal se ridică în picioare şi făcu vreo câţiva paşi prin cameră, ca un fel de avangardă pentru viitorul spion. Remarcă un raft de cărţi pe care se găseau fotografii

înrămate, le examină şi văzu că erau ale unor tineri arătoşi. Cam jumătate dintre ei erau genul de june-prim hispanic, dar Lopez, Duarte şi Benavides lipseau. Îşi aminti de comentariul lui Lopez în faţa lui Lesnick: Claire era singura *gringa*[1] pe care o întâlnise şi i-ar fi plăcut să i-o dea la cioc, ceea ce îl făcea să se simtă vinovat, fiindcă numai curvele făceau aşa ceva, iar ea era o madonă comunistă. Pe raft se mai afla şi fotografia lui Reynolds Loftis, relaţia ei anglo-saxonă inconstantă. Mal se întoarse şi o privi pe Claire.

— Cuceririle dumneavoastră, domnişoară De Haven?

— Trecutul şi viitorul meu. Vechile greşeli, amestecate, şi logodnicul meu, de unul singur.

Chaz Minear fusese foarte explicit în privinţa lui Loftis – ce făceau ei doi, senzaţia greutăţii lui când coborau scările... Mal se întrebă cât de multe ştia femeia despre ei şi dacă bănuia cumva că Minear îl turnase pe viitorul ei soţ la cei de la CCAA.

— E un tip norocos.

— Mulţumesc.

— Nu cumva e actor? Cred că l-am dus pe fiul meu la un film în care juca şi el.

Claire îşi stinse ţigara, îşi aprinse alta şi îşi netezi fusta.

— Da, Reynolds e actor. Când ai văzut filmul acela împreună cu băiatul tău?

Mal se aşeză la loc, jonglând cu datele de pe lista neagră.

— Imediat după război, cred. De ce?

— Vreau să fac o observaţie atâta timp cât discutăm într-o manieră civilizată. Mă tem că nu eşti atât de sensibil cum te prezinţi, dar dacă eşti, mi-ar plăcea să-ţi dau un exemplu al suferinţei pe care o provoacă indivizii ca tine.

---

1. *Gringo, gringa* – termen hispanic peiorativ pentru străini, în special pentru albi (n.r.).

Mal arătă spre fotografia lui Loftis.

— Cu logodnicul dumneavoastră?

— Da. Vezi tu, eu bănuiesc că ai văzut filmul la o cinematecă. Reynolds era un *mare* actor de compoziţie în anii '30, dar în anii '40 Comisia pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane din statul California i-a făcut mult rău atunci când el a refuzat să depună mărturie. Din cauza orientării lui politice, multe studiouri nici nu mai voiau să audă de el şi nu primea de lucru decât ca muncitor cu ziua, umilindu-se în faţa unui individ îngrozitor pe nume Herman Gerstein.

Mal făcu pe prostul:

— Nici că se putea mai rău. În '47 unii oamenii au fost puşi pe bună dreptate pe lista neagră de către CCAA. Logodnicul dumitale ar fi putut fi unul din ei.

Claire ţipă:

— Dar *a fost* trecut pe lista neagră şi pariez că o ştiai!

Mal se foi pe scaun. Crezuse că o convinsese că nu ştia de Loftis. Claire îşi coborî vocea.

— Poate că ştiai. Reynolds Loftis, domnule Considine. În mod sigur ştii că face parte din AUFT.

Mal dădu din umeri şi se ascunse după o minciună:

— Când am auzit numele de Reynolds, am bănuit că ar putea fi Loftis. Ştiam că e actor, dar nu-i văzusem niciodată fotografia. Uite, mărturisesc şi de ce am fost surprins: un vechi stângist i-a spus partenerului meu că Loftis e homosexual. Iar acum aflu că e logodnicul dumneavoastră.

Ochii lui Claire se îngustară. Preţ de o jumătate de secundă arătă ca o zgripţuroaică la pândă.

— Cine ţi-a spus asta?

Mal dădu iarăşi din umeri.

— Un tip căruia îi plăcea să se distreze şi să vâneze fete la picnicurile de la Sleepy Lagoon. Nu ţin minte cum îl cheamă.

Zgripţuroaica tremura de nervi. Mâinile lui Claire se frângeau, iar picioarele îi bâţâiau, izbind în masă pe

dedesubtul tăbliei. Mal se uită atent la ochii ei şi văzu că erau micşoraţi. Poate că amesteca pastile cu votcă. Se scurseră câteva secunde. Claire se calmă.

— Îmi pare rău. M-am enervat când am auzit că Reynolds e descris astfel.

Mal se gândi: ba nu asta te-a enervat. Sleepy Lagoon te-a enervat.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva.

— Atunci de ce-ai spus-o?

— Pentru că e un om norocos.

Regina Roşie zâmbi:

— Şi nu numai din cauza mea. Pot să termin ce aveam de spus?

— Sigur.

Claire începu:

— În '47 cineva i-a dat nişte informaţii despre el Comisiei din Senat – zvonuri şi insinuări – şi *a fost* trecut direct pe lista neagră. A plecat în Europa şi şi-a găsit angajamente ca actor în nişte filme experimentale regizate de un belgian pe care îl întâlnise în L.A. în timpul războiului. Toţi actorii purtau măşti, filmele au creat senzaţie şi Reynolds s-a descurcat jucând în ele. Chiar a câştigat versiunea franceză a Oscarului – asta în '48 – şi a primit şi alte roluri în Europa. Acum Hollywodul *adevărat* îi oferă contracte adevărate pe bani frumoşi, dar totul se va termina dacă Reynolds e târât în faţa unei alte comisii, a unui mare juriu, a unui tribunal al cangurilor sau oricum vrei să le spui.

Mal se ridică în picioare, uitându-se spre uşă. Claire spuse:

— Reynolds nu va da niciodată nume. Nu va da numele nimănui, al nimănui! Nu-i distruge viaţa bună pe care o începe din nou! Nu mă distruge nici pe mine!

Şi atunci când cerşea, o făcea cu eleganţă. Mal făcu un gest care includea tapiseria din piele, draperiile de brocart şi mica avere formată de broderiile din mătase.

— Cum poţi să predici în numele comunismului şi, în acelaşi timp, să justifici tot ce ai?

Regina Roşie zâmbi – cerşetoare meditativă.

— Munca de preţ pe care o fac îmi oferă o dispensă în privinţa lucrurilor frumoase.

O replică de încheiere stelară.

Mal se întoarse la maşină şi găsi un bileţel sub ştergătorul de parbriz: „Căpitane, salut! Herman Gerstein l-a sunat pe Ellis cu o plângere: un copoi de la comitat face valuri la Variety International (crimă de curişti). Ellis a vorbit cu şeful tipului (cpt. Al Dietrich), iar noi va trebui să-i spunem flăcăului s-o lase moartă. Secţia West Hollywood. Când termini cu C.D.H., te rog. D.S."

Se îndreptă spre secţie, supărat că trebuie să se ocupe de o problemă stupidă, când ar fi trebuit să orchestreze următoarea mutare a echipei: intervenţiile la radio şi în presă care să-i convingă pe cei de la AUFT că marele juriu era *kaput*. Văzu Fordul lui Dudley Smith în parcare, parcă maşina lângă el şi intră pe uşa din faţă. Dudley era în dreptul cabinei dispeceratului şi discuta cu un căpitan în uniformă de la comitat. O fată din spatele pupitrului de comandă trăgea în mod evident cu urechea, jucându-se cu casca de telefonistă lăsată pe gât.

Dudley îl văzu şi îi făcu semn să se apropie. Mal se duse la ei şi îi întinse mâna comandantului.

— Mal Considine, căpitane.

Omul îi strânse mâna ca într-o menghină.

— Al Dietrich. Mă bucur să întâlnesc nişte băieţi de la oraş care se comportă ca nişte fiinţe umane şi tocmai îi spuneam locotenentului Smith să nu-l judece prea aspru pe detectivul Upshaw. Are o grămadă de idei noi despre procedură şi sistem şi o fi el cam temperamental, dar e un poliţist al naibii de bun. Douăzeci şi şapte de ani şi e deja detectiv. Asta trebuie să însemne ceva, nu?

Dudley izbucni în hohotele lui de tenor.

— Inteligenţa şi naivitatea sunt o combinaţie de mare forţă la un tânăr. Malcolm, prietenul nostru se ocupă de

asasinarea unui homosexual din comitat, caz legat de două asasinări din perimetrul municipalității. Tipul pare să fie obsedat de caz, așa cum numai un polițist tânăr și idealist poate fi. Ce-ar fi să-i dăm o lecție flăcăului despre eticheta și prioritățile poliției?

Mal zise:

— Una scurtă.

Apoi se întoarse spre Dietrich:

— Căpitane, unde e acum Upshaw?

— Într-o cabină pentru interogatorii de la capătul holului. Doi oameni de-ai mei l-au prins pe un ins suspectat că ar fi comis niște spargeri, iar Danny îl ajută să transpire puțin. Veniți, vă duc eu acolo. Dar mai întâi lăsați-l să termine.

Dietrich îi conduse din sala de ședințe pe un coridor scurt, unde se aflau câteva cabine în interiorul cărora puteai vedea, dar de unde nu puteai fi văzut. Deasupra ultimului geam din stânga se afla un difuzor ce pârâia încet. Căpitanul spuse:

— Ascultați-l pe băiatul ăsta. E bun de tot. Și încercați să-l luați cu frumosul. Îi sare ușor țandăra, dar îmi place de el.

Mal o luă înaintea lui Dudley spre geamul cu pricina. Privind înăuntru, văzu un bandit pe care îl arestase înainte de război: Vincent Scoppettone, unul din băieții răi ai lui Jack Dragna. Stătea la o masă fixată de podea, cu mâinile încătușate de un scaun, sudat și el de podea. Detectivul Upshaw stătea cu spatele la perete și își umplea un pahar cu apă de la un dozator fixat în perete. Scoppettone se foia pe scaun, iar uniforma lui de pușcăriaș al comitatului era leoarcă de sudoare la subsuori.

Dudley apăru și el.

— Ah, grozav! Vinnie porcușorul! Am auzit că băiatul de colo a descoperit că una din păsările lui de noapte își oferea favorurile într-un alt cuibar și atunci i-a vârât o țeavă de calibrul 12 pe canalul iubirii. Trebuie să fi făcut stricăciuni urâte, dar le-a provocat rapid. Știi care e

diferența dintre o bunică italiană și un elefant? Zece kile și o rochie neagră. Haios, nu?

Mal îl ignoră. Prin difuzor se auzi vocea lui Scoppettone, desincronizată cu o fracțiune de secundă față de mișcarea buzelor.

— Martorii oculari n-au nici o valoare. Trebuie să fie vii ca să depună mărturie. Înțeles?

Detectivul Upshaw se întoarse, cu un pahar cu apă în mână. Mal văzu un tânăr de talie mijlocie, cu trăsături regulate, ochi căprui, păr tuns scurt, castaniu, și câteva tăieturi de la bărbierit pe pielea palidă. Arăta suplu și musculos. Ceva de la el amintea de băieții chipeși din fotografiile lui Claire De Haven. Vocea îi era de bariton.

— Dă-o peste cap și scuipă tot ce știi, Vincent. Destăinuiri. Confesiuni. *Requiescat en pace.*

Scoppettone bău apa cu nesaț, apoi își linse buzele.

— Ești catolic?

Upshaw se așeză pe scaunul din fața deținutului.

— Nu sunt nimic. Mama e la Martorii lui Iehova, iar tata e mort – exact cum vei fi și tu când Jack D. o să afle că ai dat iama la furat pe cont propriu. Iar în ceea ce-i privește pe martorii oculari, vor depune mărturie. Nu ți se va aproba eliberarea pe cauțiune, iar Jack îți va face semn cu mâna în semn de adio. Ești la cuțite cu Jack, altfel n-ai fura de capul tău. Bagă, Vincent! Dă-mi material despre alte învârteli, iar căpitanul nostru te va recomanda pentru un transfer la centrul de reabilitare a deținuților.

Scoppettone tuși. Pe bărbie i se prelingea un fir de apă.

— Dacă n-ai martori, n-ai ce să-mi faci.

Upshaw se aplecă peste masă. Mal se întrebă cât de mult îi distorsiona difuzorul vocea.

— Ai dat de belea cu Jack, Vinnie. În cel mai bun caz te lasă să plătești pentru Sun-Fax, în cel mai rău caz te termină când ajungi la pușcărie. Adică la Folsom. Ești un membru cunoscut al mafiei, așa că acolo o să te duci. Sun-Fax e pe teritoriul lui Cohen. De acolo își cumpără

Mickey coşurile cu cadouri pentru judecătorii vânduţi, aşa c-o să facă tot posibilul ca unul din judecătorii ăia să se-ocupe de cazu' tău. Părerea mea e că eşti prea fraier ca să mai trăieşti. Numai un idiot sparge o prăvălie de pe teritoriul lui Cohen. Ai de gând să stârneşti un război? Crezi că Jack vrea ca Mickey să se ia de el pentru o spargere de trei lulele?

Dudley îl înghionti pe Mal.

— Flăcăul e foarte, foarte bun.

Mal zise:

— Magistral.

Împinse la o parte cotul lui Dudley şi se concentră asupra stilului verbal al lui Upshaw, întrebându-se dacă ar fi putut stăpâni argoul comuniştilor la fel de bine ca pe cel al gangsterilor. Vincent Scoppettone tuşi din nou şi din difuzor se auziră iarăşi paraziţii, care apoi se transformară în cuvinte:

— N-o să fie nici un război. Jack şi Mickey vorbesc să termine cu vrajba. Poate ajung chiar să facă o afacere împreună.

Upshaw spuse:

— Poate-mi zici şi mie mai multe...?

— Crezi că-s prost?

Upshaw izbucni în râs. Mal se prinse de prefăcătorie: Scoppettone nu-l interesa. El îşi făcea doar meseria. Dar era un râs prefăcut de nota zece, iar puştiul ştia cum să transfere tensiunea lui asupra deţinutului.

— Vinnie, ţi-am spus deja că eşti prost. Se vede pe tine că eşti speriat praştie, iar eu cred că stai cum nu se poate mai rău cu Jack. Hai să ghicesc: ai făcut ceva nasol, care o să-l supere pe Jack, te-ai speriat şi-ai crezut că poţi să te dai viteaz. Aveai nevoie de loz şi-ai dat lovitura la Sun-Fax. Corect?

Acum Scoppettone transpira din greu – îi curgeau broboane de sudoare pe faţă. Upshaw spuse:

— Ştii ce altceva mai cred eu? O singură ciupeală n-ar fi fost de-ajuns. Cred că mai sunt şi alte cazuri care

strigă după numele tău. O să verific toate reclamaţiile de jaf de la oraş şi comitat, poate chiar şi din Orange şi San Diego. Pariez că dacă pun în circulaţie poze cu mutra ta, mai găsim şi alţi martori oculari. Am dreptate?

Scoppettone încercă să râdă – un şir lung de ha-ha-ha-uri stridente. Upshaw i se alătură până când cel arestat tăcu din gură. Mal se gândi: e tensionat din altă cauză şi se răzbună pe Vinnie pentru că e la mâna lui – *şi probabil nici nu ştie că face aşa ceva.*

Încercând să-şi mişte braţele, Scoppettone spuse:

— Hai să cădem la pace. Am ceva tare.

— Spune.

— Heroină. Heroină la greu. Pacea de care îţi ziceam, cu Jack şi Mickey parteneri. Douăsprezece kile, de cea mai bună calitate. Mexicană. Toată pentru ghetoul negroteilor. La preţ de nimic, ca să le taie macaroana independenţilor de pe-acolo. Aşa să-mi ajute Dumnezeu. Dacă mint, să crăp.

Upshaw imită vocea lui Vinnie:

— Atunci nu mai ai mult, pentru că ideea cu Mick şi Dragna parteneri e o prostie mai mare ca tine. Acum şase luni, la Sherry's, Cohen a pierdut un om şi el nu uită chestii de-astea.

— N-a fost Jack de vină. LAPD-ul a fost. Tipii de la secţia Hollywood au făcut-o. A fost o mătrăşeală la care au pus mână de la mână juma' de divizie – din cauza porcăriei cu curva de Brenda. Ovreiu' de Mickey ştie că nu Jack a făcut-o.

Upshaw căscă – exagerat.

— Mă plictiseşti, Vinnie. Negrotei care cumpără heroină şi Jack cu Mickey parteneri – asta-i o vrajă pentru copii mici. Apropo, citeşti ziarele?

Scoppettone clătină din cap, împroşcând cu sudoare.

— De ce?

Upshaw scoase un ziar din buzunarul de la spate.

— Uite ce era marţi în *Herald*. „Ieri-seară, la o petrecere între prieteni din districtul Silverlake, a avut loc o

tragedie. Un bărbat înarmat cu un pistol de mare calibru a pătruns în Moonmist Lounge. A silit trei clienţi şi pe barman să se întindă pe jos, a golit casa şi a furat bijuteriile, portmoneele şi poşetele celor patru victime. Barmanul a încercat să-l anihileze pe agresor, dar acesta l-a bătut cu patul pistolului până când omul şi-a pierdut cunoştinţa. Barmanul a decedat în această dimineaţă din cauza rănilor la cap la spitalul Queen of Angels. Supravieţuitorii l-au descris pe criminal ca fiind un «bărbat alb, posibil italian, trecut de treizeci de ani, înalt de un metru optzeci şi cinci şi de aproximativ nouăzeci de kilograme».“ Vinnie, ăsta eşti tu!

Scoppettone zbieră:

— Nu-s eu!

Mal îşi întinse gâtul, încercând să vadă mai bine ziarul din mâna lui Upshaw, care prezenta pe o pagină întreagă rezultatele la box de săptămâna trecută, de la Olympic. Se gândi: nu te opri, joacă teatru în continuare, arde-i una, nu-ţi pierde cumpătul şi eşti omul meu...

— *Să mă ia dracu' dacă-s eu!*

Upshaw se aplecă peste masă, drept în faţa lui Scoppettone.

— Mi se rupe. O să intri diseară la o identificare, împreună cu alţi suspecţi, şi amărâţii ăia trei de la Moonmist Lounge or să se uite la voi. Trei spălăciţi amărâţi, care cred că toţi macaronarii sunt Al Capone. Înţelegi, nu te vreau pentru Sun-Fax, Vinnie. Te vreau legat pe veci.

— N-am făcut-o eu!

— Dovedeşte-o!

— N-o pot dovedi!

— Atunci plăteşte, belitule, oalele sparte!

Tot trupul lui Scoppettone se reducea acum la scăfârlie, singura parte din el care încă nu era cârpă. Scuturâ capul, îl răsuci şi îşi împinse bărbia înainte şi înapoi, ca un berbec care se pregăteşte să spargă o poartă de castel. Mal se prinse: puştiul îl încolţise cu un jaf inventat, care

s-ar fi întâmplat, chipurile, la aceeaşi oră cu cel real. Întreg spectacolul fusese orchestrat pentru poanta cu ziarul. Îl înghionti pe Dudley şi zise:

— E omul nostru.

Dudley ridică degetul mare în semn de aprobare. Vinnie Scoppettone încercă să smulgă scaunul din podea. Danny îl prinse de păr şi îi rase câteva palme – faţă, dos, faţă, dos –, până când individul se înmuie de tot şi bâigui:

— OK, OK, OK.

Upshaw şopti ceva în urechea lui Scoppettone. Vinnie bolborosi un răspuns. Mal se ridică în vârful picioarelor, apropiindu-se de difuzor, dar nu auzi decât paraziţii. Dudley îşi aprinse o ţigară şi zâmbi. Upshaw apăsă pe un buton de sub masă. Doi poliţişti în uniformă şi o femeie cu un carneţel de stenografă apărură grăbiţi pe coridor. Deschiseră cabina de interogatoriu şi se aruncară asupra prăzii. Danny Upshaw ieşi, zicând:

— Rahat.

Mal îi studie reacţia.

— Bună treabă, detectiv. Ai fost al naibii de tare.

Upshaw se uită la el, apoi la Dudley.

— Sunteţi de la municipalitate. Corect?

Mal zise:

— Corect. De la Procuratura Districtuală. Eu sunt Considine, iar el e locotenentul Smith.

— Cu ce treabă?

Dudley zise:

— Flăcău, veniserăm să te muştruluim pentru că l-ai necăjit pe Herman Gerstein, dar ce-a fost a trecut. Vrem să-ţi oferim o slujbă.

— *Poftim?*

Mal îl luă pe Upshaw de braţ şi îl conduse câţiva paşi mai încolo.

— Avem nevoie de un om pentru o diversiune necesară investigaţiei conduse de marele juriu asupra activităţilor comuniste din studiourile de filme. Un procuror bine înfipt conduce jocul şi poate aranja un transfer cu

căpitanul Dietrich. O slujbă care poate însemna o carieră serioasă. Eu cred că ar trebui să spui da.

— Nu.

— După investigaţie te poţi transfera definitiv la Procuratură. Vei ajunge locotenent înainte să împlineşti treizeci de ani.

— Nu. Nu mă interesează.

— Dar *ce* te interesează?

— Vreau să coordonez ancheta la crima triplă la care lucrez – la comitat şi la oraş.

Mal se gândi că Ellis Loew va strâmba din nas şi că existau câţiva sus-puşi de la municipalitate pe care îi putea convinge.

— Cred că se poate aranja.

Dudley se apropie, îl bătu pe Upshaw pe spate şi îi făcu cu ochiul.

— Există şi o femeie pe care va trebui s-o dovedeşti, flăcău. Poate va fi nevoie s-o fuţi de să-i zboare chiloţii.

Detectivul Danny Upshaw răspunse:

— Mă bucur de ocazie.

PARTEA A DOUA
Upshaw, Considine, Meeks

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Era din nou poliţist, cumpărat şi achitat, şi juca în prima ligă, unde avea şansa să şi rămână. Bonificaţia venită de la Howard îl rezolvase cu Leotis Dineen, iar dacă marele juriu va reuşi să-i evacueze pe cei din AUFT din studiourile de filme, atunci el va deveni un mic bogătaş. Avea un set de chei de la casa lui Ellis Loew şi ajutorul funcţionarilor de la municipalitate, care dactilografiau şi puneau documente la dosar. Avea o „listă de obiective", cu stacojiii neatinşi de marile jurii anterioare. Şi mai avea lista *mare*: cea cu fruntaşii AUFT, care puteau fi asociaţi cu murdării şi infracţiuni, dar fără o abordare directă acum, când Procuratura lucra pe furiş, cu articole de ziar comandate în care se afirma că investigaţia murise încă din faşă. În urmă cu o oră o însărcinase pe secretară să telefoneze la biroul local FBI, la Cazier şi la Circulaţie – atât la oraş, cât şi la comitat –, ca să verifice cazierele din California, Nevada, Arizona şi Oregon şi să solicite informaţii privitoare la arestarea unor persoane precum Claire De Haven, Morton Ziffkin, Chaz Minear, Reynolds Loftis şi trei mexicani cu numele păcătoase de Mondo Lopez, Sammy Benavides şi Juan Duarte, toţi trei cu câte un asterisc în coadă, ceea ce însemna „membri cunoscuţi ai unor bande de cartier". Singurul care revenise cu un telefon fusese şeful secţiei Hollenbeck. El i-a comunicat că tipii ăia trei erau nişte poame, foşti membri ai unei bande mafiote *zoot* de pe la începutul anilor '40, după care s-au spălat de păcate şi au „intrat în politică". East

L.A. era următoarea lui țintă – după ce secretara va fi consemnat toate răspunsurile celor chestionați.

Buzz se uită în jur prin birou, ca să vadă ce-ar putea face ca să-și omoare timpul, și, observând ziarul *Mirror* pe prețul de la intrare, îl luă să-l citească. Răsfoi ziarul până la pagina cu editorialul și... bingo! La mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce încornoratul de Mal îi comunicase planul lui Loew, apărea și articolul comandat, semnat de Victor Reisel.

Titlul era „Roșii 1 – orașul Los Angeles 0. Trei eliminări, nici un martor pe bancă". Buzz citi:

> Totul s-a redus la bani – marele egalizator și numitor comun. Un grandios mare juriu era pe cale să se nască, un juriu important, care ar fi fost la fel de radical ca și Comisia pentru Cercetarea Activităților Antiamericane din 1947. Implicarea comuniștilor în industria filmului urma să fie luată la purecat încă o dată – de data aceasta în contextul conflictelor legate de contractele de muncă din Orașul Îngerilor.
>
> Alianța Unită a Figuranților și Tehnicienilor se găsește actualmente sub contract cu un număr de studiouri din Hollywood. Sindicatul e infiltrat de comuniști și tovarăși de drum. AUFT emite pretenții exorbitante de renegociere a contractului de muncă, iar sindicatul Teamsters din localitate, care binecuvântează șansa de a lua locul AUFT în schimbul unor salarii rezonabile, demonstrează împotriva lor. *Banii*. AUFT se pronunță în mod implicit pentru desființarea sistemului capitalist, de la care cere mai mult. Neideologicul Teamsters vrea să demonstreze că poate suplini cu brio gruparea adversă, muncind pe salarii pe care anticapitaliștii le detestă. Industria de divertisment din Hollywood: o lume nebună.
>
> Articol nebun nr. 1: Abundența de filme filo-rusești realizate la începutul anilor '40, turnate în mare măsură după scenarii scrise de așa-numitele eminențe cenușii ale AUFT.

Articol nebun nr. 2: Eminenţele cenuşii ale AUFT fac parte dintr-un total de 41 de organizaţii care au fost catalogate de Procuratura Generală a Statelor Unite drept instrumente ale comuniştilor.

Articol nebun nr. 3: AUFT îşi doreşte mai multe parale mizerabile, capitaliste. Cei din Teamsters doresc slujbe pentru oamenii lor. Un număr de indivizi patrioţi de la Procuratura Districtuală din L.A. fuseseră numiţi să strângă dovezile necesare pentru ca marele juriu să decidă *cât* de profund a pătruns influenţa acelor membri AUFT iubitori de dolari în industria filmului. Să fim bine înţeleşi: Hollywoodul constituie un mijloc mediatic fără egal în diseminarea propagandei, iar comuniştii reprezintă inamicul cel mai inteligent şi mai nemilos cu care s-a confruntat vreodată America. Deşi se ştie cât de simplu e accesul la mijloacele de popularizare reprezentate de filmul artistic şi cât de mare e impactul filmelor asupra vieţii noastre de zi cu zi, nu există nici un fel de prevedere ce ar putea limita cantitatea de seminţe canceroase ale trădării pe care Roşii bine infiltraţi le pot planta – satire subtile şi atacuri la adresa Americii, insinuate subliminal, în aşa fel încât publicul şi cei care doresc binele industriei filmului să nu-şi dea seama că sunt spălaţi pe creier. Oamenii Procuraturii au încercat să contacteze mai mulţi indivizi subversivi, dorind să-i înduplece să-şi recunoască greşelile şi să apară ca martori, dar banii – marele egalizator şi numitor comun – şi-au arătat căpăţâna, sărind în ajutorul inamicului şi al bunăstării lui.

Locotenentul Mal Considine, de la Biroul de Anchete al Procuraturii, ne-a declarat: „Primăria ne promisese bani de la buget, dar apoi s-a răzgândit. Avem un personal redus, iar acum suntem lipsiţi de fonduri şi avem un cumul de probleme penale care ar bloca pentru mult timp procedura de dezbatere a unui potenţial mare juriu. S-ar putea să adunăm noi probe în anul fiscal 1951 sau 1952, dar până atunci câte incursiuni nefaste vor întreprinde comuniştii în cultura noastră?"

Într-adevăr, câte? Locotenentul Dudley Smith, de la Departamentul Poliţiei din Los Angeles, partenerul locotenentului Considine în această – din păcate – scurtă investigaţie a Procuraturii, ne-a declarat: „Da, în cele din urmă totul s-a redus la bani. Primăria are prea puţini şi ar fi ilegal şi imoral să acceptăm fonduri din afară. Roşii n-au nici o jenă când e să exploateze sistemul capitalist, în timp ce noi ne supunem regulilor lui, acceptând slăbiciunile inerente ale unei filosofii altfel drepte şi umaniste. Asta e diferenţa dintre ei şi noi. Ei respectă legea junglei, iar noi suntem prea iubitori de pace pentru a ne coborî într-atât".

Roşii – 1, oraşul Los Angeles şi publicul cinefil – 0. E o lume nebună.

Buzz puse ziarul jos, gândindu-se la nebunul de Dudley de prin '38, când fusese cât pe ce să omoare în bătaie un negrotei drogat pentru că îl scuipase pe paltonul de caşmir cu care îl mituise Ben Siegel. Apăsă pe butonul interfonului.

— Scumpo, nici un rezultat cu telefoanele alea?

— Încă mai aşteptăm, domnule Meeks.

— Plec în East L.A. Te rog, lasă toate mesajele pe biroul meu, bine?

— Bine, domnule.

* * *

Era o dimineaţă rece. Stătea să plouă. Buzz se urcă în maşină şi o luă pe Olympic, trecând pe lângă Hughes Aircraft şi îndreptându-se spre Boyle Heights – o rută fără prea multe semafoare şi fără un peisaj frumos, ce-i lăsa timp de gândire. Pistolul de calibrul 38 făcea ca burta să-i atârne ciudat. Staţia şi buletinul informativ de la curse îi dezechilibrau buzunarele, aşa că se văzu nevoit să-şi coboare o mână între boaşe, ca să restabilească echilibrul. Benavides, Lopez şi Duarte făcuseră parte dintr-una din bandele White Fence, 1st Flats sau Apaches.

Mexicanii din Boyle Heights erau oameni de treabă, dornici să înveţe repede ce era corect, pentru a deveni buni americani. Va obţine informaţii utile de la ei – o idee care îl plictisea.

Ştia şi de ce: de ani de zile nu mai fusese cu o femeie care să nu fie o curvă sau o starletă dornică să se apropie de Howard. Audrey Anders îl juca după cum avea chef, făcându-l să se gândească la ea atât de intens, încât până şi un aranjament atât de încântător cum era cel cu Procuratura i se părea aiurea. Pariurile la Leotis Dineen erau o prostie pur şi simplu. Goana după Audrey era o prostie care însemna ceva: un motiv să nu mai bea tone de bere neagră sau să se îndoape cu tot felul de mâncăruri gratinate şi plăcinte cu piersici, ca să slăbească o grămadă de kilograme, iar hainele să-i cadă ca turnate – deşi ei doi nu vor putea ieşi niciodată împreună în lume.

Ajunse în centru şi trecu mai departe. Femeia îi rămase în minte. Buzz încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut şi o coti spre nord, luând-o spre colinele terasate care formau Boyle Heights. Evreii le cedaseră cartierul mexicanilor încă dinainte de război. Brooklyn Avenue mirosea odinioară a pastramă şi supă de pui, iar acum mirosea a fiertură de porumb şi porc bine prăjit. Sinagoga de vizavi de Hollenbeck Park era acum o biserică catolică. Bătrâneii cu *kippa*, care jucau şah la umbra copacilor, fuseseră înlocuiţi de *pachucos* cu pantaloni cu manşetele despicate, ce se plimbau ţanţoşi, îmbrăcaţi de gală, se fâţâiau, unduindu-şi umerii, şi vorbeau în argou de bulău. Buzz dădu ocol parcului, uitându-se la ei şi etichetându-i: şomeri, peste douăzeci de ani, probabil vindeau ţigări cu marijuana şi colectau banii de protecţie de la cei câţiva negustori rămaşi aici, cei prea săraci ca să se mute în noul canion *kosher* dintre Beverly şi Fairfax. Erau membri în White Fence, 1st Flats sau Apaches, iar tatuajele dintre degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă indicau în care din ele. Periculoşi când erau îmbibaţi cu mescalină, marijuana, barbiturice şi păsărice, neliniştiţi când se plictiseau.

Buzz parcă şi îşi vârî bastonul de cauciuc în spatele pantalonilor, stricând şi mai tare echilibrul costumului. Se apropie de un grup de patru mexicani. Doi dintre ei îl văzură şi o întinseră rapid – evident, ca să ascundă drogurile undeva în iarbă, să se regrupeze şi să vadă ce voia umflatul ăla de poliţist ordinar. Ceilalţi doi rămaseră pe loc, urmărind o luptă între nişte gândaci de bucătărie: două gângănii într-o cutie de pantofi aşezată pe o bancă, nişte gladiatori războindu-se pentru dreptul de a înfuleca gândacul mort, uns cu sirop de arţar. Buzz asistă şi el la spectacol, timp în care cei doi *pachucos* se prefăceau că nu-l bagă în seamă. Văzu pe pământ o grămăjoară de monede de cinci şi zece cenţi şi aruncă şi el o hârtie de cinci dolari.

— Cinci pe căcăciosu' cu o pată pe spate.

Mexicanii bătură palma între ei. Buzz îi trecu scurt în revistă. Tatuaje White Fence pe două antebraţe. Amândoi puştii erau supli şi musculoşi, categoria muscă. Primul purta un tricou murdar, al doilea unul curat. Patru ochi îl scrutau pe *el*.

— Nu glumesc. Căcăciosu' ăla are stil. Un maestru al dansului, ca Billy Conn.

Amândoi tinereii arătară spre cutie. Tricou Curat zise:

— Billy *muerto*.

Buzz se uită în jos şi îşi văzu gândacul pătat cu labele în sus, lipit de cutie, într-o baltă de lichid vâscos şi auriu. Tricou Murdar chicoti şi culese grămăjoara de mărunţiş şi hârtia de cinci. Tricou Curat luă un băţ de la o îngheţată, îl ridică pe învingător din cutie şi îl puse pe scoarţa copacului de lângă bancă. Gândacul rămase locului, lingându-şi antenele. Buzz zise:

— Dublu sau nimic – pe un truc pe care l-am învăţat în Oklahoma.

Tricou Curat întrebă:

— Un truc belit de poliţist?

Buzz îşi scoase bastonul, balansându-l de curea.

— Ceva de genu' ăsta. Am şi eu câteva întrebări despre nişte băieţi care locuiau pe-aici şi poate mă ajutaţi voi un

pic. Îmi iese trucu', vorbiţi. Nu e vorba să daţi în gât pe careva. Sunt doar nişte întrebări. Nu-mi iese trucu', vă căraţi. *Comprende?*

Puştiul cu tricou curat încercă s-o ia din loc. Tricou Murdar îl opri şi arătă spre bastonul lui Buzz:

— Şi chestia aia ce legătură are?

Buzz zâmbi şi făcu trei paşi în spate, cu privirea aţintită spre copac.

— Băiete, îi pui curu' pe foc gândacului ăla şi-ţi arăt ce legătură are.

Tricou Curat scoase o brichetă, o scăpără şi aşeză flacăra sub gândacul victorios. Gândacul urcă rapid pe copac. Buzz ochi şi aruncă bastonul, care izbi copacul şi aterizâ la pământ. Tricou Murdar îl ridică şi pipăi capătul acestuia, năclăit cu ceva moale.

— E chiar el. Să-mi bag cracii!

Tricou Curat îşi făcu semnul crucii în versiunea *pachuco*, mângâindu-şi cu mâna dreaptă testiculele. Tricou Murdar se cruci în stil tradiţional. Buzz aruncă bastonul în aer, îl izbi cu interiorul cotului, îl prinse, îl aruncă în spate, îl lăsă să se lovească de pavaj, apoi îl aduse în poziţia de repaus, ca la paradă, printr-o rotire a curelei de la mâner. Mexicanii rămaseră cu gurile căscate. Buzz îi abordă imediat, înainte s-apuce măcar să le închidă:

— Mondo Lopez, Juan Duarte şi Sammy Benavides. Erau şi ei prin găştile de-aici. Băgaţi mare şi vă mai arăt nişte trucuri.

Tricou Murdar scuipă un şir de obscenităţi în spaniolă. Tricou Curat traduse:

— Javier îi urăşte pe cei din 1st Flats ca un câine. Ca un câine turbat.

Buzz se întrebă dacă lui Audrey Anders i-ar fi plăcut chestia cu bastonul.

— Deci indivizii ăia au tulit-o cu 1st Flats?

Javier scuipă pe pavaj – o flegmă elocventă.

— Ăia-s trădători, omule. Cred că prin '43 sau '44 White Fence şi 1st Flats au făcut un consiliu, ca să cadă

la pace. Lopez şi Duarte trebuiau să facă parte din el, dar în loc să lupte lângă noi, s-au dus la ordinarii ăia fascişti de *putos* Sinarquista, apoi la ordinarii de comunişti de *putos* de la Sleepy Lagoon. Ordinarii de la Apaches le-au tras-o şi la 1st Flats, şi la White Fence. Atunci l-am pierdut pe văru-meu Caldo.

Buzz se scobi de încă două hârtii de cinci.

— Ce altceva mai ai pentru mine? Poate fi oricât de murdar.

— Benavides era murdar, omule! Căcănarul şi-a violat sora mai mică!

Buzz îi întinse banii.

— Uşurel, uşurel... Mai spune-mi. Tot ce ştii despre subiect şi câte ceva despre familia gagiului. *Da' uşurel...*

Tricou Curat spuse:

— Chestia cu Benavides nu-i decât un zvon, iar Duarte are un văr homo, aşa că poate şi el e homo. Poponăreala se moşteneşte în familie. Aşa am citit într-o revistă. În *Argosy*.

Buzz ascunse bastonul înapoi în pantaloni.

— Şi familiile lor? Care din ei mai are familia aici?

Javier răspunse:

— Mama lui Lopez a murit, da' cred că mai are nişte veri în Bakersfield... parcă. În afară de scârba aia de Duarte, cei mai mulţi ai lui s-au întors în Mexic, dar ştiu că părinţii lui *putos* de Benavides trăiesc pe 4, colţ cu Evergreen.

— Casă? Apartament?

Tricou Curat interveni:

— O şandrama mică, cu tot felul de statui în faţă.

Duse un deget la tâmplă şi îl răsuci:

— Maică-sa e nebună. *Loca grande.*

Buzz oftă.

— Asta-i tot ce primesc pentru cinşpe parai şi un show?

Javier zise:

— Orice bărbat din Heights îi urăşte pe lăbarii ăia. Numai întreabă!

Tricou Curat zise şi el:

— Am putea inventa nişte căcaturi şi ne-ai plăti pentru ele.

Buzz le replică:

— Încercaţi să n-o mierliţi.

Apoi urcă în maşină şi o porni spre Strada 4, colţ cu Evergreen.

* * *

Peluza era un altar.

Statuete reprezentându-l pe Iisus erau aliniate cu faţa spre stradă. În spatele lor mai exista şi un staul construit din cuburi de jucărie. Un rahat de câine se odihnea în ieslea micuţului I.H. Buzz se îndreptă spre verandă şi apăsă pe sonerie. Pe un capăt de masă o văzu pe Fecioara Maria. Pe partea din faţă a rochiei ei albe şi revărsate era o inscripţie: „Fute-mă". Buzz făcu o deducţie rapidă – domnul şi doamna Benavides nu vedeau foarte bine.

O femeie bătrână deschise uşa.

— *Quién?*[1]

Buzz spuse:

— Poliţia, doamnă. Şi nu vorbesc spaniola.

Bătrâna duse mâna la şiragul de mărgele din jurul gâtului.

— Eu vorbesc *inglés*. E ceva în legătură cu Sammy?

— Da, doamnă. Cum de v-aţi gândit la asta?

Bătrânica arătă spre peretele de deasupra şemineului ciobit, din cărămidă. Acolo se vedea un diavol pictat, costumat în roşu, cu coarne şi trident. Buzz intră şi se duse să-l studieze. Acolo unde ar fi trebuit să fie faţa diavolului era lipită fotografia unui puşti mexican, iar un şir de statute ale lui Iisus, aliniate pe raftul de deasupra, îi aruncau o privire malefică. Femeia spuse:

— Fiul meu, Sammy. *Communisto*. Diavolul întruchipat.

Buzz zâmbi.

---

1. Cine e? (în sp. în orig. – n.r.)

— Se pare că sunteţi bine protejată, doamnă. Îl aveţi pe Iisus să vă apere.

Mama Benavides înşfăcă un teanc de hârtii de pe poliţa şemineului şi i le înmână. Prima pagină era un material informativ al Departamentului de Justiţie: organizaţiile paravan ale comuniştilor din California, înşirate în ordine alfabetică. Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon (CASL) era bifat, cu o paranteză în dreptul lui: „Scrieţi la C.P. 465, Sacramento, 14, California, pentru a primi o listă a membrilor". Bătrâna îi luă hârtiile, le răsfoi şi înfipse un deget în dreptul unei coloane cu nume. Două nume – Benavides, Samuel Tomás Ignacio, şi De Haven, Claire Katherine – erau subliniate cu cerneală.

— Uite. E adevărat. Anticriştii *communista y comunisto*!

Bătrâna avea lacrimi în ochi. Buzz spuse:

— Sigur, Sammy nu-i chiar uşă de biserică, dar n-aş zice că e chiar Satana.

— E adevărat! *Yo soy la madre del diablo*! Arestaţi pe el! *Communisto!*

Buzz arătă spre numele lui Claire De Haven.

— Doamnă Benavides, ce ştii despre femeia asta? Daţi-mi ceva ca lumea şi-o să-l snopesc pe bau-bau cu bâţu' meu.

— *Communista!* Drogata! Sammy a dus-o la spital ca să se cureţe, iar ea...

Buzz văzu aici o şansă imensă.

— Unde-i spitalul ăsta, doamnă? Încet şi clar.

— Lângă ocean. Doctor diavol! Curva *communista*!

Mama Satanei începu să plângă cu adevărat. Buzz se urcă în maşină, ieşi în viteză din East L.A. şi se îndreptă spre Malibu – briza mării şi un doctor care-i era dator. Gata cu luptele de gândaci. Gata cu fecioarele cu fute-mă.

* * *

Sanatoriul Pacific se găsea în Malibu Canyon. Era un sanatoriu de dezintoxicare pentru dependenţii de alcool

şi droguri, plasat la poalele dealurilor, la aproape un kilometru de plajă. Clădirea principală, laboratorul şi barăcile de întreţinere erau înconjurate cu un gard de sârmă ghimpată electrificat. Ca să scapi de băutură, iarbă şi pilule te costa o mie două sute de dolari pe săptămână. Dezintoxicarea de heroină se efectua la faţa locului. Era o înţelegere încheiată între doctorul Terence Lux, şeful clinicii, şi Consiliul de Supraveghere al Comitatului Los Angeles – înţelegere în care se stipula şi că, în eventualitatea în care unii politicienii din L.A. ar fi trebuit să scape de nişte obiceiuri urâte, aici o puteau face pe gratis. Buzz se duse cu maşina până la porţile clinicii, gândindu-se la toate recomandările pe care le făcuse pentru sanatoriul lui Lux. Beţivi şi drogaţi de la RKO evitau concedii sigure la puşcărie şi publicitatea negativă pentru că dr. Terry, chirurgul plastic al vedetelor de film, le oferea adăpost – iar lui zece la sută. Una dintre recomandările făcute încă îi mai otrăvea sufletul: o fată care sucombase din pricina unei supradoze după ce Howard o dăduse afară din circuitul apartamentelor rezervate curvelor sale de lux şi o trimisese înapoi în hoteluri şi baruri. Aproape că le-a dat foc celor trei sute de dolari primiţi de la Lux.

Buzz claxonă. În difuzorul de la poartă se auzi vocea paznicului:

— Da, domnule?

Buzz vorbi în receptorul de lângă intrare:

— Turner Meeks la doctorul Lux.

Paznicul spuse:

— Un moment, domnule.

Buzz aşteptă. Apoi:

— Domnule, o luaţi pe aleea asta până la o răscruce, iar acolo faceţi la stânga şi mergeţi până la capăt. Doctor Lux e la crescătorie.

Poarta se deschise. Buzz trecu cu maşina pe lângă clinică şi clădirile anexă şi o luă la stânga, pe un drum care trecea printr-un canion miniatural, acoperit cu o vegetaţie

pitică. La capăt se afla un fel de baracă: pereți scunzi din sârmă și un acoperiș de tablă. Înăuntru cotcodăceau niște găini. Unele păsări țipau a omor sângeros.

Buzz parcă și ieși din mașină, uitându-se prin plasa de sârmă. Doi bărbați cu salopete și cizme de cauciuc căsăpeau găinile, retezându-le gâtul cu lame ascuțite, montate pe bețe – bețele *zoot* pe care polițiștii le folosiseră la începutul anilor '40, emasculându-i pe huliganii mexicani și sfârtecându-le costumele *zoot*. Mânuitorii erau pricepuți: o tăietură scurtă, apoi alt gât de găină la rând. Puținele păsări care mai rămăseseră încercau să fugă sau să zboare. Panica le făcea să se izbească de pereți, de tavan, de băieții cu bețe letale. Buzz se gândi că în seara asta nu va comanda pui *marsala* la Derby, după care auzi o voce în spatele lui:

— Două păsări dintr-o singură lovitură. Glumă ieftină, afacere rentabilă.

Buzz se întoarse. Terry Lux era acolo – un bărbat cu plete cărunte și bine legat, fotografia perfectă pentru definiția din dicționar a doctorului.

— Bună, Doc.

— Știi că prefer „doctore" sau „Terry", dar întotdeauna am făcut concesii stilului tău mai de la țară. Interes de serviciu?

— Nu chiar. Ce e *asta*? Te aprovizionezi singur cu potol?

Lux arătă spre micul abator, acum tăcut, în care băieții cu bețe aruncau în saci găinile moarte.

— Două păsări dintr-o singură lovitură. Cu câțiva ani în urmă am citit un studiu care ajungea la concluzia că o dietă bogată în carne de pui e benefică pentru cei cu o concentrație mică de zahăr în sânge – lucru valabil pentru majoritatea dependenților de alcool și droguri. Uite prima piatră de temelie. A doua piatră o constituie tratamentul meu special pentru consumatorii de narcotice. Asistenții mei le drenează sângele contaminat și îl înlocuiesc cu sânge proaspăt, sănătos și plin de vitamine, minerale și

hormoni animali. Aşa că am o crescătorie de pui şi un abator. E un aranjament foarte eficient din punct de vedere financiar şi extrem de benefic pentru pacienţii mei. Despre ce e vorba, Buzz? Dacă nu e în interes de serviciu, atunci e vorba de un favor. Cu ce te pot ajuta?

Mirosul de sânge şi pene îl sufoca pe Buzz. Poliţistul observă un vagonet ce făcea legătura între barăcile anexă şi clinică, staţionat pe rampa de încărcare a crescătoriei de pui.

— Hai să mergem în biroul tău. Am câteva întrebări despre o femeie care ştiu sigur că ţi-a fost pacientă.

Lux se încruntă şi se apucă să-şi cureţe unghiile cu un bisturiu.

— Nu divulg niciodată informaţii confidenţiale despre pacienţii mei. Ştii doar. E şi motivul principal pentru care tu şi domnul Hughes vă folosiţi exclusiv de serviciile mele.

— Doar câteva întrebări, Terry.

— Presupun că nu se pune problema să primeşti nişte bani în loc de răspunsuri.

— N-am nevoie de bani, am nevoie de informaţii.

— Şi dacă nu le livrez, îţi duci clienţii în altă parte?

Buzz arătă spre vagonet.

— Fără curent nu merge. Fii drăguţ cu mine, Terry. Zilele astea lucrez pentru municipalitate şi s-ar putea să-mi vină poftă să ciripesc despre drogurile pe care le fabrici aici.

Lux se scărpină în ceafă cu bisturiul.

— Doar în scopuri medicale, aprobate politic.

— Doc, vrei să-mi spui că nu-i dai ce smântâneşti lui Mickey C., la schimb pentru referinţele *lui*? Doar ştii bine că ăia de la oraş îl urăsc pe Mickey!

Lux se înclină în direcţia vagonetului. Buzz o luă înainte şi urcă. Doctorul apăsă pe un comutator, iar dintre cabluri săriră câteva scântei. Prinseră a se mişca încet în sus, apoi opriră pe o rampă suspendată lângă un portic, cu o privelişte spectaculoasă asupra oceanului. Lux îl conduse

pe Buzz printr-o serie de coridoare albe, antiseptice, şi ajunseră într-o încăpere mică, înţesată cu fişete metalice. Afişe medicale împânzeau pereţii: o serie de mostre în imagini pentru chirurgii plastici specializaţi în reconstrucţii faciale, făcute în genul lui Thomas Hart Benton. Buzz spuse:

— Claire Katherine De Haven. E-un soi de comunistă.

Lux deschise un fişet, trecu în revistă dosarele, scoase unul afară şi citi prima pagină:

— Claire Katherine De Haven, născută pe 5 mai 1910. Alcoolism cronic controlat, dependenţă sporadică de fenobarbital, foloseşte sporadic benzedrină, tot sporadic heroină injectabilă. A urmat cura mea specială, cea despre care îţi vorbeam, în trei rânduri: în '39, '43 şi '47. Asta-i tot.

Buzz spuse:

— Nee! Vreau mai mult. Ai ceva detalii în dosarul ăla? Ceva mizerii de calitate?

Lux ridică dosarul.

— Majoritatea sunt grafice medicale şi calcule financiare. Le poţi citi dacă vrei.

— Nu, mulţumesc. Ţi-o aminteşti bine, Terry. Simt eu asta. Aşa că bagă mare.

Lux puse dosarul la loc şi închise sertarul.

— Când a venit aici prima oară, a sedus câţiva pacienţi. A provocat un ditamai scandalul, aşa că în '43 am izolat-o. De fiecare dată era deprimată, avea remuşcări, iar a doua oară am consiliat-o puţin.

— Tu psihiatru?

Lux râse.

— Nu, dar mă distrează să-i aud cum se confesează. În '43 De Haven mi-a spus că voia să se refacă pentru că un iubit de-al ei, un mexican, fusese bătut în timpul revoltelor costumelor *zoot*, iar ea dorea să devină o combatantă mai eficientă pentru Revolta Poporului. În '47 audierile comuniştilor de pe Coasta de Est au dat-o peste cap. Un amic de-al ei şi-a prins ştii tu ce unde nu trebuia. Buzz, CCAA a fost o chestie nemaipomenită pentru afacerea

mea! Multe remuşcări, supradoze, încercări de sinucidere... Comuniştii cu bani sunt cei mai buni comunişti. De acord?

Buzz inventarie în minte lista celor aflaţi în colimator.

— Cine şi-a prins puţa unde? Vreun amant de-al lui Claire?

— Nu-mi amintesc.

— Morton Ziffkin?

— Nu.

— Vreunul din mexicanii ei? Benavides, Lopez, Duarte?

— Nu, nu era mexican.

— Chaz Minear? Reynolds Loftis?

Bingo la Loftis: muşchii feţei lui Lux se crispară, încadrând un zâmbet fals.

— Nu, nici ei.

Buzz îi răspunse:

— E, căcat! Spune tot ce ştii. *Acum!*

Lux dădu din umeri – se pregătea de o minciună.

— Mi s-a pus o pată pe Claire, ca şi lui Loftis. Eram gelos. Când l-ai pomenit, mi-am adus aminte.

Buzz râse în stilul lui clasic de poznaş.

— Vrăjeli pentru proşti! Tu n-ai pete decât pentru bani, aşa că n-o mai freca şi spune-mi adevărul.

Doctorul îşi scoase bisturiul şi bătu darabana cu el pe picior.

— Bun, hai să încercăm altceva. Loftis obişnuia să-i cumpere heroină lui Claire, iar mie nu-mi convenea. Voiam să fie dependentă doar de mine. Satisfăcut?

O dimineaţă spornică: femeia drogată şi futută de mexicani, Benavides posibil violator de minori, Loftis procurând heroină pentru camarazii lui Roşii.

— De la cine o lua?

— Nu ştiu. *Sincer!*

— Mai ai ceva la fel de bun?

— Nu. Tu n-ai nişte rebuturi proaspete de-ale lui Howard, ca să mai înviorez pavilionul nostru?

— Ne vedem la biserică, Doc.

* * *

La birou îl aştepta un teanc de mesaje, rezultatul parţial ale cercetărilor secretarei. Buzz le răsfoi.

Predominau amenzile de circulaţie, plus unele chestii învechite despre mexicani: reuniuni ilegale, bătăi şi agresiuni minore, având ca rezultat mici turnee pe la şcoala de corecţie. Nimic murdar, de genul delictelor sexuale ale lui Samuel Tomás Ignacio Benavides, „diavolul întruchipat". Nici o mizerie politică despre vreunul din cei trei foşti membri în White Fence. Buzz ajunse la ultimul mesaj – răspunsul primit de secretară de la poliţia din Santa Monica.

> Domnule Meeks,
> 3/44: R. Loftis & alt bărbat – Charles (Eddington) Hartshorn, născut pe 6.09.1897, interogatorii de rutină în timpul raidului Brigăzii Moravuri în barul deviaţionist din S.M. (Knight in Armor – Lincoln, 1684 Sud, S.M.). Asta din dosarele vechi. De la Cazier & Circulaţie despre Hartshorn: fără cazier, nici o amendă circulaţie, avocat. Adresa – Rimpau, 419 Sud, L.A. Sper să ajute.
> Lois.

Rimpau, numărul 419 Sud, era în Hancock Park, o zonă rezidenţială veche din L.A., cu bogătaşi crescuţi în seră. Reynolds Loftis era cuplat cu Claire De Haven, iar acum se pare că juca şi în echipa cealaltă. Buzz îşi trecu aparatul de ras electric peste faţă, se stropi cu apă de colonie la subsuori şi perie firimiturile cojii de plăcintă de pe nodul cravatei. Cei putred de bogaţi îl iritau. Putred de bogat şi homo era o combinaţie cu care nu se mai întâlnise până acum.

Audrey Anders stărui în gândurile lui şi în timpul deplasării. Îşi imagină că Old Spice-ul lui era Chanel-ul ei nr. 5 în locurile cheie. Locuinţa de pe Rimpau, 419 Sud, era o vilă în stil spaniol, având în faţă o peluză enormă, punctată cu trandafiri de grădină. Buzz parcă şi

sună, sperând într-o confruntare solo, ca să nu existe martori dacă ieşea prost.

Întâi se deschise un vizor, apoi uşa. O blondă plinuţă şi apetisantă, de vreo douăzeci şi cinci de ani, într-o fustă în carouri şi o cămaşă roz, cu năsturei, stătea cu mâna pe clanţa uşii.

— Bună. Sunteţi tipul de la asigurări? Aţi venit la tăticul?

Buzz îşi trase pulpana hainei peste pistol.

— Da, eu sunt. Dar, vă rog, vreau să vorbim numai între patru ochi. Nici unui om nu-i place să discute probleme aşa de grave în prezenţa familiei.

Fata încuviinţă, îl conduse pe Buzz printr-un foaier într-un birou cu pereţii încărcaţi de cărţi şi îl lăsă acolo. Uşa rămase uşor întredeschisă. Buzz observă un băruleţ şi se gândi la una mică – poate că o tărie îi conferea un plus de şarm. Apoi auzi „Phil, cum adică numai între patru ochi?", ceea ce îl făcu să renunţe.

Un tip scund şi rotofei, cu o chelie cu bordură, deschise larg uşa. Buzz îi arătă legitimaţia, iar omul întrebă:

— Ce-i asta?

— Sunt de la Procuratura Districtuală, domnule Hartshorn. Aş vrea să nu implicăm şi restul familiei.

Charles Hartshorn închise uşa şi se sprijini de ea.

— E vorba de Duane Lindenaur?

Mai întâi numele nu-i spuse nimic lui Buzz, apoi şi-l aminti din ediţia de ieri-seară a tabloidului *Tattler*: Lindenaur era una din victimele crimelor homo despre care îi povestise Dudley Smith – cazul la care lucra detectivul de la comitat, proaspăt cooptat în echipa lor.

— Nu, domnule. Eu sunt de la Divizia Marelui Juriu şi îi anchetăm pe cei din cadrul secţiei de poliţie din Santa Monica. Vrem să aflăm dacă v-au agresat cumva cu ocazia raidului din clubul Knight in Armor, în '44.

Venele pulsau pe fruntea lui Hartshorn. Vocea lui era rece, ca a unui avocat în şedinţă.

— Nu te cred. Duane Lindenaur a încercat să stoarcă bani de la mine în urmă cu nouă ani, pe baza unor afirmaţii injurioase, pe care ameninţa să le transmită familiei mele. Am rezolvat disputa în mod legal, iar cu câteva zile în urmă am citit că individul a fost asasinat. Mă aşteptam să văd poliţia la uşă, iar acum iată-te aici. Sunt cumva suspect de moartea lui Lindenaur?

Buzz spuse:

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. Mă interesează poliţia din Santa Monica.

— Nu, nu cred. Asta are de-a face cu afirmaţiile injurioase emise de Duane Lindenaur la adresa mea şi la prezenţa mea *non sequitur*[1] într-un local frecventat de anumiţi indivizi mai puţin respectabili atunci când a avut loc razia poliţiei. Am un alibi pentru ora la care ziarele estimau că ar fi survenit moartea lui Duane Lindenaur şi a celuilalt bărbat şi aş dori să îl verifici fără să îmi implici familia. Dacă sufli cumva vreun cuvânt soţiei şi fiicei mele, îţi vei pierde insigna şi capul. Ai înţeles?

Tonul avocatului se mai îmblânzise. Faţa lui era o masă contorsionată. Buzz încercă din nou cartea diplomaţiei:

— Reynolds Loftis, domnule Hartshorn. Eraţi împreună la ora raziei. Spuneţi-mi ce ştiţi despre el, iar eu îi voi comunica detectivului de la comitat care se ocupă de cazul Lindenaur să nu vă agaseze, pentru că aveţi un alibi. Nu e mai bine aşa?

Hartshorn îşi încrucişă braţele pe piept.

— Nu cunosc nici un Reynolds Loftis şi nu cad la pace cu nişte poliţişti obraznici, care duhnesc a colonie ieftină. Ieşi imediat din casa mea!

Răspunsul lui Hartshorn la întrebarea despre Reynolds era complet greşit. Buzz se îndreptă spre bar, îşi turnă un pahar cu whiskey şi se duse cu el la avocat.

— Pentru nervii tăi, Charlie. Nu vreau s-o mierleşti de faţă cu mine din cauza vreunui infarct.

---

1. Accidentală, fără legătură cauzală (în lat. în orig. – n.r.).

— *Ieşi din casa mea, vierme mic şi băgăcios!*

Buzz dădu drumul la pahar, îl înşfăcă pe Hartshorn de ceafă şi îl trânti de perete.

— Te-ai pus cu sula pe băiatu' care nu trebuie, avocate! *Ultimul* băiat cu care ai vrea să ţi-o tragi. Uite care-i schema: zi ce-i cu tine şi Reynolds Loftis. Dacă nu, mă duc în camera de zi şi-i spun fetiţei tale că tăticu' suge pula în veceul bărbaţilor din Westlake Park şi o ia la buci pe Selma, colţ cu Las Palmas. Iar dacă sufli vreun cuvânt cuiva că m-am aruncat la tine, te torn în *Confidential Magazine* că te laşi călărit de cioroi travestiţi. *Ai înţeles?*

Hartshorn era roşu ca racul şi-i curgeau lacrimile. Buzz îi dădu drumul şi văzu urma lăsată de mâna lui mare, pe care o strânse pumn. Hartshorn se îndreptă tremurând spre bar şi ridică un decantor de whiskey. Buzz schiţă un croşeu în perete, oprindu-şi pumnul în ultima fracţiune de secundă.

— Povesteşte-mi despre Loftis, ce naiba! Ajută-mă să plec dracului de-aici!

Sticla lovită de sticlă produse un clinchet, după care se auzi o respiraţie grăbită şi urmară clipe de tăcere. Buzz se zgâia la perete. Hartshorn vorbi cu o voce spartă, moartă:

— Reynolds şi cu mine am avut doar... o chestie de moment. Ne-am întâlnit la o petrecere organizată de un belgian, un regizor de film. Tipul era foarte *au courant*[1] şi dădea o serie de chefuri la cluburi pentru cei ca n... ca el. N-am ajuns să am o relaţie serioasă cu Reynolds, pentru că el se vedea cu un scenarist, iar un al treilea bărbat era deja deranjat din cauza asta. Eu eram perechea fără pereche... aşa că niciodată...

Buzz se întoarse şi îl văzu pe Hartshorn prăbuşit într-un scaun şi încălzindu-şi mâinile pe paharul cu whiskey.

— Altceva?

1. La zi, la curent, la modă (în fr. în orig. – n.r.).

— Nimic. După seara aceea de la Knight in Armor nu l-am mai văzut pe Reynolds. Cui ai de gând să...?

— Nimănui, Charlie. Nu va ști nimeni. Nu voi spune decât c-am auzit că Loftis e...

— O, Dumnezeule, a început iar vânătoarea de vrăjitoare?

Buzz ieși pe sunetul produs de un nemernic trist bocind.

* * *

În timp ce el făcea pe durul, afară plouase cu rafale puternice – genul de potop care amenința să topească poalele dealurilor în ocean și să inunde jumătate din zona bazinului L.A. Buzz parie trei contra unu că Hartshorn își va ține gura, doi contra unu că mai multe intervenții polițienești îl vor ajuta să sară de pe fix și unu contra unu că va cina la Nickodell și apoi își va petrece seara acasă, redactând un raport despre mizeriile culese. Putea mirosi transpirația de poponar peste sudoarea lui stătută și simți că era pe cale să se lase cuprins de o melancolie subită. La jumătatea drumului spre birou deschise puțin fereastra mașinii, pentru ca aerul și stropii de ploaie să-l mai învioreze, apoi schimbă direcția și se duse direct acasă.

Acasă însemna Longview Apartments, pe Beverly, colț cu Mariposa: patru camere la etajul al șaselea, orientate spre sud și mobilate cu resturi de pe platourile de filmare ale RKO. Buzz trase mașina în garaj, o lăsă acolo și luă liftul. Iar în dreptul ușii lui stătea Audrey Anders, într-o rochie aurie de lame, cu țechini sclipitori. Ținea în poală o haină din blană de nurcă, udată de ploaie. O folosea pe post de scrumieră. Când îl văzu pe Buzz, zise:

— E modelul de anul trecut. Mickey o să-mi cumpere una nouă.

Apoi stinse chiștocul pe guler.

Buzz o ajută pe Audrey să se ridice în picioare, ținându-i mâinile doar o clipă mai mult decât trebuia.

— Chiar sunt atât de norocos?

— Nu te grăbi să te bucuri de ce n-ai câştigat. Lavonne Cohen a plecat într-o excursie cu clubul ei de mah-jong, iar Mickey crede că poate să facă ce vrea cu mine. În seara asta ar fi trebuit să mergem la Mocambo, la Coconut Grove, apoi să bem ceva cu soţii Gerstein. M-am prefăcut prost dispusă şi-am scăpat.

— Credeam că tu şi cu Mickey vă iubiţi.

— Iubirea are şi ea un revers. Ştiai că eşti singurul Turner Meeks din cartea de telefon?

Buzz descuie uşa. Audrey intră, îşi aruncă blana pe jos şi studie camera. Mobilierul includea canapele şi fotolii de piele din *Vacanţă la Londra*, iar capetele de zebră de pe pereţi erau din *Jungle Bwana*. Uşile batante care dădeau spre dormitor fuseseră recuperate din salonul de pe platoul filmului *Furie pe Rio Grande*. Mocheta era vernil, cu dungi violete, iar pe cuvertura de pe pat o aprigă amazoană se înecase de plâns în *Cântec din pampas*. Audrey zise:

— Meeks, ai *cumpărat* tu toate astea?

— Cadouri de la un unchi bogat. Vrei ceva de băut?

— Nu beau.

— De ce?

— Tata, soră-mea şi doi fraţi de-ai mei sunt beţivi, aşa că eu m-am gândit să mă abţin.

Buzz se gândi că femeia arăta bine – dar nu la fel de bine ca atunci când nu era fardată şi cămaşa lui Mickey îi ajungea până la genunchi.

— Aşa că te-ai făcut stripperiţă?

Audrey se aşeză, îşi aruncă pantofii din picioare şi şi le încălzi pe blana ei.

— Da, dar nu-mi cere să dansez din buric, pentru că n-o fac. Meeks, *ce e* cu tine? Credeam că o să te bucuri când mă vezi.

Buzz încă mai putea mirosi sudoarea celuilalt.

— L-am agresat astăzi pe-un tip. A fost destul de penibil.

Audrey își flutură degetele de la picioare, făcând blana să tresalte.

— Și ce? Asta e ocupația ta.

—De regulă tipii pe care-i înghesui opun mai multă rezistență.

— Vrei să zici că totul e doar un joc?

Îi spusese odată lui Howard că singurele femei cu care merita să te încurci erau cele care te cunoșteau mai bine decât o făceai tu însuți.

— Ar trebui să găsim ceva la care să ne pricepem mai bine decât să ne dăm cap în cap și să ne interogăm unul pe altul.

Va Va Voom Girl își aruncă blana în poală.

— Dormitorul e la fel de exotic?

Buzz râse.

— *Nocturnă în serai* și *Paradisul e roz*. Îți spune ceva?

— Asta-i tot o întrebare. Întreabă-mă ceva provocator.

Buzz își scoase haina, desfăcu tocul pistolului și îl aruncă pe scaun.

— *Okay*. Pune Mickey pe cineva să te urmărească?

Audrey dădu din cap.

— Nu. L-am convins să înceteze. Mă făcea să mă simt de doi bani.

— Unde ți-e mașina?

— La trei străzi de-aici.

Avea cale absolut liberă să facă din cea mai mare și mai tare prostie a lui, o veritabilă epopee.

— Te-ai gândit la toate.

Audrey îi zise:

— M-am gândit că n-o să spui nu.

Își scuturâ blana de nurcă.

— Și mi-am adus un prosop pentru mâine dimineață.

Buzz se gândi: Odihnește-te în pace, Turner Prescott Meeks, 1906-1950. Răsuflă adânc, își supse slăninile, trecu prin ușile de la salon și începu să se dezbrace. Audrey intră și ea și, văzând cearșafurile roz de satin, cuvertura roz și garguii de broderie roz pe post de prești

de picioare, pufni în râs. Se dezgoli cu un singur clic al închizătorii rochiei. Când sânii ei săltară liberi, Buzz simţi că i se înmoaie genunchii. Audrey se apropie de el, îi scoase cravata, îi desfăcu nasturii de la cămaşă şi îi descheie cureaua. Buzz îşi scoase pantofii şi şosetele, rămânând în picioare. Cămaşa îi căzu şi îl trecură fiorii. Audrey râse şi urmări cu degetul cum i se face pielea de găină pe braţe, apoi îşi trecu mâinile peste părţile pe care Buzz şi le ura: burta ca un pepene, chiflele de la şolduri, cicatricile tăieturilor de cuţit care se pierdeau în părul de pe piept. Când începu să-l lingă acolo înţelese că n-o deranjau. O ridică în braţe, ca să-i arate cât era de puternic – picioarele mai-mai că îi cedară –, apoi o aşeză pe pat. Ieşi din pantaloni şi din chiloţi, transpirat bine de tot, se întinse lângă ea şi într-o jumătate de secundă tânăra se încolăcise deja cu braţele şi picioarele în jurul lui, faţă-n faţă, cu gura deschisă, lipindu-se de el de parcă ar fi fost cel pe care şi-l dorise dintotdeauna.

O sărută – blând, viguros şi iar blând. Îşi vârî nasul în adâncitura gâtului ei şi simţi mirosul de săpun Ivory Soap – nu parfumul din mintea lui. Îi luă sânii în mâini şi o ciupi de sfârcuri, amintindu-şi ce îi spuseseră toţi poliţiştii despre vedeta de la Burbank Burlesque. Audrey scotea sunete diferite la fiecare parte din trupul ei pe care o atingea. Când o sărută şi o linse între picioare, obţinu cel mai grozav sunet. Sunetul crescu tot mai mare, mai mare şi mai mare. Picioarele şi braţele femeii începură să zvâcnească. Excitarea aceea nebună îl aduse în pragul exploziei, aşa că o pătrunse, ca să participe şi el la nebunie. Coapsele lui Audrey frământau cuvertura şi îl făcură să explodeze în momentul în care o pătrunse. O strânse puternic, îl strânse şi ea puternic, iar el o ţinu bine, ca să-i aline spasmele cutremurării. Deşi avea doar jumătate din greutatea lui, reuşi să-l tragă şi mai adânc în timp ce continua să vibreze în mijlocul orgasmului, iar el o ţinu de cap, îngropându-şi faţa în părul ei, până când se slei de tot, iar femeia încetă să mai lupte.

Cearşaful de satin roz şi sudoarea îi uneau peste tot. Buzz se întoarse pe-o parte, cu un deget încolăcit în jurul încheieturii mâinii lui Audrey, ca să rămână uniţi în timp ce îşi trăgea sufletul. Opt ani fără ţigări şi tot gâfâia ca un câine de curse, iar ea zăcea acolo calmă şi nemişcată. O venă de pe dosul braţului fetei zvâcnea sub degetul lui – singurul indiciu că încă mai ardea pe dinăuntru. Pieptul lui se umflă. Încercă să se gândească ce să spună. Audrey trăgea linii cu degetul pe cicatricile lăsate de cuţit.

— S-ar putea ca treburile să se complice, spuse Audrey.

Buzz îşi recăpătă suflul.

— Înseamnă că deja te gândeşti la ce va urma?

Audrey îşi întinse degetele ca pe nişte gheare de animal şi se prefăcu că-l zgârie.

— Nu vreau să ştiu decât cum stă treaba.

Momentul îi scăpa de sub control, de parcă pericolul n-ar fi contat. Buzz o apucă pe Audrey de mâini.

— Adică va mai fi o dată viitoare?

— Nu trebuia să mă mai întrebi. Ţi-aş fi spus-o într-un minut sau două.

— Şi mie mi-ar plăcea să ştiu cum stă treaba.

Audrey râse şi îşi trase mâinile.

— Eşti vinovat, Meeks. M-ai făcut să mă gândesc la asta deunăzi. Aşa că, orice s-ar întâmpla, e vina ta.

Buzz spuse:

— Drăguţă, nu-l subestima pe Mickey. E dulce şi darnic cu femeile şi copiii, dar omoară oameni.

— Ştie că o să-l părăsesc – mai devreme sau mai târziu.

— Nu, nu ştie. Crede că eşti o fostă stripperiţă. O fostă. Ai treizeci de ani şi nici un viitor. Îl necăjeşti şi tu puţin, poate i se scoală mai tare. Dar dacă-l părăseşti, e cu totul altă poveste.

Femeia nu se uită în ochii lui. Buzz zise:

— Drăguţă, unde-o să pleci?

Audrey trase o pernă şi o îmbrăţişă, aruncându-i o privire de copilă.

— Am ceva bani puşi deoparte. Destul de mulţi. O să-mi cumpăr ceva în Valley şi o să închiriez spaţii comerciale. Ăsta e viitorul, Meeks. Încă zece mii şi o să pot să-mi cumpăr un parter de treizeci şi cinci de acri.

Ca şi terenul lui: paisprezece dolari pe acru pentru pământul care ar fi trebuit să-l facă bogat.

— De unde ai banii?

— I-am economisit.

— Din cadourile lui Mickey?

Audrey îl surprinse: aruncă perna şi îşi înfipse un deget în pieptul lui.

— Eşti gelos, *dragule*?

Buzz îi luă degetul şi îl muşcă în joacă.

— Poate că da – un pic.

— Păi, să nu fii. Mickey e băgat până-n gât în poveştile cu sindicatele, cu drogurile şi cu Jack Dragna, iar eu ştiu cum să mă port cu el. Nu-ţi face griji.

— Drăguţă, mai bine ţi-ai face. Pentru că e de jale.

— Meeks, aş vrea să nu mai vorbeşti despre Mickey. Dacă nu, o să ajung să mă uit şi sub pat.

Buzz se gândi la pistolul din camera cealaltă şi la avocatul poponar cu gâtul rănit şi obrajii mânjiţi de lacrimi.

— Îmi pare bine că e periculos să stau cu tine. Mă simt nemaipomenit.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Coordonatorul Upshaw în exercițiul funcțiunii.

Șeful echipei de șoc.

Căpitanul.

Danny stătea în sala goală de conferințe a secției de poliție Hollywood, așteptând să le vorbească celor trei oameni *ai lui* despre cazul *lui* de crimă și amintindu-și titlurile din ziare exact în locul unde cazul Brenda Allen provocase cele mai mari dezastre. O caricatură fixată pe panoul cu anunțuri spunea totul: Mickey Cohen purtând cipilica de ovrei, cu semnul dolarului lipit pe moț și mânuind cu niște sfori, ca pe niște marionete, doi polițiști în uniforma de la LASD. Un balon îi completa gândurile: *Băi, ce le-am tras-o la LAPD! Bine că-i am pe polițiștii de la comitat să mă șteargă la fund!* Danny văzu mai multe găuri mici punctând fața lui Mickey: gangsterul numărul unu din L.A. era folosit ca țintă pentru săgeți.

În fața camerei se găsea un pupitru și o tablă neagră. Danny găsi creta și scrise cu litere de-o șchioapă „Detectiv D. Upshaw, LASD". Se așeză în fața pupitrului, exact așa cum făcea doctorul Layman la cursul de Medicină Legală, și se strădui să se gândească la cealaltă misiune, ca să nu fie prea agitat atunci când le va explica cum stă treaba oamenilor *lui* – trei detectivi mai în vârstă și mult mai experimentați decât el. Misiunea de acum cădea cum nu se poate mai bine. Era ca un fel de infuzie de elixir, ce-i alunga gândurile rele, păstrându-i interesul intact.

Iată motivul pentru care stătea triumfător într-un loc în care poliția comitatului era urâtă mai mult decât violatorii de copii. Aranjamentul actual era ca o pișcătură pe care trebuia să ți-o administrezi ca să te asiguri că nu visezi, iar el se pișcase deja de zece milioane de ori de când locotenentul Mal Considine îi făcuse oferta.

Dudley Smith îl sunase acasă ieri după-amiază, întrerupând o zi lungă, în care mânuise multe pahare cu tărie îndoită cu apă în timp ce lucra la dosarul lui. Irlandezul îi spusese că trebuia să se întâlnească cu el și Considine la secția West Hollywood. Aranjamentul pe care și-l dorea se perfectase prin Ellis Loew, iar ordinul de detașare temporară fusese aprobat atât de comandantul LAPD Worton, cât și de șeriful Biscailuz. Înainte de a-i întâlni, s-a spălat pe dinți, a făcut gargară cu apă de gură și a înghițit un sendviș, anticipând o întrebare și ridicând un gard de minciuni în jurul ei. Din momentul în care i se spusese că urma să se infiltreze undeva la Variety International Pictures, iar ei știau că fusese obiectul mâniei lui Gerstein, a trebuit să-i convingă că numai paznicul de la poartă, scenaristul și Gerstein îl văzuseră în postura de polițist. A fost și *prima* întrebare a lui Considine, iar o rămășiță din calmul cucerit cu ajutorul bourbonului îl ajută să-i înfrunte. Smith l-a crezut fără rezerve, Considine abia după niște ezitări, când le-a recitat discursul pregătit dinainte, despre cum își va schimba el radical frizura și hainele, pentru a semăna cât mai mult cu un comunist idealist. Smith i-a dat un vraf de documente legate de AUFT, pe care urma să le ia acasă și să le studieze, apoi l-au pus să treacă în revistă în prezența lor o serie de rapoarte psihiatrice, iar în final s-a discutat la nivel înalt.

Misiunea lui era să se apropie de presupusa verigă slabă a celor de la AUFT – o femeie promiscuă pe nume Claire De Haven – și să ajungă să aibă acces la ședințele strategice ale sindicatului, ca să afle ce plănuiau. De ce n-au declarat grevă? Erau acele ședințe menite să încurajeze

revolta armată? Exista un plan subversiv de alterare a conținutului filmelor artistice? Mușcaseră eminențele cenușii din AUFT momeala lui Considine – plasarea de comunicate în presă și la radio, unde se afirma că ancheta marelui juriu fusese oprită? Și cât de solide erau legăturile AUFT cu Partidul Comunist?

Șansa unei cariere.

— Vei deveni locotenent înainte de a împlini treizeci de ani.

— Flăcău, există o femeie la care va trebui să ajungi. S-ar putea să fii nevoit s-o fuți de să-i sară ochii.

O lovitură de baros care să-i ucidă coșmarurile.

Când întrevederea s-a terminat, s-a simțit foarte sigur pe el. A luat sub braț rapoartele fără legătură cu psihiatria și a promis că o să se prezinte după-amiaza aceasta la Primărie, pentru o a doua discuție. S-a întors în apartament, a telefonat la o duzină de laboratoare dentare pe care Karen Hiltscher nu le contactase, n-a aflat nimic, după care a citit cam o duzină de relatări ale unor crime homosexuale, fără să bea sau să se gândească la Chateau Marmont. Apoi a început să se simtă *foarte* sigur pe el. A luat eșantioanele de sânge culese pe Tamarind 2307, le-a dus la laboratoarele de la Universitate și a mituit un coleg de la cursul de Medicină Legală ca să le analizeze, sperând că va putea asocia desenele de pe pereți cu numele victimelor și va reconstrui astfel imaginea și ideile pe care și le făcuse despre făptaș. Colegul lui nici n-a clipit când a venit vorba de analize – le-a făcut imediat. Danny le-a luat acasă și le-a confruntat cu fotografiile.

Trei victime, trei grupe de sânge diferite. Riscul de a scoate la iveală probele prelevate ilegal meritase efortul. Grupa AB-IV a lui Marty Goines corespundea cu cele mai neglijente desene cu sânge de pe pereți. Fusese prima victimă, iar asasinul nu-și perfecționase tehnica decorațiunilor interioare. Sângele lui George Wiltsie și cel al lui Duane Lindenaur, cu grupele de sânge 0-I cu Rh negativ și B-III cu Rh pozitiv, era întinse *separat* –

al lui Wiltsie în desene mai simple, mai puțin finisate. Concluziile i se adeveriră și apărură concluzii noi: Marty Goines fusese o victimă a furiei de moment, iar asasinul se năpustise asupra lui într-o stare de demență totală. Deși plin de bravadă sinucigașă – demonstrată de aducerea victimelor doi și trei în apartamentul lui Goines –, insul trebuie să fi avut un motiv temeinic pentru alegerea lui Marty, motiv care putea fi unul din următoarele trei:

- îl cunoștea pe individ și voia să-l omoare din ură – un motiv personal bine definit;
- îl cunoștea pe individ și îl considera o victimă satisfăcătoare din punctul de vedere al calității și/sau al poftei lui de sânge;
- nu-l cunoștea pe Marty Goines dinainte, dar era un cunoscător intim al șirului cluburilor de jazz din ghetou și știa că va găsi o victimă acolo.

Va trebui ca oamenii *lui* să cerceteze zona din nou.

Despre Wiltsie și Lindenaur:

Asasinul a mușcat, mestecat, înghițit și împroșcat mai întâi sângele lui Wiltsie pentru că el era cel care îl atrăgea cel mai mult. Rafinamentul relativ al desenelor făcute cu sângele lui Lindenaur denota satisfacția și ghiftuirea asasinului. Wiltsie, un cunoscut prostituat bărbat, constituia ținta lui erotică numărul unu.

În seara asta, odată stabilită dubla lui apartenență profesională, îl va aborda pe agentul/ proxenetul Felix Gordean, cunoscut de-al amicului lui Wiltsie, Duane Lindenaur, ca să încerce să afle cine erau ei cu adevărat.

Danny își verifică ceasul – 8.53. Ceilalți polițiști trebuiau să sosească la 9. Se hotărî să rămână în spatele pupitrului, își scoase carnețelul și analiză sarcinile pe care le concepuse. O clipă mai târziu auzi cum cineva își drege foarte discret vocea și privi în sus.

Un tip solid, blond, de vreo treizeci și cinci de ani, se apropie de el. Danny își aminti ceva ce îi spusese Dudley Smith: un „protejat" al său de la Omucideri va face parte

din „echipă", pentru a ține lucrurile în frâu și a se asigura că și ceilalți vor „rămâne pe direcție". Se sili să zâmbească și întinse mâna. Blondul i-o strânse viguros.

— Mike Breuning. Danny Upshaw, nu?

— Da. Sergent?

— Sergent, dar spune-mi Mike. Dudley îți urează numai bine, dar are și vești proaste: șeful secției de-aici insistă ca Gene Niles să lucreze împreună cu noi la caz. El e polițistul care a prins evenimentul, iar Biroul nu are nici un alt om disponibil. *C'est la vie*, cum zic eu întotdeauna.

Danny se strâmbă, amintindu-și de minciunile turnate lui Niles.

— Cine-i al patrulea?

— Unul din oamenii voștri. John Shortell, un sergent de brigadă de la subsecția San Dimas. Ascultă, Upshaw, îmi pare rău de chestia cu Niles. Știu că îi urăște pe cei de la comitat și crede că LAPD nici n-ar trebui să se mai ocupe de caz, dar Dudley mi-a spus să-ți spun: „Nu uita, tu ești șeful". Apropo, lui Dudley îi place de tine. Crede că ai un viitor mare.

Părerea *lui* despre Smith era că îi făcea plăcere să-i necăjească pe alții.

— Minunat. Transmite-i locotenentului mulțumiri din partea mea.

— Spune-i Dudley și mulțumește-i personal. Acum sunteți parteneri în chestia aia cu comuniștii. Uite-i și pe ceilalți.

Danny se uită. Gene Niles venea înspre el, la o distanță intenționat mare de un tip înalt, cu ochelari cu rame de sârmă, de parcă toți tipii de la comitat erau purtătorii unor boli incurabile. Se așeză pe primul rând de scaune și își scoase carnețelul și pixul – fără vreun alt gest, fără vreun respect față de rangul celorlalți. Tipul cel înalt veni și le strânse scurt mâna lui Breuning și Danny. Spuse:

— Sunt Jack Shortell.

Avea cel puțin cincizeci de ani. Danny arătă spre numele lui de pe tablă.

— Încântat de cunoştinţă, domnule sergent.

— Plăcerea-i de partea mea. Primul tău caz mare?

— Da.

— Am lucrat şi eu la vreo jumătate de duzină de cazuri, aşa că nu te sfii să strigi după ajutor dacă eşti la ananghie.

— N-o să mă sfiesc.

Breuning şi Shortell se aşezară pe rândul din spatele lui Niles. Danny arătă spre masa din faţa tablei, unde se vedeau trei teancuri de documente LAPD/LASD despre omorurile Goines/ Wiltsie/ Lindenaur. Nici o speculaţie scoasă din dosarul lui personal, nimic despre Felix Gordean, nimic despre Duane Lindenaur ca fost şantajist. Bărbaţii îşi scoaseră pachetele de ţigări şi chibriturile şi îşi aprinseră câte o ţigară. Danny aşează pupitrul între el şi ei, preluând comanda pentru întâia oară.

— Domnilor, cam tot ce ştim se află acolo. Rapoartele autopsiilor, cronologia evenimentelor, rezumatul rapoartelor făcut de mine, în calitatea mea de poliţist aflat la locul descoperirii victimei numărul unu. LAPD n-a găsit de cuviinţă să preleveze probe din apartamentul în care au fost ucise victimele, aşa că unele piste au fost potenţial anulate. Dintre cei doi poliţişti care s-au ocupat de acest caz, am fost singurul care a descoperit indicii solide. Am aşternut pe hârtie o cronologie separată a celor aflate şi am inclus copii în materialul oficial. Acum voi trece în revistă pentru dumneavoastră punctele cheie.

Danny făcu o pauză şi se uită direct la Gene Niles, care îl pironea cu privirea de când comentase ironic faptul că LAPD îşi bătuse joc de probele materiale. Niles nu-şi mută privirea. Danny se propti mai bine pe picioare în spatele pupitrului, pentru a-şi păstra calmul.

— În noaptea de 1 ianuarie am periat South Central Avenue, zona din care fusese furată maşina folosită pentru transportarea cadavrului lui Martin Goines. Martorii oculari l-au plasat pe Goines în compania unui individ înalt, cărunt, între două vârste, iar noi ştim din rapoartele

de autopsie că asasinul are grupa de sânge 0-I – rezultat obţinut din testul efectuat asupra spermei. Goines a fost ucis de o supradoză de heroină, iar Wiltsie şi Lindenaur au fost otrăviţi cu un amestec de secobarbital şi stricnină. Toţi cei trei bărbaţi au fost mutilaţi în acelaşi mod – tăieturi cu un obiect cunoscut sub numele de băţ *zoot* şi muşcături în zona abdominală, făcute cu proteze dentare purtate de asasin. Protezele nu sunt în nici un caz imitaţii ale dinţilor umani. S-ar putea ca individul să fi purtat proteze dentare dintr-un material plastic, o imitaţie de colţi de animale sau o proteză din metal – dar nu dinţi umani.

Danny îşi mută privirea de pe Niles şi îi scrută pe toţi cei trei subordonaţi ai lui. Breuning fuma nervos. Shortell îşi lua notiţe. Uriaşul Gene ardea cu ţigara pupitrul din faţa lui. Danny îl privi doar pe el şi aruncă prima minciună:

— Aşadar, avem de-a face cu un bărbat înalt, cărunt, între două vârste, cu grupa de sânge 0-I şi Rh pozitiv, care poate face rost de heroină şi barbiturice, are ceva cunoştinţe de chimie şi ştie să pornească maşini fără cheie. Când i-a injectat heroina lui Goines, i-a îndesat un prosop în gură, ceea ce înseamnă că ştia că arterele nenorocitului vor exploda şi el va vomita sânge. Aşa că s-ar putea să aibă şi cunoştinţe de medicină. Pun pariu că ştie să facă proteze dentare, iar ieri am aflat de la un informator de-al meu că Goines coordona o bandă de spărgători. Când veţi citi raportul meu, veţi vedea că l-am interogat pe un vagabond pe nume Chester Brown, cântăreţ de jazz. Îl cunoştea pe Marty de la începutul anilor '40 şi mi-a declarat că în perioada aceea obişnuia să dea spargeri în case. Brown a mai menţionat un tânăr cu faţa arsă, care ar fi fost acolitul lui Goines, dar nu cred că se potriveşte în scenariul nostru. Aşa că adăugaţi „posibil spărgător" la portretul victimei, iar eu vă voi spune ce urmează să facem. Sergent Shortell, vei da telefoane pentru a obţine informaţii de la laboratoarele dentare. Am o listă lungă cu astfel de laboratoare, aşa că

vreau să suni şi să-i contactezi pe cei care ţin evidenţa personalului. Ai câteva criterii solide de eliminare: grupa de sânge, semnalmentele, datele asasinatelor. Întreabă şi despre tehnicienii de laborator care au ridicat *orice* fel de suspiciuni la locul de muncă, iar dacă instinctul îţi spune că e cineva suspect, dar nu ai grupa lui de sânge, verifică dosarele de puşcăriaşi, cele de încorporare, evidenţele din spitale sau sună oriunde crezi că ai putea obţine informaţii.

Shortell dăduse tot timpul din cap şi luase notiţe. Danny încuviinţă şi se concentră asupra lui Niles şi Breuning.

— Sergent Breuning şi sergent Niles, voi veţi verifica toate dosarele de crime sexuale de la Moravurile LADP şi LASD, pentru a descoperi eventuale cazuri de comportament aberant, cu muşcături, şi pentru a elimina suspecţii posibili în funcţie de grupa de sânge şi semnalmentele omului nostru. Vreau să verificaţi fiecare dosar al delincvenţilor sexuali existenţi în zona L.A. Vreau să faceţi verificări complete asupra lui Wiltsie şi Lindenaur şi asupra dosarului de prostituat al lui Wiltsie, pentru a găsi potenţiali cunoscuţi ai individului nostru. Mai vreau să confruntaţi informaţiile legate de sex cu cele ale spărgătorilor albi de vârstă mijlocie din oraş şi din întreaga ţară şi să căutaţi rapoartele de arestare a unor spărgători tineri, cu arsuri pe faţă, din 1943 până azi. Pentru fiecare suspect posibil vreau câte un set de fotografii. Mai există o pistă pe care nu m-am dus din cauza problemelor de jurisdicţie, iar aici fotografiile devin foarte utile. Vreau ca fiecare dealer cunoscut de heroină şi iarbă să vadă pozele astea. Vreau să fie interogaţi serios, în special în ghetou. Vreau să-i scuturaţi pe informatorii *voştri*, să-l contactaţi pe fiecare comandant de brigadă de la oraş şi comitat şi să le spuneţi că doriţi ca poliţiştii din subordine să afle de la informatorii lor care sunt prostituaţii bărbaţi care lucrează prin baruri. Cine e înalt, cărunt, între două vârste şi are o obsesie pentru muşcături? Şi

va trebui să-i întrebaţi pe cei de la Comisia pentru Eliberări Condiţionate despre eventualele cazuri de deţinuţi eliberaţi din închisorile pentru indivizi violenţi şi dementi. Vreau ca Griffith Park, South Central şi zona în care a fost aruncat trupul lui Goines să fie cercetate din nou, la sânge.

Breuning gemu. Niles deschise gura pentru prima oară:

— Vrei cam multe, Upshaw. Ştii asta?

Danny se aplecă peste pupitru.

— E un caz important şi vei beneficia de recunoaşterea cuvenită în momentul rezolvării lui.

Niles pufni.

— E un jeg de homo, n-o să-l prindem niciodată şi chiar dacă-l prindem, ce importanţă are? Îţi pasă câţi poponari o să mai taie? Mie nu.

Danny clipi la auzul cuvintelor „homo" şi „poponar". Clipi din nou, fixându-l pe Niles şi dându-şi seama că nu folosise cuvântul „homosexual" pentru profilul făcut asasinului.

— Sunt poliţist, aşa că-mi pasă. E un caz bun pentru carierele noastre.

— Pentru cariera *ta*, băiete. Ai nu ştiu ce aranjament cu un evreu de la Procuratură.

— Niles, las-o moartă!

Danny privi în jur ca să vadă cine ţipase, îşi simţi gâtul vibrând şi văzu că degetele lui se învineţiseră de cât de tare strângea pupitrul. Niles îl săgetă cu privirea. Danny nu reuşi să-l înfrunte. Se gândi la restul discursului său şi îl prezentă, cu un uşor tremurat în voce.

— Ultima noastră abordare e destul de ambiguă. Toţi cei trei bărbaţi au fost tăiaţi cu beţe *zoot*, despre care doctorul Layman spune că erau folosite de poliţiştii de la Intervenţii. Nu sunt consemnate crime comise cu astfel de arme, iar majoritatea atacurilor au fost iniţiate de albi asupra mexicanilor, fără să existe vreun raport oficial în acest sens. Verificaţi şi aspectul ăsta cu informatorii

voştri şi eliminaţi suspecţii pe baza grupei de sânge şi a semnalmentelor fizice.

Jack Shortell continua să noteze. Mike Breuning îl privea într-un mod ciudat, cu ochii îngustaţi, semănând cu două fante. Danny se întoarse spre Niles:

— Înţeles, sergent?

Niles îşi aprinsese altă ţigară şi împunse pupitrul cu vârful ei incandescent.

— Te ai tare pe bune cu evreii, nu, Upshaw? Cu cât te plăteşte Mickey Jidanul?

— Cu mai mult decât ţi-a dat ţie Brenda.

Shortell râse. Privirea ciudată a lui Breuning se transformă într-un zâmbet. Niles îşi aruncă ţigara şi o strivi cu talpa.

— De ce n-ai raportat ce ştiai despre culcuşul lui Marty Goines, şmechere? Ce mă-sa se-ntâmpla acolo?

Mâinile lui Danny dislocară o bucăţică de lemn din pupitru. Spuse cu o voce străină:

— Sunteţi liberi.

* * *

Considine şi Smith îl aşteptau în biroul lui Ellis Loew. Masivul Dudley tocmai punea telefonul în furcă, după ce spusese „Mulţumesc, flăcău". Danny se aşeză la masa de conferinţe a lui Loew, simţind că „flăcăul" era omul lui, Mike Breuning, care îi raportase cele întâmplate.

Considine era ocupat: scria ceva într-un carneţel. Smith veni la Danny şi îi întinse o mână prietenoasă.

— Cum a mers prima dimineaţă ca şef la Omucideri, flăcău?

Danny ştia că ştie – cuvânt cu cuvânt.

— A mers bine, locotenente.

— Spune-mi Dudley. În câţiva ani o să mă întreci în grad şi va trebui să te obişnuieşti să tutuieşti tipi mult mai în vârstă.

— *Okay*, Dudley.

Smith râse.

— Băiete, eşti un Don Juan. Nu-i aşa că e un Don Juan, Malcolm?

Considine îşi trase scaunul lângă Danny.

— Să sperăm că şi Claire De Haven crede la fel. Cum merge treaba, detectiv?

Danny spuse:

— Bine, locotenente.

Îşi dădu seama că nu era totul în ordine cu superiorii lui. Între ei se simţea un oarecare dispreţ sau doar tensiune, iar Dudley Smith juca rolul pisicii la pândă.

— În regulă. Aşadar, şedinţa a decurs bine?

— Da.

— Ai parcurs documentele pe care ţi le-am dat?

— Aproape că le-am memorat.

Considine bătu darabana pe carnetul cu însemnări.

— Excelent. Atunci o să începem numaidecât.

Dudley Smith stătea la capătul îndepărtat al mesei. Danny îşi sili creierul să asculte şi *să gândească* înainte de a vorbi. Considine spuse:

— Iată câteva reguli pe care va trebui să le respecţi. Unu: mergi cu maşina ta de civil peste tot – şi în activitatea de spion, *şi* în ancheta cazului de crimă. Noi îţi încropim o identitate nouă, iar legenda cu care te prezinţi o să fie gata diseară, dar mai târziu. Vei fi un tip de stânga care trăieşte de ani de zile în New York, aşa că o să-ţi dăm nişte plăcuţe de înmatriculare din New York pentru maşină şi o legendă biografică personală pe care s-o memorezi. Când vei merge la diferitele secţii de poliţie pentru a verifica dosare sau mai ştiu eu ce, parchează la cel puţin două străzi distanţă, iar când pleci de aici, te duci jos, la frizerie. Al, frizerul primarului Bowron, te va scăpa de tunsoarea asta cazonă şi te va face să arăţi mai puţin a poliţist. Vreau să-mi dai măsurile tale pentru pulover, cămaşă, haină, pantaloni şi pantofi şi vreau să te întâlneşti cu mine la miezul nopţii la secţia West Hollywood. Voi aduce legenda ta şi noua ta garderobă comunistă şi vom pune la punct unele mici detalii. Ne-am înţeles?

Danny dădu din cap, rupse o coală de hârtie din carnetul lui Considine şi îşi scrise măsurile de la haine. Dudley Smith spuse:

— Porţi hainele alea peste tot, flăcău. Şi la vânătoarea de poponari. Nu vrem ca noii tăi prieteni roşcaţi să te vadă pe stradă arătând ca un copoi elegant. Malcolm, dă-i frumuşelului nostru Daniel câteva detalii despre De Haven, ca să ştie de ce să se apere. Să vedem cum se descurcă.

Considine i se adresă direct lui Danny:

— Domnule detectiv, eu am întâlnit-o pe Claire De Haven şi cred că e o nucă foarte tare. E promiscuă, probabil şi alcoolică, şi s-ar putea să ia şi droguri. Avem un alt om care îi verifică trecutul – şi trecutul altor Roşii din ăştia –, aşa că în scurt timp vom şti mai multe despre ea. Am discutat o dată cu femeia şi am impresia că-i place la nebunie să flirteze şi să aibă ultimul cuvânt. Cred că o excită sexual şi ştiu că e atrasă de bărbaţii care arată cam ca tine. Aşa că acum vom încerca un mic exerciţiu. Îţi voi servi unele replici care cred că sunt tipice pentru Claire De Haven, iar tu încerci să le demontezi. Eşti gata?

Danny închise ochii, pentru a se concentra mai bine.

— Dă-i drumul.

— „Însă unii ne spun comunişti. Nu te deranjează?"

— Povestea asta veche cu înfierarea mă lasă rece.

— Bine. Hai să dezvoltăm subiectul. „O, da? Politicienii fascişti au distrus mulţi oameni iluminaţi politic, calomniindu-ne şi numindu-ne subversivi."

Danny preluă o replică dintr-un musical pe care îl văzuse împreună cu Karen Hiltscher.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru roşcate, iubire!

Considine râse.

— Dar nu-i spune lui De Haven „iubire". O va considera o lipsă de respect. Uite una bună: „Îmi vine greu să cred că vei pleca de la Teamsters de dragul nostru".

Floare la ureche.

— Bancurile lui Mickey Cohen te fac să pleci fără să vrei.

— Bine, detectiv, dar în rolul pe care îl joci n-ai fi putut ajunge niciodată prea apropiat de Cohen, aşa că nu te-ai putea pronunţa.

Danny începu să-şi frământe mintea. Îi răsăriră în cap hârtiile cu glume porcoase şi romanele de duzină care circulau printre tovarăşii lui în timpul cât stătuse la închisoarea comitatului.

— Ia-mă cu nişte tachinării sexuale, locotenente.

Considine întoarse pagina.

— „Dar sunt cu treisprezece ani mai mare decât tine."

Danny adoptă un ton satiric:

— Un bob de sare într-o mare de pasiune.

Dudley Smith hohoti. Considine chicoti, apoi continuă:

— „Ai intrat în viaţa mea când sunt logodită şi gata să mă mărit. Nu ştiu dacă pot avea încredere în tine."

— Claire, nu există decât un singur motiv să *ai* încredere în mine: acela că atunci când sunt în preajma ta, nu mai am eu încredere în mine însumi.

— Excelent, detectiv! Uite aici una de efect: „Eşti aici pentru mine sau pentru cauză?"

Exagerat de simplu: eroul unei cărţi ieftine pe care o citea în schimbul de noapte.

— Vreau totul. E tot ce ştiu şi e tot ce vreau să ştiu.

Considine împinse carnetul deoparte.

— Hai să improvizăm pe tema asta. „Cum de poţi privi asemenea lucruri atât de simplist?"

Vitezele lui mentale funcţionau acum ca unse – clic, clic, clic. Danny renunţă să mai scormonească după replici şi se avântă inspirat:

— Claire, există fasciştii şi existăm noi, apoi tu şi cu mine. De ce *complici* întotdeauna lucrurile?

Considine se avântă ca o femeie fatală:

— „Ştii că te pot hali cu fulgi cu tot."

— Îmi plac dinţii tăi.

— „Îmi plac ochii tăi."

— Claire, ne luptăm cu fasciştii sau dai examen la Anatomie?

— „Când vei avea patruzeci de ani, eu voi avea cincizeci şi trei. Crezi că atunci o să mă mai vrei?"

Danny imită avântul de vampă al lui Considine:

— Vom dansa o gigă în Moscova, scumpo.

— Nu exagera pe panta satirică cu chestii politice. Nu sunt prea sigur că pot avea încredere în simţul umorului femeii ăsteia. Hai să vorbim murdar. „E atât de *bine* cu tine!"

— Celelalte nu erau decât nişte fetişcane, Claire. Tu eşti prima femeie pe care o cunosc.

— „De câte ori ai folosit replica asta?"

Hohot de râs – în stilul unui detectiv curvar pe care îl cunoştea.

— Ori de câte ori mă culc cu o femeie de peste treizeci şi cinci de ani.

— „Au fost atât de multe?"

— Doar vreo câteva mii.

— „Cauza noastră are nevoie de bărbaţi ca tine."

— Dacă ar exista mai multe femei ca tine, ar exista milioane de tipi ca mine.

— „Ce vrei să spui?"

— Că mă topesc după tine, Claire!

— „De ce?"

— Pentru că bei ca un bărbat, îl ştii pe Marx ca pe Biblie şi ai nişte picioare superbe.

Dudley Smith începu să bată din palme. Danny deschise ochii şi simţi că privirea i se împăienjeneşte. Mal Considine zâmbi.

— Chiar are nişte picioare superbe. Du-te şi tunde-te, detectiv! Ne vedem la miezul nopţii.

* * *

Frizerul primarului Bowron îi modelă părul, transformându-i freza milităroasă într-una umflată şi buclată,

care îi schimba întreaga fizionomie. Înainte arăta exact a ce era: un anglo-saxon brunet, cu ochi negri, un poliţist care purta peste tot costume sau sacouri şi pantaloni de altă culoare. Acum arăta vag boem, vag hispanic şi mai mult sau mai puţin june-prim. Noua lui frizură era în contradicţie flagrantă cu îmbrăcămintea. Orice poliţist care nu l-ar fi cunoscut şi ar fi remarcat umflătura pistolului la subsuoară l-ar fi arestat pe loc, gândindu-se că e vreun asasin mafiot. Alura şi improvizaţiile lui dezinvolte îl făceau să se simtă încrezător, iar Chateau Marmont i se părea un accident pe care prinderea lui Claire De Haven îl va şterge din catastif odată pentru totdeauna. Danny o porni spre secţia Hollywood, pentru a se pregăti de un nou asalt la Marmont şi pentru prima abordare a lui Felix Gordean.

Se duse direct la sala de şedinţe a brigăzii. Mickey Cohen era satirizat pe pereţi, unde se vedeau desene cu gangsterul îndesând bancnote în buzunarele şerifului Biscailuz, pocnind cu biciul o haită de câini înhămaţi la o sanie şi îmbrăcaţi în uniformele LASD sau înţepând în fund cetăţeni inocenţi cu un şiş care-i ieşea din *kippa*. Danny ignoră o serie de priviri chiorâşe, găsi încăperea cu dosarele celor arestaţi şi le alese pe cele ale delincvenţilor sexuali, familiarizându-se cu bestia. Strângea muniţie pentru interogatoriul lui Felix Gordean.

Existau şase sertare pline: dosare mucegăite, doldora de rapoarte ale delictelor, cu fotografiile delincvenţilor capsate pe prima pagină. Dosarele nu erau puse în ordine alfabetică şi nu exista nici o logică în plasarea lor penală: cazurile de homosexualitate erau amestecate cu cele de pur exihibiţionism şi molestări de minori, iar contravenienţii şi cazurile penale stăteau unii lângă alţii. Danny frunzări primele două dosare din sertarul de sus şi se enervă că organizarea era atât de proastă. Poliţiştii din brigadă de-abia aşteptaseră să scape de aceste informaţii, să le uite cât mai rapid. Ştiind că el *va trebui* să caute, continuă.

Majoritatea cazurilor erau legate de homosexualitate.

Magazinul universal Broadway de pe Hollywood, colţ cu Vine, avea la etajul al patrulea o toaletă cunoscută sub numele de „Paradisul sugătorilor". Perverşi întreprinzători găuriseră pereţii toaletelor alăturate, permiţându-le ocupanţilor lor să se bucure de momente de copulaţie orală. Dacă parcai pe strada care dădea spre Griffith Park şi aveai o batistă albastră înnodată pe antenă, însemna că eşti homo. Colţul dintre Selma şi Las Palmas era locul în care se strângeau foşti deţinuţi cu o pasiune pentru violul anal şi tot felul de băieţi fragezi. Înscrisul în latineşte de pe pachetele de Pall Mall – *In hoc signo vinces*, adică „Sub acest semn vom învinge" – era un mijloc de identificare între homosexuali, o formulă ce nu dădea greş dacă era combinată joia cu un tricou verde. Mexicanul travestit şi foarte musculos care le-o sugea marinarilor în spatele cinematografului Grauman's Chinese era cunoscut drept „măgarul Dan" sau „măgarul Danielle", pentru că el (sau ea) poseda o sulă de treizeci de centimetri. Compania de taximetre E-Z Cab era condusă de homosexuali, iar aceştia îţi procurau nonstop un băiat, filme porno cu homosexuali, lubrifiantul necesar sau băutura preferată.

Danny continuă să citească şi să afle lucruri, simţind că i se înmoaie genunchii şi i se strânge stomacul. Când vedea undeva o dată de naştere între 1900 şi 1910 sau o înălţime de un metru optzeci şi ceva la un bărbat alb, verifica imediat fotografiile de la dosar. Fiecare bărbat la care îşi oprea privirea arăta prea urât şi prea jalnic pentru a putea fi omul *lui* – iar verificarea grupei de sânge din rapoartele de arest dovedea întotdeauna că avusese dreptate. Thomas Milnes, un metru optzeci şi şase, născut pe 4.11.1907, se dezbrăca în faţa puştanilor şi se ruga de poliţiştii care îl arestau să-l bată cu furtunul pentru ce făcuse. Cletus Wardell Hanson, un metru optzeci şi patru, născut pe 29.04.1904, căra cu el un burghiu electric, ca să-şi poată sfredeli drumul spre noi teritorii

de supt, iar toaletele de bărbaţi din restaurante erau specialitatea lui. La bulău îşi punea fundul la bătaie: şi-o trăgea zi de zi cu o grămadă de tipi care îl făceau poştă pentru un pachet de ţigări. Willis Burdette, un metru optzeci şi opt, născut pe 1.12.1900, era un prostituat de stradă sifilitic. Fusese snopit în bătaie de cei pe care îi infectase şi îşi pierduse minţile. Darryl „Lavandă Albastră" Wishnick, un metru şaptezeci şi nouă, născut pe 10.03.1903, organiza orgii pe colinele din jurul inscripţiei cu „Hollywood" şi îi plăcea să le-o tragă băieţilor drăgălaşi, pe care îi îmbrăca în uniforma armatei Statelor Unite.

După patru ore terminase patru sertare. Danny îşi simţi stomacul chinuit de durerile foamei şi de dorinţa de a bea ceva, după cum îi era obiceiul după-amiaza târziu. Asta îl făcea să se simtă bine, ca şi noua lui frizură, prin care continua să-şi treacă degetele, plus adaosurile recente ale noii lui identităţi, pe care i le va menţiona lui Considine diseară. Nimic din apartamentul lui n-ar trebui să arate că era bine instalat acolo, căci tocmai se mutase din New York. Ar trebui să-şi lase pistolul, cătuşele şi legitimaţia acasă atunci când se juca de-a comuniştii. Nimic din ce se găsea în primele patru sertare nu se potrivea cu omul lui, nu se potrivea cu momentele dificile pe care le petrecuse în faţa ferestrei lui Felix Gordean. Apoi trecu la sertarul al cincilea.

Setul acesta de dosare se găsea într-o ordine relativă. Pe coperta dosarelor erau puse ştampile cu „Neînceperea urmăririi penale", „Acuzaţii retrase" sau „Verificare viitoare arestări". Danny citi primele dosare şi nu dădu decât peste acte homosexuale între bărbaţi care fuseseră ulterior arestaţi, dar nu ajunseseră în faţa tribunalului: *coitus interruptus* în maşini parcate, partide de sex la domiciliu, reclamate de proprietărese revoltate, o acuplare într-o toaletă de cinema, unde proprietarul locului chemase poliţia. Acte sexuale clare, raportate în stil pur poliţienesc: abrevieri, termeni tehnici pentru actele propriu-zise,

unele comentarii hazlii ale unor polițiști cu umor de la Moravuri.

Danny simți că îl trec năduşelile. Dosarele conțineau două coli galbene – două seturi de fotografii în alb-negru, cu amândoi participanții la infracțiune. Aruncă o privire pe pagina cu data nașterii și semnalmentele fizice, dar reveni din nou la fotografii, suprapunându-le una peste alta, jucându-se cu fețele de-acolo și făcându-le mai frumoase, mai puțin infracționale. După o altă jumătate de duzină de dosare își intră în mână: o privire aruncată fotografiilor, scanarea rapidă a raportului de arestare, revenire la poze și la vizualizarea înfrumusețată a celor două fotografii urâte, capsate pe prima pagină. Guri pe guri, guri pe șlițuri, sodomie, *fellatio*, *soixante-neuf*. O incursiune perversă a Omului Cameră, o voce mică ce pretindea că „E în interesul anchetei" – iar atunci când vreun detaliu mărit îl impresiona foarte tare, își simțea tranzitul intestinal accelerat. *Nici un* set de semnalmente corespunzătoare unui bărbat între două vârste, care să-l oblige să se oprească și să cugete. Doar poze, în rafale rapide, ca șirurile de imagini pâlpâind la cinema.

Cearșafuri ude după futut.

Un blond dezbrăcat, trăgându-și sufletul, cu venele de la picioare zvâcnindu-i.

Focalizări pe intromisiuni oribile.

„E în interesul anchetei."

Danny rupse șirul imaginilor, transformând pozele mai frumoase în altele – toate cenușii, toate cu tipi peste patruzeci de ani, toate ale asasinului. Gândul că asasinul făcuse sex doar ca să provoace durere îl ajută să-și țină în frâu fantasmele. Danny se simți iarăși sigur pe picioare și văzu că își răsucise în sus o șuviță a noii sale frizuri. Trânti sertarul. Își aminti argoul homosexual și îl plasă în întrebările pe care avea de gând să i le pună lui Felix Gordean, pentru a apărea în fața lui ca un tânăr detectiv inteligent, care venea pregătit și putea discuta despre o formă de sex interzis la nivelul oricui, chiar și al unui pește de homosexuali.

Polițistul deveni voyeur și apoi iar polițist.

Danny se urcă în mașină și se duse acasă, unde făcu un duș și își studie garderoba, ca să găsească un costum potrivit pentru noua lui frizură. Alese unul negru, de lână, pe care i-l cumpărase Karen Hiltscher. Mult prea stilat, mult prea mulat și cu revere prea înguste. Când îl îmbrăcă, își dădu seama că arăta periculos, iar faptul că haina se mula pe el îi dădea de gol revolverul calibrul 45. După ce bău două pahare și luă niște apă de gură, se sui în mașină și se îndreptă spre Chateau Marmont.

Era o noapte rece și umedă. Stătea să plouă. Muzica răzbătea prin curtea interioară – solouri furibunde de jazz, ritmuri săltărețe de *boogie-woogie*, tremolouri de baladă. Danny o luă pe alee spre numărul 7941, simțindu-se un pic încorsetat în costumul de la Karen. Numărul 7941 era puternic luminat, draperiile de catifea prin care se uitase acum trei zile erau acum trase deoparte, iar parchetul pe care se dansa sclipea, încadrat de rama ferestrei. Danny își îndreptă haina și sună.

Se auzi un tril de clopoțel și ușa se deschise. În fața lui stătea un bărbat scund, cu o barbă neagră, scurtă, și părul lins, tuns perfect. Purta un smoching, era încins cu un brâu în carouri și ținea în mână o sticlă de coniac de o formă rotunjită, pe care o bălăngănea pe lângă picior. Danny mirosi același Napoleon de cincizeci de ani vechime pe care îl cumpăra el o dată pe an ca recompensă pentru că își petrecea Crăciunul cu mama lui. Bărbatul întrebă:

— Da? De la LASD?

Danny își dădu seama că își descheiase haina, lăsându-și pistolul la vedere.

— Da. Sunteți Felix Gordean?

— Da, și nu apreciez gafele birocratice. Intră.

Gordean se dădu la o parte. Danny intră și își plimbă ochii prin încăperea în care văzuse bărbați dansând împreună și sărutându-se. Gordean se duse la bibliotecă, întinse mâna pe un raft de sus și se întoarse cu un plic.

Danny văzu adresa: South Bonnie Brae, numărul 1611, centrul de coordonare al Moravurilor de la LASD, locul unde agenţii de pariuri recalcitranţi erau disciplinaţi, unde târfele recalcitrante erau cuminţite şi unde se strângeau banii pentru protecţie. Gordean zise:

— Întotdeauna îi trimit prin poştă. Spune-i locotenentului Matthews că nu-mi plac vizitele personale, cu ameninţarea implicită a unor capete de acuzare suplimentare.

Danny lăsă mâna lui Gordean să plutească prin faţa lui – unghii manichiurate, un inel cu piatră de smarald şi probabil o mie de verzişori, bani gheaţă.

— Nu sunt colector de fonduri, ci detectiv şi anchetez o crimă triplă.

Gordean zâmbi, lăsându-şi mâna cu plicul pe lângă corp.

— Atunci dă-mi voie să te iniţiez în modul în care se derulează relaţia mea cu departamentul dumitale, domnule...

— Detectiv Upshaw.

— Domnule Upshaw, eu cooperez fără reticenţe cu Departamentul Şerifului în schimbul unor anumite dovezi de amabilitate, printre care cea mai importantă e aceea de a mă contacta telefonic când e nevoie să mi se ceară informaţii. Ne-am înţeles?

Danny trăia o senzaţie ciudată: răceala lui Gordean îl făcea să se simtă şi el foarte rece.

— Da, dar din moment ce mă aflu aici...

— Din moment ce te afli aici, spune-mi cu ce te pot ajuta. N-am mai fost interogat până acum într-un caz de crimă triplă şi, sincer să fiu, sunt curios.

Danny livră rapid numele victimelor:

— Martin Goines, George Wiltsie şi Duane Lindenaur. Decedaţi. Violaţi şi măcelăriţi.

Reacţia lui Gordean era o altă formă de răceală.

— N-am auzit niciodată de Martin Goines. De-a lungul anilor am facilitat unele întâlniri de-ale lui George Wiltsie şi cred că George l-a menţionat şi pe Duane Lindenaur.

Danny se simţea de parcă ar fi mers pe un aisberg. Ştia că nu merge să joace pe cartea agresivităţii.

— Duane Lindenaur era un şantajist, domnule Gordean. A cunoscut un individ pe nume Charles Hartshorn, pe care se pare că l-a întâlnit la una din seratele organizate de dumneavoastră, şi a încercat să stoarcă bani de la el.

Gordean îşi netezi reverele smochingului.

— Îl ştiu pe Hartshorn, dar nu-mi amintesc să-l fi întâlnit în persoană pe Lindenaur. Şi organizez nenumărate serate. Când a avut loc cea despre care vorbiţi?

— În '40 sau '41.

— A trecut cam multă vreme de-atunci. Mă priveşti foarte tăios, domnule Upshaw. Ai vreun motiv anume?

Danny îşi atinse propriile revere şi, când îşi dădu seama ce face, se opri.

— De regulă, când îi comunic cuiva că o cunoştinţă de-a sa a fost asasinată, aud un „O, Doamne!" sau surprind o tresărire. Dumneavoastră nici n-aţi clipit.

— Şi ţi se pare uimitor?

— Nu.

— Ciudat?

— Da.

— Mă număr cumva printre suspecţi în cazul acestor asasinate?

— Nu, semnalmentele dumneavoastră nu corespund cu cele ale asasinului.

— Ai nevoie de alibiuri suplimentare care să-mi confirme nevinovăţia?

Danny era deranjat că fusese luat din scurt de un expert.

— Sigur. În noaptea Anului Nou şi în cea din 4 ianuarie. Unde vă aflaţi atunci?

Nici o secundă de ezitare:

— Eram aici şi găzduiam serate foarte animate. Dacă sunt necesare şi alte confirmări, aş dori s-o fac cu locotenentul Matthews. Suntem prieteni vechi.

Danny văzu în minte câteva imagini de la serata *lui*: tangouri în negru pe negru, înrămate în catifea. Dădu

din cap şi îşi îndesă mâinile în buzunare. Ochii lui Gordean clipiră rapid, văzând gestul lui de nervozitate. Danny spuse:

— Vreau să aflu mai multe despre George Wiltsie.

Gordean se duse la un dulăpior cu băuturi, umplu două pahare şi se întoarse cu ele. Danny mirosi marfa de calitate şi îşi afundă mâinile şi mai adânc în buzunare, ca să nu ia paharul.

— Vreau să ştiu mai multe despre George Wilt...

— George Wiltsie era o imagine masculină pe care un anumit număr de bărbaţi o găseau incitantă. Îl plăteam ca să participe la unele serate, să se îmbrace bine şi să se comporte civilizat. Şi-a făcut aici o serie de legături, iar eu am primit apoi sumele cuvenite de la indivizii respectivi. Îmi imaginez că Duane Lindenaur era iubitul lui. Asta e tot ce ştiu despre George Wiltsie.

Danny luă paharul oferit de Gordean, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

— Cu cine l-aţi cuplat pe Wiltsie?

— Nu-mi amintesc.

— *Poftim?*

— Eu organizez serate unde oaspeţii vin şi întâlnesc nişte bărbaţi tineri pe care îi prezint în faţa lor, iar banii îmi sunt trimişi foarte discret. Mulţi dintre clienţii mei sunt bărbaţi căsătoriţi şi cu familii, aşa că o memorie vidă constituie un serviciu suplimentar pe care eu îl ofer.

Paharul tremura în mâna lui Danny.

— Şi vă aşteptaţi să vă cred?

Gordean sorbi din coniac.

— Nu, dar mă aştept să acceptaţi că acest răspuns este singurul pe care îl veţi primi.

— Vreau să văd registrele unde sunt consemnate respectivele servicii, precum şi o listă a clienţilor.

— Nu. Nu pun nimic pe hârtie. Ar putea fi considerat un act de codoşlâc, înţelegi?

— Atunci câteva nume.

— Nu. Şi nu insista.

Danny se sili să-şi înmoaie doar buzele în băutură. De-abia dacă gustă coniacul. Învârti lichidul în pahar şi îl adulmecă, ţinând recipientul de picior cu două degete – şi se opri atunci când îşi dădu seama că îl imita pe Gordean.

— Domnule Gor...

— Domnule Upshaw, am ajuns într-un impas. Aşa că permite-mi să-ţi sugerez un compromis. Ziceai că semnalmentele mele nu corespund cu cele ale asasinului. Foarte bine, descrie-mi asasinul şi eu voi încerca să-mi amintesc dacă George Wiltsie ieşea cu un astfel de individ. Dacă e aşa, voi pune informaţia la dispoziţia locotenentului Matthews, iar el poate să facă ce poftеşte cu ea. Mulţumit?

Danny dădu licoarea peste cap – treizeci de dolari de băutură de calitate. Coniacul îi arse traiectul digestiv în timp ce aluneca în jos, iar căldura lui îi înăspri vocea.

— În cazul ăsta îi am de partea mea pe cei de la LAPD, plus Procuratura. S-ar putea ca lor să nu le convină faptul că vă ascundeţi în spatele unui poliţist corupt de la Moravuri.

Gordean zâmbi – aproape imperceptibil.

— Nu-i voi spune locotenentului Matthews că ai zis aşa ceva. Nu i-o voi spune nici lui Al Dietrich data viitoare când le voi trimite, lui şi şerifului Biscailuz, invitaţii la clubul meu de golf. Şi am amici *buni* atât la LAPD, cât şi la Procuratură. Încă un rând, domnule Upshaw?

Danny numără în sinea lui – unu, doi, trei, patru –, încercând să rămână calm. Gordean îi luă paharul, se duse la bar, turnă încă un rând şi se întoarse, afişând un nou zâmbet: fratele mai mare încerca să-l liniştească pe fratele mai mic.

— Ştii cum merge jocul, domnule detectiv. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fă pe cercetaşul indignat!

Danny ignoră paharul şi încercă să detecteze semne de teamă în ochii lui Gordean.

— Un bărbat alb, zvelt, de patruzeci şi cinci, cincizeci de ani. Peste un metru optzeci, cu o coamă impresionantă de păr cărunt.

Nici un fel de teamă. Doar o încreţire gânditoare a frunţii. Gordean spuse:

— Îmi amintesc de un tip înalt, brunet, de la consulatul mexican, care se întâlnea cu George, dar ăla avea în jur de cincizeci de ani în timpul războiului. Îmi amintesc de o serie de bărbaţi durdulii care îl găseau atrăgător pe George şi mai ştiu că ieşea în mod regulat cu un tip înalt şi cu părul roşu. Te-ajută cu ceva?

— Nu. Ştiţi cumva bărbaţi care corespund în general acestor semnalmente? Există unii indivizi care participă sistematic la serate sau se folosesc în mod regulat de serviciile oferite de dumneavoastră?

O altă expresie gânditoare. Gordean spuse:

— Coama impresionantă de păr e cea care anulează orice potrivire. Singurii bărbaţi înalţi şi de vârstă mijlocie cu care am eu de-a face sunt destul de chei. Îmi pare rău.

Danny se gândi: „Nu, nu-ţi pare rău, dar probabil că spui adevărul".

Zise:

— Ce povestea Wiltsie despre Lindenaur?

— Doar că trăiau împreună.

— Ştiaţi că Lindenaur încercase să extorcheze bani de la Charles Hartshorn?

— Nu.

— Aţi auzit cumva ca fie Wiltsie, fie Lindenaur să încerce alte extorcări?

— Nu, n-am auzit.

— Dar de şantaje în general? Clienţii bărbaţi de soiul acesta sunt în mod clar susceptibili să fie şantajaţi.

Felix Gordean râse.

— Clienţii mei vin la seratele mele şi se folosesc de serviciile mele pentru că îi protejez de astfel de chestii.

Danny râse.

— Pe Charles Hartshorn nu l-aţi protejat prea bine.

— Charles n-a avut niciodată noroc – nici în dragoste, nici în politică. Şi nu e un asasin. Întreabă-l pe el dacă nu mă crezi, dar fii respectuos. Charles are o toleranţă

foarte redusă la abuzuri şi dispune de o mare putere juridică.

Gordean îi întinse paharul de coniac. Danny îl luă şi îl dădu din nou peste cap.

— Dar duşmani de-ai lui Wiltsie şi Lindenaur, cunoscuţi, tipi cu care concurau?

— Nu cunosc nici un astfel de caz.

— Cum aşa?

— Eu încerc să ţin lucrurile separate şi izolate.

— De ce?

— Pentru a evita astfel de situaţii.

Danny simţi cum coniacul îşi face efectul, combinându-se şi cu porţia de acasă.

— Domnule Gordean, sunteţi homosexual?

— Nu, domnule detectiv. Dumneata eşti?

Danny roşi, ridică paharul şi văzu că era gol. Îşi reveni reînviind o replică din dialogul cu Considine.

— Povestea asta veche cu înfierarea mă lasă rece.

Gordean spuse:

— Nu înţeleg la ce te referi, domnule detectiv.

— La faptul că sunt un profesionist şi că nu pot fi intimidat.

— Atunci n-ar trebui să roşeşti atât de uşor. Îmbujorarea îţi dă de gol naivitatea.

Danny avu senzaţia că paharul gol era un proiectil numai bun de lansare. Dar atacă iar, folosindu-se de cuvântul „naivitate".

— Vorbim aici de trei oameni asasinaţi. Căsăpiţi cu nişte futute de beţe *zoot*, cu ochii smulşi din orbite, cu intestinele muşcate. Vorbim despre şantaj, spargeri, jazz şi tipi cu feţe arse, iar dumneata crezi că mă poţi jigni numindu-mă naiv? Crezi că...

Danny se opri când văzu falca lui Gordean încleştându-se. Omul se zgâia la podea. Danny se întrebă dacă atinsese cumva vreun punct sensibil sau pur şi simplu îi provocase repulsie.

— Care-i problema? Spuneţi-mi.

Gordean își ridică privirea.

— Îmi pare rău. Am un nivel de toleranță extrem de redus față de tinerii polițiști ambițioși și descrierile de violențe și n-ar fi trebuit să te etichetez...

— Atunci ajutați-mă. Arătați-mi lista clienților dumneavoastră.

— Nu. Ți-am spus că nu țin nici o listă.

— Atunci spuneți-mi ce v-a deranjat atât de mult.

— Ți-am spus ce.

— Nu cred că sunteți atât de sensibil. Așa că spuneți-mi.

Gordean zise:

— Când ai menționat jazzul, am ajuns să mă gândesc la un client, un trompetist, căruia îi trimiteam o serie de indivizi interesați de chestii mai dure. Mi-a făcut impresia că e genul care se aprinde ușor, dar nu era nici înalt, nici de vârstă mijlocie.

— Și asta-i *tot*?

— Cy Vandrich, domnule detectiv. Ai obținut cu tactica ta mai mult decât aș fi fost dispus să-ți împărtășesc în mod normal, așa că fii recunoscător.

— Și asta-i *tot*?

Ochii lui Gordean erau goi și nu mai exprimau nimic.

— Nu. Transmite-mi toate întrebările viitoare prin intermediul locotenentului Matthews și învață să sorbi un coniac fin. Așa îl vei aprecia mai mult.

Danny aruncă paharul de cristal pe un scaun Louis XIV și ieși afară.

* * *

Avea de pierdut o oră și jumătate înainte de întâlnirea cu Considine. Nici nu se punea problema să mai bea. Danny se duse cu mașina până la Coffee Bob's și își îndesă în stomac un hamburger și o plăcintă, întrebându-se cât ratase din interogarea lui Gordean din pricina propriilor lui nervi, a relațiilor cu poliția pe care le avea individul și a acelui *savoir faire* al lui. Mâncarea

îl liniști, dar nu-i răspunse la întrebări. Se duse la un telefon public și se încărcă de informații despre Cy Vandrich.

Exista unul singur și la Cazier, și la Serviciul Circulație: Cyril – „Cy" – Vandrich, bărbat alb, născut pe 24.07.1918, șase arestări pentru furturi mărunte. La locul de muncă era trecut „flotant" și „instrumentist". În prezent era în a șasea perioadă de internare pe trei luni, sub supraveghere strictă, la casa de nebuni din Camarillo. Cu un telefon dat acolo, află că Vandrich se prefăcea nebun ori de câte ori era săltat pentru furturi din magazine, iar judecătorul continua să-l trimită la Camarillo. Femeia de la recepție îi spuse lui Danny că Vandrich fusese închis acolo în cele două nopți ale asasinatelor și că se făcuse util predându-le nebunilor ore de muzică. Danny îi spuse că ar trece pe acolo, ca să-l interogheze pe individ. Femeia îi răspunse că nu se știa dacă Vandrich era sau nu în deplinătatea facultăților sale mintale. Nimeni nu fusese încă în stare să-și facă o părere clară despre el – dacă se prefăcea că e nebun sau era bolnav de-a binelea. Danny închise și plecă să se întâlnească cu Mal Considine la West Hollywood.

Tipul îl aștepta chiar în biroul lui. Studia fotografia mărită a lui Buddy Jastrow. Danny își drese glasul. Considine se învârti în jurul lui, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Îmi place costumul. Nu e măsura perfectă, dar arată cam în stilul unui tânăr de stânga. L-ai cumpărat anume pentru asta?

— Nu, locotenente.

— Spune-mi Mal. Vreau să te debarasezi de obiceiul de a menționa gradele, *Ted*.

Danny se așeză la birou și îi arătă lui Considine scaunul liber.

— Ted?

Considine se puse pe scaun și își întinse picioarele.

— De azi înainte te numești Ted Krugman. Dudley a trecut pe la apartamentul unde locuiești și a discutat cu

administratorul clădirii, iar în seara asta, când vei ajunge acasă, vei găsi pe cutia ta poştală numele „T. Krugman". Numărul tău de telefon e şi el înscris acum sub numele de Theodore Krugman, aşa că avem mare noroc că l-ai ţinut secret. La administrator te aşteaptă şi o plasă cu haine – noua ta garderobă, câteva acte de identitate false şi plăcuţele de New York pentru maşină. E bine?

Danny şi-l imaginä pe Dudley Smith în apartamentul lui. Probabil că îi descoperise dosarul personal.

— Sigur, loco... Mal.

Considine râse.

— Nu, încă nu e bine. Totul se derulează mult prea rapid. Dar acum eşti şef la Omucideri, eşti şi cârtiţă comunistă, eşti pe cai mari. Eşti un om făcut, băiete! Sper că îţi dai seama.

Danny simţi satisfacţia care emana dinspre procuror. Se hotărî să ascundă dosarul şi fotografiile cu sângele împroşcat pe pereţi în spatele covorului făcut sul din debaraua de pe hol.

— Îmi dau, dar nu vreau să mi-o iau în cap. Când fac prima mişcare?

— Poimâine. Cred că i-am adormit pe cei din AUFT cu articolele din ziar şi cu materialele de la radio. Eu şi Dudley ne vom concentra asupra indivizilor de stânga din afara sindicatului, amicii eminenţelor cenuşii ale Roşiilor, persoane vulnerabile, pe care trebuie să le convingem să vină să depună mărturie. Verificăm dosarele de la Imigraţie ca să găsim motive de expulzare. Ed Satterlee încearcă să facă rost de nişte fotografii cu cei de la CASL de la un grup militant rival. Dacă vrei, e vorba de un război pe două fronturi. Dudley şi cu mine scotocim după probe din exterior, iar tu din interior.

Danny văzu că procurorul stătea destul de prost cu nervii. Costumul i se potrivea ca un cort, iar din manşetele hainei ieşeau la iveală manşetele murdare ale cămăşii şi braţele lui lungi, osoase.

— Cum ajung în interior?

Considine arătă spre un dosar pus deasupra, în cutia cu corespondenţă.

— Găseşti totul acolo. Eşti Ted Krugman, născut pe 16.06.1923, maşinist de platou cu simpatii de stânga din New York. În realitate ai murit acum două luni în Long Island, într-un accident de maşină. FBI-ul local a ţinut incidentul secret şi i-a vândut identitatea lui Ed Satterlee. Tot trecutul şi toate personajele importante din viaţa lui sunt consemnate în dosar. Mai ai şi nişte fotografii de filaj ale camarazilor lui comunişti şi vreo douăzeci de pagini de gargară marxistă – o mică lecţie de istorie pe care va trebui s-o memorezi. Aşa că poimâine, în jurul orei 2, te prezinţi la pichetele de demonstranţi de pe Gower Street, pretinzând că eşti un roşu care şi-a pierdut credinţa. Îi spui şefului că tipii de la forţele de muncă te-au trimis acolo ca să lucrezi pentru un dolar pe oră. Tipul ştie cine eşti şi te va pune să pichetezi împreună cu alţi doi indivizi. După vreo oră vei ajunge să te certi cu ei pe motive politice – conform scenariului pe care ţi l-am scris. O a treia ceartă va avea loc cu un bătăuş de prima mână, un instructor de Pregătire Fizică de la Academia de Poliţie a LAPD. El va încerca să înmoaie un pic loviturile, însă vă veţi bate pe bune. Te vei alege cu câteva cucuie, dar asta e. Un alt tip de la Teamsters va urla nişte obscenităţi despre tine în direcţia şefului de la pichetul AUFT şi sperăm că individul te va contacta şi în cele din urmă te va conduce la Claire De Haven, membră AUFT şi responsabilă cu verificările de persoane. Am făcut cercetări temeinice şi n-am găsit nici un fel de legătură directă între Krugman şi vreun membru AUFT. De departe semeni cu el şi, în cel mai rău caz, vor auzi informaţii din surse indirecte. Totul e în dosarul de colo, băiete. Fotografiile celor cu care vei colabora... totul.

O zi întreagă pentru crime, o noapte plină ca să devină Ted Krugman. Danny spuse:

— Vorbeşte-mi despre Claire De Haven.

Considine replică:

— Ai o iubită?

Danny vru să spună că nu, apoi își aminti de relația inventată care îl ajutase să scape din povestea de pe Tamarind.

— Nimic serios. De ce?

— Pentru că nu știu cât de vulnerabil ești față de femei în general, dar De Haven e o figură. Buzz Meeks tocmai a înaintat un raport care o prezintă ca fiind dependentă de droguri – heroină și medicamente –, dar rămâne o tipă redutabilă și se pricepe de minune să obțină ce vrea de la bărbați. Așa că vreau să fiu sigur că ești în stare s-o seduci tu pe ea, nu invers. Te satisface răspunsul?

— Nu.

— Vrei o descriere fizică?

— Nu.

— Vrei să știi ce șanse ai să te culci cu ea?

— Nu.

— Vrei să știi care e trecutul ei sexual?

Danny aruncă întrebarea înainte de a se putea înfrâna:

— Nu. Vreau să știu cum poate un ofițer de poliție să se îndrăgostească lulea de o damă comunistă.

Considine se făcu roșu ca racul – exact așa cum îi spusese Felix Gordean *lui* că roșise. Danny încercă să-i descifreze expresia și o traduse cu *M-ai prins.*

„Spune-mi Mal" râse, își scoase verigheta de pe deget și o aruncă în coșul de gunoi, după care zise:

— Ca de la bărbat la bărbat?

Danny îi răspunse:

— Nu, ca de la ofițer la ofițer.

Considine își făcu semnul crucii pe deasupra vestei.

— Morții cu morții, cum îi stă bine unui fiu de preot. Hai să zicem că sunt vulnerabil față de femeile periculoase, iar soția mea bagă divorț, așa că stau în banca mea, ca să nu-i ofer muniție pentru proces. Trebuie să obțin custodia fiului meu și nu vreau să fac nici un pas greșit care ar putea să-mi pericliteze poziția. Și de regulă nu le fac confesiuni ofițerilor cu grad mai mic.

Danny se gândi: tipul ăsta e atât de plecat de-acasă, că-i poţi zice orice şi tot stă la taclale – pentru că e 1 noaptea şi el n-are unde să se ducă.

— Şi *de asta* te exciţi aşa de tare la ideea c-o s-o lucrăm pe De Haven?

Considine zâmbi şi ciocăni în sertarul de sus al biroului.

— De ce pariez că există o sticlă acolo?

Danny simţi că roşeşte şi el.

— Pentru că eşti deştept?

Mâna lui Mal continuă să ciocăne.

— Nu, pentru că nervii tăi sunt la fel de încordaţi ca şi ai mei şi pentru că miroşi întotdeauna a Lavoris. Ca de la un ofiţer superior la boboc: poliţiştii care miros a apă de gură sunt băutori. Şi poliţiştii băutori care îşi cunosc măsura sunt de regulă poliţişti buni.

„Poliţişti buni" dădu undă verde. Danny împinse mâna lui Considine, trase sertarul şi scoase o sticlă de un sfert şi două pahare de carton. Turnă câte o porţie cvadruplă şi îi întinse unul din pahare lui Considine, care acceptă cu o înclinare din cap. Apoi ridicară paharele. Danny spuse:

— Pentru ambele cazuri.

Considine toastă:

— Pentru Stefan Heisteke Considine.

Danny bău, simţi cum alcoolul îl încălzeşte din cap până-n picioare şi bău iar. Considine sorbi o gură, apoi arătă cu degetul mare în spate, spre Harlan „Buddy" Jastrow.

— Upshaw, cine-i tipul? Şi de ce eşti atât de pornit să rezolvi asasinatele alea cu poponari?

Danny îşi încrucişă privirea cu cea a lui Jastrow.

— Buddy e tipul pe care voiam să-l prind, tipul cel mai dat dracului şi dementul cel mai greu de prins, pentru că nu era de găsit niciunde. Iar acum a apărut cazul ăsta. Teroare pură. E o chestie incredibil de brutală şi s-ar putea să fie ceva accidental, dar eu nu sunt prea

sigur de asta. Cred că poate fi vorba de răzbunare. Cred că metodele asasinului sunt reconstituiri şi pentru el toate mutilările sunt simbolice. Cred că încearcă să facă ordine în trecutul din mintea lui. Mă gândesc la toate alternativele şi de fiecare dată ajung la ideea răzbunării unei vechi nedreptăţi. Nu trauma clasică a copilăriei, ci chestii groaznice, chestii gigantice.

Danny se opri şi privi lung spre fotografia lui Jastrow, cu plăcuţa de arestat atârnându-i de gât: închisoarea districtului Kern, 4.03.1938.

— Uneori cred că dacă aflu cine e tipul ăsta şi de ce-o face, atunci ştiu ceva atât de important, încât aş putea să-mi dau seama într-o clipită de tot ce se întâmplă în fiecare zi. Pot accepta să fiu avansat şi pot să mă descurc cu toate şmecheriile, pentru că, rezolvând acel caz, mi-am dat seama de ce sunt capabili oamenii şi am aflat răspunsul la marele *de ce*. *De ce*. Imensul şi fututul *de ce*.

Continuarea lui Considine se auzi foarte calm:

— Şi de ce faci ceea ce faci tu însuţi.

Danny îşi întoarse privirea de la Jastrow şi îşi termină băutura.

— Da, şi asta. Şi de ce eşti atât de pornit pe faza cu Claire De Haven şi cu mine. Nu-mi spune că din patriotism.

Considine râse.

— Băiete, ai crede că din patriotism dacă ţi-aş spune că marele juriu îmi garantează gradul de căpitan, funcţia de anchetator şef la Procuratura Districtuală şi onoarea de a-mi păstra fiul?

— Da, dar rămâne chestia cu De Haven şi...

— Da, şi cu mine. Hai s-o luăm aşa. Şi eu trebuie să ştiu de ce, numai că-mi place să aflu după ce-am îndepărtat cauza. Mulţumit?

— Nu.

— Nici nu credeam că o să fii.

— *Ştii* de ce?

Considine sorbi din bourbon.

— Nu-i greu de ghicit.

— Odinioară eram hoţ de maşini, locote... Mal. Un pic înainte de război eram cel mai bun hoţ de maşini din comitatul San Berdoo. Dezamăgit?

Locotenentul Mal Considine întinse piciorul şi agăţă coşul de gunoi, după care îl trase lângă scaun. Căută prin coş, găsi verigheta şi şi-o trase pe deget.

— Am mâine o întrevedere cu avocatul meu pentru procesul de custodie şi sunt sigur că o să vrea să port în continuare jegu' ăsta.

Danny se aplecă în faţă.

— Dezamăgit, căpitane?

Considine se ridică în picioare şi se întinse.

— Fratele meu obişnuia să mă şantajeze, să mă ameninţe că mă va turna bătrânului de fiecare dată când ziceam ceva aiurea despre religie. Cum pedeapsa bătrânului pentru blasfemie însemna zece lovituri de curea, dragul de Desmond obţinea de fiecare dată ce voia, adică să intru în alte case şi să fur ce-i plăcea lui. Aşa că hai s-o spunem aşa: am ajuns să văd o grămadă de lucruri formidabile şi o groază de lucruri ciudate. Şi mi-a plăcut. Aşa că fie deveneam hoţ, fie spion. Meseria de poliţist mi s-a părut un compromis convenabil. Şi mi-a plăcut mai mult să-i trimit pe alţii să spioneze decât să spionez eu însumi – ca un fel de Desmond înzestrat cu mai multă autoritate.

Danny se ridică în picioare.

— O voi prinde pe De Haven pentru tine. Crede-mă.

— Nu mă îndoiesc, Ted.

— *In vino veritas*, corect?

— Absolut. Şi încă ceva. Voi ajunge curând şef al poliţiei sau ceva la fel de mare şi atunci o să te aduc lângă mine.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Mal se trezi gândindu-se la Danny Upshaw.

Dându-se jos din pat, se uită la cei patru pereţi al camerei 11 de la motelul Shangri-Lodge. Câte o copertă de revistă înrămată pe fiecare perete – ilustraţii de Norman Rockwell cu mărturii ale fericirii vieţii de familie. Un vraf de costume soioase lângă uşă – dar fără Stefan, care să alerge cu ele la curăţătorie. Un panou din plută pe care îl agăţase pe perete, cu un bilet ieşind în evidenţă: „Găseşte-l pe doctorul Lesnick". Psihiatrul cârtiţă nu putea fi contactat nici acasă, nici la cabinet, însă hiatusul existent în dosarul lui Reynolds Loftis între 1942 şi 1944 trebuia explicat. Avea nevoie de o evaluare de ansamblu a eminenţelor cenuşii din sindicat chiar acum, când omul lor era pe cale de a se infiltra printre ei, iar toate dosarele se încheiau la sfârşitul verii anului trecut... De ce?

Draperiile erau dintr-un fel de tifon, covorul la fel de insipid ca o clătită, iar uşa de la baie era scrijelită cu nume şi numere de telefon – „Seducătoarea Cindy, DU-4927, 96-60-96, îi place să se fută şi s-o sugă"... mai că merita s-o sune dacă va mai apuca să conducă vreodată o razie împreună cu cei de la Moravuri. Iar Dudley Smith trebuia să apară în douăzeci de minute... Piesa de astăzi era cea cu poliţistul bun şi cel rău, cu doi scenarişti de stânga care evitaseră citaţiile CCAA pentru că semnau întotdeauna cu pseudonime, iar în '47, când lucrurile luaseră o turnură nasoală, o şterseseră din ţară. Au fost găsiţi de agenţii lui Ed Satterlee, detectivii de pe statele de plată

de la Contracurente Roşii, şi amândoi indivizii îi cunoşteau îndeaproape pe mai-marii AUFT de pe la sfârşitul anilor '30 şi începutul anilor '40.

Iar faptul că devenise atât de familiar cu un subaltern era straniu. Băuseră ceva împreună şi ajunseseră să-şi împărtăşească secrete unul altuia – o strategie contraindicată pentru un lider. Poliţiştii ambiţioşi ar trebui să-şi ţină gura în timp ce se caţără pe scara ierarhică.

Mal făcu duş, se bărbieri şi se îmbrăcă, gândindu-se la meciul De Haven – Upshaw. În cel mai bun caz putea ieşi egal. La 8.30 fix se auzi un claxon. Ieşi şi îl văzu pe Dudley sprijinindu-se de Fordul său.

— Bună dimineaţa, Malcolm! Nu-i aşa că-i o zi formidabilă?

* * *

O luară spre vest, pe Wilshire – Mal tăcut, iar Dudley discutând politică.

— ...Am contrapus stilul de viaţă comunist cu stilul nostru şi revin mereu la familie, coloana vertebrală a vieţii americane. Crezi asta, Malcolm?

Mal ştia că Loew îl informase despre Celeste şi că ar fi putut nimeri şi un partener mai rău – cineva ca Buzz Meeks.

— Îşi are şi ea locul ei.

— Ar trebui să fii mult mai ferm pe poziţie, ţinând cont prin ce treci ca să-ţi iei băiatul înapoi. Te descurci cu avocatul?

Mal se gândi la întâlnirea de după-amiază cu Jake Kellerman.

— Va încerca să amâne înfăţişarea de la tribunal până când marele juriu îşi va începe deliberările cu mare vâlvă. Trebuie să ne prezentăm la o înfăţişare preliminară şi atunci vom încerca să obţinem amânarea.

Dudley îşi aprinse o ţigară şi roti volanul doar cu degetul mic.

— Da, un căpitan cruciat l-ar putea convinge pe judecător că apa e mai groasă decât sângele. Ştii, flăcău, eu

am o soţie şi cinci fiice. Ele mă ajută de minune să-mi ţin în frâu anumite tendinţe periculoase ale naturii mele. Dacă se poate raporta la ea în perspectivă, o familie este esenţială pentru un bărbat.

Mal deschise geamul.

— Nu am nici un fel de perspectivă în ceea ce îl priveşte pe fiul meu. Dar dacă te păstrez pe tine în perspectivă până la întrunirea marelui juriu, atunci o să fiu în *mare* formă.

Dudley Smith expiră fumul de ţigară cu un hohot de râs.

— Îmi place de tine, Malcolm – cu toate că sentimentul nu e reciproc. Şi, fiindcă tot veni vorba de familie, am o trebuşoară de rezolvat. Nepoata mea are nevoie de un sfat. Te-ar deranja dacă facem un mic ocol prin Westwood?

— Un scurt ocol, locotenente?

— Foarte, locotenente.

Mal încuviinţă. Dudley o luă spre nord pe Glendon şi se îndreptă spre campusul UCLA, unde parcă în spaţiul rezervat studenţilor. Trăgând frâna de mână, spuse:

— Mary Margaret, fata surorii mele, Brigid. Are douăzeci şi nouă de ani şi e la al treilea masterat, pentru că se teme să se confrunte cu lumea largă. Trist, nu-i aşa?

Mal oftă.

— Tragic.

— Exact ce credeam şi eu, dar fără accentul tău de sarcasm. Şi, fiindcă veni vorba despre tineri, care e părerea ta despre tânărul nostru coleg Upshaw?

— Cred că e inteligent şi de viitor. De ce?

— Ei bine, flăcău, nişte prieteni de-ai mei îmi spun că nu are o imagine clară asupra propriei sale identităţi, iar mie îmi face impresia că e slab şi ambiţios, ceea ce, după părerea mea, e o combinaţie periculoasă la un poliţist.

Primul gând al lui Mal: n-ar fi trebuit să se încreadă în puştiul ăsta, pentru că jumătate din îndârjirea lui era de faţadă, fiind gata să se destrame oricând.

— Dudley, ce vrei?

— Prăbuşirea comunismului. Aşa că de ce nu te-ai desfăta un pic cu priveliştea tinerelor studente în timp ce eu discut cu nepoată-mea?

Mal îl urmă pe Dudley pe scările unui conac în stil spaniol, în faţa căruia peluza era tunsă în aşa fel încât să pună în evidenţă simbolurile greceşti înfipte în iarbă cu nişte pari de lemn. Uşa era deschisă. Pe holul larg se auzea un zumzet susţinut: fete care fumau, discutau, gesticulau spre manuale. Dudley arătă în sus şi spuse „O clipă". Mal văzu un teanc de reviste pe marginea unei mese şi se aşeză să le citească, iscând ocheade curioase din partea studentelor. Răsfoi *Collier*, apoi *Newsweek* şi două *Life*, oprindu-se când auzi vocea aspră şi furioasă a lui Dudley pe holul de la etajul întâi.

Se auzea tot mai tare şi mai înspăimântătoare, punctată de scâncetele unei voci de soprană. Fetele se uitară la Mal. El luă altă revistă şi încercă să citească. Se auziră hohotele de râs ale lui Dudley, chiar mai înfricoşătoare decât răgetele de dinainte. Studentele se zgâiau acum la el. Mal lăsă *Weekly Sportsman* şi urcă sus, ca să vadă ce se întâmplă.

Holul era îngust şi pe el se înşirau mai multe uşi înguste din lemn. Mal urmări acel *Ha, ha, ha!* până la o uşă pe care se găsea o plăcuţă cu numele de „Conroy" pe ea. Era întredeschisă câţiva centimetri. Pe peretele din fund se vedeau fotografiile unor boxeri mexicani. Dudley şi soprana nu se zăreau. Mal trase cu urechea.

— ...baruri şi *piñata* şi boxeri mexicani. E o fixaţie, fato. Poate că mama ta n-are curaj să te disciplineze, dar eu am.

Soprana îl imploră:

— Dar Ricardo e un băiat de zahăr, unchiule. Iar eu...

O mână uriaşă traversă câmpul vizual al lui Mal, o palmă transformată într-o mângâiere, urmată de un creştet roşcat şi cârlionţat, care zvâcni în cadrul îngust şi apoi dispăru.

— N-ai voie să spui că-l iubeşti, fato. Nu în prezenţa mea. Părinţii tăi n-au nici o putere şi se aşteaptă ca eu

să fiu atent la bărbaţii din viaţa ta. Îmi voi exercita întotdeauna această prerogativă, fato! Aminteşte-ţi de câte necazuri te-am scăpat până acum şi o să-mi fii recunoscătoare.

O tânără durdulie, o femeie, apăru în câmpul vizual al lui Mal cu mâinile la ochi, plângând. Braţele lui Dudley Smith o cuprinseră. Mâinile ei se transformară în pumni, ca să-l împiedice să-şi încheie îmbrăţişarea. Dudley murmura tot felul de fraze împăciuitoare. Mal se întoarse la maşină şi aşteptă. Partenerul lui apăru cinci minute mai târziu.

— Cioc, cioc, cioc. Cine-i acolo? Dudley Smith, aşa că păzea, bolşevici! Flăcău, mergem să-l impresionăm pe domnul Nathan Eisler cu justeţea cauzei noastre?

* * *

Ultima adresă cunoscută a lui Eisler era pe Presidio, la numărul 11681, la mică distanţă de campusul UCLA. Dudley fredonă cântecele de revistă în timp ce conducea. Mal continua să vadă în faţa ochilor mâna lui Dudley gata să lovească şi nepoata ferindu-se de atingerea unchiului. Numărul 11681 era o mică locuinţă din prefabricate, la capătul unui şir lung de clădiri din prefabricate. Dudley parcă lângă o altă maşină, iar Mal recapitulă datele din raportul lui Satterlee:

Nathan Eisler. Patruzeci şi nouă de ani. Evreu neamţ, fugise de Hitler şi de regimul lui în 1934. Membru al Partidului Comunist din 1936 până în 1940, apoi membru al unei jumătăţi de duzină de organizaţii ce slujeau ca paravan pentru comunişti. Coscenarist la o serie de pelicule pro-ruseşti, cu Chaz Minear ca partener. Partener de pocher cu Chaz, cu Morton Ziffkin şi cu Reynolds Loftis. Semnase cu pseudonim pentru a-şi proteja intimitatea profesională şi astfel scăpase printre degetele investigatorilor de la CCAA. În prezent folosea pseudonimul de Michael Kaukenen, numele eroului din *Furtună deasupra Leningradului*. Lucra ca scenarist pentru westernuri de

categoria B la RKO, sub un alt pseudonim, semnătura fiind cea a unui scenarist acceptabil din punct de vedere politic, care încasa 35% din onorariu. Foarte bun amic cu Lenny Rolff, co-expatriat, cel de-al doilea personaj care urma să fie interogat astăzi.

Fost amant al lui Claire De Haven.

Păşiră spre verandă pe aleea presărată cu jucării. Mal se uită prin sita de la uşa camerei de zi, de o perfecţiune prefabricată: mobilă de plastic, podea de linoleum, tapet roz, cu steluţe. Dinăuntru se auzeau chicotele copiilor. Dudley îi făcu cu ochiul şi sună la sonerie.

În faţa uşii apăru un bărbat înalt şi neras, flancat de o fetiţă şi un băieţel. Dudley zâmbi. Îl privi pe micuţ cum îşi suge degetul mare şi vorbi primul:

— Domnule Kaukenen, suntem de la Procuratură şi am dori să avem o discuţie. Doar noi trei, vă rugăm.

Copiii se lipeau de picioarele bărbatului. Mal văzu nişte ochi oblici şi înfricoşaţi – două corcituri micuţe, speriate de cei doi haidamaci. Eisler/Kaukenen strigă „Michiko!" Apăru o japoneză, care luă copiii cu ea. Dudley deschise uşa fără să aştepte vreo invitaţie. Eisler spuse:

— Aţi întârziat cu vreo trei ani.

Mal intră şi el după Dudley, uimit de cât de sărăcăcioasă arăta locuinţa. Era o dărăpănătură albă – casa unui tip care făcea trei mii de dolari pe săptămână în timpul Crizei. Îi auzi pe copii mârâind dincolo de pereţii subţiri ca hârtia. Se întrebă dacă Eisler se confrunta şi el cu aceleaşi porcării legate de limbile străine, apoi se gândi că, probabil, omul îşi găsea alinarea în principiile de bază ale comunismului. Dudley zise:

— Aveţi o locuinţă încântătoare, domnule Kaukenen! În special motivul coloristic.

Eisler/Kaukenen îi ignoră remarca şi le arătă o uşă prin care se ieşea din camera de zi. Mal o luă pe-acolo şi ajunse într-o încăpere mică şi pătrată, care părea un spaţiu cald şi locuibil: cărţi de la podea până la tavan, scaune în jurul unei mese de cafea bogat ornamentate şi

un birou masiv, dominat de o maşină de scris profesionistă. Se aşeză pe scaunul cel mai îndepărtat de ţipetele copiilor. Dudley se puse în faţa lui. Eisler închise uşa şi spuse:

— Mă cheamă Nathan Eisler. Dar se pare că ştiţi deja.

Mal se gândi: Nu trebuie să fim drăguţi şi să scoatem remarci de genul „Mi-a plăcut filmul dumneavoastră *Ars cu fierul roşu*".

— Atunci ştiţi de suntem aici.

Eisler încuie uşa şi se aşeză pe scaunul rămas liber.

— Căţeaua e din nou în călduri, în ciuda zvonurilor că ar fi pierdut sarcina.

Dudley zise:

— Nu aveţi voie să spuneţi nimănui că v-am chestionat. Dacă ne veţi nesocoti sfatul, veţi suporta consecinţe grave.

— Adică, *Herr*...

Mal interveni:

— Mort Ziffkin, Chaz Minear, Reynolds Loftis şi Claire De Haven. Ne interesează activităţile lor, nu ale dumneavoastră. Dacă veţi colabora cu noi fără reţineri, v-am putea permite să depuneţi mărturie în scris. Nu veţi apărea în faţa tribunalului şi, probabil, nu veţi avea parte de prea multă publicitate. Aţi fentat Comisia pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane, o s-o fentaţi şi de data asta.

Se opri, gândindu-se la Stefan, care plecase cu mama lui nebună şi cu noul ei amant.

— Dar vrem amănunte concrete. Nume, date, locuri şi membri de partid. Dacă vreţi să cooperaţi, scăpaţi. Dacă nu, veţi fi citat în proces, unde veţi fi interogat de un procuror, ceea ce eu aş numi un coşmar. Aveţi de ales.

Eisler îşi trase scaunul de lângă ei. Cu ochii plecaţi, spuse:

— Nu i-am mai văzut pe oamenii respectivi de ani de zile.

Iar Mal zise:

— Ştim, dar ne interesează activităţile lor din *trecut*.

— Şi ei sunt singurii care vă interesează?

Mal minţi, gândindu-se la Lenny Rolff:

— Da, singurii.

— Şi care ar fi acele repercursiuni despre care pomeneaţi?

Mal bătu darabana în masă.

— Hărţuială într-un proces public. Fotografia publicată în ziare...

Dudley îl întrerupse:

— Domnule Eisler, dacă nu cooperaţi, îl voi informa pe Howard Hughes că sunteţi de fapt autorul unor scenarii de la RKO pentru care în prezent e creditată o altă persoană. Persoana interpusă, care vă asigură venitul, va fi concediată. În acelaşi timp, îi voi informa pe cei de la Serviciul de Imigraţie şi Naturalizări că aţi refuzat să cooperaţi cu o organizaţie municipală însărcinată să anchieteze delicte de înaltă trădare şi voi insista ca biroul lor de investigaţii să cerceteze activităţile *dumneavoastră* dubioase, luând în considerare şi o eventuală expulzare a dumneavoastră ca străin potenţial duşmănos, precum şi expulzarea soţiei şi copiilor dumneavoastră, din aceleaşi considerente. Sunteţi german, soţia dumneavoastră este japoneză şi, din moment ce aceste două naţiuni sunt vinovate de declanşarea recentului conflict mondial, îmi imaginez că cei de la Imigraţie şi Naturalizări vor fi foarte bucuroşi să vă asigure reîntoarcerea în ţările natale.

Nathan Eisler se îndoise de spate. Coatele îi ajungeau la genunchi, mâinile sub bărbie, fruntea la pământ. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Dudley îşi pocni încheieturile degetelor şi spuse:

— Un simplu da sau nu e suficient.

Eisler dădu din cap a încuviinţare. Dudley zise:

— Perfect.

Mal îşi scoase carnetul şi pixul.

— Ştiu care e răspunsul, dar vreau să-l aud încă o dată. Sunteţi sau aţi fost membru al Partidului Comunist American?

Eisler dădu din cap. Mal zise:

— Da sau nu. E vorba de o declaraţie oficială.

Un „Da" anemic.

— Bun. De care unitate sau celulă de partid aparţineaţi?

— Eu... eu mergeam la şedinţele din Beverly Hills, West Los Angeles şi Hollywood. Ne... ne întâlneam la locuinţele diverşilor membri.

Mal notă informaţia – cuvânt cu cuvânt, stenografiată.

— În ce ani aţi activat ca membru de partid?

— Din aprilie 1936 până când Stalin s-a dovedit a fi...

Dudley interveni:

— Nu vă justificaţi. Răspundeţi doar la întrebare.

Eisler scoase o batistă de hârtie din buzunarul de la cămaşă şi îşi şterse nasul.

— Până la începutul anului 1940.

Mal spuse:

— Iată câteva nume. Îmi veţi spune despre care dintre persoanele pomenite aici ştiaţi că sunt membri ai Partidului Comunist. Claire De Haven, Reynolds Loftis, Chaz Minear, Morton Ziffkin, Armando Lopez, Samuel Benavides şi Juan Duarte.

Eisler spuse:

— Toţi cei menţionaţi.

Mal îi auzi pe copii zburdând în camera de zi şi ridică vocea.

— Aţi scris împreună cu Chaz Minear scenariile pentru *Zorii celor drepţi*, *Furtună deasupra Leningradului* şi *Eroii de la Yakustok*. Toate aceste filme au exacerbat sentimentul naţionalist rusesc. Vi s-a impus de către cei din conducerea partidului să inseraţi propagandă filorusă în aceste filme?

Eisler spuse:

— E o întrebare naivă.

Dudley izbi cu palma măsuţa de cafea.

— Fără comentarii. Doar răspundeţi.

Eisler îşi mută scaunul mai aproape de Mal.

— Nu. Nu, nu mi s-a impus aşa ceva.

Mal duse două degete la nodul cravatei – *Lasă-mi-l mie.*

— Domnule Eisler, negaţi că acele filme conţin propagandă filorusă?

— Nu.

— Aţi ajuns să luaţi decizia de a insera o astfel de propagandă împreună cu Chaz Minear?

Eisler se foi pe scaun.

— Chaz era responsabil cu filozofia, în timp ce eu susţineam că intriga demonstra elocvent ceea ce voia el să spună.

Mal zise:

— Avem copii ale acelor scenarii, cu pasajele propagandistice evidente subliniate. Vom reveni ca să ne indicaţi dialogurile pe care i le atribuiţi lui Minear ca fiind tributare liniei partidului.

Nici un răspuns. Mal spuse:

— Domnule Eisler, credeţi că aveţi o memorie bună?

— Da, aşa cred.

— Şi spuneţi că aţi lucrat cu Minear în aceeaşi încăpere la scenarii?

— Da.

— Şi au existat momente în care ar fi declarat ceva în sensul de "Asta e o propagandă excelentă" sau "Asta e pentru partid"?

Eisler continua să se foiască, schimbându-şi mereu poziţia braţelor şi a picioarelor.

— Da, dar o făcea cu umor, satirizând. Nu înseamnă că...

Dudley ţipă:

— Nu interpretaţi, relataţi!

Eisler ţipă şi el:

— Da! Da! Da! Blestemaţi să fiţi! Da!

Mal îi făcu semn lui Dudley s-o lase mai moale, apoi i se adresă lui Eisler cu o voce foarte blândă:

— Domnule Eisler, aţi ţinut cumva un jurnal în perioada în care aţi lucrat cu Chaz Minear?

Omul îşi frângea mâinile, ţinând şerveţelul de hârtie ferfeniţit între degetele contorsionate până la vânăt.

— Da.

— Consemnează pasaje legate de activităţile în slujba Partidului Comunist şi de colaborarea la scrierea scenariilor cu Chaz Minear?

— O, Doamne... Da!

Mal se gândi la raportul anchetatorilor particulari ai lui Satterlee: Eisler cuplat cu Claire De Haven prin '38-'39.

— Şi pasaje referitoare la viaţa dumneavoastră intimă?

— O, *Gott in himm*... Da, da!

— Şi mai aveţi acel jurnal?

Tăcere, apoi:

— Nu ştiu.

Mal lovi masa cu palma.

— Ba ştiţi şi va trebui să ni-l puneţi la dispoziţie! În transcrierea oficială vor figura numai extrasele exclusiv politice.

Nathan Eisler plângea în tăcere. Dudley spuse:

— Ne veţi da jurnalul sau, dacă nu, mă tem că vă vom trimite o citaţie pentru el, iar băieţii noştri în uniformă vă vor scotoci la sânge mica dumneavoastră locuinţă burgheză, deranjându-vă serios mica dumneavoastră familie burgheză.

Eisler încuviinţă scurt din cap. Dudley se lăsă pe spate. Picioarele scaunului trosniră sub greutatea lui. Mal văzu o cutie cu şerveţele pe poliţa geamului, o luă şi i-o aşeză lui Eisler în poală. Eisler strânse cutia lângă el. Mal spuse:

— Vom lua jurnalul cu noi, iar pe Minear îl lăsăm deocamdată în pace. Iată o întrebare de ordin general: aţi auzit-o vreodată pe vreuna din persoanele de care

suntem interesate să propovăduiască răsturnarea prin forţă armată a guvernului Statelor Unite?

Două scuturări din capul lui Eisler, rămas plecat, cu lacrimile secate. Mal spuse:

— Nu atât ca declaraţie făţişă, cât exprimarea acelui sentiment.

— Fiecare dintre noi a spus-o la mânie, fără ca asta să însemne ceva.

— Marele juriu va decide ce înseamnă. Fii clar! Cine a spus-o, când a spus-o...

Eisler se şterse pe faţă.

— Claire declara la şedinţe că „Scopul scuză mijloacele", iar Reynolds spunea că el nu e un om violent, dar că ar pune mâna pe măciucă dacă ar trebui să ne batem cu şefii noştri. Băieţii ăia mexicani au spus-o într-un milion de contexte, în special în perioada cu Sleepy Lagoon. Mort Ziffkin a ţipat în gura mare, să-l audă toată lumea. Era un bărbat curajos.

Mal strânse bine notiţele stenografiate, gândindu-se la AUFT şi la studiouri.

— Dar care era situaţia la AUFT? Care era legătura lor cu partidul şi cu grupările paravan din care făceaţi parte împreună cu alte persoane?

— AUFT a fost înfiinţată pe când eu nu eram în ţară. Cei trei băieţi mexicani găsiseră de lucru ca maşinişti şi aşa au recrutat noi membri, cum, de altfel, a făcut-o şi Claire De Haven. Tatăl ei lucrase ca avocat pentru cei din industria cinematografiei, iar ea zicea că intenţionează să exploateze şi... şi...

Mintea lui Mal se înfierbântă.

— Şi *ce*? Spune-mi!

Eisler îşi încleştă din nou mâinile. Mal insistă:

— *Spune-mi!* Să exploateze şi *mai ce*?

— Să seducă! Claire a crescut în preajma celor din industria filmului şi cunoştea actori şi tehnicieni care pofteau la ea încă de când era fetiţă! I-a sedus, făcându-i să devină membri fondatori, ca după aceea să recruteze

în locul ei! Spunea că asta era penitența ei pentru faptul că nu fusese citată să apară în fața celor de la CCAA!

De trei ori bingo – de milioane.

Mal se sili să-și controleze vocea la fel de bine ca și Dudley.

— Pe cine anume a sedus?

Eisler trase și rupse câteva șervețele din cutie.

— Nu știu, nu știu! Sincer nu știu!

— Mulți bărbați? Puțini? Câți?

— Nu știu. Presupun că doar pe unii actori și tehnicieni importanți, de care era sigură că puteau ajuta sindicatul.

— La recrutarea cui a mai contribuit? Minear, Loftis?

— Reynolds era la vremea aceea în Europa. De Chaz nu știu nimic.

— Ce se discuta la primele ședințe ale AUFT? Se ocupau de vreo acțiune sau aveau vreun program anume?

Cutia de șervețele era acum o grămăjoară de fâșii de carton. Eisler le mătură din poală.

— N-am participat niciodată la ședințele lor.

— Știm, dar trebuie să aflăm cine mai venea acolo în afară de membrii fondatori și care erau subiectele abordate.

— Nu știu!

Mal îi aruncă o nadă colaterală:

— Încă te mai excită Claire, Eisler? O protejezi? Știi că se mărită cu Reynolds Loftis. Cum te simți când știi asta?

Eisler își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

— Relația noastră a fost una scurtă și presupun că frumosul Reynolds va prefera întotdeauna băieții tineri.

— Chaz Minear nu e un băiat tânăr.

— Nici povestea dintre ei n-a ținut prea mult.

— Bună lume mai cunoști, tovarășe!

Râsul lui Eisler deveni gutural – și, mai presus de toate, germanic.

— În comparație cu tine, îi prefer pe ei, *obersturmbahnfuhrer*.

Mal se abţinu şi se uită la Dudley. Durul de Dudley îi răspunse la semn: ne păstrăm cumpătul.

— Vom ignora acest comentariu din respect pentru faptul că aţi cooperat. Putem socoti întâlnirea de azi ca fiind primul interogatoriu. Colegul meu şi cu mine vă vom analiza răspunsurile, le vom confrunta cu informaţiile noastre şi vă vom trimite o listă mai lungă cu alte întrebări, legate mai concret de activităţile dumneavoastră în tabăra comunistă, precum şi cele ale membrilor AUFT despre care am discutat. Un ofiţer de la municipalitate va monitoriza toată acţiunea, iar un funcţionar al tribunalului vă va consemna depoziţia. După acel interogatoriu veţi primi statutul de martor al apărării şi imunitate completă, cu condiţia să ne mai răspundeţi la câteva întrebări şi să ne permiteţi să luăm cu noi jurnalul dumneavoastră.

Eisler se ridică, se apropie cu picioare tremurânde de birou şi descuie sertarul de jos. Căută, scoase un jurnal legat în piele, se întoarse cu el şi îl aşeză pe masă.

— Puneţi cele câteva întrebări şi plecaţi.

Dudley coborî o palmă foarte încet: *Ia-o uşor*. Mal spuse:

— Vom avea astăzi încă o discuţie şi cred că ne-aţi putea ajuta în privinţa asta.

Eisler se bâlbâi:

— C-ce... cu ci-cine?

Dudley, în şoaptă:

— Cu Leonard Hyman Rolff.

Interlocutorul lor emise un singur cuvânt:

— Nu.

Dudley se uită la Mal. Mal îşi puse mâna stângă peste pumnul drept: *fără lovituri*. Dudley spuse:

— *Da!* Şi nu vom tolera nici un argument potrivnic, nici un fel de opoziţie. Vreau să vă gândiţi la o acuzaţie cu adevărat ruşinoasă şi neobişnuită despre vechiul dumneavoastră amic Lenny, ceva cunoscut şi altor persoane, astfel încât să putem arunca vina turnătoriei în spinarea

lor. *Ne veţi informa*, aşa că vă sfătuiesc să vă gândiţi la ceva eficace, ceva care-i va dezlega limba domnului Rolff şi vă va scuti de o nouă vizită de-a mea – fără colegul meu, care e atât de eficient când vine vorba să mă cenzureze.

Nathan Eisler se făcu alb ca varul. Rămase ţintuit locului, părând că nu mai e în stare să plângă, să fie şocat sau să se indigneze. Mal se gândi că arăta familiar. După ce-l scrută câteva clipe, îşi dădu seama de conexiune: evreii de la Buchenwald care scăpaseră de gazare doar pentru a sucomba prematur din pricina unei anemii virale. Amintirea îl făcu să se ridice în picioare şi să se plimbe prin faţa rafturilor cu cărţi. Tăcerea de cavou persista. Tocmai cerceta un raft dedicat economiei marxiste, când auzi din nou vocea şoptită a lui Dudley:

— Repercursiunile, tovarăşe. Lagărele de refugiaţi pentru corcituri obraznice ca voi. Domnul Rolff va avea şi el şansa să obţină statutul de martor al acuzării, aşa că dacă nu ne devine ostil, îi veţi face un serviciu furnizându-ne informaţia care îl va convinge să colaboreze. Mă gândesc la Michiko, cum va fi ea silită să găsească echilibrul între trup şi suflet când se va întoarce în Japonia, ca să ţină piept tuturor ofertele tentante pe care le va primi.

Mal încercă să se uite înapoia lui, dar nu reuşi. Se concentră asupra volumelor *Das Kapital – o concordanţă*, *Teoriile lui Marx despre comerţ şi represiune* şi *Glasul proletariatului*. În spatele lui se aşternu tăcerea. Nişte degete grele începură să bată darabana pe masă. Apoi se auzi vocea monotonă a lui Nathan Eisler:

— Fete tinere. Prostituate. Lui Lenny îi e teamă că soţia lui va afla că le frecventează.

Dudley oftă.

— Nu-i de ajuns. Mai încercaţi.

— Păstrează fotografii porno ale celor...

— Neinteresant, tovarăşe.

— Înşală Fiscul la plata impozitelor.

Dudley scoase un „Ha! Ha! Ha!"

— Şi eu. Cum, de altfel, face şi amicul Malcolm şi cum ar face şi marele nostru mântuitor Iisus Hristos dacă s-ar întoarce pe Pământ şi s-ar stabili în America. Eu cred că ştiţi mai multe decât ne spuneţi, aşa că ar fi bine să rectificaţi situaţia înainte de a-mi pierde cumpătul şi de a vă revoca statutul de amic al acuzării.

Mal îi auzi pe copii râzând afară şi pe fetiţă ţipând în japoneză. Apoi spuse:

— Fir-ar să fie, vorbeşte odată!

Eisler tuşi, inspiră zgomotos şi tuşi iar.

— Lenny nu va deveni informator aşa de uşor ca mine. El n-are atât de mult de pierdut.

Mal se întoarse, văzu un cap de mort şi privi în altă parte. Dudley îşi pocni încheieturile degetelor. Eisler spuse:

— Întotdeauna voi încerca să mă gândesc c-am făcut-o pentru Lenny, dar voi şti că de fapt mint.

A doua oară când inspiră adânc, se auzi un şuierat. Apoi Eisler expiră rapid, lansând concomitent şi turnătoria.

— Am fost în Europa cu Lenny şi soţia lui, Judith, prin 1948. Paul Doinelle producea seriile acelea de filme cu Reynolds Loftis mascat şi a organizat o serată în care să strângă fonduri pentru următorul film. A vrut să apeleze la Lenny şi a adus o tânără prostituată cu care să se distreze. Judith n-a venit la petrecere, iar Lenny a contractat o gonoree de la prostituata aceea. Judith s-a îmbolnăvit şi s-a întors în America, iar Lenny s-a culcat cu sora ei mai mică, Sarah, la Paris. Şi i-a dat şi ei gonoreea. Sarah i-a povestit lui Judith că avea boala, dar nu i-a spus că o luase de la Lenny. După ce s-a întors în America, Lenny n-a făcut dragoste cu Judith câteva săptămâni, cât timp s-a tratat, invocând tot felul de pretexte. Îi era teamă că Judith va face conexiunea logică între cele două evenimente şi-şi va da seama ce se întâmplase. Lenny mi s-a confesat atât mie, cât şi prietenului nostru, David Yorkin,

de care sunt sigur că aveţi cunoştinţă din minunata listă a organizaţiilor paravan. Dar fiindcă sunteţi atât de interesat de Reynolds, probabil că o să puteţi face din el un informator.

Dudley spuse:

— Dumnezeu să fie cu tine, tovarăşe.

Mal puse mâna pe jurnalul lui Eisler, sperând că putea extrage din el suficiente informaţii despre trădare ca să-i asigure cele două trese argintii şi custodia băiatului.

— Hai să-l încolţim pe Lenny.

* * *

L-au găsit singur, dactilografiind pe o masă de joc din grădina lui. Ţăcăniturile i-au direcţionat pe lângă casă, până au dat cu ochii de un tip gras, într-o cămaşă hawaiiană şi pantaloni de doc, care lovea cu degetele în clapele unei străvechi maşini de scris Underwood. Mal îl văzu cum îşi ridică privirea şi înţelese din ochii lui că individul nu era uşor de convins.

Dudley se legitimă.

— Domnul Leonard Rolff?

Omul îşi puse ochelarii şi examină legitimaţia.

— Da. Sunteţi poliţişti?

— Suntem de la biroul Procuraturii Districtuale.

— Da, sunteţi poliţişti, adică opuşi avocaţilor. Numele şi gradul dumneavoastră?

Mal se gândi la luările lor de poziţie din ziare, dar ştiu că n-are de ales.

— Sunt locotenentul Considine, iar el e locotenentul Smith.

Rolff râmji.

— Cei despre care se scria nu demult că regretau desfiinţarea marelui juriu, deşi, din câte înţeleg eu acum, e din nou de actualitate. Răspunsul e nu, domnilor.

Mal făcu pe prostul.

— Nu ce, domnule Rolff?

Rolff se uită la Dudley, ca şi cum ar fi ştiut că el era cel pe care trebuia să-l impresioneze.

— *Nu*, nu voi da informaţii despre membrii AUFT! *Nu*, nu voi răspunde la întrebări legate de trecutul meu politic sau de trecutul prietenilor şi cunoştinţelor mele! Dacă voi fi citat să apar la tribunal, voi deveni un martor ostil şi voi refuza să depun mărturie, conform drepturilor conferite de cel de-al Cincilea Amendament, şi sunt pregătit să merg la închisoare pentru nesocotirea unui ordin judecătoresc. Nu mă puteţi sili să vă dau nume.

Dudley îi zâmbi lui Rolff.

— Îi respect pe oamenii cu principii, indiferent cât de rătăciţi sunt. Domnilor, mă scuzaţi o clipă. Am uitat ceva în maşină.

Zâmbetul lui era de gheaţă. Dudley dispăru. Mal intră pe fir:

— Poate că nu ne credeţi, dar noi de fapt suntem de partea stângii legitime, necomuniste.

Rolff arătă spre coala de hârtie din maşina de scris.

— Dacă dai cumva greş în meseria de poliţist, ai putea lua în calcul o a doua carieră, cea de comedian. Exact ca mine. Fasciştii mi-au luat cariera de scenarist, iar acum scriu romane istorice romanţate sub pseudonimul Erica St. Jane. Iar editorul meu ştie ce fel de politică fac, însă nu-i pasă. Nici şefului soţiei mele nu-i pasă, iar ea e profesoară universitară la California State. Nu ne poţi face nici un rău.

Vocea unui bebeluş nevinovat.

Mal se uită cum Lenny Rolff îşi reia munca de la pagina 399 din *Pe urmele dublonilor pierduţi*. Ţăcănitul maşinii de scris răsună în aer. Mal examină modesta casă de piatră a scriitorului şi se gândi că măcar ăsta pusese deoparte mai mulţi bani şi fusese destul de deştept ca să nu se însoare cu o japoneză. Ţac-ţac-ţac: pagina 399 deveni pagina 400, iar apoi 401. Rolff trăgea serios. Apoi interveni vocea cu accent irlandez a lui Dudley, de cea mai puternică factură teatrală pe care o auzise vreodată:

— Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit! Ultima mea confesiune n-a avut loc, pentru că sunt evreu. Dar voi remedia curând această situaţie, preacucernici Smith şi Considine, confesorii mei!

Mal se întoarse şi îl văzu pe Dudley cu un teanc de fotografii în mână. Rolff termină de dactilografiat paragraful, apoi îşi ridică privirea. Dudley îi împinse în faţa ochilor o fotografie. Rolff spuse calm:

— Nu.

Mal făcu turul mesei şi se uită la fotografie mai de aproape.

Era o poză neclară, în alb-negru, şi reprezenta o adolescentă dezbrăcată şi cu picioarele răşchirate. Dudley citi dedicaţia de pe spate:

— „Lui Lenny. Eşti cel mai tare! Cu drag, de la Maggie, la Minnie Robert's Casbah, 19 ianuarie 1946."

Mal îşi ţinu răsuflarea. Rolff rezistă. Îl privi direct în ochi şi i se adresă cu o voce lipsită de orice emoţie:

— *Nu.* Eu şi soţia mea ne-am iertat toate micile greşeli. Crezi că altfel aş fi lăsat pozele astea în biroul meu? *Nu. Hoţule. Parazit fascist. Porc irlandez.*

Dudley aruncă pozele în iarbă. Mal îi făcu iar semn: fără lovituri. Rolff înghiţi în sec, apoi îl scuipă în faţă pe Dudley. Mal înmărmuri. Dudley zâmbi, luă o foaie de manuscris şi îşi şterse scuipatul de pe faţă.

— Da, pentru că drăguţa de Judith nu ştie de drăguţa de Sarah şi de sculamentul pe care i l-ai dat şi am eu o bănuială şi unde te-ai tratat. Terry Lux păstrează o evidenţă meticuloasă şi a promis să colaboreze cu mine dacă tu refuzi s-o faci.

Rolff, cu vocea încă echilibrată:

— Cine ţi-a spus?

Dudley, în timp ce făcea mişcări sugestive – *notează cuvânt cu cuvânt*:

— Reynolds Loftis. În condiţii mult mai puţin tensionate decât cele de acum.

Mal se gândi la riscurile unui astfel de bluf: dacă Rolff îl contacta pe Loftis, toate interogatoriile lor sub

acoperire erau compromise, iar AUFT putea să sisteze primirea unor noi membri, de teama unor posibile infiltrări, compromiţând astfel şi acţiunea lui Danny Upshaw. Îşi scoase carnetul şi pixul, îşi trase un scaun şi se aşeză. Dudley plusă:

— Da sau nu, domnule Rolff. Aştept un răspuns.

Venele pulsau pe tot chipul lui Leonard Rolff.

— Da, spuse el.

Dudley zise:

— Excelent.

Mal notă la începutul unei pagini noi *L. Rolff, 8.01.1950*. Anchetatul îşi aranjă ochelarii.

— Cu depoziţie în tribunal?

Mal preluă replica:

— Mai degrabă cu depoziţie scrisă. Vom începe cu...

Vocea lui Dudley se aprinse pentru prima oară:

— Lasă-mi mie acest martor, consiliere. Nu te superi, nu?

Mal scutură din cap şi întoarse scaunul invers, aşezându-şi carneţelul pe marginea spetezei. Dudley zise:

— Ştii de ce suntem aici, aşa că hai să-i dăm drumul. Influenţa comunistă în industria filmului. Nume, date, locuri şi exemple de propagandă negativă. Şi, din moment ce ştiu că nu-ţi poţi lua gândul de la el, o să începem cu Reynolds Loftis. L-ai auzit vreodată pronunţându-se în favoarea răsturnării prin forţă armată a guvernului Statelor Unite?

— Nu, dar...

— Simte-te liber să adaugi orice noi informaţii dacă nu te întrerup. Ştii ceva chestii deocheate despre Loftis?

Vocea lui Rolff se încălzise.

— Îşi elabora rolurile de poliţist în aşa fel încât poliţiştii să facă o impresie proastă. Spunea că era contribuţia lui la subminarea sistemului de jurisprudenţă american.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Dacă voi depune mărturie în timpul procesului, va avea ocazia să spună ce ştie despre mine şi Sarah?

Mal răspunse – minţind doar pe jumătate:

— E foarte puţin probabil să apară vreodată în boxa martorilor, iar dacă va încerca să contribuie cu acea informaţie din proprie iniţiativă, judecătorul nu-l va lăsa să vorbească mai mult de două secunde. N-ai de ce să te temi.

— Dar în afara tribunalu...

Dudley interveni:

— În afara tribunalului te descurci pe cont propriu şi va trebui să te bazezi pe faptul că dezvăluirea poveştii îl va face pe Loftis să pară un tip jegos.

Rolff zise:

— Dacă Loftis v-a spus aşa ceva, atunci înseamnă că a colaborat în mai multe privinţe. De ce aveţi nevoie de informaţii împotriva lui?

Dudley se repezi la ocazie:

— Loftis te-a turnat cu câteva luni în urmă, când credeam că investigaţia noastră urma să se concentreze pe undeva prin afara AUFT-ului. Sincer vorbind, din cauza recentelor tulburări sindicale, AUFT a devenit o ţintă mult mai atractivă. Şi, tot sincer vorbind, tu şi ceilalţi aţi devenit mult prea inactivi ca să ne mai obosim cu voi.

Mal îl privi pe Rolff şi văzu că înghiţise minciuna: umerii lui robuşti se destinseră şi pumnii i se descleştară. Următoarea lui întrebare punea punctul pe i:

— De unde ştiu eu că nu veţi face acelaşi lucru şi cu mine?

Mal spuse:

— Marele juriu e activ în mod oficial şi vei primi imunitate din partea acuzării, un lucru pe care nu i l-am oferit niciodată lui Loftis. Ce spunea locotenentul Smith despre tulburările sindicale e adevărat. Acum ori niciodată. Iar *acum* noi suntem aici.

Rolff se zgâi la el.

— Vă recunoaşteţi oportunismul cu atâta seninătate, încât dobândiţi o credibilitate sinistră.

Se auzi ha-ha-ul lui Dudley.

— Există o diferenţă între taberele noastre: noi avem dreptate, voi n-aveţi. Acum să ne întoarcem la Reynolds Loftis. I-a portretizat în mod deliberat pe poliţiştii americani ca pe nişte mizantropi, corect?

Mal continuă transcrierea. Rolff zise:

— Da.

— Îţi poţi aminti când a zis aşa ceva?

— Undeva la o petrecere, cred.

— Oho! O petrecere pentru *partid*?

— Nu. Nu, cred că era o petrecere din anii războiului, pe timpul verii.

— Se găseau acolo următoarele persoane şi au emis ele comentarii reacţionare: Claire De Haven, Chaz Minear, Mort Ziffkin, Sammy Benavides, Juan Duarte şi Mondo Lopez?

— Cred că Mort şi Claire erau prezenţi, dar în perioada aceea Sammy, Juan şi Mondo erau prea ocupaţi cu cazul Sleepy Lagoon, aşa că ei n-au fost de faţă.

Mal zise:

— Aşadar, asta se întâmpla în vara lui '43, la ora la care Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon funcţiona la turaţie maximă?

— Da. Da, aşa cred.

Dudley spuse:

— Gândeşte, tovarăşe! Minear era partenerul de pat al lui Loftis. Era acolo şi vocifera?

Mal ţinu ritmul cu transcrierea, prescurtând stilul pompos al lui Dudley în întrebări simple. Rolff puse capăt unei pauze lungi.

— Ce îmi amintesc de la petrecerea aceea e că a constituit ultimul meu contact social cu cei pe care i-aţi menţionat până când am reluat prietenia cu Reynolds – asta în Europa, cu câţiva ani în urmă. Îmi amintesc că Chaz şi Reynolds se certau mereu, iar Reynolds nu l-a adus la petrecerea respectivă. La final l-am văzut pe Reynolds lângă maşina lui, discutând cu un tânăr care

avea faţa bandajată. Îmi mai amintesc şi că grupul meu de prieteni interesaţi de politică se implicase în apărarea inculpaţilor de la Sleepy Lagoon şi au fost foarte supăraţi când am acceptat o slujbă în New York şi n-am mai putut să mă alătur lor.

Dudley spuse:

— Hai să vorbim despre Sleepy Lagoon.

Mal se gândi la raportul pentru Loew: nimic din ce era legat de acel caz nu trebuia să ajungă în faţa marelui juriu. Reprezenta otravă politică, fiindcă îi făcea pe Roşii să arate bine. Rolff spuse:

— Credeam că vreţi să vorbesc despre Reynolds.

— Divaghează puţin. Sleepy Lagoon. Mare eveniment, nu-i aşa?

— Băieţii arestaţi de departamentul vostru de poliţie erau nevinovaţi. Unii cetăţeni apolitici, oameni de bine, s-au alăturat stângii din Southern California şi au contribuit la eliberarea lor. Ceea ce a făcut într-adevăr din toată povestea un mare eveniment. Da.

— Interpretarea ta, tovarăşe. A mea diferă, dar asta face interesantă o cursă de cai.

Rolff oftă.

— Ce vrei să ştii?

— Spune-mi ce-ţi aminteşti din epoca respectivă.

— Eram în Europa în perioada procesului, a apelului şi a eliberării băieţilor. Îmi amintesc de asasinatul din vara anterioară – în 1942, cred. Îmi amintesc de ancheta poliţiei şi de arestarea băieţilor. Îmi amintesc de revolta care a cuprins-o pe Claire De Haven şi cum a organizat ea acţiuni de strângere de fonduri. Îmi amintesc cum mă gândeam că le datora o serie de favoruri numeroşilor ei admiratori hispanici şi că ăsta era unul din motivele pentru care se implicase atât de personal în cauza lor.

Mal interveni, gândindu-se că ar putea culege unele informaţii provenite din întrebarea colaterală a lui Dudley şi întrebându-se de ce fusese nevoie de ea:

— La acţiunile astea de strângere de fonduri erau prezenţi şi mai-marii Partidului Comunist?

— Da.

— Vom primi unele fotografii din timpul procesului CASL. Va trebui să-i identifici pe cei prezenţi acolo.

— Deci e vorba de un caz de mai mare amploare?

Dudley îşi aprinse o ţigară şi îi făcu semn lui Mal să nu mai ia notiţe.

— Acesta e un interogatoriu preliminar. Un ofiţer şi un raportor de la municipalitate vor trece pe aici cu o listă lungă de întrebări concrete, vizând personaje concrete. Locotenentul Considine şi cu mine vom redacta întrebările, iar dacă vom fi mulţumiţi de răspunsuri, îţi vom expedia prin poştă certificatul de imunitate.

— Aşadar, de data asta am terminat?

— Încă nu. Haideţi să revenim o clipă la Sleepy Lagoon.

— Dar v-am spus că la vremea aceea eram în New York! Am lipsit pe aproape întreaga durată a protestelor.

— Dar cunoşteai personalităţile din CASL. Pe Duarte, Benavides şi Lopez, de exemplu.

— Da. Şi?

— Iar ei au susţinut cel mai zgomotos ideea ca sărmanii mexicani persecutaţi să iasă în stradă, nu-i aşa?

— Da. Sleepy Lagoon a declanşat revoltele costumelor *zoot*, iar departamentul *vostru* de poliţie parcă a turbat. Câţiva mexicani au fost practic omorâţi în bătaie, iar Sammy, Juan şi Mondo voiau neapărat să-şi exprime solidaritatea prin intermediul Comitetului.

Mal se răsuci în scaun şi privi. Dudley plecase într-o expediţie de vânătoare serioasă, încărcat cu o doză *mare* de retorică – ceea ce nu era deloc stilul lui. Rolff spuse:

— Dacă asta vă sună doctrinar, îmi pare rău. E purul adevăr.

Dudley scoase un mic oh-oh-oh.

— Întotdeauna m-a surprins faptul că aşa-zişii oameni de bine, laolaltă cu comuniştii, n-au pronunţat niciodată numele unui asasin sau al unor asasini credibili care să fie responsabili de moartea lui José Diaz. Voi, gagiilor, sunteţi de fapt nişte maeştri ai tehnicii ţapului ispăşitor.

Lopez, Duarte şi Benavides erau nişte gangsteri care, probabil, cunoşteau o mulţime de golani albi pe care să-i ostracizeze. S-a discutat despre asta vreodată?

— Nu. Ceea ce spui aici e incomprehensibil.

Dudley îi făcu scurt cu ochiul lui Mal.

— Colegul meu şi cu mine suntem de altă părere. Hai să încercăm altceva. Au oferit vreodată cei trei mexicani sau alţi membri ai CASL vreo teorie cu adevărat credibilă despre posibilul ucigaş al lui José Diaz?

Scrâşnind din dinţi, Rolff zise:

— Nu.

— Dar Partidul Comunist? Au avansat cei de-acolo ideea unor potenţiali ţapi ispăşitori?

— Ţi-am *spus* că nu şi ţi-am *spus* că am fost în New York aproape toată perioadă cât a durat povestea cu Sleepy Lagoon!

Dudley îşi îndreptă nodul de la cravată, arătând cu un deget spre stradă:

— Malcolm, vreo ultimă întrebare pentru domnul Rolff?

Mal zise:

— Nu.

— O? Nimic despre drăguţa noastră de Claire?

Rolff se ridică în picioare, ducându-şi o mână la guler, de parcă abia aştepta să se descotorosească de anchetatorii lui şi să facă o baie. În momentul în care se ridică în picioare, Mal răsturnă scaunul. Se gândi la o chichiţă de care să se lege, însă nu găsi nimic.

— Nu.

Dudley rămase aşezat şi zâmbitor.

— Domnule Rolff, am nevoie de cinci nume de-ale unor tovarăşi de drum care cunosc bine echipa de conducere a AUFT.

Rolff spuse:

— Nu. Fără doar şi poate. *Nu!*

Dudley reluă:

— Pe moment mă voi mulţumi doar cu numele, iar orice alte amintiri personale pe care ni le poţi furniza le

aştept în câteva zile, după ce un coleg de-al nostru va face o cercetare în dosarele lor. Numele, te rog!

Rolff îşi înfipse picioarele în iarbă. Mâinile sale, cu pumnii strânşi, îi atârnau de-o parte şi de alta a coapselor.

— Spune-i lui Judith despre mine şi Sarah. N-o să te creadă.

Dudley scoase o hârtie din buzunarul de la piept.

— „11 mai 1948. Scumpul meu Lenny. Mi-e dor de tine şi te vreau înăuntrul meu, în ciuda a ceea ce mi-ai dat. Mă gândesc, desigur, că nici tu nu ştiai şi că te întâlneşeşi cu prostituata aceea înainte ca noi să fi devenit apropiaţi. Tratamentul e dureros, dar mă face să mă gândesc la tine, şi dacă nu mi-ar fi teamă că Judith ar putea afla adevărul despre noi doi, aş vorbi tot timpul despre tine." Armbuster 304 sunt cele mai ieftine seifuri de perete din lume, tovarăşe. Un om în poziţia ta n-ar trebui să fie atât de zgârcit.

Lenny Rolff căzu cu genunchii în iarbă. Dudley îngenunche lângă el şi extrase un şir de nume ce abia se auziră. Ultimul dintre ele, scos printre lacrimi, era „Nate Eisler". Mal o zbughi spre maşină, uitându-se o singură dată în urmă. Dudley îl privea pe martorul acuzării aruncând în toate direcţiile maşina de scris, manuscrisul, masa şi scaunele.

* * *

Dudley îl duse pe Mal înapoi la hotel, fără ca vreunul din ei să scoată un cuvânt. Mal lăsă radioul pe acelaşi post, unul de muzică clasică – un program pretenţios –, cu sonorul dat la maximum. În loc de la revedere, Dudley îi spuse:

— Ai un stomac mai tare pentru meseria asta decât mi-am imaginat eu.

Mal se duse în camera lui şi petrecu o oră sub duş, până când consumă toată cantitatea de apă caldă a întregului hotel, iar managerul îi bătu la uşă ca să se plângă.

Mal îl calmă cu legitimaţia şi o hârtie de zece dolari, îşi puse pe el ultimul lui costum călcat şi se urcă în maşină, pornind-o spre centru, ca să discute cu avocatul.

Biroul lui Jake Kellerman se găsea în Oviatt Tower, pe Strada 6, colţ cu Olive. Mal ajunse cu cinci minute mai devreme şi mătură cu privirea recepţia goală, lipsită de orice mobilier, întrebându-se dacă nu cumva Jake îşi sacrificase secretara pentru o chirie piperată într-una din cele mai moderne clădiri din L.A. La prima consultaţie avocatul doar se familiarizase cu situaţia lui. Azi ar fi trebuit să treacă la subiecte concrete.

Kellerman deschise uşa biroului său la 3 fix. Mal intră şi se aşeză pe scaunul căptuşit cu piele maro. Kellerman îi strânse mâna, apoi se aşeză la biroul lui, tot de culoare maronie. Îi spuse:

— Prima înfăţişare e poimâine, la tribunalul civil, secţia 32. Greenberg e în concediu, aşa că o să avem de-a face cu un creştin cam rigid, Hardesty. Îmi pare rău, Mal. Voiam să ai parte de un judecător evreu, pe care să-l impresionăm cu trecutul tău din Poliţia Militară de pe vremea războiului.

Mal dădu din umeri, gândindu-se la Eisler şi Rolff. Kellerman zâmbi.

— Poţi să mă lămureşti în privinţa unui zvon?

— Sigur.

— Am auzit că l-ai ciuruit pe un ticălos de fascist în Polonia.

— E adevărat.

— L-ai omorât?

Mica încăpere se încălzise peste măsură.

— Da.

Kellerman zise:

— *Mazel tov*.

Apoi consultă programul tribunalului şi unele documente de pe birou.

— La prima înfăţişare voi încerca să scot o amânare şi trag nişte sfori, ca să te mutăm la Greenberg. O să

te placă la nebunie. Cum merge show-ul cu marele juriu?

— Merge bine.

— Atunci de ce arăţi aşa de posomorât? Ascultă, crezi că există vreo şansă să fii avansat înainte să se întrunească marele juriu?

Mal zise:

— Nu, Jake. Care-i strategia ta după amânări?

Kellerman îşi vârî degetele mari în buzunarele vestei.

— Mal, o măcelărim pe Celeste. A abandonat băiatul...

— Nu l-a abandonat. Ordinarii de naziţti i-au luat pe ea şi pe soţul ei şi i-au aruncat în jegul ăla de Buchenwald!

— Şşşş... Uşor, amice. Mi-ai spus că băiatul a fost molestat ca o consecinţă directă a faptului că fusese părăsit de mama lui. Iar ea şi-a vândut trupul la pârnaie ca să rămână în viaţă. Batalionul tău de Poliţie Militară are pozele cu interviul ei de după eliberare şi arată ca Betty Grable în comparaţie cu alte femei care au supravieţuit. În timpul procesului o omor cu asta – cu sau fără Greenberg.

Mal îşi scoase haina şi îşi desfăcu nodul de la cravată.

— Jake, nu vreau ca Stefan să audă chestiile astea. Vreau să obţii o dispoziţie judecătorească, astfel ca băiatul să nu asiste la depoziţie. Un ordin de excludere. Ştiu că poţi s-o faci.

Kellerman izbucni în râs.

— Nu-i de mirare că ai abandonat Dreptul. Dispoziţiile judecătoreşti care interzic prezenţa minorilor la proces în cazurile de acordare a custodiei nu pot fi impuse legal decât atunci când sunt acceptate de avocaţii ambilor părinţi. Iar avocatul lui Celeste nu va fi niciodată de acord cu aşa ceva. Dacă o fac praf la proces – şi o fac –, atunci el o să-l vrea pe Stefan acolo, în eventualitatea că va alerga la mămica lui, nu la tăticul. Nu putem face nimic.

Mal îl revăzu pe Stefan Heisteke în Praga anului 1945, după trei ani de violuri şi mâncare pentru câini.

— Te descurci tu. Sau găseşti alte mizerii de-ale Celestei, de după război, cu care s-o ataci.

— Cum ar fi faptul că îl învaţă sârguincioasă pe Stefan limba cehă? Mal, nu bea, nu se culcă cu alţii şi nu-l bate pe băiat. Nu poţi să-i smulgi custodia unei mame naturale doar pentru că trăieşte în trecut.

Mal se ridică în picioare, simţind că-i plesneşte capul.

— Atunci trebuie să faci din mine cel mai grozav erou pe care l-a avut America de la Lucky Lindy[1] încoace. Trebuie să mă faci să apar aşa de bine, încât ideea de mamă să pară un mare rahat.

Jake Kellerman arătă spre uşă.

— Du-te şi căsăpeşte o armată de comunişti şi-atunci voi face tot ce-mi stă în putinţă.

* * *

Mal se îndreptă spre Pacific Dining Car. Ideea era să se răsfeţe cu o masă pe cinste, ca să uite de Eisler, Rolff şi Dudley Smith, să facă purificarea care nu-i reuşise în ora de duş cu apă opărită. Dar în momentul în care i se aduse mâncarea, îşi pierdu orice interes pentru ea. Puse mâna pe jurnalul lui Eisler şi îl deschise la anii 1938-1939, perioada în care scriitorul trăise cu Claire De Haven.

Nici o explicaţie. Numai analize.

Femeia îşi ura tatăl, şi-o trăgea cu mexicani ca să-l înfurie, îl iubea în secret şi îşi convingea partenerii de stânga să poarte cămăşi scrobite şi călcate, exact cum purta el, ca apoi să le poată sfâşia, complăcându-se într-un joc prin care îi umilea pe taţii surogat. Ura legăturile politice şi banii tatălui său. I-a intrat în conturile bancare ca să le cumpere cadouri scumpe bărbaţilor ale căror înclinaţii politice le ura bătrânul ei tată. S-a destrăbălat cu alcool, opiu şi sex, a găsit motive să se supună penitenţei

1. Poreclă dată aviatorului Charles Lindbergh, primul om care – în 1927 – a traversat fără escală Oceanul Atlantic într-un avion numit *The Spirit of St. Louis* (n.r.).

şi s-a reinventat ca o exemplară Ioana D'Arc de stânga, organizând, planificând, recrutând şi finanţând totul cu propriii ei bani sau cu cei din diverse donaţii, obţinute deseori cu ajutorul trupului ei: Eficacitatea politică a acestei femei era atât de formidabilă, încât n-a fost nici o clipă subestimată, considerată o susţinătoare oarecare sau o diletantă. În cel mai rău caz, numai raţiunile şi mentalitatea ei erau considerate dubioase. Fascinaţia lui Eisler faţă de Claire a continuat şi după ce relaţia lor s-a încheiat. A rămas prietenul ei în pofida legăturilor amoroase ale femeii cu bătăuşii hispanici, a perioadelor de dezintoxicare de la clinica lui Terry Lux, a demonstraţiei de penitenţă din perioada cazului Sleepy Lagoon: un iubit mexican bătut în timpul revoltei costumelor *zoot*, o cură de sănătate la Terry, apoi un întreg sezon social, fără alcool sau băutură, cu Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon. Impresionant. Lăsând la o parte fixaţia lunatică a lui Dudley Smith, cei şaptesprezece băieţi acuzaţi de uciderea lui José Diaz erau în mod evident nevinovaţi. Iar Claire Katherine De Haven, bogata târfă comunistă, fusese forţa esenţială din spatele eliberării lor.

Mal frunzări jurnalul. Însemnările referitoare la De Haven se răreau pe măsură ce trecea de '44 şi '45. Gustă din mâncare şi trecu printr-o mulţime de pagini, care îl arătau pe Eisler drept un tip inteligent, cu o minte analitică, un om de bine condus pe cărarea înmiresmată de profesori de facultate comunişti şi de spectrul lui Hitler, care ameninţa Germania. Până acum zero probe clare. De fapt, dacă jurnalul ar fi fost prezentat marelui juriu, l-ar fi făcut pe Eisler să pară un fel de erou bizar. Amintindu-şi că omul fusese prietenul lui Reynolds Loftis şi colegul lui Chaz Minear, Mal frunzări paginile în căutarea lor.

Minear dădea impresia că e cel mai neajutorat dintre cei doi – scaietele. Mal citi fragmentele legate de colaborarea celor doi la scenariile pentru *Frontul de Est* şi *Furtună deasupra Leningradului*, de prin anii 1942-1943.

Eisler era supărat pe Minear din cauza lipsei sale de disciplină în muncă, era supărat pe relaţia lui cu Loftis, era supărat pe el însuşi pentru că detesta homosexualitatea amicilor săi – deşi la Reynolds era tolerabilă, pentru că el măcar nu era din ăia afectaţi. Puteai simţi furia neputincioasă care îl cuprinsese pe Minear în perioada Sleepy Lagoon, când plânsese pe umărul lui Eisler din cauza unei relaţii de moment a lui Loftis – „Dumnezeule, Nate, nu e decât un puşti şi a mai fost şi desfigurat!" –, după care Eisler refuzase să mai adauge ceva pe tema respectivă. De notat: în 1947 Chaz Minear s-a răzbunat pe iubitul necredincios, turnându-l la CCAA, după care Loftis a ajuns pe lista neagră. Mal îşi propuse să ţină minte: dacă Danny Upshaw nu reuşea să se infiltreze în conducerea AUFT, atunci poate că Chaz Minear, homosexual anemic, era tocmai bun de strâns cu uşa pe faţă, marşând pe demascarea lui ca turnător, argument care putea să-l convingă să toarne din nou.

Restul jurnalului era absolut plictisitor: şedinţe, comitete, întâlniri şi liste de nume pe care Buzz Meeks trebuia să le verifice laolaltă cu numele stoarse de Dudley de la Lenny Rolff. Mal reuşi să-l termine, dar între timp friptura i se răci şi salata i se ofili în castron. Ajunse la concluzia că îi plăcea de Nathan Eisler. Şi, din moment ce parcursese jurnalul, iar încercarea de a cina eşuase, nu putea să meargă decât la motel, la Shangri-Lodge. Însă singurul lucru pe care şi-l dorea era să discute cu Stefan – o încălcare făţişă a ordinelor lui Jake Kellerman. Motelul nu-i putea oferi decât nume de femei scrijelite pe uşa de la baie, iar dacă îl suna pe Stefan, probabil că dădea de Celeste. Ar fi fost primul lor contact social după ce Mal îi redesenase contururile feţei. Neliniştit, achită nota de plată, apoi se urcă în maşină şi ajunse pe dealurile din Pasadena, unde parcă maşina într-o râpă complet întunecată a canionului: „Cordite Alley", locul unde generaţia lui de boboci LAPD se ameţea cu alcool, discuta tot

felul de rahaturi şi trăgea la ţintă, folosind tufele înalte pe post de infractori.

Pe jos se vedea un strat gros de cămăşi de cartuşe. Punând farurile pe faza lungă, Mal observă că alte generaţii de poliţişti făcuseră tufele una cu pământul, trecând la trunchiurile de pini: copacii erau scalpaţi de scoarţă şi perforaţi de gloanţe. Se dădu jos din maşină, îşi scoase revolverul din dotare şi lansă şase gloanţe în întuneric. Ecoul făcea să-i ţiuie urechile, iar praful de puşcă mirosea minunat. Încărcă iar şi goli încă o dată pistolul de calibrul 38. Dincolo de colina din South Pasadena alte arme se descărcară, ca un lătrat în lanţ al câinilor porniţi pe ceartă cu luna. Mal încărcă iar, trase, încărcă, trase, încărcă, trase – până când epuiză toată muniţia de Remington. Auzi urale, urlete şi scâncete, apoi nimic.

În canion susura un vânticel cald. Mal se sprijini de maşină şi se gândi la operaţiunile lui de la Moravuri şi cum refuzase el să facă parte din Brigada Durilor, unde intrai cu pistolul scos, iar tipii ca Dudley Smith te respectau. Pe când lucra la Moravuri, desfiinţase o reţea de bordeluri din Chinatown despre care se credea că nu puteau fi distruse. Trimisese nişte boboci abia veniţi de la Academie ca să solicite sex oral, iar aceştia au fost urmaţi cinci minute mai târziu de uşi dărâmate cu berbecul şi de operatori de la laborator, care fotografiau întreaga operaţiune. Toate fetele de-acolo de-abia coborâseră de pe vaporul imigranţilor şi trăiau acasă cu mama-*san* şi tata-*san*, care credeau că ele munceau câte două schimburi la fabrica de cămăşi Shun-Wong. Apoi un cordon de poliţişti voinici l-au escortat la biroul din faţă al unchiului Ace Kwan, cel mai mare peşte din L.A. Mal l-a informat pe unchiul Ace că dacă nu-şi mută curvele dincolo de graniţa comitatului, le va arăta pozele la toţi tata-*san* – mulţi dintre ei având legături cu mafia chinezească, Tong – şi îi va informa că unchiul Ace Kwan-*san* se îngrăşa pe seama regimului cu sule de albi al fiicelor-*san*. Unchiul Ace şi-a plecat capul, a zis da, s-a

conformat şi de atunci i-a trimis mereu de Crăciun câte o raţă glazurată şi o felicitare respectuoasă, iar Mal se gândea de fiecare dată cum să i-o paseze fratelui său – pe vremea când încă mai vorbea cu el.

El.

Desmond.

Big Des. Marele Des.

Desmond Confrey Considine, cel care l-a silit să pătrundă în casele întunecate şi să devină poliţist. Profesionist.

Cu trei ani mai mare. Cu opt centimetri mai înalt. Un atlet şi un tip foarte priceput când era să se prefacă pios, ca să-l impresioneze pe reverend. Reverendul l-a prins că furase un pachet de gumă de mestecat de la magazinul local şi l-a snopit atât de tare, că lui Big Des i-au plesnit vreo două tendoane pe când încerca să scape, fiind trecut pe tuşă pentru tot restul campionatului de fotbal. Era un fundaş clasa întâi cu un creier de clasa a treia şi o obsesie de cleptoman numărul unu, dar de-acum devenise prea speriat ca să mai continue. Fără picioare sănătoase n-avea curajul s-o mai facă – asta graţie lui Liam Considine, un calvinist clasa întâi.

Aşa că Desmond l-a recrutat pe fratele lui mai mic şi mai mlădios, gândindu-se că acesta, subţirel cum era, putea pătrunde mai uşor în locurile în care lui îi era teamă să meargă la furat, ca să-i procure lucrurile pe care şi le dorea: o rachetă de tenis de la Joe Stinson, un aparat de radio cu tranzistori de la Jimmy Harris, dinţii de ren înşiraţi pe o salbă de la Dan Klein, plus alte lucruşoare pe care nu răbda să le vadă la alţi puşti, ce se bucurau de ele. Micuţul Malcolm nu se putea abţine să blasfemieze, deşi reverendul îi spusese că acum avea paisprezece ani şi pedeapsa consta într-o biciuire, nu doar în spălarea gurii cu săpun şi ulei de ricin, cum fusese obişnuit. Micuţul Mally trebuia să fure pentru fratele lui. Dacă nu, reverendul va auzi povestea cu Iisus trăgându-şi-o cu Rex, Câinele Minune, şi cea cu Maria Magdalena sărind pe Willy, bătrânul negrotei ce livra

gheață pe strada lor, chestii despre care reverendul știa prea bine că Des, cu imaginația lui limitată, n-avea cum să le inventeze.

Așa că *el* fura fiindcă se temea de Desmond, fiindcă se temea de reverend, fiindcă se temea să-i mărturisească mamei, de frică să nu-i spună tatălui lor, care l-ar fi omorât pe Des, iar apoi ar fi înfundat ocna și i-ar fi lăsat pe ei la mila zgârciobului de comitet director al serviciilor de caritate presbiteriene. La un metru optzeci și un pic peste cincizeci de kile, Mal devenise Fantoma din San Francisco: lustruia burlane și desfăcea închizătorile de la ferestre, furând pentru Desmond porcării din alea sportive pe care acestuia îi era frică să le folosească, cărți pe care era prea prost ca să le citească, haine prea mari ca să le poarte. Știa că atâta vreme cât Des păstra toată marfa, îl avea la mână – dar continua să joace după cum îi cânta el.

Pentru că Joe Stinson avea o soră bestială, pe nume Cloris, iar lui îi plăcea să stea de unul singur în camera ei. Pentru că Dan Klein avea un papagal care îți ciugulea biscuiți din gură. Pentru că sora bine făcută a lui Jimmy Harris l-a surprins tocmai când ieșea din cămara lor, i-a pus mâna pe sculă și i-a spus că-i una mare. Pentru că în timp ce se pregătea să ciupească niște reviste *National Geographic* de la Bill Rice, l-a găsit pe frățiorul lui, Biff, ieșit din pătuț și rontăind un cablu electric, iar Mal l-a pus înapoi în pat, l-a hrănit cu lapte condensat și, probabil, i-a salvat viața – și și-a imaginat că era propriul lui frățior, pe care îl salva de Des și de reverend. Pentru că a fi Fantoma din San Francisco reprezenta o compensație pentru faptul că era un școlar slăbănog, luat peste picior de toți, cu un tată nebun, o mamă cu autoritatea unui preș și un frate idiot.

Până pe 1 octombrie 1924.

Desmond l-a trimis să dea o a doua spargere la Jimmy Harris. Mal s-a strecurat printr-un geamlâc, știind că trupeșa Annie va fi acolo. Și *era* acolo, dar nu singură,

ci cu un polițist cu pantalonii lui bleumarin, de doc, lăsați pe glezne, care o regula pe covor. El a icnit, s-a împiedicat și a căzut. Polițaiul l-a bătut măr, iar inelele lui i-au sfâșiat tot obrazul. Și-a curățat singur rănile, apoi a încercat să-și facă curaj și să intre la Biff Rice, ca să vadă dacă bebelușul era bine, dar n-a avut destulă vlagă. S-a dus acasă, a ascuns lucrurile furate și i-a spus lui Desmond că lucrurile se vor schimba complet: cu sau fără tendoane, de-acum șeful bandei trebuia să fure pentru hoțul de rând. Dacă nu, *el* va fi cel care-l va turna la reverend. Nu voia decât un singur lucru, după care vor fi chit: unul din neglijeurile lui Annie. Și tot *el* îi va spune când să acționeze.

El a filat casa lui Harris și a aflat că Annie îl servea pe polițistul John Rokkas în fiecare marți după-amiaza, când restul familiei era la muncă, la chioșcul de zarzavat al lui Harris din Oakland. Într-o marți friguroasă de noiembrie, tot *el* a desfăcut încuietoarea pentru Des. Des a pătruns înăuntru și s-a întors după douăzeci de minute, bătut măr. *El* i-a furat toată prada și a depozitat-o într-o cutie de valori de la o bancă, stabilind o paritate a fricii între frații Considine. Desmond a renunțat la Seminarul Teologic Union, devenind mare mahăr în afacerile cu mașini la mâna a doua. Mal a plecat la Stanford, a absolvit colegiul, după care s-a chinuit un an la Drept, unde a visat la urmăriri pe alei dosnice și a vânat femei ușoare, fără să fie vreodată satisfăcut de cuceririle lui. Când studiile de la Drept au devenit insuportabil de plicticoase, a intrat la Departamentul de Poliție din Los Angeles, fără să știe cât va rezista ca polițist – sau dacă va rezista cât de cât. Apoi a plecat acasă de Crăciun – un polițist boboc de douăzeci și trei de ani, speriat de atmosfera din ghetoul negrilor. La masa de Crăciun a apărut în uniformă: cu centura Sam Browne, fluier suflat cu argint și pistol calibrul 38. Desmond, regele mașinilor, încă marcat de cicatricile căpătate în bătăia încasată de la polițistul John Rokkas, s-a arătat îngrozit de noua lui

încarnare. Iar atunci *el* a ştiut că va rămâne poliţist până la moarte.

Cum stătea acolo, înconjurat de întunericul canionului şi simţind sub tălpi resturile muniţiei irosite, gândurile lui Mal trecură de la fratele lui la Danny Upshaw. Cât de bun era Danny? Ce urma să vadă el acolo? Oare ceea ce va vedea o să valoreze mâine de cincizeci de ori mai mult, iar Ellis Loew va defila în culise prin faţa marelui juriu, înfăşurat în drapelul american?

— Ai un stomac mai tare pentru meseria asta decât mi-am imaginat eu.

Dudley avea dreptate.

Mal luă o mână de tuburi de cartuşe, le aruncă în beznă, se sui în maşină şi porni spre motelul Shangri-Lodge.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Ascunzătoarea lui Mickey Cohen era o garsonieră.

Mick şi Davey Goldman exersau un număr nou de cabaret, folosind în loc de microfon ţeava unei puşti cu repetiţie de calibrul 12. Johnny Stompanato juca rummy cu Morris Jahelka, discutând între partide detalii despre asigurarea pazei la marea afacere cu droguri din cadrul întâlnirii Cohen-Dragna. În fine, Buzz intervieva gorilele lui Mickey de la Teamsters, consemnând bârfele şi zvonurile care circulau în rândurile demonstranţilor, ca o măsură de precauţie suplimentară înainte ca Mal Considine să-şi infiltreze agentul.

Până acum auzise doar nişte prostii comuniste plictisitoare:

De Haven şi Mort Ziffkin lansau clişee despre răsturnarea „autocraţiei studiourilor". Fritzie „Piolet" Kupferman cunoştea un diversionist de la Teamsters plantat în fieful AUFT ca funcţionar la Registratură, căruia de câteva săptămâni comuniştii îi spuneau doar ce voiau ei şi îi dădeau voie să conducă maşina care livra masa de prânz de la Variety International. Mo Jahelka mirosea ceva putred: demonstranţii nu reacţionau atunci când erau bruscaţi sau provocaţi verbal. Păreau foarte reţinuţi, ca şi cum aşteptau să treacă timpul, şi chiar şi mai vechii măciucari de stânga îşi păstrau sângele rece. Moey părea să creadă că tipii de la AUFT au un as în mânecă. Buzz îşi umflă rapoartele, pentru ca Ellis Loew să creadă că munceşte mai dihai decât o făcea, şi se simţi ca un pui

de creştin drăguţ şi gustos ce aşteaptă în cuşca leului să fie observat de bestie.

Johnny Stomp Leul.

Mickey Leul.

Johnny se uita cam chiorâş la el de cum intra pe uşă – asta de când o salvase pe Lucy Whitehall, în urmă cu zece zile, şi îl cumpărase pe şmecher cu cinci bancnote de-un sutar din banii primiţi de la Mickey C. „Salut, Buzz", „Salut, Johnny" şi asta era tot. Până acum se întâlnise de trei ori cu Audrey: o noapte întreagă la el acasă şi două întâlniri scurte la cuibuşorul de ciocăneală al lui Howard din Hollywood Hills. Dacă Mickey pusese pe cineva s-o ţină sub observaţie pe Audrey, acela era Johnny, iar dacă tipul ştia de povestea dintre ei, atunci Buzz fie îşi punea viaţa în labele maimuţoiului, fie îl omora. Cale de mijloc nu exista. Dacă Mickey auzea de poveste, atunci urma Marele Adio, pentru că atunci când micuţul gangster era înşelat, devenea nimicitor. Când l-a dibuit pe asasinul plătit să-l radă în persoana lui Hooky Rothman, l-a dichisit cu două găuri în genunchi, asigurându-i o noapte de agonie şi o lovitură de graţie marca Fritzie Kupferman: un piolet în ureche, cu Fritzie care îl imita pe Toscanini dirijând Beethoven şi făcea mici acolade şi fandări cu bagheta înainte de a-i găuri creierul amărâtului.

Mickey Leul şi bungalow-ul de bambus – bârlogul lui.

Buzz lăsă deoparte carnetul de însemnări, aruncând o ultimă privire la cele patru nume pe care Dudley i le dăduse mai devreme, cu nişte Roşii care trebuiau verificaţi. Alte belele şi, probabil, altă bumbăceală. Mickey Leul şi Johnny Leul se amuzau lângă şemineu. Deasupra lor, pe perete, stătea o fotografie a lui Audrey în chiloţei şi cu ciucurei atârnându-i de sfârcuri. Mick îi făcu semn cu degetul să se apropie. Buzz se duse.

Micuţul comedian avea poanta pregătită.

— Un tip vine la mine şi mă-ntreabă: „Cum merge *business*-ul, Mickey?" Eu îi zic: „Amice, e ca-n *show*

business: nu-i nici un *business*". Mă dau la tipa asta, iar ea zice: „Eu nu mă culc cu orice Tom, Dick sau Harry". Şi eu îi zic: „Da' cu mine te culci? Sunt Mickey!"

Buzz râse, apoi arătă spre fotografia lui Audrey, fixându-l cu privirea pe Johnny Stomp.

— Ar trebui s-o incluzi şi pe ea în monolog. Frumoasa şi Bestia. Lumea o să se prăpădească de râs.

Nici o reacţie din partea lui Johnny. Mickey se încruntă, ca şi cum s-ar fi gândit la ideea lui. Buzz mai făcu o încercare:

— Găseşte-ţi un tuciuriu să joace cu ea, să pretindă că şi-o pune cu Audrey. Negroteii sunt întotdeauna buni de panaramă.

Tot nimic. Mickey zise:

— N-am nevoie de tuciurii şi n-am încredere în tuciurii. Ştii ce iese când încrucişezi un evreu cu un negru?

Buzz făcu pe prostul:

— Nu ştiu. Ce?

Mickey lansă un hohot de râs.

— Un portar care-i şi proprietarul clădirii!

Johnny chicoti, apoi se scuză şi plecă. Buzz aruncă o privire fotografiei cu Va Va Voom Girl de când avea douăzeci de ani, făcând un mic pariu: o sută la unu că gagiul ştia mai puţin decât nimic despre ei. Mickey zise:

— Ar trebui să râzi mai mult. N-am încredere în tipii care n-au simţul umorului.

— Tu n-ai încredere în nimeni, Mick.

— Da? Ia să vedem cum apreciezi asta. Pe 8 februarie, la magazinul meu de coloniale, facem afacerea cu Jack D. Douăsprezece kile de heroină mexicană. Împărţim banii, haleala şi băutura. Toţi oamenii mei şi ai lui Jack. Nici unul înarmat. *Asta* înseamnă încredere!

Buzz zise:

— Nu cred.

— Afacerea?

— Chestia cu nici unul înarmat. Ce, ai înnebunit?

Mickey îşi puse braţul în jurul umerilor lui Buzz.

— Jack vrea patru trăgători neutri. El are doi buldogi de la LAPD, eu îl am pe unul de la LASD care a câştigat anu' trecut Mănuşile de Aur, da' tot îmi mai trebuie unu'. Te interesează? Cinci sutare pentru o zi de lucru?

Îi putea cheltui cu Audrey: pulovere de caşmir mulate – roşii, roz, verzi şi albe, cu o măsură mai mică, să-i pună în valoare balcoanele.

— Sigur, Mick.

Strânsoarea lui Mickey se accentuă.

— Am un magazinaş în Southside. Pe felia comitatului. Puţină camătă, câteva pariuri... Cam juma' de duzină de băieţi. Audrey ţine registrele şi-mi zice că ăştia mă halesc de viu.

— Băieţii?

— Totul se-mbucă, dar de ieşit ies pe minus. Le plătesc salariu, iar ei se-ocupă de afacerile lor. Dacă nu-i strâng cu uşa, n-am cum să aflu.

Buzz se eliberă din strânsoarea lui Mickey, gândindu-se la învârtelile leoaicei: Audrey cu un creion ascuţit şi un creier brici.

— Vrei să mă interesez la ai noştri? Să-l pun pe şeful de brigadă de la Firestone să-i scuture puţin, ca să afle cine şi cât pariază?

— Încredere, Buzzulete! Mi-l dai în gât pe ăla de mă lucrează şi îţi arunc şi eu nişte mălai.

Buzz îşi luă haina. Mickey îl întrebă:

— O întâlnire de taină?

— De maximă taină.

— O cunosc?

— Rita Hayworth.

— Zău?

— Zău, crede-mă.

— E roşcată şi jos?

— Brunetă la rădăcină, Mick. Nu există *business* ca ăla din *show business*.

* * *

Întâlnirea era fixată la ora 10, la hogeacul lui Howard de lângă Hollywood Bowl. Lipsa de reacţie a lui Mickey şi a lui Johnny, ca şi povestea aia cam trasă de păr, îl agitaseră, iar ceasul lui interior era reglat după fusul orar al lui Audrey, ceea ce-l obliga să piardă o oră aiurea. Aşa că Buzz se duse direct la casa leoaicei, parcă în spatele Packardului ei şi sună la uşă.

Audrey deschise uşa. Era în pantaloni şi pulover şi nu se machiase.

— Ziceai că nici nu vrei să ştii unde locuiesc.

Buzz îşi târşâi picioarele, arătând ca un absolvent de liceu la banchet.

— M-am uitat în permisul tău de conducere în timp ce dormeai.

— Meeks, nu poţi să-i faci aşa ceva cuiva cu care te culci.

— Tu te culci cu Mickey, nu-i aşa?

— Da, dar ce...?

Buzz se strecură pe lângă Audrey, intrând în încăperea cu mărfuri la reducere.

— Faci economii de la mobilă ca să-ţi finanţezi afacerea cu centrul comercial?

— Da. Dacă vrei să ştii, da.

— Dulceaţă, ştii cum l-a ucis Mickey pe Hooky Rothman?

Audrey trânti uşa şi îşi încolăci braţele în jurul ei.

— L-a bătut măr, iar Fritzie l-a dus cu maşina dincolo de graniţa statului şi l-a lăsat acolo, avertizându-l ca nu cumva să se mai întoarcă vreodată. Meeks, ce ai? Nu îmi place *deloc* când te văd aşa.

Buzz o propti de uşă, fixând-o acolo, şi îi prinse faţa între palme. Când văzu că fata n-avea de gând să i se împotrivească, palmele i se înmuiară.

— Furi de la Mickey şi îţi închipui că n-o să afle şi că n-o să-ţi facă nimic chiar dacă află, iar acum *eu* trebuie să te protejez, fir-ar al naibii, pentru că eşti atât de tâmpită când vine vorba de tipii cu care te fuţi, iar eu

sunt băgat până peste cap în povestea cu tine, aşa c-ar fi mai bine să te trezeşti, pentru că dacă Mickey îţi face vreun rău, îl omor şi pe el, şi pe căcatul ăla al lui de cobai jidan...

Se opri când Audrey începu să plângă şi încercă să spună ceva. O mângâie pe păr, aplecându-se ca s-o audă mai bine, şi se pleoşti ca o cârpă când auzi:

— Şi eu te iubesc.

* * *

Au făcut dragoste pe podeaua din sala cu mobilă la reduceri şi în dormitor şi sub duş, unde Buzz a ajuns să smulgă perdeaua, iar Audrey a recunoscut că se zgârcise şi la instalaţiile din baie. El i-a promis că va consulta un fost contabil care lucrase pentru Dragna, ca să-i arate cum se puteau falsifica încă o dată registrele contabile falsificate ale lui Mickey, sau să-i vândă un pont, ca să poată da vina pe un datornic inexistent. Ea i-a promis că nu va mai fura, că se va da pe brazdă şi va face actele corect, iar apoi va juca la bursă, ca orice femeie respectabilă care nu şi-o trage cu mafioţi sau cu colectorii de finanţe pentru Brigada Anticomunistă. El i-a spus „Te iubesc" de cincizeci de ori, ca să compenseze faptul că ea o spusese prima. Şi-a notat toate mărimile fetei, ca să-şi poată cheltui toate ciupelile pe haine pentru ea. Au încheiat şi un pact: nu-l vor pomeni pe Mickey decât dacă era absolut necesar, nici unul n-avea voie să vorbească despre viitor sau despre lipsa vreunui viitor, se vor vedea doar de două ori pe săptămână, folosind prin rotaţie apartamentele lui Howard, din când în când vor merge şi la el sau la ea, ca o formă de răsfăţ, şi îşi vor parca maşinile în aşa fel încât să nu le vadă oamenii răi. Nici o întâlnire în public, nici o călătorie împreună, nici o vorbă la prieteni despre povestea dintre ei. Buzz o rugă să-i arate chestia cu ciucureii. Ea i-a arătat-o, iar apoi i-a arătat şi costumul ei de stripperiţă, şi toate hainele din dulap, îmbrăcându-le în faţa lui. Buzz se gândi că dacă

îşi cheltuia toţi banii băgaţi în pariuri pe ţoale pentru Audrey, nu se va plictisi niciodată cu ea chiar dacă vor sta tot timpul în casă. O putea dezbrăca, putea face dragoste cu ea, apoi o putea privi cum se îmbracă iar. Se gândi că dacă vor rămâne blocaţi pentru totdeauna în interioare, i-ar povesti totul despre el, inclusiv chestiile nasoale, şi i le va înşira pe îndelete, pentru ca fata să ajungă să-l cunoască bine, nu să se sperie şi s-o ia la goană. Şi-au vorbit unul altuia până au obosit. El i-a pomenit de dobermanul pe care îl omorâse când jefuise joagărul ăla din Tulsa, în 1921, iar ei nici nu i-a păsat. Spre dimineaţă lui Audrey au început să i se închidă ochii, iar el a început să se gândească la Mickey şi i s-a făcut frică. S-a gândit să-şi mute maşina, dar n-a vrut să deranjeze modul perfect în care leoaica îşi cuibărise capul pe clavicula lui. Frica l-a cuprins tot mai tare, aşa că a întins mâna pe podea, a înhăţat revolverul şi l-a pitit sub pernă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

În sala de aşteptare de la azilul de nebuni se găseau mese şi canapele de plastic în culori reconfortante: verde ca menta, albastru metalic, galben pal. Acuarelele demenţilor atârnau pe pereţi, pictate cu degetul şi înfăţişând o galerie de personaje selectate aleatoriu, cum ar fi Iisus Hristos, Joe DiMaggio şi Franklin D. Roosevelt. Danny se aşeză. Îl aştepta pe Cyril „Cy" Vandrich. Era îmbrăcat ca Ted Krugman: blugi indigo, helancă, cizme de motociclist cu vârful placat cu oţel şi geacă de piele. Stătuse treaz aproape toată noaptea şi studiase scenariul lui Mal Considine. Ziua de ieri şi-o petrecuse căutând informaţii despre Duane Lindenaur şi George Wiltsie şi hoinărind prin locurile bântuite de cei doi prin Valley, dar nu reuşise să se aleagă cu nimic – doar cu o senzaţie de greaţă faţă de cei doi homosexuali declasaţi. Când intrase în pielea lui Ted, simţise o mare eliberare, iar când a ajuns în faţa porţii de la Camarillo, paznicul s-a uitat de două ori la el şi la plăcuţele de înmatriculare de New York, refuzând să creadă că e poliţist. I-a verificat legitimaţia şi a telefonat la secţia West Hollywood, ca să obţină o confirmare. Până acum metamorfoza lui Upshaw în Krugman era un succes, dar testul suprem urma să aibă loc după-amiază, cu sindicaliştii ce demonstrau în faţa studiourilor.

Un asistent aduse în sală un bărbat de vreo treizeci de ani, destul de scund, cu coapse largi, ochi cenuşii, adânciţi în orbite, cu o pijama kaki şi o tunsoare de

muzicant – un breton şaten, unsuros, ce-i acoperea fruntea. Asistentul zise „El e", apoi ieşi. Vandrich oftă.

— Asta-i o porcărie! Am relaţii la centrala telefonică. Fata de-acolo mi-a zis că-i vorba de nişte crime, iar eu nu-s criminal. Cântăreţii de jazz sunt vânaţi întotdeauna de nişte măscărici ca voi. Ani de zile v-aţi străduit să-l răstigniţi pe Bird, acum încercaţi şi cu mine.

Danny îl lăsă să se descarce, măsurându-l din priviri în timp ce se lăsa măsurat din priviri.

— Eroare. Mă interesează Felix Gordean, Duane Lindenaur şi George Wiltsie. Ştiu că nu eşti asasin.

Vandrich se aşeză pe un scaun.

— Felix e uns cu toate alifiile, de Duane şi cum mai zici că-l cheamă n-am auzit în viaţa mea, iar George Wiltsie se tapiţa cu vată ca să-i impresioneze pe poponarii bogaţi la chefurile lui Felix. Şi de ce eşti îmbrăcat ca un dur? Crezi că aşa mă faci să vorbesc? Arăţi ca foamea, iar eu am scăpat de mult de ea.

Danny se gândi: isteţ, versat, probabil şi foarte umblat. Chestia cu durul o lăsă uitată. Îşi făcu de lucru cu mânecile de piele. Îi plăcea cum se simţea materialul la pipăit.

— I-ai păcălit pe toţi, Cy. Nu sunt siguri dacă eşti nebun sau nu.

Vandrich zâmbi. Se foi pe scaun, împingând o coapsă înspre Danny.

— Crezi că vreau să le trag clapa?

— Ştiu sigur. Şi mai ştiu că judecătorii de la tribunalul civil s-au săturat să vadă mereu aceleaşi feţe la fiecare trei luni şi şi-au făcut obiceiul de a-i deferi instanţelor pentru recidivişti, ca să obţină condamnări penale în închisori serioase. La San Quentin. Acolo nu te mai întreabă nimeni dacă te interesează sau nu. Se servesc singuri.

— Da, sunt convins că eşti foarte priceput la chestiile astea, cu haina ta dură de piele cu tot.

Danny îşi împreună mâinile la ceafă, simţind mângâierea gulerului moale de blană.

— Trebuie să aflu tot ce ştii despre George Wiltsie şi Felix Gordean şi poate şi ce ştie sau nu ştie Gordean despre anumite lucruri. Cooperează şi vei scăpa mereu doar cu un sejur la nebuni. Trage-mă pe sfoară şi judecătorul va primi o scrisoare în care va fi informat că ai ascuns dovezi într-un caz de crimă triplă.

Vandrich chicoti.

— Felix a fost asasinat?

— Nu. Wiltsie, Lindenaur şi un trombonist pe nume Marty Goines, care-şi zicea „Trombonul Total". Ai auzit de el?

— Nu. Dar eu sunt trompetist şi eram cunoscut sub numele de „Buzele Extazului". E cu dublu sens, dacă nu te-ai prins.

Danny râse în direcţia şmecherului.

— Încă cinci secunde şi plec să-l sun pe judecător.

Vandrich zâmbi.

— O să cânt, domnu' Poliţist'. Şi îţi voi oferi o observaţie introductivă gratuită. Dar mai întâi am o întrebare. Ţi-a povestit Felix despre mine?

— Da.

Vandrich jucă un pic teatru, încrucişându-şi picioarele şi frângându-şi mâinile, ca să tragă de timp. Danny îl interpretă gestul ca pe o ofensă la adresa autorităţii. Simţi cum începe să transpire. Ţoalele astea de stânga erau un pic prea fierbinţi. Un pic cam mult.

— Ştii ce? Vorbeşte direct, fără introduceri.

Vandrich se linişti.

— L-am cunoscut pe Felix în timpul războiului, când mă dădeam drept nebun ca să scap de armată. Mă purtam aşa *peste tot*. Trăiam dintr-o moştenire şi zău că trăiam pe picior *mare*! M-am dus la petrecerile lui Felix şi m-am cuplat o dată cu Georgie, iar Felix era de părere că nu sunt în deplinătatea facultăţilor mele mintale, aşa că dacă te-a trimis la mine, probabil că avea el în cap vreo şmecherie. Asta e. Observaţia introductivă gratuită.

Iar instinctele *lui* erau confirmate: codoşul ăla nu putea să trăiască dacă nu încerca să tragă pe cineva în

piept – ceea ce însemna că știa mai multe decât spusese. Danny zise:

— Ești bun.

Își scoase carnețelul și îl deschise la lista cu întrebările pe care și le pregătise.

— Intrări prin efracție, Vandrich. Știai că George Wiltsie se ocupa de așa ceva? Sau știi pe cineva care are legături cu Felix Gordean și se ocupă de spargeri?

Vandrich clătină din cap.

— Nu. Cum ziceam, m-am cuplat o dată cu George Wiltsie, iar conversația nu era unul din talentele lui, așa că ne-am rezumat strict la afaceri. Nu l-a menționat deloc pe tipul acela, Lindenaur. Îmi pare rău că a fost ucis, dar eu îmi procur lucrurile frumoase din magazine, nu mă asociez cu borfașii.

Danny notă „Nu".

— Tot așa și cu dentiștii și tehnicienii dentari? Indivizi pricepuți să confecționeze proteze dentare?

Vandrich își dezveli dantura perfectă.

— Nu. Și n-am mai fost la un dentist din liceu.

— Un tânăr – hai să-i zicem băiat – cu un chip plin de cicatrici de la niște arsuri și cu bandaje pe față. Era spărgător de case cam prin timpul războiului.

— Nu. Îh! Groaznic!

Alte două „Nu"-uri. Danny spuse:

— Un băț *zoot*. Adică un băț lung de lemn, cu o lamă sau mai multe lame ascuțite atașate la un capăt. E o armă din vremea războiului cu care se tăiau costumele cadrilate pe care le purtau mexicanii.

Vandrich spuse:

— Dublu „îh" și un „îh" pentru *pachucos* în costume *zoot* în general.

Nu, nu, nu, nu – subliniate. Danny puse întrebarea cea mare:

— Un tip înalt, cărunt, de-acum trecut de patruzeci de ani. Păr frumos, argintiu, tipi cărora le plac localurile de jazz și-s destul de versați ca să cumpere droguri.

Homosexuali care mergeau la petrecerile lui Gordean pe vremea când mergeai şi tu.

— Nu.

Danny trecu pe o pagină curată.

— Ăsta e domeniul în care excelezi, Cyril. Felix Gordean. Tot ce ştii, tot ce-ai auzit, tot ce-ai gândit despre el.

Vandrich zise:

— Felix Gordean e... un tip... dat dracului.

Cuvintele i se subţiară într-un sâsâit.

— Nu se cuplează cu bărbaţi, femei sau animale. Singura lui satisfacţie e să-i strângă pe tipi la un loc, să-i facă să admită că sunt ceea ce sunt, apoi... să le procure ceea ce le trebuie. Are o agenţie legală de impresariat pentru artişti, iar acolo are ocazia să cunoască mulţi tineri de genul sensibil, creativ... şi... ei bine... ei sunt predispuşi să...

Danny voia să urle CURIŞTI, POPONARI, HOMO, TRAVESTIŢI, PEDERAŞTI, CURLANGII, GOLANI, SUGĂTORI DE PULĂ şi să-i îndese lui Vandrich pe gât toată murdăria din rapoartele secţiei de poliţie din Hollywood, să-l facă să scuipe tot, ca să poată scuipa şi el tot. Îşi frământă mânecile hainei de piele şi zise:

— Satisfacţia lui e să-i facă pe tipi să admită că sunt homosexuali, corect?

— O, da!

— Poţi s-o *recunoşti*, Vandrich: acum cinci minute încercai să flirtezi cu mine.

— E... e aşa de greu s-o spui! E atât de urât şi de clinic şi de rece!

— Deci Gordean îi face pe aceşti *homosexuali* să iasă la lumină. Pe urmă?

— Pe urmă îi mai place să-i prezinte la petrecerile lui şi să-i cupleze unii cu alţii. Le face rost de roluri în filme, apoi le ia bani pentru întâlnirile pe care le aranjează. Uneori organizează petreceri la casa lui de pe plajă şi se uită prin geamurile-oglindă pe care le are montate acolo. El se poate uita înăuntru, dar cei din dormitor nu pot vedea afară.

Danny își aminti de prima lui incursiune la Marmont: se uita înăuntru, lipit de fereastră și împingându-se în ea.

— Deci Gordean e un afurisit de poponar voyeur. Îi place să-i privească pe homălăi cum se fut și cum și-o sug. Hai să încercăm altceva. *Ține cumva registre pentru serviciile lui de prezentare?*

Vandrich își împinse scaunul lângă perete.

— Nu, nu ține. Cel puțin pe atunci nu ținea. Se zvonise că are o memorie fantastică și că îi era teamă să scrie... teamă de poliție. Dar...

— Dar ce?

— D... dar am a... auzit că-i place să țină minte absolut tot, iar o dată l-am auzit spunând că marele lui vis era să-i aibă la mână pe fiecare cu câte ceva și să găsească și o modalitate profitabilă de a se folosi de asta.

— Șantaj?

— D... da, la asta m-am gândit și eu.

— Crezi că Gordean e capabil de așa ceva?

Nici un sâsâit, nici o bâlbâială, nici o ezitare.

— Da.

Danny își simți gulerul de blană lipicios de transpirație.

— Dispari din fața mea.

* * *

Gordean îi ascunsese lucruri.

Agenția lui recruta artiști care să-i satisfacă voyeurismul. *Șantaj.*

Gordean nu avusese nici un fel de reacție de suspiciune față de Duane Lindenaur, care era un șantajist. Charles Hartshorn cel „gras și chel ca o morsă" – eliminat ca suspect din pricina aspectului fizic, convingere întărită și de caracterizarea făcută de sergentul Frank Skakel, și de ceea ce știa despre relațiile lui Hartshorn. Deocamdată avocatul nici nu putea fi abordat. Dacă Gordean însuși era un fel de șantajist, trebuia să se ciocnească în vreun fel de Lindenaur – amândoi se mișcau într-o lume

colcăind de şantajişti. O agenţie de impresariat artistic constituia cel mai bun început.

Danny se întoarse în L.A. cu toate geamurile maşinii deschise, ca să-şi poată ţine pe el geaca încheiată până sus. Respectând ordinele lui Considine, parcă la trei străzi distanţă de secţia de poliţie Hollywood, luând-o apoi pe jos şi ducându-se direct în sala de întâlniri, la şedinţa programată de el la ora prânzului.

Oamenii lui erau deja acolo, aşezaţi pe scaunele din rândul întâi. Mike Breuning şi Jack Shortell pălăvrăgeau şi fumau. Gene Niles stătea cu patru rânduri în spatele lor, studiind un teanc de documente din poală. Danny luă un scaun şi se aşeză în faţa lor.

Shortell începu:

— Tot mai arăţi a poliţai.

Breuning dădu şi el din cap aprobator.

— Da, dar comuniştii n-or să se prindă. Dacă ar fi atât de deştepţi, n-ar mai fi comunişti, nu?

Danny râse. Niles zise:

— Hai să terminăm odată cu povestea asta! Ce zici, Upshaw? Mai am o grămadă de treabă.

Danny îşi scoase carneţelul şi un pix.

— Şi eu, zise el. Sergent Shortell, începe tu.

— OK. Pe scurt: am sunat la nouăzeci şi unu de laboratoare dentare, le-am comunicat semnalmentele celor în cauză şi am consemnat un total de şaisprezece suspecţi: tipi ciudaţi şi cu bube. Am eliminat nouă dintre ei pe baza grupei de sânge. Patru sunt la ora actuală în puşcărie, iar cu ceilalţi trei am vorbit chiar eu. Nici o sclipire. În plus, tipii au alibiuri pentru orele asasinatelor. O să continui şi o să te sun dacă îmi pică ceva în labă.

Danny zise:

— Vezi să fie o proteză.

Apoi se întoarse spre Breuning:

— Mike, ce-aţi aflat tu şi sergentul Niles?

Breuning îşi consultă un caiet mare, legat cu arc metalic.

— Ce-am găsit noi e tradiţionalul zero barat. Pentru tipul de muşcături am cercetat şi dosarele de la comitat, şi pe cele de la municipalitate. Am găsit un poponar care i-a muşcat sula prietenului său, un gras blond care muşcă fetiţe şi doi tipi cu semnalmentele căutate de noi – amândoi încarceraţi la Atascadero pentru agresiune cu violenţă şi circumstanţe agravante. Am tras cu urechea şi la barurile de popo, dar tot nimic. Zero. Ăia care muşcă nu-şi petrec vremea în localurile de curişti, trâmbiţând „Îmi place să muşc. Te tentează?" Poliţiştii repartizaţi pe tarlaua poponarilor au râs de mine când m-au auzit. Nici verificarea dosarelor de la Moravuri pentru delictele sexuale n-a dus la nimic. La fel e şi cu furturile. Le-am verificat în paralel: nici o potriveală. Nimic nici despre puştiul cu cicatrici de la arsuri. Am dat peste şase posibili tipi cărunţi – toţi sunt fie arestaţi, fie cu un alibi solid în noaptea asasinatelor. Cu martori beton. Am făcut o nouă cercetare a zonei: *nada*, nimic. S-a scurs deja prea mult timp. Ghetoul negrilor, Griffith Park, locul unde a fost aruncat Goines... nimic. Nimeni n-a văzut nimic, nimănui nu-i pasă. Iar cu informatorii – nici o şansă. Tipul e un singuratic şi pun pariu pe toată pensia mea că nu umblă cu derbedei. Personal m-am axat pe alţi trei suspecţi, despre care am aflat că sunt eliberaţi condiţionar: doi poponari şi un cuceritor autentic – genul de predicator înalt, cărunt, care-a încolţit trei puşcaşi marini în timpul războiului şi care obişnuia să-şi ungă scula cu pastă de dinţi. Toţi trei au fost consemnaţi în noaptea cu pricina în azilul catolic Midnight Mission, iar pentru alibiul lor se puse chezăşie însăşi maica Mary Eckert.

Breuning se opri, cu răsuflarea tăiată, şi îşi aprinse o ţigară.

— Eu şi Gene i-am bruscat pe toţi dealerii de heroină din ghetou, adică nu prea mulţi. Absolut nimic interesant. Circulă zvonul că Jack D. şi Mickey C. sunt pe cale să arunce pe piaţă o mare cantitate de droguri. Nimic. Ne-am bazat pe descrierea cântăreţului de jazz,

dar n-am dat de nimic legat de vreun tip cu semnalmentele lui. La fel şi cu vagabonzii. Nimic. Şi ne-am străduit *serios*.

Niles chicoti. Danny se uită la propriile lui notiţe absente: o pagină de zerouri concentrice.

— Mike, ce e cu băţul *zoot*? Rapoartele privind agresiunile cu violenţă şi apelurile informatorilor.

Ochii lui Breuning se îngustară.

— Altă pistă moartă. Iar astea-s poveşti mexicane de stânga. Ştiu că Layman a etichetat rănile dorsale ca fiind provocate de un băţ *zoot*, dar nu crezi că s-ar putea să greşească? Mie nu mi se pare că se leagă în vreun fel.

Un păcălici de-al lui Dudley Smith se credea superior unui medic cu doctorat, Norton Layman. Aşa că Danny îi răspunse sec:

— Nu. Layman e foarte bun şi nu greşeşte.

— Atunci nu cred că e un indiciu util. Cred că tipul nostru fie a citit despre beţele alea afurisite, fie i-a căzut pur şi simplu unul în mână şi s-a distrat cu el. E un psihopat ordinar! Ăştia n-au nici o logică.

Ceva din tirada lui Breuning despre beţele respective nu suna natural. Danny înălţă din umeri, ca să-şi ascundă gândul.

— Eu cred că greşeşti. Cred că beţele *zoot* sunt esenţiale pentru modul de gândire al asasinului. Instinctul meu îmi spune că îşi răzbună nişte vechi nedreptăţi, iar mutilările specifice constituie o mare parte din acţiunea de răzbunare. De aceea vreau ca tu şi cu Niles să studiaţi dosarele secţiilor de poliţie din cartierele mexicane şi să verificaţi toate incidentele raportate mai demult, cam prin anii '42-'43, când cu revoltele *zoot* şi Sleepy Lagoon, pe vremea când mexicanii erau bumbăciţi.

Breuning se zgâi la Danny. Niles gemu şi murmură:

— Instinctul meu...

Danny spuse:

— Sergent, dacă ai de făcut comentarii, adresează-mi-le mie!

Niles zâmbi.

— În regulă. Unu: nu-mi plac cei din Departamentul Şerifului din Los Angeles şi nici bunul lor amic, Mickey Jidanu', dar am şi eu la comitat un prieten bun, care-mi spune că nu eşti nici tu chiar atât de curat cum pretinzi. Doi: am întreprins o mică investigaţie pe cont propriu şi am discutat cu vreo doi foşti deţinuţi de la Quentin, care susţin că Marty Goines nu era homo – iar eu îi cred. Şi trei: cred că m-ai tras în piept atunci când nu m-ai chemat pe Tamarind Street, iar aşa ceva nu-mi place.

Nu Bordoni! Nu Bordoni! Nu fututul de Bordoni! Danny, calm:

— Nu mă interesează ce îţi place şi ce nu, nici ce crezi despre mine. *Cine erau foştii deţinuţi?*

Două priviri dure se ciocniră. Apoi Niles îşi coborî privirea pe însemnările lui.

— Paul Arthur Koenig şi Lester George Mazmanian. Şi patru: nu-mi place de tine.

Cacealmaua se încheie. Danny continuă să-l privească pe Niles, dar i se adresă sergentului Shortell de la LASD.

— Jack, pe tabla de anunţuri există un afiş care se cacă pe departamentul nostru. Rupe-l.

Vocea lui Shortell răsună admirativ:

— Cu mare plăcere, şefu'!

* * *

Ted Krugman.

Ted Krugman.

Theodore Michael Krugman.

Teddy Krugman, maşinist de platou bolşevic, roşu, subversiv.

Prieten cu Jukey Rosensweig de la organizaţia Tinerii Actori Împotriva Fascismului şi cu Bill Wilhite, şef de celulă al Partidului Comunist din Brooklyn, fostul iubit al Donnei Patrice Cantrell, agitatoare de stânga la Columbia University prin 1943, care se sinucisese în 1947, sărind de pe podul George Washington, după ce

auzise că tatăl ei, socialist convins, încercase să se sinucidă când fusese citat să apară în faţa celor de la CCAA şi devenise o legumă în urma ingerării unui cocteil de substanţe care îi prăjiseră creierul, făcând din el un sub-idiot. Fost membru în AFL-CIO, în filiala Partidului Comunist North Shore din Long Island, în Comitetul de Apărare al Muncitorilor din Confecţii, în Liga Americanilor Responsabili Împotriva Bigotismului, în cea a Prietenilor Brigăzii Abraham Lincoln şi în Liga Paul Robeson pentru Fair Play. În copilărie participase la tabere de muncă socialiste. Ulterior îşi abandonase studiile de la New York City College. N-a fost încorporat din cauza orientării politice subversive. I-a plăcut să lucreze în teatru datorită oamenilor iluminaţi din punct de vedere politic pe care îi întâlnea acolo şi a belşugului de păsărici disponibile. A lucrat la multe show-uri de pe Broadway, plus o mână de filme de categoria B, turnate în Manhattan. Lozincard, bătăuş, scandalagiu. Îi plăcea la nebunie să participe la şedinţe şi mitinguri, să semneze petiţii şi să vorbească în argou comunist. Activ pe scena stângii new-yorkeze până în 1948 – apoi niciunde.

Portrete.

Donna Patrice Cantrell era frumoasă, dar dură. O versiune puţin atenuată a tatălui ei, care era în stare să bea şi gaz. Jukey Rosensweig era un tip mare şi gras, cu ochi bulbucaţi din pricina tiroidei şi cu ochelari cu lentile groase. Bill Wilhite era frumuşel ca o cadră. Personajele secundare fotografiate de agenţii FBI nu erau decât nişte chipuri ataşate la nişte trupuri cu etichete: nume, date şi convingeri notate pe dosul fotografiilor, ca să-i furnizeze cât mai multe detalii.

Danny parcă pe Gower, la nord de Sunset, şi trecu încă o dată în revistă legenda lui şi albumul de fotografii. Îi memorase perfect pe ceilalţi actori ai infiltrării lui: şeful de pichet al sindicaliştilor de la Teamsters, pe care trebuia să-l contacteze, durii cu care va demonstra şi cu care se va lua la harţă, haidamacul de la Academia LAPD

cu care se va bate şi, în fine, dacă scenariul lui Considine se derula perfect, Norman Kostenz, şeful de pichet de la AUFT, individul care îl va duce la Claire De Haven. Inspirând adânc, îşi vârî pistolul, insigna, cătuşele şi legitimaţia pe numele Daniel Thomas Upshaw în torpedou, strecurându-şi în schimb în portmoneu permisul auto al lui Theodore Michael Krugman. Transformarea lui Upshaw în Krugman era completă. Danny ieşi din maşină, gata de acţiune.

Locul era transformat într-un pandemoniu împărţit în două şiruri şerpuitoare de trupuri, cei de la AUFT şi cei de la Teamsters, toţi cu pancarte ridicate, toţi ţipând şi huiduind. Cele două facţiuni erau despărţite de un metru de trotuar şi o rigolă plină de gunoaie, iar zidurile studiourilor incorporau cele două şiruri pe o porţiune de o jumătate de kilometru lungime. Reporterii se cocoţaseră pe maşinile lor, vizavi de Gower. Din nişte camionete se împărţeau cafea şi gogoşi. Câţiva poliţişti mai bătrâiori înfulecau cu poftă, uitându-se la nişte reporteri ce jucau zaruri pe un carton întins pe capota unei maşini de poliţie. Megafoanele se duelau, bombardând strada cu sunete stridente şi scandări repetate: „ROŞII AFARĂ!" şi „SALARII CORECTE!"

Danny îl găsi pe şeful pichetului de la Teamsters, leit imaginii din poză. Omul îi făcu cu ochiul pe şest şi îi înmână o stinghie de pin care avea la capăt o bucată de carton gros cu o inscripţie mare: AUFT – *ANTIAMERICANII UNIŢI ÎN FĂRĂDELEGI ŞI TICĂLOŞII*. Individul urmă un întreg ritual cu aparenţă legală, punându-l să completeze o fişă de pontaj. Danny observă că tipul care lucra la camioneta cu mâncare a celor de la Teamsters supraveghea tranzacţia – era, evident, tipul infiltrat de la AUFT, cel menţionat în materialul informativ de la Considine. Strigătele deveniră tot mai zgomotoase. Şeful de pichet îl duse în mare grabă pe Danny lângă tovarăşii săi de demonstraţie, Al şi Jerry, care arătau perfect în hainele lor de lucru soioase. Saluturile unor tipi duri, tot

conform scenariului: trei băieţi căliţi, care îşi făceau treaba şi nu pierdeau vremea cu rahaturi. Apoi el, Ted Krugman, eroul propriei sale poveşti hollywoodiene, înconjurat de figuranţi – un şir de băieţi buni, altul de băieţi răi, punându-se cu toţii în mişcare în şiruri separate, ce înaintau în direcţii opuse.

Mărşăluiră toţi trei umăr la umăr, Danny avându-i lângă el pe Al şi Jerry, nişte profesionişti care îşi cunoşteau rolurile. Pancartele veneau spre el: „JUSTIŢIE FISCALĂ *ACUM*!", „PUNEŢI CAPĂT TIRANIEI STUDIOURILOR!", „NEGOCIAŢI SALARII CORECTE!" Coatele celor de la Teamsters se îndesau în coastele celor de la AUFT. Tipii răi strângeau din dinţi, dar nu răspundeau cu coatele lor, ci continuau să mărşăluiască şi să strige. Danny era un fel de Om Cameră cu un sistem de sunet şi imagine incorporat. Continua să-şi imagineze mixere, tocătoare de carne, ferăstraie electrice şi motoare cu aprindere care funcţionau peste program şi care nu te lăsau să gândeşti sau să-ţi fixezi privirea pe o imagine. Continuă să se gândească la diatriba pregătită dinainte şi-i servi lui Jerry pretextul pentru prima replică concepută de Considine:

— Vorbeşti de căcăcioasa aia de linie a partidului transmisă de la Moscova, amice! Tu de partea cărei belită de linie eşti?

Iar el, drept răspuns:

— De partea ălora care-mi plătesc un căcat de-un dolar jumate pe oră ca să pichetez, *amice*!

Jerry îl înhăţă de braţ, timp în care membrii AUFT din apropiere îi priveau, şi zise:

— N-ajunge...

Danny se smulse din strânsoare şi se îndepărtă, urlând conform scenariului. Tot conform scenariului, şeful pichetului veni la el şi îl avertiză că lucrează într-o echipă, după care îi aduse acolo pe Al şi Jerry şi îi sili să-şi dea mâna, ca nişte copii în curtea şcolii, timp în care un grup de stângişti anemici trăgeau cu coada ochiului. Toţi

se prefăcură îmbufnaţi. Şeful pichetului se îndreptă spre camioneta cu mâncare. Danny îl văzu vorbind cu tipul care vindea cafea – spionul AUFT – şi arătând cu degetul mare în spate, spre zona în care avusese loc mica cioc-nire. Al zise:

— Nu fi căcăcios, Krugman!

Jerry îngână câteva epitete anticomuniste. Danny lansă replica „Şi eu sunt unul dintre băieţi", pentru even-tualitatea în care partea adversă trăgea cu urechea. Era o replică tipică de-a lui Krugman, desprinsă de Considine dintr-un vechi raport al NYPD, de pe vremea când sindica-tele din industria confecţiilor se înfruntau nebuneşte, căci „şefii" din ambele tabere se certau de moarte pe tema ierarhiei şi importanţei fiecăruia. Danny *polemiza* cu filistinii Al şi Jerry, ca să-i facă să vadă *logica* de dincolo de ceea ce le spunea, iar ei scuturau din cap revoltaţi şi demonstrau cât mai departe de el, dezgustaţi de faptul că trebuie să stea alături de un şobolan comu-nist şi trădător.

Danny mărşălui cu pancarta ridicată, strigând cu toată convingerea „ROŞII AFARĂ!" şi în acelaşi timp savurând şopârla pe care o lansase. Omul Cameră începu să func-ţioneze şi totul părea în regulă şi sub control, de parcă Danny ar fi dat peste cap patru pahărele şi n-avea nevoie de un al cincilea, de parcă ar fi fost născut pentru asta, iar porcăriile perverse de la locuinţa lui Gordean nu l-ar fi afectat cu adevărat. Era ca un fel de haos în vid, ca şi cum ar fi fost îndesat într-o maşină de tocat carne şi ar fi râs în timp ce era mărunţit. Timpul trecea. Al şi Jerry se împinseră în el – o dată, de două ori, de trei ori –, aruncându-i din colţul gurii câte o mizerie, iar a patra oară îl aduseră cu ei pe bătăuşul de la LAPD, care-i bloca drumul ca un munte de cărămidă. Degetele acestuia se înfipseră în pieptul lui Danny, iar gorila *improviză* pe baza scenariului conceput de Considine:

— Tipul ăsta e un comunist dur? Mie mi se pare mai degrabă o pipiţă delicată.

Apoi veniră nişte vorbe nepotrivite, şoptite de foarte aproape: „Să te văd acum, labagiu de comitat!" Danny improviză şi el, îndoind degetele muntelui de om, mai să i le rupă. Omul urlă şi îi trânti un croşeu de stânga. Danny se eschivă şi îi administră două croşee în plexul solar. Tipul de la LAPD se cocoşă, iar Danny îi trase un şut cu cizma dreaptă exact în boaşe, proiectându-l într-un grup de demonstranţi AUFT.

Strigăte peste tot. Fluierături. Danny puse mâna pe o scândură, gata să-l pocnească peste mutră pe partenerul lui de piesă. Poliţaii în uniformă îl încercuiră, pocnindu-l cu bastoanele din dotare până ce căzu la pământ, după care îl luară la pumni. Se văzu ridicat de jos, luat la pumni, iar ridicat şi aruncat cât colo cu lovituri de picior. Leşină o clipă, apoi simţi gustul sângelui şi al trotuarului şi nişte mâini care îl ridicară, până când se trezi faţă-n faţă cu Norman Kostenz, care arăta exact ca în fotografia de filaj a lui Mal Considine – un tip simpatic care îi spuse:

— Ted Krugman? Hm, cred c-am auzit de tine.

* * *

Următoarea oră se derulă cu mare viteză, încărcată de sunet şi imagine.

Prietenosul Norman îl ajută să se cureţe puţin, apoi îl duse la un bar de pe bulevard. Danny îşi reveni rapid din buimăceală, simţind cum îi pulsează durerea în părţile moi ale spatelui. Câţiva dinţi i se clătinau şi simţea şi nişte înţepături în coaste. Probabil că şi poliţiştii în uniformă făceau parte din planul lui Considine – care improvizase ceva în favoarea lui –, căci altfel îi spărgeau capul pe bune. Scenariul presupunea ca ei să pună capăt bătăii cu pumnii, să-i despartă pe combatanţi şi să-i altoiască puţin înainte de a-i elibera. Era evident că exageraseră cu improvizaţia, loviturile şi buşitul în rigolă fiind adăugiri provocate de faptul că Danny îl bumbăcise pe unul de-al lor. Acum întrebarea era cât de dur urma

să-l admonesteze „Spune-mi Mal" pentru stricăciunile pe care le provocase. Doar era şi el fost poliţist în LAPD.

În bar trebui să facă faţă unui noian de întrebări. Reintră în pielea lui Ted Krugman şi nu mai avu vreme să se gândească la repercursiuni.

Norm Kostenz îi făcu o fotografie, pentru a dovedi că asupra lui avusese loc o agresiune, apoi îl lăudă zdravăn pentru fermitatea de care dăduse dovadă. Danny se contopi cu Ted. Sorbi stângaci dintr-o bere şi o porţie dublă de tărie, creând impresia că nu era un băutor inveterat şi că nu bea decât pentru a-şi calma durerile din oasele ciomăgite de fasciştii ăia. Dar alcoolul îl ajută: îi mai stinse din durere şi îl făcu să-şi mişte umerii mai liber, obişnuindu-se cu durerile care urmau să apară mai târziu. Zarva se mai linişti, iar Danny începu să se simtă bine şi să se laude cu evoluţia lui. Kostenz îi cântă în strună, spunând cum îi povestise Jukey Rosensweig despre el şi Donna Cantrell. Danny interveni cu o lamentaţie tandră legată de Donna, folosindu-se de ocazie pentru a insera o explicaţie pentru anii „lui" de absenţă: profesorul Cantrell devenise o legumă, iubita lui, Donna, murise, fasciştii erau vinovaţi, dar el fusese mult prea afectat de pierdere pentru a mai face muncă de organizare, pentru a mai protesta şi, în general, pentru a se răzbuna. Kostenz insistă să-i spună ce făcuse de la sinuciderea Donnei până azi. Danny îi oferi o combinaţie biografică Upshaw/ Krugman: poveşti adevărate despre un hoţ de maşini cunoscut sub numele de Ted cel Roşu, acţionând în locuri imaginare de pe Coasta de Est. Prietenosul Norm le înghiţi numaidecât, trăind prin procură, la tejgheaua barului, aventurile acelea incitante. Comandă încă un rând de băutură, apoi îi puse câteva întrebări despre confruntările din industria confecţiilor şi despre Liga Robeson – lucruri pe care le ştia de la Jukey. Danny se descurcă lejer, avântându-se în poveste cu nume şi imagini din compendiul făcut de Considine şi cu elogii lungi şi pompoase la adresa virtuţilor diverselor personalităţi

de stânga, unde împrumută trăsături de la poliţiştii de comitat din San Berdoo pe care îi cunoscuse. Kostenz înghiţi totul pe nemestecate şi ceru şi mai multe detalii. Danny plusă în continuare, simţind că durerile i se mai potoliseră, şi îşi frământă permanent mânecile hainei de piele, de parcă ar fi fost un al doilea strat al pielii proprii. Inventă poveşti bazate pe realităţile comunicate de Considine: o poliloghie despre felul cum îşi pierduse crezul politic, despre perioada lui de cuceritor pătimaş al gagicuţelor comuniste din fotografiile lui Considine, despre lunga lui odisee de-a curmezişul ţării şi despre cum ura de sine şi dorinţa de a vedea cum stau lucrurile la nivel local îl aduseseră în pichetul de demonstranţi al celor de la Teamsters, numai că acum ştia că nu va putea fi niciodată o gorilă fascistă şi că dorea să muncească, să lupte, să organizeze şi să ajute AUFT să pună capăt tiraniei şefilor de la studiourile cinematografice. Norm Kostenz înghiţi momeala aproape pe nerăsuflate. Se ridică şi întrebă:

— Te-ai putea întâlni mâine cu mine şi cu un alt membru al comitetului de verificare? La El Coyote, în Beverly, la prânz?

Danny se ridică în picioare, clătinându-se şi ştiind că era mai mult din pricina rolului pe care îl interpretase şi care merita un Oscar decât din cauza băuturii sau a bătăii încasate. Spuse:

— Voi fi acolo.

Apoi salută aşa cum îl văzuse odată pe tătucul Stalin la cinema, la un jurnal de actualităţi.

* * *

Danny se sui în maşină şi se duse acasă. Verifică dacă dosarele şi fotografiile erau la locul lor, în ascunzătoare, după care făcu un duş fierbinte şi îşi unse cu cremă rănile de pe spate, care începuseră să se cicatrizeze. Stând în pielea goală, repetă în faţa oglinzii din baie formule de introducere pentru Claire De Haven. Apoi se

echipă cu hainele din garderoba lui de stângist: pantaloni de lână, curea subțire, tricou, bocanci de muncitor și haină de piele. Ted Krugman, fără urmă de polițist în el, se admiră în oglindă, apoi o porni cu mașina pe Strip.

Amurgea. Orizontul se întuneca sub norii groși de ploaie. Danny parcă pe Sunset, vizavi de agenția lui Felix Gordean, se lăsă pe spate în scaun și, cu binoclul la ochi, începu să supravegheze clădirea.

Era o construcție cenușie, în stil franțuzesc de Provence, cu un singur nivel, ferestre cu oberliht și o intrare boltită. Numele era imprimat cu litere din bronz, în stil *art deco*, deasupra cutiei poștale. În față fusese amenajată o parcare împrejmuită, cu intrarea iluminată de proiectoare fixate pe acoperiș. Acolo erau parcate trei mașini. Danny își concentră privirea și notă cele trei numere de înmatriculare – toate din California: DB 6841, GX 1167, QS 3334.

Se făcu întuneric beznă. Danny rămase cu ochii pironiți pe intrare. La 5.33 un bărbat alb de vreo douăzeci și cinci de ani ieși, se urcă în Fordul coupé GX 1167 și plecă. Danny notă semnalmentele mașinii și pe cele ale bărbatului, apoi își continuă supravegherea. La 5.47 în fața casei opri un La Salle alb, de dinainte de război, tot cu număr de California: TR 4191. Un tânăr hispanic destul de chipeș, în sacou și pantaloni asortați, coborî din mașină și intră în agenție. Danny notă toate detaliile, apoi văzu cum doi bărbați bruneți, îmbrăcați în costum, se îndreaptă spre parcare și urcă în DB 6841 și QS 3334. Au ieșit și au pornit-o pe Sunset, fiecare în altă direcție. Tânărul hispanic plecă zece minute mai târziu. Danny notă semnalmentele celor doi bărbați – nici unul dintre ei nu semăna cu suspectul.

Timpul trecea greu. Danny rămase pironit locului, îmbibându-se de mirosul fețelor cu care era pansat și simțind că îl apucă iar durerile de mușchi. La 6.14 în parcare trase un Rolls-Royce. Un bărbat în livrea de șofer se dădu jos, sună la ușa agenției, vorbi la interfon,

apoi traversă strada şi dispăru. Înăuntrul casei luminile se stinseră – nu rămase decât o singură fereastră luminată.

Danny se gândi : şoferul lui Gordean a plecat. Probabil că nu mai era aşteptat nici un „client". Văzu un telefon public în colţ, se duse acolo, introduse o fisă şi formă numărul de la Circulaţie rezervat poliţiştilor.

— Da? Cine doreşte aceste informaţii?

Danny rămase cu privirea aţintită asupra încăperii luminate din clădire.

— Detectivul Upshaw de la West Hollywood. Şi aş dori aceste informaţii cât mai rapid.

Operatorul îi spuse :

— Suntem un pic în întârziere cu înregistrarea autovehiculelor, dar...

— Da, dar ăsta e un număr al poliţiei, nu unul pentru public. Sunt detectiv la Omucideri, aşa că am prioritate.

Omul păru intimidat.

— Nu făceam decât să ajutăm la înregi... Îmi cer scuze, domnule detectiv. Spune-mi numele.

Danny spuse :

— Am numerele maşinilor şi descrierea lor. *Tu* trebuie să-mi spui *mie* care sunt numele respective! Patru maşini de California : DB 6841, GX 1167, QS 3334 şi TR 4191. Urgent!

Operatorul spuse :

— Am înţeles, domnule.

Se auzi bâzâitul liniei telefonice. Danny continua să urmărească clădirea agenţiei lui Felix Gordean. Secundele treceau greu. Operatorul de la Circulaţie reveni la celălalt capăt :

— Le-am găsit, dom' detectiv.

Danny îşi sprijini carneţelul de perete.

— Dă-i drumul.

— DB 6841 e pe numele lui Donald Willis Wachtel, cu domiciliul în Santa Monica, Franklin Street, numărul 1638. GX 1167 e al lui Timothy James Costigan din Van Nuys, Saticoy Street, numărul 11692. Pentru QS 3334 îl

avem pe Alan Brian Marks din Venice, 4th Avenue, numărul 209, iar TR 4191 e al lui Augie Luis – scris L-U-I-S – Duarte din Los Angeles, North Vendome, numărul 1890. Asta-i tot.

Nume care nu-i spuneau nimic – cu excepţia lui Duarte, care i se păru vag cunoscut. Danny puse receptorul în furcă exact în momentul când lumina de la fereastră se stinse. Alergă la maşină, se aşeză în faţa volanului şi aşteptă.

Felix Gordean ieşi pe uşă câteva momente mai târziu. Verifică dacă închisese bine uşa, stinse luminile dinspre parcare, apoi urcă în Rolls-Royce. Ieşi cu spatele, făcu un viraj şi o luă spre vest pe Sunset. Danny numără până la cinci, după care o porni pe urmele lui.

Rolls-ul era uşor de urmărit: Gordean conducea cu precauţie şi se menţinea pe banda din mijloc. Danny lăsă o altă maşină în faţa lui, fixându-şi ca reper antena lui Gordean, o vergea lungă de metal cu un steag ornamental la capătul de sus, pe care farurile maşinilor din direcţia opusă îl scoteau în evidenţă ca pe un fanion.

Rulară spre vest, ieşind de pe Strip şi ajungând în Beverly Hills. În Linden maşina din mijloc viră la dreapta şi se îndreptă spre nord. Danny se apropie de Gordean, luminându-i bara de protecţie cu farurile, apoi încetini. Beverly Hills fu înlocuit de Holmby Hills şi apoi de Westwood. Traficul se rări, devenind aproape inexistent. Veni Brentwood, apoi Pacific Palisades – o zonă verde, punctată de case în stil spaniol şi loturi vacante. Sunset Boulevard şerpuia prin întunericul de un verde mlăştinos. Danny observă reflexia farurilor puternice din spatele lui.

Apăsă pe acceleraţie. Farurile se văzură şi mai puternic, apoi dispărură. Se uită în oglindă şi văzu faza mică a farurilor la o distanţă de trei maşini, fără nimeni altcineva între ei. Acceleră până ce botul Chevroletului său ajunse la o aruncătură de băţ de Rolls-ul lui Gordean. Privi din nou în oglinda retrovizoare: maşina din spate era exact în urma lui.

Codiță.

Cineva îl urmărea pe *el*.

Trei mașini rulau conectate.

Danny înghiți în sec, privind loturile vacante înșiruite pe partea dreaptă a străzii și mărginite de o coamă de pământ. Reduse viteza, trase brusc de volan spre dreapta și ară cu burta mașinii coama de pământ presărată cu pietre, zgâriindu-și șasiul Chevroletului. Văzu mașina ce-l urmărea accelerând pe Sunset, cu luminile stinse, și apoi îndepărtându-se. Viră strâns la stânga, trecu în viteza întâi și ieși din nou pe asfalt. Faza lungă, viteza a doua, a treia, accelerația la podea. Văzu un sedan maro, o marcă de după război, care pierdea teren în fața lui. Ajunse exact în spatele celeilalte mașini, care avea numărul mânjit cu noroi. Probabil că șoferul ei era aproape orbit de farurile lui Danny.

Tocmai atunci mașina maro viră la dreapta și urcă pe o stradă paralelă. Danny schimbă viteza, apăsă pe frână și opri în fața șuvoiului de mașini ce curgeau din sens opus. Farurile veneau direct spre el. Porni din nou, acceleră, trecu în viteză peste bordură și o luă în susul acelei străzi în timp ce claxoanele urlau în urma lui pe Sunset.

Bungalow-urile se înșirau pe ambele părți ale străzii. Un indicator anunța că se află pe „La Paloma Drive, numărul 1900 Nord". Danny acceleră. Strada deveni tot mai abruptă. Nici o altă mașină pe șosea. Luminile de la bungalow-uri îl ajutau să se orienteze. La Paloma Drive deveni o culme, iar apoi în față îi apăru un platou – și exact acolo, chiar în drum, era și mașina maro, cu portiera șoferului deschisă.

Danny opri în spatele ei, aprinse faza lungă și puse mâna pe pistol. Ieși din mașină și se apropie, cu brațul înarmat întins în față. Privi scaunul șoferului și nu văzu decât tapițeria frumoasă de diftină. Făcu un pas în spate și identifică un Pontiac Super Chief din 1948, abandonat pe o stradă doar pe jumătate construită, înconjurată de coline complet întunecate.

Inima îi bubuia. Avea gâtul uscat. Picioarele îi erau de cârpă, iar mâna cu pistolul îi tremura. Ascultă atent, dar nu auzi nimic – doar pe sine. Examină strada, căutând posibile căi de scăpare, şi văzu cam o duzină de intrări în curţile din spate ale caselor şi un fundal cu munţii Santa Monica.

Danny îşi zise *Gândeşte-te la procedură şi ia-o încet. Eşti ofiţer superior la Omucideri şi partener interagenţii.* Cuvântul „superior" îl linişti. Vârî pistolul la brâu, îngenunche şi examină scaunul din faţă.

Nimic pe huse. Talonul de înregistrare era lipit de trunchiul volanului, exact acolo unde trebuia să fie. Danny desprinse fâşia de plastic fără să atingă suprafeţele netede, îl ţinu în faţa farurilor şi citi: „Wardell John Hascomb, Los Angeles, South Iola, numărul 9816 ¼. Număr de înregistrare: Cal. 416893-H. Numărul de înmatriculare: Cal. JQ 1338".

South Central L.A. Ghetoul negrilor. Zona de unde ucigaşul furase maşina cu care-l transportase pe Marty Goines.

EL!

Danny se simţi iarăşi cuprins de frisoane. Urcă în maşină şi se întoarse pe Sunset, mergând spre vest până când zări o benzinărie cu un telefon public. Cu mâini tremurânde, vârî o fisă în aparat şi formă numărul de la Circulaţie.

— Da? Cine sunteţi?

— D... detectivul Upshaw de la secţia West Hollywood.

— Cel care m-a sunat cam cu o oră mai devreme?

— Da, fir-ar să fie! Verifică pe lista cu maşini furate dacă există un Pontiac Super Chief sedan din 1948, cu numărul Cal. JQ 1338. Dacă e furată, vreau adresa de unde a fost furată.

— S-a făcut.

Linişte. Danny rămase în cabina telefonică, simţind ba că frige, ba că îngheaţă. Îşi scoase carnetul şi pixul, gata să noteze ceea ce îi va comunica operatorul. Văzu

atunci numele „Augie Luis Duarte" şi îşi dădu seama de ce i se păruse cunoscut: exista un Juan Duarte în raportul despre AUFT pe care îl studiase. Dar asta nu însemna nimic, căci Duarte era un nume mexican banal, ca şi Hernandez sau Garcia.

Operatorul reveni:

— E furată. A dispărut azi după-amiază de pe South Normandie, numărul 9945. Proprietarul e Wardell J. Hascomb, bărbat negru, cu domiciliul pe South Normandie, numărul 9816, şi...

— Asta am aflat deja.

— Ştii ceva, domnule detectiv? Partenerul dumitale a fost mult mai drăguţ.

— *Poftim?*

Operatorul părea exasperat, de parcă ar fi discutat cu un cretin.

— Detectivul Jones, de la aceeaşi secţie. A sunat să verifice încă o dată cele patru nume pe care ţi le-am dat. Zicea că ţi-ai pierdut însemnările.

Acum în cabină era frig ca la Pol. Nu exista un astfel de detectiv. Cineva – probabili că EL – îl văzuse supraveghind biroul agenţiei lui Gordean şi fusese îndeajuns de aproape ca să audă conversaţia lui cu funcţionarul de la Circulaţie şi ca să tragă concluzia potrivită: că era interesat de proprietarii vehiculelor. Danny tremura de frig. Zise:

— Descrie-i vocea.

— A partenerului? Mult prea educată pentru un poliţist de la comitat. Vreau să...

Danny trânti receptorul în furcă, apoi îşi folosi ultima fisă, formând numărul direct de la secţia Hollywood. O voce răspunse:

— Brigada Detectivi de la Hollywood.

Danny spuse:

— Cu sergentul Shortell. Spune-i că-i urgent.

— OK.

Se auzi un clic slab, apoi poliţistul cel versat căscând.

— Da? Cine-i acolo?

— Upshaw. Jack, ucigaşul m-a urmărit într-o maşină furată!

— Ce mama...

— Stai, ascultă! L-am urmărit şi eu, iar el s-a speriat şi a abandonat maşina. Notează: un Pontiac Super maro, model '48, pe La Paloma Drive din Sunset, în Palisades, pe un platou de pe culme. Adu un om să ia amprente, iar tu cercetează zona. A fugit pe jos, iar în jur sunt numai dealuri, aşa că-s destul de sigur că a dispărut, dar tu cercetează oricum. Dar rapid... Eu nu voi fi acolo ca să stau de pază.

— Sfinte Sisoe!

— Poţi s-o mai zici o dată. Pe urmă verifică dosarele a patru bărbaţi: Donald Wachtel din Santa Monica, Franklin, 1638, Timothy Costigan din Van Nuys, Saticoy, 11692, Alan Marks din Venice, 4th Avenue, 209, şi Augie Duarte din L.A., Vendome, 1890. Ai notat?

Shortell spuse:

— S-a făcut.

Danny închise telefonul şi porni în căutarea LUI. Se întoarse în La Paloma şi îşi găsi maşina exact aşa cum o lăsase. Scoase lanterna pe geam şi cercetă bungalow-urile, aleile, curţile şi grădinile. Oameni normali, soţi şi soţii ducând gunoiul, câini, pisici şi un coiot speriat, transfigurat de sclipirea din ochii lui. Nici urmă de bărbatul între două vârste, cu păr grizonat, care dispăruse foarte calm de la locul unde abandonase maşina furată. Danny se întoarse pe Sunset, conducând încet de-a lungul litoralului şi urmărind ambele părţi ale străzii. Când ajunse pe autostrada Pacific Coast, se scotoci adânc în memorie, ca să găsească adresa lui Felix Gordean. Găsi Pacific Coast, numărul 16822, şi se îndreptă într-acolo.

Era o casă albă, din lemn, în stil colonial, plasată pe trotuarul dinspre plajă şi construită pe piloni înfipţi în nisip. Lângă cutia poştală scria „Felix Gordean, esq." cu litere *art deco*. Danny parcă direct în faţă şi sună. Aceleaşi

triluri ca la Marmont. Îi deschise un băiat drăguţ, îmbrăcat într-un chimonou. Danny se legitimă.

— De la LASD. Vreau să vorbesc cu Felix Gordean.

Băiatul se întinse în cadrul uşii.

— Felix e indisponibil acum.

Danny îl studie cu atenţie, simţind o undă de greaţă la vederea părului său blond, ce-şi avea originea într-o sticlă de peroxid. Camera de zi din spatele băiatului era ultramodernă, cu un întreg perete acoperit cu o oglindă – ca în camerele de interogatoriu ale poliţiei. Părerea lui Vandrich despre Gordean: îi plăcea să vadă bărbaţi cuplându-se cu alţi bărbaţi. Danny zise:

— Spune-i că aici e detectivul Upshaw.

— E-n regulă, Christopher. O să vorbesc cu acest domn poliţist.

Băiatul cel drăguţ tresări la auzul vocii lui Gordean. Danny intră şi îl văzu pe stăpânul casei într-un halat elegant de mătase, uitându-se prin geamul unidirecţional, cu oglindă. Continua să se holbeze într-acolo, aşa că Danny zise:

— Ai de gând să te uiţi la mine?

Gordean pivotă încet.

— Bună, detectiv. Ai uitat ceva aici seara trecută?

Christopher veni şi se aşeză lângă Gordean, aruncând o privire în oglindă şi scoţând un chicotit. Danny zise:

— Patru nume pe care trebuie să le verific. Donald Wachtel, Alan Marks, Augie Duarte şi Timothy Costigan.

Gordean zise:

— Aceşti bărbaţi sunt clienţi şi prieteni de-ai mei şi au fost toţi patru în biroul meu azi după-amiază. M-ai spionat?

Danny se apropie de cei doi în aşa fel încât să nu ajungă să se uite la oglindă.

— Fii mai exact. Cine sunt?

Gordean dădu din umeri şi îşi puse mâinile pe coapse.

— După cum am zis, clienţi şi prieteni.

— După cum am zis, fii mai exact.

— Foarte bine. Don Wachtel şi Al Marks sunt actori de radio, Tim Costigan era solist de muzică uşoară în marile formaţii, iar Augie Duarte e un actor în devenire, căruia i-am găsit un rol într-o reclamă. De fapt cred că l-ai văzut la televizor. I-am făcut rost de un rol de culegător într-un spot pentru Asociaţia Cultivatorilor de Citrice din California.

Băiat Drăguţ se îmbrăţişa singur, hipnotizat de oglindă. Danny mirosi teamă la Gordean.

— Îţi aminteşti cum ţi l-am descris pe suspect seara trecută? Înalt, cărunt, în jur de patruzeci şi cinci de ani?

— Da. Şi?

— Şi n-ai văzut cumva, accidental, pe cineva asemănător dând târcoale biroului tău?

Gordean îi răspunse cu un chip imobil. Christopher îşi întoarse privirea de la oglindă, cu gura căscată. O scurtă strângere de mână din partea peştelui lui Băiat Drăguţ. Faţa încremenită a puştiului. Danny zâmbi.

— Asta e. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

În camera de zi îşi făcură apariţia doi bărbaţi. Purtau chiloţei roşii de mătase. Unul din ei îşi scoase masca din ţechini aurii. Amândoi erau tineri şi foarte musculoşi, cu picioarele epilate şi trunchiuri piramidale, unse cu un soi de ulei. Îi remarcară pe cei trei, iar cel mai înalt îi aruncă un sărut lui Danny. Partenerul lui se strâmbă, îşi vârî degetele în chiloţeii celuilalt şi îl trase înapoi pe hol, unde dispărură amândoi. Se auziră chicoteli. Lui Danny îi veni să vomite şi se îndreptă spre uşă.

Gordean îi aruncă din spate:

— Nici o întrebare suplimentară, domnule detectiv?

Danny se întoarse.

— Nu.

— Nu eşti de părere că totul e exact inversul vieţii tale? Sunt sigur că ai o familie frumoasă. O soţie sau o prietenă. O familie frumoasă, care ar considera că aşa ceva e şocant. N-ai vrea să-mi povesteşti despre toate astea la un pahar de coniac Napoleon, care îţi place atât de mult?

Preţ de o fracţiune de secundă lui Danny i se făcu frică. Gordean şi Băiat Drăguţ deveniră nişte siluete de carton, nişte răufăcători în care trebuia să-şi descarce pistolul. Ieşi numaidecât pe uşă, trântind-o. Vomită în stradă, găsi un furtun în faţa casei de alături, bău nişte apă şi îşi clăti faţa. Apoi, calmat, se sui în Chevy-ul lui şi îl parcă pe partea cealaltă a şoselei, aşteptând cu farurile stinse.

Băiat Drăguţ ieşi din casă după douăzeci de minute şi o porni spre pasarela care ducea la plajă. Danny îl lăsă să ajungă în dreptul treptelor, aşteptă încă cinci secunde, după care alergă într-acolo. Cizmele lui de motociclist bubuiau pe ciment. Băiatul se întoarse şi se opri. Danny încetini şi se apropie de el la pas. Christopher zise:

— Salut. Vrei să te bucuri de privelişte împreună cu...?

Danny îl pocni în abdomen, îşi umplu pumnul cu o mână de păr blond şi începu să-l pălmuiască până când îşi simţi degetele ude de sânge. Luna lumină faţa aceea: nici o lacrimă. Ochii larg deschişi, supuşi. Danny îl lăsă pe băiat să îngenuncheze pe ciment şi îl privi cum se ghemuieşte în chimonou.

— L-ai văzut pe bărbatul acela dând târcoale biroului lui Gordean. De ce n-ai spus nimic?

Christopher îşi şterse sângele de pe nas. Spuse:

— Felix n-a vrut să mă lase să vorbesc despre el.

Nu se văicări, nu îl înfruntă, nu lăsă să-i scape nici urmă de emoţie în voce.

— Faci tot ce îţi spune Felix să faci?

— Da.

— Deci ai văzut un asemenea individ?

Christopher se ridică în picioare şi se aplecă peste balustradă, ţinând capul aplecat.

— Individul avea într-adevăr un păr superb, un păr de vedetă de cinema. Eu lucrez ca funcţionar la agenţie, iar în ultimele zile l-am văzut de mai multe ori în staţia de autobuz de pe Sunset.

Danny îşi îndreptă degetele, frecându-le de mânecile hainei de piele.

— Cine e?

— Nu ştiu.

— L-ai văzut cu vreo maşină?

— Nu.

— Ai văzut pe cineva stând de vorbă cu el?

— Nu.

— Dar i-ai povestit lui Felix despre el?

— D... da.

— Şi cum a reacţionat?

Christopher dădu din umeri.

— Nu ştiu. N-a prea reacţionat.

Danny se aplecă peste balustradă, cu pumnii strânşi.

— Ba a reacţionat, băga-mi-aş, aşa că ai face mai bine să-mi spui!

— Felix nu vrea să spun nimic despre el.

— Numai că mie o să-mi spui, altfel te snopesc.

Băiatul se trase deoparte, inspiră adânc şi începu să vorbească rapid, ca un turnător grăbit să scape.

— La început părea speriat, după care s-a gândit puţin şi mi-a spus că data viitoare, când îl văd, să i-l arăt de la fereastră.

— Şi l-ai mai văzut?

— Nu. Zău că nu l-am mai văzut.

Danny se gândi: şi nici nu-l vei mai vedea, fiindcă acum ştie că am aflat că mă urmăreşte.

— Păstrează Gordean registre pentru serviciile de prezentare pe care le face?

— Nu. Se teme s-o facă.

Danny îl lovi pe băiat în cot.

— Vouă vă place să jucaţi tot felul de jocuri. Eu o să-ţi spun ceva, apoi tu faci legătura cu Gordean, pe care sunt convins că-l cunoşti *foarte* bine. Şi te uiţi la mine, ca să-mi dau seama dacă mă minţi.

Puştiul se întoarse din profil cu faţa spre el. Avea o faţă frumuşică chiar şi aşa, lovită şi rănită. Danny încercă să se uite urât la el. Buzele lui tremurânde îl făcură să îşi îndrepte privirea spre ocean.

— Cunoaşte Gordean cântăreţi de jazz sau tipi care frecventează cluburile de jazz din ghetoul negrilor?

— Nu prea cred. Nu e stilul lui Felix.

— Gândeşte rapid! Băţul *zoot*. Un băţ cu o lamă ascuţită la un capăt. O armă.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Un bărbat care arată ca ăla pe care l-ai văzut în staţia de autobuz. Un bărbat care recurge la serviciile lui Gordean.

— Nu. Nu l-am mai văzut pe omul acela înainte şi nu ştiu nici un...

— Dentişti, tehnicieni dentari, tipi care confecţionează proteze dentare.

— Nu. E prea aiurea pentru Felix. O, Doamne, asta sună atât de straniu!

— Heroină. Tipi care o vând, tipi care o consumă, tipi care pot face rost de ea.

— Nu, nu, *nu*! Felix îi urăşte pe tipii care se folosesc de ace. Crede că sunt vulgari. Putem să ne grăbim, te rog? Nu stau niciodată atât de mult când ies la plimbare, iar Felix ar putea să-şi facă griji.

Danny simţi un imbold să-l pocnească din nou. Se uită fix la apă, imaginându-şi spinări de rechini ce despică valurile.

— *Ţine-ţi gura şi răspunde numai la ce te întreb!* Acum zi despre servicii. Marea plăcere a lui Felix e să-i descopere pe poponari, nu?

— O, Iisuse... da.

— Printre cei pe care i-a făcut să se descopere se număra şi vreunul din cei patru bărbaţi menţionaţi de mine?

— Nu... nu ştiu.

— Poponari în general?

— Donald şi Augie, da. Tim Costigan şi Al Marks sunt doar clienţi.

— Augie şi Don au fost vreodată disponibili pentru astfel de servicii?

— Augie da. Asta e tot ce ştiu.

— Christopher! Ai căzut în apă şi te-ai înecat?!

Danny îşi întoarse privirea. Un val se sparse pe plajă. Felix Gordean stătea în picioare pe veranda din spatele casei – o siluetă minusculă, iluminată de felinare din hârtie. O uşă de sticlă stătea pe jumătate deschisă în spatele lui. Cei doi tipi musculoşi, care abia se distingeau, se îmbrăţişau pe podeaua dinăuntru. Christopher zise:

— Te rog, pot să plec?

Danny se gândi la rechinii din trecutul lui.

— Nu-i spune lui Gordean că am stat de vorbă.

— Şi ce să-i spun despre nasul meu?

— Spune-i că te-a muşcat o scârbă de rechin.

— Christopher! Vii odată?!

* * *

Danny se întoarse pe La Paloma Drive. Un arc de lumină se profila deasupra Pontiacului abandonat. Mike Breuning stătea pe capota unei maşini a LAPD fără însemne şi se uita cum un criminalist de la laborator recolta amprente. Danny opri motorul şi claxonă. Breuning veni spre el şi se aplecă în dreptul geamului.

— Nici o amprentă, cu excepţia celor ale proprietarului. Le-am eliminat cu ajutorul unui set de amprente din dosarul pentru permis de portarmă pe care-l aveam la secţie. Nici unul din cele patru nume pe care le-ai comunicat lui Shortell nu figurează în evidenţa noastră, iar el face chiar acum cercetări în zonă. Ce s-a întâmplat? Jack zicea că i-ai spus că asasinul te-a urmărit.

Danny ieşi din maşină, deranjat că Breuning îl lua peste picior.

— Filam o casă de pe Strip, o agenţie de impresariat condusă de un tip care codoşeşte homosexuali. Am notat nişte plăcuţe de înmatriculare şi am sunat la Circulaţie, iar apoi i-a sunat altcineva, care s-a dat drept poliţist şi a notat şi el numerele. Am fost urmărit de cineva până aici, iar când l-am depistat, tipul s-a făcut

nevăzut. Maşina a fost furată din ghetoul negrilor, exact din zona de unde a fost furată şi maşina cu care a fost transportat Marty Goines. Am un martor ocular care spune că bărbatul ale cărui semnalmente corespund cu cele ale asasinului se învârtea pe undeva prin apropierea biroului codoşului, ceea ce înseamnă că cei patru bărbaţi ar trebui supravegheaţi de poliţie. *Acum!*

Breuning fluieră. Tipul de la laborator strigă:

— Nimic în afară de tipul din setul eliminat!

Danny spuse:

— Tu şi cu Jack continuaţi să discutaţi cu cetăţenii. Ştiu că şansele sunt puţine, dar faceţi-o. După ce terminaţi, verificaţi la firmele de taxiuri dacă au luat pe cineva din Palisades sau din Santa Monica Canyon şi scuturaţi-i pe şoferii de autobuz de pe Sunset. Tipul trebuia să dispară cumva din zonă. Poate că a furat altă maşină, aşa că verificaţi la secţiile West L.A., Samo şi LASD Malibu. Eu trec pe-acasă, apoi plec în Southside, ca să cercetez zona din care a fost furat Pontiacul.

Breuning scoase un carnet.

— Aşa vom face, dar de unde te aştepţi să luăm alţi oameni pentru filarea tipilor ălora? Gene, Jack şi cu mine avem de lucru cât cuprinde, iar Dudley mi-a spus că tu eşti ocupat cu chestia aia comunistă.

Danny se gândi la Mal Considine.

— Facem rost de oameni, nu-ţi bate capul.

Arcul de lumină se stinse, iar porţiunea aceea de drum se cufundă în întuneric. Breuning întrebă:

— Upshaw, ce-i cu numele ăsta, Augie Luis Duarte? Asasinul nu-i mexican şi nici vreuna din victime nu-i, aşa că de ce l-ai luat în calcul?

Danny se decise să-l dea în vileag pe Gordean.

— Are legătură cu o pistă pe care am urmărit-o singur. Peştele e un bărbat pe nume Felix Gordean. Tipul conduce un serviciu de escortă clasa întâi pentru homosexuali. George Wiltsie a lucrat pentru el, asasinul ţinea agenţia lui Gordean sub supraveghere, Duarte era unul din numele

date operatorului de la Circulaţie, iar el e o fostă târfă de-a lui Gordean. Mulţumit?

Breuning fluieră din nou.

— Poate că Dudley ne poate face rost de alţi oameni. Se pricepe la asta.

Danny intră înapoi în maşină. Îl trecu un fior straniu – omul lui Dudley Smith îl supraveghea. Îi spuse:

— Tu şi cu Jack mergeţi la treabă şi dacă aflaţi ceva important, sunaţi-mă acasă.

Întoarse maşina şi coborî pe Paloma spre Sunset, gândindu-se la un sendviş, un pahar de băutură îndoită cu apă şi o verificare în cartierul negrilor. Sunset era de-acum înţesat cu şoferii de seară. Danny viră spre est, alăturându-se unui şuvoi de lumini. Mintea lui se goli şi se relaxă. Kilometrii se topeau. Apoi, când intră pe Strip, intră în panică, exact ca în secunda aceea din casa de pe plajă – de data asta din cauza fragmentelor de imagini de la Omul Cameră.

Cy Vandrich cochetând cu el.

Reacţiile bizare ale lui Breuning când auzise de beţele *zoot* – de parcă una din lame îl tăia pe el.

Niles şi cei doi deţinuţi eliberaţi condiţionat. Faza aia cu „Am şi eu la comitat un prieten bun, care-mi spune că nu eşti nici tu chiar atât de curat cum pretinzi".

„Să te văd acum, labagiu de comitat", apoi tipul de la LAPD plin de sânge la picioarele lui.

Urmărirea. Un fel de inversare de roluri cu hoţul de maşini. Trebuia să fie el, nu putea fi el, nu era logic să fie el şi era logic să fie el.

Gordean comportându-se ca un cititor de gânduri.

Bruscarea unui homosexual jalnic.

Toate secvenţele se dizolvară în dorinţa rece de a bea ceva, care nu-i dădu pace până acasă. Danny deschise uşa şi clipi nervos din cauza luminii aprinse în mod neaşteptat în camera de zi. Văzu o sticlă pe măsuţa de cafea şi avu impresia că păşeşte într-o halucinaţie. Îşi scoase pistolul, dar îşi dădu seama că era un gest de

nebun şi puse arma la loc. Se duse la masă şi văzu un bileţel rezemat de sticlă:

Ted,

Ai fost extraordinar astăzi la demonstraţie. Eu stăteam pe De Longpre şi am văzut întreaga scenă. Apropo, eu i-am zis tipului de la Academie să-ţi spună „labagiu de comitat", sperând că îţi va stârni pofta să-l cafteşti. Talentul tău mi-a întrecut toate aşteptările, iar acum îi datorez poliţistului ăluia mult mai mult decât o sticlă de whiskey: i-ai rupt toate degetele şi i-ai umflat boaşele. Am reuşit să-i obţin o avansare, aşa că pe moment s-a îmblânzit. Alte veşti bune: căpitanul Will Bledsoe a murit azi-dimineaţă în urma unui atac cerebral, iar McPherson, procurorul districtual, m-a avansat la gradul de căpitan, numindu-mă anchetator-şef la Procuratura Districtuală. Mult noroc cu AUFT (l-am văzut pe Kostenz abordându-te). Hai să le venim de hac, iar după povestea cu marele juriu te voi recomanda pentru un post pe funcţie de sergent la LASD şi voi începe să trag sfori ca să fii primit la noi. Am nevoie de un ofiţer operativ bun, iar tresele de locotenent care vin odată cu funcţia asta te vor face cel mai tânăr ofiţer din istoria LAPD şi LASD. Aşteaptă-mă mâine la miezul nopţii la Pacific Dining Car. Vom sărbători şi mă vei informa în detaliu.

Al tău,

Mal.

Danny începu să suspine, dar suspinele nu i se transformară în lacrimi. Continuă să suspine şi să geamă, uitând cu totul de băutură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Anchetator-şef la Procuratura Districtuală.

Două trese de argint, trei mii jumate în plus pe an, prestigiu în bătălia pentru custodia băiatului. Comanda a douăzeci şi patru de detectivi selecţionaţi de la alte agenţii de poliţie pe baza inteligenţei lor şi a abilităţii de a obţine probe care să fie admise în tribunal. Un cuvânt greu de spus în procesul de decizie: putea hotărî când să ceară o punere sub acuzare pentru infracţiuni grave de natură penală şi când să n-o facă. Şansa unei viitoare avansări la rangul de şef al Biroului Detectivi din LAPD, apoi de comandant absolut. Putere – inclusiv un grad mai mare decât cel al lui Dudley Smith şi *noblesse oblige* în crearea unei atmosfere tolerabile în raportul agasant cu Buzz Meeks.

Mal intră în biroul din Los Angeles al SIN – Serviciului de Imigraţie şi Naturalizări al Statelor Unite[1]. Ellis Loew îl sunase cu puţin timp în urmă. El şi Meeks trebuiau să se întâlnească la SIN („Încercaţi să îngropaţi securea războiului dintre voi"), ca să verifice apoi dosarele unor simpatizanţi ai AUFT născuţi în afara Statelor Unite, pentru a depista eventuale pretexte în vederea expulzării lor. Loew îşi formulase cererea ca pe un ordin. Căpitan sau nu, n-avea de ales. Procurorul îi mai ceruse şi un raport amănunţit despre interogatoriile din afara AUFT

1. Cunoscut şi sub iniţialele INS – de la *Immigration and Naturalization Service* (n.r.).

şi o prezentare a situaţiei la zi, cu care întârziase, fiindcă supravegherea evoluţiei lui Upshaw îl costase o după-amiază, căci el fusese coordonatorul operaţiunii, în timp ce Dudley plecase să-i scuture pe Roşii turnaţi de Lenny Rolff.

Mal se instală într-o încăpere din arhivă pe care supraveghetorul-şef o aranjase pentru ei. Îşi verifică ceasul şi observă că venise mai devreme. Meeks trebuia să sosească abia la 9. Mal avea patruzeci de minute de muncă la dispoziţie înainte să apară şi grăsanul. Pe o masă lungă de metal fuseseră stivuite vrafuri de dosare. Mal le împinse la un capăt al mesei, se aşeză şi începu să scrie.

Raport – 10.01.1950
Lui: Ellis Loew
De la: Mal Considine

Ellis,

Primul meu raport ca anchetator-şef al Procuraturii Districtuale. Dacă n-ar fi confidenţial, l-ai fi putut pune în ramă.

În primul rând Upshaw a reuşit ieri să se infiltreze. N-am apucat să-ţi spun la telefon, dar a fost formidabil. L-am urmărit şi am văzut un membru AUFT racolându-l. I-am lăsat lui Upshaw un bilet în care îi spuneam să ne vedem diseară la Dining Car, ca să dea raportul, şi sunt sigur că până la ora aceea va intra în legătură cu Claire De Haven. Te sun mâine să-ţi dau un raport verbal în privinţa realizărilor lui.

Acum două zile Dudley şi cu mine i-am vizitat pe Nathan Eisler şi Leonard Rolff, scenarişti care n-au fost citaţi să compară în faţa CCAA. Amândoi au confirmat că membrii AUFT Minear şi Loftis plănuiau să introducă în filme sugestii subversive comuniste şi amândoi au acceptat să depună mărturie în sprijinul acuzării. Eisler a pus la dispoziţia noastră un jurnal care confirmă o dată în plus promiscuitatea lui Claire De Haven – veşti bune pentru Upshaw. Eisler susţine că De Haven a recrutat unii membri AUFT prin mijloace sexuale – e bine de reţinut pentru proces dacă va avea cumva curaj

să încerce să depună mărturie. Rolff ne-a informat despre 4 indivizi de stânga, nemembri AUFT. Dudley a intervievat 2 dintre ei astăzi şi mi-a telefonat azi-noapte ca să-mi comunice rezultatele: au acceptat să apară ca martori ai acuzării, confirmând datele, locurile şi orele când Ziffkin, De Haven, Loftis, Minear şi cei 3 mexicani au făcut declaraţii războinice, prin care susţineau o răsturnare a regimului S.U.A. de către P.C. American, şi oferindu-ne informaţii despre alţi 19 colegi. Lucrez la elaborarea unui chestionar detaliat, ce urmează să le fie înaintat tuturor acestor martori ai acuzării, pentru a consemna fapte pe care să le poţi folosi în prezentarea ta, şi aş vrea ca livrarea şi predarea acestor documente să fie coordonată de ofiţeri de la municipalitate. Motivul implicit este acela că Dudley e o prezenţă mult prea înfricoşătoare – mai devreme sau mai târziu tactica lui de intimidare va avea efect contrar. Reuşita marelui juriu depinde de menţinerea secretului faţă de AUFT. Până acum i-am ameţit, aşa că haideţi să-l ţinem pe Dudley din scurt. Dacă vreunul din martorii noştri va ceda şi ne va da în gât la şefii sindicatului, ne-am ars.

Iată câteva idei răzleţe:

1. Această anchetă devine o avalanşă, iar în curând va declanşa o avalanşă de documente. Fă în aşa fel încât funcţionarii să le îndosarieze la tine acasă. Eu voi trimite rapoarte, chestionare şi rezumate ale interogatoriilor concepute pe baza detaliilor din jurnalul lui Eisler. Dudley, Meeks şi Upshaw vor contribui cu propriile lor rapoarte. Vreau ca informaţiile să fie verificate reciproc, de dragul clarităţii.
2. Erai îngrijorat de secretul ce învăluie acţiunea lui Upshaw. Nu fi. Am verificat şi răs-verificat. „Ted Krugman" nu e cunoscut în mod direct de nici unul din membrii AUFT. În cel mai bun caz se ştie de el din auzite, dar *se ştie*. Upshaw e un poliţist *foarte* inteligent, ştie să se descurce şi am bănuiala că îi place de minune să joace acest rol.
3. Unde e dr. Lesnick? Trebuie să discut cu el, să-l consult în privinţa aspectelor psihologice ale întrebărilor din anchetă şi să-i cer părerea despre anumite părţi

din jurnalul lui Eisler. O altă problemă : toate dosarele lui se sfârşesc în vara lui '49. De ce? În dosarul lui Loftis există un hiatus – anii '42-'44, o perioadă esenţială, în care individul îşi declara cu sălbăticie afinităţile comuniste şi prezenta poliţiştii pe ecran ca pe nişte personaje malefice, pentru a „submina sistemul american de jurisprudenţă". Sper că n-a murit – în urmă cu zece zile părea aproape mort. Nu vrei să-l pui pe sgt. Bowman să-l găsească şi să mă sune?

4. După ce strângem toate probele şi le coroborăm, va trebui să stăm ceva timp şi să hotărâm pe care dintre amicii noştri îi vom chema în boxa martorilor. Unii vor fi afectaţi sau furioşi, mulţumită lui Dudley şi ameninţărilor lui. Cum spuneam şi mai devreme, metodele lui vor avea un efect contrar. Când vom fi mulţumiţi de numărul de martori pe care îi vom avea, vreau să preiau iniţiativa interogatoriilor, singur şi cu mănuşi – doar pentru siguranţa anchetei şi nu din vreun alt motiv.
5. Dudley are un fix cu Sleepy Lagoon şi continuă să pomenească de caz la fiecare interogatoriu. E clar că toţi pârâţii sunt nevinovaţi, aşa că sunt de părere că în timpul procesului ar trebui să eliminăm orice referinţă la CASL – asta dacă nu cumva am ajunge astfel la o mărturie viabilă. Cazul respectiv a făcut ca stânga din L.A. să câştige în imagine şi nu ne putem permite să facem nişte martiri din acei (mulţi) membri AUFT care au avut legătură şi cu CASL. Acum sunt mai mare în grad ca Dudley şi am de gând să-l temperez în privinţa asta şi să-l fac s-o lase mai moale cu martorii în general. În lumina celor scrise mai sus şi în conformitate cu noul meu grad, te rog să mă ridici la rangul de ofiţer coordonator al acestei anchete.

Al tău,

Căpitan M.E. Considine,
Anchetator-şef al Procuraturii Districtuale.

Scriind noua lui funcţie, pe Mal îl trecu un fior. Se gândi să-şi cumpere un stilou elegant, ca să marcheze

momentul. Apoi se concentră asupra stivei de dosare, auzi „Gândeşte rapid!" şi văzu un obiect ce zbura spre el, cu Buzz Meeks pe post de aruncător. Îl prinse din reflex – o cutie de bijutier îmbrăcată în catifea. Meeks zise:

— O ofertă de pace, şefu'! Să fiu al naibii dacă pot să-mi petrec ziua cu un tip care putea să pună pe cineva să mă împuşte fără să-l pup un pic în fund.

Mal deschise cutia şi văzu o pereche de trese sclipitoare, de argint. Se uită la Meeks. Grăsanul spuse iar:

— Nu am pretenţia la o strângere de mână sau la un „Mersi, amice!", dar în mod sigur mi-ar plăcea să ştiu dacă tu ai lansat torpilele alea spre mine.

Ceva din comportamentul lui Meeks nu era în regulă: obişnuitul lui şarm slinos era mult atenuat şi ar fi trebuit să ştie că, indiferent ce s-a întâmplat în '46, n-avea nici o legătură cu ce făceau ei acum. Mal închise cutia şi i-o aruncă înapoi.

— Mersi, dar nu, mersi.

Meeks prinse cadoul în mână.

— E ultima mea încercare de a mă purta cuviincios, şefu'. Când m-am dat la Laura, nu ştiam că e soţie de poliţist.

Mal îşi netezi piepţii vestonului. Meeks îl făcea întotdeauna să aibă senzaţia că ar avea nevoie de un călcat cu aburi.

— Ocupă-te de dosarele din colţul ăla. Ştii ce vrea Ellis.

Meeks dădu din umeri şi se supuse. Un profesionist. Mal se concentră asupra primului dosar, citi o lungă prezentare a celor de la Imigraţie, îşi dădu seama că era vorba de un cetăţean de calitate, cu convingeri politice fluctuante, determinate de marea inflaţie europeană, aşa că puse dosarul deoparte. Dosarele doi şi trei prezentau acelaşi tip de indivizi. Mal continua să-i arunce câte o privire lui Meeks, care studia diverse însemnări, întrebându-se ce voia nebunul. Patru, cinci, şase, şapte, opt – toţi refugiaţi, toţi fugind de Hitler, genul de otravă care îi făcea

pe oameni să aibă impresia că devierile spre stânga radicală sunt justificate. Meeks îi surprinse privirea şi îi făcu cu ochiul. Mal îşi dădu seama că insul era încântat sau amuzat de ceva. Nouă, zece, nimic interesant. Apoi se auzi o bătaie grăbită în uşă.

— Cioc, cioc, cioc. Cine-i acolo? Dudley Smith, aşa că păzea, bolşevici!

Mal se ridică în picioare. Dudley veni la el şi îi administră o serie de palme zdravene pe spate.

— Cu şase ani mai mic ca mine şi iată-te căpitan! Mare chestie! Flăcău, primeşte felicitările mele cele mai sincere!

Mal se imagină punându-l la punct pe irlandez, făcându-l să înghită ordine şi să se supună.

— Felicitări acceptate, locotenente.

— Şi eşti al dracului de rece, ca să te asortezi cu noul tău grad. Nu-i aşa, Turner?

Meeks se legănă în scaun.

— Dudley, nu pot să-l fac pe flăcăul ăsta să spună prea multe.

Dudley râse.

— Înţeleg că între voi există o supărare mai veche. Nu ştiu de unde se trage, dar *cherchez la femme* pare un pariu valabil. Malcolm, cât timp sunt aici, dă-mi voie să te întreb ceva despre prietenul nostru Upshaw. Îşi bagă cumva nasul în ancheta noastră şi dincolo de rolul lui de diversionist? Ceilalţi poliţişti din cazul homo îl antipatizează şi par să creadă că e cam băgăreţ.

„Cât timp sunt aici" se auzi ca un ecou, iar *„cherchez la femme"* ca un tunet. Mal ştia că Dudley era informat despre duşmănia dintre el şi Meeks.

— Eşti la fel de subtil ca un mărfar, locotenente. Şi care e povestea cu tine şi Upshaw?

Dudley hohoti. Meeks spuse:

— Mike Breuning mi l-a turnat şi el pe puşti. M-a sunat azi-noapte târziu şi mi-a transmis o listă de patru persoane, patru inşi pe care Upshaw vrea să-i urmărească.

M-a întrebat dacă erau implicaţi în cazul homo sau în povestea cu marele juriu. I-am spus că nu ştiu, că nu l-am întâlnit niciodată pe puşti şi tot ce ştiu despre el e la a treia mână.

Mal îşi drese glasul, deranjat că era dus cu vorba.

— Cum adică la a treia mână, Meeks?

Grăsanul zâmbi.

— Îl cercetam într-o chestie pe Reynolds Loftis şi am ciupit o informaţie de la Moravurile din Samo. Loftis a fost săltat în '44 dintr-un bar de poponari împreună cu un amic, un avocat pe nume Charles Hartshorn, mare sculă la municipalitate. L-am strâns puţin cu uşa pe Hartshorn, iar el a crezut că-s detectiv la Omucideri, pentru că îl cunoscuse pe unul din poponarii morţi din cazul lui Upshaw. Eu ştiam că tipul nu are cum să fie asasinul. L-am strâns şi mai tare cu uşa şi l-am făcut să cânte, promiţându-i că poliţia comitatului o să-l lase în pace.

Mal îşi aminti de raportul lui Meeks pentru Ellis Loew: prima lor confirmare din exterior a homosexualităţii lui Loftis.

— Eşti sigur că Hartshorn nu era esenţial pentru cazul lui Upshaw?

— Şefu', singura infracţiune pe care a făcut-o tipul ăla e că-i un homo cu bani şi familie.

Dudley râse.

— Ceea ce e preferabil unui homo fără bani şi fără familie. Tu eşti un familist, Malcolm. Nu crezi că-i adevărat?

Lui Mal îi sări muştarul.

— Dudley, ce pizda mă-sii vrei? Eu conduc ancheta asta, iar Upshaw lucrează pentru mine, aşa că spune-mi de ce eşti atât de interesat de cazul lui?

Dudley Smith execută un număr tipic de vodevil: un tânăr luat în tărbacă ce se apropie cu paşi târşiţi, cu mâinile încovoiate ca nişte lăbuţe, cu umerii căzuţi şi buza de jos bosumflată.

— Flăcău, mă jignești. Nu voiam decât să sărbătorim reușita ta și să-ți dau de știre că Upshaw i-a înfuriat pe camarazii lui de la poliție, bărbați care nu sunt obișnuiți să primească ordine de la niște diletanți de douăzeci și șapte de ani.

— Vrei să spui furia unuia din solda lui Dragna, care-i urăște pe cei de la comitat și e protejatul tău.

— Da, ar fi și asta o interpretare.

— Flăcău, Upshaw e protejatul *meu* ! Iar acum eu sunt căpitan, iar tu locotenent. Nu uita ce înseamnă asta. Acum te rog să pleci. Lasă-ne să lucrăm.

Dudley salută scurt și ieși. Mal observă că mâinile nu-i tremurau, iar voce nu-i șovăia. Meeks începu să aplaude. Mal zâmbi, își aminti în fața cui zâmbea și se opri.

— Meeks, *tu* ce vrei?

Meeks se legănă în scaun.

— O friptură la Dining Car și, poate, o vacanță la Arrowhead.

— Și?

— Și nu mă dau în vânt după misiunea asta, nu-mi place nici ideea că o să mă hăituiești cu privirea până la sfârșit și mi-a plăcut că l-ai înfruntat pe Dudley Smith.

Mal surâse.

— Zi-i mai departe.

— Te temeai de el, dar l-ai pus la punct. Mi-a plăcut.

— Sunt mai mare în grad. Acum o săptămână aș fi tăcut.

Meeks căscă, de parcă toată povestea începea să-l plictisească.

— Amice, să-ți fie teamă de Dudley Smith înseamnă două lucruri : că ești deștept și sănătos la cap. Și eu am fost odinioară mai mare în grad ca el și-am lăsat-o moartă, pentru că e un tip dat dracului, care nu uită niciodată. Așa că felicitări, căpitane Considine, dar tot mai vreau friptura aia la masa de prânz.

Mal se gândi la cele două trese de argint.

— Meeks, tu nu eşti genul care să ofere compensaţii.

Buzz se ridică în picioare.

— Cum ziceam, nu mă dau în vânt după misiunea asta, dar am nevoie de bani. Aşa că hai să zicem că m-a făcut să mă gândesc la bucuriile vieţii.

— Nici eu nu mă dau în vânt după misiunea de-acum, dar am nevoie de ea.

Meeks spuse:

— Îmi pare rău de povestea cu Laura.

Mal încercă să şi-o amintească pe fosta lui soţie goală puşcă, dar nu reuşi.

— N-am pus pe nimeni să te împuşte. Am auzit că au fost oamenii lui Dragna.

Meeks îi aruncă lui Mal cutiuţa de catifea.

— Ia-o cât timp mă simt generos. Tocmai i-am cumpărat iubitei mele pulovere de vreo două sutare.

Mal vârî cutiuţa în buzunar şi întinse mâna. Meeks i-o strânse, mai să i-o rupă.

— Prânz, şefule?

— Sigur, sergent.

Luară ascensorul până la parter şi ieşiră în stradă. Doi poliţişti de la Circulaţie stăteau rezemaţi de maşină şi sorbeau din ceştile de cafea. Mal interceptă câteva cuvinte din conversaţia lor – „Mickey Cohen, bombă, grav".

Meeks se legitimă în faţa celor doi pe un ton dur:

— Procuratura. Ce-aţi zis mai înainte de Cohen?

Poliţistul mai tânăr, tipul de tinerel începător şi imberb, zise:

— Domnule, tocmai am auzit la radio. La casa lui Mickey Cohen a fost pusă o bombă. Se pare că e grav de tot.

Meeks începu să alerge. Mal o porni în urma lui, sărind într-un Caddy verde – o singură privire la faţa grăsanului îl convinse că „de ce" constituia o întrebare inutilă. Meeks făcu un viraj brusc, scrâşnind din pneuri, trecu prin complexul Administraţiei Veteranilor şi ieşi

pe San Vicente. Mal se gândi la casa lui Mickey Cohen de pe Moreno. Meeks ţinea piciorul apăsat din greu pe acceleraţie, depăşind în zigzag maşini şi trecători şi murmurând „Futu-i, futu-i, futu-i!" Când ajunse pe Moreno, vră la dreapta. Mal văzu maşinile pompierilor, maşinile de poliţie şi vălătucul de fum deasupra străzii. Meeks trase chiar în dreptul barierei şi se dădu jos din maşină. Mal se înălţă pe vârfurile picioarelor şi văzu o casă frumoasă, în stil spaniol, învăluită de flăcări. Mafiotul numărul unu din L.A. era pe gazon, teafăr şi nevătămat, şi ţipa la un ofiţer în uniformă. Curioşii blocaseră strada, trotuarul şi peluzele învecinate. Mal se uită după Meeks, dar nu-l văzu nicăieri. Se întoarse şi se ciupi: iată-l pe tovarăşul lui din ancheta pentru marele juriu, cel mai corupt poliţist din istoria oraşului, pornit în mod evident să se sinucidă.

Buzz stătea exact la marginea hărmălaiei şi acoperea cu sărutări o blondă superbă. Mal o recunoscu din ziarele de scandal: era Audrey Anders, Va Va Voom Girl, femeia lui Mickey Cohen. Buzz şi Audrey se sărutau. Mal se uită la ei de la distanţă, apoi se întoarse şi cercetă zona de pe lângă cei doi porumbei, ca să vadă dacă prin apropiere nu stă vreo gorilă de-a lui Cohen care să-şi informeze şeful. Mulţimea era masată dincolo de bariera pusă de poliţie şi urmărea atentă tirada lui Mickey. Mal continuă totuşi să studieze zona. Simţi o bătaie zdravănă pe umăr: Buzz Meeks era lângă el şi-şi ştergea rujul de pe faţă.

— Şefu', sunt la dispoziţia ta. Acum putem merge să halim friptura aia?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

— ...iar Norm zice că ştii să te baţi. El e nebun după meciuri de box, aşa că trebuie să fie adevărat. Acum se pune întrebarea dacă ştii să lupţi şi altfel. Şi pentru noi.

Danny privi peste masă la Claire De Haven şi Norman Kostenz. Trecuseră cinci minute de când era audiat. Până acum femeia se arătase extrem de rece şi oficială, temperându-l pe Norm cu mici gesturi care îi suprimau pornirile de entuziasm debordant legate de evenimentele de la pichetul demonstranţilor. O femeie atrăgătoare, care simţea nevoia să atingă mereu lucrurile din jur: ţigările, bricheta şi pe Kostenz când turuia prea mult sau spunea ceva ce-i plăcea ei. După cinci minute Danny înţelese că secretul unei astfel de misiuni consta în actorie, iar o mare parte din artă presupunea să incluzi în joc ceea ce te frământa cu adevărat în momentul respectiv. După acel ciudat acces de plâns, rămăsese treaz toată noaptea şi colindase prin tot ghetoul negrilor. Nu descoperise nimic în legătură cu Pontiacul furat, dar simţea că EL îl supraveghea. Cercetarea zonei La Paloma nu dăduse nici un rezultat – ca, de altfel, nici verificarea liniei de autobuz sau a companiilor de taximetrie –, iar Mike Breuning îl sunase ca să-i spună că se chinuie să-i facă rost de patru poliţişti care să-i fileze pe indivizii de pe lista lui de supraveghere. Se simţea obosit şi iritat şi ştia că asta se vede. Era obsedat de cazul *lui*, nu de rahatul ăsta comunist, iar dacă De Haven insista să-i verifice trecutul, avea de gând să se dea lovit şi să facă

apel la artileria grea: renașterea convingerilor politice și câteva întrebări despre ce îi putea oferi AUFT.

— Domnișoară De Haven...

— Claire.

— Claire, vreau să ajut. Vreau să mă pun din nou în mișcare. Am ruginit în toate cele, în afara pumnilor. În plus, îmi trebuie cât mai repede o slujbă, dar vreau și să fiu de ajutor.

Claire De Haven își aprinse o țigară și, făcând un semn cu bricheta din mână unei chelnerițe care se învârtea pe lângă ei, o îndepărtă de-acolo.

— Cred că deocamdată ar trebui să adopți o filozofie a non-violenței. Am nevoie de cineva care să mă însoțească atunci când merg să-i curtez pe contribuabili. Cred că poți să ajuți la colectarea ajutoarelor pentru văduvele de la CCAA.

Danny văzu în „văduvele de la CCAA" o aluzie personală și se încruntă, rănit brusc de amintirea Donnei Cantrell – iubirea lui fierbinte, înecată în râul Hudson. Claire spuse:

— E vreo problemă, Ted?

Norm Kostenz atinse brațul femeii, ca și cum ar fi vrut să-i spună „Chestii de bărbați". Danny se strâmbă, căci durerile lui musculare se întețiseră cu adevărat.

— Nu, doar că mi-ai amintit de o persoană pe care o cunoșteam.

Claire zâmbi.

— Ți-am amintit eu sau ceva din ce-am spus?

Danny făcu o grimasă exagerată.

— Și una, și alta, Claire.

— Nu vrei să fii mai explicit?

— Deocamdată nu.

Claire o chemă pe chelneriță și îi spuse:

— O carafă de martini.

Fata se înclină, își notă comanda și plecă. Danny întrebă:

— Deci nu mai vorbim de pichete de demonstranți?

Kostenz spuse:

— Nu e momentul potrivit, dar cât de curând vom reduce nivelul de toleranţă.

Claire îl şâşâi, făcându-l să tacă. Ochii discipolului ei abia dacă sclipiră o clipă. Interveni şi Danny – Ted cel Roşu, gata oricând să calce pe oricine pe bătături.

— Ce toleranţă? Despre ce vorbeşti?

Claire se juca cu bricheta.

— Norm se precipită uşor, iar pentru un pasionat al boxului a citit prea multe despre Gandhi. Ted, Norm e nerăbdător. Şi eu sunt nerăbdătoare. Începuse să se lanseze o anchetă a marelui juriu, un fel de CCAA în miniatură, însă acum se pare că a dat greş. Numai că indivizii continuă să ne sperie. Venind aici, am ascultat ştirile la radioul din maşină. Cineva a încercat iar să-l ucidă pe Mickey Cohen. Mai devreme sau mai târziu va turba şi îşi va asmuţi gorilele din pichete asupra noastră. Va trebui să avem camere de filmat, ca să-i înregistrăm.

Nu-i răspunsese cu adevărat la întrebare, iar pledoaria ei pentru o rezistenţă pasivă suna ca un subterfugiu. Danny era pregătit să lanseze o replică de flirt. Se abţinu din cauza chelneriţei, care tocmai se întorsese. Claire spuse:

— Doar două pahare, te rog.

Norm Kostenz preciză:

— Eu sunt cel care rămâne pe sec.

Apoi plecă, făcându-le cu mâna. Claire turnă băutură în pahare până sus. Danny îl ridică pe al lui şi toastă:

— Pentru cauza noastră!

Claire spuse:

— Pentru toate lucrurile bune.

Danny bău, făcând o mutră acră, ca un abstinent ce încearcă să-i ţină piept unei băutoare inveterate. Claire sorbi din pahar şi spuse:

— Hoţ de maşini, revoluţionar, bărbat iubit de femei. Sunt destul de impresionată.

Las-o un pic mai moale, las-o pe *ea* să atace, apoi înhaţ-o.

— Nu fi, pentru că totul e o prefăcătorie.

— O! Adică?

— Adică eram un puşti, un golan revoluţionar şi un hoţ de maşini fricos.

— Iar cu femeile?

Muşcase din momeală.

— Hai să zicem că încercam să recuperez o imagine.

— Ai reuşit vreodată?

— Nu.

— Pentru că ea e prea deosebită?

Danny sorbi îndelung, iar băutura, combinată cu nesomnul, îi împăienjeni ochii.

— Era.

— Era?

Danny ştia că femeia aflase povestea de la Kostenz, dar îşi continuă jocul.

— Da, era. Sunt un văduv al CCAA, Claire. Celelalte femei pur şi simplu nu erau...

Claire interveni:

— Nu erau ea.

— Exact, nu erau ea. Nu erau puternice, nu erau devotate, nu erau...

— Ea.

Danny râse.

— Da, nu erau ea. Rahat! Parcă sunt un disc zgâriat.

Claire râse şi ea.

— Ţi-aş da eu o replică tăioasă despre inimi zgâriate, dar s-ar putea să mă pocneşti.

— Nu dau decât în fascişti.

— Nu te porţi dur cu femeile?

— Nu e stilul meu.

— Al meu e. Ocazional.

— Sunt şocat.

— Mă îndoiesc.

Danny dădu băutura peste cap.

— Claire, vreau să lucrez pentru sindicat. Vreau să fac mai mult decât să perii nişte bătrânei pentru bani.

— O să ai ocazia. Şi nu sunt nişte bătrânei – decât dacă eşti de părere că femeile de vârsta *mea* sunt bătrâne.

O ocazie minunată.

— Câţi ani ai? Treizeci şi unu, treizeci şi doi?

Claire hohoti la auzul complimentului.

— Diplomat. Câţi ani ai tu?

Danny se gândi la vârsta lui Ted Krugman şi şi-o aminti – dar parcă întârzie o fracţiune de secundă.

— Douăzeci şi şase.

— Ei bine, sunt prea bătrână pentru băieţi şi prea tânără pentru un gigolo. Ce zici de răspunsul meu?

— Evaziv.

Claire râse şi mângâie scrumiera.

— În mai împlinesc patruzeci de ani. Aşa că mersi pentru reducere.

— Era sinceră.

— Nu, nu era.

Agaţ-o acum! Mai bine mai devreme decât mai târziu.

— Claire, am credibilitate politică în faţa ta?

— Da, ai.

— Atunci hai să încercăm şi altceva. Mi-ar plăcea să te văd şi în afara activităţii noastre de sindicat.

Tot chipul femeii se destinse. Danny simţi că are chef s-o pălmuiască până când căţeaua se va înfuria, devenind un duşman pe măsură.

— Zău că mi-ar plăcea, spuse el.

Tovarăşul sincer şi direct, în varianta comunistă.

Claire spuse:

— Ted, sunt logodită.

Danny îi răspunse:

— Nu-mi pasă.

Claire se întinse după poşetă şi scoase de acolo o carte de vizită parfumată, punând-o apoi pe masă.

— Ar trebui măcar să ne cunoaştem mai bine. Câţiva membri din sindicat vor veni diseară acasă la mine. Treci şi tu pe-acolo spre sfârşitul întrevederii, ca să-i saluţi pe

cei prezenţi. Apoi, dacă îţi face plăcere, putem ieşi la o plimbare cu maşina, ca să mai vorbim.

Danny luă cartea de vizită şi se ridică.

— La ce oră?

— La opt şi jumătate.

Se va duce mai devreme. Poliţist autentic, muncă autentică.

— De-abia aştept.

Claire De Haven era din nou stăpână pe sine, iar chipul îi devenise iar demn şi imobil.

— Şi eu.

* * *

Krugman redeveni Upshaw.

Danny se urcă în maşină şi se duse la secţia Hollywood. Parcă la trei străzi distanţă, parcurgând restul drumului pe jos. Mike Breuning îl întâmpină în uşa sălii de şedinţe, zâmbindu-i larg.

— Îmi eşti dator, detective.

— Pentru ce?

— Tipii de pe lista ta sunt de-acum filaţi. Dudley a autorizat filajul, aşa că îi eşti dator şi lui.

Danny zâmbi.

— Pe dracu'! Cine sunt indivizii? Le-ai dat numărul meu?

— Nu. Sunt ceea ce ai putea numi „băieţii lui Dudley". Ştii ce zic. Băieţi de la Omucideri, crescuţi de Dudley din prima lor zi de muncă. Sunt tipi deştepţi, dar nu-i vor raporta decât lui Dudley.

— Breuning, asta e ancheta mea.

— Ştiu, Upshaw. Dar nici nu-ţi dai seama ce noroc ai că lucrezi cu oamenii cu care lucrezi. În plus, Dudley e şi el implicat în investigaţia marelui juriu, aşa că vrea să fii mulţumit. Arată un strop de recunoştinţă şi tu. N-ai nici un fel de grad şi comanzi şapte oameni. Când eram de vârsta ta, arestam derbedei fugiţi de-acasă.

Danny trecu de Breuning şi intră în sala de şedinţe, ştiind că omul avea dreptate, dar tot cătrănit. Poliţişti în civil sau în uniformă se distrau din cauza unui lucru de pe panoul de afişaj. Privi peste umerii lor şi văzu o nouă caricatură, mai urâtă decât cea pe care o rupsese Jack Shortell.

Un Mickey Cohen cu colţi, fes şi o erecţie gigantică i-o trăgea la buci unui tip în uniformă LASD. Buzunarele poliţistului erau doldora de dolari, iar pe bula desenată ce pornea din gura lui Cohen scria „Zâmbeşte, dulceaţă! Mickey C. ţi-o trage cuşer!"

Danny împinse la o parte un şir de poliţişti în uniformă şi smulse obscenitatea agăţată acolo. Apoi se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre un contingent de poliţişti inamici, şi rupse caricatura în bucăţele. Poliţiştii de la LAPD stăteau încordaţi, priveau în gol sau se zgâiau pur şi simplu la el. Gene Niles îşi făcu loc printre ei, înfruntându-l pe Danny. Îi spuse:

— Am vorbit cu un tip pe nume Leo Bordoni. Nu prea voia să cânte, dar mi-am dat seama că fusese interogat dinainte. Cred că tu l-ai agăţat şi cred că asta s-a întâmplat în culcuşul lui Goines. Când i-am descris locul, i s-a părut al naibii de familiar.

În afara lui Niles, întreaga încăpere era cufundată în ceaţă.

— Nu acum, sergent! tună el cu o voce autoritară.

— Nu acum pe mă-ta! Cred că ai intrat prin efracţie pe teritoriul din jurisdicţia mea. N-ai auzit apelul radio la gogoşerie şi pot să jur că ştiu de unde ai aflat. Dacă o pot dovedi, o să...

— *Nu acum, Niles!*

— Nu acum pe mă-ta! Eu aveam un caz serios de jaf şi după aia vii tu cu rahatul tău de curist. Ai o fixaţie cu poponarii, eşti dus rău de tot şi poate că eşti şi tu poponar!

Danny lansă câteva croşee cu dreapta şi stânga, nişte lovituri rapide, care îi zdrobiră faţa lui Niles, dar nu-l mişcară din loc nici un centimetru. Poliţiştii inamici se

dispersară. Danny îi aplică adversarului un croşeu la stomac. Niles se feri şi răspunse cu un upercut puternic, trântindu-l pe Danny de perete. Rămase acolo, ţintă staţionară, prefăcându-se că e terminat. Niles îi trânti una cu o dreaptă uriaşă drept în partea de mijloc. Danny se feri chiar înainte de contact, iar pumnul lui Niles lovi peretele. Poliţistul urlă, acoperind sunetul osului zdrobit. Danny făcu un pas lateral, îl întoarse pe Niles la perete şi îi administră o serie de lovituri în stomac. Niles căzu în genunchi. Danny simţi că poliţiştii inamici se apropie de el. Cineva strigă „Încetaţi!" Braţe puternice îl cuprinseră, ridicându-l de jos. Jack Shortell se materializă, şoptind „Uşor, uşor" în urechea celui pe care îl strângea ca un urs. Braţele acelea puternice îi dădură drumul. Altcineva strigă „Atenţie, comandantul pleacă!" Danny simţi că îl lasă puterile şi-l lăsă pe poliţistul mai vârstnic să-l scoată din sală pe o uşă laterală.

* * *

Krugman devenit Upshaw redeveni Krugman.

Shortell îl duse înapoi la maşină şi-l sili să-i promită că o să meargă să doarmă. Danny se duse acasă, ameţit o vreme, apoi iarăşi agitat. În cele din urmă oboseala îl copleşi şi, ca să rămână treaz, se gândi la dialogul dintre Ted şi Claire. Conversând cu vioiciune, ajunse direct în pat, renunţând la sticla de la Mal Considine. Folosi haina de piele a lui Krugman pe post de învelitoare şi adormi imediat.

I se alăturară nişte femei ciudate şi EL.

1939. Banchetul de absolvire de la liceul din San Berdoo. Muzica lui Glenn Miller şi Tommy Dorsey răsună prin sistemul de amplificare al şcolii. Susan Leffert îl scoate din sala de sport, ademenindu-l cu un borcan de şnaps, şi îl duce în vestiarul băieţilor. Acolo fata încearcă să-i desfacă nasturii de la cămaşă, lingându-l pe piept şi muşcându-l de păr. El se străduieşte să se entuziasmeze, zgâindu-se la corpul lui din oglindă, dar continuă să se

gândească la Tim. Asta-l face să se simtă mai bine, dar îl şi doare, iar în final nu e deloc bine în nici una din ipostaze. Îi spune lui Susan că se întâlneşte cu o femeie mai în vârstă, căreia vrea să-i rămână fidel, şi că ea îi aminteşte de Donna Sinucigaşa, cea care i-a cumpărat frumoasa geacă de aviator – un veritabil articol de erou de război. Susan întreabă „Care război?", iar scena se destramă, căci Danny ştie că aici nu se leagă ceva, că mai sunt încă doi ani până la Pearl Harbor. După care bărbatul înalt şi fără chip, cu părul argintiu, stă acolo, gol puşcă, învârtindu-se neîncetat în jurul lui şi mijindu-şi ochii, ca să vadă mai bine ce faţă face când şi-o vâră încet în gura lui Susan.

Apoi un întreg coridor de oglinzi, unde Danny îl urmăreşte pe EL. Karen Hiltscher, Roxy Beausoleil, Janice Modine şi o turmă de fete de pe Sunset Strip îl asaltează pe Danny, iar Danny se apără, inventând tot felul de scuze.

— Nu pot astăzi. Am de învăţat.

— Nu dansez, că mi se face ruşine.

— Altădată, bine?

— Drăguţă, hai să nu ne repezim aşa. Lucrăm împreună.

— Nu vreau.

— Nu.

— Claire, eşti singura femeie adevărată pe care am cunoscut-o după Donna.

— Claire, vreau să te fut la fel de mult cum am futut-o pe Donna – şi, de altfel, pe toate celelalte. La toate le-a plăcut la nebunie, pentru că şi mie mi-a plăcut tare mult.

Se apropia tot mai tare de EL şi vedea din ce în ce mai bine constituţia solidă, de hazna, a tipului grizonat. Apariţia se întoarse către Danny. N-avea chip, ci doar trupul lui Tim şi un ştremeleag mai mare decât cel al lui Demon Don Eversall, care apărea la duşuri, îşi încărca prepuţul imens cu apă, îl lăbărţa şi hohotea „Hai să bei din pocalul

iubirii!" Săruturi îndârjite, trupuri strivite în strânsoare, ei doi unul înăuntrul celuilalt, Claire ieşind prin oglindă şi zicând „E imposibil"...

Apoi un foc de armă, încă unul şi încă unul.

Danny tresări şi se trezi. Auzi telefonul sunând a patra oară, văzu că făcuse patul leoarcă de sudoare, simţi nevoia să urineze şi, dând la o parte haina de piele, descoperi că pantalonii îi erau umezi. Orbecăi după telefon şi răspunse:

— Da?

— Danny, aici e Jack.

— Zi-i, Jack.

— Fiule, te-am rezolvat cu locţiitorul comandantului, locotenentul Poulson. E bun amic cu Al Dietrich şi are o atitudine ca lumea faţă de departamentul nostru.

Danny se gândi: Iar Dietrich e bun amic cu Felix Gordean, care are amici la LAPD şi la Procuratura Districtuală, şi Niles e bun amic cu Dumnezeu ştie cine de la LASD.

— Şi Niles?

— A fost retras de la cazul nostru. I-am spus lui Poulson că te sfida mereu şi că el te-a provocat. Cred că n-o să ai nici o problemă.

Urmă o pauză.

— Eşti în regulă? Ai dormit?

Visul îi revenea. Danny amortiză o împuşcătură de-a LUI.

— Da, am dormit. Jack, nu vreau ca Mal Considine să afle despre cele întâmplate.

— El e şeful tău în investigaţia marelui juriu?

— Exact.

— Păi, eu n-o să-i spun, dar cineva probabil că o s-o facă.

Mike Breuning şi Dudley Smith îl înlocuiră pe EL.

— Jack, am ceva de lucru la celălalt caz. Te sun eu mâine.

Shortell spuse:

— Încă ceva. Am avut un noroc de speriat cu verificarea mașinilor furate: un Oldsmobile a fost furat la două străzi de La Paloma. A fost abandonat la debarcaderul din Samo, fără nici o amprentă, dar voi adăuga „hoț de mașini" la verificările de dosare. Și am ajuns la numărul o sută patruzeci și unu cu laboratoarele dentare controlate. Merge încet, dar am senzația că o să punem mâna pe el.

EL.

Danny râse. Rănile de ieri îl dureau, iar zgârieturile proaspete de la încheieturile degetelor îl înțepau și ele.

— Da, sigur c-o să punem mâna pe el.

* * *

Cu un duș și niște haine curate, Danny intră iar în pielea lui Krugman, Red Ted – Ted cel Roșu –, armăsarul. Își puse pe el sacoul sport primit de la Karen Hiltscher, niște pantaloni din flanel și o cămașă de mătase din trusa de deghizare primită de la Considine. O porni spre Beverly Hills, conducând mașina încet, pe banda din mijloc, și uitându-se în oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde, ca să vadă dacă vreo mașină se ținea prea aproape de bara lui din spate sau dacă omul fără chip îl privea prea intens, luminându-l cu faza lungă, pentru că în adâncurile lui individul își dorea să fie prins, își dorea ca toată lumea să afle DE CE. Nici un suspect nu-i apăru în oglindă, dar în două rânduri tactica lui aproape că îl făcu să provoace o ciocnire. Ajunse la casa lui Claire De Haven cu patruzeci și cinci de minute mai devreme. Văzu câteva Cadillacuri și Lincolnuri parcate la intrare, lumini estompate lucind dincolo de perdelele de la geamuri și o lucarnă întredeschisă pentru aerisire – acoperită, dar deschisă. Lucarna dădea spre o potecă pietruită și un gard viu înalt, ce separa domeniul De Haven de casa învecinată. Danny se duse acolo, se lăsă pe vine și ascultă.

Cuvintele ajungeau la el filtrate printre tusete și întreruperi neclare. Distinse strigătul unui bărbat: „Cohen și

lacheii lui *fershtunkener* ar trebui mai întâi s-o ia razna!" Apoi se auzi vocea lui Claire: „Totul e să ştii când anume să strângi şurubul". Cineva cu un accent moale: „Va trebui să le oferim studiourilor o soluţie, ca să iasă cu faţa curată. De aceea e foarte important să ştim când. Trebuie să explodeze exact la momentul potrivit".

Danny se uita mereu în partea opusă, ca să vadă dacă nu-l repera vreunul din vecini. Auzi o lungă digresiune despre alegerile prezidenţiale din 1952 – cine va candida, cine nu –, care degeneră apoi într-o ceartă copilărească în care până la urmă Claire se impuse cu opinia ei despre Stevenson şi Taft, doi pigmei fascişti de culori diferite. Urmă ceva despre un regizor de film pe nume Paul Doinelle, cu operele lui clasice, „*à la* Cocteau", şi un duet aproape perfect: o voce masculină şi moale care chicotea şi spunea ceva despre nişte „vechi iubiri" şi un bărbat cu voce de stentor şi accent sudist, care oferi poanta finală: „Dar eu o am pe Claire". Danny îşi aminti de dosarele psihiatrice: cu nişte ani în urmă Reynolds Loftis şi Chaz Minear fuseseră iubiţi. Considine îi spusese că acum Loftis era logodit cu Claire şi cei doi urmau să se căsătorească. Simţi nişte crampe în stomac şi se uită la ceas: 8.27. Era timpul să dea ochi cu duşmanul.

Ocoli, se duse la uşă şi sună. Claire îi deschise şi zise:

— Exact la timp.

Danny observă că felul în care se machiase şi costumul cu pantaloni îi estompau ridurile şi îi puneau mai bine în valoare rotunjimile decât pudra şi rochia de la restaurant. Îi spuse:

— Arăţi minunat, Claire.

Claire îi şopti:

— Lasă astea pentru mai târziu.

Apoi îl luă de braţ şi îl conduse în camera de zi, decorată uşor ostentativ cu afişele înrămate ale unor filme: titluri comuniste, bune de livrat pentru marele juriu. Trei bărbaţi stăteau în picioare, ţinând în mâini pahare cu băutură: un tip cu o fizionomie semitică, în

costum de tweed, un altul mai mititel, într-un jerseu de tenis şi pantofi sport albi, şi sosia portretului robot ce-l reprezenta pe EL – un bărbat cu părul argintiu, de vreo cincizeci de ani, trecând cu cel puţin trei centimetri peste un metru optzeci şi la fel de suplu ca Mal Considine, dar de zece ori mai chipeş. Danny se uită fix în ochii lui, gândindu-se că acea pereche de ochi îi era familiară, apoi privi în altă parte. Poponar, ex-poponar sau ce-o fi fost tipul, nu era decât o imagine – un comunist, nu un asasin.

Claire făcu prezentările.

— Domnilor, el e Ted Krugman. Ted, de la stânga la dreapta: Mort Ziffkin, Chaz Minear şi Reynolds Loftis.

Danny dădu mâna cu ei şi primi un „Bună, bătăuşule" de la Ziffkin, un „Încântat" de la Minear şi un zâmbet cinic din partea lui Loftis, cu o sugestie implicită: îi permit logodnicei mele să flirteze cu tipi mai tineri. Strânse cel mai tare mâna bărbatului înalt, devenind foarte Ted K.

— Plăcerea e de partea mea şi de-abia aştept să colaborăm.

Minear zâmbi, Ziffkin exclamă „Bravo!", iar Loftis spuse:

— Tu şi Claire trebuie să aveţi o discuţie serioasă despre strategie. Dar să n-o ţii prea târziu, m-auzi?

Accent sudist, dar fără dulceaţa dialectului şi cu o altă aluzie implicită: la noapte avea să se culce cu De Haven.

Danny râse, ştiind sigur că memorase trăsăturile lui Loftis. Claire oftă.

— Haide, Ted! Strategia aşteaptă.

Ieşiră afară. Danny se gândi că s-ar putea să fie urmăriţi, aşa că o conduse pe Claire la maşina lui. Ea întrebă:

— Şi unde ai vrea să elaborăm strategia? – aluzia *ei*, ce parodia drăgălăşenia lui Loftis.

Danny deschise portiera din dreapta şi îi veni o idee: să se ducă în ghetoul negrilor, însoţit de coloratura protectoare

a companiei unei femei. Trecuseră aproape două săptămâni de când fusese acolo în interes de serviciu, aşa că, probabil, nu va fi recunoscut în ipostaza lui nepoliţistă. Iar EL apăruse în apropiere de Strip chiar ieri.

— Îmi place jazzul. Ţie?

— Sunt nebună după jazz. Şi ştiu un local grozav în Hollywood.

— Eu ştiu nişte localuri date naibii în South Central. Ce zici?

Claire ezită, apoi spuse:

— Sigur, sună distractiv.

* * *

Spre est pe Wilshire, apoi spre sud pe Normandie. Danny circula cu viteză, gândindu-se la întâlnirea lui de la miezul nopţii şi la metodele prin care să-l calmeze pe Considine după scandalul cu Niles. Continuă să se uite în oglinda retrovizoare, aruncând din când în când un zâmbet către Claire, astfel ca femeia să aibă impresia că se gândeşte la ea. În oglindă nu apăru nimic ciudat. Lui Danny îi rămase înfipt în minte chipul lui Reynolds Loftis, o non-faţă care să facă faţa autentică să sară la el şi să-l muşte. Claire fuma ţigară după ţigară, bătând darabana cu unghiile pe bordul maşinii.

Tăcerea părea foarte nimerită: erau doi idealişti adânciţi în gânduri. Spre est pe Slauson, spre sud pe Central şi alte priviri spre oglinda retrovizoare – intraseră pe teritoriul LUI. Danny trase în faţă la Club Zombie, iar Claire îl întrebă:

— Ted, de ce te temi?

Întrebarea îl surprinse exact când arunca o privire spre talie, acolo unde ar fi trebuit să-şi ţină arma, cum făcea de obicei când era în misiune în ghetoul cioroilor. Se opri şi prinse volanul în mâini. Red Ted, Ted cel Roşu, prietenul negrului asuprit.

— Cei de la Teamsters, cred. Am cam ruginit.

Claire îi puse mâna pe obraz.

— Eşti singur, obosit şi hăituit. Vrei atât de mult să mulţumeşti oamenii şi să faci ceea ce crezi că aşteaptă de la tine, că mi se rupe inima.

Danny se lăsă mângâiat şi i se puse un nod în gât, ca atunci când văzuse sticla de la Considine. Claire îşi trase mâna şi sărută locul mângâiat.

— Mă omor după tipii rătăciţi. Haide, gagiule tăcut şi puternic! Vom asculta muzică şi ne vom ţine de mână, dar *nu* vom discuta politică.

Poanta prinsese. Sărutul ei încă mai era cald. Danny se dădu jos şi o porni spre uşă înaintea lui Claire. Zdrahonul care fusese la intrare de Anul Nou era şi acum acolo şi se uita la el ca la un alt alb iubitor de jazz. Claire îl ajunse din urmă chiar în momentul în care aerul rece îl făcu să se simtă normal: comunistul Krugman avea o aventură amoroasă, iar detectivul de la Omucideri Upshaw lucra ore suplimentare. O luă de braţ şi o conduse înăuntru.

Interiorul de la Zombie arăta exact aşa cum arătase şi cu două săptămâni în urmă, dar cu o combinaţie de cântăreţi mult mai zgomotoasă şi mai disonantă pe scenă. De data asta clientela era exclusiv colorată: o mare de feţe negre îmblânzite de nuanţele luminii, o pânză cu pâlpâiri, în dreptul căreia o faţă albă/gri se ridică şi strigă „Eu!" Danny îi strecură şefului de sală o hârtie de cinci dolari, cerându-i o masă lângă perete, cu vedere spre ringul de dans. Omul îi conduse la o masă de lângă ieşirea din spate, le luă comanda – o tărie dublă şi un martini sec –, apoi o transmise unei chelneriţe. Danny o instală pe Claire pe scaunul cel mai apropiat de orchestră. El se aşeză pe scaunul mai apropiat de bar şi de public.

Claire îşi împleti degetele cu ale lui Danny şi bătu ritmul pe masă cu mâinile amândurora, un ritm lent, în contratimp cu stridentul *bebop* care umplea încăperea. Sosiră şi băuturile. Claire o plăti pe chelneriţă şi ridică cealaltă mână, refuzând restul. Fata plecă. Danny sorbi

din bourbon – marfă ieftină, de casă, care ardea gâtul. Claire îi strânse mâna. I-o strânse şi el, recunoscător muzicii zgomotoase, care făcea discuţia imposibilă. Privind mulţimea, îşi dădu seama că prezenţa LUI aici era la fel de imposibilă – individul ştia aproape sigur că poliţia îl trecuse pe lista hoţilor de maşini din cartierul negrilor, aşa că va fugi de South Central ca de ciumă.

Dar se simţea bine aici, la adăpost şi în întuneric. Închise ochii şi ascultă muzica, timp în care mâna lui Claire, pusă peste mâna lui, bătu în continuare ritmul. Ritmul creat de formaţie era unul complex: tobele lansau ritmul melodiei, care era preluată de saxofon, iar saxofonul se lansa într-un şir de variaţiuni, revenind mereu la acorduri tot mai simple, apoi la tema de bază, în timp ce contrabasul şi trompeta se avântau în triluri din ce în ce mai complicate. Trecerile muzicale aveau un efect hipnotic asupra ascultătorilor. Jumătate din sunete erau urâte şi stranii, ceea ce-l făcu pe Danny să-şi dorească revenirea temelor simple şi frumoase. Asculta, uitând de paharul cu băutură şi încercând să descifreze muzica, să prevadă încotro se îndrepta. Tocmai avu impresia că înţelege sincronicitatea, când interveni un crescendo de niciunde, cântăreţii se opriră, aplauzele se declanşară ca un tunet şi lumini strălucitoare inundară localul.

Claire îi lăsă mâna şi începu să aplaude. Un mulatru, stâlp de local, alunecă până în dreptul mesei lor şi zise:

— Bună, dulceaţă. Nu te-am mai văzut de-un car de vreme.

Claire îşi abătu privirea. Danny se ridică în picioare. Mulatrul reluă:

— Ţi-ai uitat vechii prieteni. Dar crezi că-mi pasă?

Apoi continuă să se unduiască printre mese.

Claire îşi aprinse o ţigară. Bricheta îi tremura. Danny o întrebă:

— Cine era?

— O, un prieten de-al unui prieten de-al meu. Odinioară eram înamorată de cântăreţii de jazz.

Mulatrul își croise drum spre scenă. Danny îl văzu strecurând ceva în mâna contrabasistului – o sclipire verzuie, culeasă și dosită în aceeași clipă. Considine despre De Haven: și-o trăgea în venă și era o consumatoare înrăită de droguri farmaceutice.

Danny se așează la loc. Claire își stinse țigara și își aprinse alta. Luminile scăzură în intensitate. Începu muzica – o baladă romantică, lentă. Danny încercă manevra cu bătutul ritmului, dar mâna lui Claire nu se mișcă. Ochii ei cercetau întreaga încăpere. Danny văzu cum ușa de vizavi de ei se deschide, luminându-l o clipă pe Carlton W. Jeffries, dealerul de droguri pe care îl bruscase ca să-i toarne pe negustorii de heroină. Prin ușa deschisă se strecură o fâșie de lumină până la Claire De Haven, care privea cu ochi speriați: fata de bani gata căreia îi plăcea să trăiască printre cei din clasele de jos, iar acum se temea că putea fi făcută și mai tare de rușine, ceea ce i-ar strica întâlnirea cu un polițist sub acoperire, care căuta s-o acuze de trădare. Ușa se închise. Danny simți cum se cocoșează de teamă și cum localul întunecos, plăcut și sigur se transformă într-un spațiu malefic, populat cu negrotei smintiți din junglă, gata să-l mănânce de viu, ca să-i răzbune pe toți negroteii pe care îi strânsese el cu ușa.

— Claire, hai să plecăm, bine? propuse el.

Claire zise:

— Da, hai.

La întoarcere Claire, care era foarte agitată, îi povesti precipitată și dintr-o răsuflare ce reușise ea să facă și cu ce organizații – o litanie care suna nevinovat și care probabil că nu conținea nici cea mai măruntă informație utilă pentru Loew și Considine. Danny o lăsă să se descarce, dar fără să-i acorde atenție, căci se gândea la ce îi spusese Leo Bordoni lui Niles, dacă Niles chiar avea la comitat pe cineva care să-i confirme că intrase în

apartamentul de la numărul 2307 şi, în caz că o putea dovedi, dacă avea vreo importanţă. Oare s-o mituiască pe Karen Hiltscher aşa, ca idee, de vreme ce ea era *singura* turnătoare posibilă, deşi era foarte puţin probabil să-l cunoască pe Niles? Şi cum să scape de învinuire în cazul încăierării? Cum să-l facă pe Considine să fie de acord ca unul din viitorii lui oameni de încredere să-l bată pe unul din subalterni, când subalternul respectiv l-ar putea avea la mână?

Danny intră pe strada lui Claire, gândindu-se la câteva scuze verosimile. Când încetini şi opri, avea deja două pregătite. Zâmbi şi se pregăti să-şi intre în rol. Claire îl mângâie pe obraz, mai blând decât prima oară.

— Îmi pare rău, Teddy. A fost destul de deprimant pentru o primă întâlnire. Altădată?

Danny spuse:

— Sigur.

Se încălzi cu totul şi simţi iarăşi nodul din gât.

— Mâine seară, tot aici? Doar noi doi, strategia şi orice altceva ne îndeamnă spiritul să facem...

Mâna ei se răsuci, iar încheieturile degetelor îi trecură peste falcă.

— Sigur... iubito.

Atunci ea se opri, cu ochii închişi şi buzele întredeschise. Danny se apropie, pregătindu-se s-o sărute, dar dorind mâna moale, nu gura flămândă, vopsită într-un roşu rozaliu. Când se atinseră, el îngheţă şi aproape că se retrase. Limba lui Claire îi alunecă febrilă pe dinţi. Danny se gândi la Reynolds Loftis, îşi împinse faţa în cea a femeii şi o sărută.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Mal îl privea pe Buzz Meeks cum mănâncă şi se gândi că iubirea sinucigaşă sporeşte pofta de mâncare: grasul devorase o farfurie de creveţi umpluţi, două cotlete de porc de grosime dublă, cu ceapă pane, iar acum nimicea o felie uriaşă de plăcintă de piersici îngropată în îngheţată. Era cea de-a doua masă a lor împreună de când se apucaseră să studieze dosarele de la SIN, timp în care Mal făcuse şi o vizită la biroul lui Jake Kellerman. La prânz Meeks înfulecase o friptură de vacă, cartofi prăjiţi şi trei porţii de budincă de orez. Mal ciugulea câte puţin din salata lui cu piept de pui, dând din cap. Meeks spuse:

— Un băiat în creştere are nevoie de mâncare. La ce oră trebuie să apară Upshaw?

Mal se uită la ceas.

— I-am spus că la miezul nopţii. De ce, ai ceva planuri?

— Mai târziu, cu drăguţa mea. Howard are nevoie de apartamentul de lângă stadion, aşa că ne întâlnim la ea acasă. I-am spus că ajung cel târziu pe la 1 şi-mi place să fiu punctual.

— Meeks, ţi-ai luat ceva măsuri de siguranţă?

Buzz zise:

— Folosim metoda ritmică. La ea acasă când ritmul lui Howard ne pune pe fugă.

Căută în buzunarul hainei şi scoase un plic.

— Am uitat să-ţi spun. Cât timp erai la avocat, a venit Ellis. I-am dat raportul tău, l-a citit şi ţi-a răspuns

în scris. Se pare că băiatul tău a schimbat câteva lovituri cu un poliţai de la LAPD. Ellis a zis să citeşti biletul şi să faci întocmai.

Mal deschise plicul şi scoase o coală de hârtie acoperită cu scrisul lui Loew. Citi:

M.C.,

Sunt întru totul de acord cu analiza ta asupra metodelor lui Dudley. Ceea ce nu înţelegi însă e că Dudley e atât de eficient, încât metodele lui reduc la minimum şansa ca martorii potenţiali să dea înapoi şi să ne toarne celor de la AUFT. De asemenea, nu-ţi pot încredinţa comanda anchetei, dată fiind antipatia evidentă care există între tine şi Dudley. L-aş înverşuna pe un om care până mai ieri avea aceeaşi funcţie ca şi tine şi mai mulţi ani vechime. În această anchetă sunteţi pe poziţii de egalitate, iar după ce ajungem la tribunal, nu va mai trebui să lucrezi niciodată cu el.

S-a întâmplat ceva cu detectivul Upshaw. Sgt. Breuning (LAPD) m-a sunat să mă informeze că Upshaw s-a bătut astăzi după-amiază cu un alt ofiţer de la municipalitate (sgt. G. Niles) din cauza unei remarci stupide făcute de Niles despre „poponari". Faptul este intolerabil, ţinând cont de acordul interagenţii la care am ajuns ca să obţinem poziţia de conducere pentru Upshaw. Breuning mai spunea şi că Upshaw a pretins alocarea a încă patru poliţişti la supraveghere şi că Dudley, dorind să-l mulţumească, i-a găsit oamenii. Asta e la fel de intolerabil. Upshaw e un poliţist tânăr şi neexperimentat şi, oricât ar fi de talentat, n-are nici un drept să emită astfel de pretenţii. Vreau să-i atragi foarte serios atenţia că nu vom mai tolera astfel de bătăi cu pumnii sau asemenea gesturi de primadonă.

Sgt. Bowman îl caută acum pe dr. Lesnick. Sper că n-a murit. E o achiziţie valoroasă pentru echipa noastră.

E.L.

P.S. Mult noroc mâine la tribunal. Avansarea ta şi misiunile curente ar trebui să-ţi asigure o amânare. Cred că strategia lui Jake Kellerman e solidă.

Mal făcu ghemotoc coala de hârtie şi o aruncă, fără să se uite unde. Foaia ricoşă din peretele separeului şi ateriză în farfuria lui Meeks. Buzz zise:

— Oho, partenere!

Mal îşi înălţă privirea şi îl văzu pe Danny Upshaw apropiindu-se încet. Îi spuse pe un ton destul de nervos:

— Stai jos, detective.

Apoi observă că puştiului îi tremurau mâinile.

Danny se strecură în separeu, lângă Meeks. Buzz zise:

— Turner Meeks.

Îi strânse mâna. Danny dădu din cap şi îşi întoarse privirea spre Mal.

— Felicitări, căpitane. Şi mulţumesc pentru sticlă.

Mal îl privi pe spionul lui şi se gândi că în acel moment nu arăta deloc a poliţist.

— Eu îţi mulţumesc. A fost şi plăcerea mea. Dar înainte să vorbim despre misiune, zi-mi ce s-a întâmplat cu sergentul Niles?

Danny strânse în pumn un pahar de apă gol.

— Are o idee absolut ţicnită: cum că aş fi intrat prin efracţie într-un apartament unde au fost găsite a doua şi a treia victimă. În esenţă, îl deranjează faptul că trebuie să primească ordine de la mine. Jack Shortell mi-a spus că a fost retras din echipă, aşa că îmi pare bine că nu mă mai agasează.

Răspunsul suna învăţat pe de rost. Mal întrebă:

— Asta-i tot?

— Da.

— Şi ai intrat prin efracţie?

— Nu, firește că nu.

Mal se gândi la remarca despre poponar, dar trecu peste ea.

— Bine, atunci consideră asta ca o mustrare din partea lui Ellis Loew *şi* a mea. Să nu mai aud de astfel de ieşiri. *Punct*. Să nu se mai întâmple. Ai înţeles?

Danny ridică paharul şi păru să se întristeze când îşi dădu seama că era gol.

— Da, căpitane.

— E tot „Mal". Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Ceva de băut?

Danny împinse paharul deoparte.

— Nu.

Buzz zise:

— Păstrează-ţi ghioagele pentru Mănuşile de Aur ale Poliţiei. Ştiu un tip care a ajuns sergent caftindu-i pe gagiii pe care îi ura comandantul lui.

Danny râse. Mal se gândi că ar fi bine să-i comande ceva de băut, ca să-i liniştească nervii.

— Spune-mi cum a mers. Te-ai întâlnit cu De Haven?

— Da, de două ori.

— Şi?

— Şi se dă la mine.

Agentul lui Mal roşise. Mal zise:

— Povesteşte-mi tot.

— Nu prea e mare lucru de povestit. Am avut o întâlnire în seara asta şi avem încă una stabilită pentru mâine seară. Am tras cu urechea din afara casei ei în timp ce acolo avea loc o şedinţă şi am auzit unele lucruri. Destul de aproximative, dar îndeajuns cât să-mi dau seama că încearcă un fel de şantaj asupra studiourilor şi că vor să-şi sincronizeze mişcarea cu momentul de răbufnire al celor de la Teamsters la pichete. Aşa că spune-i lui Mickey să-şi ţină oamenii în frâu. Mi-am dat seama că mişcarea asta e importantă pentru strategia lor, iar mâine, când o voi întâlni pe De Haven, o să încerc să scot de la ea mai multe detalii.

Mal evaluă toate informaţiile, gândindu-se că aşteptările lui faţă de conducerea sindicatului se adevereau: erau duplicitari, vorbeau mult, se complăceau în rolurile lor de eroi şi aşteptau ca evenimentele exterioare să le dirijeze acţiunile.

— Pe cine-ai mai întâlnit acolo, în afară de Kostenz şi De Haven?

— Pe Loftis, Minear şi Ziffkin, dar foarte pe fugă.

— Ce impresie ţi-au lăsat?

Danny făcu un gest larg.

— Adevărul e că nici o impresie. N-am vorbit cu ei decât un minut sau două.

Buzz chicoti, desfăcându-şi cureaua.

— Ai avut mare noroc că bătrânul Reynolds n-a sărit el pe tine în locul lui De Haven. Un tip frumuşel, cum eşti tu, probabil că i-ar întări straşnic măciuca.

Danny roşi din nou. Mal se gândi că omul lucra la două cazuri pline, înghesuite amândouă într-o zi de douăzeci şi patru de ore.

— Spune-mi cum merge celălalt caz, zise el.

Ochii lui Danny cutreierară peste tot, scrutând separeurile învecinate şi zăbovind asupra clienţilor de la bar, după care privirea îi reveni la Mal. Spuse:

— Încet, dar bine, cred. Am acasă propriul meu dosar, cu toate probele şi toate ipotezele existente, iar asta mă ajută. Trebuie verificate o serie de dosare, iar treaba merge încet, dar se face temeinic. Am senzaţia că progresez în privinţa victimelor, că am prins legătura dintre ele. Nu cred că avem de-a face cu un nebun care omoară la întâmplare. *Ştiu* că nu-i aşa. Dacă voi avansa mai mult, s-ar putea să am nevoie de altcineva ca momeală. Aş putea să mai primesc un om?

Mal zise:

— Nu.

Se uită cum Danny urmăreşte cu privirea doi bărbaţi ce treceau pe lângă separeul lor.

— Nu, după cascadoria ta cu Niles nu se mai poate. Îi ai pe cei patru poliţişti pe care ţi i-a trimis Dudley Smith...

— Sunt oamenii lui Dudley, nu ai mei! Nici măcar nu-mi raportează ce fac, iar Mike Breuning mă duce cu vorba! Dacă e să mă gândesc bine, compromite întreaga misiune!

Mal lovi masa cu palma, întorcând privirea lui Danny înspre el.

— Uită-te la mine şi ascultă-mă bine! Vreau să te calmezi şi să nu te mai repezi aşa. Faci tot posibilul în ambele cazuri şi, în afară de povestea cu Niles, te descurci de minune. Acum ai pierdut un om, dar îi ai pe cei care se ocupă de supraveghere, aşa că gândeşte-te că ai scăpat de multe probleme, linişteşte-te şi fii profesionist. *Fii poliţist!*

Ochii tulburi ai lui Danny rămaseră fixaţi asupra lui Mal. Buzz întrebă:

— Detective, ai nişte indicii serioase în privinţa victimelor? Ai... cum îi spune... ai vreun element comun?

Agentul operativ i se adresă superiorului său:

— Un individ pe nume Felix Gordean. E un codoş de homosexuali, a avut legături cu una dintre victime şi *ştiu* că asasinul are un fel de fixaţie pentru el. Încă nu l-am strâns prea tare cu uşa, pentru că ştiu că îi are în solda lui pe cei de la Moravurile de la secţia centrală a LASD, iar individul pretinde că e amic cu persoane influente de la LAPD şi Birou.

Mal zise:

— Ei bine, eu n-am auzit niciodată de el, iar eu sunt o persoană influentă de la Birou. Buzz, tu ai auzit de tipul ăsta?

— Sigur că da, şefu'. Mişună şi pe la municipalitate, şi pe la comitat. Un ciudat uns cu toate alifiile. Joacă golf cu şeriful Eugene Biscailuz şi de Crăciun toarnă câteva monede în buzunarele lui Al Dietrich.

În timp ce Buzz rostea aceste cuvinte, Mal înţelese că era unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa lui.

— Strânge-l zdravăn cu uşa, Danny. Suport eu toate consecinţele, iar dacă îţi face cineva probleme, nu uita că în spatele tău se află anchetatorul-şef al Procuraturii Districtuale din Los Angeles.

Danny se ridică în picioare. Arăta înduioşător de recunoscător. Mal zise:

— Du-te acasă şi dormi, Ted. Bea un pahar şi pentru mine.

Cârtiţa Procuraturii plecă, salutându-i pe colegii lui poliţişti. Buzz răsuflă încet.

— Băiatu' ăsta-i pe craca unui copac bătrân şi foarte înalt şi se uită în jos, la un flăcău înalt, cu o drujbă-n mână. Iar tu ai mai mult curaj decât minte.

Era cel mai drăguţ lucru pe care i-l putea spune cineva. Mal replică:

— Mai comandă o felie de plăcintă, flăcău. Fac eu cinste.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Fereastra de pe hol scârțâi. Trei pași ușori pe podeaua dormitorului.

Buzz se foi, se rostogoli de lângă Audrey, bägă mâna sub pernă și apucă pistolul, camuflându-și mișcarea cu un căscat de om adormit. Alți doi pași. Audrey sforăia ușor, iar printr-o crăpătură dintre perdele răzbătea lumina. O siluetă apăru dinspre partea lui de pat. Se auzi cum se armează un pistol.

— Mickey, ești un om mort!

Buzz o împinse pe Audrey pe podea, departe de voce. Un amortizor pocni slab, iar limba de foc lumină un tip uriaș, într-un palton întunecat. Audrey țipă. Buzz simți cum salteaua e ciuruită la doi centimetri de picioarele lui. Înșfăcă dintr-o singură mișcare bastonul de pe noptieră și îl pocni pe atacator peste genunchi. Lemnul placat cu metal sfărâmă niște oase. Individul se prăvăli pe pat. Audrey țipă:

— Meeks!

O împușcătură sfârtecă peretele opus. O altă jumătate de secundă de lumină înflorită pe țeava pistolului îi dezvălui lui Buzz conturul celuilalt. Apucă paltonul insului, îl trase în pat, îi acoperi fața cu o pernă și-l împușcă de două ori în cap de aproape.

Pocnetele răsunară înăbușit. Zbieretele lui Audrey se auziră ca vaierul prelung al unei sirene. Buzz coborî din pat și o strânse în brațe, înăbușindu-i tremuratul în propriile lui spasme. Îi șopti:

— Du-te în baie, nu aprinde lumina şi ţine capul jos. A venit pentru Mickey, iar dacă mai e vreunul afară, vine şi ăla. Stai dracului jos şi stai dracului calmă!

Audrey se retrase, mergând în genunchi. Buzz se duse în camera de zi, desfăcu perdelele şi se uită afară. Exact vizavi de ei era parcată o maşină care nu fusese acolo când venise el. Nici o altă maşină nu staţiona lângă bordură. Încercă să-şi imagineze ceea ce, probabil, se întâmplase:

El arăta ca Mickey de la distanţă. *El* conducea un Eldorado verde, model '48. Casa lui Mickey fusese bombardată ieri. Mickey, nevasta şi buldogul supravieţuiseră. *El* parcase maşina la distanţa standard de trei străzi. Supravegherea făcută de mântuială îl convinsese pe atacator că *el* era Mickey – un sudist grăsan şi scund fusese confundat cu un evreu grăsan şi scund.

Buzz continuă să scaneze maşina: rămânea nemişcată şi lipsită de pulsaţia luminoasă a jarului unei ţigări. Trecură cinci minute. Nu apăru nici un poliţist şi nici vreun tovarăş de-al mortului. Buzz, convins că fusese o operaţiune solo, se întoarse în dormitor şi aprinse lumina.

Camera duhnea a praf de puşcă. Patul era năclăit de sânge, iar perna era îmbibată cu vişiniu. Buzz o ridică şi i-o puse mortului sub cap. Tipul nu mai avea faţă, nu exista orificiu de ieşire al glonţului şi tot bulionul îi curgea prin urechi. Îl căută prin buzunare – şi îl năpădiră toate spaimele.

O legitimaţie LAPD şi un buzer personal: sergent detectiv Eugene Niles, brigada Hollywood. Un card Automobil Club, cu descrierea maşinii în colţul din stânga jos – Ford maro Crown Victoria '49, Cal. JS 1497. Un carnet de conducere pe numele lui Eugene Niles, domiciliat în Hollywood, Melbourne Avenue, numărul 3987. Cheile maşinii şi alte chei, plus o hârtie cu adresa lui Audrey şi un plan arhitectural al unei case care semăna cu apartamentul lui Mickey din Brentwood.

Zvonuri vechi, fapte noi, tremurături criminale.

Cei de la LAPD erau în spatele împuşcăturilor de la LASD. Jack D. şi Mickey îngropaseră securea războiului. Niles făcea parte din divizia Hollywood, centrul furtunii stârnite de Brenda Allen. Buzz alergă pe partea cealaltă a străzii, mânat de teamă. Văzu că sedanul era un Vicky din '46, cu numărul de înmatriculare JS 1497. Descuie portbagajul şi alergă înapoi în casă. Trase plapuma mare de pe pat, îl înveli pe Niles, cu tot cu pistol, în ea, îl aburcă pe umăr şi se întoarse la Vicky, unde încuie cadavrul în portbagaj, îndoindu-l de mijloc în jurul roţii de rezervă. Apoi, gâfâind, leoarcă de sudoare şi tremurând, se întoarse la Audrey.

Stătea pe closet, goală, şi fuma. O jumătate de duzină de mucuri erau împrăştiate pe jos. Baia era cufundată într-un nor de fum. Arăta ca o femeie de pe Marte: lacrimile îi întinseseră machiajul pe faţă, iar petele de ruj, întinse de când făcuseră dragoste, încă i se mai vedeau pe obraji.

Buzz îngenunche în faţa ei.

— Iubito, mă ocup eu de asta. Mickey era cel care trebuia s-o încaseze. Cred că noi suntem în regulă. Dar va trebui să stau o vreme departe de tine, în eventualitatea că tipul avea vreun partener. Nu vrem să-şi dea seama că aici, cu tine, am fost eu şi nu Mickey.

Audrey lăsă ţigara să-i cadă şi o stinse cu piciorul gol, fără să simtă vreo durere. Îi zise:

— Foarte bine.

Avea o voce răguşită, de fumător.

Buzz zise:

— Iei toate aşternuturile de pe pat şi le arunci în incinerator. În saltea şi în perete sunt gloanţe. Le scoţi şi le arunci. Şi nu spui la *nimeni*!

Audrey spuse:

— Zi-mi că totul o să fie în regulă.

Buzz o sărută pe cărarea din păr şi se văzu legat în curele, împreună cu ea, în camera de gazare.

— Iubita mea, chestia asta va fi cu siguranţă în regulă.

* * *

Buzz duse maşina lui Niles pe colinele Hollywoodului. Găsi nişte unelte de grădinărit pe bancheta din spate, apoi descoperi o porţiune de pământ la capătul drumului de acces spre semnul mare cu „Hollywood" şi îl îngropă pe asasinul potenţial al lui Mickey Cohen într-o groapă de 1,30 pe 1,30 pe 1,30, lucrând cu o cazma şi o lopată. Bătuci pământul bine de tot, ca nu cumva să-l adulmece coioţii şi să li se facă foame. Azvârli câteva crengi deasupra mormântului şi se pişă pe el: un epitaf pentru un camarad, un poliţist corupt, care îl băgase în cel mai mare necaz al vieţii lui aducătoare de necazuri. Îngropă arma lui Niles sub o tufă de spini, apoi se întoarse cu maşina în Valley, o şterse bine de amprente, smulse distribuitorul şi o lăsă într-un garaj abandonat de pe Suicide Hill, locul de întâlnire a unei găşti de tineri de lângă spitalul Sepulveda VA. Cum nu mai funcţiona, va fi dezmembrată în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Era 4.30 dimineaţa.

Buzz merse pe jos pe Victory Boulevard, luă un taxi până la intersecţia dintre Hollywood şi Vermont, apoi merse iar pe jos încă un kilometru, până pe Melbourne Avenue. Găsi un telefon public, îşi notă numărul lui Eugene Niles din cartea de telefon, formă numărul şi lăsă telefonul să sune de douăzeci de ori. Nici un răspuns. Găsi numărul 3987 – apartamentul din stânga, de la parter, într-o clădire cu stucatură trandafirie – şi intră cu cheile lui Niles, având în minte un singur gând: să găsească probe care să demonstreze că mai existau şi alţi oameni ce puteau atenta la viaţa lui Mickey.

Era o locuinţă tipică pentru un burlac: o garsonieră cu o cameră de zi care era şi dormitor, o baie şi o bucătărie incorporată. Un birou era aşezat cu faţa la o fereastră acoperită cu scânduri bătute în cuie. Buzz se duse direct la el, atingând totul cu mânecile trase peste mâini. După zece minute era în posesia unor probe circumstanţiale solide:

Un certificat de la Şcoala de Geniu a Armatei Statelor Unite, emis în Camp Polk, Louisiana, în care se atesta faptul că în decembrie 1931 numitul caporal Eugene Niles absolvise cu succes cursurile de mânuire a explozivilor – ceea ce confirma că idiotul ăsta plasase bomba sub casa lui Mickey.

Scrisori de la fosta soţie a lui Niles, care îl acuzau că se cuplase cu prostituatele Brendei Allen. Citise stenogramele de la proces şi înţelesese că soţul ei se destrăbălase în arestul secţiei Hollywood – justificarea pentru pica pe care Niles i-o purta lui Mickey.

O agendă de adrese care includea nume şi numere de telefon a patru dintre gorilele lui Jack Dragna, plus alţi cărăuşi mituiţi de-ai lui Dragna – poliţai pe care-i cunoscuse când era în LAPD –, şi o însemnare ciudată: „Karen Hiltscher, LASD, W. Hollywood", cu un „!!!!" în roşu aprins. Mai găsi şi alte confirmări ale urii purtate de Niles lui Mickey înainte de armistiţiul încheiat cu Jack D. În concluzie, totul părea să fi fost o iniţiativă personală, plănuită jalnic de un Niles disperat că bomba lui nu-l făcuse praf pe Mick.

Buzz stinse lumina şi la plecare şterse clanţele uşii pe ambele părţi. Merse pe jos până la colţul dintre Sunset şi Vermont, azvârli cheile de la casa şi maşina lui Niles prin grătarul unei guri de canal şi începu să râdă demenţial, simţind o durere în şale. Tocmai salvase viaţa celui mai periculos şi mai generos bărbat pe care îl întâlnise vreodată, dar nu avea nici cea mai mică posibilitate să i-o spună. Râsul i se înteţi până într-atât, încât se văzu nevoit să se aşeze pe o bancă din staţia de autobuz. Râse până când poanta îl epuiză – apoi îngheţă.

Danny Upshaw îl bătuse pe Gene Niles. Poliţiştii de la municipiu îi urau pe poliţiştii de la comitat. După ce Niles va fi dat dispărut, cei din LAPD se vor năpusti ca muştele la rahat pe puştiul ăla necopt, care era deja în rahat până la genunchi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Danny încercă să-l prindă pe Felix Gordean singur.

Își începuse filajul în parcarea de la Chateau Marmont. Gordean i-a stricat planurile – a sosit la birou însoțit de Christopher, Băiat Drăguț. A plouat fără încetare timp de trei ore, cât a ținut el sub supraveghere intrarea în agenție. Strada fiind inundată, în parcare n-a tras nici o mașină, iar Danny oprise într-o zonă unde parcarea era interzisă, lăsându-și legitimația și pistolul de calibrul 45 acasă, pentru că acum era de fapt Ted Krugman. Geaca de piele a lui Ted și simpatia lui Considine îi țineau de cald, așa că stătea cu geamul deschis. Danny hotărî că dacă Gordean nu va pleca de la birou până la 1, îl va aborda atunci, pe loc.

La 12.35 ușa se deschise. Gordean ieși, își desfăcu umbrela și traversă bulevardul Sunset. Danny dădu drumul la ștergătoare și îl văzu intrând la Cyrano's, iar individul de la intrare îl întâmpină de parcă ar fi fost cel mai important client al lui. Danny îi acordă lui Gordean treizeci de secunde, cât să se așeze, apoi își ridică gulerul și traversă strada în fugă, apărându-se de ploaie.

Omul de la intrare îi aruncă o privire ciudată, dar îl lăsă să intre. Danny clipi și văzu niște ziduri aurite și decorate cu catifea roșie, un bar lung, din lemn de stejar, și pe Felix Gordean la o masă alăturată. Își croi drum printr-un grup de oameni de afaceri și se așeză în fața lui. Gordean aproape că înghiți scobitoarea pe care o ținea între dinți.

Danny începu:

— Vreau să ştiu ce ştii şi tu. Vreau să-mi spui totul despre bărbaţii pe care i-ai iniţiat. Vreau să-mi dai un raport despre toţi clienţii tăi. Şi îl vreau acum.

Gordean se juca cu scobitoarea.

— Spune-i locotenentului Matthews să mă sune. Poate că el şi cu mine am putea ajunge la un compromis.

— Să-l fut pe locotenentul Matthews! Îmi spui ce vreau să ştiu? *Acum!*

— Nu, nu-ţi spun.

Danny zâmbi.

— Ai patruzeci şi opt de ore să te răzgândeşti.

— Altfel?

— Altfel torn la presă tot ce ştiu despre tine.

Gordean pocni din degete. Un ospătar se prezentă la masă. Danny părăsi restaurantul şi ieşi în ploaie. Îşi aminti că promisese să-i telefoneze lui Jack Shortell, aşa că intră în cabina de vizavi de agenţie, formă numărul de la secţia Hollywood şi auzi:

— Da?

La telefon era chiar Shortell.

— Sunt Upshaw, Jack. Ce ai aflat...?

— Ce am aflat e că mai avem unul. LAPD l-a descoperit azi-noapte pe o costişă a râului L.A. Doctorul Layman îl rezolvă chiar acum, aşa că...

Danny lăsă receptorul să-i cadă din mână şi pe Shortell să ţipe în urma lui „Upshaw!" Goni nebuneşte până în centru, parcă în faţa rampei morgii LAPD şi, în timp ce se repezea înăuntru, aproape că se împiedică de un cadavru pus pe o targă. Jack Shortell era deja acolo, transpirat, cu insigna agăţată de reverul hainei. Îl văzu pe Danny, blocă accesul în sala de disecţie a doctorului Layman şi îi spuse:

— Ţin-te bine.

Danny inspiră adânc.

— De ce?

Shortell spuse:

— E Augie Luis Duarte, unul din tipii de pe lista ta de urmăriți. Polițiștii care l-au găsit l-au identificat după carnetul de conducere. Cei de la LAPD l-au găsit țeapăn azi-noapte, la 12.30. Echipajul care l-a descoperit nu știa de trupa noastră. Breuning a fost și el aici și tocmai a plecat. Vocifera și susținea că Duarte a fugit noaptea trecută de sub supravegherea *lui*. Danny, știu că astea-s numai vrăjeli. Te-am căutat azi-noapte ca să-ți spun că investigațiile noastre pe direcția hoțului de mașini și a bețelor *zoot* nu dau nici un rezultat. Am vorbit cu o funcționară de la secția Wilshire, care mi-a spus că Breuning era aseară acolo, împreună cu Dudley Smith. Am sunat și mai târziu și mi-a spus că tot acolo stau. Breuning pretinde că ceilalți trei indivizi sunt încă sub supraveghere, dar eu nu-l cred.

Danny simți că-i plesnește țeasta. Mirosurile de la morgă îi întorceau stomacul pe dos și îi iritau tăieturile de la bărbierit. Se repezi la ușa pe care scria „Dr. Norton Layman", o deschise și îl văzu pe cel mai renumit patolog criminalist din țară scriind ceva pe un clipboard. O siluetă nudă era întinsă pe masa de disecție din spatele lui. Layman se dădu la o parte, ca și cum ar fi zis „Desfată-ți ochii".

Augie Duarte, chipeșul mexican care ieșise din agenția lui Gordean cu două seri în urmă, zăcea întins cu fața în sus pe masa de inox. Era golit de sânge. Intestinele îi fuseseră smulse de mușcături. Mușcăturile îi acopereau tot bustul, fără să se suprapună. Obrajii îi fuseseră crestați până la gingii și maxilar, iar penisul îi fusese retezat, inserat în cea mai adâncă dintre tăieturi și atârnat în așa fel încât prepuțul rămăsese prins între dinții încleștați, iar *rigor mortis* menținuse obscenitatea intactă. Danny izbucni:

— O, Dumnezeule! Nu!

Layman îi explică:

— Ploaia i-a curățat corpul și a păstrat tăieturile proaspete. Am găsit într-una din ele o așchie dintr-un

dinte şi i-am făcut un mulaj. E în mod cert de origine animală. I-am dat mulajul unui asistent să-l ducă pentru analiză la un ortodont criminalist de la Muzeul de Istorie Naturală. La ora asta îl examinează.

Danny îşi desprinse ochii de pe cadavru. Ieşi pe rampă ca să-l caute pe Shortell, sufocat de duhoarea de formaldehidă, cu plămânii căutându-i avizi aerul curat. Un grup de mexicani stăteau în dreptul rampei, arborând expresiile unei familii îndoliate şi uitându-se înăuntru. Unul din ei îl fixa insistent. Danny se strădui să-l repereze pe Shortell, apoi simţi o mână pe umăr.

Era Norton Layman, care îi spuse:

— Tocmai am vorbit cu omul de la muzeu. Au identificat specimenul. Asasinul poartă dinţi de wolverină – adică de gluton[1].

Danny revăzu acel W însângerat de pe tapetul ieftin. Văzu un W în alb-negru, un W imprimat cu fier roşu pe faţa lui Felix Gordean, W-uri pe toate mătăniile strânse în mâini de ciumeţii de *pachucos* îndoliaţi, grupaţi laolaltă. Văzu la W-uri până când Jack Shortell apăru pe rampă şi-l apucă de braţ, iar el se auzi spunându-i:

— Adu-l pe Breuning. Nu-s sigur că o să pot face faţă.

Apoi văzu numai sânge.

1. În engleză *wolverine* (*Gulo luscus*), mamifer carnivor răspândit în emisfera nordică, cu blana de culoare brună, cunoscut şi sub numele de poligraf american. Din familia *Gulo* mai fac parte jderul şi jderul de pin (n.r.).

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Filaj pe urmele propriului său fiu.

Mal stătea pe treptele de la secţia 32 a tribunalului civil din Los Angeles. Era flancat de avocaţi fumători. Întors cu spatele, asculta conversaţia lejeră a acestora şi aştepta să-i zărească pe Stefan, pe Celeste şi pe javra de avocat al femeii. Când avea să-l vadă, o să tragă o discuţie rapidă în toaletă, ca între bărbaţi: nu trebuie să crezi toate lucrurile rele pe care le auzi despre mine, iar când avocatul meu va fi rău cu mama ta, încearcă să nu asculţi ce zice.

S-a făcut târziu şi nici urmă de Stefan, Celeste sau avocat. Mal auzi o izbucnire de conversaţie animată în spatele lui.

— Îl ştii pe Charlie Hartshorn?

— Sigur. Un tip minunat, deşi un pic prea sentimental. I-a apărat pe gratis pe cei de la Sleepy Lagoon.

— Ei bine, a murit. Sinucidere. S-a spânzurat azi-noapte la el acasă. O casă superbă, chiar între Wilshire şi Rimpau. Au anunţat la radio. Am fost odată la o petrecere acolo.

— Săracul Charlie. Mai mare păcatul!

Mal se întoarse. Cei doi plecaseră. Poliţistul îşi aminti că Meeks îi spusese de legătura ce apăruse între Reynolds Loftis şi Hartshorn în urma unei razii într-un bar de homosexuali, dar nu menţionase nici o clipă că individul ar fi fost asociat cu Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon. Nu exista nici o menţiune a numelui lui Hartshorn în vreunul din dosarele psihiatrice sau cele ale marelui

juriu, iar Meeks mai spusese că avocatul apăruse – dar nu ca suspect – şi în cazul crimelor investigate de Upshaw.

Coincidenţa legată de Hartshorn îl sâcâia. Mal se întrebă cum va interpreta Meeks vestea sinuciderii lui Hartshorn. Doar spusese că îl bruscase pe individ, legându-se de homosexualitatea lui. Uitându-se spre stradă, îi văzu pe Celeste, pe Stefan şi pe un tânăr cu o servietă diplomat coborând dintr-un taxi. Băiatul ridică privirea, se lumină la faţă şi începu să alerge.

Mal îl întâmpină la jumătatea treptelor, îl culese de jos printre hohote de râs şi îl aruncă în aer de mai multe ori. Stefan scoase un chicot. Celeste şi tânărul cu servietă diplomat grăbiră pasul. Mal îşi aburcă fiul pe umeri şi intră rapid înăuntru, apoi se strecură în toaleta bărbaţilor. Cu răsuflarea tăiată, îl puse pe Stefan jos şi îi spuse:

— Tăticul tău e căpitan.

Vârî mâna în buzunar şi scoase una din tresele primite de la Buzz.

— Şi tu eşti căpitan. Ţine minte. Ţine minte asta dacă avocatul mamei tale începe să vorbească urât despre mine.

Stefan strânse în pumni tresele de argint. Mal văzu că avea chipul acela confuz, buhăit, ca de fiecare dată când Celeste îl îndopa cu mâncare cehească, plină de amidon.

— Cum îţi merge? Cum se poartă maică-ta cu tine?

Stefan vorbi anevoie, de parcă de când se despărţiseră ar fi fost îndopat doar cu graiul din vechea lor ţară.

— *Mutti*... vrea ca noi să ne mutăm. Zice că... trebuie să plecăm înainte să se hotărască să se mărite cu Rich... Richard.

Richard.

— Nu... nu-mi place de Richard. E drăguţ cu *Mutti*, dar e rău... răutăcios cu câinele lui.

Mal îl strânse pe băiat în braţe.

— N-o să-i las! Maică-ta-i o femeie nebună şi n-o s-o las să te ia de lângă mine.

— Malcolm...

— *Tata*, Stefan.

— Tata, te rog să n-o mai loveşti pe *Mutti*! *Te rog!*

Mal îl strânse şi mai tare pe Stefan, încercând să stoarcă din el toate cuvintele rele şi să-l facă să-i spună „Te iubesc". Dar simţea ceva ciudat la băiat, ceva flasc, de parcă ar fi fost prea slăbănog pentru un copil normal.

— Şşşt... N-am s-o mai lovesc şi nici n-am s-o las să te ia de lângă mine. Şşşt...

Uşa se deschise în spatele lor. Mal auzi vocea unui vechi aprod al curţii cu juri, care lucra de când se ştia la tribunalul civil din L.A.

— Locotenent Considine, curtea se întruneşte, iar eu trebuie să-l conduc pe băiat în instanţă.

Mal îl îmbrăţişă pe Stefan pentru ultima oară.

— Acum sunt căpitan, Stefan, aşa că du-te cu domnul şi ne vedem înăuntru.

Stefan îl strânse şi el – tare de tot.

* * *

Curtea se întruni zece minute mai târziu. Mal stătea la o masă împreună cu Jake Kellerman, faţă în faţă cu judecătorul. Celeste, avocatul ei şi Stefan stăteau cumva oblic, cu faţa spre boxa martorilor. Aprodul intonă:

— Atenţiune, atenţiune, curtea e în şedinţă! Prezidează onorabilul Arthur F. Hardesty!

Mal se ridică în picioare. Jake Kellerman spuse:

— În clipa următoare băşinosul ăsta bătrân o să zică „Avocaţii la mine". O să-i cer o amânare de-o lună, amintindu-i de obligaţiile tale faţă de marele juriu. O să mai obţinem una când se va întruni marele juriu, după care am scăpat. *Apoi* o să-l aducem pe Greenberg.

Mal îl strânse pe Kellerman de braţ.

— Jake, rezolvă totul aşa cum zici.

Kellerman şopti încet de tot:

— Se rezolvă. Dar roagă-te ca un zvon pe care l-am auzit să nu fie adevărat.

Judecătorul Arthur F. Hardesty lovi în masă cu ciocănelul:

— Avocaţii la mine!

Jake Kellerman şi avocatul lui Celeste se apropiară, aplecându-se către Hardesty. Mal se străduí să audă, dar nu prinse decât nişte frânturi ininteligibile. Jake părea agitat. Adunarea se încheie cu un pocnet de ciocănel. Kellerman reveni, negru de furie.

Hardesty spuse:

— Domnule Considine, cererea avocatului dumneavoastră pentru o amânare de o lună a fost respinsă. În pofida sarcinilor dumneavoastră poliţieneşti, sunt sigur că veţi găsi timpul necesar pentru a vă consulta cu domnul Kellerman. Ambele părţi se vor întâlni în faţa mea în sala de judecată de acum în zece zile, luni, 22 ianuarie. Ambele părţi vor fi pregătite să depună mărturie. Domnule Kellerman, domnule Castleberry, asiguraţi-vă că martorii dumneavoastră vor fi încunoştinţaţi de această dată şi aduceţi toate documentele pe care le consideraţi necesare ca probe. Înfăţişarea preliminară a luat sfârşit.

Judecătorul izbi iar cu ciocănelul. Castleberry îi conduse pe Celeste şi pe Stefan afară din sală. Băiatul se întoarse şi-i făcu semn cu mâna. Mal îi arătă semnul V, de la victorie, şi încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Băiatul lui dispăru numaidecât. Kellerman îi spuse:

— Am auzit că atunci când Castleberry a aflat de avansarea ta, s-a supărat urât de tot. Cică a făcut cumva ca fotografiile de la spital să ajungă la unul din aprozii lui Hardesty, care i-a povestit tot judecătorului. Mal, sunt furios şi-mi pare rău. O să-i spun lui Ellis ce-a făcut Castleberry, ca să i-o tragă golanului.

Mal se uita la locul din care băiatul îi făcuse cu mâna.

— Să i-o tragi ei. Fără nici un pic de milă! Dacă Stefan trebuie s-audă, s-audă. Dar trage-i-o cât poţi de tare!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Cercetând din priviri camera de zi a lui Ellis Loew, Buzz stabili cotele de pariuri:

Douăzeci la unu că marele juriu va pune sub acuzaţie *beaucoup* membri AUFT. Douăzeci la unu că studiourile îi vor pune pe liber pe motiv de trădare înainte de vreun anunţ oficial, iar cei din Teamsters vor fi angajaţi în locul lor la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după asta. Dacă l-ar fi putut convinge pe Mickey să accepte pariuri privind rezultatele proceselor, ar aduna o sumă frumuşică – plus bonusul de la Howard. Căci activitatea care se desfăşura în micul comandament al lui Loew îi asigura pe mulţi dintre Roşii de nişte bilete – numai dus – la Marele Circ.

În afara meselor şi a scaunelor aranjate pentru funcţionari, restul mobilierului fusese scos şi depozitat în grădina din spate. Dosarele ghiftuite cu depoziţii ale martorilor acuzării umpleau raftul de deasupra şemineului. Un panou din plută era fixat pe fereastra din faţă şi mai era şi spaţiul împărţit pentru rapoartele celor patru anchetatori din echipă: M. Considine, D. Smith, T. Meeks şi D. Upshaw. Teancul de formulare de interogatoriu ale căpitanului Mal – cu întrebări croite pentru personajele de stânga, legalizate şi remise de funcţionarii de la municipalitate – era foarte voluminos. Rezumatele rapoartelor de teren ale lui Dudley se înălţau de cinci ori mai sus decât lăţimea lor. Dudley transformase deja paisprezece indivizi ostili în turnători ai apărării şi

adunase dovezi compromițătoare la adresa a o sută de persoane turnate. Propriul lui raport conținea șase pagini: cu Sammy Benavides, care i-o trăgea surorii sale, cu injecțiile cu heroină ale lui Claire De Haven și cu obiceiul lui Reynolds Loftis de a frecventa barurile de homosexuali. Restul era material de umplutură, chestii neinteresante în comparație cu contribuțiile lui Mal și Dudley. Materialul strâns de Danny Upshaw avea două pagini – speculațiile făcute în urma trasului cu urechea și a pipăielilor cu stângista de Claire. El și cu puștiul nu făceau tocmai furori cu eforturile lor de a distruge Conspirația Comunistă. Mai erau acolo și mese cu coșuri pentru schimburile de informații, având pe ele inscripțiile „Intrare" și „Ieșire", mese pentru probele fotografice adunate de țicnitul de Ed Satterlee, o imensă cutie de carton conținând asociații de nume, date, organizații politice și confesiuni documentate: comuniști, simpatizanți și tovarăși de drum care simpatizau cu Mama Rusie și doreau sfârșitul S.U.A. prin orice mijloace, drepte sau nedrepte. Iar pe o parte imensă a unui perete gol – graficul întregii conspirații, conceput de Ed Satterlee, șperaclul lui pentru marele juriu.

Pe o coloană orizontală conducătorii AUFT; pe alta numele organizațiilor paravan ale comuniștilor din care făceau parte aceștia; pe o coloană verticală, deasupra graficului, numele martorilor acuzării și „forța acuzațiilor", consemnată printr-un număr de stele, cu linii care ajungeau să se intersecteze cu eminențele cenușii ale mișcării și cu liderii din organizațiile de fațadă. Fiecare stea corespundea, după Satterlee, numărului de zile de depoziții pentru martorii acuzării, evaluate după forța locului, a momentului și a zvonurilor: care simpatizant comunist participase, unde și ce declarase și care dintre Roșii pocăiți fuseseră acolo să-l audă – un conglomerat de informații amețitor, super-șocant, absolut nemaivăzut și imposibil de dezavuat.

Şi continua să-l vadă pe Danny Upshaw exact în mijlocul acelui conglomerat, înecându-se în rahat, deşi puştiul făcea parte din tabăra îngerilor.

Buzz ieşi pe veranda din faţa casei. Îşi frământase creierii ore în şir căutând portiţe de ieşire, sub presiunea rapoartelor ce trebuiau scrise. Trei telefoane se axaseră pe aranjarea schemelor de deturnare fiscală ale lui Audrey. Un telefon i l-a dat lui Mickey, căruia i-a turnat o poveste complicată despre felul cum un parior îl fentase pe unul din cărăuşi, care i-o trăgea surorii pariorului, aşa încât omul nu-l putea da în gât, dar el reuşise să-l facă să scuipe cele şase bătrâne şparlite – adică exact suma delapidată de Audrey de la Mick. Al doilea telefon fusese pentru Petey Skouras, unul dintre cărăuşi, mut ca un peşte. Insul a acceptat să joace rolul nebunului îndrăgostit, care s-a împăcat în cele din urmă cu şeful lui pentru o mie de dolari, bani peşin (deşi Buzz ştia că Johnny Stompanato va veni să-l tragă de limbă, ca să afle numele pe care Buzz nu accepta să-l divulge, va simţi că acolo era ceva în neregulă şi-i va stoarce o mărturisire), iar faptul că înapoiase banii l-a asigurat că asta va fi singura lui pedeapsă. Al treilea telefon fusese la un cămătar evreu: şapte mii de dolari cu douăzeci de procente dobândă, adică opt mii patru sute de dolari, pe care se obliga să-i plătească până pe 10 aprilie. Femeia lui scăpase astfel de necaz – cadoul lui pentru durerea îndurată când Gene Niles fusese împuşcat în cap chiar în patul ei. Cine are noroc, are. Slavă Domnului că-i picase pleaşca cu anchetarea comuniştilor. Dacă nu se vor prăpădi unul de dorul celuilalt, probabil că el şi leoaica lui vor supravieţui.

Puştiul rămânea în continuare jokerul pe care nu ştia cum să-l joace.

Trecuseră douăsprezece ore de când purecase apartamentul lui Niles. Să se întoarcă şi să aranjeze lucrurile în aşa fel încât să pară că tipul şi-a luat tălpăşiţa? Să planteze nişte probe incriminatoare? Când vor remarca

absența javrei, cei de la LAPD se vor agăța de faptul că fusese unul din oamenii lui Dragna și nu vor mai continua ancheta? Își vor da oare seama că el pusese la cale atentatul cu bomba și-l vor bănui pe Mickey? Sau vor considera dispariția lui Niles drept o crimă și vor căuta cu disperare asasinul?

Buzz îi văzu pe Dudley Smith și pe Mike Breuning în spatele grădinii, lângă canapeaua lui Ellis Loew, lăsată afară, în ploaie, pentru că la el slujba de la Procuratură conta mai mult decât confortul. Soarele încă mai zăbovea sus. Dudley râdea și arăta înspre cer. Buzz privi norii negri ridicându-se dinspre ocean. Se gândi: Rezolv-o, rezolv-o, rezolv-o! Fii omul cu rezolvările. Fii ceea ce căpitanul Mal i-a spus puștiului ăluia să fie.

Fii polițist.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Danny descuie uşa şi bătu încet în perete. W-urile de sânge pe care le văzuse de când fusese la morgă dispărură când ajunse în camera lui curată şi frumos aranjată. Totuşi ceva părea în neregulă. Cercetă încăperea cu privirea până când descoperi ce: covorul era încreţit lângă măsuţa de cafea, iar el avea întotdeauna grijă să-l netezească înainte de a ieşi din casă.

Încercă să-şi amintească dacă o făcuse şi *azi*-dimineaţă. Îşi aminti că se îmbrăcase în Ted Krugman, de la pielea goală până la geaca de piele, în faţa oglinzii din baie. Îşi aminti că ieşise din casă gândindu-se la Felix Gordean, în vreme ce în urechi îi răsuna fraza lui Mal Consindine: „Strânge-l zdravăn cu uşa, Danny". Nu-şi aminti de gestul lui metodic de a îndrepta covorul – probabil fiindcă Teddy K. nu era genul meticulos. Nimic altceva nu arăta nelalocul lui în cameră şi nu exista nici cea mai mică posibilitate ca EL să intre prin efracţie în apartamentul unui poliţist...

Danny se gândi la dosarul lui secret, alergă la dulapul din hol şi îl deschise. Era acolo, cu pozele şi însemnările intacte, acoperit de o bucată de mochetă încreţită, exact aşa cum trebuia. Cercetă baia, bucătăria şi dormitorul, văzu că totul era la locul lui, se aşeză pe un scaun şi începu să răsfoiască o carte pe care tocmai o cumpărase.

Familia nevăstuicii – fiziologie şi obiceiuri, singurul exemplar de pe raftul din spate al librăriei lui Stanley Rose.

Capitolul şase, pagina 59: *Wolverina (glutonul).*

Un reprezentant de 20 până la 25 de kilograme al familiei nevăstuicilor, originar din Canada, care trăieşte pe coasta de nord-vest a zonei Pacific şi în partea de sus din Midwest. E întruparea celei mai violente creaturi de pe faţa pământului. Lipsită complet de frică. Se ştie că atacă animale de câteva ori mai mari decât ea. Au fost semnalate cazuri când a gonit urşi şi pume de lângă pradă. O bestie care nu suportă să vadă alte creaturi bucurându-se de hrană – deseori le alungă pentru a devora rămăşiţele unui festin. E înzestrată cu un sistem digestiv extrem de eficace: o wolverină mănâncă rapid, digeră rapid, defechează rapid şi e permanent înfometată. Are un apetit imens, care se potriveşte cu răutatea ei. Tot ce vor aceste mici scârbe violente e să omoare, să mănânce şi uneori să se fută cu alţi membri ai rasei lor mizantrope.

W
W
W
W
W
W
W
W
Wolverina.

Alter-egoul unui asasin care muşcă, mursecă, violează şi înfulecă din carnea umană cu o foame uriaşă – sexuală şi emoţională. Un bărbat care se identifică total cu un animal obscen de rapace, identitate pe care şi-a asumat-o ca să îndrepte nedreptăţi trecute. Mutilările animalice constituiau metoda lui specifică, *propria reconstituire interioară a ceea ce i se făcuse lui.*

Danny se duse la fotografiile de la sfârşitul cărţii, rupse trei imagini cu wolverine, căută în dosarul lui pozele sângeroase din locuinţa de la numărul 2307 şi făcu un colaj deasupra patului. Lipi îngrozitoarea creatură în mijloc, lumină cu veioza colecţia de fotografii, se dădu puţin în spate, se uită şi cugetă.

O creatură durdulie, cu picioare scurte, ochi ca mărgelele şi o blană groasă, ca să suporte frigul. O coadă de pisică, un bot scurt şi ascuţit, unghii ascuţite, dinţi fioroşi, dezgoliţi în faţa aparatului de fotografiat. Un copil urât, care ştie că e urât şi se revanşează făcându-le rău oamenilor, căci pe ei îi învinovăţeşte că l-au făcut să devină ceea ce este. Imagini fulgurante, în timp ce animalul şi apartamentul de la 2307 se contopeau: asasinul era cumva desfigurat sau credea că e desfigurat. Cum martorii nu-l descriau ca având vreo rană pe chip, desfigurarea putea exista undeva pe corpul său. Asasinul se credea urât şi lega urâţenia lui de sex, de unde şi crestătura făcută lui Augie Duarte de la obraz până la maxilar şi ştremeleagul ieşindu-i din gură. O intuiţie puternică, pur instinctuală, dar pe care o simte solidă: EL îl cunoaşte pe puştiul hoţ cu faţa arsă, prea tânăr ca să fie asasinul. EL se simţea inspirat sau excitat sexual de diformitatea lui – de unde şi crestăturile făcute pe faţă. La toate secţiile de poliţie din oraş se verificau atacurile cu beţe *zoot* şi se comparau stilurile de operare ale hoţilor de maşini. Danny îi spusese lui Jack Shortell să-i sune pe crescătorii de animale sălbatice, pe furnizorii grădinilor zoologice, pe vânătorii de animale şi pe vânzătorii de blănuri angro, apoi să verifice informaţiile, coroborându-le cu cele primite de la tehnicienii dentari, şi să *acţioneze*. Jefuitor, pasionat de jazz, traficant de heroină, fabricant de dinţi, hoţ de maşini, iubitor de animale, ciudat, homosexual, pederast, poponar şi pasionat de prostituaţi. Îi aştepta pe undeva un amănunt ascuns în vreun dosar de la poliţie sau un tehnician dentar dezinvolt care să le declare „Mda, îmi amintesc de tipul ăsta".

Danny îşi notă toate impresiile recente, gândindu-se cum îl fraierise Mike Breuning cu filajul lui Augie Duarte. Cică toţi ceilalţi trei tipi erau încă sub supraveghere – probabil altă minciună. Singurul motiv posibil pentru cacealma ar fi fost dorinţa lui Breuning de a-i cânta în strună, ca să-l facă să se simtă bine cât ancheta crimele,

pentru a putea fi un bun spion în tabăra comuniştilor, făcându-i astfel pe plac lui Dudley Smith, cel pornit în cruciada lui antibolşevică. Shortell le telefonase celorlalţi trei bărbaţi de pe listă, îi avertizase de riscurile posibile şi încerca să-i interogheze. Singurul poliţist în care mai putea avea acum încredere, Jack, urma să-i iscodească pe „băieţii" lui Dudley, ca să afle dacă acei trei „amici" ai lui Gordean fuseseră vreodată supravegheaţi. Chiar şi el zăbovi mai mult prin faţa agenţiei lui Gordean, notându-şi câteva numere de maşini – alte victime potenţiale – şi sperând să-l vadă chiar pe Gordean în acţiune. Dar parcarea rămase pustie. Peştelui nu-i trecu nimeni pragul. Probabil că ploaia îi îndepărtase pe „clienţi" şi „prieteni". Iar el trebui să-şi întrerupă supravegherea, pentru că urma întâlnirea cu Claire De Haven.

Un pocnet răsună la uşa de la intrare – sunetul ziarului *Evening Herald*, aruncat de băiatul cu ziarele din cartier. Danny ieşi afară, ridică ziarul şi trecu repede peste un articol de fond despre Truman şi embargourile comerciale, apoi îl deschise la pagina a doua, în speranţa că poate exista vreun articol legat de cazul lui. O nouă trecere în revistă îl convinse că nu exista aşa ceva, dar îi atrase atenţia un text micuţ de jos, din colţul din dreapta al paginii.

SINUCIDEREA LUI CHARLES HARTSHORN,
AVOCAT AL ELITELOR,
DAR ŞI AL DEFAVORIZAŢILOR SORŢII

În această dimineaţă Charles E. (Eddington) Hartshorn, în vârstă de 52 de ani, un avocat de renume care se ocupa de cazuri sociale, a fost găsit mort în camera de zi a casei lui din Hancock Park – din câte se pare, în urma unei sinucideri prin autoasfixiere. Trupul lui Hartshorn a fost descoperit de fiica lui, Betsy, în vârstă de 24 de ani, care tocmai sosise acasă dintr-o călătorie. Ea i-a declarat reporterului Bevo Means de la *Metro*: „Tăticu' era deprimat. A trecut pe-aici un om care a

discutat cu el, iar tati era convins că avea legătură cu ancheta marelui juriu, despre care auzise vorbindu-se. Era mereu agasat de unii şi de alţii pentru că s-a oferit să ajute gratis Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon, fiindcă oamenilor ălora li s-a părut ciudat că un om bogat vrea să apere nişte mexicani săraci".

Locotenentul Walter Reddin de la secţia de poliţie Wilshire a LAPD ne-a declarat: „A fost o sinucidere prin spânzurare. Atâta tot. N-a rămas în urmă nici un bileţel, dar nu există nici semne de violenţă. Hartshorn a găsit o funie şi o grindă în tavan, aşa că s-a spânzurat. Dar e mare păcat că a fost găsit chiar de fiica lui".

Hartshorn, asociat al firmei Hartshorn, Welborn and Hayes, le lasă în urma sa pe fiica lui, Betsy, şi pe soţia lui, Margaret, în vârstă de 49 de ani. Vom oferi cât de curând informaţii despre serviciul funerar.

Danny lăsă ziarul din mână, rămânând perplex. Hartshorn fusese şantajat de Duane Lindenaur în 1941. Felix Gordean îi spusese că omul a participat la seratele lui şi că „n-a avut niciodată noroc – nici în dragoste, nici în politică". Nu-l interogase din trei motive: nu corespundea cu semnalmentele asasinului, şantajul avusese loc cu aproape nouă ani în urmă, iar sergentul Frank Skakel, poliţistul care anchetase cazul, i-a spus că Hartshorn va refuza să discute cu cei de la poliţie despre incident, citând şi alte precedente. Hartshorn nu era decât un alt nume din dosar, un nume care ducea doar indirect la Gordean. Nimic nu părea în neregulă cu avocatul şi, dacă lăsăm la o parte remarca accidentală a lui Gordean despre „politica" omului, nu exista nimic care să dea de bănuit că ar fi avut vreo legătură cu cele întâmplate. În dosarul marelui juriu nu era menţionat în nici un fel – în pofida preponderenţei informaţiilor legate de Sleepy Lagoon. *Însă fusese interogat de un membru al echipei marelui juriu.*

Danny îl sună pe Mal Considine la Procuratură, unde nu-i răspunse nimeni, apoi sună acasă la Ellis Loew. Telefonul ţârâi de trei ori.

— Mda? Cine-i acolo? se auzi vocea cântată a lui Buzz Meeks.

— Detectivul Upshaw. Mal e pe-acolo?

— Nu-i aici, detective. Sunt eu, Meeks. Ai nevoie de ceva?

Individul avea un ton liniştit. Danny întrebă:

— Ştii cumva dacă a interogat cineva un avocat pe nume Charles Hartshorn?

— Mda, eu. Săptămâna trecută. De ce?

— Tocmai am citit în ziar că s-a sinucis.

Tăcere, respiraţie prelungă, apoi Meeks zise:

— Oh, futu-i...!

Danny întrebă:

— Ce vrei să zici cu asta?

— Nimic, puştiule. Are legătură cu cazul tău de crimă?

— Da. Cum de-ai ştiut?

— Păi, l-am luat cam tare pe Hartshorn, iar el a crezut că sunt de la Omucideri, pentru că un tip care încercase să-l şantajeze cu câţiva ani în urmă pe chestii homosexuale tocmai fusese terminat. Asta se întâmpla cam atunci când ai venit tu în echipă, iar de Lindenaur mi-am amintit din ziare. Puştiule, sunt poliţist de mulţi ani şi crede-mă că tipul ăsta, Hartshorn, nu ascundea nimic! Atâta doar, că-i plăceau băieţii. De-aia nici nu ţi-am spus nimic de el. M-am gândit că n-are cum să fie suspect.

— Meeks, oricum ar fi trebuit să-mi spui...

— Upshaw, acordă-mi un pic de credit cu bătrânul poponar! Îţi rămân dator pe chestia asta, pentru c-a trebuit să-l agresez puţin ca să-l fac să cânte şi i-am promis să-i ţin pe cei de la Omucideri departe de el. Puştiule, fraieru' ăla amărât nu era în stare să omoare nici o muscă!

— Căcat! De ce-a trebuit să vorbeşti cu el? Pentru că avea legături cu Comitetul de la Sleepy Lagoon?

— Nu. Încercam să fac nişte conexiuni pe nişte chestii murdare cu comunişti şi-am găsit o însemnare în care se zicea că Hartshorn fusese arestat împreună cu Reynolds

Loftis în Santa Monica, în '44, într-un bar de poponari. Am vrut să văd dacă pot stoarce de la el şi alte murdării despre Loftis.

Danny duse receptorul la piept, pentru ca Meeks să nu-i audă respiraţia precipitată, să nu-i audă creierul explodând din pricina informaţiilor recente şi a modului în care *se puteau ele aranja:*

Reynolds Loftis era înalt, cărunt şi între două vârste.

Avusese o legătură cu Charles Hartshorn, sinucigaşul şi victima şantajului lui Duane Lindenaur, victima numărul trei.

Tot el fusese pe la începutul anilor '40 iubitul homosexual al lui Chaz Minear. În fişele psihiatrice ajunse la marele juriu Sammy Benavides menţionase că *puto* de Chaz plătea pentru sex printr-un „serviciu homosexual de escortă" – o posibilă referire la serviciile lui Felix Gordean, care se servise de victimele George Wiltsie şi Augie Duarte.

Seara trecută, în ghetoul negrilor, Claire De Haven fusese un pachet de nervi. Asasinul îl luase pe Goines exact din zona aceea, iar la Zombie un dealer de heroină intrase în vorbă cu ea. Femeia îl respinsese, dar anchetatorii marelui juriu ştiau că fusese dependentă de heroină vreme îndelungată. Oare ea procurase doza care îl ucisese pe Marty Goines?

Mâinile lui Danny tremurau pe receptorul de la piept. Îl auzi pe Meeks la celălalt capăt:

— Puştiule, mai eşti acolo? Eşti acolo, puştiule?

Reuşi să-şi ducă receptorul la bărbie.

— Da. Aici sunt.

— Ştii ceva şi nu-mi spui?

— Da... nu... Pula mea, nu ştiu...

Liniştea se aşternu pe fir preţ de câteva minute lungi. Danny se zgâia la fotografiile cu wolverine. Meeks întrebă:

— Detective, vrei să zici că Loftis e suspect pentru crimele tale?

Danny îngăimă:

— Hai să zicem că *poate*. Poate... foarte serios. Se potriveşte cu descrierea asasinului şi se... potriveşte.

Buzz Meeks exclamă:

— Sfinte Sisoe!

Danny puse telefonul în furcă, gândindu-se că în mintea lui îl sărutase pe Reynolds Loftis – şi îi plăcuse.

* * *

Krugman redevenit Upshaw deveni Krugman – acum exclusiv detectiv la Omucideri.

Danny se îndreptă spre Beverly Hills, fără să vadă vreun urmăritor în oglinda retrovizoare. Omul Cameră vizualiză muşcăturile de wolverină ale lui Reynolds Loftis. Combinaţia dintre pozele de la numărul 2307, trupul lui Augie Duarte şi frumoasa faţă a lui Reynolds Loftis înflorind de grozăvia omorurilor îl făcură să se joace cu schimbătorul de viteze şi când nu era nevoie, doar ca să nu fie năpădit de acele imagini. Când parcă maşina, casa era puternic luminată şi veselă, ca şi cum cei dinăuntru n-aveau nimic de ascuns. Nimic. Ajuns în faţa uşii, găsi un bilet în dreptul clanţei: „Ted, mă întorc în câteva minute. Simte-te ca acasă. C."

Şi mai mult nimic, lăsat la vedere. Danny deschise uşa, intră şi observă o masă de scris vârâtă între scară şi perete. O lampă cu picior arunca lumină direct pe masă, tot felul de hârtii erau împrăştiate pe tăblia acesteia, ţintuite locului de un dosar masiv din piele, iar strălucirea neonului accentua impresia că acolo nu era nimic de ascuns. Se duse spre masă, apucă dosarul şi îl deschise. Litere mari, de tipar, foarte clare: PREZENŢĂ ŞI PROCESE-VERBALE. COMITETUL EXECUTIV AL AUFT. ŞEDINŢE PE ANUL 1950.

Danny se uită la prima pagină. Un scris mare, la fel de limpede: şedinţă/serată în New York, 31.12.1949. Prezenţi (cu semnături indescifrabile): C. De Haven, M. Ziffkin, R. Loftis, S. Benavides, M. Lopez şi un nume tăiat, ilizibil. Subiectele de discuţie au fost „Sarcinile

pichetelor", „Raportul secretarului", „Raportul trezorierului" şi dacă să angajeze sau nu detectivi particulari pentru a afla cazierul demonstranţilor de la Teamsters. Serata începea la ora 11 seara şi se încheia la 6 dimineaţa. Danny se strâmbă la gândul că raportul putea fi conceput ca un alibi pentru Reynolds Loftis – care era trecut prezent la ora la care Marty Goines fusese răpit şi omorât. Iar procesele-verbale nu conţineau nimic subversiv.

Prea mult nimic lăsat la vedere.

Danny răsfoi mai departe, găsind consemnarea unei întruniri pe 4.01.1950, cu aceleaşi persoane aflate acolo la ora uciderii lui Wiltsie şi Lindenaur, aceeaşi ştersătură stranie şi aceleaşi subiecte plictisitoare de discuţie. Iar noaptea trecută, când, probabil, a încasat-o Augie Duarte, Loftis fusese cu Claire – va trebui să se consulte cu doctorul Layman în legătură cu ora aproximativă a decesului. Alibiuri perfecte de grup, fără suspiciunea de trădare, deci Loftis nu putea fi EL decât dacă întreaga conducere AUFT se afla în spatele omorurilor – ceea ce era ridicol.

Danny încetă să mai raţioneze. Puse registrul la loc şi îşi vârî mâinile agitate în buzunarele calde ale hainei de piele. Era prea mult nimic la vedere, pentru că nu era nimic de ascuns, pentru că nici unul dintre liderii sindicali nu ştia că el e poliţist, Loftis putea să se fi trecut fictiv acolo, dar un alibi confirmat de cinci ori era de nezdruncinat într-un tribunal, chiar dacă cei cinci erau nişte trădători comunişti, aşa că nimic însemna chiar nimic, iar el trebuia să ia cazurile şi identităţile oamenilor exact aşa cum erau ele şi să fie poliţist.

În casă era cald. Danny îşi scoase geaca, o atârnă într-un cuier şi intră în camera de zi, prefăcându-se că admiră afişul de la *Furtună deasupra Leningradului.* Îi amintea de păcălelile stupide la care îl silea să recurgă Karen Hiltscher. Tocmai îşi nota în minte s-o regaleze cu ceva pentru chestia de la numărul 2307, când auzi:

— Ted, ce mai faci?

EL.

Danny se întoarse. Reynolds Loftis şi Claire îşi lăsau hainele în foaier. Ea arăta vinovată. El arăta chipeş, ca un cunoscător rafinat al sporturilor sângeroase. Danny spuse:

— Salut. Îmi pare bine să vă văd, dar am nişte veşti proaste.

Claire zise:

— O!

Loftis îşi frecă mâinile şi suflă să şi le încălzească, apoi spuse:

— Drace! Ce veşti proaste?

Danny se apropie de ei, ca să le surprindă reacţia.

— Din ziare. Un avocat pe nume Charles Hartshorn s-a sinucis. Se spunea acolo că a lucrat pentru CASL şi se insinua că a fost hăituit de poliţiştii fascişti ai Procuraturii.

Reacţii curate. Claire îşi perie mantoul şi zise:

— Am auzit. Charlie era un bun prieten al cauzei noastre.

Loftis păru tensionat, însă doar un pic. Poate că făcuse sex cu avocatul.

— Marele juriu s-a prăbuşit, dar l-a luat şi pe Charlie cu el. Era un om amabil şi fragil, iar cei ca el sunt pradă uşoară pentru fascişti.

Danny se gândi: Vorbeşte de fapt despre el. El e slab, iar Claire e forţa lui. Se apropie şi mai mult şi atacă plin de îndrăzneală:

— Am citit într-un ziar de scandal că Hartshorn fusese interogat pentru o serie de crime. Nişte asasinate demente. Au fost ucişi câţiva homosexuali pe care-i cunoştea.

Loftis se întoarse cu spatele, pretinzând că are un acces de tuse. Penibil de fals. Claire intră în pielea actriţei din rolul secundar: se aplecă spre el, întorcându-şi chipul de la Danny, şi murmură:

— Nu-ţi face bine la bronşită.

Danny rămase aproape de ei, judecând ceea ce ochii nu puteau vedea: Claire îşi încuraja logodnicul, iar

Loftis, actorul, ştiind că o faţă nu minte, şi-o ţinea ascunsă.

Danny intră în bucătărie şi umplu un pahar cu apă de la robinet, dându-le personajelor şansa să îşi revină. Se întoarse foarte încet şi îi găsi prefăcându-se destinşi: Claire fumând, iar Loftis sprijinindu-se de balustrada scărilor, uşor jenat, ca un gentleman din Sud pentru care tusea e *déclassée*.

— Sărmanul Charlie! Se dedulcea el uneori la plăcerile greceşti, aşa că sunt sigur că celor de la putere le-ar fi plăcut la nebunie să-l crucifice.

Danny îi întinse paharul cu apă.

— Te vor crucifica pentru orice. Mare păcat de ce s-a întâmplat cu Hartshorn, dar mie, personal, îmi plac femeile.

Loftis bău, îşi luă haina şi îi făcu cu ochiul.

— Şi mie, spuse el.

O sărută pe Claire şi ieşi pe uşă.

Danny zise:

— Am tot avut ghinion până acum. Mai întâi ieri-seară, iar acum faza cu prietenul vostru, Charlie.

Claire îşi aruncă poşeta pe masa unde se afla şi registrul şedinţelor. Mult prea firesc. Expresia ei liniştită, dar un pic prea studiată, îi confirmă faptul că aranjase natura moartă special pentru el – alibiul lui Loftis –, *în ciuda faptului că ei n-aveau de unde să ştie cine era*. Firele se încurcau iarăşi, de nu mai pricepeai cine ce era, cine pe cine ştia şi cine ce ştia. Danny le rupse pe toate cu o privire languroasă.

— Hai să nu plecăm nicăieri. Ce zici?

Claire zise:

— Aşa mă gândeam şi eu. Vrei să vezi un film?

— Ai un televizor?

— Nu, prostuţule, am o sală de proiecţie.

Danny zâmbi timid – proletarul Ted copleşit de obiceiurile hollywoodiene. Claire îl luă de mână şi îl conduse prin bucătărie într-o încăpere cu pereţii umpluţi cu rafturi pline de cărţi. Doar peretele din faţă era acoperit cu

un ecran de proiecţie. O canapea lungă de piele era plasată cu faţa la ecran, un aparat de proiecţie stătea pe un trepied, cam la un metru în spatele canapelei, iar în el se găsea deja o rolă de film. Danny se aşeză. Claire apăsă pe comutatoare, reduse din intensitatea luminii şi se cuibări lângă el, cu picioarele adunate sub tivul fustei. Ecranul se lumină şi începu filmul.

Un test de filmare. *Fade-in* în alb-negru. O blondă platinată şi un mexican cu o tunsoare ca la un dos de raţă se dezbrăcau. Decorul era o cameră de motel: un pat, pereţi cu tencuiala crăpată, lămpi cu abajururi tip sombrero şi un afiş cu un toreador pe uşa de la dulap. Tijuana, pur şi simplu.

Danny simţi mâna lui Claire. Blonda din film dădu ochii peste cap: tocmai văzuse pula partenerului – uriaşă, străbătută de vene şi îndoită la mijloc ca un furtun de stropitoare. Se aplecă în faţa lui, căzu în genunchi şi începu să i-o sugă. Aparatul de filmare surprinse urmele unor coşuri de pe pielea femeii şi pe cele ale înţepăturilor de seringă de pe braţele bărbatului. Ea o sugea, iar drogatul dădea din şolduri. Apoi şi-o scoase din gura ei şi ejaculă.

Danny se uită în altă parte. Claire îi atinse şoldul. Danny tresări, încercă să se relaxeze, dar continuă să tresară. Claire îi mângâie un muşchi încordat, la câţiva centimetri de scula lui. Drogatul o regula pe coşuroasă pe la spate, cu penetrarea prinsă în prim-plan. Stomacul lui Danny ghiorăi – mai rău decât atunci când doar bea şi nu mânca nimic. Mâna lui Claire continua să exploreze. Danny simţi că se zgribuleşte, ca atunci când faci un duş rece şi parcă toate îţi intră la apă.

Blonda şi cu mexicanul se futeau cu disperare. Claire frământa muşchi care nu îi cedau. Danny începu să simtă nişte crampe, aşa că luă mâna lui Claire şi i-o strânse în dreptul genunchiului, ca atunci când erau la clubul de jazz şi el dirija lucrurile. Claire se trase de lângă el. Filmul se sfârşi cu un prim-plan cu blonda şi mexicanul sărutându-se cu limba.

Pelicula sări de pe rolă. Claire se ridică în picioare, aprinse lumina şi schimbă rolele de film. Danny se destinse şi adoptă cea mai bună versiune a lui Ted Krugman: relaxat, picior peste picior, cu mâinile împreunate la ceafă. Claire se întoarse şi-i spuse:

— Păstram asta pentru *după aceea*, dar cred că avem nevoie de ea acum.

Danny îi făcu cu ochiul. Ţeasta îi zvâcnea. Ted, marele gagicar. Claire porni proiectorul şi stinse luminile. Se întoarse pe canapea şi se cuibări la loc. Pe ecran începu al doilea film al serii.

Fără muzică, fără generic, fără subtitrări, ca în vechile filme mute: doar întuneric şi nişte picăţele gri – singura indicaţie că filmul rula. Întunecimea se rupse la colţurile ecranului, o formă începu să prindă contur şi în imagine apăru capul unui câine: un pitbull cu mască. Câinele se repezi la aparatul de filmat, ecranul se întunecă din nou, apoi imaginea se dizolvă încet în alb.

Danny îşi aminti de crescătorul de câini şi de povestea lui cu tipii de la Hollywood care cumpăraseră pitbulli pentru nişte filme. Gândurile îi săriră apoi la bărbaţii mascaţi din casa lui Felix Gordean. Îşi dădu seama că închisese ochii şi îşi ţinea respiraţia, ca să se gândească mai bine la cine ce ştia, ce spunea şi ce minţea. Deschise ochii şi văzu doi câini sfâşiindu-se unul pe celălalt şi un roşu animat împroşcat în modele suprarealiste pe celuloidul alb-negru, dispărând şi colorând sângele real în culoarea lui reală, apoi înceţoşând obiectivul aparatului, care la început era gri, apoi deveni de un roşu de desene animate. Se gândi la un Walt Disney care îşi pierduse minţile. Ca un fel de răspuns la gândul lui, un Donald Duck malefic răsări pe ecran, cu un falus cu pene atârnându-i între picioarele de răţoi. Răţoiul ţopăia, furios de impotent, precum veritabilul Donald. Claire izbucni în râs. Danny se uită cum cei doi câini se urmăresc unul pe celălalt şi se atacă, cum cel mai închis la culoare se aruncă la stomacul celui pătat şi cum îşi îngroapă colţii

în el. Şi atunci ştiu că asasinul, indiferent cine era el, fusese înnebunit de acest film.

Ecranul se întunecă. Danny ameţi uşor, fiindcă îşi ţinuse răsuflarea, şi se simţi scrutat de ochii lui Claire. Apoi filmul deveni color şi apărură nişte bărbaţi goi, ce alergau unul după celălalt asemeni câinilor de mai înainte şi se aruncau unul spre celălalt, cu gurile ţuguiate. Primplanuri pe poziţii 69, un traveling larg, apoi Felix Gordean apăru într-un costum roşu, de diavol, prostindu-se şi dansând. Lui Danny i se scuă. Mâna lui Claire se repezi acolo, ca şi cum *ar fi ştiut*. Danny se foi, încercă să închidă ochii, dar *nu reuşi*, ci continuă să privească.

O tăietură scurtă, apoi Christopher, Băiat Drăguţ, gol şi în erecţie, îşi îndreptă scula spre aparatul de filmat, cu calota acoperind aproape întreg ecranul, ca un gigantic berbec de asalt, iar marginile albe de pe fundal arătau exact ca nişte buze şi dinţi ce păstrau imaginea intactă prin *rigor mortis*...

Danny sări în picioare şi alergă în partea din faţă a casei. Găsi o toaletă şi se încuie înăuntru. Îşi calmă spasmele cu o litanie: FII POLIŢIST, FII POLIŢIST, FII POLIŢIST! Se sili să se gândească la *indicii concrete*, deschise dulăpiorul cu medicamente şi găsi imediat unul: un flacon cu reţetă pentru secobarbital de sodiu, adică biletul spre moarte al lui Wiltsie şi Lindenaur într-o fiolă – somniferele lui Reynolds Loftis, prescrise de medicul D. Waltrow pe 14.11.1949. Scormoni prin rafturile cu alifii, tincturi şi pastile, dar nu mai găsi nimic altceva. Observă o a doua uşă, întredeschisă, lângă cabina de duş.

O deschise mai tare şi văzu un birou confortabil, rafturi cu cărţi, scaune aranjate în jurul unei canapele din piele, apoi un alt birou, încărcat cu hârtii. Se uită prin ele – copii de scenarii cu însemnări făcute de mână pe margini –, trase sertarele şi găsi teancuri de plicuri şi coli de corespondenţă cu antetul lui Claire De Haven, colţe de timbre şi un portmoneu vechi de piele. Uitându-se

în el, descoperi legitimaţii expirate, emise pe numele lui Reynolds Loftis: un card de bibliotecă, carnete de membru în diverse organizaţii de stânga, un carnet de conducere din 1936, emis de statul California, cu o etichetă pe spate: „Informaţii pentru urgenţe medicale". Alergic la penicilină, mici crize recurente de artrită, *grupa de sânge 0-I.*

EL?

Danny închise sertarele, descuie uşa de la toaletă, îşi şterse faţa cu un prosop şi se îndreptă agale spre sala de proiecţie. Luminile erau aprinse, ecranul alb, iar Claire stătea pe canapea. Ea îi spuse:

— Nu credeam că un băiat dur ca tine poate fi atât de impresionabil.

Danny se aşeză lângă ea. Picioarele li se atinseră. Claire se feri, apoi se aplecă în faţă. Danny se gândi: *Ştie, nu poate să ştie.* Apoi spuse:

— Nu sunt cine ştie ce estet.

Claire îşi puse o mână caldă pe obrazul lui. Faţa femeii era rece.

— Serios? Toţi prietenii mei din partid, de la filiala din New York, erau înnebuniţi după neodramă, *kabuki* şi alte chestii similare. Filmul ăsta nu ţi-a amintit de Cocteau? Un Cocteau cu mai mult umor?

Nu ştia cine era Cocteau.

— Cocteau nu m-a încântat niciodată. Nici Salvador Dalí şi nici unul din tipii ăia. Eu sunt un tip de rând din Long Island.

Mâna lui Claire continua să-l mângâie. Era caldă, dar tandreţea ucigătoare din seara trecută dispăruse.

— Când eram mică, obişnuiam să-mi petrec vara în Easthampton. Era superb.

Danny izbucni în râs, bucuros că citise ghidul turistic primit de la Considine.

— Huntington nu e tocmai în Easthampton, iubire.

Claire se strânse toată la auzul drăgălăşeniei şi începu să-şi retragă mâna, dar apoi continuă să-l mângâie. Danny întrebă:

— Cine a filmat secvenţa aceea?

— Un bărbat genial pe nume Paul Doinelle.

— Doar pentru prieteni?

— De ce spui asta?

— Pentru că e scandalos. Nu poţi difuza astfel de filme. E ilegal.

— O spui cu atâta vehemenţă, de parcă ţi-ar păsa de legile burgheze care îngrădesc libertatea de creaţie.

— Era urât. Mă întrebam ce fel de bărbat ar aprecia aşa ceva?

— De ce spui „bărbat"? Eu sunt femeie şi apreciez genul acesta de artă. Eşti cam mărginit în opinii, Ted. E o trăsătură rea când apare la cei ce luptă pentru cauza noastră. Şi *ştiu* că filmul te-a excitat.

— Nu-i adevărat!

Claire râse.

— Nu o mai da cotită. Spune-mi ce vrei. Spune-mi ce-ai vrea să faci cu mine.

Avea de gând să-l fută ca să afle ce ştie, ceea ce însemna că ea ştia, ceea ce însemna...

Danny îşi luă o faţă neutră şi o sărută pe gât şi pe obraji. Suspină – fals, exact ca o fată de la Club Largo, care se preface că dezbrăcatul pe scenă o extaziază. Claire îl atinse pe spate, pe piept şi pe umeri – mâinile ei îl frământau – şi dădu impresia că abia se abţine să nu-l sfâşie. Încercă s-o sărute pe gură, dar buzele ei rămaseră rigide. Femeia îi vârî mâna între picioare. Danny era tot îngheţat şi zbârcit acolo jos, iar mâna ei îi făcu mai mult rău.

Danny simţi că întregul lui trup îl sufoca. Claire îşi retrase mâinile, le duse la spate şi îşi scoase dintr-o singură mişcare puloverul şi sutienul. Sânii ei erau pistruiaţi – cu pistrui ce păreau cancerigeni. Cel din stânga era mai mare şi atârna ciudat, iar sfârcurile îi erau închise la culoare şi plate, înconjurate de pliuri de piele încreţită. Danny se gândi la trădătorii şi mexicanii care îi supseseră. Claire îi şopti „Hai, puiule", un cântec de

adormit copiii care să-l facă să spună ce știa, pe cine știa și unde minţise. Își frecă sânii de faţa lui. Danny închise ochii, dar nu reuși. Se gândi la băieţi și la Tim și la EL, dar nu reuși...

Claire spuse:

— Marele gagicar? O, Teddy, cum ai putut să te descurci în atâta încâlceală?

Danny o dădu la o parte, ieși din casă trântind ușa, apoi se urcă în mașină, iar în drum spre apartamentul lui se gândi: *NU ARE CUM SĂ ȘTIE CINE SUNT.* Ajuns acasă, se duse direct la copia cu dosarul marelui juriu pe care o primise, studie paginile, ca să găsească dovada certă, văzu scris pe o fișă de personal „Juan Duarte, lider AUFT, figurant/mașinist la Variety International Pictures", își aminti de Augie Duarte, sufocat cu propria-i pulă, pe targa de la morgă, își aminti de cei trei mexicani de pe platoul unde se filma *Masacrul tomahawkului* în ziua în care întrebase de amicii lui Duane Lindenaur și își aminti și că Norm Kostenz îl fotografiase după bătaia de la pichet. Poze, poze, poze, poze – până la ultimele două: mexicanul de la morgă, cel care se uitase atât de ciudat la el, era unul din cei de pe platoul de filmare și trebuia să fie rudă cu Augie Duarte. Juan Duarte, figurantul și mașinistul comunist. Ștersătura din registrul de evidenţă a ședinţelor putea să fie cea a numelui lui, ceea ce însemna că tipul văzuse fotografia făcută de Kostenz și le spusese lui Loftis și Claire că Ted Krugman era un detectiv de la poliţie și ancheta moartea lui Augie.

Ceea ce însemna că registrul lăsat la vedere era un alibi fals.

Ceea ce însemna că filmul fusese un fel de verificare a reacţiilor lui, ca ei să afle cât știa.

Ceea ce însemna că Târfa Roșie încerca să-i facă lui ceea ce Mal Considine îl pusese pe el să-i facă ei.

CEEA CE ÎNSEMNA CĂ INDIVIZII ȘTIAU CINE E EL.

Danny se duse la raftul de deasupra frigiderului, locul unde ascunsese semnele identităţii detectivului D. Upshaw. Îşi luă insigna, cătuşele, scoase pistolul de calibrul 45 din toc şi ţinti înspre lume.

CAPITOLUL TREIZECI

Comandantul detectivilor, Thad Green, dădu din cap în direcţia lui Mal, apoi în cea a lui Dudley Smith.

— Domnilor, nu v-aş fi chemat atât de dimineaţă dacă nu era ceva urgent. Ceea ce vă voi spune acum încă nu s-a anunţat oficial şi nici nu se va anunţa.

Mal se uită la mentorul lui de la LAPD. Omul, rareori grav, părea acum aproape îndoliat.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

Green îşi aprinse o ţigară.

— Ploaia a produs nişte alunecări de teren pe coline. În urmă cu aproape o oră a fost descoperit un cadavru pe drumul de acces care duce la semnul cu „Hollywood". Sergentul Eugene Niles de la secţia Hollywood. Îngropat şi împuşcat în faţă. L-am chemat pe Nort Layman pentru o examinare rapidă, iar el i-a scos din cutia craniană două gloanţe de calibrul 38. Au fost trase cu un pistol Iver-Johnson Police Special, adică arma standard din dotarea celor de la LAPD şi LASD. Niles a fost văzut ultima oară alaltăieri, la secţia Hollywood, unde s-a bătut cu amicul vostru din echipa de anchetă a marelui juriu, detectivul Daniel Upshaw. Voi aţi lucrat cu Upshaw, aşa că v-am chemat să vă ascult părerea. Mal, începe tu.

Mal se strădui să înghită şocul, să se gândească şi apoi să vorbească.

— Domnule, eu nu cred că Upshaw e în stare să omoare un om. L-am criticat pentru ce-a făcut cu Niles alaltăieri-seară şi eu zic că a reacţionat ca un poliţist adevărat.

Părea uşurat de faptul că Niles nu mai face parte din echipa lui de la Omucideri. Şi ştim cu toţii cât de implicat a fost Niles în scandalul Brenda Allen. Am auzit că era unul din cărăuşii lui Jack Dragna şi m-aş uita mai degrabă în direcţia lui Jack şi Mickey înainte de a acuza un coleg poliţist.

Green dădu din cap.

— Locotenentul Smith.

Dudley spuse:

— Domnule, eu nu sunt de acord cu căpitanul Considine. Sergentul Mike Breuning, care lucrează şi el cu Upshaw la cazul de crimă multiplă, mi-a spus că lui Niles îi era teamă de flăcău şi că era convins că Upshaw intrase prin efracţie pe teritoriul LAPD pentru a culege probe. Niles i-a spus sergentului Breuning că Upshaw minţise când îi spusese cum aflase de existenţa victimelor doi şi trei şi că încerca să obţină probe pentru acuzaţii penale împotriva lui. Mai mult, Niles era convins că Upshaw avea o fixaţie foarte ciudată cu aceste crime deviaţioniste, manifestând un interes excesiv faţă de ele, iar cearta dintre ei s-a declanşat când Niles l-a făcut pe Upshaw „poponar". Un informator de-al meu mi-a spus că Upshaw a fost văzut când îl ameninţa pe un cunoscut codoş de homosexuali pe nume Felix Gordean, un tip despre care se ştie că dă şpăgi grele celor de la Moravurile din LASD. Gordean i-a mărturisit omului meu că Upshaw e nebun, că e obsedat de un fel de conspiraţie homosexuală şi că a încercat să-l şantajeze, ameninţându-l că îl va turna la presă dacă nu-i oferea nişte informaţii speciale, informaţii despre care Gordean susţine că nu există.

Mal medită asupra acestor acuzaţii.

— Cine e informatorul tău, Dudley? Şi de ce vă pasă aşa de mult de Upshaw, ţie şi lui Breuning?

Dudley zâmbi – un rechin simpatic.

— N-aş vrea ca instabilitatea psihică a flăcăului să-i afecteze activitatea în ancheta marelui juriu. Şi nu voi

divulga numele informatorilor mei, cum n-ai face-o nici tu, căpitane.

— Nu, dar împroşti cu noroi un coleg poliţist. Un om despre care eu cred că e un tânăr dedicat şi inteligent.

— Am auzit eu că eşti foarte sensibil cu oamenii tăi, Malcolm. Însă ar trebui să ai mai multă grijă când arăţi acest lucru. Mai ales acum, când eşti căpitan. Eu, personal, îl consider pe Upshaw capabil de crimă. Violenţa e întotdeauna arma celor slabi.

Mal se gândi că, în circumstanţe adecvate şi cu un pahar în plus la bord, puştiul era în stare să tragă cu sânge rece.

— Şefu', Dudley e convingător, dar eu nu cred nicidecum că Upshaw a făcut una ca asta.

Thad Green îşi stinse ţigara.

— Voi doi sunteţi mult prea implicaţi. Am să numesc la acest caz nişte ofiţeri mai obiectivi.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Telefonul sună. Danny se întinse după extensia de lângă pat, văzu că adormise pe podea şi, până să ajungă la receptor, se poticni în nişte sticle goale şi dosare de pe jos.

— Alo, da? Jack?

Jack Shortell spuse:

— Eu sunt. Mă auzi?

Danny clipi, fiindcă îi intra soarele în ochi. Luă o bucată de hârtie şi un pix.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi, toate poveştile lui Breuning cu filajul sunt nişte gogoşi. L-am sunat pe un vechi amic de la LAPD, de la Omucideri, care a verificat rapoartele subalternilor lui Dudley şi a aflat că lucrau cu toţii la alte cazuri. L-am căutat pe Gene Niles, să văd dacă-l pot lua cu frumosul, ca să obţin mai multe informaţii de la el, dar nemernicul nu e de găsit nicăieri. Cei de la LAPD au cercetat zona în care a fost găsit trupul lui Duarte – au auzit anunţul şi un poliţai tânăr de la secţia centrală s-a repezit într-acolo. Până acum nimic. Doctorul Layman caută şi el probe la faţa locului. Vrea să facă o prezentare criminalistă completă a cazului Duarte pentru următorul lui manual. Crede că ploaia o să-l încurce întrucâtva, dar totuşi încearcă. Iar în privinţa autopsiei... aceeaşi poveste ca şi în primele trei cazuri: sedat, strangulat, mutilat după moarte. I-am sunat pe ceilalţi indivizi de pe lista ta de supraveghere, aşa că oamenii îşi vor lua nişte mici

vacanţe până când se termină toată povestea. Danny, ştiai că individul ăla de care-mi spuneai, Hartshorn, s-a omorât?

Danny zise:

— Da, dar nu ştiu dacă are vreo legătură cu cazul nostru.

— Păi, am trecut pe la secţia Wilshire şi-am verificat raportul. Pare curat. Nu există semne de intrare prin efracţie sau de violenţă. Fata lui Hartshorn zice că tăticul ei era disperat din cauza marelui juriu al tău.

Danny simţi că se enervează. Îi reveni în minte scena cu De Haven: ştiau, ştiau, ştiau! Gata cu Ted cel Roşu.

— Jack, ai ceva nou pentru mine?

Shortell zise:

— Ceva nou-nouţ. Am stat toată noaptea, am studiat povestea cu wolverinele şi am dat peste un indiciu formidabil: un tip pe nume Thomas Cormier. C-O-R-M-I-E-R. Un naturalist amator faimos. Eu zic să-l suni. Locuieşte în Bunker Hill şi închiriază nevăstuici pentru filme şi spectacole cu animale. Are un lot de wolverine, pe care le ţine în cuşti individuale. E singura sursă cunoscută de wolverine din L.A. Şi fii atent, că acum urmează partea tare! Aseară am ajuns la secţia West Hollywood, ca să discut cu un amic de-al meu care tocmai fusese transferat acolo. Am auzit-o pe fata de la telefoane plângându-se de tine la sergentul de gardă, iar eu am linguşit-o puţin. Fata mi-a zis că era ocupată până peste cap din cauza informaţiilor pe care trebuia să le ceară de la laboratoarele dentare şi era de părere că te foloseşti prea mult de ea. Mi-a arătat o listă unde notase tot ce aflase: rezultate negative în privinţa descrierii ucigaşului, dar pozitive pe partea cu dinţii de animal. Joredco Dental Lab, un laborator de tehnică dentară de pe Beverly, colţ cu Beaudry. Confecţionează proteze dentare pentru taxidermişti. E singurul laborator din L.A. care lucrează cu dinţi de animale veritabili. Informaţia pe care o aveai, cum că toate atelierele de împăiere folosesc dinţi de

plastic, e falsă. Iar colțul dintre Beverly și Beaudry e la șapte străzi de casa lui Thomas Cormier – pe South Corondelet, numărul 343.

Ceva nou-nouț și gata să sară la el.

Danny zise:

— Am zburat.

Apoi închise. Renunță pe moment să-l mai hărțuiască pe Felix Gordean, aranjă și ascunse dosarele, se spălă și se îmbrăcă în Daniel T. Upshaw, polițist cu insignă, pistol și legitimație oficială. Ted Krugman era mort și îngropat, iar Danny se îndrepta spre Bunker Hill.

* * *

Numărul 343 de pe South Corondelet era o casă cu frontoane, în stil victorian, între două terenuri virane, în aripa vestică din Bunker Hill. Danny parcă în fața casei și auzi un schelălăit de animale. O porni în direcția zgomotelor pe aleea de la intrare și ocoli o curte terasată, de unde se vedea o imagine de ilustrată a Orașului Îngerilor. Cuștile cu acoperișuri din metal zincat era aranjate în formă de L, câte una la fiecare nivel, construcțiile erau izolate în partea din față cu o plasă groasă de sârmă, iar cel mai lung L arăta ca un generator montat în spatele curții. Peste tot mirosea a animale, a pișat și căcat de animale.

— Te deranjează mirosul, domnule polițist?

Danny se întoarse. Cititorul de gânduri era un bătrân cu părul alb, ce avea pe el o salopetă și cizme înalte până la șold. Venea spre el, ținând în mână un trabuc imens, care se combina perfect cu duhoarea de rahat și o accentua. Zâmbi, adăugând și respirația lui fetidă la atmosfera rău mirositoare.

— Ești de la Protecția Animalelor sau de la Departamentul de Sănătate?

Danny simți cum soarele și duhoarea îi agresează pielea afectată de mahmureală. Și-o simți aspră ca șmirghelul.

— Sunt detectiv la LASD, la Omucideri. Sunteţi Thomas Cormier?

— Da, eu sunt, dar n-am omorât niciodată pe nimeni şi nu mă asociez cu asasini. Am nişte mustelide asasine, dar nu omoară decât rozătoare, pe care le servesc la masă. Dacă asta e o crimă, îmi asum vinovăţia. Eu îmi ţin mustelidele în captivitate, aşa că dac-au comis-o, plătesc pentru ele.

Individul arăta mult prea inteligent pentru a fi nebun de legat. Danny spuse:

— Domnule Cormier, am auzit că sunteţi specialist în wolverine.

— E adevărul gol-goluţ. Ţin unsprezece în captivitate chiar acum. Sistemul meu de refrigerare le păstrează bine mersi, la răcoare, aşa cum le place.

Danny simţi că i se face greaţă din cauza fumului şi a gustului rău din gură. Se strădui să se comporte în continuare ca un profesionist.

— Iată de ce mă aflu aici, domnule Cormier. Din ajunul Anului Nou şi până acum au fost omorâţi patru bărbaţi. Au fost mutilaţi de un criminal care purta proteze confecţionate din dinţi de wolverină. La câteva străzi distanţă de aici există un laborator dentar – singurul din L.A. care confecţionează proteze din dinţi de animale. M-am gândit că e o coincidenţă stranie şi speram să mă ajutaţi cumva.

Thomas Cormier îşi stinse trabucul şi îl băgă în buzunar.

— Asta-i cea mai ciudată istorie pe care am auzit-o de când sunt eu pe planetă, adică din 1887. Ce altceva mai ştii despre asasinul tău?

Danny zise:

— E înalt, între două vârste, cu păr grizonat. Cunoaşte lumea jazzului, poate cumpăra heroină şi e la largul lui cu bărbaţii care se prostituează.

Se opri, gândindu-se la Reynolds Loftis, şi se întrebă dacă putea să găsească împotriva lui vreo dovadă care să nu fie doar incidentală.

— Şi e homosexual.

Cormier râse.

— Pare un tip de treabă şi îmi pare rău că nu te pot ajuta. Nu cunosc pe nimeni care să-i semene, iar dacă l-aş cunoaşte, cred că aş sta cu spatele la zid şi cu puşca mea credincioasă la îndemână ori de câte ori ar veni în vizită. Şi tipul e îndrăgostit de *Gulo luscus*?

— Dacă asta înseamnă wolverine, da.

— Dumnezeule! Ei bine, îi admir gustul pentru mustelide, chiar dacă nu şi felul în care îşi manifestă aprecierea.

Danny oftă.

— Domnule Cormier, ştiţi ceva despre laboratorul Joredco Dental?

— Sigur. E un pic mai la vale. Cred că fac dinţi de animale.

O imagine clară. Danny se gândi la imaginile clare din filmul lui Claire De Haven şi şi-l imagină pe EL vizionându-l şi poftind mai mult.

— Aş dori să văd şi eu wolverinele dumneavoastră.

Cormier zise:

— Credeam că n-o să mă mai rogi niciodată.

Şi o luă înaintea lui Danny, spre cuştile refrigerate. Din cald, aerul deveni congelat, schelălăiturile deveniră mârâituri şi nişte forme întunecate săreau, izbindu-se de uşile din plasă de metal ale cuştilor. Cormier zise:

— *Gulo luscus*. Glutonul. *Carcajou* – spirite malefice la indieni. Cel mai nesăţios carnivor de pe planetă şi cel mai violent mamifer, din creştet până-n tălpi. După cum ziceam, admir gustul asasinului tău.

Danny găsi un unghi însorit, o porţiune pătrată din mijlocul ţarcului. Se lăsă pe vine şi se uită, apropiindu-se de plasa de sârmă. Înăuntru o creatură lunguiaţă se învârtea în cercuri, lovindu-se de pereţi. Colţii îi luceau. Ghearele îi zgâriau podeaua. Părea un muşchi contorsionat, care nu înceta să se contorsioneze până nu ucidea şi adormea sătul – sau murea. Danny se uită,

simţi puterea bestiei şi simţi cum o simte şi EL. Cormier vorbea.

— *Gulo luscus* are două trăsături : şiretenia şi încăpăţânarea. Ştiu că pot prinde gust pentru căprioare. Se ascund în arbori, le aruncă coajă dulce de copac ca să le ademenească, apoi sar şi le sfâşie jugulara până la trahee. Odată ce-au adulmecat miros de sânge, nu se mai liniştesc. Am auzit de pume rănite în timpul împerecherii şi care au fost atacate de wolverine. Sar pe ele din spate, apoi o iau la fugă, revin, muşcă odată aici, odată dincolo, până când puma ajunge să sângereze de moarte. Când săraca fiinţă e pe ducă, glutonul atacă frontal, îi smulge ochii din cap şi îi papă ca pe nişte găluşte.

Danny tresări, vizualizând imaginea: Marty Goines, EL, creatura pe care o privea.

— Va trebui să ne uităm prin registrele pe care le aveţi. Să verificăm toate wolverinele pe care le-aţi împrumutat pentru filme şi spectacole cu animale.

Cormier zise:

— Detective, nu pot închiria wolverine, oricât de tare mi-ar plăcea să fac bani. Animalele astea sunt pasiunea mea personală. Le ador şi le ţin pentru că îmi întăresc reputaţia de specialist în mustelide. Dar dacă îi închiriezi cuiva wolverine, ele vor ataca pe oricine, om sau animal, când sunt îndeajuns de aproape ca să poată muşca. În urmă cu cinci sau şase ani mi-a fost furată una dintr-o cuşcă, iar singura mea consolare e că hoţul a fost în mod sigur mutilat.

Danny îşi ridică privirea spre el.

— Povestiţi-mi mai multe despre asta. Cum s-a întâmplat?

Cormier îşi scoase trabucul din buzunar şi începu să-l frământe între degete.

— În vara lui '42 lucram în tura de noapte la grădina zoologică de la Griffith Park, ca zoolog rezident. Studiam obiceiurile nocturne ale mustelidelor. Pe atunci aveam un lot de wolverine care se îngrăşaseră tare de tot. Ştiam

că e cineva care le hrăneşte pe ascuns, pentru că găseam în cuşti mai multe hoituri de şoareci şi hamsteri decât trebuia. Cineva deschidea uşiţele pentru hrană şi-mi hrănea dragile de wolverine. M-am gândit că e vreun puşti din cartier, care auzise de reputaţia mea şi era curios să vadă despre ce e vorba. Adevărul e că nu mă deranja, ba chiar îmi plăcea că există băiatul ăla care le iubeşte. Apoi, spre sfârşitul lui iulie, totul a încetat. Mi-am dat seama de asta când am văzut că, brusc, nu mai apăreau cadavre în plus în cuşti, iar creaturile mele au revenit la greutatea normală. A trecut vreun an jumate, după care într-o noapte Otto, glutonul meu, a fost furat. Am râs de m-am prăpădit. M-am gândit că hoţul dorea neapărat să aibă o wolverină, aşa că l-a furat pe Otto. Otto era ca o bombă. Dacă hoţul a reuşit să-l păstreze, sunt sigur că Otto l-a muşcat rău de tot. Am sunat la toate spitalele din zonă, ca să văd dacă au cusut cumva victima vreunei muşcături, dar n-am mai dat de urma lui Otto.

L-a muşcat rău de tot.

Danny se gândi la sedative, la o wolverină drogată şi furată. EL şi propria lui mascotă malefică. *E foarte posibil să fie aşa.* Îşi întoarse privirile spre cuşcă. Animalul observă ceva şi se aruncă asupra gratiilor, scoţând sunete ascuţite, W-uri sângeroase. Cormier râse şi spuse:

— *Tu* eşti ca o bombă, Juno!

Danny îşi apropie faţa de plasa de sârmă, simţind răsuflarea animalului. Spuse:

— Vă mulţumesc, domnule Cormier.

Ieşi şi porni cu maşina spre Joredco Dental Lab.

* * *

Se aşteptase să vadă o firmă cu neon şi o gură de animal larg deschisă, cu numerele din adresă desenate ca nişte colţi. S-a înşelat: laboratorul se găsea într-o clădire cu stucatură maronie, iar un semn discret plasat deasupra uşii constituia singura reclamă.

Danny parcă în faţă şi intră într-un mic hol de recepţie, cu o secretară plasată în spatele unui birou, un pupitru de comandă în faţă şi poze de calendar pe pereţi, cu anul 1950 repetat de o duzină de ori: animale arătoase reprezentând luna ianuarie, pentru atelierele locale de taxidermie. Tânăra îi zâmbi şi spuse:

— Da?

Danny se legitimă.

— LASD. Aş dori să vorbesc cu şeful dumitale.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu dinţii de animale.

Tânăra atinse comutatorul interfonului şi spuse:

— E aici un poliţist care doreşte să vă vorbească, domnule Carmichael.

Danny trecu în revistă fotografiile cu elani, lupi şi bizoni. Remarcă o panteră suplă şi se gândi cum ar încolţi-o wolverinele, omorând-o prin pura lor insistenţă urâcioasă.

O uşă de legătură se deschise brusc şi apăru un bărbat într-un halat pătat cu sânge. Danny întrebă:

— Domnul Carmichael?

— Da, domnule...?

— Detectiv Upshaw.

— Şi în ce privinţă, detective?

— În privinţa dinţilor de wolverine.

Nici o reacţie în afară de cea de deranj. Omul era în mod evident nerăbdător să se întoarcă la treabă. Atâta tot.

— Atunci nu vă pot ajuta. Joredco e singurul laborator din Los Angeles care produce proteze din dinţi de animale, dar n-am făcut niciodată una pentru wolverine.

— De ce?

— De ce? Pentru că taxidermiştii nu împăiază wolverine. Nu e o creatură pe care oamenii s-o vrea în casele sau cabanele lor. Lucrez aici de treisprezece ani şi n-am primit niciodată vreo comandă pentru dinţi de wolverină.

Danny se gândi mai bine.

— Ar putea cineva care a învăţat aici tehnicile de bază ale confecţionării protezelor dentare de animale să facă aşa ceva el însuşi?

— Da, dar ar fi o treabă foarte sângeroasă şi mizerabilă dacă n-are instrumentele potrivite.

— Bun. Pentru că eu sunt în căutarea unui bărbat căruia îi place sângele.

Carmichael îşi şterse mâinile de halat.

— Detective, despre ce e vorba?

— Patru crime. De când ţineţi registrele cu angajări?

Sintagma „patru crime" îl dădu peste cap pe Carmichael. În ciuda aparentei sale durităţi, arăta bulversat.

— Dumnezeule! Registrele noastre încep din 1940, dar la Joredco majoritatea angajaţilor sunt femei. Doar nu credeţi...

Danny nu credea că Reynolds Loftis şi-ar fi murdărit mâinile într-un astfel de loc.

— Cred că s-ar putea. Povestiţi-mi despre bărbaţii care au fost angajaţi aici.

— N-au fost foarte mulţi. Sincer să fiu, femeile lucrează pentru salarii mai mici. Colectivul de acum e aici de mai mulţi ani, iar atunci când primim comenzi urgente, angajăm muncitori cu ziua sau puşti de la liceele Lincoln şi Belmont pentru munca brută. În timpul războiului am avut o mulţime de muncitori cu contract pe termen scurt.

Conexiunea cu Joredco părea – în mod straniu – una care se potrivea cu cazul, dar nu şi cu Loftis.

— Domnule Carmichael, aveţi un plan de asigurare medicală pentru angajaţii permanenţi?

— Da.

— Aş putea să consult registrele?

Carmichael se întoarse spre recepţioneră:

— Sally, dă-i voie detectivului ăsta, cum îl cheamă, să se uite prin registre.

Danny ignoră remarca tipului. Carmichael se întoarse la lucru prin uşa de trecere. Sally arătă spre fişetul cu dosare.

— Cam căcăcios omul. Scuzaţi expresia, zise ea. Fişele medicale sunt în sertarul de jos. Sunt amestecate – bărbaţi şi femei. Dar nu credeţi că aici a lucrat un asasin adevărat, nu-i aşa?

Danny râse.

— Nu, dar un monstru în carne şi oase poate că da.

* * *

I-a luat o oră ca să parcurgă toate fişele medicale.

Din noiembrie 1939 lucraseră aici ca tehnicieni dentari şaisprezece oameni. Trei erau japonezi şi fuseseră angajaţi în '44, imediat după ce s-a pus capăt sistemului de lagăre americane. Patru erau de rasă caucaziană şi în prezent aveau peste treizeci de ani. Trei erau albi şi între două vârste, iar şase erau mexicani. La un anumit moment din viaţa lor toţi cei şaisprezece donaseră sânge la acţiunile anuale ale Crucii Roşii. Cinci din cei şaisprezece aveau grupa de sânge 0-I, cea mai comună grupă sanguină umană. Trei dintre ei erau mexicani, doi erau japonezi – dar Joredco părea în continuare pista corectă.

Danny intră în atelier şi petrecu încă o oră sporovăind cu tehnicienii în timp ce ei extrăgeau dinţii din gingiile de elan, căprioară sau porc sălbatic din Catalina Island. Îi întrebă despre bărbaţi înalţi şi cărunţi care se comportau ciudat, despre jazz, despre heroină, despre tipi cu obsesii faţă de wolverine. Inspiră mirosul de sânge şi de infecţii dentare animale şi insistă asupra comportamentului muncitorilor angajaţi temporar, care veneau şi plecau. Aruncă unele comentarii piezişe despre un chipeş actor de la Hollywood care ar fi putut trece pe-acolo. Tehnicienii îl tratară cu indiferenţă, dădură din umeri şi continuară să lucreze sub privirile lui. Singura soluţie viabilă era eliminarea: majoritatea muncitorilor temporari erau mexicani, copii de imigranţi ilegali din liceele Belmont şi Lincoln, inşi fără carte verde, veterani de la măcelăriile din Vernon, unde munca era de două ori mai

infectă şi salariile chiar şi mai proaste decât nimicul oferit de Carmichael. Danny plecă, gândindu-se că Reynolds Loftis ar fi leşinat în prima clipă în care ar fi intrat la Joredco şi că actorul nu putea avea decât o conexiune accidentală cu acest caz. Dar filiera Joredco/Cormier îi părea în continuare valabilă. LUI i-ar fi plăcut în mod cert mirosul de sânge şi de putreziciune.

Afară se făcea cald – o căldură deloc plăcută după ploaia puternică de dinainte. Danny rămase în maşină, transpirat şi eliminând resturile beţiei din noaptea trecută. Se gândi în continuare la eliminare, socotind că în locurile unde se angajau muncitori cu ziua nu se ţineau evidenţe, pentru a evita plata impozitelor, şi că birourile de angajare pentru liceeni constituiau o posibilitate vagă, dar pe care nu putea să n-o ia în considerare. Ajunse la Belmont, discută cu consiliera de la biroul de angajări, află că registrele ei începeau doar din 1945, apoi verifică lista celor de la Joredco: douăzeci şi şapte de persoane, toţi mexicani şi japonezi. Deşi ştia că vârsta nu se potrivea, repetă operaţiunea şi la Lincoln: mexicani, japonezi şi un alb care era debil mintal şi fusese angajat doar fiindcă era îndeajuns de puternic ca să care două cadavre de căprioară deodată. Nici o conexiune. Dar senzaţia că era pe calea cea bună continua să-l sâcâie.

Danny ajunse într-un bar din Chinatown. După două tării duble, îşi dădu seama că asta era ultima lui zi ca şef la Omucideri. După ce îi va raporta lui Considine că Ted Krugman era terminat, îl vor expedia înapoi la West Hollywood şi-l vor şi scoate vinovat în caz că Ellis Loew va ajunge la concluzia că el compromisese operaţiunea marelui juriu. Putea continua să-l vâneze pe EL în orele lui libere, însă era foarte probabil ca Felix Gordean să se plângă partenerilor săi de golf, şeriful Biscailuz şi Al Dietrich, şi-atunci el ar ajunge iar în uniformă sau pe postul de gardian la puşcărie. Şi-l făcuse duşman pe Gene Niles, îi jignise pe Dudley Smith şi pe Mike Breuning, Karen Hiltscher nu mai voia să facă pe fata amabilă, iar

dacă Niles reuşea să dovedească faptul că intrase prin efracţie în apartamentul de la numărul 2307, atunci era cu adevărat în pericol.

Încă două tării. Aburii calzi îndulceau senzaţia dezastrului. Avea totuşi un prieten cu grad şi funcţie. Dacă reducea cumva proporţiile eşecului în rolul său de agent sub acoperire, ar mai fi putut beneficia de protecţia lui Considine. Ultimul pahar. EL, din nou EL, pur şi abstract, ca şi când ar fi existat dintotdeauna, deşi nu erau împreună decât de câteva săptămâni. Se gândi la EL separat de Reynolds Loftis şi la ultima lui noapte cu Claire, parcurgând invers cronologia evenimentelor şi oprindu-se la cadavrul lui Augie Duarte, întins pe masa de inox a autopsierului.

Tăieturi faciale. Un salt logic la analiza de azi-noapte a dosarului. O intuiţie: asasinul îl cunoştea pe amicul lui Marty Goines, tânărul cu faţa bandajată, care era pentru el o sursă de inspiraţie sexuală. Un salt la Thomas Cormier, ale cărui wolverine fuseseră îndopate – adorate? – în vara lui '42, vara procesului de la Sleepy Lagoon, când beţele *zoot* fuseseră utilizate cel mai intens. Interpretarea lui Cormier: un puşti din vecini. Salt la Joredco. Au angajat tineri zilieri fără ocupaţie, pentru care nu există documente. Puştiul cu faţa arsă era alb, iar toţi angajaţii de pe lista liceelor erau mexicani şi japonezi, cu excepţia retardatului mintal, care nu conta. Poate că lucrătorii cu care discutase nu-l întâlniseră niciodată pe puşti, pentru că fusese angajat acolo doar pentru scurt timp, poate că uitaseră de el sau poate că pur şi simplu nu-l băgaseră în seamă. Salt în prezent. Puştiul cu faţa arsă era un hoţ: Chester Brown „Apă de Gură" spusese că ar fi jefuit case împreună cu Goines prin '43-'44 şi că avea faţa bandajată. Dacă el furase wolverina aia a lui Thomas Cormier la vreo optsprezece luni după vara aia de intensă adoraţie din 1942 şi dacă era un puşti din cartier, atunci poate comisese în aceeaşi perioadă şi alte furturi în zona Bunker Hill.

Danny se deplasă spre secţia de poliţie Rampart, divizie a LAPD care se ocupa de cazurile din Bunker Hill. Numele lui Mal Considine îi asigură respectul locotenentului comandant. Peste câteva minute stătea în încăperea igrasioasă a arhivei şi căuta prin cutiile cu rapoartele de cazuri nerezolvate.

Cutiile erau aranjate pe ani. Danny găsi şi două cutii de carton luate de la băcănie, pe care scria „1942". Rapoartele dinăuntru erau toate capsate de-a valma, fără indigouri între ele. Nu exista nici o logică după care fuseseră puse împreună: poşete smulse, furturi de pe stradă sau din magazine, intrări prin efracţie, exhibiţionism şi negoţ stradal ilegal, toate erau amestecate. Danny se aşeză pe o cutie cu rapoarte din 1948 şi se puse pe treabă.

Se uita la colţul din stânga sus, la codurile penale ale infracţiunilor. Intrare prin efracţie – 459.1. Cele două cutii din 1942 conţineau treizeci şi unu de cazuri. Următorul criteriu de ordonare îl constituia locul comiterii infracţiunii. Se întoarse cu rapoartele în încăperea cu birourile secţiei, se puse la o masă liberă, cu faţa spre o hartă de perete a zonei din jurisdicţia secţiei Rampart, şi căută numele de străzi care corespundeau celor din Bunker Hill. După patru rapoarte, găsi unul. După alte şase, găsi încă trei. Reţinu cele zece străzi Nord-Sud şi cele opt străzi Est-Vest din Bunker Hill, parcurse restul paginilor şi adună unsprezece intrări prin efracţie şi jafuri nesoluţionate în zonă pentru anul 1942. Cele unsprezece adrese se găseau toate la mică distanţă de casa lui Thomas Cormier şi de Joredco Dental Lab.

Urma stabilirea datelor.

Danny răsfoi rapid rapoartele. Ora şi data infracţiunii erau bătute la maşină la baza fiecărei pagini. 16 mai 1942, 1 iulie 1942, 27 mai 1942, 9 mai 1942, 16 iunie 1942 şi alte şase date, până la unsprezece: un întreg şir de jafuri nesoluţionate, de la 9 mai până la 1 august 1942. Capul îi vuia, dar citi lista cu obiectele furate şi înţelese de ce secţia Rampart nu asmuţise prea mulţi poliţişti pe urmele făptaşului.

Bibelouri, poze de familie, bijuterii false, bani din poşete şi portmonee, un ceas de perete *art deco*. Un umidificator din lemn de cedru pentru trabucuri. O colecţie de bibelouri din sticlă. Un fazan împăiat. Un trofeu de râs împăiat, pe o placă din lemn de trandafir.

Mai degrabă EL singur, nu EL, Loftis. Aşa trebuia să fie.

Danny simţi cum îl trec câteva furnicături, ca şi cum ar fi fost legat la nişte fire electrice. Se întoarse la arhivă, găsi cutiile pentru 1943 şi 1944, le consultă, dar nu găsi nici un jaf hilar în Bunker Hill. Singurele intrări prin efracţie din acei ani erau nişte 459.1 *veritabile*, bunurile furate fiind cu adevărat valoroase. Erau rapoarte care se încheiaseră cu arestări şi erau deja expediate la LAPD şi LASD. Danny îşi termină treaba şi lăsă cutiile la o parte, dar două lucruri tot nu-i dădeau pace.

Asasinul era între două vârste şi trebuia să aibă legătură cu hoţul adorator de wolverine – un tânăr care ieşise la iveală în urma investigaţiei de azi. Chester Brown pretindea că Marty Goines şi complicele lui cu faţa arsă pătrunseseră prin efracţie în case din San Fernando Valley în 1943 şi 1944. Probabil că secţiile de poliţie de acolo deţineau rapoarte legate de aceste jafuri. Putea să le verifice mai târziu, după ce va scutura un anumit maşinist comunist. Dar în vara lui 1942 ţara era în plin război, circulaţia persoanelor după stingere era strict interzisă şi se completau fişe de interogare pentru toţi cei găsiţi pe stradă după 10 seara – ora cea mai probabilă la care iubitorul de wolverine umbla prin zonă. Dacă acele fişe mai existau...

Danny răvăşi întreaga arhivă, aruncând cutiile goale. Alcoolul de la prânz se evaporă din el odată cu transpiraţia. I se lipiră de piele pânze de păianjen şi se murdări cu mucegai şi fecale de şoareci. Găsi o cutie marcată cu „FI '41-'43", frunzări câteva fişe şi descoperi cu surprindere că erau aranjate cronologic. Continuă să le sorteze, căutând perioada dintre sfârşitul primăverii

şi vara lui 1942, şi găsi nouă nume: opt bărbaţi albi, cu vârste între nouăsprezece şi patruzeci şi şapte de ani, care circulau după ora permisă, fuseseră opriţi, interogaţi şi eliberaţi.

Fişele erau completate neglijent. Toate conţineau numele, rasa şi data naşterii celor interogaţi şi doar jumătate includeau şi adresele lor – în majoritatea cazurilor hoteluri ieftine. Cinci dintre bărbaţi ar fi acum între două vârste şi puteau fi EL. Ceilalţi trei erau tineri şi puteau fi puştiul cu faţa arsă, dar înainte de accident, sau – dacă *el* era doar un element colateral – puştiul lui Thomas Cormier, iubitorul de wolverine.

Danny băgă fişele în buzunar, se urcă în maşină şi opri la primul telefon public. Îl sună pe Jack Shortell la secţia Hollywood. Locotenentul îi făcu legătura. Shortell veni la telefon, dar vocea lui suna obosită şi nervoasă.

— Mda. Danny?

— Eu. Care-i necazul?

— Nici unul. Doar că fiecare poliţai de la LAPD mă priveşte de parcă sunt dintr-odată *mai rău* decât cea mai rea otravă. Ai ceva pentru mine?

— Nişte nume. Poate chiar unul tare de tot. Am discutat cu Cormier şi-am trecut pe la Joredco, dar, deşi n-am reuşit să stabilesc foarte clar legătura, sunt sigur că tipul nostru are de-a face cu wolverinele lui Cormier. Îţi aminteşti de vechiul complice al lui Goines, cel de care îţi povesteam?

— Da.

— Cred că i-am găsit rolul în povestea noastră. Şi i se şi potriveşte. Din mai până în august 1942 au existat o serie de cazuri nerezolvate de intrări prin efracţie pe Bunker Hill, destul de aproape de Cormier şi de Joredco. S-au furat tot felul de căcaturi, chestii gen Mickey Mouse. Pe atunci LAPD veghea la respectarea restricţiei de circulaţie după stingere, aşa că am dat peste opt fişe de interogatoriu din acea zonă în perioada mai-august 1942. Tipul nostru poate fi unul dintre cei opt. Instinctul

îmi spune că toate omorurile pleacă de aici – de la crima din Sleepy Lagoon şi CASL – şi va trebui să eliminăm câteva nume după adresa actuală, grupa de sânge, activitatea în laboratoarele dentare, cazier etc.

— Dă-i drumul. Notez.

Danny scoase fişele.

— Unele au adresă, altele nu. Unu: James George Whitacre, născut pe 5.10.1903, hotelul Havana, între Strada 9 şi Olive. Doi: Ronald Dennison, născut pe 30.06.1920, nici o adresă. Trei: Coleman Masskie, născut pe 9.05.1923, Beaudry, numărul 236 Sud. Patru: Lawrence Thomas Waznicki, cu „c-k", născut pe 29.11.1908, Bunker Hill Avenue, numărul 641, apartamentul 1. Cinci: Leland Hardell, născut pe 4.06.1924, hotelul American Eagle, între Strada 4 şi Hill. Şase: Loren Harold Nadick, născut pe 2.03.1902, nici o adresă. Şapte: David Villers, născut pe 15.01.1904, nici o adresă. Şi Bruno Andrew Gaffney, născut pe 29.07.1906, nici o adresă.

Shortell zise:

— Am notat. Băiete, te apropii de ceva?

Altă undă de şoc electric: furturile din Bunker Hill se sfârşeau pe 1 august 1942. Crima din Sleepy Lagoon – *cu hainele victimei sfâşiate de un băţ* zoot – avea loc pe 2 august.

— Mă apropii, Jack. Câteva răspunsuri exacte, un dram de noroc şi ordinarul ăla e al meu.

× × ×

Danny ajunse la Variety International Pictures exact în momentul în care se lăsa seara, iar pichetele demonstranţilor se spărgeau. Parcă maşina la vedere, lipi de parbriz inscripţia „Vehicul oficial al poliţiei" şi îşi prinse insigna de poliţist la reverul hainei. Se îndreptă spre ghereta paznicului. Nu văzu nici o faţă cunoscută şi se simţi deranjat că e ignorat. Omul de la poartă apăsă pe un buton şi îi permise să intre. Danny se duse direct la platoul 23.

Plăcuța de pe perete îi confirmă că *Masacrul tomahawk-ului* era încă în producție. Ușa era deschisă. Danny auzi împușcături, se uită înăuntru și văzu cum un cowboy și un indian schimbau focuri de armă în fața unor coline de carton. Reflectoarele erau îndreptate spre ei, iar aparatele de filmat înregistrau. Mexicanul pe care îl văzuse în fața morgii mătura zăpada artificială din fața altui decor, cu bizoni la păscut pictați pe fundal.

Danny se lipi de peretele care ducea într-acolo. Mexicanul ridică privirea, scăpă mătura din mână și o luă la goană chiar prin fața aparatelor de filmat. Danny alergă după el, alunecând pe fulgii de săpun. Filmarea se întrerupse. Cineva urlă:

— Juan, fir-ai tu să fii! Stop! Stop!

Juan fugi printr-o ieșire laterală, trântind ușa. Danny traversă platoul, se opri și o deschise. Ușa îl izbi în față – ușă grea, de metal –, prăvălindu-l pe spate. Alunecă pe zăpada artificială, dar apoi ieși și îl văzu pe Duarte alergând pe o alee, spre un gard de sârmă.

Danny fugi după el cât putu de repede. Juan Duarte ajunse la gard și începu să se cațere. Un crac al pantalonului îi rămase agățat. Se zbătu, smuci piciorul și se zvârcoli, încercând să se elibereze. Danny îl ajunse din urmă, îl trase jos de curea și încasă o lovitură dură de dreapta direct în față. Năucit, îi dădu drumul, iar Duarte se prăbuși peste el.

Danny lovi reflex cu genunchiul în sus. Duarte izbi cu pumnul în jos, rată ținta și se lovi cu mâna de asfalt. Danny se rostogoli, ajunse în spatele lui și îl prinse de sub genunchi. Mexicanul răbufni:

— Curvă fascistă de căcat, polițist fascist de căcat!

Danny scoase cătușele, imobiliză stânga lui Duarte și atașă cealaltă brățară a cătușelor de gard. Mexicanul se prăbuși pe burtă și încercă să tragă gardul după el, scuipând epitete în spaniolă. Danny își trase sufletul, lăsându-l pe Duarte să se zbată și să țipe în voie, apoi îngenunche lângă el.

— Știu că mi-ai văzut fotografia. Știu că m-ai văzut și la morgă și că m-ai turnat lui Claire. Nu-mi pasă și mi se rupe de AUFT și de belitul ăla de Pericol Roșu. Vreau să-l prind pe asasinul lui Augie, iar instinctul îmi spune că omorul are legătură cu cazul Sleepy Lagoon. Poți vorbi cu mine acum sau te arestez pentru că ai atacat un polițist în exercițiul funcțiunii. Tu decizi.

Duarte își scutură mâna încătușată. Danny îi zise:

— Iei de la doi la cinci ani. Minimum. Și zău că mă doare-n cur de AUFT.

Oamenii începuseră să se strângă pe alee. Danny le făcu semn să plece și ei se retraseră, aruncându-i priviri piezișe și scuturând din capete. Duarte spuse:

— Scoate-mi chestiile astea și *poate* că stau de vorbă cu tine.

Danny îi descuie cătușele. Duarte se frecă la mână, apoi se ridică în picioare, dar simți că i se înmoaie genunchii și alunecă în fund, cu spatele rezemat de gard.

— Cum poate să-i pese unui mercenar angajat de studiouri de vărul meu asasinat și homosexual? întrebă el.

Danny îi spuse:

— Ridică-te în picioare, Duarte.

— Vorbesc mai bine din fund. Răspunde-mi! Cum de îți pasă de un *maricón*[1] care voia să fie un *puto* de vedetă, ca oricare alt *puto* din orașul ăsta de *putos*?

— Nu știu. Dar vreau ca individul care l-a omorât pe Augie să fie prins.

— Și ce legătură are asta cu Claire De Haven?

— Ți-am spus că nu-mi pasă de asta.

— Norm Kostenz zicea că-ți pasă. Când i-am spus că ești polițist, mi-a răspuns că ar trebui să primești un Oscar pentru rolul tău de Ted Krug...

Danny se lăsă pe vine lângă Duarte, sprijinindu-se de gard.

---

1. Homosexual (argou, sp. – n.r.).

— Ai de gând să vorbeşti sau nu?

— Vorbesc, *pendejo*. Ziceai că moartea lui Augie porneşte de la Sleepy Lagoon şi asta mi-a atras atenţia. Şi Charlie Hartshorn credea acelaşi lucru, aşa că...

Mâna lui Danny scuturã gardul. Se rezemă cu tot corpul de el, ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Ce-ai zis?

— Am zis că Charlie Hartshorn credea că poate n-am face chiar aşa de rău dacă ne-am adresa curvelor alea de poliţişti.

Danny se lăsă în jos pe gard, ca să-l poată privi pe Duarte în ochi.

— Spune-mi totul încet şi calm. Ştiai că Hartshorn s-a sinucis, nu?

Duarte zise:

— Poate că s-a sinucis. Tu să-mi spui dacă-i aşa.

— Nu, spune-mi tu, pentru că eu nu ştiu. Şi trebuie să ştiu.

Duarte se zgâi la Danny printre gene, ca şi cum nu ştia sigur ce să creadă.

— Charlie era avocat şi *maricón*, dar nu era fãţarnic. A lucrat la cazul Sleepy Lagoon, a făcut rapoarte şi multe altele. Totul pe gratis.

— Ştiu asta.

— *Okay*. Uite ce nu ştii – ca să înţelegi ce fel de om era. Când m-ai văzut la morgă, eram acolo pentru a doua oară. Pe la 1 dimineaţa am primit un telefon de la un amic care lucrează la morgă. Mi-a spus de Augie, de tăieturile *zoot* şi tot restul. M-am dus la Charlie. El avea relaţii în justiţie şi voiam să ştiu dacă îi va obliga pe poliţişti să investigheze ca lumea moartea lui Augie. Mi-a zis că fusese hărţuit de un poliţist pentru uciderea unui anume Duane Lindenaur, chiar dacă poliţaiul zicea că nu-l interesa moartea aia. Charlie a citit într-un ziar de scandal că Lindenaur şi nu ştiu ce păcălici, Wiltsie, au fost ciopârţiţi amândoi cu un băţ *zoot*, iar amicul de la morgă mi-a zis că Augie o încasase la fel. I-am povestit

lui Charlie, iar el a fost de părere că toate trei crimele au de-a face cu Sleepy Lagoon. A sunat la poliţie, a vorbit cu unul, sergentul Bruner sau cam aşa ceva...

Danny interveni:

— Breuning? Sergentul Mike Breuning?

— Da, el. Charlie i-a spus lui Breuning ce ţi-am spus şi eu, iar Breuning i-a zis că o să se repeadă imediat la el acasă ca să discute. Aşa că eu am plecat. Prin urmare, dacă Charlie credea că există vreo legătură cu Sleepy Lagoon, atunci poate că nu eşti chiar un *cabrón*[1].

Creierul lui Danny se lumină şi începu să lucreze:

Curiozitatea lui Breuning faţă de beţele *zoot*. Glumele lui. Reacţia lui ciudată la auzul numelor celor patru oameni ce trebuiau supravegheaţi. Augie Duarte fusese ales pentru că era mexican sau pentru că era amicul unui membru din Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon? Mal îi spusese că Dudley Smith ceruse să se alăture echipei de anchetă a marelui juriu, deşi el era locotenent la Omucideri în LAPD şi nu avea nici o logică să se implice într-o astfel de operaţiune. Relatarea lui Mal: *Dudley îi interogase cu brutalitate pe Duarte / Sammy Benavides / Mondo Lopez, punând accent pe cazul Sleepy Lagoon şi pe vinovăţia celor şaptesprezece tineri acuzaţi iniţial de crimă, chiar dacă abordarea nu era relevantă pentru AUFT.*

Hartshorn menţionase „băţul *zoot*" în convorbirea telefonică cu Breuning.

Raportul oral al lui Jack Shortell: Dudley Smith şi Breuning fuseseră văzuţi împreună la secţia Wilshire alaltăieri-noapte – noaptea în care Hartshorn s-a sinucis. Să fi dat o fugă până la casa lui Hartshorn, la doar un kilometru depărtare de secţie, omorându-l şi apoi întorcându-se la secţia Wilshire, cu speranţa că nimeni nu-i văzuse plecând şi întorcându-se? Un alibi poliţienesc perfect.

---

1. Termen argotic spaniol. Aprox. „căcănar", „labagiu" (n.r.).

Dar de ce?

Juan Duarte se uita la el de parcă ar fi fost de pe altă planetă. Danny încerca să se liniştească, ca să poată vorbi.

— Gândeşte-te repede. Muzică de jazz, jafuri, wolverine, heroină, servicii de prostituţie homosexuală.

Duarte se trase un metru mai încolo.

— Eu cred că toate put. De ce?

— Un puşti nebun după wolverine.

Duarte duse un deget la frunte şi-l răsuci.

— *Loco mierda*. O wolverină e un împuţit de şobolan. Corect?

Danny văzu ghearele lui Juno atacând.

— Încearcă altceva, Duarte. Sleepy Lagoon, Comitetul de Apărare, anii '42 şi '44, Reynolds Loftis. Ia-o încet şi gândeşte-te bine.

Duarte zise:

— Simplu. Reynolds şi fratele lui mai mic.

Danny aproape că strigă:

— Ce?

Se opri şi se gândi. Citise de două ori întregul pachet de documente al marelui juriu atunci când îl primise şi de două ori astă-noapte. Citise şi dosarele psihiatrice tot de două ori înainte ca Mal Considine să i le ia înapoi. În nici un document nu era menţionat faptul că Loftis ar fi avut vreun frate. Însă în dosarul psihiatric al lui Loftis exista un hiatus – din '42 până în '44.

— Povesteşte-mi despre fratele ăsta mai mic, Duarte. Încet şi clar.

Duarte vorbi *rapidamente*:

— Era un golan, o putoare. Reynolds începuse să-l aducă cu el cam pe vremea când CASL era în toiul activităţii. Am uitat numele puştiului, dar era un copil de vreo optsprezece-nouăsprezece ani – cam pe-acolo. Avea faţa bandajată. Se pârlise rău de tot în timpul unui incendiu. După ce s-a vindecat şi i-au scos pansamentul şi bandajele, toate fetele din Comitet au fost de părere

că era foarte chipeş. Arăta exact ca Reynolds, ba chiar mai frumuşel.

Noile indicii băteau, cioc, cioc, cioc, într-o uşă care însă mai avea mult până să se deschidă. Fratele cu faţa arsă al lui Loftis îl reinstală pe actor în postura de posibil EL, însă îi contrazicea intuiţia lui, cum că asasinul fusese inspirat de desfigurarea tânărului. Se potrivea totuşi cu ideea că vizitatorul wolverinelor şi Faţă Arsă erau una şi aceeaşi persoană, aşa că putea face speculaţii asupra posibilităţii existenţei unui complice – una din încercările de a explica noile contradicţii rezultate din diferenţa de vârstă.

Danny spuse:

— Povesteşte-mi despre puşti. De ce zici că era un golan?

Duarte zise:

— Se dădea întotdeauna bine pe lângă mexicani. Le turna povestea aia suspectă despre un alb uriaş care îl ucisese pe José Diaz, ca şi cum ar fi trebuit să ne placă de el doar pentru că susţinea că asasinul nu era mexican. Toată lumea ştia că era mexican – doar că acuzaseră nişte mexicani nevinovaţi. Ne spunea povestea aia trăsnită despre cum fusese el martor la omor, dar nu ne furniza amănunte, iar atunci când am insistat, s-a închis în el. CASL a primit câteva scrisori anonime, în care se spunea că vinovatul era un bărbat alb, unul imens, şi era foarte clar că le expediase fratele ăsta mai mic. Chestii de om nebun. Puştiul pretindea că fuge de asasin, iar eu i-am zis odată: „*Pendejo*, dacă asasinul te caută, de ce naiba mai vii la mitingurile noastre, unde poate pune laba pe tine?" Puştiul mi-a răspuns că are un sistem de protecţie special, dar n-a zis mai mult. Cum spuneam, era o putoare. Dacă n-ar fi fost fratele lui Reynolds, nimeni nu l-ar fi tolerat.

Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc. Danny întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu el?

Duarte dădu din umeri:

— Nu știu. Nu l-am mai văzut de pe vremea CASL și nu cred să-l mai fi văzut altcineva. Reynolds nu pomenește de el. Ciudat. Cred că au trecut o grămadă de ani de când i-am auzit pe Chaz, Claire sau Reynolds vorbind de el ultima oară.

— Dar Benavides și Lopez? Ei unde sunt?

— La o filmare pentru un alt *puto* de western de rahat. Crezi că poveștile cu fratele lui Reynolds au vreo legătură cu Augie?

Danny se gândi ce să răspundă. Fratele lui Loftis era puștiul infractor cu fața arsă, complicele lui Marty Goines și, foarte probabil, vizitatorul și adoratorul wolverinelor din Bunker Hill. Spargerile din Bunker Hill încetaseră pe 1 august 1942. În noaptea următoare José Diaz era asasinat la Sleepy Lagoon, la aproximativ patru-cinci kilometri de Hill în direcția sud-est. Fratele cel mic pretindea că fusese martor la asasinarea lui José Diaz.

Cioc, Cioc, Cioc. Salt, salt, salt.

Dudley Smith era un alb uriaș, cu apucături brutale. Se alăturase echipei marelui juriu ca să poată ascunde potențialele mărturii incriminatorii legate de Sleepy Lagoon, gândindu-se că accesul la martori și mărturii îi oferea ocazia să scape de orice detalii dubioase. Apelul lui Hartshorn către Mike Breuning și legat de bățul *zoot* îl speriase. El și cu Breuning (sau doar unul din ei) plecaseră de la secția Wilshire ca să discute cu omul. Hartshorn a devenit suspicios. Fie premeditat, fie dintr-un impuls de moment, Smith și/sau Breuning l-au ucis, înscenând apoi o sinucidere. Cioc, cioc, cioc – asurzitor, dar cu ușa încă închisă în fața celei mai importante întrebări: *Cum se legau asasinarea lui José Diaz de către Smith, încercările lui de a ascunde orice potențială probă, ca, de altfel, și asasinarea lui Charles Hartshorn, de asasinatele Goines/ Wiltsie/ Lindenaur/ Duarte? Și de ce l-a omorât Smith pe Diaz?*

Danny privi spre ușile platoului de filmare, prin care se zăreau frânturi de peisaje: Vestul Sălbatic, jungla

opulentă, copacii dintr-o pădure. Spuse *„Vaya con Dios"*[1] şi îl lăsă pe Duarte acolo, apoi se urcă în maşină şi o porni spre casă, unde voia să consulte dosarul marelui juriu, gândindu-se că în sfârşit se dovedea un detectiv adevărat după standardele lui Maslick şi Vollmer. Intră în clădire uşor ca aerul. Apăsă pe butonul liftului şi auzi paşi în spatele lui. Întorcându-se, văzu doi indivizi uriaşi, cu armele îndreptate spre el. Încercă să scoată pistolul, dar un pumn imens, ca o măciucă de oţel, îl lovi înainte să ajungă la el.

* * *

Când îşi reveni, era încătuşat de un scaun. Simţea că îi vâjâie capul, îi amorţiseră încheieturile mâinilor, iar propria-i limbă i se părea uriaşă. Ochii lui se opriră asupra cabinei de interogatoriu, cu trei siluete masculine aşezate în jurul unei mese pe care se găsea, exact în mijloc, un revolver mare şi negru. O voce întrebă:

— Upshaw, pistoalele calibrul 38 sunt dotarea standard în departamentul tău. Tu de ce porţi unul de calibrul 45?

Danny clipi şi tuşi, scuipând sânge. Clipi din nou şi recunoscu vocea bărbatului: Thad Green, şeful detectivilor de la LAPD. Ceilalţi doi inşi de lângă Green îi apărură mult mai clar. Erau cei mai gigantici poliţişti în civil pe care îi văzuse vreodată.

— Te-am întrebat ceva, detectiv!

Danny încercă să-şi amintească când băuse ceva ultima oară, adică în Chinatown, dar ştia că nu putea s-o ia razna doar din pricina câtorva tării duble sau cât timp fusese legat. Tuşi sec, apoi spuse:

— L-am vândut când am devenit detectiv.

Green aprinse o ţigară.

— Asta e o infracţiune interdepartamentală. Te consideri deasupra legii?

— Nu!

— Prietena ta, Karen Hiltscher, declară altceva. Zice că ai manipulat-o ca să obţii anumite favoruri încă de

1. Mergi cu Domnul (sp., n.r.).

când ai fost făcut detectiv. I-a spus sergentului Eugene Niles că ai intrat prin efracţie la numărul 2307 de pe Tamarind, fiindcă ai aflat că acolo fuseseră asasinate recent două persoane. I-a spus sergentului Niles că povestea ta cu iubita care locuia în apropiere de standul cu gogoşi, la colţul dintre Franklin şi Western, era o minciună şi că de fapt ea ţi-a telefonat şi ţi-a comunicat informaţia, preluată de la dispeceratul LAPD. Niles avea de gând să-ţi întocmească raport, detective. Ştiai?

Capul lui Danny trepida. Înghiţi sânge. Îl recunoscu şi pe individul din stânga lui Green, cel cu pumnul de fier.

— Mda. Da, ştiam.

Green întrebă:

— Cui i-ai vândut 38-ul?

— Unui tip dintr-un bar.

— Asta e o infracţiune, detectiv! Una penală. Chiar nu-ţi pasă de lege, nu-i aşa?

— Ba da, îmi pasă! Sunt poliţist. Despre ce-i vorba, fir-ar să fie?

Cel cu pumnul de fier spuse:

— Ai fost văzut certându-te cu un cunoscut codoş de homosexuali, pe nume Felix Gordean. Eşti pe statele lui de plată?

— Nu!

— Pe ale lui Mickey Cohen?

— Nu!

Green preluă iniţiativa.

— Ai primit comanda unei echipe de la Omucideri. A fost un cub de zahăr oferit pentru contribuţia ta la ancheta marelui juriu. Sergentul Niles şi sergentul Mike Breuning au considerat că e foarte ciudat ca un poliţist tânăr şi inteligent să fie atât de îngrijorat din cauza unor crime între homosexuali. N-ai vrea să ne spui de ce?

— Nu! Ce mă-sa e asta?! Am intrat prin efracţie pe Tamarind. Ce altceva mai vreţi de la mine?

Cel de-al treilea poliţist, un ins cu alură de culturist, întrebă:

— De ce v-aţi luat la pumni, tu şi cu Niles?

— Nu-mi dădea pace cu chestia de pe Tamarind şi mă ameninţa mereu că mă toarnă.

— Şi asta te-a înfuriat?

— Da.

— Destul de tare încât să te iei la bătaie?

— Da!

Green spuse:

— Noi am auzit o altă versiune, detectiv. Am auzit că Niles te-a făcut poponar.

Danny încremeni, încercă să scoată o replică, dar continuă să rămână încremenit. Se gândi să-l toarne pe Dudley, dar se stăpâni. Nu-l vor crede nici în ruptul capului – *deocamdată*.

— Dacă Niles a zis una ca asta, eu n-am auzit.

— Te simţeai vizat, fiule?

— Să te fut!

Poliţaiul culturist îl lovi cu dosul palmei. Danny îl scuipă în faţă. Green ţipă:

— Nu!

Boxerul îl prinse în braţe pe culturist şi îl opri. Green îşi aprinse altă ţigară de la cea dinainte. Danny îşi trase sufletul.

— *Spuneţi-mi şi mie despre ce e vorba.*

Green le făcu semn vlăjganilor să treacă în fundul cabinei, trase un fum din ţigară şi o stinse.

— Unde ai fost alaltăieri-noapte, între 2 şi 7 dimineaţa?

— Eram acasă, în pat. Dormeam.

— Singur, detective?

— Da.

— Detective, între orele acelea sergentul Gene Niles a fost împuşcat mortal, iar apoi a fost îngropat pe Hollywood Hills. Tu ai făcut-o?

— Nu!

— Spune-ne cine a făcut-o.

— Jack! Mickey! Niles era un belit de golan!

Boxerul făcu un pas înainte. Culturistul îl apucă dur, murmurând:

— Scuipă-mă în faţă, scârnav iubitor de poponari! Gene Niles era amicul meu, bunul meu amic din armată, poponar cretin!

Danny se înfipse cu picioarele în podea şi se împinse cu scaunul la perete.

— Gene Niles era un cărăuş ordinar, un căcănar şi un incompetent!

Culturistul şarjă, năpustindu-se la gâtul lui Danny. Uşa cabinei se deschise şi Mal Considine se repezi înăuntru. Thad Green urlă o serie de comenzi imposibil de auzit. Danny îşi ridică genunchii, răsturnând scaunul. Mâinile poliţistului sugrumară aerul. Mal îl îmbrânci, apoi începu să lovească cu pumnii. Boxerul îl trase deoparte, apoi afară, pe coridor. Strigătele de „Danny!" se auziră dublate de ecou. Green se intercală între scaun şi namilă, zicând „Nu, Harry, nu!", de parcă ar fi certat un câine monstruos şi neascultător. Danny scurma cu nasul prin linoleum, printre mucuri de ţigări. Auzi „Du-l pe Considine în camera de gardă", apoi fu ridicat cu scaun cu tot. Boxerul se duse în spatele lui, desfăcându-i cătuşele. Thad Green ridică pistolul de calibrul 45 de pe masă.

Danny se ridică în picioare, întinzându-se. Green îi întinse arma.

— Nu ştiu dacă ai făcut-o sau nu, dar nu există decât o singură modalitate de a afla adevărul. Mâine la prânz întoarce-te la sediul Primăriei, în camera 1003. O să fii supus unui test cu detectorul de minciuni şi cu pentotal de sodiu şi ţi se vor pune o serie de întrebări legate de crimele la care lucrezi şi de relaţiile tale cu Felix Gordean şi Gene Niles. Noapte bună, detectiv.

Danny porni, împleticindu-se, spre ascensor. Coborî la parter şi ieşi afară, recăpătându-şi încet-încet vlaga în picioare. Traversă peluza, luând-o spre staţia de taxiuri din Temple Street, dar se opri la auzul unei voci şoptite.

— Flăcău.

Danny îngheţă. Dudley Smith ieşi din umbră.

— E o noapte superbă, nu-i aşa? spuse el.

La taclale cu un ucigaş. Danny zise:

— L-ai ucis pe José Diaz. Tu şi cu Breuning l-aţi omorât pe Charles Hartshorn. Iar eu o voi dovedi.

Dudley Smith zâmbi.

— Nu m-am îndoit niciodată de inteligenţa ta, flăcău. De curajul tău, da. Dar de inteligenţa ta niciodată. Şi recunosc că ţi-am subestimat îndârjirea. Sunt şi eu om, să ştii.

— Oh, nu, nu eşti!

— Sunt şi eu făcut din carne şi oase, flăcău. Eros şi ţărână, ca toţi muritorii vulnerabili. Ca şi tine, flăcău. Nu e bine deloc să te târăşti prin canale doar ca să găseşti nişte răspunsuri.

— Eşti terminat.

— Nu, flăcău. Tu eşti terminat. Am discutat cu vechiul meu prieten Felix Gordean, iar el mi-a zugrăvit un portret viu al evoluţiei tale. Flăcău, în afară de mine, Felix are cel mai ager ochi din lume şi poate surprinde orice slăbiciune. El ştie, iar mâine, după ce vei fi testat cu detectorul de minciuni, va şti toată lumea.

Danny spuse:

— Nu.

Dudley Smith îi răspunse:

— Ba da.

Îl sărută pe gură şi se îndepărtă, fluierând un cântec de dragoste.

* * *

Maşini care ştiu.

Droguri care nu-ţi dau voie să minţi.

Danny luă un taxi şi ajunse acasă. Descuie uşa, apoi se duse direct la dosare: fapte pe care le poţi cumula în adevăruri, Dudley şi Breuning şi EL dovediţi la 11.59, eliberarea în ultimul minut. Exact ca în filme. Aprinse

lumina de pe hol şi deschise uşa debaralei. Nici urmă de dosare. Covorul care le ascunsese era pe jos, împăturit frumos.

Danny jupui mocheta de pe hol, se uită sub ea, răsturnă vitrina din dormitor, golind-o, despuie patul şi smulse dulăpiorul de medicamente din baie. Întoarse cu dosul în sus mobila din camera de zi, se uită sub perne şi tapiţerie, apoi răsturnă sertarele din bucătărie până când pe jos nu se mai vedeau decât tacâmuri şi farfurii sparte. Zări o sticlă pe jumătate plină lângă aparatul de radio, o deschise, dar muşchii gâtului îi erau prea congestionaţi, aşa că o aruncă, doborând jaluzelele. Se duse la fereastră şi privi afară, unde îl văzu pe Dudley Smith aureolat de becul stâlpului de pe stradă.

Şi ştiu că Dudley ştie. Iar mâine vor şti toţi.

Momeală pentru şantaj.

Numele lui în dosarele cu delicte sexuale.

Numele lui bălăcărit în tot felul de poante la Chateau Marmont.

Maşini care ştiu.

Droguri care nu-ţi dau voie să minţi.

Ace de poligraf zburdând pe hârtie ori de câte ori îl vor întreba de ce îi păsa atât de mult de asasinarea unor poponari curlangii de homosexuali.

Nici o scăpare.

Danny îşi scoase pistolul din toc şi îşi vârî ţeava în gură. Gustul de ulei îl făcu să se înece. Se gândi cum va arăta, se gândi la poliţiştii care îl vor găsi şi se vor distra de felul în care o făcuse. Lăsă 45-ul jos şi se duse în bucătărie.

Arme berechet.

Danny alese un cuţit cu lama zimţată, îi verifică tăişul, consideră că e potrivit, apoi îşi luă rămas-bun de la Mal, de la Jack şi de la doctorul Layman. Îşi ceru iertare pentru maşinile furate. Îşi ceru iertare şi faţă de cei pe care îi bătuse, deşi nu o meritaseră, dar se nimeriseră din întâmplare acolo în clipa când simţise nevoia să

agreseze pe cineva. Se gândi la asasin. Se gândi că ucisese pentru că altcineva făcuse din el ceva ce era el însuşi. Ridică cuţitul şi îl iertă şi pe el. Îşi introduse lama în gât şi se crestă de la o ureche la cealaltă, secţionându-şi traheea cu o singură mişcare fermă.

PARTEA A TREIA
Wolverina

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Peste o săptămână Buzz trecu pe lângă mormânt. Era a patra lui vizită de când LASD îl îngropase pe puşti. Fusese ales un loc ieftin într-un cimitir din East L.A. Pe piatra de mormânt scria:

Daniel Thomas Upshaw
1922-1950

Nici un fel de iubit al cuiva.

Nici un fiu al cuiva.

Nici un crucifix sculptat pe piatră, nici un "Odihneasc㠖se în pace". Nimic interesant, nimic care să stârnească interesul vreunui trecător, cum ar fi „Ucigaş de poliţişti" sau „Aproape ofiţer la Procuratură". Nimic care să-i dea de gândit cuiva care ar fi citit coloana minusculă din ziar referitoare la decesul accidental al poliţistului – o cădere de pe scaun, un plonjon cu nasul în etajera cu setul de cuţite de bucătărie.

Ţap ispăşitor.

Buzz se aplecă şi smulse un smoc de iarbă. Mânerul pistolului cu care îl ucisese pe Gene Niles îl înţepă în burtă. Se îndreptă de şale şi lovi inscripţia cu piciorul. Se gândi că la fel de bine ar fi sunat şi „Pleaşcă", „De-a moaca" şi „Norocul prostului", după care să fi urmat un monolog despre ultimele zile ale detectivului Danny Upshaw, cu o groază de detalii, pe o piatră funerară cât un zgârie-nori, ca cele pe care şi le comandau codoşii negri pasionaţi de *voodoo*. Pentru că detectivul Danny

Upshaw îi pusese gând rău, străpungând cu ace mici de tot o mică păpuşă *voodoo* cu chipul lui Buzz Meeks.

Mal îl sunase ca să-i comunice ştirea. Ploaia dezgropase cadavrul lui Niles. Cei de la LAPD l-au înhăţat pe puşti, apoi i-au dat drumul, ordonându-i să se prezinte a doua zi pentru un test cu detectorul de minciuni şi pentotal de sodiu. Puştiul nu a apărut, iar durii de la municipalitate au năvălit în apartament şi l-au găsit pe Danny cu gâtul tăiat şi apartamentul răvăşit. Nort Layman, foarte afectat, i-a făcut autopsia, sperând să poată califica decesul drept un 187, dar dovezile nu i-au permis: amprentele de pe cuţit, unghiul şi direcţia tăieturii impuneau verdictul de „autoindus". Caz clasat. Doctorul a calificat rana letală drept „uimitoare". Nici o urmă de ezitare. Danny Upshaw îşi dorise foarte mult să scape urgent de lume.

Cei de la LASD i-au săpat rapid groapa. La înmormântare au participat patru inşi: Layman, Mal, un poliţist de la comitat pe nume Jack Shortell şi el însuşi. Echipa de investigare a crimelor homo a fost imediat dizolvată, iar Shortell a plecat în concediu în munţii sălbatici ai Montanei. LAPD a clasat cazul Gene Niles, sinuciderea lui Upshaw constituind confesiunea de care aveau nevoie şi pedeapsa ce înlocuia camera de gazare. Relaţiile dintre poliţia de la municipalitate şi cea de la comitat au ajuns la cea mai joasă cotă atinsă vreodată, iar el călcase cu grijă, ca pe ouă, încercând să găsească o soluţie care să-i salveze pe amândoi – dar pentru puşti era de-acum prea târziu.

Pleaşcă.

Ceea ce continua să-l agaseze era faptul că aranjase mai întâi schema delapidărilor lui Audrey. Petey Skouras îi înapoiase lui Mickey mălaiul ciupit de leoaică. Mickey a fost generos şi l-a iertat după o chelfăneală: Johnny Stomp şi un mic acolit de-al lui i-au masat rinichii. Apoi Petey a şters-o la Frisco, deşi Mick, impresionat de căinţa acestuia, l-ar fi păstrat pe statele lui de plată. Petey i-a făcut jocul la fix când a tăiat-o. Mickey, domnul Debordant,

a mărit partea lui Meeks pentru mare întâlnire cu Dragna la o mie de dolari, spunându-i că şi fermecătorul locotenent Dudley Smith va sta cu degetul pe trăgaci. Mai mulţi parai în buzunarul lui – în timp ce Danny Upshaw urca Golgota.

Norocul prostului.

Mal a fost distrus. S-a aruncat într-o beţie care a ţinut două zile, apoi s-a trezit din mahmureală şi a lansat un atac direct asupra Pericolului Roşu. Un important pion de stânga l-a informat pe Dudley Smith că „Ted Krugman" fusese demascat. Claire De Haven descoperise că era poliţist sub acoperire. Mal a turbat, dar echipa lor a decis, de comun acord, că de-acum aveau destule mărturii dinăuntrul sindicatului pentru a distruge AUFT şi fără murdăriile descoperite de Upshaw. S-a stabilit şi planul de atac. Dacă totul mergea bine, marele juriu urma să se întrunească peste două săptămâni. Mal se dăduse peste cap, crucificându-i pe Roşii ca să-şi procure muniţie pentru procesul *lui*. A purecat tot jurnalul lui Nathan Eisler, ca să descopere şi alte nume, şi i-a determinat să toarne pe patru dintre bărbaţii pe care îi servise Claire De Haven ca să îşi înfiinţeze sindicatul. Camera lui de la motelul Shangri-Lodge arăta acum exact la fel ca şi camera de zi a lui Ellis Loew – grafice, hărţi şi mărturii coroborate, oda lui Mal pentru Danny Upshaw, ce dovedea un singur lucru: că tipii ăştia, comuniştii, vorbeau foarte mult. Iar când marele juriu va auzi vorbăria lor, probabil că nu vor avea suficient cap ca să judece şi mai departe: că ordinarii ăştia aiuriţi şi jalnici vorbeau fiindcă n-aveau destulă vlagă ca să facă într-adevăr ceva.

Buzz lovi încă o dată cu piciorul piatra de mormânt. Se gândi că de fapt căpitanul Mal Considine era aproape convins că AUFT reprezenta un pericol grav şi imediat pentru securitatea internă a Americii – lucru pe care trebuia să-l creadă, pentru a-şi păstra fiul şi părerea bună despre sine însuşi. Şansele ca banda de comunişti hollywoodieni să poată converti întreaga ţară cu propaganda lor pompoasă, cu mitingurile şi pichetele lor de

sindicaliști era de una la treizeci de trilioane, adică un fel de țintă de pe Marte. Întreaga operațiune era o joacă de copii menită să economisească banii studiourilor și să-l facă pe Ellis Loew procuror-șef și guvernator al Californiei.

Cărăuș.

Aranjor.

Continuă să calce ca pe ouă și după ce Mal îl sună ca să-i spună veștile. Ellis i-a zis să verifice numele din jurnalul lui Eisler. A sunat la Cazier, a notat ce aveau ei acolo și asta a fost tot. Mal i-a spus să-i interogheze prin telefon pe turnătorii de la CCAA din Est. A sunat doar de formă la o treime din oameni, a pus jumătate din întrebările pe care trebuia să le pună, apoi a redactat răspunsurile, făcând cam două pagini de persoană. Așa, secretarei lui i-a venit foarte ușor să le bată la mașină. Marea lui misiune era să-l găsească pe dr. Saul Lesnick, șeful turnătorilor în fața marelui juriu. În direcția asta a mers în pas de voie – și continua să meargă tot așa în general. Dar întotdeauna în aceeași direcție – spre Danny Upshaw.

Când a fost sigur că treaba se liniștise, s-a deplasat la San Bernardino ca să verifice trecutul puștiului. Vorbi cu mama lui văduvă, o zgripțuroaică uscată care trăia din ajutor social. Ea îi declară că nu participase la înmormântare pentru că Danny fusese foarte rece cu ea cu ocazia ultimelor lui vizite și pentru că bea prea mult. Buzz reuși s-o facă să vorbească, iar femeia îi făcu portretul lui Danny: un copil deștept și rece și un tânăr care citea, studia, dar nu comunica cu nimeni. Când tatăl lui murise, n-a manifestat nici un regret. Îi plăceau mașinile și cărțile de știință. Nu alergase niciodată după fete, iar camera lui arăta întotdeauna impecabil. De când devenise polițist, nu o mai vizita decât la Crăciun – atât și nimic mai mult. În liceu luase numai calificative de „Bine", iar în colegiu numai „Foarte bine". Le ignora pe ușuraticele care se țineau după el. Îi plăceau mașinile furate. Avusese un singur prieten apropiat: un băiat pe nume Tim

Bergstrom, care acum era profesor de sport la liceul din San Berdoo.

Buzz se duse la liceu şi îi arătă lui Bergstrom legitimaţia de poliţist. Omul văzuse anunţul din ziar despre moartea lui Upshaw. Îi spuse că Danny era sortit să moară tânăr, apoi i se destăinui în amănunt la o bere, în barul din apropiere. Îi spuse că lui Danny îi plăcea să repare maşini şi motoare şi să rezolve probleme de aritmetică, că fura maşini pentru că iubea pericolul, că încerca întotdeauna să-şi dovedească superioritatea, dar nu se lăuda niciodată. Se vedea că era nebun pe dinăuntru, dar nu-ţi puteai da seama cum şi de ce. Îţi dădeai seama că era într-adevăr deştept, dar nu puteai şti ce va face cu deşteptăciunea lui. Fetelor le plăcea de el pentru că era misterios şi greu de abordat. Era formidabil ca bătăuş de stradă. Cu ani în urmă Danny, care se îmbătase, i-a povestit cum fusese martor la o crimă. Atunci i-a intrat în cap să devină poliţist şi a ajuns interesat de criminalistică. Era un beţiv rece: alcoolul îl interioriza şi mai mult. Îl făcea şi mai misterios, şi mai insistent. Dar era clar că, mai devreme sau mai târziu, va insista la cine nu trebuie şi se va alege cu un glonte. Ce îl surprindea era faptul că Danny murise dintr-un accident. Buzz lăsă remarca să treacă, apoi întrebă:

— Era Danny homo?

Bergstrom roşi, tresări, tuşi în paharul de bere şi zise:

— Dumnezeule, nu!

Peste două secunde scotea din portmoneu poze cu soţia şi copiii săi.

Buzz se întoarse în L.A., îi dădu telefon unui prieten de la LASD şi află că dosarul de la Personal al lui Danny Upshaw dispăruse şi că, din punct de vedere oficial, puştiul nu fusese niciodată angajat al Departamentului Şerifului. Se deplasă la secţia West Hollywood, discută cu oamenii din brigadă şi află că Danny nu acceptase niciodată mită în bani sau în favoruri sexuale. Nu profitase niciodată

de informatoarea lui, Janice Modine, sau de telefonista Karen Hiltscher, deşi amândouă tânjeau să i se ofere. Camarazii lui fie îi respectau inteligenţa, fie îl ignorau, considerându-l un idealist ţicnit şi plin de răutate. Se zvonea că lui Al Dietrich îi plăcea de el, pentru că era metodic, muncitor şi ambiţios. Buzz se gândi la Danny ca la un puşti care trecuse de la maşini la oameni într-un moment nefericit, căutase un „DE CE?" într-un râu de căcat, găsise cel mai prost răspuns care putea veni de la cele două cazuri anchetate şi murise pentru că nu fusese în stare să se mintă pe el însuşi.

Daniel Thomas Upshaw, 1922-1950. Poponar.

Turner Prescott Meeks, 1906-? Mare pleaşcă – fiindcă puştiul nu reuşise să reziste.

„Chestia" nu putea fi altceva. Danny Upshaw nu-l ucisese pe Gene Niles. Mal i-a spus că Thad Green şi doi haidamaci de-ai lui îl luaseră tare. Probabil aflaseră că Niles îl făcuse poponar şi ţinuseră cont de ceea ce le spusese Dudley Smith lui Mal şi Green: că Danny fusese văzut luându-l la întrebări pe Felix Gordean. După ce programase un test cu poligraful şi drogul ăla stupid, Green îl lăsase pe puşti să se ducă acasă cu pistol cu tot, sperând că va scuti LAPD de necazul unui proces şi de demascarea lui Niles drept cărăuş al lui Dragna. Danny nu l-a dezamăgit – dar din alte motive şi nu cu pistolul.

Ţap ispăşitor.

Care, într-un fel, avusese ultimul cuvânt.

Meeks nu putea dormi. Când reuşea să aţipească vreo trei-patru ore, visa tot felul de porcării pe care le făcuse: fete de la ţară siluite în patul lui Howard, heroină confiscată şi vândută lui Mickey, cu mălaiul vârât în buzunarul lui, iar mizeria aia găsindu-şi calea spre braţele vreunui drogat... Culcatul cu Audrey era singurul tratament eficient. După episodul cu Niles avusese de zece ori mai multă grijă de ea. Când o alinta şi o proteja, reuşea să uite de puşti. Dar cele patru nopţi la rând petrecute în apartamentul lui Howard erau şi ele riscante şi de fiecare

dată când se despărţea de ea, îl năpădea frica, ştiind că trebuie să facă ceva.

Una din soluţii era să nu-i dezvăluie lui Mal adevărul despre Danny. Mal nu putea să creadă că puştiul îl omorâse pe Niles şi era suficient de isteţ ca să considere că oamenii lui Cohen erau răspunzători pentru omor, căci îl văzuse pe Danny când interoga o gorilă de-a lui Dragna, Vinnie Scoppettone, iar acesta dăduse pe goarnă adevărul despre împuşcăturile de la Sherry's: fuseseră băieţii de la LAPD. Dar Mal n-a mers mai departe cu reconstituirea, ci l-a idealizat în continuare pe Upshaw ca pe un poliţist tânăr şi inteligent, care ar fi avansat în grad şi s-ar fi acoperit de glorie. Păstrarea secretului în privinţa puştiului era doar începutul.

Buzz îndreptă mâna spre mormânt, trăgând cu un pistol imaginar, pac, pac, şi se lămuri în privinţa a două lucruri. Unu: când cei de la LAPD au dat buzna în apartamentul lui Upshaw, l-au găsit complet răvăşit. Nort Layman s-a ocupat de partea de criminalistică, a găsit o grămadă de amprente de-ale lui Danny pe mobila răsturnată şi a tras concluzia că puştiul îşi ieşise din minţi în ultimele momente ale vieţii. Raportul de percheziţie al LAPD, cu inventarul apartamentului, nu menţiona nici prezenţa unor documente legate de activitatea marelui juriu şi *nici* a vreunui dosar personal al lui Danny, legat de crimele pe care le investiga. Intrase şi el după aceea în apartament şi căutase absolut peste tot, dar în nici una din cele patru camere n-a dat peste vreun compartiment secret în care să se găsească dosare. Mal fusese acolo când descoperiseră trupul şi i-a spus că LAPD sigilase complet locul. Doar Danny şi cuţitul ieşiseră din apartament. Doi: în noaptea dinaintea morţii Danny îl sunase. Era uimit că ambele cazuri se intersectau în punctele Charles Hartshorn şi Reynolds Loftis.

„Detective, vrei să zici că Loftis e suspect pentru crimele tale?"

„Hai să zicem că *poate*. Poate... foarte serios. Se potrivește cu descrierea asasinului și se... potrivește."

Danny Upshaw nu era în nici un caz victima unui asasinat. Iar hoțul de dosare nu răvășise în nici un caz apartamentul. Dudley Smith avea o fixație stranie pe pușți, dar n-avea nici un motiv să-i fure dosarele, iar dacă ar fi făcut-o, ar fi înscenat un jaf.

Persoană sau persoane necunoscute – un bun punct de plecare pentru a plăti niște polițe vechi.

* * *

Buzz îl găsi pe Mal în curtea din dos a casei lui Ellis Loew, pe o canapea decolorată de soare. Studia niște documente. Arăta mai slab ca slabii, ca și cum ar fi făcut foame ca să poată boxa la categoria muscă.

— Bună, șefu'.

Mal dădu din cap și continuă să lucreze. Buzz zise:

— Vreau să vorbim.

— Despre ce?

— În mod sigur nu despre vreun afurisit de complot comunist.

Mal făcu niște legături între o serie de nume, trăgând linii cu creionul.

— Știu că n-o iei în serios, dar zău că e o treabă serioasă.

— Recunosc, e o treabă serioasă să ai o pâine așa de albă de mâncat. Și sigur că vreau și eu felia mea. Dar acum am alți monștri în minte.

— Adică pe cine?

— Adică pe Upshaw.

Mal lăsă creionul jos.

— El e monstrul celor de la LAPD, nu al tău.

— Șefu', eu sunt aproape sigur că nu el l-a omorât pe Niles.

— Am mai discutat asta, Buzz. A fost fie Mickey, fie Jack, dar nu vom fi în stare s-o dovedim nici într-o mie de ani.

Buzz se aşeză pe canapea. Mirosea a mucegai şi vreunul dintre vânătorii de comunişti îi arsese braţele cu mucuri de ţigară.

— Mal, îţi aminteşti că Upshaw ne-a povestit de dosarul lui personal cu crimele homo?

— Sigur.

— I-a fost furat din apartament, împreună cu copia documentelor pentru marele juriu.

— Poftim?

— Sunt sigur de asta. Mi-ai zis că LAPD-ul a sigilat apartamentul şi că n-au scos nimic de-acolo, iar eu i-am verificat biroul de la West Hollywood. Multe documente vechi, da' zero hârtii despre 187 sau de la marele juriu. Ai fost atât de absorbit să-i fugăreşti pe Roşii, că, probabil, nici nu te-ai mai gândit la asta.

Mal îl ciocăni pe Buzz cu creionul.

— Ai dreptate, nu m-am gândit. Dar tu la ce te gândeşti? Puştiul e mort şi-ngropat, era oricum în rahat până-n gât din cauza intrării prin efracţie pe care o comisese şi probabil că era terminat ca poliţist. Putea să fie cel mai bun dintre toţi şi-i voi simţi lipsa. Dar şi-a săpat singur groapa.

Buzz îl prinse de mână pe Mal.

— Şefu', *noi* i-am săpat groapa. L-ai sâcâit prea tare cu De Haven, iar eu... O, futu-i!

Mal îşi eliberă mâna.

— Tu ce?

— Puştiul avea o obsesie cu Reynolds Loftis. Am discutat cu el la telefon în noaptea dinaintea morţii. Citise în ziar despre sinuciderea lui Charles Hartshorn. Se menţiona acolo că fusese unul din avocaţii din cazul Sleepy Lagoon, iar Upshaw îl considera o pistă pentru crimele la care lucra. Hartshorn fusese şantajat de una din victime. Eu i-am spus că Loftis şi Hartshorn fuseseră arestaţi împreună în 1944 într-unul din barurile de poponari, iar puştiul era să înnebunească auzind că Hartshorn fusese implicat în cazul Sleepy Lagoon. Asta l-a dat peste

cap. L-am întrebat dacă Loftis e printre suspecţi, iar el mi-a zis „Poate... foarte serios."

Mal întrebă:

— Ai vorbit despre fază şi cu tipul de la comitat? Shortell?

— Nu. E-n concediu, în Montana.

— Cu Mike Breuning?

— Nu cred că băiatul ăla o să-mi dea un răspuns sincer. Ţi-aminteşti că Danny zicea că Breuning nu-şi face treaba şi că-l ia peste picior.

— Meeks, ai aşteptat cam mult până să-mi spui toate astea.

— M-am gândit bine şi mi-a luat ceva timp până m-am hotărât ce să fac.

— Anume ce?

Buzz zâmbi.

— Poate că Loftis e un suspect tare sau poate că nu. Nu contează. O să pun laba pe măcelarul ăla de poponari, indiferent cine-o fi.

Mal zâmbi.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă îl arestez sau îl omor.

Mal zise:

— Te-ai scrântit.

Buzz îi răspunse:

— Mă cam gândeam să te rog să mi te alături. Un căpitan scrântit are mai multă putere decât un poliţai singuratic cu doar câteva doage lipsă.

— Am marele juriu, Meeks. Iar poimâine e procesul de divorţ.

Buzz îşi trosni degetele.

— Te bagi?

— Nu. E o nebunie. Şi nu te credeam în stare de gesturi teatrale.

— Îi sunt dator. *Amândoi* îi suntem datori.

— Nu, nu e bine.

— Gândeşte-te la avantaje, şefu'. Loftis, asasinul psihopat. Îl înhaţi pentru asta înainte de întrunirea

marelui juriu şi dup-aia poţi trage apa după AUFT de se-aude până-n Cleveland.

Mal râse. Buzz râse şi el şi spuse:

— Eu zic să ne alocăm cam o săptămână. Scoatem ce putem scoate din dosarul pentru marele juriu şi vedem ce mai putem scoate de la Shortell. Îl încolţim pe Loftis. Iar dacă dăm chix, dăm chix.

— Mai e şi marele juriu, Meeks.

— Un comunist ca Loftis băgat la zdup pentru patru crime cu premeditare te face atât de mare, încât nici un judecător din statul ăsta nu îţi poate fute custodia. Gândeşte-te bine.

Mal rupse creionul în două.

— Am nevoie de continuitate. *Acum.* Şi nu-i voi înscena nimic lui Loftis.

— Asta înseamnă că te bagi?

— Nu ştiu.

Buzz jucă asul din mânecă.

— Păi, ne căcăm pe noi, *căpitane*! Credeam că o să-mi meargă dacă te gâdil cu cariera ta, dar se pare că m-am înşelat. Încearcă să te gândeşti la Danny Upshaw şi la cât de mult îşi dorea el să-l prindă pe tip şi cum ţi s-a sculat ţie de l-ai trimis peste Claire De Haven. Gândeşte-te că, poate, ea şi cu Loftis s-au jucat cu puştiul ăsta nevinovat înainte ca el să-şi reteze beregata. Pe urmă tu...

Mal îl plesni dur peste faţă.

Buzz se aşeză pe mâini, ca să nu răspundă la lovitură.

Mal aruncă lista de nume pe iarbă şi zise:

— Mă bag. Dar dacă asta îmi fute faza cu marele juriu, atunci noi doi am terminat-o. Pentru totdeauna.

Buzz zâmbi.

— Să trăiţi, am înţeles, dom' căpitan.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Claire De Haven spuse:

— Înţeleg că de-acum toate măştile cad.

O introducere debilă. El ştia că femeia îl demascase pe Upshaw şi înţelesese că marele juriu lucra în continuare. Mal îi spuse:

— Aici e vorba de patru asasinate.

— A, da?

— Unde e Reynolds Loftis? Trebuie să vorbesc cu el.

— Reynolds nu-i acasă, dar ţi-am mai spus că nici eu, nici Loftis nu vom da alte nume.

Mal intră în casă. Văzu pe un scaun prima pagină a ziarului *Herald* de miercuri. Claire citise, desigur, ştirea cu moartea lui Danny, cu poza de laureat al Oscarului de la LASD băgată şi ea în ziar. Femeia închise uşa. Nu juca teatru: voia să ştie ce ştie *el*. Mal zise:

— Patru crime. Nici o implicaţie politică. Doar dacă nu-mi spui tu altceva.

— Îţi spun că nu ştiu despre ce vorbeşti.

Mal arătă spre ziar:

— Ce e atât de interesant în ştirile de săptămâna trecută?

— Un mic anunţ mortuar al unui tânăr pe care l-am cunoscut.

Mal intră în joc:

— Ce tânăr?

— Cred că speriat, impotent şi trădător ar fi cea mai bună descriere.

Epitaful era usturător.

Mal se întrebă pentru a mia oară ce își făcuseră unul altuia Danny Upshaw și Claire De Haven.

— Patru bărbați violați și sfârtecați. Aici nu există nici un aspect politic pentru care să faci pe doamna nobilă. Nu vrei să cobori din cerurile înaltelor tale idealuri comuniste și să-mi spui ce știi despre caz? Și ce știe Reynolds Loftis?

Claire veni direct spre el, iar parfumul ei îl izbi pe Mal direct în față.

— L-ai trimis pe băiatul ăla să mă fută și să-mi stoarcă informații și acum tot *tu* vorbești despre noblețe?

Mal o prinse de umeri și o strânse. Memorase toată noaptea întregul raport.

— 1 ianuarie: Marty Goines răpit din South Central. I se face o injecție cu heroină, e mutilat și omorât. 4 ianuarie: George Wiltsie și Duane Lindenaur sedați cu secobarbital, mutilați și uciși. 14 ianuarie: Augie Luis Duarte, la fel. Wiltsie și Duarte erau prostituate masculine. Noi știm că anumiți bărbați din sindicatul vostru frecventează prostituatele masculine, iar portretul asasinului e leit Loftis. Tot mai vrei să faci pe marea doamnă?

Claire se smuci. Mal văzu în ea ceva ce nu trebuia atins și îi dădu drumul. Femeia se duse direct la un birou de lângă scări, luă un registru și i-l aruncă.

— Pe întâi, patru și paisprezece Reynolds a fost aici, sub ochii mei și ai altora. Ești dement dacă crezi că ar putea omorî pe cineva, iar cele scrise aici o demonstrează.

Mal luă registrul, îl răsfoi în grabă, apoi i-l aruncă înapoi.

— E un fals. Nu știu ce înseamnă acele semnături, dar numai a ta și a lui Loftis sunt autentice. Celelalte sunt contrafăcute, iar procesele-verbale sunt de genul Dick și Jane intră-n partid. E un fals, iar tu l-ai avut la îndemână. Explică-mi asta sau mă duc și fac rost de un mandat de arestare pentru Loftis.

Claire continua să țină registrul în mână.

— Nu cred în asemenea ameninţări. Cred că e vorba de o vendetă personală de-a ta.

— Atunci răspunde-mi.

— Răspunsul meu e că tânărul detectiv, Ted al tău, m-a bătut şi el la cap cu ce făcuse Loftis în acele nopţi, iar când am descoperit că e poliţist, m-am gândit că îi intrase în cap că Reynolds ar fi făcut ceva monstruos. Reynolds participase la acele întruniri, aşa că am lăsat registrul la vedere pentru băiat, ca nu cumva să declanşeze accidental nu ştiu ce pogrom teribil.

Un răspuns absolut corect.

— Nu te-ai gândit că un grafolog ar putea desfiinţa registrul ăsta într-un tribunal?

— Nu.

— Şi cu ce crezi că încerca Danny Upshaw să-l încalţe pe Loftis?

— Nu ştiu! Un fel de trădare, dar nu crime sexuale!

Mal nu era sigur dacă nu cumva femeia ridicase vocea ca să-şi camufleze minciuna.

— De ce nu i-ai arătat lui Upshaw registrul adevărat? Riscai foarte mult dacă îşi dădea seama că e un fals.

— Nu puteam să i-l arăt. Probabil că un poliţist ar considera că procesele noastre verbale autentice sunt nişte dovezi de trădare a ţării.

„Trădarea ţării" suna ca o gafă stupidă – o chestie de profunzime venită din partea unei curviştine care îşi desfăcea picioarele în faţa oricui avea ceva drăguţ în pantaloni. Mal râse, se controlă şi apoi încetă. Claire întrebă:

— Poţi să-mi spui şi mie ce e atât de amuzant?

— Nimic.

— Mi se pare că îmi vorbeşti cam de sus.

— Hai să schimbăm subiectul. Danny Upshaw avea un dosar legat de crime, dar i-a fost furat din apartament. Ştii ceva despre asta?

— Nu. Nu sunt hoaţă. Nici comediantă.

Furia spulbera zece ani din vârsta femeii.

— Atunci nu-ţi asuma mai multe merite decât ai dreptul.

Claire ridică mâna, apoi o lăsă iar jos.

— Dacă nu ne iei în serios pe mine şi pe prietenii mei, atunci de ce încerci să ne împroşti cu noroi şi să ne distrugi vieţile?

Mal renunţă la o glumă şi zise:

— Vreau să vorbesc cu Loftis.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Eu pun întrebările. Când se întoarce Loftis?

Claire râse.

— Oh, *mein* poliţai, nici nu ştii ce mi-a spus chiar acum faţa ta. Ştii că totul e un travesti, nu-i aşa? Ne crezi mult prea ineficienţi pentru a fi periculoşi, ceea ce e o greşeală la fel de mare ca şi aceea de a ne considera nişte trădători.

Mal se gândi la Dudley Smith şi la Regina Roşie halindu-l pe Danny Upshaw de viu.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Ted Krugman?

— Foloseşte numele corecte. Te referi la detectivul Upshaw, nu-i aşa?

— *Spune-mi şi gata!*

— Pot să-ţi spun că era naiv şi dornic să facă pe plac şi cacealmist când era vorba de femei. Şi-ţi mai pot spune că n-ar fi trebuit să trimiţi împotriva noastră un patriot american atât de anemic. Anemic şi stângaci. *Chiar* a căzut într-un cuţit?

Mal o lovi cu palma deschisă. Claire se clătină, apoi îl pălmui şi ea, fără să verse nici o lacrimă, ci doar cu obrazul înroşit şi mânjită cu ruj. Mal se întoarse şi strânse în mâini balustrada, speriat de felul în care arăta. Claire zise:

— Ai face mai bine să renunţi. Ai putea să dezvăluii nedreptatea care ni se face, să declari că suntem ineficienţi şi nu meritâm să irosiţi bani şi eforturi pe noi şi ai apărea în continuare ca un poliţist capabil.

Mal simţi gustul sângelui pe buze.

— Vreau s-o fac.

— Pentru ce? Pentru glorie? Eşti prea inteligent ca s-o faci din patriotism.

Mal îl văzu pe Stefan făcându-i cu mâna în semn de rămas-bun. Claire îl întrebă:

— Pentru fiul tău?

Mal întrebă, tremurând:

— Ce-ai spus?

— Nu suntem fraierii tăi, aşa cum crezi tu, dragă căpitane proaspăt avansat. Ştim să angajăm detectivi particulari, iar ei ştiu cum să verifice dosare şi zvonuri vechi. Ştii, sunt impresionată de faptul că l-ai ucis pe nazistul ăla, dar şi destul de surprinsă că nu vezi paralela dintre regimul lor şi al tău.

Mal continuă să se uite în altă parte. Claire se apropie cu un pas.

— Înţeleg ce simţi faţă de fiul tău. Şi cred că ştim amândoi că se poate aranja.

Mal se trase de lângă scară şi o privi în faţă.

— Da. Se aranjează, iar conversaţia de faţă n-a avut loc. Dar tot vreau să discut cu Reynolds Loftis. Iar dacă i-a ucis pe acei oameni, îl voi aresta.

— Reynolds n-a ucis pe nimeni.

— Unde e?

Claire zise:

— Se întoarce diseară. Poţi discuta atunci cu el. Te va convinge. Iar eu vreau să fac un târg cu tine. Ştiu că ai nevoie de o amânare pentru procesul de custodie şi eu am acolo nişte prieteni care o pot aranja. Dar nu vreau ca Reynolds să fie murdărit în faţa marelui juriu.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Mă subestimezi şi te rog să nu-ţi faci un obicei din asta. Reynolds a fost rănit crunt în '47 şi nu cred că va fi în stare să mai treacă încă o dată prin aşa ceva. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să te-ajut cu fiul tău, dar vreau ca Reynolds să n-aibă de suferit.

— Dar tu?

— Eu pot să fac faţă.

— E imposibil.

— Reynolds n-a ucis pe nimeni.

— Poate că nu, dar a fost denunţat ca element subversiv de prea multe ori.

— Atunci distruge depoziţiile şi nu-i convoca pe martorii respectivi.

— Nu înţelegi. Numele lui e în toate documentele noastre – de o mie de ori, fir-ar a dracului!

Claire îl apucă pe Mal de mâini.

— Promite-mi doar că nu-i vei lăsa să-l rănească prea tare. Spune-mi da, eu voi da telefoanele necesare, iar tu nu va trebui să mergi mâine la proces.

Mal se văzu modificând transcrierile depoziţiilor, amestecând nume şi reajustând grafice pentru a demasca alţi comunişti, gata de un duel *mano a mano*: talentul lui de redactor *versus* memoria lui Dudley Smith.

— Telefonează. Ai grijă ca Loftis să fie aici la 8 şi spune-i că or să fie nişte chestii urâte.

Claire îşi retrase mâinile.

— Nu vor fi cu nimic mai urâte decât preaiubitul tău mare juriu.

— Nu încerca să faci pe marea doamnă cu mine, fiindcă ştiu ce-ţi poate pielea.

— Să nu mă păcăleşti, fiindcă altfel voi apela la prietenii mei ca să te distrugă.

Un pact cu adevăratul diavol roşu. Amânarea îi oferea timpul necesar să-i dea drumul unui element subversiv, să dea de urma unui asasin şi să se dea drept erou. Şi, poate, s-o fenteze pe Claire De Haven.

— Nu te voi păcăli.

— Sunt nevoită să am încredere în tine. Dar pot să te întreb ceva? Neoficial.

— Ce?

— Care-i părerea ta despre acest mare juriu?

Mal zise:

— E o blestemată de pierdere de timp şi o porcărie ruşinoasă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Mickey Cohen avea un acces de furie. Johnny Stompanato i-l alimenta. Buzz privea, speriat de moarte.

Se găseau în ascunzătoarea lui Mickey, înconjurați de gorile. După explozia bombei de sub casă Mickey a trimis-o pe Lavonne înapoi pe Coasta de Est, iar el s-a mutat în bungalow-ul din Samo Canyon, întrebându-se cine mă-sa voia să-l vadă mort. Jack D. l-a sunat să-i spună că nu a fost el, iar Mickey l-a crezut. Brenda Allen era tot în pușcărie, polițiștii de la LAPD se mai calmaseră, așa că ideea unui atentat pus la cale de polițiști părea ceva *science fiction*. Mickey decise că fuseseră comuniștii. Vreun expert roșu de-al lor aflase că era pe-o mână cu cei de la Teamsters și îi plantase o bombă care îi distrusese treizeci și patru de costume făcute la comandă. Era un complot comunist. Nu putea fi altceva.

Buzz continua să privească, așteptând lângă telefon să-l sune Mal Considine. Davey Goldman și Mo Jahelka patrulau în jurul clădirii. Câteva gorile ungeau armamentul ascuns în peretele fals dintre camera de zi și dormitor. Mickey turuia de vreo jumătate de oră, abordând o grămadă de subiecte, de la faptul că Audrey nu-l mai lăsa să i-o tragă până la rezistența pasivă din pichetele sindicaliștilor și cum avea el de gând să aranjeze gașca Roșiilor. Comedie *live* – asta până la apariția lui Johnny Stomp, care contribui cu propria *lui* versiune asupra conspirației.

Șobolanul Adonis aduse vești proaste: când Petey Skouras o tulise la Frisco, luase cu el încasările pe-o

săptămână. Aşa îi spusese Audrey când ridicase banii din Southside. Buzz se vârî în discuţie, gândindu-se că leoaica nu putea fi atât de proastă încât să încerce să profite de pe urma dispariţiei lui Petey. Probabil că o făcuse chiar el – îşi luase o primă suplimentară, pe lângă cei o mie de dolari primiţi pentru bătaia încasată. Ştirile aduse de Johnny erau şi mai proaste: se dusese cu o bâtă de baseball la unul dintre datornici, care i-a zis că Petey nu era soiul de om care să fure din bani şi că n-ar fi protejat niciodată fratele unei iubite, pentru că lui Petey îi plăceau băieţii, din ăia tineri şi tuciurii – obicei deprins în cazarmă, în Alabama. Aici Mickey şi-a ieşit din pepeni, s-a pornit să împroaşte cu scuipat ca un câine turbat şi a turuit obscenităţi în idiş, făcându-i pe bodyguarzii lui evrei să freamăte neliniştiţi. Johnny ştia în mod evident că varianta lui o contrazicea pe cea a lui Buzz. Faptul că nu se uitase deloc în ochii lui îl convinse că aşa era. Când Mickey va înceta să urle şi va începe să gândească, va vedea şi el neconcordanţa, va începe să pună întrebări, iar atunci ar urma o altă poveste complicată, care să justifice minciuna, ceva de genul că Skouras îl protejase pe fratele *iubitului* său, dar că Buzz nu vrusese ca sărmanul grecotei să fie ponegrit că şi-o trăgea greceşte. Iar Mickey o să-l creadă – probabil.

Buzz îşi scoase carneţelul şi compuse un raport pentru Mal şi Ellis Loew – prezentări rezumate ale spuselor celor trei gorile ce făceau pe santinelele la pichet. Concordau: AUFT continua să tragă de timp, iar membrii Teamsters voiau să treacă la cafteală, singurele noutăţi fiind un microbuz suspect parcat pe Gower şi un tip cu un aparat de filmat în spatele lui. Omul era genul de tocilar, purta ochelari rotunzi, gen Troţki, şi fusese văzut discutând cu Norm Kostenz, liderul pichetului AUFT. Concluzia: AUFT doreau ca Teamsters să treacă la atac, pentru a-i putea surprinde pe peliculă.

Odată treaba mai delicată încheiată, Buzz îl ascultă pe Mickey urlând şi îşi verifică între timp însemnările,

scoase din dosarele marelui juriu şi cele ale psihiatrului şi din discuţiile cu partenerul lui Jack Shortell de la subsecţia San Dimas. Shortell urma să se întoarcă a doua zi din Montana. Putea să se întâlnească cu el, ca să-i ceară o prezentare generală a cazului anchetat de Upshaw. Partenerul lui Jack i-a spus ce auzise de la acesta: Danny părea să creadă că toate crimele plecau de la asasinatul de la Sleepy Lagoon. Fusese ultima discuţie pe care o avusese cu puştiul înainte să fie înhăţat de LAPD. Având ideea asta în minte, Buzz confruntă teoria cu indiciile culese de el.

Concluzia:

Danny îi spusese că Reynolds Loftis se potrivea cu descrierea asasinului şi „se potrivea" în general. Charles Hartshorn, care se sinucisese de curând, fusese arestat în '44 împreună cu Loftis într-un bar de homosexuali.

Două nume de familie identice şi o verificare la Cazier şi la Circulaţie i-au oferit informaţii despre Augie Duarte, a patra victimă, şi despre vărul lui, Juan Duarte, un tip important în CASL şi AUFT, în prezent angajat la Variety International Pictures, pe un platou din apropierea biroului în care victima numărul trei, Duane Lindenaur, lucra ca scenarist. Avocatul celor de la Sleepy Lagoon, Hartshorn, fusese şantajat de Lindenaur cu mai mulţi ani în urmă. O verificare a raportului respectiv l-a condus la un sergent de la LASD pe nume Skakel, care vorbise şi el cu Danny Upshaw. Skakel i-a spus că Lindenaur îl întâlnise pe Hartshorn la o petrecere organizată de impresarul poponarilor, Felix Gordean, omul despre care Danny zicea că asasinul avea o fixaţie asupra lui.

Prima victimă, Marty Goines, murise din pricina unei supradoze de heroină. Logodnicei lui Loftis, Claire De Haven, îi plăcea să se înţepe în venă. Femeia apelase de trei ori la serviciile doctorului Terry Lux. Terry îi spusese că Loftis îi procura heroină.

Din raportul lui Mal despre interogarea lui Sammy Benavides/ Mondo Lopez/ Juan Duarte:

Benavides cârâise ceva despre Chaz Minear, amicul poponar al lui Loftis, cum că ar fi cumpărat băieţi de la „serviciul de escorte *puto*". Al lui Gordean?

Apoi tot despre Minear: în dosarul lui psihiatric Chaz justifica faptul că îl turnase pe Loftis celor de la CCAA arătând spre un al treilea bărbat din triunghiul sexual: „Dacă ai şti cine e, ai înţelege de ce-am făcut-o".

Două situaţii ciudate:

Din dosarul psihiatric al lui Loftis lipseau paginile corespunzătoare perioadei 1942-1944, iar doctorul Lesnick era de negăsit. Cu prilejul interogării celor trei mexicani, unul dintre ei murmurase ceva în surdină: la CASL se primiseră nişte scrisori în care se afirma că asasinatul de la Sleepy Lagoon fusese comis de un „bărbat alb, unul imens".

Lăsând la o parte ciudăţenia, toate indiciile erau circumstanţiale – dar mult prea solide pentru a fi vorba de o coincidenţă.

Telefonul începu să sune, întrerupând tirada lui Mickey la adresa comuniştilor. Buzz ridică receptorul. Johnny Stomp se uită la el în timp ce vorbea.

— Da, căpitane. Tu eşti?

— Eu, Turner, flăcău.

— Pari fericit, şefu'.

— Tocmai mi s-a acordat o amânare de nouăzeci de zile, aşa că sunt fericit. Ţi-ai făcut treaba?

Stompanato continua să-l fixeze cu privirea. Buzz zise:

— Sigur. Circumstanţiale, dar corecte. Ai vorbit cu Loftis?

— Vino într-o oră pe Canon Drive, la numărul 463. Va fi unul din martorii noştri.

— Glumeşti?

— Nu glumesc.

Buzz puse receptorul jos. Stomp îi făcu semn cu ochiul şi se întoarse iar spre Mickey.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Lumina puternică a farurilor măturǎ strada, luci pe parbrizul lui, apoi se stinse. Mal auzi o portieră trântită şi stinse şi el farurile. Buzz veni spre el şi întrebă:

— Dar *tu* ţi-ai făcut treaba?

— Da. Aşa cum spuneai, circumstanţial. Dar s-a făcut.

— Cum ai reuşit s-o aranjezi, căpitane?

Mal nu-i pomeni de târgul cu De Haven.

— Danny n-a fost prea subtil atunci când a iscodit-o pe Claire despre alibiurile lui Loftis de la ora crimelor, aşa că ea a falsificat un registru al întrunirilor, cu alibiuri pentru Loftis în toate cele trei nopţi. Ea zice că întâlnirile s-au ţinut şi că tipul era acolo, doar că discutau nişte planuri primejdioase. De-aia a atenuat totul în registru. Zice şi că Loftis e curat.

— Şi-o crezi?

— Poate, dar intuiţia îmi spune că au legătură cu întreaga poveste. Azi după-amiază am verificat situaţia conturilor bancare ale lui Loftis începând cu anul 1940. A retras câte zece mii de dolari, bani gheaţă, de trei ori în primăvara şi vara lui '44. Săptămâna trecută a mai retras zece mii. Sună interesant?

Buzz fluieră.

— Din perioada lipsă a dosarului Loftis. Trebuie să fie vorba de şantaj. În povestea asta dai peste tot de şantaj. Vrei să-l luăm cu metoda „durul şi blândul"?

Mal ieşi din maşină.

— Fii tu durul. O s-o scot pe De Haven din drum şi după aia o să-l lucrăm pe individ.

Ajunseră la uşă şi sunară. Claire De Haven le deschise. Mal îi spuse:

— Pleci undeva două ore.

Claire se uită la Buzz, adăstând pe lângă haina lui jerpelită de şagrin.

— Nu cumva să-l atingeţi!

Mal arătă cu degetul mare peste umăr:

— Du-te pe undeva.

— Nici un „Mulţumesc" pentru ce-am făcut?

Mal îl apucă pe Buzz, care o apucase pe femeie.

— Du-te pe undeva, Claire.

Regina Roşie se frecă de ei când ieşi pe uşă, lăsându-l pe Buzz să intre. Mal şopti:

— Semne cu mâinile. Trei degete duse la cravată înseamnă să-l altoieşti.

— Eşti în stare de aşa ceva?

— Da. Dar tu?

— Pentru puşti, şefu'.

Mal zise:

— Tot nu cred că eşti în stare de gesturi sentimentale.

— Se pare că şi caii bătrâni se mai învaţă în buiestru. Ce s-a întâmplat adineauri între tine şi prinţesă?

— Nimic.

— Sigur, şefu'.

Mal auzi cum cineva tuşeşte în camera de zi. Buzz zise:

— Îl pornesc eu.

Se auzi o voce:

— Domnilor, putem să-i dăm drumul?

Buzz intră primul, fluierând la vederea mobilierului. Mal îl urmă, uitându-se atent la Loftis. Era un bărbat înalt şi cărunt, la fel ca în descrierea suspectului lui Upshaw. Era şi extrem de chipeş pentru cei cincizeci şi ceva de ani ai lui, iar întreaga sa făptură crea senzaţia de distincţie. Purta o pereche de pantaloni de tweed şi un jerseu tricotat şi stătea tolănit pe divan, picior peste picior.

Mal se aşeză lângă el. Buzz se prăbuşi pe un scaun, nu departe de ei.

— Tu şi drăguţa de Claire vă căsătoriţi, ha?!

Loftis răspunse:

— Da, ne căsătorim.

Buzz zâmbi larg şi bonom.

— Ce drăguţ! O să te lase să pompezi băieţei pe şestache?

Loftis oftă.

— Nu am ce să răspund la întrebarea asta.

— N-ai pe dracu'! Răspunde! Răspunde chiar acum!

Mal interveni:

— Domnul Loftis are dreptate, sergent. Întrebarea ta nu e relevantă. Domnule Loftis, unde eraţi anul acesta în nopţile de întâi, patru şi paisprezece ianuarie?

— Am fost aici. La şedinţele comitetului executiv al AUFT.

— Şi ce s-a discutat la acele şedinţe?

— Claire mi-a spus că nu trebuie să vorbesc despre asta cu voi.

Buzz pufni:

— Primeşti ordine de la o femeie?

— Claire nu e o femeie oarecare.

— Sigur că nu! O căţea comunistă bogată care şi-o pune cu un poponar nu e în nici un caz o femeie obişnuită.

Loftis oftă din nou.

— Claire mi-a spus că va fi urât şi a avut dreptate. Mi-a mai spus că nu doriţi decât să vă convingeţi că n-am omorât pe nimeni şi că nu va trebui să vorbesc despre problemele AUFT discutate în acele trei seri.

Mal îşi dădu seama că Meeks va intui curând pactul lui cu Claire, aşa că i se alătură partenerului său, luându-şi şi el un rol de dur.

— Loftis, nu cred că ai omorât pe cineva. Dar cred că eşti băgat până-n gât în alte chestii – şi nu mă refer la politică. Vrem să-l prindem pe asasin, iar tu ne vei ajuta.

Loftis îşi linse buzele şi îşi împleti degetele. Mal îşi atinse cravata: *Dă-i bătaie*. Buzz întrebă:

— Ce grupă de sânge ai?

Loftis spuse:

— Zero unu.

— Asta e şi grupa de sânge a asasinului, şefu'. Ştiai?

— E grupa de sânge cea mai răspândită printre albi, iar amicul tău tocmai a declarat că nu mă mai număr printre suspecţi.

— Amicul meu e mai delicat. Cunoşti un trombonist pe nume Marty Goines?

— Nu.

— Pe Duane Lindenaur?

— Nu.

— Pe George Wiltsie?

Semnal: Loftis îşi încrucişă picioarele, apoi şi le desfăcu iarăşi şi-şi linse buzele.

— Nu.

Buzz zise:

— Nu pe dracu'! *Varsă tot!*

— Am zis că nu l-am cunoscut niciodată!

— Atunci de ce vorbeşti despre el la timpul trecut?

— O, Doamne...

Mal îi arătă două degete, apoi îşi puse mâna stângă peste pumnul drept: *E al meu, nu-l lovi.*

— Augie Duarte, Loftis. Ce zici de el?

— Nu-l cunosc.

O limbă uscată peste buzele uscate.

Buzz îşi trosni încheieturile degetelor – tare de tot. Loftis tresări. Mal interveni iar:

— George Wiltsie era o prostituată masculină. Ai avut de-a face vreodată cu el? Spune drept, altfel partenerul meu se va supăra.

Loftis privi în jos, spre poala lui.

— Da.

Mal întrebă:

— Cine v-a făcut lipeala?

— Nimeni! N-a fost decât o... întâlnire.

Buzz întrebă:

— O întâlnire pentru care ai plătit, gagiule?

— Nu.

Mal zise:

— Felix Gordean ţi-a făcut lipeala cu el. Corect?

— Nu!

— Nu te cred.

— Nu!

Mal ştia că era imposibil să-l facă să recunoască direct. Îi aplică lui Loftis un pumn zdravăn în umăr.

— Augie Duarte. Tot doar o întâlnire?

— Nu!

— Spune adevărul sau te las singur cu sergentul!

Loftis îşi lipi genunchii unul de altul şi se aplecă de spate.

— Da.

— Da ce?

— Da. Ne-am întâlnit o dată.

Buzz intră pe fir:

— Se pare că eşti genul de aventurier de-o noapte. O întâlnire cu Wiltsie, o întâlnire cu Duarte. Unde i-ai întâlnit pe tipii ăştia?

— Nicăieri... La un bar.

— Care bar?

— În Oak Room, la Biltmore... la Macombo... nu mai ştiu.

— Am impresia că mă iei de prost, gagiule! Duarte era mexican şi ăştia ca el nu sunt serviţi în astfel de localuri. Aşa că încearcă altceva. Doi poponari hăcuiţi şi omorâţi, cu care tu te-ai vârât la aşternut. Unde i-ai întâlnit?

Reynolds Loftis rămase tăcut şi ţeapăn. Buzz întrebă:

— Ai plătit ca să te cuplezi cu ei, corect? Nu-i nici un păcat. Şi eu am plătit pentru fuste, aşa că de ce unul din tagma voastră nu şi-ar plăti băieţeii?

— Nu! Nu! Nu, nu-i adevărat!

Mal, foarte calm:

— Felix Gordean.

Loftis, tremurând:

— Nu nu nu nu nu nu...

Buzz își îndreptă cravata cu un deget – schimbau rolurile.

— Charles Hartshorn. De ce s-a omorât?

— A fost torturat de niște tipi ca voi!

Era rândul lui Mal:

— I-ai făcut rost de heroină lui Claire. De unde-ai luat-o?

— Cine v-a spus așa ceva?

Loftis părea sincer indignat.

Buzz se aplecă spre el și-i șopti:

— Felix Gordean.

Loftis se trase brusc înapoi, lovindu-se cu capul de perete. Mal reluă:

— Duane Lindenaur era angajat la Variety International, unde lucrează și prietenii tăi, Lopez, Duarte și Benavides. Juan Duarte e vărul lui Augie Duarte. Tu ai apărut în filme produse de Variety International. Duane Lindenaur îl șantaja pe Charles Hartshorn. De ce nu vrei să-mi clarifici toată situația?

Loftis transpira. Mal surprinse o tresărire la cuvântul *șantaj*.

— De trei ori în '44 și o dată săptămâna trecută ai retras câte zece mii de dolari din contul tău bancar. Cine te șantajează?

Omul era ud de transpirație. Buzz îi arătă scurt un pumn, dar Mal scuturâ din cap, dându-i semnalul de preluare a ștafetei. Buzz zise:

— Povestește-ne despre Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon. Acolo s-au întâmplat unele lucruri ciudate, corect?

Loftis își șterse fruntea de transpirație, apoi întrebă cu o voce spartă:

— Ce lucruri ciudate?

— Cum ar fi scrisorile primite de comitet și în care se zicea că lui José Diaz îi făcuse de petrecanie un bărbat alb, unul imens. Un detectiv, amic de-al nostru, credea

că toate crimele de acum se trag de la Sleepy Lagoon – şi de la vremea beţelor *zoot*. Toate victimele de-acum au fost ciopârţite cu beţe *zoot*.

Loftis îşi frânse mâinile şi transpiră şi mai puternic. Avea ochii sticloşi. Mal îşi dădu seama că Meeks lansase o lovitură uşoară – lucruri nevinovate din notele de interogatoriu – şi ea avusese efectul unei măciuci. Buzz părea nedumerit. Mal preluă repede rolul durului:

— Loftis, cine te şantajează?

Loftis chiţăi:

— Nu!

Mal observă că transpiraţia trecea deja prin hainele tipului.

— Ce s-a întâmplat cu CASL?

— Nu!

— Gordean te şantajează?

— Refuz să răspund, pe motiv că răs...

— Eşti un căcăcios de comunist jegos! Ce fel de trădare plănuiţi în şedinţele voastre? Răspunde-mi la asta!

— Claire mi-a zis că nu va trebui să vorbesc despre aşa ceva!

— Cine-i bucăţica aia dulce pentru care tu şi Chaz Minear vă băteaţi în timpul războiului? Cine e bucăţica aia zemoasă?

Loftis izbucni în hohote de plâns, căzu în genunchi şi declară cu o voce cântată:

— Refuz să răspund, pentru că răspunsurile mele s-ar putea să mă incrimineze, dar n-am făcut rău nimănui şi nici prietenii mei n-au făcut, aşa că vă implor să nu ne faceţi nici un rău!

Mal îşi încleştă pumnul cu inelul cu sigiliu de la Stanford pe el, pregătindu-se să producă maximum de daune. Buzz îşi duse o mână la propriul lui pumn şi îl strânse – alt semnal: *Nu-l lovi, că te lovesc şi eu.* Mal se sperie şi recurse la artileria verbală grea. Loftis nu ştia că Chaz Minear îl turnase celor de la CCAA.

— Îl protejezi pe Minear? Zău că n-ar trebui, pentru că el te-a turnat la FBI. Din cauza lui ai ajuns pe lista neagră.

Loftis se ghemui ca o minge. Repetă poezioara cu al Cincilea Amendament, ca şi cum interogatoriul ar fi avut loc într-o sală de tribunal, iar avocatul său i-ar fi putut sări în apărare. Buzz zise:

— Fraiere, l-am fi putut frige.

Mal se întoarse şi o văzu pe Claire De Haven stând acolo. Repeta întruna „Chaz, Chaz".

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

În preajma pichetului atmosfera se încinsese.

Buzz privea din capătul holului de la Variety International, adică de sus, de la etajul al doilea. Jack Shortell și Mal ar fi trebuit să-i dea un telefon. Ellis Loew îl sunase acasă, trezindu-l dintr-un alt coșmar cu Danny. Cererea procurorului: convinge-l pe Herman Gerstein să contribuie cu alte cinci miare la arsenalul de război al marelui juriu. Herman nu era acolo – probabil o coțăia pe Betty Grable –, iar el n-avea altceva de făcut decât să-l aștepte pe Considine și să urmărească pregătirile de măcel de jos, din stradă.

Se puteau vedea cu ochiul liber:

O gorilă a celor de la Teamsters, un tip cu o bâtă de baseball, stătea tolănit în apropiere de microbuzul cu aparatul de filmat al AUFT. Când va începe grozăvia și vor începe să filmeze, el va fi gata să-l neutralizeze pe cameraman și să-i distrugă echipamentul. Demonstranții Teamsters aveau la fiecare pancartă câte două sau trei cozi, numai bune pentru a fi transformate în măciuci. Patru băieți solizi dădeau târcoale tonetei cu masa de prânz a Roșiilor – exact numărul de brațe necesar pentru a o răsturna și a-l opări cu cafea pe tipul dinăuntru. Cu un minut în urmă Buzz îl văzuse pe unul din pistolarii lui Cohen făcând o livrare pe șest: arme cu gloanțe de cauciuc împachetate mai atent decât copilul Iisus. Dincolo, pe De Longpre, stătea gata de acțiune echipa de filmare a *lor*, a celor de la Teamsters: demonstranți actori

pregătiţi să provoace o diversiune care să-i facă pe cei de la AUFT să-i lovească. Trei operatori aşteptau acolo, în spatele unei camionete acoperite cu o prelată. După ce norii de praf se vor împrăştia, oamenii lui Mickey vor apărea pe peliculă în postura de băieţi buni.

În timp ce privea scena acţiunii, Buzz continua să se gândească la Mal. Dezvăluind faptul că Minear îl turnase pe Loftis, căpitanul aproape că încălcase clauza confidenţialităţii dosarelor psihiatrice – şi asta exact în momentul în care erau pe cale să descâlcească schema întregului şantaj şi rolul jucat de Felix Gordean. Îl scosese de-acolo rapid înainte să distrugă toată munca sub acoperire a echipei, iar dacă aveau noroc, De Haven şi Loftis îşi vor închipui că aflaseră despre Minear de la o sursă din CCAA. Un poliţist inteligent cum era căpitanul Mal Considine continua să comită o serie de gafe prosteşti. Buzz putea paria douăzeci la unu că omul căzuse în mod sigur la pace cu Claire cea Roşie, care-i asigurase amânarea procesului de custodie, şi zece la unu că atacul asupra lui Loftis fusese pe cale să-i anuleze eforturile. Bătrânul poponar nu era în nici un caz asasin, dar golul existent în dosarul lui psihiatric între 1942 şi 1944 – o perioadă de care se îngrozea când îşi amintea – spunea multe, iar el şi De Haven păreau a fi principalii suspecţi în cazul furtului documentaţiei adunate de puşti. În plus, doctorul Lesnick nu era de găsit nicăieri, iar asta începea să sune la fel de rău ca şi faptul că Mal îşi distrugea propriul lui vis.

Cei din Teamsters distribuiau nişte sticle. Cei din AUFT demonstrau şi scandau vechile lor refrene penibile: „Puneţi capăt tiraniei studiourilor!", „Negociaţi salarii corecte!" Buzz îşi imagină o pisică gata să sară pe un şoarece care roade o bucată de brânză pe marginea prăpastiei. Renunţă să asiste la spectacolul de matineu de jos şi intră în biroul lui Gerstein.

Marele magnat nu apăruse încă. Telefonista de la studiouri ştia să redirecţioneze toate apelurile la telefonul

personal al lui Herman. Buzz se așeză în spatele biroului lui Gerstein, adulmecă umidificatorul și admiră fotografiile starletelor de pe perete. Tocmai făcea speculații asupra dimensiunii primei pe care urma să o primească pentru treaba cu marele juriu, când sună telefonul.

— Alo?

— Meeks?

Nici Mal, nici Shortell – dar o voce familiară.

— Eu. Cine-i acolo?

— Johnny.

— Stompanato?

— Ce repede uităm.

— Johnny, de ce mă suni?

— Ce repede uităm faptele bune. Îți rămăsesem dator, ți-amintești?

Buzz își aduse aminte de povestea cu Lucy Whitehall. Părea să se fi petrecut acum un milion de ani.

— Dă-i drumul, Johnny.

— Îmi plătesc datoria, căcat cu ochi! Mickey știe că Audrey îl ciupea de bani. Nu i-am spus nimic, ba chiar mi-am ținut gura și la povestea ta cu Petey. A făcut-o banca. Audrey și-a pus ciupeala la banca din Hollywood, unde Mick își depozitează banii strânși din pariurile pe șestache. Managerului i-a puțit ceva și l-a sunat. Mickey îl trimite pe Fritzie s-o salte. Tu ești mai aproape, iar noi doi suntem chit.

Buzz și-l imagină pe Fritzie Piolet sculptând în carne.

— Știai de noi doi?

— În ultima vreme Audrey mi s-a părut cam nervoasă, așa că am urmărit-o până la Hollywood, unde s-a întâlnit cu tine. Mickey nu știe de voi doi, așa că nu te agita.

Buzz îi trimise un sărut zemos prin receptor, închise și o sună pe Audrey. Suna ocupat, așa că o luă la picior până în parcarea din spate și sări în mașină. Trecu în mare viteză pe roșu, pe galben și pe toate scurtăturile pe care le știa. Văzu Packardul lui Audrey la intrare, intră peste bordură și alunecă pe peluză. Lăsă motorul să

meargă, scoase 38-ul, alergă la uşă şi-o dărâmă cu umărul.

Audrey era aşezată pe şezlongul ei de la solduri, cu părul pus pe moaţe şi faţa acoperită cu o cremă. Îl văzu pe Buzz şi încercă să se acopere. Buzz se duse direct la ea şi începu s-o sărute, mânjindu-se tot. Apoi îi spuse printre sărutări:

— Mickey ştie că l-ai furat.

Audrey icni.

— Asta nu-i corect!

Apoi:

— Nu trebuie să mă vezi aşa!

Buzz se gândi că Fritzie K. se apropia, aşa că o înşfăcă pe leoaică şi o cără afară, la maşina ei. Îi spuse, gâfâind:

— Ia-o spre Ventura pe autostrada Pacific Coast. Eu o să fiu în spatele tău. Nu e Beverly Wilshire, dar e un loc sigur.

Audrey întrebă:

— Cinci minute, cât să împachetez?

Buzz îi răspunse:

— Nu.

Audrey:

— Of, căcat! Chiar îmi plăcea în L.A.

Buzz:

— Spune-i adio.

Audrey îşi smulse o mână de bigudiuri şi se şterse pe faţă.

— Adio, L.A.

Cele două maşini ajunseră în Ventura într-o oră şi zece minute. Buzz o ascunse pe Audrey într-o colibă de la marginea fermei lui, iar Packardul îl dosi într-o dumbravă de pini. Îi lăsă fetei toţi banii, în afară de o hârtie de un dolar şi una de zece, şi îi spuse să-l sune pe un prieten de-al lui de la LASD Ventura ca să-i găsească o locuinţă – omul îi datora lui Buzz cam tot atât de mult cât îi

datora el lui Johnny Stompanato. Atunci când înţelese că era într-adevăr adio L.A., adio casă, adio cont bancar, haine şi orice altceva, cu excepţia iubitului ei cărăuş, Audrey începu să plângă. Buzz îi sărută restul de cremă de pe faţă, îi spuse că-l va suna el pe amicul lui, ca să se ocupe de locuinţă, şi că diseară o să o sune şi pe ea. Leoaica îl lăsă să plece, suspinând, dar cu ochii uscaţi.

— Mickey era bun pentru parale, dar era mizerabil în pat. O să încerc să nu-i duc dorul.

* * *

Buzz se duse direct la Oxnard, următorul oraş în direcţia sud. Găsi un telefon public, îl sună pe Dave Kleckner la tribunalul din Ventura, aranjă cu el să se ducă s-o ia pe Audrey, apoi formă numărul lui personal de la Hughes Aircraft. Secretara îi spuse că sunase Jack Shortell. Îl redirecţionase în biroul lui Gerstein, apoi spre extensia cu Mal Considine de la Birou. Buzz schimbă dolarul în monede de zece cenţi şi rugă operatoarea să sune la Madison-4609. Mal răspunse:

— Da?

— Eu sunt.

— Unde eşti? Te-am căutat toată dimineaţa.

— În Ventura. O mică escapadă.

— Păi, ai pierdut ce era mai distractiv. Mickey a luat-o razna. Le-a dat frâu liber băieţilor de pe Gower. Ăia sparg capete pe rupte chiar acum. Tocmai m-a sunat locotenentul de la Brigada de Intervenţii şi mi-a zis că e cea mai nasoală încăierare pe care a văzut-o vreodată. Vrei să pui vreun pariu?

Şansele s-o poată scoate pe leoaică afară din ţară: unu la unu.

— Şefu', Mickey a luat-o razna din cauza lui Audrey. Probabil că asta l-a făcut să-i sară mustarul. A aflat că ea îl ciupea la afacerea lui de cămătărie.

— Iisuse! Ştie despre...?

— Nu. Şi vreau ca lucrurile să rămână aşa. Deocamdată am ascuns-o aici, da' nu poate dura o veşnicie.

Mal zise:

— Găsim noi o soluţie. Te mai interesează datoria faţă de puşti?

— Mai mult ca niciodată. Ai vorbit cu Shortell?

— Acum zece minute. Ai ceva de scris?

— Nu, da' am memorie bună. Dă-i drumul!

Mal zise:

— Ultima chestie la care lucra Danny era o conexiune între Joredco Dental Lab din Bunker Hill – unde se fac proteze dentare animale – şi un naturalist care creşte wolverine la câteva străzi distanţă. Nort Layman a identificat la victime urme de muşcături făcute de dinţi de wolverine. Uite care ar fi conexiunea.

Buzz fluieră.

— Iisuse Hristoase!

— Da, dar treaba e tot mai groasă. Unu: Dudley Smith n-a pus pe nimeni să-i supravegheze pe cei de pe lista lui Danny. Shortell a aflat, dar nu ştie dacă are sau nu vreo relevanţă. Doi: teoria lui Danny despre asasinatul de la Sleepy Lagoon şi legăturile cu CASL e legată de un tovarăş de jafuri de-al lui Marty Goines de pe la începutul anilor '40: un tânăr, un puşti cu faţa arsă. În vara lui '42 în Bunker Hill au avut loc o serie de intrări prin efracţie – cazuri nesoluţionate –, iar Danny i-a dictat lui Shortell opt nume din nişte fişe de identificare ale celor ieşiţi în oraş. Pe atunci exista interdicţia de a ieşi după ora stingerii, aşa că sunt o grămadă. Shortell a eliminat numele după criteriile cunoscute şi a rămas cu un singur bărbat cu grupa de sânge 0-I – Coleman Masskie, născut pe 9.05.1923, cu domiciliul în Bunker Hill, pe Beaudry, numărul 236 Sud. Shortell crede că există mari şanse ca el să fie amicul de jafuri al lui Goines.

Buzz calculă în minte.

— Şefu', Masskie ăsta nici n-a împlinit douăzeci şi şapte de ani, ceea ce contrazice teoria asasinului între două vârste.

Mal zise:

— Știu. Și pe mine mă încurcă. Dar Shortell crede că Danny era gata-gata să rezolve cazul, iar *el* credea că treaba asta cu jafurile oferea cheia.

— Șefu', noi trebuie să-l aranjăm pe Felix Gordean. Aseară eram foarte aproape, dar tu...

O clipă de tăcere, după care se auzi Mal, dezgustat:

— Da, știu. Ascultă, tu verifici pontul cu Masskie, iar eu îl scutur pe Juan Duarte. Am pus patru oameni de la Procuratură să-l găsească pe Lesnick și dacă mai e viu și de găsit, al nostru e. Hai să ne întâlnim diseară la 5.30 la Chateau Marmont. Îl belim pe Gordean.

Buzz zise:

— Hai s-o facem.

Mal îl întrebă:

— Te-ai prins de faza cu mine și De Haven?

— Mi-a luat vreo două secunde. Crezi că o să te tragă în piept?

— Nu, am ditamai asul în mânecă. Dar tu și femeia lui Mickey Cohen... Iisuse!

— Ești invitat la nuntă, șefu'.

— Dar vezi să rămâi în viață, flăcău!

* * *

Buzz o luă pe autostrada Pacific Coast până în Wilshire, L.A., la est de Bunker Hill. Pe cer se adunau nori negri, amenințând cu un potop care să înmoaie bine regiunea, poate chiar să dezgroape mai multe cadavre și să trimită alți duri în căutarea răzbunării. Casa de pe strada Beaudry, numărul două sute treizeci și șase Sud, era o clădire în stil victorian, cu chirii modeste și fiecare solz de lemn decolorat de soare și crăpat. Buzz trase pe dreapta și văzu o femeie bătrână greblând frunzele căzute pe peluza la fel de îngălbenită de vreme ca și clădirea.

Ieși din mașină și se apropie de ea. De aproape femeia se dovedi a fi o adevărată frumusețe apusă: cu o piele palidă, aproape transparentă, pomeți înalți și cel mai frumos păr castaniu-argintiu pe care îl văzuse vreodată.

Numai ochii nu se potriveau cu restul – erau prea vii şi ieşiţi din orbite.

Buzz zise:

— Doamnă?

Fata bătrână se sprijini de greblă. Între dinţii uneltei era prinsă o frunză. Părea să fie singura frunză de pe întreaga peluză.

— Da, tinere. Ai venit să donezi ceva pentru cruciada surorii Aimee?

— Sora Aimee nu se mai ocupă de mult cu asta, doamnă.

Femeia întinse o mână ofilită şi artritică – o gheară de cerşetoare. Buzz îi puse câteva fise de zece cenţi în căuşul palmei.

— Caut un domn pe nume Coleman Masskie. Îl cunoaşteţi? Locuia aici în urmă cu şapte-opt ani.

De data asta bătrâna zâmbi.

— Mi-l amintesc bine pe Coleman. Eu sunt Delores Masskie Tucker Kafesjian Luderman Jensen Tyson Jones. Sunt mama lui Coleman. Coleman a fost unul dintre cei mai loiali sclavi pe care i-am convins să devină adepţii surorii Aimee.

Buzz înghiţi un nod.

— Sclavi, doamnă? Şi în mod sigur aveţi o mulţime de nume de familie.

Femeia râse.

— Am încercat deunăzi să-mi amintesc numele meu de fată şi n-am reuşit. Vezi tu, tinere domn, ca purtătoare de copii pentru sora Aimee, eu am avut mulţi iubiţi. Dumnezeu m-a făcut frumoasă şi fertilă, ca să-i poată oferi surorii Aimee Semple McPherson mai mulţi adepţi, iar comitatul Los Angeles mi-a oferit o alocaţie de mulţi dolari ca să-mi hrănesc odraslele. Anumiţi cinici mă consideră o fanatică şi o profitoare de pe urma ajutoarelor sociale, dar vocile lor sunt cele ale diavolului. Nu crezi că a zămisli o bună progenitură albă pentru sora Aimee este o misiune nobilă?

Buzz îi răspunse:

— În mod sigur. Chiar mă gândeam s-o fac şi eu. Doamnă, unde e acum Coleman? Am să-i dau nişte bani şi-mi închipui că o parte din ei ar ajunge la dumneata.

Delores zgârie gazonul cu grebla ei.

— Coleman a fost întotdeauna generos. Am avut în total nouă copii – şase băieţi şi trei fete. Două dintre fete au devenit slujitoare ale surorii Aimee, iar una – mi-e jenă s-o spun – a ajuns prostituată. Băieţii au fugit de-acasă când au împlinit paisprezece sau cincisprezece ani. Opt ore pe zi de rugăciuni şi lecturi din Biblie s-au dovedit prea obositoare pentru ei. Coleman a stat cel mai mult – până când a împlinit nouăsprezece ani. Lui i-am acordat o dispensă. L-am scutit de rugăciuni şi lecturi din Biblie, pentru că făcea tot felul de corvezi în cartier şi-mi dădea jumătate din bani. Cât de mulţi bani îi datorezi lui Coleman, tinere?

Buzz zise:

— Mulţi. Unde e Coleman, doamnă?

— Mă tem că în iad. Cei care o resping pe sora Aimee sunt sortiţi să fiarbă veşnic într-un cazan cu puroi opărit şi spermă de negri.

— Doamnă, când l-aţi văzut ultima oară pe Coleman?

— Cred că ultima oară a fost în 1942, pe la sfârşitul toamnei.

Un răspuns pe jumătate sănătos – şi care se potrivea cu calculele lui Upshaw.

— Ce făcea la vremea aia dragul de Coleman, doamnă?

Delores smulse frunza din greblă şi o sfărâmă.

— Coleman o apucase pe căile lumeşti. Asculta discuri de jazz pe o Victrola, ieşea în fiecare noapte şi a renunţat prematur la liceu, ceea ce m-a înfuriat, fiindcă sora Aimee preferă ca sclavii ei să fie absolvenţi de liceu. A găsit o slujbă îngrozitoare la un laborator dentar şi, v-o spun sincer, a devenit hoţ. Am ajuns să găsesc în camera lui tot felul de obiecte ciudate, dar l-am iertat atunci când a recunoscut că intra prin efracţie pe proprietăţi private

şi a promis că o să îi ofere surorii Aimee zece la sută din câştiguri.

Laboratorul dentar, Coleman hoţul. Teoria lui Upshaw se confirma.

— Doamnă, Coleman s-a apucat de furat în '42?

— Da. În vara dinainte să plece de-acasă.

— Şi avea cumva Coleman faţa arsă? Era desfigurat în vreun fel?

Bătrâna cea ţicnită se arătă îngrozită.

— Coleman era frumuseţea personificată a sclavului mascul! Era la fel de chipeş ca o vedetă de cinema!

Buzz zise:

— Doamnă, îmi pare rău că am pus la îndoială frumuseţea băiatului. Dar cine era Masskie? Tatăl lui?

— Nu-mi amintesc exact. Pe la începutul anilor '20 mă dădusem în bărci cu foarte mulţi bărbaţi şi n-am adoptat decât numele celor mai bine înzestraţi, fiindcă mă ajutau mai mult când intonam incantaţiile de procreare. Câţi bani anume îi datorezi lui Coleman? El e-n iad, să ştii. Dacă mi-i dai mie, s-ar putea să-i mai uşurăm chinurile sufletului.

Buzz se scobi după ultima lui hârtie de zece dolari.

— Doamnă, dumneavoastră ziceţi că băiatul a dispărut în toamna lui '42?

— Da, exact. Iar sora Aimee vă mulţumeşte.

— De ce a şters-o? Unde s-a dus?

Delores păru speriată. Pielea i se înfundă sub pomeţi, iar ochii ei ieşiră în afară încă vreo trei centimetri.

— Coleman s-a dus să-şi caute tatăl, oricine-o fi fost individul. Un bărbat scârbos, cu un accent scârbos, a trecut pe-aici şi-a întrebat de el, iar Coleman s-a speriat şi a fugit. Scârbosul s-a întors de mai multe ori şi m-a tot întrebat unde l-ar putea găsi pe Coleman, dar am invocat mereu puterea surorii Aimee şi până la urmă a încetat să mai vină.

Ora crimei de la Sleepy Lagoon. Dudley Smith, care ceruse să se alăture echipei de investigaţie a marelui

juriu. Interesul neobişnuit al lui Dudley pentru detaliile privind asasinarea lui José Diaz şi activitatea CASL.

— Doamnă, e vorba de un accent irlandez? Un bărbat imens, de vreo treizeci de ani, cu faţa roşie, păr castaniu şi ochi căprui?

Delores făcu o serie de gesturi: duse mâinile la piept şi apoi la faţă, ca şi cum ar fi jucat într-un vechi film de groază şi s-ar fi apărat de vampiri.

— Piei, Satană! Simte puterea Bisericii Pătrimii, a Templului Angelus şi a surorii Aimee Semple McPherson! Eu nu voi mai răspunde la nici o întrebare până nu te vei prezenta cu un tribut bănesc adecvat. Piei sau riscă să putrezeşti în iad!

Buzz îşi întoarse buzunarele pe dos, ca să arate că era lefter. Ştia că se lovise de un zid inexpugnabil.

— Doamnă, spune-i surorii Aimee să rămână pe poziţii. Mă voi întoarce.

* * *

Buzz ajunse acasă, rupse fotografia lui Dudley Smith din anuarul absolvenţilor de la Academia de Poliţie a LAPD, apoi se îndreptă spre Chateau Marmont. Amurgul şi o ploaie uşoară coborau peste lume în timp ce el parca pe Sunset, în faţa intrării principale. Tocmai începea să-şi facă griji în privinţa leoaicei, când Mal îi bătu în parbriz şi se urcă în maşină.

Buzz zise:

— Punct lovit. Tu?

— Punct lovit de două ori.

— Şefu', chestia e cu dus-întors şi contrazice din nou ipoteza cu tipul între două vârste.

Mal îşi întinse picioarele.

— Şi la mine. Nort Layman l-a sunat pe Jack Shortell, iar Jack m-a sunat pe mine. Doctorul a analizat depunerile din aluviunile râului L.A. de lângă locul unde a fost găsit cadavrul lui Juan Duarte. Voia o analiză criminalistă completă pentru o carte la care scrie acum.

Fii atent: a găsit şuviţe gri-argintii dintr-o perucă şi urme de sânge 0-I – în mod evident de la o rană la cap – exact în locul în care asasinul ar fi trebuit să escaladeze un gard pentru a o tuli. Din cauza asta se potriveşte ricoşeul tău.

Buzz zise:

— Şi de-aia Loftis nu se potriveşte. Şefu', nu cumva cineva încearcă să-l înfunde pe bătrânul poponar?

— M-am gândit şi eu. Cred că da.

— Ce-ai scos de la Juan Duarte?

— Chestii sinistre. Mai grave decât dinţii de wolverină. Ştiai că Danny a discutat cu Duarte?

— Nu.

— Chiar înainte să fie prins de LAPD. Duarte i-a spus lui Danny că în perioada cu CASL Reynolds Loftis avea un frate mai mic, mult mai tânăr, pe care îl tot aducea cu el şi care arăta exact ca el. La început puştiul avea faţa bandajată, pentru că se arsese într-un incendiu. Nimeni nu ştia cât de mult seamănă cu Loftis până nu şi-a scos pansamentele. Puştiul turuia pe la mitingurile CASL cum că un bărbat alb, unul imens, l-ar fi omorât pe José Diaz, dar nu l-a crezut nimeni. Ar fi trebuit să fugă de criminal, însă când Duarte i-a zis „Dacă asasinul te caută, de ce naiba mai vii la mitingurile noastre, unde poate pune laba pe tine?", fratele ăsta i-a răspuns „Am un sistem de protecţie special". Buzz, existenţa unui frate mai mic de-al lui Loftis nu e consemnată în nici unul din dosarele marelui juriu. Iar treaba devine şi mai interesantă.

Buzz îşi zise: Ştiu asta. Se întrebă cine va spune primul „Dudley Smith".

— Continuă. Ce-am găsit eu se potriveşte la fix.

Mal spuse:

— Duarte s-a dus să-l întâlnească pe Charles Hartshorn chiar înainte de presupusa lui sinucidere, ca să vadă dacă puteau convinge poliţia să ancheteze mai serios asasinarea lui Augie. Hartshorn i-a spus că fusese interogat

despre moartea lui Duane Lindenaur – ăsta ai fost tu, amice –, apoi citise într-un ziar de scandal despre mutilarea celorlalte victime cu un băţ *zoot* şi se gândise că asasinatele aveau legătură cu CASL. După aceea Hartshorn a sunat la LAPD şi a vorbit cu sergentul Breuning, care i-a spus că va trece imediat pe la el. Duarte a plecat, iar a doua zi dimineaţa a fost găsit trupul lui Hartshorn. Bingo.

Buzz o spuse primul:

— Dudley Smith. El era bărbatul alb şi imens şi a intrat în echipa marelui juriu ca să poată controla declaraţiile legate de CASL. Din cauza asta era interesat şi de Upshaw. Danny era pornit să afle ce-i cu mutilările cu băţul *zoot*, iar Augie Duarte – vărul lui Juan – era pe lista de supraveghere. De-aia a şi contramandat Dudley filajul. S-a dus cu Breuning să-l vadă pe Hartshorn, iar cineva a zis ceva ce nu trebuia. După care i-au făcut tipului nodul la cravată şi adio, Charlie.

Mal plesni bordul maşinii.

— Să mă ia dracu' dacă pot să cred!

— Eu pot. Iată acum o întrebare bună. În ultima vreme ai fost în preajma lui Dudley mai des decât mine. Are el vreo legătură cu asasinarea poponarilor?

Mal scutură din cap.

— Nu. Mi-am scrântit creierii şi tot n-am reuşit să fac vreo legătură. Dudley voia ca Upshaw să se alăture echipei şi nu-i păsa în nici un fel de homosexualii omorâţi. Dar când Danny a forţat lucrurile cu băţul *zoot* şi Augie Duarte, Dudley s-a speriat. N-a fost şi José Diaz tăiat cu un băţ *zoot*?

Buzz zise:

— Cred că hainele i-ai fost tăiate cu un băţ *zoot*. Parcă mi-amintesc ceva. Te-ai gândit la vreun motiv pentru care Dudley ar fi putut să-l omoare pe Diaz?

— Poate. M-am dus cu Dudley să-şi viziteze nepoata. Se pare că fetei îi plac mexicanii, iar Dudley nu-i înghite.

— Destul de subţire, şefu'.

— Dudley e nebun! Ce mama mă-sii mai vrei?

Buzz îl strânse pe partenerul lui de braţ.

— Uşor, băiete! Ascultă acum la mine. Am avut o mică conversaţie cu mama dementă a lui Coleman Masskie. Tipa are o serie de copii cu taţi diferiţi şi nu ştie care al cui e. Coleman a plecat de-acasă la sfârşitul toamnei lui '42. Fura, îi plăcea jazzul şi lucra la un laborator dentar. Toate astea se potrivesc cu scenariul lui Upshaw. Şi-acum fii atent: în toamna lui '42 un bărbat alb, imens, cu un accent irlandez, vine mereu pe-acolo şi întreabă de Coleman. I l-am descris pe Dudley şi scorpia s-a speriat. S-a blocat. Îţi spun că tipul ăsta, Coleman, fuge de un bărbat alb, imens, care-i Dudley şi care i-a făcut de petrecanie lui José Diaz, iar Coleman l-a văzut. Eu zic să-l abordăm acum pe Gordean. Pe urmă ne întoarcem la bătrână şi vedem dacă putem face legătura între ea şi Reynolds Loftis.

Mal zise:

— Îl arestez pe Dudley.

Buzz scutură din cap.

— Gândeşte-te mai bine. N-ai nici o dovadă – nici despre Hartshorn, nici despre uciderea unui mexican oarecare acum opt ani. În faţa unui poliţist cu influenţa lui Dudley. Eşti la fel de nebun ca el dacă crezi că poţi să faci ceva.

Mal adoptă un accent de tenor irlandez:

— Atunci îl omor, *flăcău*.

— Pe dracu'!

— Am mai omorât un om, Meeks. O pot face din nou.

Buzz înţelese că Mal era în stare de aşa ceva, că îi plăcea să privească în jos de pe marginea prăpastiei.

— Partenere, un nazist în timpul războiului e cu totul altceva.

— Ştiai?

— De ce crezi că mi-a fost întotdeauna teamă c-ai fost tu şi nu oamenii lui Dragna? Un tip cu manierele tale delicate şi care ucide o dată o poate face şi a doua oară.

Mal râse.

— Tu ai omorât vreodată pe cineva?

— Şefu', mă prevalez de cel de-al Cincilea Amendament. Mergem acum să i-o tragem la codoşul ăla de poponari?

Mal încuviinţă.

— Numărul 7941. Cred că e bungalow-ul lui.

— Fii tu durul în seara asta. Te pricepi.

— După tine, flăcău.

Buzz o luă înainte. Trecură prin holul de la intrare şi ieşiră pe o uşă laterală, care dădea spre curtea interioară. Era întuneric, iar gardul viu ascundea bungalow-urile individuale. Buzz urmări numerele înscrise pe tăbliile din fier forjat, ajunse la 7939 şi zise:

— Trebuie să fie următorul.

Focuri de armă.

Unu, doi, trei, patru – aproape, pe partea cu numerele fără soţ. Buzz îşi scoase 38-ul. Mal îl scoase şi îl armă şi el pe-al lui. Alergară spre numărul 7941, se lipiră de perete de-o parte şi de alta a uşii şi ascultară. Buzz auzi dinăuntru nişte paşi ce se îndepărtau de ei. Se uită la Mal, numără pe degete, unu, doi, trei, apoi îşi făcu vânt şi deschise uşa cu piciorul.

Două împuşcături şfichiuiră lemnul deasupra capului său. În camera întunecată din spate luci fugar ţeava unei arme. Buzz se aruncă la podea. Mal apăru deasupra lui, trăgând orbeşte. Buzz văzu un bărbat zăcând pe podea, cu braţele răşchirate şi cu un halat galben, de mătase, îmbibat de sânge de la brâu până la guler. Fişicuri de bani cu banderola de la bancă îi înconjurau trupul.

Mal se împiedică, apoi şarjă. Buzz îl lăsă să atace, auzi bufnituri, poticneli, zgomot de sticlă spartă, dar nici o împuşcătură. Se ridică şi se uită la mort: un bărbat distins, cu o barbă îngrijită, manichiura făcută şi prea puţin din bust rămas întreg. Pe banderolele ce legau bancnotele scria „Beverly Hills Federal". Păreau a fi cel puţin trei miare, în pachete de câte cinci sute – toate la o lungime de braţ. Buzz rezistă tentaţiei. Mal se întoarse, gâfâind.

— Îl aştepta o maşină. Un sedan alb, ultimul model.

Buzz lovi cu piciorul un teanc de bani, care ateriză pe o monogramă brodată pe mâneca mortului: „F.G."

— Beverly Hills Federal. De-acolo a retras Loftis banii?

— De-acolo.

Vuiet de sirene în depărtare.

Buzz le făcu cu mâna verzişorilor.

— Loftis, Claire, ucigaşul... Ce zici?

— Hai la ei acasă. Înainte ca cei de la LASD să ne întrebe ce...

Buzz zise:

— Maşini separate.

Şi decolă cât putu de repede.

Mal ajunse acolo primul.

Buzz îl văzu cum stă vizavi de casa De Haven. Întoarse maşina şi opri motorul. Mal se aplecă înăuntru.

— De ce aşa de târziu?

— Am mers încet.

— Te-a văzut cineva?

— Nu. Pe tine?

— Nu cred. Buzz, noi n-am fost acolo.

— Înveţi jocul ăsta tot mai bine în fiecare zi, şefu'. Ce-avem aici?

— Două maşini reci. M-am uitat pe fereastră şi i-am văzut pe Loftis şi De Haven jucând cărţi. Sunt curaţi. Crezi că el e asasinul nostru?

Buzz zise:

— Nţţ. N-are cum. E-un afurisit de psihopat iubitor de şobolani, iar după părerea mea de expert, psihopaţii iubitori de şobolani nu poartă arme. Mă gândesc la Minear. Se potriveşte cu Loftis şi în dosarele noastre apare ideea că-i place să cumpere băieţi.

— S-ar putea să ai dreptate. Mergem la femeia Masskie?

— Pe Beaudry, 236 Sud, şefu'.

— Hai.

* * *

Buzz ajunse primul. Sună la uşă şi se pomeni faţă-n faţă cu Delores, care avea pe ea o rochie lungă şi albă.

— Ai adus tributul bănesc pentru soră? întrebă ea.

Buzz zise:

— Cărăuşul meu soseşte într-o clipă.

Apoi scoase fotografia lui Dudley Smith.

— Doamnă, el e individul care întreba de Coleman?

Delores clipi şi îşi făcu cruce.

— Piei, Satană! Da, el e.

Alt punct înscris – şi tot în memoria lui Danny Upshaw.

— Doamnă, cunoaşteţi cumva un bărbat pe nume Reynolds Loftis?

— Nu, nu cred.

— Pe cineva cu numele de Loftis?

— Nu.

— S-ar putea să fi fost încurcată cu un bărbat cu numele de Loftis în perioada când s-a născut Coleman?

Bătrâna se burzului.

— Dacă prin „încurcată" înţelegi „implicată în activităţi de procreare pentru sora Aimee", răspunsul e nu.

Buzz reluă:

— Doamnă, mi-aţi spus că în '42, atunci când a plecat de-acasă, Coleman s-a dus să-şi caute tatăl. Dacă nu ştiaţi cine e tatăl băiatului, cum avea el să ştie unde să-l caute?

Delores zise:

— Douăzeci de dolari pentru sora Aimee şi-ţi arăt.

Buzz îşi scoase inelul de absolvent de liceu.

— Pentru 'mneata, drăguţă. Arată-mi.

Delores examină inelul, îl băgă în buzunar şi dispăru. Buzz rămase pe verandă, întrebându-se unde era Mal. Trecură câteva minute. Femeia apăru cu un album vechi, cu coperte de piele, şi spuse:

— Genealogia sclavilor născuţi de mine. Le-am făcut fotografii tuturor bărbaţilor care mi-au dat sămânţa lor,

cu comentariile cuvenite pe spate. Când Coleman s-a hotărât să-şi găsească tatăl, s-a uitat în album ca să-i aleagă pe cei cu care semăna cel mai mult. Am ascuns albumul de omul acela care-l căuta pe băiat, dar mai vreau încă douăzeci de dolari pentru informaţie.

Buzz deschise albumul şi văzu că paginile conţineau fotografiile capsate ale unei duzini de bărbaţi. Îl ţinu deschis sub becul de pe verandă şi începu să se uite la ei pe rând. După patru pagini îi atrase atenţia o fotografie: un Reynolds Loftis tânăr şi fermecător de chipeş, într-un costum de tweed. Scoase fotografia şi citi cele scrise pe spate:

„Randolph Lawrence (*nom de guerre?*), actor amator, concursul de frumuseţe din Ramona, 30 august 1922. Un adevărat gentleman din Sud. Origini sănătoase, albe. Sper ca sămânţa lui să rodească."

1942: Coleman, hoţ, tehnician dentar, iubitor de şobolani, e martor la uciderea lui José Diaz de către Dudley Smith, vede fotografia asta sau altele şi îl reperează pe Reynolds Loftis. 1943: Coleman, cu faţa lui arsă într-un incendiu???, participă la mitingurile CASL împreună cu tatăl lui/falsul său frate, povesteşte despre bărbatul alb şi imens, dar nimeni nu-l crede. 1942-1944: perioada lipsă din dosarul psihiatric al lui Loftis. 1950: asasinul Coleman. Oare psihopatul încerca să-i pună în cârcă tăticului său, lui Reynolds, uciderea homosexualilor, îmbrăcându-se ca Loftis, caz în care fragmentele de perucă de la doctorul Layman ar reprezenta indiciul final?

Buzz îi arătă fotografia:

— Ăsta e Coleman, doamnă?

Delores zâmbi.

— Seamănă binişor. Ce bărbat frumos! Păcat că nu-mi amintesc când m-am împerecheat cu el.

Se auzi portiera trântită a unei maşini. Mal ieşi şi alergă spre treptele verandei. Buzz îl trase la o parte şi îi arătă fotografia.

— Loftis în 1922. Alias Randolph Lawrence, actor amator. E tatăl lui Coleman, nu fratele lui.

Mal bătu cu degetul în fotografie.

— Acum mă întreb cum şi-a ars faţa băiatul şi de ce era nevoie de povestea aia cu fratele. Dar ai avut dreptate în privinţa lui Minear.

— Cum adică?

— Am telefonat la cei de la Circulaţie. Minear are un Chrysler New Yorker sedan, alb, din '49. Am trecut pe lângă casa lui din Chapman Park. Maşina era în garaj, cu motorul cald, şi arăta exact ca cea de la Marmont.

Buzz îşi puse braţul în jurul umerilor lui Mal.

— Cadouri în coş. Iată încă unu': femeia aia nebună din cadrul uşii l-a identificat pe Dudley dintr-o fotografie pe care o aveam la mine. El e tipul cu accent irlandez.

Mal o privi pe Delores.

— Crezi că Dudley a furat dosarele lui Danny?

— Nu. Cred că el ar fi înscenat o spargere. Şefu', Coleman e asasinul nostru. Nu mai trebuie decât să-l găsim.

— Rahat. Loftis şi Claire nu vor vorbi. Sunt sigur.

Buzz îşi trase mâna.

— Nu, dar pariez că l-am putea strânge cu uşa pe frumuşelul de Chaz. Era prieten intim cu Loftis prin '43-'44 şi ştiu eu pe cineva care ne-ar putea ajuta. Dă-i doamnei de colo o hârtie de douăzeci, iar eu îi dau tipului un telefon.

Mal scoase portmoneul. Buzz intră în casă şi găsi telefonul lângă uşa de la bucătărie. Sună la informaţii, află numărul şi îl formă. Vocea de bariton slinos a lui Johnny Stompanato se revărsă la celălalt capăt al firului.

— Vorbeşte-mi.

— Aici e Meeks. Vrei să faci nişte bani? Am pe cineva de scuturat, iar tu eşti cel mai tare din parcare. Dar tre' să ai grijă şi de partenerul meu, să nu o ia cumva razna şi să-i facă rău cuiva.

Johnny Stomp zise:

— Eşti un om mort. Mickey a aflat de tine şi Audrey. Vecinii te-au văzut când ai scos-o de-acolo. Norocu' meu că nu şi-a dat seama că eu te-am anunţat. Mi-a părut bine de cunoştinţă, Meeks. Întotdeauna am fost de părere că eşti un tip stilat.

Lasă-l deoparte pe Danny Upshaw şi vezi că vine grasul. Buzz se uită spre Mal, care o plătea pe mama asasinului iubitor de şobolani. Prinse o idee – sau ideea îl prinse pe el.

— Preţ pe capul meu?

— Zece miare. Cincisprezece dacă eşti prins viu, ca să se distreze Mickey cu tine.

— Mărunţiş. Johnny, vrei să faci douăzeci de mii pentru două ore de muncă?

— Mă omori! Data viitoare o să-mi oferi o întâlnire cu Lana Turner.

— Vorbesc serios!

— De unde faci tu rost de atâta mălai?

— Îi fac în mai puţin de două săptămâni. Ne-am înţeles?

— Ce te face să crezi c-apuci să trăieşti atât?

— Nu-ţi place să pariezi?

— O, căcat! S-a făcut.

Buzz zise:

— Te mai sun eu.

Închise. Mal stătea lângă el şi clătina din cap.

— A aflat Mickey?

— Mda, a aflat. Ai o canapea acasă?

Mal îl lovi blând cu pumnul în braţ.

— Băiete, cred că lumea începe să se prindă ce hram porţi.

— Ce zici?

— Azi mi-am dat seama de ceva.

— Ce?

— Tu l-ai omorât pe Gene Niles.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Părerea lui Mal despre Johnny Stompanato: două părţi şarm de ulei de măsline, două părţi golan, şase părţi urât ca scroafa. Părerea lui despre întreaga situaţie: Buzz era condamnat, iar vocea lui în timp ce vorbea la telefon cu Audrey îi confirma că şi el ştie asta. Coleman arestat pentru patru crime sexuale, plus punerile sub acuzare obţinute de marele juriu, i-l aduceau pe Stefan în faţa uşii ca pe un colet de Crăciun. *Herald* şi *Mirror* informau despre uciderea lui Gordean: nici un suspect, articole umflate despre victimă, prezentată ca un impresar corect, şi nici o menţiune despre banii de la bancă. Probabil că poliţaii veniţi la locul crimei se vor îngrăşa repede. Ziarele considerau că membrii AUFT erau instigatorii scandalurilor provocate de Teamsters. Buzz fusese impresionat de faptul că Mal ghicise adevărul despre Gene Niles şi îl crezuse când spusese că nu-l va turna. Grasul se ducea s-o abordeze pe nepoata lui Dudley, Mal şi Stompanato mergeau la Chaz Minear, iar când îl vor localiza pe Coleman, Buzz va suna la amicii lui din presă, ca să fie de faţă la momentul arestării: primele interviuri cu căpitanul Malcolm E. Considine, cel care îl capturase pe Monstrul Wolverină. După care urma Dudley Smith.

La 8 dimineaţa stăteau în maşina lui Stompanato. Pânda unei echipe poliţist-borfaş. Mal ştia partea lui de scenariu. Buzz îl învăţase pe Johnny partea lui şi îl mituiseră pe portarul clădirii unde locuia Minear. Omul le spusese că Chaz ieşea să ia micul dejun în fiecare

dimineaţă în jur de 8.10, mergea pe jos pe Mariposa până pe Wilshire Derby şi se întorcea cu ziarul în jur de 9.30. Buzz i-a oferit o hârtie de-o sută ca să dispară între 9.30 şi 10.00 – o jumătate de oră în care puteau să facă tot ce aveau de făcut.

Mal stătea cu ochii pe uşă. Stompanato îşi făcea manichiura cu un briceag şi fredona o arie de operă. La 8.09 un tip scund, într-un jerseu şi pantaloni de tenis, ieşi prin uşa de la intrarea în Conquistador Apartments. Portarul le făcu semn cu mâna. Stompanato îşi sfârtecă o pieliţă şi zâmbi. Mal îi înălţă şi mai sus nivelul de urâţenie.

Aşteptară.

La 9.30 portarul îşi scoase cascheta, intră într-o maşină şi demară. La 9.33 Chaz Minear pătrunse în clădire, cu ziarul sub braţ. Stompanato lăsă briceagul deoparte. Mal zise:

— Acum!

Se îndreptară în pas alergător spre holul de la intrare. Minear se uita în cutia poştală. Johnny Stomp o luă înainte până la ascensor, deschizând uşa. Mal zăbovi lângă oglinda de pe perete, îndreptându-şi nodul de la cravată şi privind cum reflexia inversată a lui Minear îşi culege corespondenţa. Stompanato ţinu cu piciorul uşa ascensorului, zâmbind ca un vecin amabil. Micuţul Chaz se duse într-acolo – direct în capcană. Mal veni în urma lui, împinse piciorul lui Johnny şi închise uşa.

Minear apăsă pe butonul pentru etajul al treilea. Mal văzu că ţinea deja în mână cheia de la apartament. I-o luă şi îi expedie o directă în figură. Lui Minear îi căzură ziarul şi corespondenţa, iar el se prăbuşi la podea. Johnny îl ridică şi îl fixă cu spatele de peretele ascensorului, punându-i o mână în jurul gâtului. Minear se făcu vineţiu. Arăta de parcă ochii i-ar fi explodat în orbite. Mal i se adresă, imitând vocea lui Dudley Smith:

— Ştim că tu l-ai ucis pe Felix Gordean. Noi eram partenerii lui în schema cu Loftis, iar tu o să ne spui toootul despre Reynolds şi fiul lui. Toootul, *flăcău*!

Uşa ascensorului se deschise. Mal văzu un „311" pe cheie şi un hol pustiu. Ieşi, găsi apartamentul la patru uşi distanţă, descuie uşa şi se dădu un pas în spate. Stompanato îl împinse pe Minear înăuntru şi îi dădu drumul la gât. Chaz căzu, inspirând lacom. Mal zise:

— Ştii ce să-l întrebi. Fă-o cât timp caut eu dosarele.

Când încercă să vorbească, Minear tuşi. Johnny îl călcă pe gât. Mal îşi scoase haina, îşi suflecă mânecile şi începu să caute.

Apartamentul avea cinci încăperi: camera de zi, dormitorul, bucătăria, baia şi biroul. Mal începu cu biroul – era cel mai îndepărtat de Stompanato şi de curlangiu. Se auzi cum porneşte un aparat de radio, cum scala alunecă peste jazz, peste nişte reclame, peste ştiri, şi se opreşte la o piesă de operă cu un bariton şi o soprană care se oţărau unul la altul şi cu o orchestră zgomotoasă pe fundal. Mal avu impresia că-l aude pe Minear ţipând, dar muzica era dată la maximum.

Mal muncea.

În birou – masa de lucru, fişetele şi un scrin cu sertare – se găseau o groază de scenarii de film, copii la indigo ale corespondenţei politice a lui Minear, corespondenţa primită, diverse rapoarte şi un revolver calibrul 32 cu încărcătorul gol şi ţeava afumată. Dormitorul era decorat în culori pastelate şi era înţesat cu mormane de cărţi. Se mai găseau acolo un garderob plin cu haine scumpe şi câteva rafturi cu pantofi. Un scrin vechi conţinea sertare care scoaseră la iveală articole de propagandă. Sub pat nu găsi decât alte perechi de pantofi şi nimic altceva.

Muzica de operă continua să răsune în camera de alături. Mal îşi verifică ceasul. Văzu că era 10.25: trecuse o oră şi el făcuse curat în două camere. Trecu rapid prin baie. Muzica încetă. Stompanato îşi vârî capul pe uşa holului:

— Fătălăul a vorbit. Spune-i lui Meeks c-ar face bine să rămână-n viaţă, ca să-mi dea banii.

Durul arăta proaspăt ca o floricică. Mal zise:

— Mai verific bucătăria şi vin să vorbesc cu el.

— N-are rost. Dosarele sunt la Loftis şi Claire aia, cum o cheamă. Haide, că trebuie s-auzi ce zice.

Mal îl urmă pe Johnny în camera de zi. Chaz Minear stătea cuminte pe un fotoliu de bambus. Pe obraji i se vedeau nişte umflături, iar sub nări sângele scurs i se coagulase. Jerseul alb de tenis îi rămăsese nepătat, ochii îi erau tulburi, iar pe faţă îi înflorise un zâmbet obosit, aproape satisfăcut. Mal se uită la Stompanato. Johnny explică:

— Am turnat un sfert de litru de Beefeater's în el.

Se lovi cu palma peste burtă.

— *In vino veritas, capisci?*

Danny Upshaw îi spusese acelaşi lucru singura dată când băuseră împreună. Mal trase un scaun în faţa lui Minear.

— De ce l-ai omorât pe Gordean? Spune-mi.

Minear, cu un accent de Est:

— Din mândrie.

Individul părea că se făleşte. Mal întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Din mândrie. Gordean îl chinuia pe Reynolds.

— A început să-l chinuie încă din '44. Ţi-a luat ceva timp ca să ajungi să te răzbuni.

Minear se concentră pe Mal:

— Poliţia le-a spus lui Reynolds şi Claire că eu l-am turnat pe Reynolds la Comisia Senatului, la CCAA. Nu ştiu cum au aflat, dar au aflat. M-au întrebat direct, faţă în faţă, şi mi-am dat seama că săracul Reynolds e distrus. Ştiam că Gordean îl şantaja iar, aşa că am făcut un act de penitenţă. Claire, Reynolds şi cu mine deveniserăm din nou atât de apropiaţi, încât ai putea să mă acuzi că de fapt am acţionat în propriul meu interes. A fost bine să ai prieteni, apoi a fost îngrozitor când au început să mă urască.

Pedeapsa îl ajungea din urmă pe Mal: el îl turnase pe turnător.

— De ce n-ai luat banii?

— O, Doamne, n-am putut! Aş fi distrus gestul făcut. Iar Claire are toţi banii din lume. Şi e atât de generoasă

cu Reynolds... şi cu toţi prietenii ei. Nu eşti cu adevărat un criminal, nu-i aşa? Arăţi mai mult a avocat sau a contabil.

Mal râse – un poponar kamikaze romantic îl citise bine.

— Sunt poliţist.

— Ai de gând să mă arestezi?

— Nu. Vrei să fii arestat?

— Vreau ca toată lumea să ştie ce-am făcut pentru Reynolds, dar...

— Dar nu vrei să ştie de ce? De ce îl şantaja Gordean pe Loftis?

— Da, aşa e.

Mal încercă alt unghi de abordare:

— De ce i-au furat Reynolds şi Claire dosarele lui Upshaw? Ca să vă protejeze pe toţi în faţa marelui juriu?

— Nu.

— Din cauza fratelui mai mic al lui Reynolds? *Fiul lui?* Erau interesaţi mai mult de cazul de *crimă* al lui Upshaw?

Minear rămase mut. Mal îi făcu semn lui Stompanato să dispară în altă cameră.

— Chaz, ai spus-o deja. Acum trebuie să mi-o spui şi mie.

Nici un răspuns.

— Chaz, vreau să închei un târg cu tine. O să fac în aşa fel încât toată lumea să afle că l-ai ucis pe Gordean, dar nu voi permite să i se facă vreun rău lui Reynolds. O să obţii ce-ai vrut. Reynolds va afla că ai avut curajul să te revanşezi. Te va iubi din nou. Te va ierta.

„Te va iubi" şi „te va ierta" îl făcură pe Minear să verse un torent de lacrimi, pe care şi le şterse cu mânecile jerseului.

— Reynolds m-a părăsit pentru el. De-aia l-am turnat la CCAA, spuse el.

Mal se aplecă mai aproape de Minear.

— Pentru cine te-a părăsit?

— Pentru *el*.

— Care el?

Minear spuse:

— Fratele cel mic al lui Reynolds era în realitate fiul lui. Mama lui era o nebună religioasă cu care Reynolds avusese cândva o relaţie amoroasă. Femeia i-a luat banii şi a păstrat copilul. Când Coleman a împlinit nouăsprezece ani, a fugit de la ea şi l-a găsit pe Reynolds. Reynolds l-a luat la el şi i-a devenit amant. M-a lăsat să mă cuplez cu propriul lui fiu.

Mal se trase în spate cu tot cu scaun dinspre confesiunea demnă de un film de groază, de care ar fi vrut să fugă urlând. Înainte de a fugi de-a binelea, zise:

— Spune-mi totul.

Minear ridică tonul, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva confesorul său să dispară. Se grăbi, ca şi cum abia aştepta să fie iertat sau pedepsit.

— Felix Gordean îl şantaja pe Reynolds de prin '44 sau cam aşa ceva. Îşi dăduse cumva seama de ce se întâmpla între el şi Coleman şi l-a ameninţat că-l toarnă lui Herman Gerstein. Gerstein îi urăşte pe cei ca noi şi l-ar fi distrus pe Reynolds. Când poliţistul acela a venit să întrebe despre primele trei crime, Felix a înţeles adevărul. George Wiltsie fusese cu Reynolds, iar Marty Goines şi Coleman erau amândoi cântăreţi de jazz. După aceea a fost omorât şi Augie Duarte, iar ziarele au dat mai multe detalii. Poliţistul a lăsat să-i scape unele informaţii, iar Felix s-a convins că asasinul trebuie să fie Coleman. Şi-a reluat şantajul, iar Reynolds i-a dat încă zece mii de dolari. Claire şi Reynolds mi-au mărturisit cum stau lucrurile şi atunci am ştiut că mă pot revanşa pentru turnătorie. Ei şi-au dat seama după primele trei crime că trebuia să fie vorba de Coleman. Au citit un tabloid în care apăruseră detalii despre mutilări şi cunoşteau numele victimelor. O ştiau dinainte ca poliţistul acela să încerce să se infiltreze în AUFT şi îl căutau pe Coleman, ca să-l facă să se oprească. Juan Duarte l-a văzut pe Upshaw la morgă când l-au adus pe Augie acolo.

L-a recunoscut după o fotografie pe care i-o făcuse Norm Kostenz. Juan le-a spus lui Claire şi Reynolds cine era cu adevărat Upshaw, iar ei s-au speriat. Au citit că poliţia căuta un bărbat care semăna cu Reynolds şi s-au gândit că fiul lui încerca să-l scoată vinovat pe taică-său. Aşa că au lăsat unele indicii la vedere, ca să-l disculpe pe Reynolds, iar eu l-am urmărit pe Upshaw când a plecat de la Claire. A doua zi Claire l-a pus pe Mondo Lopez să spargă încuietoarea de la apartamentul lui Upshaw şi să caute orice probe legate de crime, orice indiciu care îi putea ajuta să-l găsească pe Coleman. Mondo a găsit dosarele şi i le-a dus lui Claire. Ea şi Reynolds încercau cu disperare să-l oprească pe Coleman şi să împiedice...

Să împiedice întreaga poveste de groază să-l distrugă pe Reynolds Loftis mai rău decât ar fi făcut-o marele juriu.

Mal se gândi la Claire. Când discutaseră prima oară, o speriase teribil o remarcă despre Sleepy Lagoon. Se gândi apoi la faţa arsă a lui Coleman, dar renunţă şi se concentră asupra femeii.

— Claire şi Coleman. Ce e între ei?

Homosexualul răzbunat se lumină.

— Claire a avut grijă de Coleman pe vremea CASL. El s-a îndrăgostit de Claire şi i-a declarat că atunci când e împreună cu Reynolds, se gândeşte mereu numai la ea. I-a înşirat toate fanteziile acelea urâte, violente, ale lui. Claire l-a iertat pentru că a fost împreună cu Reynolds. A fost întotdeauna atât de puternică şi de înţelegătoare! Crimele s-au declanşat la câteva zile după anunţul căsătoriei. Când Coleman a aflat că Reynolds o va avea pe Claire pentru totdeauna, probabil că a luat-o razna de tot. Acum ai de gând să mă arestezi?

Mal nu se simţea în stare să zică „Nu" şi să distrugă ce mai rămăsese din Chaz Minear. Oricum, nu reuşi să zică nimic, fiindcă Johnny Stompanato tocmai intrase în cameră, cu şarmul lui de ulei de măsline intact. Nu putea să se gândească decât la faptul că nu-l va putea feri niciodată pe Stefan de teroare.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Mary Margaret Conroy era considerată o mare iubitoare de mexicani.

Buzz o urmărise de la sediul grupului ei până la o întâlnire la cafea a Sindicatului Studenților UCLA. Se topea de drag și ciripea toată pe lângă un mâncător de taco frumușel pe nume Ricardo. Cei doi au conversat exclusiv în spaniolă și tot ce înțelese Buzz au fost cuvinte ca *felicidad* și *corazón*[1], chestii amoroase pe care le știa din muzica de la tonomatele din restaurantele mexicane. De acolo nepoata cu față de gogoașă a lui Dudley Smith se duse la o ședință a Ligii Studenților Panamericani, la un curs de istorie a Argentinei, la masa de prânz și la alte pipăieli cu Ricardo. Acum era sechestrată de peste o oră la un curs despre arta maya, iar când va ieși de-acolo, Buzz era decis s-o ia la întrebări, indiferent cum va ieși treaba până la urmă.

Continuă să se uite în stânga și-n dreapta, văzând băieți răi peste tot, cum făcea Mickey cu comuniștii. Numai că băieții lui răi erau reali: Mickey însuși, gorilele lui Cohen, înarmate cu pioleți, bastoane de cauciuc, lațuri și pistoale cu amortizor, care te lăsau mort în mijlocul mulțimii, victimă a unui atac de inimă, iar în timp ce oamenii chemau ambulanța, asasinul dispărea. Continua să studieze toate chipurile și nu încerca să-și îmbunătățească

1. „Fericire" și „inimă" (sp., n.r.).

şansele, pentru că era un parior mult prea priceput ca să-şi acorde – lui şi lui Audrey – prea multe şanse de reuşită.

Şi mai avea şi o mahmureală monstruoasă.

Iar spatele îl chinuia din cauza somnului greu, de om beat, de pe podeaua lui Mal Considine.

Stătuseră treji aproape toată noaptea şi făcuseră planuri de bătaie. Buzz îl sunase pe Dave Kleckner în Ventura – Audrey era în siguranţă, în apartamentul lui. Îl sunase pe Johnny Stomp, ca să afle detalii despre jumulirea lui Minear, apoi i-a dat raportul lui Mal despre faza cu Gene Niles. Mal i-a spus că îl bănuise de crimă pentru că plata unei datorii în numele lui Danny era atât de antitetică stilului lui, încât şi-a dat seama că datoria trebuie să fie una uriaşă. Lui Mal îi dădură lacrimile când vorbi de puşti, apoi îşi ieşi din minţi când trecu la Dudley Smith. Dudley era vinovat de moartea lui José Diaz şi a lui Charles Hartshorn, de ascunderea unor dovezi, plus o mulţime de alte infracţiuni de tăinuire. Dudley putea foarte bine să inhaleze o doză de gaz la San Quentin. Dar Mal nu merse atât de departe: cei de la putere nu vor permite ca Dudley Smith să fie adus în faţa judecătorului. Funcţia, influenţa şi reputaţia lui aveau forţa imunităţii diplomatice.

După aceea au discutat despre eventuale portiţe de scăpare. Buzz se abţinu să aducă în discuţie ideea lui – ar fi sunat la fel de nebuneşte ca şi cea a arestării lui Dudley de către Mal. Au discutat despre ascunzători de pe Coasta de Est, despre vapoare spre China şi despre slujbe de mercenari în America Centrală, unde liderii locali îi plăteau pe *gringos* cu mulţi pesos ca să stăvilească Pericolul Roşu. Au discutat dacă s-o ia cu el pe Audrey sau s-o lase pe leoaică într-un loc secret vreme de vreo doi ani, punând în balanţă argumentele pro şi contra. Au ajuns la o singură concluzie: Buzz se va mai ocupa încă patruzeci şi opt de ore de răzbunare, după care se va ascunde într-o vizuină pe undeva.

Se auzi clopoţelul de la sfârşitul cursului. Buzz era nervos. Mary Margaret Conroy nu va trăncăni niciodată, ci doar va confirma ipoteza prin acţiunile ei. Tot ce făcea el acum era să alimenteze ura lui Mal faţă de Dudley. Cursul despre arta indienilor maya se sfârşi cu o năvală de studenţi, Mary Margaret fiind cea mai în vârstă dintre ei, cu cel puţin zece ani în plus. Buzz o porni după ea, ieşind din clădire, o bătu pe umăr şi îi spuse:

— Domnişoară Conroy, aş putea să vă vorbesc câteva clipe?

Mary Margaret se întoarse, cu un teanc de cărţi în braţe. Îl privi pe Buzz cu dispreţ şi spuse:

— Nu sunteţi cadru al facultăţii, nu-i aşa?

Buzz se sili să râdă.

— Nu, nu sunt. Drăguţă, nu crezi că unchiu' Dudley a mers un pic prea departe când l-a avertizat pe José Diaz să se ţină departe de tine?!

Mary Margaret se făcu albă ca cearşaful şi leşină pe iarbă.

* * *

Dudley pentru Diaz.

Buzz o lăsă pe Mary Margaret pe iarbă, cu pulsul stabil şi colegii ei agitându-se deasupra fetei. Ieşi rapid din campus şi se îndreptă spre casa lui Ellis Loew, ca să-şi verifice o intuiţie: absenţa lui Lesnick acum, când nebunia cu AUFT bântuia pe toate fronturile, era mult prea suspectă. Cei patru poliţai de la Procuratură care încercau să-l găsească pe individ erau acum în casă şi completau rapoarte şi poate că putea surprinde la ei ceva care să-i ofere scânteia necesară confirmării intuiţiei. Toate dosarele psihiatrice se încheiau în vara lui '49, deşi mai-marii sindicatului continuau să-l viziteze pe Lesnick. Ceva puţea aici. Tare de tot.

Buzz parcă pe peluza din faţa casei lui Loew, care era deja plină de maşini. Auzi voci în curtea din spate, se duse roată şi îl văzu pe Ellis prezidând o adunare pe

terasă. Şampania era pusă la rece într-un cărucior plin cu gheaţă. Loew, Herman Gerstein, Ed Satterlee şi Mickey Cohen erau cu paharele ridicate. Doi dintre băieţii lui Cohen stăteau de pază, întorşi cu spatele la el. Încă nu-l văzuse nimeni. Buzz se ascunse în spatele unui copac şi ascultă.

Gerstein exulta. Vinovăţia pentru bătaia de ieri dintre demonstranţi era atribuită celor din AUFT. Versiunea echipei de filmare a celor de la Teamsters ajunsese la producătorii de jurnale de film Movietone News, care au intitulat-o *Revolta Roşiilor zguduie Hollywoodul* şi au distribuit-o în toate cinematografele din ţară. Ellis venise cu alte veşti bune: membrii marelui juriu, numiţi de Consiliul Municipal, arătau *mucho simpatico*, casa lui era încărcată cu probe importante şi se prefigurau *mucho* capete de acuzare iminente. Satterlee susţinea că şi atmosfera generală era perfectă, că marele juriu reprezenta o afacere superbă, sortită de Dumnezeu să se petreacă acum şi aici şi că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, nicăieri. Păcăliciul părea gata-gata să le ceară să îngenuncheze şi să se roage. Mickey îi închise gura şi începu să pună nişte întrebări nu foarte subtile despre locul unde ar putea fi găsit anchetatorul special Turner „Buzz" Meeks.

Buzz reveni în faţa casei şi intră înăuntru. Secretarele dactilografiau. Funcţionarii îndosariau documente. În camera de zi exista suficientă documentaţie pentru a produce confetti la o mie de parade populare. Poliţistul se întoarse spre panoul cu rapoarte şi văzu că fusese înlocuit cu un perete plin de fotografii.

Pe marginile albe ale pozelor erau aplicate ştampile federale de înregistrare a probelor. Buzz văzu scris de câteva zeci de ori „CASL" şi se uită mai îndeaproape. Fotografiile erau în mod evident obţinute de Ed Satterlee de la un alt grup de supraveghere oficială. Le privi şi mai atent şi observă că *fiecare* fotografie era marcată cu „CASL", avea la subsol date din 1943 şi 1944, iar fotografiile erau

aranjate în ordine cronologică, probabil aşteptând şi unele adăugiri artistice: încercuirea feţelor unor comunişti cunoscuţi. Buzz se gândi „Coleman" şi începu să caute o faţă obturată de bandaje.

Majoritatea fotografiilor erau de grup şi fuseseră luate de la distanţă, de undeva de deasupra. Unele reprezentau secţiuni mărite, în care feţele se distingeau mult mai clar. Calitatea tuturor era excelentă – FBI-ul ştia meserie. Buzz observă câteva feţe neclare, multe prea albe, în primele cadre – imagini din mulţime în primăvara lui '43. Urmări şirul de fotografii de-a lungul peretelui, sperând să-l descopere pe Coleman fără bandaje, pentru a identifica asasinul iubitor de şobolani în persoană. Zări câteva bandaje în vara lui '43 şi imagini fugare cu Claire De Haven şi Reynolds Loftis. Apoi... bum! – o imagine a lui Reynolds Loftis care era absolut ciudată: frumosul poponar era mult prea tânăr şi avea prea mult păr.

Buzz se uită la dată – 17.08.1943 –, verifică încă o dată cadrele cu Loftis, apoi se uită din nou la hainele bandajatului. Era evident că în toate acele cadre părul lui Loftis era mult mai rar. Reynolds cel exagerat de tânăr avea părul des şi lung. În trei dintre fotografiile de ansamblu bandajatul purta o cămaşă în dungi. În planul apropiat mult prea tânărul Reynolds purta aceeaşi cămaşă. Juan Duarte îi spusese lui Mal că „fratele mai mic" al lui Reynolds arăta exact ca el, dar bărbatul *de aici* era Reynolds în toate privinţele, cu excepţia părului. Fiecare contur şi unghi facial era identic cu cele ale tatălui – imaginea leită a tăticului, dar cu douăzeci de ani mai tânăr.

Buzz se gândi la semantică. Se gândi că „identic cu" putea fi expresia unui mârlan needucat pentru „geamăn perfect". Delores apreciase că „seamănă binişor". Luă o lupă de pe biroul unei secretare şi urmări fotografiile, în căutarea altor apariţii ale lui Coleman. După trei cadre dădu peste o fotografie de aproape a băiatului, împreună cu un bărbat şi o femeie. Apropie lupa şi se zgâi cât putu de tare.

Nici un fel de arsuri, de nici un fel. Nici o ciupitură, nici o decolorare a pielii, nici o denivelare a pielii, ce ar fi putut sugera o grefă.

Două fotografii mai încolo şi un rând mai jos. 10 noiembrie 1943. Băiatul surprins din profil, fără cămaşă, stând în faţa lui Claire De Haven. Cicatrici adânci, absolut drepte, pe braţul drept, un întreg şir de răni, identice cu cicatricile pe care Buzz le văzuse pe braţul unui actor de la RKO căruia i se reconstruise faţa după un accident de automobil şi pe care actorul respectiv i le arătase cu mândrie, spunându-i că numai doctorul Lux făcea grefe din braţ, unde se afla pielea de cea mai bună calitate, aşa încât grefele ieşeau impecabil. Actorul îi spusese că Terry îl făcuse să arate *exact* ca înainte de accident. Când se uita la pielea lui, nici el însuşi nu putea să observe diferenţa.

Terry Lux o ţinuse pe Claire De Haven de trei ori la dezintoxicare în clinica lui.

Terry Lux avea angajaţi care măcelăreau găini cu beţe *zoot*.

Terry Lux îi spusese că Loftis obişnuia să-i facă rost lui Claire de heroină. Marty Goines murise din cauza unei supradoze de heroină. Terry Lux prepara morfină pentru curele de dezintoxicare ale dependenţilor chiar la clinica lui.

Buzz rămase cu lupa aproape de perete şi continuă să studieze fotografiile. Dădu peste un cadru din spate cu Coleman fără cămaşă şi văzu o suită de cicatrici perfect verticale, care îl făcură să se gândească la rănile provocate de bâtul *zoot*. Găsi un alt set de poze, în care Coleman stătea mereu aplecat peste Claire De Haven. Dovada clară: chirurgia plastică îl făcuse pe Coleman Masskie Loftis să semene aşa de tare cu părintele lui. Şi înainte semăna îndeajuns cu tatăl său pentru a-l recunoaşte din fotografiile lui Delores, dar acum *era el*. „Protecţia specială" faţă de Dudley Smith era deghizarea lui în chip de Loftis.

Buzz desprinse de pe perete cea mai bună fotografie a lui Coleman, o băgă în buzunar, apoi se repezi la o masă încărcată cu rapoartele celor de la Procuratură. Trecu rapid la ultimele consemnări. Poliţiştii nu reuşiseră decât s-o interogheze pe fiica lui Lesnick, care le spusese că bătrânul era pe moarte, avea cancer la plămâni şi se gândea să se interneze într-un sanatoriu, unde să sfârşească în pace. Tocmai se pregătea să strecoare în buzunar o listă cu sanatoriile din zonă, când auzi exclamaţia „Trădătorule!" şi îi văzu pe Mickey şi pe Herman Gerstein la câţiva paşi de el.

Cohen era o ţintă perfectă, dar cei şase martori prezenţi îi anulau şansa loviturii. Buzz zise:

— Presupun că asta-nseamnă că poziţia mea de paznic e *kaput*. Nu, Mick?

Tipul arăta în egală măsură jignit şi dement.

— Scârbă de creştin căcănar! Sugător de pulă! Comunistule! Câţi bani ai primit de la mine? Câţi bani ai primit la intervenţia mea, ca să mi-o tragi aşa cum mi-ai tras-o?

Buzz zise:

— Prea mulţi, Mick.

— Nu-i un răspuns inteligent, măi pulă! Ar trebui să mă implori! Ar trebui să mă implori să nu te termin încet!

— Ar ajuta la ceva?

— Nu.

— Păi, vezi, şefu'?

Mickey zise:

— Herman, ieşi de-aici!

Gerstein ieşi. Secretarele continuau să dactilografieze, iar funcţionarii continuau să îndosarieze. Buzz îl mai întărâtă un pic pe micul cocoşat:

— Fără resentimente, bine?

Mickey îi zise:

— Îţi propun un târg, pentru că atunci când zic eu „târg", e ceva în care poţi avea întotdeauna încredere. Corect?

„Încredere" şi „târg" constituiau marca omului – de aceea lucra cu el şi nu cu Siegel sau Dragna.

— Sigur, Mick.

— Trimite-o pe Audrey înapoi la mine şi nu-i voi face nici cel mai mic rău, iar pe tine n-o să te omor încet. Mă crezi pe cuvânt?

— Da.

— Eşti convins că o să pun mâna pe tine?

— Eşti favorit la bursa pariurilor.

— Atunci fii băiat deştept şi fă-o.

— Nu facem târgul. Ai grijă, ovreiaşule! O să-ţi simt lipsa. Pe cuvânt.

* * *

La sanatoriul Pacific – rapid.

Buzz ieşi de pe autostrada Pacific Coast şi claxonă la poartă. Difuzorul cârâi:

— Da?

— Turner Meeks. Îl caut pe doctor Lux.

Vreme de zece secunde bune se auziră nişte pârâituri, apoi:

— Parcaţi în stânga dumneavoastră, lângă poarta pe care stă scris „Vizitatori". Traversaţi apoi holul şi luaţi ascensorul până la etajul întâi. Domnul doctor vă va primi în biroul lui.

Buzz se conformă, parcă maşina şi trecu prin hol. Ascensorul era ocupat. O luă pe scări spre etajul întâi, văzu uşa de acces întredeschisă, auzi „Babuinul ăla de ţărănoi!" şi se opri înainte de ultima treaptă.

Vocea lui Terry Lux:

— ...dar trebuie să discut cu el. E cea mai bună legătură cu Howard Hughes. Ascultă, azi ar fi trebuit să apară în ziare o chestie legată de ceva care mă interesează. Un tip cu care făceam afaceri a fost asasinat. Tocmai am auzit la radio, aşa că procură-mi toate ziarele de dimineaţă în timp ce eu discut cu clovnul ăsta.

Şansele existenţei unei afaceri între Lux şi Gordean: şase la unu în favoarea ei. Buzz se întoarse la maşină, îşi luă bastonul, îl vârî la spate şi se întoarse cât putu de încet înăuntru. Ascensorul era gol. Apăsă pe butonul pentru etajul al doilea şi se lăsă purtat spre înălţimi, gândindu-se cât de mult iubea Terry banii şi cât de puţin îi păsa de unde proveneau. Uşa se deschise. Însuşi doctorul drogaţilor venise să-l întâmpine acolo.

— Buzzy, e un secol de când nu ne-am văzut!

Holul administraţiei arăta bine şi pustiu – nici o asistentă, nici un brancardier. Buzz zise:

— Ce mai faci, Terry?

— Interes de serviciu, Buzz?

— Sigur, şefu'. Plus ceva strict secret. Există vreun loc unde putem sta de vorbă?

Lux o luă pe hol şi îl conduse pe Buzz într-o mică încăpere cu fişete şi planşe cu schiţe de reconstrucţie facială. Închise uşa. Buzz o încuie şi se rezemă de ea. Lux întrebă:

— Ce dracu' faci?

Buzz îşi simţi bastonul gâdilându-l pe spate.

— În primăvara lui '43 i-ai făcut o operaţie estetică fiului lui Reynolds Loftis. Povesteşte-mi despre asta.

— Nu ştiu la ce te referi. Dacă vrei, verifică dosarele mele din '43.

— Acum nu e ceva negociabil, Terry. De data asta spui tot ce ştii, inclusiv despre Gordean.

— Nu am nimic de negociat, pentru că nu ştiu despre ce vorbeşti.

Buzz scoase bastonul şi îi aplică una lui Lux în dosul genunchilor. Lovitura îl expedie pe doctor în perete. Buzz îşi îngropă mâna în părul lui şi îl izbi cu faţa de ţâţâna uşii. Lux alunecă jos, iar sângele mânji mahonul lustruit. Doctorul murmură:

— Nu mă lovi! Nu mă lovi!

Buzz făcu un pas în spate.

— Stai acolo. Arăţi bine pe pardoseală. De ce l-ai tăiat pe băiat ca s-arate ca taică-său? Cine ţi-a cerut s-o faci?

Lux își lăsă capul pe spate, își drese glasul și se scutură ca un câine care iese din apă.

— M-ai rănit. M-ai... rănit.

— Fă-ți o operație! Și răspunde-mi!

— Loftis mi-a cerut s-o fac. M-a plătit mult de tot și m-a plătit ca să nu spun la nimeni niciodată. Loftis și psihopatul aveau în esență aceeași structură osoasă. Și-am făcut-o.

— De ce voia Loftis să faci așa ceva?

Lux se ridică în fund și își masă genunchii. Ochii lui se opriră pe un interfon de deasupra unui fișet, unde nu putea ajunge. Buzz zdrobi aparatul cu bastonul.

— De ce? Și nu-mi spune că Loftis voia ca fiul lui să semene cu el ca să poată ajunge vedetă de cinema.

— Pentru că așa mi-a cerut!

Buzz îl mângâie cu bastonul pe picior.

— De ce zici de Coleman că e psihopat?

— Și-a făcut recuperarea aici și l-am prins dând iama la crescătorie! Tăia găinile cu unul din bețele alea *zoot* folosite de oamenii mei! Le bea sângele, băga-mi-aș!

Buzz zise:

— Da, chestii de psihopat.

Se gândi că Terry *nu avea* cum să știe despre crime. Fraierul credea că povestea cu găinile era cel mai rău lucru imaginabil.

— Șefu', ce fel de afaceri învârteai cu Felix Gordean?

— Nu l-am omorât eu!

— Știu că nu. Și sunt destul de sigur că nici nu știi cine a făcut-o. Dar pariez că prin '43 sau '44 i-ai servit niște informații despre Loftis, iar Gordean a început să colecteze bani din șantaj pe tema asta. Îți sună corect?

Lux nu spuse nimic. Buzz reluă:

— Răspunde-mi sau mă apuc să-ți lucrez rinichii.

— Când o să-i spun lui Howard ce-ai făcut, o să ai necazuri.

— Am terminat-o cu Howard.

Lux încercă o variantă pe care o amânase cam mult:

— Bani, Buzz. Despre asta-i vorba, nu? Ai un pont, vrei să te bagi într-o afacere şi ai nevoie de ajutor. Am dreptate?

Buzz lansă bastonul, ţinându-l de capătul corzii. Vârful bastonului îl lovi pe doctorul Lux în piept. Buzz îl trase înapoi ca pe un yoyo. Lux scoase un mic sunet admirativ. Buzz zise:

— Coleman, Loftis şi Gordean. Fă-mi legătura între ei.

Lux se ridică şi îşi netezi halatul. Apoi spuse:

— Cam la un an după reconstrucţia feţei lui Coleman m-am dus la o petrecere în Bel Air. Loftis şi aşa-zisul lui frate erau acolo. M-am prefăcut că nu-i cunosc, fiindcă Reynolds voia ca nimeni să nu afle de operaţie. În seara aceea, un pic mai târziu, am ieşit afară şi i-am văzut pe Coleman şi pe Loftis sărutându-se. M-am înfuriat. Îl cioplisem pe băiat pentru un pervers incestuos. Ştiam că lui Felix îi plăcea să-i stoarcă pe homosexuali, aşa că i-am vândut pontul. Bănuiesc că l-a şantajat pe Loftis. Nu arăta atât de şocat, Meeks! Şi tu ai fi făcut la fel.

Citat din dosarul lui Minear: „Dacă ai şti pentru *cine* m-a părăsit, ai înţelege de ce am făcut-o" – singura referinţă pe care Lesnick o lăsase să ajungă sub ochii echipei marelui juriu. *Ordinarul ăla bătrân şi pe jumătate mort ştia în mod sigur întreaga poveste.* Buzz îl privi pe Lux cum îşi recuperează demnitatea, apoi îl împinse la perete, ţintuindu-l cu bastonul.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Coleman?

Vocea lui Lux era subţire şi piţigăiată.

— Prin '45. Cred că băiatul şi tăticul se cam certaseră. Coleman a venit la mine cu două mii de dolari şi mi-a spus că nu mai vrea să semene atât de mult cu tatăl lui. Mi-a cerut să-i distrug faţa în mod ştiinţific. I-am spus că din moment ce-mi place atât de mult să provoc durere, nu-i voi lua decât o mie cinci sute. L-am legat pe un scaun stomatologic, mi-am pus nişte mănuşi grele şi i-am spart fiecare os al feţei. L-am ţinut pe morfină în timp ce se recupera acolo, lângă coteţele de găini. A plecat cu

o mică dependenţă şi cu nişte vânătăi nu foarte mici. Şi-a lăsat barbă şi tot ce-a mai rămas din Reynolds erau ochii. Acum vrei să iei bastonul ăsta afurisit de pe mine?

Bingo – explicaţia heroinei din cazul Goines. Buzz ridică bastonul.

— Ştiu că îţi prepari morfina chiar aici.

Lux scose un scalpel din buzunar şi începu să-şi cureţe unghiile.

— Cu aprobarea poliţiei.

— Mi-ai spus că Loftis îi procura heroină lui Claire De Haven. El şi cu tine vă foloseaţi de aceiaşi furnizori?

— De unii dintre ei. Negri cu relaţii la poliţie la ei în ghetou. Eu nu tratez decât cu lachei desemnaţi oficial, ca şi tine.

— Coleman avea informaţii despre ei?

— Sigur. După prima operaţie i-am dat o listă. Era îndrăgostit de Claire şi mi-a spus că dorea s-o ajute să-şi procure marfa, să o transporte chiar el, ca ea să nu trebuiască să aibă de-a face cu negrii. Când a plecat, după a doua operaţie, probabil că i-a folosit ca să-şi rezolve propria dependenţă.

Un rând de aplauze pentru Coleman Loftis: se vindecase de obiceiul de a consuma morfină şi trecuse la sacrificii rituale pentru şobolani.

— Vreau lista aia. Acum.

Lux descuie fişetul de lângă interfonul distrus. Extrase o pagină plină de însemnări şi câteva coli goale. Buzz zise:

— Păstrez eu originalul.

Şi înşfăcă foaia.

Doctorul dădu din umeri şi continuă să-şi cureţe unghiile. Buzz tocmai se apucase să-şi bage bastonul la loc. Doctorul Lux îi zise:

— Nu te-a învăţat mama ta că nu e frumos să te holbezi la cineva?

Buzz rămase tăcut.

— Genul tăcut, dur. Sunt impresionat.

— Eu sunt impresionat de tine, Terry.

— Cum aşa?

— De puterea ta de recuperare. Pariez că te-ai convins deja că mica umilinţă la care ai fost supus nici n-a avut loc.

Lux oftă.

— Sunt din Hollywood, Buzz. Problemele vin şi trec, iar asta e deja o amintire confuză. Pot să te întreb şi eu ceva o secundă?

— Sigur.

— Despre ce-i vorba? Trebuie să fie nişte bani pe undeva. Tu nu lucrezi pe gratis.

Adiós, Terry.

Buzz îi înfipse o lovitură în rinichi – cea mai dură lovitură de baston a sa. Scalpelul căzu din mâna doctorului. Buzz îl prinse, îi aplică doctorului un genunchi în boaşe, îl proiectă în perete şi îi lipi palma dreaptă de zid în stil christic. Lux ţipă. Buzz îi înfipse scalpelul în mână şi îl îndesă până la refuz cu bastonul. Lux continuă să urle, dându-şi ochii peste cap. Buzz îi îndesă o mână de bancnote în gură.

— E vorba de-o datorie. Iar ăştia-s pentru Coleman.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Mal dădu din nou târcoale casei lui De Haven, întrebându-se dacă cei dinăuntru vor pleca vreodată, ca el să poată căuta dosarele, și dacă aflaseră deja de Gordean. În caz că Chaz Minear i-ar fi sunat, ar fi dat fuga numai-decât la el. Crima apăruse pe prima pagină a ziarelor, fusese anunțată în mod frecvent la radio, iar prietenii lor știau în mod sigur că Loftis îl cunoscuse pe individ. Dar ambele mașini rămâneau pe loc, iar Mal nu putea decât să aștepte pe aproape, gata să dea buzna înăuntru.

Pe Canon Drive până la Elevado, pe Comstock până la Hillcrest, apoi la Santa Monica și înapoi. Supravegherea staționară era un fel de invitație la arestare pentru omniprezenții polițiștii din Beverly Hills, pentru că Mal nu opera în zona lui și comitea astfel un delict penal grav. Ori de câte ori ajungea în preajma casei, își imagina tot felul de orori ce se puteau petrece înăuntru. Loftis și fiul lui. Era ca un cuțit înfipt în acea parte din el care trăia ca să-l protejeze pe Stefan. După două ore de condus în cercuri, simți că amețește. O sunase pe operatoarea lui Meeks și-i lăsase un mesaj – așteaptă-mă pe Canon Drive –, dar mașina lui Buzz nu mai apărea, iar el era pe punctul de a năvăli pe ușă cu pistolul în mână.

Santa Monica, apoi înapoi spre Canon. Mal văzu un băiat ce livra ziare, aruncându-le pe peluzele caselor și în verande, și îi veni o idee. Trase mașina la trei case după locuința lui Claire și fixă imaginea verandei ei în oglinda retrovizoare. Băiatul aruncă ziarul, care lovi ușa. Ușa se deschise și o mână androgină pescui ziarul. Dacă

încă nu știau, vor afla curând, iar dacă reușeau să-și depășească teama din creier, vor gândi *Chaz*.

Trecu un minut lung. Mal se foi și găsi pe bancheta din spate un pulover vechi – bun pentru spargerea unui geam cu pumnul. Urmară alte câteva clipe lungi, apoi Loftis și Claire ieșiră în grabă, luând-o spre Lincolnul din fața casei. Femeia se așeză la volan, iar Loftis în dreapta ei. Mașina demară, îndreptându-se spre sud – în direcția locuinței lui Minear.

Mal se apropie de casă – un bărbat înalt, distins, într-un costum la două rânduri, având în mână un pulover împăturit. Văzu o fereastră lângă ușă, îi arse un pumn, vârî mâna înăuntru și descuie. Intră, încuie ușa și blocă încuietoarea.

Existau cel puțin cincisprezece încăperi care trebuiau cercetate. Mal se gândi: dulapuri, debarale, camere cu birouri. Dădu peste masa de scris de lângă scara interioară. Trase afară cel puțin o jumătate de duzină de sertare și verifică și debaraua alăturată, căutând și verificând dosare și hârtii.

Nimic.

Se duse în partea din spate a casei. Alte două debarale. Aspiratoare, perii de covor, haine din blană de nurcă și o rugă înălțată spre Dumnezeul lui prezbiterian: Rogu-Te, nu-i lăsa să le țină într-un seif! O cameră de lucru în care se ajungea prin baia din spate, o bibliotecă, un birou cu opt sertare pline cu de toate: scenarii de film, coli, plicuri, hârtii personale vechi de-ale lui Loftis... dar nici un fund dublu, nici un compartiment secret.

Mal ieși din încăpere pe o ușă laterală și simți miros de cafea. O luă pe urmele lui și ajunse într-o cameră mare, cu un ecran de film pe perete și un proiector în fundul încăperii. Măsuța pe care stătea un vas de cafea și mai multe hârtii era plasată exact în mijloc, cu două scaune vârâte sub ea – scena unui studiou de lucru. Se duse acolo, începu să citească și își dădu seama cât de bun ar fi putut deveni Danny Upshaw.

Puștiul scrisese cu litere mari, lizibile. Gândea inteligent, scria limpede și ar fi rezolvat ușor cazul celor patru

asasinate dacă LAPD l-ar mai fi lăsat în pace o zi sau două. Totul era chiar acolo, în faţa lui: primul raport, apoi, pe pagina a treia, menţionarea celui de-al doilea martor al răpirii lui Marty Goines. Claire şi Loftis încercuiseră informaţia, confirmând cele spuse de Minear: şi ei încercau să-l găsească pe fiul lui Loftis.

Pagina a treia.

Martorul ocular Coleman Healy, interogat de Danny Upshaw în prima zi dedicată investigării cazului.

El avea aproape treizeci de ani – vârsta corectă. *El* era descris astfel: suplu şi cu barbă, una fără îndoială falsă, pe care şi-o scotea atunci când devenea tatăl/amantul lui. Din *faţă* confirma descrierea din profil făcută de barman când juca rolul unui bărbat între două vârste. *El* era primul (şi, după spusele lui Jack Shortell, singurul) martor care îl identificase pe Marty Goines ca fiind homosexual, primul indiciu homo consemnat de Upshaw pe lângă mutilări. Machiat, Coleman putea să pară între două vârste. Ţinând cont de şuviţele argintii găsite de doctorul Layman lângă râul L.A., era uşor de crezut că acest Coleman Masskie/ Loftis/ Healy comisese asasinatele, fiind însetat de sânge şi dornic să se răzbune pe incestuosul Reynolds.

Dar un singur lucru nu se potrivea: Danny îl interogase pe Coleman şi îl întâlnise pe Reynolds. De ce nu reacţionase la evidenta lor asemănare?

Mal parcurse restul paginilor, simţind că puştiul îi dădea puteri. Totul era absolut logic şi extrem de inteligent: Danny ajunsese să surprindă cu fineţe psihologia asasinului. Urma un raport de şaizeci de pagini despre intrarea prin efracţie din Tamarind Street. Chiar o *făcuse*! Blestemate fie restricţiile existente între comitat şi municipalitate! Îi fusese teamă că LAPD îi va distruge întregul caz. De aceea n-a venit să facă testul cu detectorul de minciuni, care l-ar fi găsit nevinovat în privinţa lui Niles. De aceea alesese regatul umbrelor. Fotografiile care evidenţiau modelele desenate cu sânge erau inserate şi ele în rapoarte. Mal era sigur că fuseseră făcute chiar de Danny, care

îndrăznise să facă o cercetare criminalistică pe teritoriul inamic. Simţi că i se umezesc ochii şi se văzu cum clădeşte capetele de acuzare pentru Ellis Loew cu probele strânse de Danny, devenind el însuşi faimos. Monstrul Wolverină ajungea în camera de gazare, trimis acolo de ei amândoi şi de cel mai improbabil prieten bun pe care l-ar fi putut avea un poliţist cu grad mare: Buzz Meeks.

Mal îşi şterse ochii. Stivui frumos foile şi fotografiile. Văzu pe marginea unui raport despre investigaţiile din ghetoul negrilor un scris de femeie, cu hoteluri şi cluburi de jazz bifate peste scrisul lui Danny. Vârî pagina respectivă în buzunar, luă întregul dosar şi se îndreptă spre uşa de la intrare. În broasca uşii se auzi o cheie. Dar încuietoarea era blocată. Mal o deschise, plin de curaj, aşa cum făcuse şi Danny Upshaw pe Tamarind Street.

Claire şi Loftis erau pe verandă. Se uitară la geamul spart, apoi la Mal şi la dosarul de sub braţ. Claire zise:

— Ai încălcat pactul nostru.

— Mă fut în el de pact!

— Aveam de gând să-l omor. Până la urmă mi-am dat seama că nu există altă cale.

Mal remarcă punga de cumpărături din braţele lui Loftis şi îşi dădu seama că nu avuseseră timp să-l întâlnească pe Minear.

— Pentru justiţie? Justiţia poporului?

— Tocmai am discutat cu avocatul nostru. Ne-a spus că nu vei putea dovedi în nici un fel nici o acuzaţie de crimă îndreptată împotriva noastră.

Mal îl privi pe Loftis.

— Totul va fi dat în vileag. Tu, Coleman... totul. Vine marele juriu şi procesul lui Coleman.

Loftis păşi în spatele lui Claire, ţinând capul plecat. Mal se uită în stradă şi îl văzu pe Buzz ieşind din maşină. Claire îşi îmbrăţişă logodnicul. Mal îi zise:

— Caută-l pe Chaz. A ucis un om pentru tine.

CAPITOLUL PATRUZECI

Spre ghetou, în maşina lui Mal. Aveau pe bord lista lui Lux cu furnizorii de heroină şi lista lui Danny/Claire. Mal conducea. Buzz se întreba dacă nu cumva îl omorâse pe chirurgul estetician al vedetelor. Vorbiră amândoi.

Buzz primul: confirmarea prin leşin venită de la nepoata Mary Margaret şi ciocnirea cu Lux, mai puţin răstignirea. Vorbi despre operaţia lui Coleman, un truc menit să-l protejeze de Dudley şi să satisfacă perversităţile tatălui, despre Lux, care i-a furnizat lui Gordean informaţiile pentru şantaj, despre povestea cu faţa arsă – o diversiune menită să ascundă perversitatea faţă de camarazii de stânga ai lui Loftis: bandajele nu ascundeau altceva decât inciziile chirurgicale. Buzz lăsă pentru final episodul cu distrugerea feţei lui Coleman de către Lux. Mal interveni, folosindu-se de prilej pentru a-l introduce în peisaj pe saxofonistul Healy, chestionat de Danny Upshaw în ziua de Anul Nou. Iată de ce puştiul nu reacţionase la asemănarea perfectă Loftis/Coleman: ea nu mai exista.

Apoi Mal vorbi despre Coleman. Coleman dezvăluie că Marty Goines e homosexual. Coleman pomeneşte în mod repetat de bărbatul înalt şi cărunt. Coleman cu perucă şi, probabil, machiaj, în momentul abordării victimelor, dar fără barba cu care îl cunoscuse Danny. Loftis şi Claire l-au pus pe Mondo Lopez să fure dosarul lui Danny când au aflat că acesta se ocupa de uciderea homosexualilor. Juan Duarte dezvăluise că Danny e poliţist. Mal repovesti interogarea lui Minear. Coleman – al treilea

pion în triunghiul amoros din '42-'43. Chaz l-a împuşcat pe şantajistul Gordean pentru a se reabilita în ochii lui Claire şi Loftis. Claire şi Loftis erau în căutarea lui Coleman. Mal şi Buzz căzură de acord: Marty Goines, o veche cunoştinţă de-a lui Coleman, constituise, probabil, o victimă accidentală – apăruse atunci când asasinul-şobolan *trebuia* să ucidă. Victimele doi, trei şi patru trebuiau să facă legătura cu tăticul Reynolds – o tactică infernală de defăimare.

Ajunseră pe Central Avenue Strip, o stradă cu faţade multicolore, cuprinsă de liniştea amiezii: Taj Mahal, palmieri decoraţi cu beculeţe de Crăciun, chei muzicale argintii, dungi de zebră şi un monstru din ghips cu ochi roşii, sclipitori. Nici unul dintre cluburi nu părea să fie deschis. Portarii şi paznicii parcărilor, ce măturau mucuri de ţigară şi cioburi de sticlă, erau singurii inşi de pe stradă. Mal parcă maşina şi luă la purecat partea de vest, iar Buzz pe cea de est.

Vorbi cu oamenii de ordine. Vorbi cu paznicii parcărilor. Împărţi toţi banii pe care nu-i îndesase în gura lui Terry Lux. Trei dintre negrotei îi răspunseră cu „Ha?" Doi dintre ei nu-l mai văzuseră pe Coleman, saxofonistul alto, de vreo două săptămâni. Un clovn într-o tunică purpurie, de amiral, auzise că Healy cânta într-un club privat din Watts, unde albilor li se permitea să cânte dacă erau băieţi salon şi nu puneau laba pe decolteurile negreselor. Buzz traversă şi continuă să interogheze, apropiindu-se de partenerul său. Încă trei „Ha"-uri şi Mal veni în pas alergător spre el.

— Am vorbit cu un gagiu care l-a văzut pe Coleman săptămâna trecută la Bido Lito's. Zice că stătea de vorbă cu un evreu bătrân şi bolnăvicios, pe jumătate mort. Tipul crede că arăta ca unul din acei iubitori de jazz de la azilul de bătrâni de pe strada 78, colţ cu Normandie.

Buzz întrebă:

— Te gândeşti la Lesnick?

— Suntem pe aceeaşi lungime de undă, flăcău.

— Nu-mi mai spune „flăcău", că mă ia cu friguri. Şefu', am citit un raport acasă la Ellis. Fata lui Lesnick zice că tăticul ei se gândea să intre într-un sanatoriu, unde să dea ortul popii liniştit. Era acolo o întreagă listă, da' n-am reuşit s-o şterpelesc.

— Hai să încercăm mai întâi la Normandie. Ai aflat ceva?

— Coleman s-ar putea să cânte într-un club privat din Watts.

Mal zise:

— Căcat! Acum câţiva ani am lucrat la secţia de pe Strada 77. Există tone de cluburi private acolo. Nici un alt detaliu?

— Nţ.

— Hai să mergem!

Ajunseră rapid la azilul „Steaua lui David". Mal trecu pe galben şi depăşi limita de viteză cu treizeci de kilometri. Clădirea, de un maroniu spălăcit, arăta ca un fel de puşcărie de minimă siguranţă pentru cei pe moarte. Mal parcă şi se duse direct la recepţie. Buzz găsi afară un telefon public şi se uită la lista cu sanatorii.

În Southside existau treizeci şi patru. Buzz rupse paginile din carte. Îl văzu pe Mal stând lângă maşină şi se îndreptă spre el, scuturând din cap.

— Treizeci şi patru de aziluri. Va fi o zi lungă.

Mal îi zise:

— Nimic aici, înăuntru. Nimeni cu numele de Lesnick, nimeni care să moară de cancer la plămâni. Şi nici urmă de Coleman.

Buzz propuse:

— Hai să încercăm pe la hoteluri şi la dealerii de droguri. Dacă nu dăm peste nimic, facem rost de fise şi începem să sunăm pe la aziluri. Cred că Lesnick e implicat cumva. Dacă el era cel care vorbea cu Coleman, e clar. Şi nu cred că s-a internat sub numele lui adevărat.

Mal bătu cu palma în capota maşinii.

— Buzz, Claire a făcut lista aia cu hotelurile. Minear zicea că ea şi Loftis încearcă să-l găsească pe Coleman. Dacă au făcut-o deja...

— Nu înseamnă nimic. Coleman a fost văzut prin zonă săptămâna asta. Poate că se mută de la un local la altul, dar rămâne aproape de muzică. Ceva nu e cuşer la el cu muzica asta, pentru că nimeni nu a zis că ar fi cântat la vreun instrument, iar coloraţii zic că-i un saxofonist alto tare de tot. Eu zic să-i dăm bătaie cu hotelurile şi băieţii cu heroina cât mai e ziuă, iar pe seară să ne ocupăm de cluburile alea.

— Hai.

Hotelul Tevere, pe 84 cu Beach – nici un alb. Hotelul Galleon, pe 91 cu Bekin – singurul alb cazat acolo, într-o cameră single, era un barosan de o sută cincizeci de kilograme, împreună cu soţia lui neagră şi cei patru copii. Întorcându-se la maşină, Buzz verifică cele două liste şi-l apucă de braţ pe Mal.

— Ha!

Mal întrebă:

— Ce-i?

— Hotelul Purple Eagle, pe 96 cu Central. E pe lista lui Claire. Roland Navarette, Purple Eagle, camera 402, e şi pe lista lui Lux.

— Ţi-a luat ceva timp.

— Cerneala e-ntinsă.

Mal îi întinse cheile.

— Tu conduci. Eu mă uit să văd ce altceva ţi-a mai scăpat.

O luară spre sud-est. Buzz schimba febril vitezele. Mal studie cele două liste şi zise:

— Singura potriveală. Ştii la ce mă gândesc?

— La ce?

— Lux îi cunoaşte pe Loftis şi pe De Haven, iar Loftis îi procura heroină lui Claire. Ei doi ar putea avea acces la furnizorii lui Lux.

Buzz zări Purple Eagle – un bloc din beton de şase etaje, cu o serie de ornamente de crom fixate deasupra marchizei purpurii şi zdrenţuite de la intrare.

— S-ar putea, zise el, parcând lângă altă maşină.

Mal ieşi primul din maşină şi intră în hotel în pas alergător.

Buzz îl ajunse din urmă la recepţie. În holul cufundat într-o căldură înăbuşitoare Mal se legitimă în faţa recepţionerului, un negru uscăţiv, într-o cămaşă cu butoni şi uniformă încheiată la toţi nasturii. Acesta murmură „Da, domnu', da, domnu'", cu un ochi la Mal şi o mână sub tejghea.

Mal întrebă:

— Roland Navarette. Mai stă la 402?

Omul zise:

— Nu, domnu', nu, domnu'.

Mâna lui scotocea în continuare sub tejghea. Buzz ocoli tejgheaua şi îl prinse de mână exact când era gata să apuce plicul cu droguri. Îi îndoi degetele. Negroteiul ţipă:

— Da, domnu', da, domnu'!

Buzz întrebă:

— Un alb către treizeci de ani, poate cu barbă. Jazzist. Ia heroină de la Navarette?

— Nu, domnu', nu domnu'!

— Băiete, spune adevărul sau îţi rup mâna cu care ţi-o tragi în venă şi te arunc în arestul celor de la Şapte-Şapte!

— Da, domnu', da, domnu'!

Buzz îi dădu drumul şi puse plicul pe birou. Recepţionerul îşi masă degetele.

— Bărbat alb, femeie albă aici, pus aceleaşi întrebări acu' douăj' de minute. Spus lor, spun vouă, Roland curat, nu mai vinde heroină nicicum.

Ochii mişelului poposiră pe telefon. Buzz îl smulse din priză şi-l aruncă la pământ. Mal alergă spre scări.

Buzz gâfâi agitat pe urmele lui, ajungându-l din urmă pe culoarul de la al patrulea etaj. Mal stătea în mijlocul coridorului, ce duhnea a putred. Avea pistolul scos şi arăta spre o uşă. Buzz îşi recăpătă suflul, scoase pistolul şi se postă în faţa uşii.

Mal numără. La trei sparseră uşa. Un negru în nişte chiloţi murdari stătea pe jos şi îşi înfigea în braţ acul unei seringi, fără să bage în seamă zarva sau pe cei doi albi care îl ameninţau cu pistoalele. Mal îl lovi cu piciorul şi îi smulse acul din venă. Buzz văzu o hârtie de-o sută de dolari odihnindu-se lângă o seringă nouă de pe noptieră şi înţelese că Loftis şi Claire cumpăraseră un indiciu preţios.

Mal îl pălmui pe dealer, încercând să-l trezească din aburii drogului. Buzz ştia că e inutil. Îl smulse dintre palmele lui Mal, îl târî la baie, îi vârî capul în closet şi trase apa. Roland Navarette se întoarse la realitate, cuprins de frisoane, friguri şi accese de tuse. Primul lucru pe care îl văzu când scoase capul din apă a fost o ţeavă de 38 între ochi. Buzz întrebă:

— Unde i-ai trimis pe albii ăia după Coleman?

Roland Navarette zise:

— Omule, faci poante.

Buzz armă pistolul.

— Nu mă sili s-o fac.

Roland Navarette scuipă:

— La ora asta Coleman cântă la intersecţia dintre 106 şi Avalon.

* * *

Watts, cod trei, fără sirenă. Buzz îşi mângâia bastonul. Mal ţinea piciorul apăsat pe acceleraţie în fluxul de maşini din amurg. Intersecţia dintre 106 şi Avalon se găsea în inima districtului Watts: fiecare colibă acoperită cu carton grudronat avea capre şi găini în curtea de dincolo de gardul de sârmă ghimpată. Buzz îşi imagină că negrii demenţi le sacrificau în ritualuri *voodoo* şi poate chiar îl invitau şi pe Coleman la o tocăniţă de wolverine şi o noapte de jazz îndrăcit. Apoi văzu o serie de luminiţe albăstrui pâlpâind la intrarea unei clădiri.

— Trage pe dreapta. Văd locul, spuse el.

Mal trase tare dreapta şi, după ce parcă lângă bordură, opri motorul. Buzz arătă peste drum.

— Maşina aia albă era parcată pe aleea din faţa casei lui De Haven.

Mal dădu din cap, deschise torpedoul şi scoase o pereche de cătuşe.

— Aveam de gând să anunţ presa, dar cred că nu mai avem timp.

Buzz zise:

— Poate că nu-i aici. Loftis şi Claire l-ar putea aştepta sau poate au dat deja de necazuri. *Tu* eşti pregătit?

Mal dădu din cap. Buzz văzu un grup de negri ce formau o coadă la uşa iluminată în albastru şi intrau unul câte unul. Îi făcu semn lui Mal să iasă din maşină. Traversară grăbiţi strada şi intrară imediat după ultimii negri din grup.

La intrare era un negrotei gigantic, într-o cămaşă albastră cu dungi. La început încercă să le blocheze intrarea, apoi făcu un pas în spate şi se înclină – un gest clar de politeţe faţă de poliţie.

Buzz intră primul. În afara becurilor albastre, ca de Crăciun, lipite pe pereţi şi a unui spot minuscul ce lumina barul, localul era cufundat complet în întuneric. Clienţii stăteau la mese cochete, cu faţa spre scenă, iar formaţia de muzică era luminată din spate de alte becuri albastre: spoturi acoperite cu celofan, ce clipeau. Muzica era asurzitoare, cu puţin sub nivelul de gălăgie. Trompetistul, contrabasistul, bateristul, pianistul şi trombonistul erau negri şi purtau cămăşi albastre cu dungi. Saxofonistul alto era Coleman, fără barbă, iar un bec albastru pâlpâia exact în ochii tăticului Reynolds.

Mal îl îmbrânci uşor pe Buzz şi-i spuse tare în ureche:

— Claire şi Loftis sunt la bar. Într-un colţ discret.

Buzz se răsuci pe călcâie, îi văzu pe cei doi, apoi aproape că ţipă pentru a se face auzit:

— Coleman nu-i poate vedea. Îl abordăm când încetează gălăgia asta blestemată.

Mal se îndreptă spre peretele din stânga, în direcţia scenei, ţinând capul plecat. Buzz îl urmă la câţiva metri

distanţă, în paşi de dans: nu sunt nelalocul meu, nu sunt poliţist. Când ajunse aproape de marginea scenei, îşi întoarse privirea spre bar. Claire era tot acolo, dar Loftis dispăruse. Uşa din dreapta tocmai se închidea, lăsând să se vadă o felie de lumină.

Buzz îl bătu pe Mal pe umăr. Mal îi făcu semn că ştia deja. Buzz scose pistolul din toc şi îl puse în buzunarul drept al pantalonilor. Mal îl ţinea pe al lui lipit de picior. Negrii încetară să cânte, iar Coleman se lansă într-un număr solo: scâncete, gemete, vaiere, grohăituri, chiţăieli. Buzz se gândi la nişte şobolani gigantici, care sfâşiau carnea în ritmul muzicii. Un zgomot ascuţit păru să îi sfredelească auzul o veşnicie: saxofonul lui Coleman se înălţa spre stele. Luminile albastre muriră. Sunetul ascuţit se îmblânzi, trecând într-o tonalitate joasă, şuba-duba, şuba-duba, se stinse în întuneric şi apoi pieri cu totul. Se aprinseră nişte lumini veritabile, iar publicul năvăli spre scenă, aplaudând.

Buzz se zbătu în vâltoarea de trupuri, cu Mal lângă el, ridicat pe vârfuri, ca să vadă mai bine. Toţi ceilalţi din jur erau negri. Buzz clipi şi îl văzu pe Coleman ieşind pe uşa din dreapta, cu saxofonul ţinut deasupra capului.

Mal se uită la Buzz. Buzz îi întoarse privirea. Ca să ajungă acolo, împinseră şi loviră cu coatele şi cu genunchii, alegându-se şi ei cu coate, îmbrânceli şi băuturi aruncate în faţă. Buzz ajunse la uşă şi se şterse la ochi, ca să alunge înţepătura de la whiskey. Dincolo de uşă se auziră un ţipăt şi o împuşcătură. Mal ieşi primul, cu pistolul în mână.

Altă împuşcătură. Buzz fugi după umbra lui Mal. Un coridor mirositor, acoperit cu linoleum. Două siluete ce se luptau pe jos, la vreo şapte metri de el. Mal ochi, susţinând cu o mână braţul cu pistolul. Un negru apăru de după colţ şi încercă să-l oprească. Mal îl împuşcă de două ori. Omul se izbi de perete şi căzu cu faţa în jos. Buzz reuşi să-i vadă pe cei doi la pământ: Loftis strangulat de Coleman Healy, care avea în gură o proteză

uriaşă, cu nişte colţi urâţi, trandafirii. Pieptul lui Coleman era plin de sânge. Picioarele şi vintrele lui Loftis erau îmbibate cu ceva roşu închis. Lângă cei doi zăcea un pistol.

Mal urlă:

— Coleman, întoarce-te!

Buzz alunecă de-a lungul peretelui, cu pistolul ridicat, căutând o poziţie din care să-l împuşte în plin pe şobolan. Coleman scose un răget, parţial înăbuşit de proteză, şi îl muşcă pe tatăl lui de nas. Mal trase de trei ori, nimerindu-l pe Loftis în piept şi în coapsă şi proiectându-l din calea fiarei ce-l ataca. Coleman îşi încolăci braţele în jurul tatălui său ca un animal flămând, repezindu-se la gâtul lui. Buzz ţinti spre capul acela lacom de sânge. Mal îl blocă şi trase din nou, iar glonţul ricoşă în zigzag din perete. Buzz se eliberă şi apăsă pe trăgaci. Coleman se apucă de umăr. Mal scose cătuşele din buzunar şi alergă într-acolo.

Buzz se aruncă pe burtă şi căută alt unghi. Picioarele lui Mal, apoi poalele hainei lui îl împiedicau să tragă. Se ridică anevoie în picioare şi o luă la fugă. Îl văzu pe Coleman apucând pistolul de jos şi ţintind. Una, două, trei împuşcături – Mal fu propulsat în sus şi se roti în aer, cu faţa spulberată. Cadavrul lui se prăbuşi în faţa lui Buzz. Poliţistul se repezi direct la Coleman, care îi rânji din dosul colţilor însângeraţi şi ridică pistolul. Buzz trase primul, golindu-şi încărcătorul în proteza de wolverină şi urlând cât putea de tare, până când rămase fără nici un glonţ. Continuă să zbiere şi încă mai zbiera atunci când pe coridor năvăliră o mulţime de poliţişti, ce încercau să-l ia pe Mal Considine de lângă el.

PARTEA A PATRA
Bluesul vânătorului de comunişti

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Trecură zece zile. Buzz se ascundea într-un motel din San Pedro. Johnny Stompanato îi aducea informații și îl sâcâia cu datoria rămasă de pe urma poveștii cu Minear. Restaurantul chinezesc din capătul străzii îi furniza trei mese unsuroase pe zi. Ziarele și radioul veneau cu tot mai multe informații. Buzz o suna în fiecare seară pe Audrey în Ventura, turnându-i tot soiul de povești despre Rio și Buenos Aires, de unde guvernul american nu te putea extrăda, iar Mickey era prea zgârcit ca să-și trimită oamenii acolo. Se frământa cu cel mai dement plan de făcut bani din întreaga lui carieră în L.A., întrebându-se dacă va scăpa cu viață, ca să poată cheltui suma câștigată. Asculta muzică *country*, iar Hank Williams și Spade Cooley îi stârneau senzații teribile. Îi era un dor îngrozitor de Mal Considine.

După partida de tir o armată de la LAPD liniștise mulțimea și evacuase cadavrele. Patru morți: Coleman, Loftis, Mal și portarul împușcat de el. Claire De Haven dispăruse. Probabil că ea îl pornise pe Reynolds în misiunea aceea nebunească și, auzind împușcăturile, s-a gândit că o mântuire pe noapte era de ajuns, așa că a comandat foarte calmă un taxi, ca să se ducă acasă și să plănuiască alte revolte populare în stil Beverly Hills. Buzz l-a urmat pe Mal la morgă și a dat o declarație la brigada Șapte-Șapte, făcând legătura dintre morțile lui Healy și Loftis și uciderea homosexualilor și insistând ca meritele pentru rezolvarea cazului să-i fie atribuite răposatului detectiv

Danny Upshaw. Declarația lui omise ilegalitățile comise de el și de Mal. Buzz nu i-a menționat deloc pe Felix Gordean, Chaz Minear, Dudley Smith sau Mike Breuning. Las-o pe regina Chaz să se bucure de răzbunarea lui. Iar dementul de Dud era prea mare ca să-l poată taxa pentru moartea lui José Diaz sau „sinuciderea" lui Hartshorn.

Dacă citeai printre rândurile ziarelor, puteai să vezi cum se aranjaseră lucrurile. Asasinarea lui Gordean: caz nerezolvat, nici un suspect. Explicația confruntării cu pistoalele era aceea că el și Mal acționaseră „pe baza indiciilor dintr-un caz mai vechi". Uciderea negrului îi fusese pusă în cârcă lui Coleman. Cazul nu căpătă nici o tentă comunistă sau homosexuală – Ellis Loew avea multe relații în presă și ura complicațiile. Reynolds cu fiul și amantul lui au fost calificați drept „vechi dușmani, ce încercau să rezolve o dispută domestică". Gluma glumelor.

Mal Considine a fost înmormântat ca un erou. Primarul Bowron a participat personal la funeralii, ca, de altfel, întregul consiliu al orașului Los Angeles, Comisia de Control și membrii marcanți ai conducerii LAPD. Dudley Smith a ținut un panegiric emoționant, evidențiind „marea cruciadă" a lui Mal împotriva comunismului. În *Herald* a apărut o fotografie cu Dudley strângându-l în brațe pe fiul lui Mal, Stefan, și îndemnându-l „să fie bărbat".

Johnny Stomp era sursa lui Buzz de informații despre marele juriu, Ellis Loew și Mickey. Situația părea de aur curat pe toate fronturile:

Loew urma să înceapă prezentarea probelor în săptămâna ce urma. O sincronizare perfectă: AUFT continua să fie stigmatizată în ziare și la radio, fiind acuzată de vărsarea de sânge de pe Gower Gulch. Herman Gerstein, Howard Hughes și alți doi patroni de studiouri îi promiseseră lui Loew că îi vor elimina pe cei din AUFT în ziua în care se va întruni marele juriu, anulând contractul cu sindicatul pe baza clauzelor tipărite în subsolul paginii, care justificau expulzarea membrilor acestuia ca urmare a activităților subversive.

Alte veşti vesele din gura lui Johnny: Terry Lux suferise un atac de cord în urma unei „lipse prelungite de oxigen", provocată de căluşul de bani din gură şi de secţionarea arterei de la mâna dreaptă. Recuperarea mergea bine, dar distrugerea tendoanelor de la mână îl împiedica să mai efectueze vreodată operaţii de chirurgie plastică. Mickey Cohen a ridicat miza contractului de suprimare al lui Meeks la 20.000 de dolari. Buzz a mărit suma promisă lui Johnny pentru afacerea Minear la 25.000 de dolari, pentru ca Stompanato să nu-i bage un glonţ în cap. Mick îşi smulgea părul din cap din cauza lui Audrey. Înjghebase un altar cu lucrurile rămase de la ea: pozele de reclamă de pe vremea când era stripperiţă şi toaletele pe care le purtase în '38, când era mare vedetă în Burbank. Le adunase pe toate în dormitorul din vizuina lui şi petrecea ore întregi uitându-se la ele. Uneori putea fi auzit plângând ca un copil.

Iar Turner Meeks, beneficiarul iubirii adevărate nutrite de Va Va Voom Girl, era tot mai gras şi se îndopa cu raţă *moo shu*, cotlet de porc cu sos dulce-acrişor, creveţi *chop suey* şi biftec de vită *kowloon* – o mulţime de ultime meniuri ale unui condamnat la moarte. Şi, când mai rămase doar o zi până la marea lui ocazie de a pune mâna pe grămada de bani, înţelese că mai voia să afle două lucruri înainte de a-şi vârî capul în ştreang: întreaga poveste cu Coleman şi de ce AUFT nu recursese încă la şantajul asupra studiourilor – oricare ar fi fost acela. Şi bănuia unde ar putea găsi răspunsurile.

Buzz se duse la recepţia motelului, schimbă o hârtie de cinci dolari în fise şi se deplasă la telefonul public din parcare. Scoase lista cu azilurile de bătrâni pe care o rupsese din cartea de telefoane în ziua cu împuşcăturile şi începu să sune, dându-se drept poliţist. Bănuia că Lesnick se ascunde sub un nume fals, totuşi funcţionarilor cu care vorbea le menţionă şi adevăratul lui nume, împreună cu explicaţiile „bătrân", „evreu", „muribund", „cancer la plămâni". Sărăcise deja cu trei dolari şi zece cenţi, când o tânără îi spuse:

— Pare a fi domnul Leon Trotski.

Apoi îi spuse că bătrânul se externase, în ciuda sfatului medicilor, şi lăsase următoarea adresă: Redondo Beach, motelul Seaspray, Hibiscus Lane, numărul 10671.

O glumă comunistă ieftină, care-i uşura sarcina.

Buzz se duse la o firmă de închiriat maşini şi luă un Ford vechi, care arăta destul de obosit pentru a fi bănuit că ar fi o maşină de fugar. Plăti pentru o săptămână, îi arătă funcţionarului carnetul de conducere şi îi ceru o hârtie şi un pix. Funcţionarul se conformă. Buzz scrise următoarele:

Doctor Lesnick,

Am făcut parte din echipa de investigaţie a marelui juriu. Am fost acolo când au murit Coleman şi Reynolds Loftis şi ştiu ce s-a întâmplat între ei în '42-'44. N-am făcut publice nici una din aceste informaţii. Dacă nu mă credeţi, consultaţi presa. Eu sunt nevoit să părăsesc oraşul Los Angeles din cauza unor probleme personale, dar mi-ar plăcea să discutăm despre Coleman. Nu voi transmite ceea ce voi afla marelui juriu. Mi-ar provoca mari neplăceri dacă aş face-o.

T. Meeks

Buzz se deplasă la motelul Seaspray, sperând în sinea lui că moartea lui Mal făcuse inutilă supravegherea lui Lesnick de către oamenii Procuraturii. Ajunse în faţa unui ţarc plin cu automobile, plasat la capătul unei străzi înfundate, cu vedere la mare. Recepţia motelului avea forma unei rachete spaţiale aţintite spre stele. Buzz intră şi lovi clopoţelul de pe tejghea.

Din spate apăru un tânăr cu nişte coşuri oribile pe chip.

— Doriţi o cameră?

Buzz întrebă:

— Domnul Trotski mai trăieşte?

— Aproximativ. De ce?

Buzz îi înmânã o hârtie de cinci dolari şi biletul.

— E în cameră?

— Întotdeauna e în cameră. Sau pe plajă. Unde altundeva să fie, la discotecă?

— Dă-i biletul ăsta, fiule. Şi păstrează restul. Dacă vrea să mă vadă, hârtia de cinci mai are o soră.

Băiatul cu coşuri îl rugă pe Buzz să aştepte afară. Buzz rămase lângă maşină şi se uită cum tânărul traversează curtea şi bate la o uşă. Uşa se deschise, băiatul intră, iar după un minut ieşi cu două scaune de plajă, însoţit de un bătrân adus de spate, care îl ţinea de braţ. Bănuiala lui Buzz se adeverise: Lesnick era interesat de o pereche de urechi înţelegătoare înainte de marele lui act final.

Buzz îi lăsă să se apropie. Bătrânul îi întinse mâna încă de la zece metri depărtare. Ochii lui erau aprinşi de boală, faţa îi era de un bej murdar şi întreaga lui făptură arăta scobită şi roasă. Vocea îi era puternică, iar zâmbetul care o însoţea dovedea că e mândru de asta.

— Domnul Meeks?

Buzz îi scuturã mâna foarte încet, temându-se să nu i-o rupă.

— Da, dom' doctor.

— Şi ce grad ai?

— Nu sunt poliţist.

— Da? Atunci ce treabă aveai cu marele juriu?

Buzz îi înmână recepţionerului hârtia de cinci dolari şi luă cele două scaune. Băiatul se îndepărtă zâmbind. Lesnick se sprijini de braţul lui Buzz.

— Aşadar, de ce? Credeam că toţi trepăduşii lui Ellis Loew sunt poliţişti.

Lesnick nu mai cântărea aproape nimic. O briză mai puternică l-ar fi purtat pe băşinos până la Catalina. Buzz zise:

— Am făcut-o pentru bani. Vrei să vorbim pe plajă?

Lesnick arătă spre un loc de lângă nişte stânci, unde nu se vedeau nici sticle şi nici ambalaje de dulciuri. Buzz

îl conduse acolo. Scaunele îl solicitară mai mult decât omul. Le puse jos, faţă-n faţă şi aproape unul de altul, ca să poată auzi mai bine dacă vocea doctorului s-ar fi stins. Îl ajută să se aşeze şi îl privi cum se înveleşte în faldurile halatului flauşat. Lesnick zise:

— Ştii cum m-au convins să devin informator?

Reacţie tipică de turnător, trebuia să se justifice. Buzz se aşeză pe scaun şi răspunse:

— Nu sunt sigur.

Lesnick zâmbi, ca şi cum i-ar fi părut bine că poate să-i spună cum.

— În 1939 reprezentanţii guvernului federal mi-au oferit şansa de a obţine eliberarea fiicei mele din penitenciarul Tehachapi, unde fusese încarcerată pentru omor prin imprudenţă, în urma unui accident de maşină. La ora aceea eram psihanalistul oficial al Partidului Comunist din Los Angeles, cum, de altfel, am şi rămas. Mi-au spus că dacă le oferam acces la dosarele mele psihiatrice, în vederea evaluării lor în 1940 de către Procuratura Generală a Statului, precum şi de către alte comisii ce puteau fi create ulterior, o vor elibera imediat pe Andrea. Cum Andrea mai avea minimum patru ani de detenţie şi îmi povestise cât de mult suferise din cauza abuzurilor şefelor de celulă şi ale celorlalte deţinute, n-am ezitat nici o clipă. Am acceptat.

Buzz îi permise lui Lesnick să-şi tragă sufletul, apoi trecu direct la Coleman.

— Iar motivul pentru care n-ai scos la iveală fragmentele de dosar ale lui Loftis din '42 până în '44 îl constituia faptul că în ele Coleman era total compromis. Corect?

Lesnick zise:

— Da. Le-ar fi provocat prea multă suferinţă inutilă lui Reynolds şi Coleman. Înainte de a prezenta dosarele *in toto*, am căutat în ele şi alte referinţe la Coleman. Chaz Minear vorbea de el, dar numai eliptic, aşa că dosarul lui l-am predat integral. Am recurs la acelaşi

gen de redactare şi când am pus dosarele la dispoziţia anchetatorilor din CCAA, dar i-am minţit. Le-am spus că dosarul lui Loftis se pierduse. Însă n-am crezut că Ellis Loew va crede o asemenea minciună, aşa că am eliminat o porţiune din dosarul lui, sperând că voi muri înainte ca ei să mă întrebe de ea.

— De ce n-ai distrus toată porcăria aia de dosar?

Lesnick tuşi, îndesându-se şi mai tare în halat.

— Voiam să-l mai studiez. Mă interesa enorm. Dar tu de ce-ai plecat din echipa de anchetatori a marelui juriu? Din cauza unor frământări morale generate de metodele lui Ellis Loew?

— Nu cred că AUFT merită atâta trudă.

— Afirmaţia ta despre ziare îţi conferă credibilitate, aşa că mă întreb cât de mult ştii exact.

Buzz îşi ridică vocea, ca să acopere o năvală bruscă a valurilor, ce se sparseră de ţărm.

— Am fost implicat în activitatea marelui juriu *şi* în investigarea asasinatelor! Ceea ce nu ştiu e trecutul!

Zgomotul oceanului se stinse. Lesnick tuşi, apoi zise:

— Ştii toate...?

— Dom' doctor, ştiu de povestea cu incestul şi de cea cu operaţia estetică. Ştiu şi că fiul încerca să dea vina pe tată. Singurul individ care mai ştia toate astea era căpitanul de la Procuratura Districtuală care a fost ucis în clubul de jazz. Şi mai cred că vrei să-mi spui tot ce ştii, altfel n-ai fi recurs la faza aia juvenilă cu Trotski. Logic, dom' doctor de cap?

Lesnick râse, tuşi, apoi râse iar.

— Înţelegi conceptul de motivaţie subliminală, domnule Meeks?

— Am un creier tare ciudat, şefu'. Vrei s-auzi cum explic eu de ce-ai ascuns dosarele de după vara lui '49?

— Explică-mi, te rog!

— Membrii AUFT care ştiau povestea şuşoteau cum că Reynolds urma să se însoare cu Claire şi se întrebau care va fi reacţia lui Coleman. Corect?

— Da. Mie mi-era teamă că anchetatorii vor găsi trimiterile la Coleman şi vor încerca să-l abordeze, ca posibil martor al acuzării. Claire încerca să împiedice apariţia ştirii cu căsătoria în presă, deoarece nu voia să ajungă sub ochii lui Coleman, însă n-a reuşit. Şi a costat-o enorm, după cum sunt sigur că ştii.

Buzz îşi fixă privirea asupra apei, amuţind – trucul lui preferat când voia să-i facă pe suspecţi să se destăinuiască. După un minut sau două Lesnick reluă:

— Când ziarele de scandal au anunţat următoarele două victime, am ştiut că asasinul trebuie să fie Coleman. El fusese unul din pacienţii mei în perioada cu CASL. Ştiam că trebuie să locuiască pe undeva prin apropierea cluburilor de jazz de pe Central Avenue. Şi l-am găsit. Odinioară fuseserăm destul de apropiaţi şi credeam că aş putea să-l conving să se lase internat într-o clinică şi să pună capăt acelui măcel absurd. Cazul lui Augie Duarte mi-a dovedit că n-aveam dreptate, dar eu am încercat. *Am încercat!* Gândeşte-te la asta înainte să mă judeci prea aspru.

Buzz îl privi pe mortul viu.

— Doctore, eu nu judec pe nimeni în chestia asta belită. O iau din loc într-o zi sau două şi mi-ar plăcea să mă lămureşti în câteva privinţe.

— Şi nimeni altcineva nu va şti?

Buzz îi aruncă lui Lesnick câteva firimituri:

— Cât timp ai jucat jocu' ăsta, ai încercat să-i scuteşti pe nişte prieteni de suferinţă. Am făcut-o şi eu de câteva ori. Am doi amici care ar vrea să ştie de ce, da' n-or să afle niciodată. Aşa că ai putea să-mi spui povestea ta? Doar mie?

* * *

Saul Lesnick i-o spuse. Îi luă două ore, cu multe pauze în care inspira adânc, ca să poată continua. Uneori se uită la Buzz, alteori la ocean. Se poticni în cele mai oribile momente ale poveştii, dar o spuse în continuare.

1942.

Vreme de război, camuflaje în L.A., interdicția de a circula după ora 10 seara. Coleman avea nouăsprezece ani și locuia în Bunker Hill cu mama lui nebună, Delores, și două surori vitrege. Folosea numele de „Masskie" pentru că mămica de sclavi avea nevoie de un supranume patern, ca să primească ajutorul social pentru fiul ei, și de cele șapte litere ale lui, ca să se conformeze preceptelor numerologice ale surorii Aimee. Coleman a renunțat să urmeze cursurile liceului din Belmont atunci când nu l-au mai lăsat să cânte în orchestra școlii. Când dirijorul i-a spus că înfloriturile pe care le scotea la saxofon, deși dovedeau că are plămâni puternici, nu erau decât niște zgomote ce indicau lipsa de talent, a fost distrus.

Coleman a încercat să se înroleze în armată la două luni după Pearl Harbor. A căzut la examenul fizic din cauza unor probleme cu genunchii și a unui colon spastic. A distribuit invitații pentru Templul Angelus, a strâns destul de mulți bani ca să-și cumpere un nou saxofon alto și și-a petrecut ore întregi exersând game și improvizații care îi sunau bine doar lui. Delores nu-l lăsa să repete acasă, așa că s-a dus cu instrumentul pe colinele din Griffith Park, cântându-le veveriților, coioților și câinilor vagabonzi care își făceau veacul acolo. Uneori mergea la biblioteca din centru și asculta discuri de patefon cu căștile pe urechi. Melodia lui preferată era *Wolverine Blues*, cântată de un interpret de demult pe nume Hudson Healy. Cuvintele erau încălecate și abia dacă se auzea ce cânta. Coleman a compus propriile sale cuvinte, chestii murdare despre cum se fut wolverinele, iar uneori cânta și el în timp ce asculta. Ascultase discul acela de atâtea ori, până îl tocise, încât de-abia dacă se mai putea auzi ceva, așa că începu să cânte mai tare, ca să compenseze lipsurile. În cele din urmă femeia în vârstă care răspundea de sala Victrola i-a auzit versurile și l-a dat afară. Săptămâni la rând după aceea Coleman se masturba, gândindu-se doar cum Coleman Wolverina o viola în anus.

Delores continua să-l agaseze cu cereri de bani pentru sora Aimee. El şi-a găsit o slujbă la Joredco Dental Lab şi i-a dat mamei sale un procent din câştiguri. Trebuia să extragă dinţi de animale din capete pentru trofee şi-i plăcea la nebunie. I-a urmărit pe lucrătorii mai experimentaţi cum confecţionau proteze cu dinţi, combinând plastic şi o pastă specială, pentru a le permite colţilor să muşte veşnic. A furat un set de dinţi de linx şi s-a jucat cu ei în timp ce exersa cu saxofonul pe dealuri. Pretindea că e un linx şi că lui Delores, surorilor şi fraţilor lui vitregi le e teamă de el.

Cei de la Joredco l-au pus pe liber atunci când şeful lui a găsit o familie de imigranţi fără acte, care lucrau pentru un salariu de nimic. Coleman a fost foarte rănit, a încercat să-şi găsească o altă slujbă la vreo două laboratoare dentare, dar a aflat că Joredco era singurul care confecţiona proteze cu dinţi de animale *adevăraţi*. Deprinse obiceiul să bântuie prin întuneric – întuneric *adevărat*, căci toată lumea stătea ascunsă după perdelele de camuflaj, ca japonezii să nu vadă luminile şi să facă şi în L.A. ce făcuseră la Pearl Harbor.

Coleman compunea muzică în minte în timp ce bântuia. Curiozitatea lui faţă de viaţa de dincolo de perdele aproape că îl înnebunea. Pe peretele unui frizer local exista o listă: cetăţenii din Bunker Hill erau cetăţeni *buni* şi participau la activitatea de apărare. Pe listă era consemnat cine lucra în schimbul unu, doi sau trei. Coleman şi-a notat numele şi le-a căutat într-o carte de telefon, unde le-a găsit adresele. Apoi a sunat de acolo, sub pretenţia că făcea un sondaj, şi a aflat cine era căsătorit şi cine nu. „Necăsătorit" şi „schimbul trei" însemna o vizită a lui Coleman.

A intrat de mai multe ori în astfel de case. Intra prin ferestrele deschise sau spărgea câte o uşă din placaj, uneori desfăcând ţâţâna. Lua lucruri neînsemnate şi ceva bani, ca să scape de gura lui Delores. Cea mai bună pradă a sa a fost un linx împăiat. Dar cel mai mult îi

plăcea să *stea* în casele goale. Era amuzant să te prefaci că eşti un animal care apreciază muzica. Era amuzant să stai în locuri întunecate şi să pretinzi că poţi vedea în întuneric.

Pe la începutul lui iunie Coleman se găsea într-un tramvai pe Hill Street, când a auzit doi tipi discutând despre un ciudat pe nume Thomas Cormier şi despre animalele rău mirositoare pe care le ţinea în spatele casei lui de pe Carondelet. Unul dintre ei le-a enumerat: nevăstuici, dihori, viezuri, vidre şi wolverine. Coleman a devenit surescitat, a sunat la Thomas Cormier – tot sub pretextul falsului sondaj – şi a aflat că omul lucra noaptea la grădina zoologică din Griffith Park. În noaptea următoare, înarmat cu o lanternă, le-a vizitat pe wolverine şi s-a îndrăgostit de ele.

Erau rele. Erau vicioase. Nu înghiţeau nimic de la nimeni. Încercau să roadă sârma împletită din gard, ca s-ajungă la el. Mârâiturile lor semănau cu notele înalte ale saxofonului.

Coleman a plecat. N-a furat nimic din casă, pentru că voia să o viziteze de mai multe ori. Citi literatură de specialitate despre wolverine şi se minună de bestialitatea lor. Instală capcane de şobolani în Griffith Park şi aduse mortăciunile ca hrană pentru wolverine. Apoi aduse hamsteri, pe care îi aruncă de vii la wolverine. Le lumina cu lanterna şi le privea cum se îndopau cu bunătăţile lui. Ejacula fără să se atingă în timp ce le privea.

Vara lui Coleman a fost stricată de cicălelile lui Delores, care voia tot mai mulţi bani. Spre sfârşitul lui iulie a citit în ziar un articol despre un burlac din localitate care lucra în schimbul doi la fabrica de avioane Lockheed şi care deţinea o colecţie valoroasă de monede. S-a hotărât s-o fure, s-o vândă şi să-i dea bani cu ţârâita lui Delores, ca să-l lase în pace.

În noaptea de 2 august a încercat, dar a fost prins în casă de proprietar şi de prietenii lui. S-a repezit la ochii

proprietarului, ca o wolverină adevărată – doar că fără succes –, şi a reuşit să scape. A alergat şase străzi, a găsit-o pe Delores cu un bărbat străin pe sofa, în poziţia 69 şi cu luminile aprinse, şi, copleşit de repulsie, a fugit speriat afară. A încercat să alerge la casa wolverinelor, dar bărbatul cu colecţia de monede şi prietenii lui l-au urmărit cu maşina şi l-au găsit. L-au dus cu maşina la Sleepy Lagoon Park şi l-au bătut. Colecţionarul de monede a vrut să-l castreze, dar prietenii l-au împiedicat s-o facă. L-au lăsat acolo, plin de sânge şi compunând muzică în minte.

Coleman s-a poticnit de o denivelare de teren şi a văzut – sau *a crezut că vede* – un bărbat alb şi imens care-l bătea cu pumnii pe un tânăr mexican şi-i tăia hainele cu un băţ pe care era montată o lamă ascuţită. Albul urla cu un accent greoi „Mexican borât! Te dezvăţ eu să te mai dai la fete albe şi curate!" Apoi l-a călcat pe băiat cu maşina şi a plecat.

Coleman l-a examinat pe mexican şi şi-a dat seama că e mort. S-a întors acasă, a minţit-o pe Delores în legătură cu rănile lui şi a stat până şi-a revenit. Pentru asasinatul de la Sleepy Lagoon au fost puşi sub acuzare şaptesprezece puştani mexicani. Nevinovăţia lor a stârnit un cutremur social. Băieţii au fost puşi rapid sub acuzare şi trimişi să zacă în închisoare. Pe parcursul procesului Coleman a trimis mai multe scrisori anonime la LAPD. A descris monstrul, pe care ajunsese să-l numească „bărbatul cu voce de scoţian", şi a relatat detaliat ce se întâmplase cu adevărat. Au trecut luni de zile. Coleman cânta la saxofon, fiindcă se temea să mai comită spargeri sau să-şi viziteze wolverinele lui iubite. Lucra ca zilier şi îi dădea lui Delores aproape toţi banii, numai să-l lase în pace. Apoi, într-o bună zi, pe treptele casei de pe Beaudry, numărul 236 Sud, apăru însuşi bărbatul cu voce de scoţian.

Delores şi surorile vitrege ale lui Coleman nu erau acasă. Coleman s-a ascuns. Şi-a dat seama ce trebuie să

se fi întâmplat: își lăsase amprentele pe scrisorile trimise la LAPD, iar Vocea de Scoțian le-a cules și le-a comparat cu cele din fișele de recrutare. A rămas ascuns toată ziua, ca, de altfel, și ziua următoare. Delores i-a spus că l-a căutat „un om rău". Știa că ar fi trebuit să fugă, dar n-avea bani. În schimb avu o idee: să cerceteze albumul cu pozele vechilor amoruri ale mămicii, ca să-i găsească pe bărbații care îi semănau.

Coleman a dat peste patru fotografii ale unui actor amator pe nume Randolph Lawrence. Însemnările de pe spatele lor și o puternică asemănare fizionomică îi spuneau că era vorba de tatăl lui. A luat cu el două dintre fotografii, a făcut autostopul până la Hollywood și i-a turnat o poveste vânătorească unei funcționare de la Asociația Actorilor de Cinema. Ea a crezut relatarea lui abreviată cu abandonul parental, a studiat dosarele asociației și l-a informat că Randolph Lawrence era în realitate Reynolds Loftis, un actor destul de cunoscut. Stătea în Santa Monica Canyon, pe Belvedere, la numărul 816.

Băiatul s-a prezentat la ușa tatălui său. Reynolds Loftis a fost emoționat, a ignorat povestea cu bărbatul cu voce de scoțian, și-a recunoscut paternitatea și i-a oferit adăpost lui Coleman.

Loftis trăia cu un scenarist pe nume Chaz Minear. Cei doi erau amanți. Doi membri ai comunității de stânga din Hollywood, petrecăreți înfocați și adepți ai cinematografiei de avangardă. Coleman i-a spionat când erau în pat – ceva ce îi plăcea și, totodată, îl respingea. A mers cu ei la petrecerile organizate de un cineast belgian. Individul proiecta filme în care apăreau bărbați în pielea goală și câini dezlănțuiți, care îi aminteau de wolverinele lui, filme ce au ajuns să-l obsedeze. Reynolds era generos cu banii și nu-i păsa că fiul lui își petrecea zilele în curtea din spatele casei, unde exersa la saxofon. Coleman a început să frecventeze cluburile de jazz din Valley, unde a întâlnit un cântăreț la trombon pe nume Mad Marty Goines.

Mad Marty era consumator avid de heroină, dealer de iarbă, spărgător de case şi instrumentist de mâna a doua. Constituia întruparea vieţii josnice trăite de oamenii josnici şi avea un har autentic: preda hoţia şi muzica. Marty l-a învăţat pe Coleman cum să pornească fără cheie maşini furate şi cum să sufle ca lumea în saxofon, cum să moduleze note, cum să citească partituri şi cum să se folosească de repertoriul lui de zgomote şi de plămânii săi puternici pentru a produce sunete care să însemne ceva.

Era deja iarna lui 1943. Coleman scăpase de rotunjimile adolescentine şi devenise tot mai chipeş. Reynolds era tot mai cald cu el, tandru din punct de vedere fizic – cu multe îmbrăţişări si săruturi pe obraz. Brusc a dat crezare poveştii bărbatului cu voce de scoţian. S-a alăturat Comitetului de Apărare din Sleepy Lagoon – care acum, după condamnarea celor şaptesprezece tineri, devenise o temă fierbinte a stângii – pentru a-şi dovedi încrederea în Coleman.

Reynolds i-a spus lui Coleman să păstreze tăcerea în privinţa bărbatului cu voce de scoţian, fiindcă nimeni nu-l crede, iar cel mai important lucru era eliberarea sărmanilor puştani nedreptăţiţi. I-a spus că Voce de Scoţian nu va fi prins niciodată, dar că, probabil, omul ăla rău continua să-l caute pe Coleman, aşa că avea nevoie de ceva machiaj protector, pentru a fi în siguranţă. Reynolds l-a dus pe Coleman la doctorul Terence Lux, care i-a modificat faţa conform propriilor indicaţii. În timp ce se recupera la clinică, Coleman a luat-o razna. A omorât găini din crescătorie, pretinzând că e o wolverină, şi le-a băut sângele. A plecat din clinică, a jefuit case împreună cu Mad Marty, având faţa bandajată şi semănând astfel cu un monstru din filme, a participat la mitingurile organizate de CASL împreună cu grijuliul său tată şi, în ciuda cererii acestuia, a povestit istoria lui José Diaz şi a bărbatului cu voce de scoţian. Nimeni nu l-a crezut. Toată lumea l-a luat de sus, căci era fratele mai mic şi

un pic ţicnit al lui Reynolds Loftis, omul cu faţa arsă într-un incendiu – minciuni pe care i le inventase chiar tatăl său. Apoi bandajele i-au fost scoase şi Coleman *era* tatăl lui, dar cu douăzeci de ani mai tânăr. Iar Reynolds şi-a sedus propria imagine din tinereţe.

Coleman a acceptat. Ştia că acum nu mai trebuie să se teamă de Vocea de Scoţian. În timp ce se refăcea după operaţie, habar n-avea cum va arăta noua lui faţă, dar acum ştia că e chipeş. Era o perversiune îngrozitoare, dar permanent excitantă. Se simţea ca şi cum ar fi fost o wolverină şi ar fi mişunat printr-o casă străină şi întunecată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Postura de frate mai mic şi iubit platonic constituia un subterfugiu incitant. Coleman ştia că tăticul se temea îngrozitor că relaţia lor va fi descoperită şi, în acelaşi timp, mai ştia că Reynolds participa la mitinguri şi dona bani pentru diverse cauze fiindcă se simţea vinovat de seducerea lui. Poate că operaţia estetică nu fusese făcută doar pentru a-l proteja, ci şi pentru a-l seduce. Chaz s-a mutat de acolo, scârbit de oripilanta înşelătorie, şi a respins cu dispreţ oferta lui Reynolds de a face un *ménage à trois*. După aceea Minear s-a apucat să se destrăbălează în fiecare noapte cu câte o altă prostituată masculină de la agenţia lui Gordean. Reynolds trăia cu spaima că fostul lui amant va povesti despre incest, aşa că s-a încurcat el însuşi cu o serie de prostituaţi – pentru sex, dar şi ca să audă ce se vorbeşte despre el. Coleman era gelos, dar nu făcea valuri, iar subita zgârcenie a tatălui său şi manifestările lui de nervozitate l-au convins că Reynolds era şantajat. Apoi Coleman a întâlnit-o pe Claire De Haven şi s-a îndrăgostit de ea.

Claire era prietena şi tovarăşa lui Reynolds în diverse organizaţii de stânga. Ea a devenit confidenta lui Coleman. Coleman ajunsese să considere că partidele de sex cu tatăl lui sunt insuportabile. Pretindea că bărbatul e Claire pentru a putea îndura nopţile petrecute împreună cu el. Claire a auzit povestea de groază a lui Coleman şi

l-a convins să stea de vorbă cu doctorul Lesnick, psihiatrul oficial al Partidului Comunist, căci Saul n-ar fi încălcat niciodată regula confidenţialităţii cu pacienţii săi.

Lesnick l-a ascultat pe Coleman într-o serie de şedinţe de câte două ore, cu relatări detaliate şi febrile. El era de părere că povestea cu Sleepy Lagoon fusese elaborată la două nivele: din nevoia lui Coleman de a-şi justifica eforturile de căutare ale tatălui şi propria-i homosexualitate latentă, dar şi din dorinţa lui Coleman de a cuceri simpatia mexicanilor din CASL cu afirmaţia că asasinul era alb şi nu nişte membri de negăsit ai unei bande de mexicani, despre care simpatizanţii stângii erau convinşi că poartă toată vina. În afară de istoria aceea, psihiatrul crezu toate celelalte episoade relatate de Coleman şi îl îndemnă să pună capăt relaţiei sexuale cu tatăl lui.

În acelaşi timp Lesnick îl avea şi pe Loftis ca pacient. Ştia că Reynolds era răvăşit de vinovăţie din cauza relaţiei pe care-o avea şi că dona tot mai mulţi bani pentru tot mai multe cauze – în special pentru CASL –, ca un fel de înlocuitor al tehnicii de manipulare folosite pentru a-l convinge pe Coleman să îşi facă operaţia aceea estetică. Coleman se simţea copleşit de realitate şi începu să viziteze iar wolverinele lui Thomas Cormier, hrănindu-le şi iubindu-le. Într-o noapte a fost copleşit de incredibila dorinţă de a mângâia şi ţine în braţe una. A deschis cuşca şi a încercat să îmbrăţişeze bestia, dar ea l-a muşcat de braţe. S-au luptat. Coleman a învins: a sugrumat-o. A luat stârvul acasă, l-a jupuit, a mâncat carnea crudă şi a confecţionat o proteză din dinţii fiarei, purtând-o apoi când era singur şi pretinzând că e o wolverină care stă la pândă, fute şi ucide.

A mai trecut ceva timp.

Reynolds, convins de Claire şi de Lesnick, a rupt relaţia cu Coleman. Lui Coleman i-a displăcut uzurparea puterii lui sexuale şi a început să-l urască făţiş pe tăticul lui. Băieţii condamnaţi pentru crima de la Sleepy Lagoon

au fost achitaţi şi eliberaţi din închisoare, iar CASL a avut cea mai mare parte din merit pentru dreptatea făcută. Claire şi Coleman au continuat să discute, însă din ce în ce mai rar. Coleman i-a făcut rost de heroină din ghetou. Claire a fost mai degrabă tulburată decât satisfăcută de gest, dar i-a dat lui Coleman împrumutul de două mii de dolari pe care i-l ceruse. El s-a folosit de bani ca să-şi facă o a doua operaţie la Terry Lux. Doctorul i-a tratat figura cu mănuşi de box cu greutăţi suplimentare, găzduindu-l apoi în crescătorie şi ţinându-l cu morfină şi seringi, ca să-i amorţească durerile. Coleman a citit acolo texte de anatomie şi fiziologie. A plecat de la clinică, a renunţat la droguri şi s-a prezentat la uşa lui Claire, plin de vânătăi, dar fără să mai arate ca tatăl lui. Când a rugat-o pe Claire să se culce cu el, femeia a fugit îngrozită.

1945.

Coleman s-a mutat din Los Angeles. Repulsia lui Claire l-a stimulat s-o facă. A cutreierat ţara, cântând la saxofon alto cu tot felul de grupuri şi adoptând numele lui Hudson Healy. Reynolds Loftis a apărut în faţa celor de la CCAA, a refuzat să toarne şi a fost pus pe lista neagră. Coleman a citit vestea şi a fost încântat. Coleman trăia în lumea furiei comprimate, a fantasmelor în care-i făcea rău tatălui său, o poseda pe Claire, viola bărbaţi care îl priveau cum nu trebuia şi le devora carnea cu dinţii de wolverină, pe care îi lua peste tot cu el. Singurul lucru care îl oprea s-o ia razna era faptul că mai compunea şi cânta muzică. A venit apoi întoarcerea în L.A., la sfârşitul lui '49, când a citit că tăticul şi Claire se căsătoreau. Lumea lui, construită dintr-un pachet de cărţi de joc, s-a prăbuşit.

Fantasmele lui Coleman l-au copleşit atât de tare, încât nici nu mai putea să se gândească la muzică. Ştia că trebuia să le concretizeze, să le găsească un sens clar şi precis, ca şi cel pe care îl avusese muzica lui. A aflat despre apartenenţa lui Reynolds la AUFT şi când îşi ţinea sindicatul şedinţele comitetului executiv. S-a decis

să omoare partenerii sexuali ai tatălui său – cei de care ştia de pe vremea când Loftis a rupt-o cu Chaz. Coleman şi-i amintea după nume şi fizionomie pe George Wiltsie şi pe amantul hispanic Augie, iar ei n-aveau cum să-l identifice pe el: la vremea aceea Coleman apăruse sub înfăţişarea protectoare de frate mai mic. Şi-a amintit şi de alte cuceriri ale lui Reynolds – doar după fizionomie, însă ştia barurile frecventate de ei. Să găsească victime era uşor. Restul era mult mai dificil.

Planul:

Să-i omoare pe amanţii tatălui său, deghizat în Reynolds, în serile când se ţineau şedinţele AUFT. Să lase la locul crimelor urme de spermă cu grupa de sânge 0-I şi unele indicii care să conducă la ideea că Reynolds era asasinul, implicându-l astfel în asasinate – asta în cel mai rău caz – sau – varianta mai blândă – silindu-l să aducă drept alibi întrunirile subversive ale AUFT. Tăticul putea fi condamnat pentru crime, putea deveni suspect, fiind astfel nevoit să-şi recunoască homosexualitatea în faţa poliţiei, sau putea fi compromis în presă, iar dacă s-ar fi folosit de preţioasele lui serate sindicale ca alibiuri, risca să-şi distrugă cariera cinematografică abia revitalizată din cauza asocierii cu comuniştii.

Coleman ştia că are nevoie de bani pentru a-şi finanţa crimele, iar el nu câştiga mai nimic din angajamentele muzicale de pe Central Avenue. În Ajunul Crăciunului s-a întâlnit întâmplător cu vechiul lui amic Marty Goines la Bido Lito's. Marty a fost surprins – şi fericit –, fiind prima oară când îl vedea pe Coleman după ce acesta scăpase de bandaje. Anii trecuseră, băiatul era acum un bărbat cu o faţă nouă şi nu era rău ca saxofonist alto. Coleman i-a propus o nouă serie de jafuri. Mad Marty a fost de acord. Au plănuit să discute după Anul Nou. Apoi, în ajunul Anului Nou, Goines l-a întâlnit pe Coleman în faţă la Malloy's Nest şi i-a spus că îl sunase pe Leo Bordoni, un amic din Frisco, fost coleg de celulă la San Quentin, şi-l invitase să se alăture bandei. Coleman,

furios că nu fusese consultat – dar fără s-o arate –, a aflat că Goines nu-l menţionase şi nu-l descrisese lui Bordoni, aşa că a decis că vechiul lui mentor în ale jazzului era o momeală perfectă pentru wolverine. L-a rugat pe Marty să se întâlnească pe Central, colţ cu Strada 67, la 12.15, dar să nu spună nimănui, din motive bine întemeiate.

Coleman s-a dus apoi în camera lui, unde a scos peruca ce semăna cu părul argintiu al lui Reynolds şi trusa de machiaj. A confecţionat un băţ *zoot* dintr-o scândură găsită la gunoi şi un pachet de lame Gillette. Şi-a adus aminte că în seara aceea AUFT organiza o petrecere/întrunire, a făcut rost de patru doze de heroină şi de o seringă de la vechea lui sursă, Roland Navarette, a luat un Buick descuiat de pe Strada 67, ca să aibă cu ce să se deplaseze, a cântat un ultim număr la Zombie, după care a intrat în toaleta bărbaţilor de la staţia de benzină Texaco de pe Strada 68 în chip de Coleman şi a ieşit sub chipul Tăticului.

Marty a fost punctual, dar a venit beat. Nici măcar n-a clipit când a văzut deghizarea lui Coleman. Coleman l-a pocnit în cap pe trotuar, l-a luat pe umăr ca pe un amic beat, l-a băgat în Buick şi a pornit maşina, legând firele de contact. L-a înţepat pe Marty cu o doză, l-a dus în apartamentul din Hollywood, l-a injectat şi cu celelalte trei doze şi i-a îndesat în gură gluga unui halat de baie, ca să nu vomite sânge pe el când aveau să-i plesnească arterele inimii. Inima lui Marty a explodat puternic. Coleman l-a strangulat, golindu-l şi de viaţa care mai rămăsese în el, i-a crestat spatele cu băţul *zoot* şi i-a scos ochii, aşa cum încercase să facă şi cu colecţionarul acela de monede la Sleepy Lagoon. I-a violat orbitele goale, şi-a pus dinţii de wolverină şi apoi s-a înfruptat din trupul mort, stropind peretele cu sânge în ritmul unor game bestiale de saxofon alto din mintea lui. Când a terminat, a pus ochii în frigider, l-a îmbrăcat pe Goines cu halatul flauşat, l-a cărat jos şi l-a proţăpit pe bancheta

din spate a Buickului. A potrivit oglinda retrovizoare în aşa fel încât să poată vedea cum saltă capul fără ochi al lui Marty. A mers pe Sunset Strip pe ploaie, imaginându-şi cum tăticu' şi Claire o încasează la greu în fiecare orificiu. L-a depozitat pe Marty, acum în pielea goală, pe un teren viran de pe Allegro, teritoriul poponarilor, lăsând cadavrul la vedere, ca în cazul Black Dahlia. Dacă avea noroc, victima numărul unu va beneficia de acelaşi interes din partea presei.

Coleman s-a întors la muzica lui, la cealaltă viaţă a sa. Uciderea lui Goines n-a provocat publicitatea la care sperase. Dahlia fusese o femeie frumoasă, iar Marty un vagabond anonim. Coleman a tot închiriat maşini şi a patrulat pe lângă numărul 2307 de pe Tamarind la tot felul de ore. Nici un poliţist nu s-a arătat pe-acolo. Aşadar, putea să se mai folosească de apartament. A făcut rost de adresa lui George Wiltsie din cartea de telefon şi a decis că el va fi victima numărul doi. Şi-a petrecut nopţile prin barurile de homosexuali din zonă şi l-a reperat pe Wiltsie prin localuri, dar întotdeauna în compania prietenului său, un tip pe nume „Duane". Aproape că se hotărâse să-l lase pe nemernic să trăiască, dar, gândindu-se la posibilităţile pe care i le oferea asasinarea unei perechi, l-au apucat fiori de excitare şi şi-a amintit de Delores şi bărbatul acela în poziţia 69. Apoi Duane i-a pomenit unui barman faptul că lucra pentru Variety International – teritoriul tăticului.

Providenţa.

Coleman s-a apropiat de George şi Duane, având asupră-i o mică combinaţie mortală pe care o făcuse chiar el: capsule de secobarbital cumpărate de la Roland Navarette şi stricnină de la farmacie. O proporţie de doi la unu – barbiturice şi otravă – şi găuri făcute cu acul în capsule, pentru un efect rapid. Coleman le-a sugerat să petreacă la „locuinţa lui" din Hollywood. George şi Duane au fost de acord. Pe drum, în maşina închiriată, le-a întins o sticlă de whiskey, ca să tragă câte o duşcă. Când s-au încălzit

bine, i-a întrebat dacă nu vor să încerce nişte capsule autentice de cantaridă. Amândoi bărbaţii au înghiţit rapid pilulele morţii, iar când au ajuns la locuinţa lui Marty, erau atât de ameţiţi, încât Coleman a trebuit să-i ajute să urce. Lindenaur a murit imediat după ce-a ajuns, iar lui Wiltsie i se tăiase filmul. Coleman i-a dezbrăcat şi s-a pus pe treabă, crestându-l cu lamele pe mort.

Wiltsie s-a trezit şi s-a luptat să scape cu viaţă. Coleman i-a retezat un deget în timp ce se apăra, apoi l-a ucis, înfigându-i un cuţit în gât. Când i-a văzut morţi pe amândoi, i-a crestat, i-a sfâşiat ca o wolverină şi i-a violat în stil clasic, desenând note muzicale şi W-uri pe pereţi. A pus în frigider degetul lui Wiltsie, le-a făcut duş lui Duane şi lui George, ca să-i cureţe de sânge, i-a învelit în nişte pături, i-a cărat jos şi i-a transportat cu maşina în Griffith Park, vechiul lui teritoriu, pe unde bântuia odinioară cu saxofonul. I-a dezvelit, i-a dus sus pe cărare şi i-a aranjat în poziţia 69, ca să-i poată vedea toată lumea. Iar dacă era văzut şi *el*, era văzut ca tatăl lui.

Două evenimente au coincis.

Doctor Saul Lesnick, care era pe moarte şi dorea să-şi repare cumva greşelile morale, a citit într-un ziar de scandal despre asasinarea lui Wiltsie şi Lindenaur. Şi-a amintit că numele lui Wiltsie fusese pomenit cu ani în urmă în timpul şedinţelor terapeutice cu Reynolds Loftis. Tăieturile *zoot* i-au amintit de fantasmele lui Coleman despre bărbatul cu voce de scoţian şi despre armele din crescătoria lui Terry Lux. Ceea ce l-a convins în final că asasinul era Coleman a fost pofta din spatele acelor muşcături oribile. Coleman era pofta întruchipată. Coleman dorea să fie cel mai vicios şi cel mai nesăţios animal de pe Pământ, iar acum dovedea că aşa era.

Lesnick ştia că dacă l-ar fi prins, poliţiştii l-ar fi ucis pe Coleman. Ştia că trebuie să încerce să-l interneze într-un sanatoriu înainte să mai omoare pe cineva sau să se hotărască să-i atace pe Reynolds şi Claire. Ştia că nu

putea fi decât undeva aproape de muzică şi, într-adevăr, l-a găsit cântând într-un club de pe Central Avenue. I-a recâştigat încrederea, căci era singura persoană care nu-i făcuse rău niciodată, i-a găsit un apartament ieftin în Compton, a discutat şi-a tot discutat cu el, iar apoi l-a ascuns la el acasă atunci când un prieten de stânga i-a spus că Reynolds şi Claire îl căutau. Coleman avea şi momente de limpezime a minţii – un model comportamental standard la psihopaţii sexual care recurgeau la crime pentru a-şi satisface poftele carnale. I-a relatat istoria primelor trei asasinate. Lesnick ştia că transportarea unui om ucis pe bancheta din spate a maşinii şi aducerea celorlalte două victime pe Tamarind Street constituiau încercări subconştiente de a se lăsa prins. Existau cratere psihologice prin care un psihiatru talentat putea introduce inhibiţii. Asta ar fi fost eliberarea de sentimentul de vinovăţie care îl chinuia pe Saul Lesnick din pricină că dăduse informaţii despre oameni pe care îi iubea.

Coleman se lupta cu pornirile lui în mod incipient, prin muzică. Lucra la o lungă piesă solo cu tăceri ciudate, pentru a sugera minciunile şi duplicitatea. Acordurile aduceau în prim-plan sunetele unice, înalte, ale saxofonului, la început tare, apoi tot mai încet, cu lungi intervale de linişte. Dorea să-şi numească compoziţia *Marele niciunde*. Lesnick i-a spus că dacă accepta să se interneze într-un spital, ar fi apucat să-şi cânte lucrarea într-un concert. Doctorul l-a văzut ezitând, a văzut cum limpezimea minţii câştiga teren. Apoi Coleman i-a povestit despre Danny Upshaw.

Îl întâlnise pe Upshaw după noaptea în care îl ucisese pe Marty Goines. Detectivul venise să facă o investigaţie de rutină, iar Coleman l-a înfruntat cu alibiul „Am stat aici toată noaptea" şi „Am cântat", ştiind că Upshaw îl va crede. Asta însemna că Goines nu spusese nimănui că îl va întâlni, iar Coleman s-a folosit de ocazie ca să mintă în privinţa lui Marty cum că ar fi fost poponar şi ca să-i scape unele indicii despre tăticul cel înalt şi cărunt. Apoi

a uitat de Upshaw şi şi-a urmat planul, asasinându-i pe Wiltsie şi Lindenaur. După aceea, la victima a patra, a ezitat între Augie Duarte şi un alt homosexual, tot cunoscut de-al tatălui său. Dar a început să viseze cu tânărul detectiv nişte chestii incendiare, care îi dovedeau că era într-adevăr ceea ce tăticul lui încercase să facă din el. Coleman a decis că dacă nu va putea să-l compromită în mod scandalos pe taică-său, o să-i ucidă şi pe Reynolds, şi pe Claire. S-a gândit că acel potenţial sânge suplimentar, adăugat măcelurilor deja comise, îl va incita şi-l va face să viseze la femeile pe care le-a iubit odinioară.

Planul n-a funcţionat. Coleman a avut alte vise cu Upshaw, alte fantasme cu detectivul. S-a îmbrăcat ca tăticul şi s-a pus să pândească agenţia lui Felix Gordean, încercând să obţină noi indicii, să dea de alţi iubiţi ai lui Reynolds. Atunci l-a văzut pe Upshaw stând şi el la pândă. Era foarte aproape de el când Danny a sunat la Serviciul Circulaţie. Auzind în mare parte cele spuse de el, l-a urmărit pe Upshaw cu un Pontiac furat doar ca să se apropie de poliţist. Upshaw şi-a dat seama că e urmărit. A urmat o cursă nebună. Coleman a scăpat, a furat altă maşină, apoi a sunat la Circulaţie, pretinzând că e partenerul detectivului. Unul din numele care i-au fost citite de pe listă era cel al lui Augie Duarte. Coleman a decis că era iarăşi vorba de providenţă şi a ales pe loc victima cu numărul patru. S-a deplasat la casa lui Gordean de pe plajă, l-a văzut pe Upshaw, s-a ascuns şi l-a auzit pe Gordean discutând cu una dintre gorilele lui. Codoşul, expert în homosexuali, a zis „Poliţistul o să recunoască şi el ce-i cu adevărat. Sunt sigur de asta".

A doua zi Coleman a pătruns în apartamentul lui Danny, savurând momentul. N-a văzut nimic care să amintească de vreo femeie, nimic altceva decât un apartament mult prea ordonat şi impersonal. Atunci Coleman *a ştiut* şi a început să simtă o identificare completă, o simbioză cu Upshaw. În seara aceea Lesnick a plecat din apartament ca să-şi ia medicamente de la spital. S-a

gândit că fixaţia lui Coleman faţă de Upshaw îl va face să-şi pună la îndoială homosexualitatea şi îl va paraliza. S-a înşelat. Coleman l-a agăţat pe Augie Duarte într-un bar din centru, l-a sedat, apoi l-a dus într-un garaj abandonat din Lincoln Heights. Acolo l-a strangulat, l-a sfâşiat şi a mâncat din el, după care l-a castrat, aşa cum încercaseră să-i facă şi lui taică-său şi alţii ca el. A abandonat cadavrul lângă râul L.A., s-a întors în Compton şi i-a mărturisit lui Lesnick că în sfârşit înţelesese care era rolul lui Upshaw. Urma să intre într-o competiţie cu el – asasin contra detectiv. Saul Lesnick a părăsit apartamentul şi a luat un taxi până la sanatoriu, convins că de-acum înainte Coleman Healy va continua să măcelărească până ce va fi el însuşi măcelărit. Iar din acel moment anemicul psihiatru a încercat să-şi adune suficient curaj ca să comită o crimă umanitară.

* * *

Lesnick îşi încheie naraţiunea cu un gest elocvent: scoase un revolver din halat şi spuse:

— L-am mai văzut pe Coleman o singură dată. Citise în ziar că Upshaw decedase în urma unui accident şi era extrem de tulburat. Tocmai cumpărase nişte droguri de la Navarette. Urma să omoare un alt bărbat, unul care fusese figurant într-un film cu Reynolds, un individ dependent de opiu. Avusese o relaţie scurtă cu Reynolds, iar Coleman voia să-l omoare. Mi-a spus toate astea de parcă ar fi fost convins că nu voi face nimic. Am cumpărat pistolul de la o casă de amanet din Watts. Aveam de gând să-l omor pe Coleman în seara aceea, dar tu şi căpitanul Considine aţi ajuns înaintea mea.

Buzz examină pistolul. Era vechi şi ruginit şi probabil că psihiatrul ar fi dat-o în bară, ca şi atunci când considerase că episodul din Sleepy Lagoon fusese o fantasmă. Coleman i l-ar fi smuls din mâna lui scheletică înainte ca bunicul să poată apăsa pe trăgaci.

— Îţi place cum s-a rezolvat, doctore?

— Nu. Îmi pare rău de Reynolds.

Buzz se gândi că Mal trăsese direct în Reynolds fiindcă voia să-l prindă viu pe Coleman – pentru propria lui carieră şi, poate, şi pentru binele copilului său.

— Am o întrebare de poliţist, doctore.

Lesnick spuse:

— Te rog.

— Păi, mă gândeam că Terry Lux îl informase pe Gordean despre toate chestiile cu care Gordean l-a şantajat pe Loftis. Povestea ta mă face să mă gândesc că şi Chaz Minear i-a furnizat lui Felix unele detalii, pe care codoşul le-a folosit când l-a şantajat pe Loftis a doua oară. Chestii care l-au făcut să se gândească că băiatul lui Reynolds omora oameni.

Lesnick zâmbi.

— Da, Chaz i-a povestit lui Felix Gordean multe lucruri despre internarea în clinică a lui Coleman, lucruri care puteau deveni indicii clare atunci când erau analizate în conexiune cu faptele relatate de ziare. Am citit că Gordean a fost asasinat. Cine a făcut-o, Chaz?

— Da. Te satisface?

— Da, e un strop de happy-end.

— Vreo idee despre Claire?

— Da. Va supravieţui pogromului marelui juriu ca o tigroaică. Va găsi un alt bărbat slab pe care să-l protejeze şi alte cauze pentru care să lupte. Le va face bine celor care merită binele, dar eu n-o să fac nici un comentariu asupra caracterului ei.

Buzz zise:

— Înainte ca lucrurile să scape de sub control, se părea că AUFT avea un fel de plan de şantaj împotriva studiourilor. Jucai la două capete? Reţineai chestii pe care le-ai auzit la noi ca să ajuţi sindicatul?

Lesnick tuşi, apoi întrebă:

— Cine vrea să ştie?

— Doi morţi şi eu.

— Şi cine altcineva o va mai afla?

— Doar eu.

— Te cred. Deşi habar n-am de ce.

— Morţii n-au nici un interes să mintă. Haide, doctore! Toarnă!

Lesnick mângâie obiectul luat de la amanet.

— Am informaţii verificate despre Howard Hughes şi pasiunea lui pentru minore, ca, de altfel, şi multe date despre curele de dezintoxicare la care se supun periodic diverşi actori de la RKO şi Variety International. Deţin informaţii despre mulţi şefi de studiouri şi despre legăturile lor cu lumea interlopă, inclusiv cea referitoare la un gentleman de la RKO care a omorât cu maşina o familie de patru persoane. Arestarea lui s-a rezolvat şi nu s-a ajuns niciodată la proces, dar simpla referire la respectivul episod poate fi extrem de jenantă. Aşa că, după cum vezi, AUFT nu e total lipsită de arsenal.

Buzz zise:

— Şefu', eu am cules fetele alea pentru Howard şi am aranjat majoritatea curelor de dezintoxicare. L-am făcut scăpat pe tipul de la RKO şi i-am înmânat plicul judecătorului care urma să-l pună sub acuzare. Doctore, ziarele nu vor tipări niciodată informaţiile tale, iar radioul nu le va comenta în nici un fel. Howard Hughes şi Herman Gerstein ţi-ar râde în nas la auzul unor astfel de idei de şantaj. Sunt cel mai bun aranjor pe care l-a avut vreodată oraşul ăsta şi crede-mă că AUFT e crucificat.

Saul Lesnick se ridică în picioare, se clătină, dar rămase drept.

— Şi pe asta cum o s-o aranjezi? întrebă el.

Buzz plecă fără să-i răspundă.

* * *

Când se întoarse la motel, găsi în uşa lui un bilet de la manager: „Sună-l pe Johnny S." Buzz se duse la telefonul public şi formă numărul lui Stompanato.

— Zi-i!

— Sunt Meeks. Ce-i la bătaie?

— Pielea ta, dar să sperăm că nu şi banii mei. Tocmai am aflat o chestie printr-un amic de-al lui Mickey. LAPD a făcut un test balistic de rutină cu gloanţele trase în clubul de jazz unde-ai fost şi tu. Medicul ăla legist faimos, Layman, a examinat toate pastilele din şobolanul despre care mi-ai povestit. I-au părut cunoscute, aşa că a verificat mai serios. Gloanţele din pistolul tău s-au potrivit perfect cu pastilele înghiţite de Gene Niles. LAPD te consideră asasinul lui Niles şi sunt porniţi să te cureţe. Trag în plin. Şi îmi pare rău că aduc asta în discuţie, dar îmi datorezi o grămadă de bani.

Buzz oftă.

— Johnny, eşti un om bogat.

— Ce?

Buzz zise:

— Ne vedem mâine la prânz.

Apoi închise. Formă un număr din East L.A. şi auzi:

— *Quién? Quién es?*[1]

— Vorbeşte englezeşte, Chico. Sunt Meeks.

— Buzz! *Padrone!*[2]

— Vreau să-mi schimb comanda, Chico. Nu de 30. Fă-o cu ţevile retezate.

— Calibrul 12, *padrone*?

— Mai mare, Chico. Cel mai mare.

---

1. Cine? Cine e? (sp., n.r.)
2. Şefule! (sp., n.r.)

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Puşca era de calibrul 10, cu repetiţie, şi avea încărcătorul până la cot. Cartuşele erau din cele folosite pentru vânătoarea de cerbi. Cele cinci încărcătoare erau suficiente pentru a transforma tot magazinul şi personalul venit la întâlnire în mâncare pentru câini. Buzz ducea arma într-o cutie pentru jaluzele înfăşurată în hârtie de cadouri de Crăciun.

Rabla lui închiriată era parcată pe marginea trotuarului, un pic mai la sud de Sunset. Parcarea din faţa magazinului era ticsită cu tichii evreieşti şi porci cu puşti. La uşa din faţă stătea un paznic care îi îndepărta pe potenţialii clienţii. Tipul staţionat la uşa din dos părea pe jumătate adormit. Stătea pe un scaun şi se bronza la soarele arzător al dimineţii. Buzz reperă şi doi trăgători neutri – Dudley şi al patrulea om trebuiau să fie înăuntru, unde avea loc acţiunea.

Buzz îi făcu semn cu mâna omului din colţ – complicele lui plătit în avans, pe care îl recrutase într-un bar. Tipul intră în parcare, aruncă priviri furişe în jur şi încercă portierele Cadillacurilor şi Lincolnurilor înşirate pe lângă gard. Buzz nu se grăbi. Aştepta ca individul pus de pază să remarce şi să reacţioneze.

Paznicului îi trebui aproape o jumătate de minut până să se agite, să devină atent şi să se îndrepte într-acolo, cu o mână în buzunarul de la haină. Buzz alergă cât putu de repede – un fulger de grăsime cu pantofi de tenis.

Individul se întoarse în ultima clipă. Buzz îl izbi cu cutia de jaluzele în faţă şi îl trânti pe capota unui

Continental '49. Omul scoase pistolul. Buzz îi trase un genunchi între picioare, îl pocni în nas cu palma deschisă şi văzu cum îi zboară din mână un pistol semiautomat de calibrul 45. Încă o lovitură de genunchi îl puse jos, cocoşat de durere. Buzz dădu un şut pistolului, aruncă cutia de jaluzele şi se folosi de patul puştii cu ţeavă retezată ca să-l amuţească pe paznic.

Complicele lui dispăruse. Gardianul vărsa sânge pe gură şi pe nas şi era deja în lumea viselor – poate pentru totdeauna. Buzz băgă pistolul în buzunar, se îndreptă spre uşa din dos şi intră.

Râsete şi un dialog răsunător între egali. Un coridor scurt, cu un şir de cabine. Buzz se lipi de o draperie, trase spre el un colţ al ei şi privi.

Întâlnirea la vârf era în toi. Mickey Cohen şi Jack Dragna se întreţineau veseli, stând în picioare lângă o masă plină cu mezeluri, sticle de bere şi tărie. Davey Goldman, Mo Jahelka şi Dudley Smith se cinsteau cu pahare mari de whiskey. Un şir de gorile de-ale lui Dragna era plasat în faţa perdelelor. Johnny Stompanato nu se vedea nicăieri, pentru că la ora asta Johnny Stompanato era, probabil, la jumătatea drumului spre Pedro şi spera ca un anumit grăsan să supravieţuiască dimineţii de azi. În partea opusă, lângă peretele din stânga, se derula adevărata afacere: doi bărbaţi cu aspect de mexicani numărau bancnotele dintr-o valiză plină cu bani, iar un om de-al lui Mickey şi un om de-al lui Jack testau o pudră alb-bejulie, îndesată în pungi de hârtie, dintr-o altă valiză. Zâmbetele lor atestau calitatea mărfii.

Buzz trase draperia şi se alătură sindrofiei, vârând un glonte pe ţeavă, ca să atragă atenţia. Zgomotul determină câteva capete să se întoarcă, iar nişte farfurii şi pahare căzură pe jos. Dudley Smith zâmbi. Jack Dragna se uita fix la ţeava retezată. Buzz remarcă lângă mexicani un tip care părea a fi poliţist. Paria douăzeci la unu că el şi Dudley erau singurii cu arme grele. Iar Dud era mult prea deştept ca să încerce ceva. Mickey Cohen arăta jignit.

— Dumnezeu mi-e martor că te voi chinui mult mai rău decât pe tipul care l-a ras pe Hooky Rothman, spuse el.

Buzz simţi că întregul lui trup pluteşte în faţa lui, îndepărtându-se. Mexicanii începeau să arate speriaţi. O bătaie în geam l-ar fi adus pe tipul de afară. Buzz făcu câţiva paşi, ca să poată vedea fiecare chip din încăpere, şi orientă vârful ţevii ca pentru o rafală cât mai eficientă. În momentul în care ar fi apăsat pe trăgaci, Jack şi Mickey s-ar fi vaporizat.

— Banii şi drogurile într-una din plasele tale pentru haine, Mick. Acum! Şi încetişor.

Mickey zise:

— Davey, o să tragă. *Fă-o!*

Davey Goldman traversă câmpul vizual al lui Buzz şi le spuse mexicanilor ceva în spaniolă, cu o voce joasă. Buzz prinse cu coada ochiului privelişte pungilor de hârtie şi a teancurilor de verzişori, care erau puse într-o plasă mare, cu fermoar din pânză cafenie, cu dungi roşii şi cu chipul lui Mickey Cohen imprimat pe el. Mickey zise:

— Dacă o trimiţi pe Audrey înapoi la mine, ei nu-i voi clinti nici un fir de păr din cap şi nici pe tine n-o să te omor încet. Dacă o prind cu tine, nu-ţi pot promite milă. Trimite-o înapoi la mine.

O afacere ratată de un milion de dolari – şi singurul lucru la care se putea gândi Mickey Cohen era o femeie.

— Nu.

Cineva închise fermoarul plasei. Goldman i-o aduse lui Buzz, păşind încet şi cu mare grijă. Buzz întinse mâna dreaptă. Mickey tremura ca un drogat ce crăpa după o doză. Buzz se întrebă ce va zice acum. Micul om mare zise:

— *Te rog!*

Buzz îşi potrivi plasa şi îşi simţi braţul tensionat. Dudley Smith îi făcu senin cu ochiul. Buzz zise:

— Mă întorc după tine, flăcău. Pentru Diaz şi Hartshorn.

Dudley râse.

— N-apuci să trăieşti tu ziua aia!

Buzz se retrase cu spatele către draperie.

— Nu vă repeziţi la uşa din dos. Are o bombă.

Mickey Cohen zise:

— *Te rog!* Nu poţi fugi cu ea! Nu-i voi clinti nici un fir de păr din cap.

Buzz dispăru.

* * *

Johnny Stompanato îl aştepta la motel, întins pe pat şi ascultând muzică de operă la radio. Buzz lăsă să-i cadă plasa de haine, îi trase fermoarul şi scoase de-acolo fişicuri de câte zece mii de dolari. Lui Johnny îi căzu falca. Ţigara i se rostogoli pe piept şi îi făcu o gaură în cămaşă. Johnny stinse chiştocul cu o pernă şi zise:

— Ai făcut-o!

Buzz aruncă banii pe pat.

— Cincizeci pentru tine, cincizeci pentru doamna Celeste Considine din L.A., Gramercy, numărul 641 Sud. Îi dai tu şi-i spui că-s pentru educaţia copilului.

Stompanato adună banii într-o grămăjoară compactă şi îi privi cu lăcomie.

— De unde ştii că n-o să-i păstrez pe toţi?

— Îţi place prea mult stilul meu ca să mi-o tragi.

* * *

Buzz merse cu maşina până la Ventura, unde parcă în faţa casei detectivului Dave Kleckner şi sună la uşă. Îi deschise Audrey. Avea pe ea o cămaşă veche de-a lui Mickey şi o pereche de blugi, exact ca atunci când o sărutase Buzz întâia oară. Tânăra se uită la plasa lui de haine şi întrebă:

— Ai de gând să stai aici o vreme?

— Poate. Arăţi obosită.

— Am stat trează toată noaptea şi m-am gândit.

Buzz îi puse mâinile pe faţă şi îi îndreptă o şuviţă de păr rebel.

— Dave e acasă?

— Dave e de serviciu până târziu şi cred că e îndrăgostit de mine.

— Toată lumea e îndrăgostită de tine.

— De ce?

— Pentru că îi faci să le fie frică să rămână singuri.

— Asta te include şi pe tine?

— Mai ales pe mine.

Audrey sări în braţele lui. Buzz lăsă plasa să cadă şi îi trase un picior, pentru noroc. O duse pe leoaică în dormitorul din faţă şi încercă să stingă lumină. Audrey îl prinse de mână.

— Las-o. Vreau să te văd.

Buzz se dezbrăcă, aşezându-se pe marginea patului. Audrey se dezgoli încet, apoi sări pe el. Se sărutară de zece ori mai lung decât de obicei şi lungiră tot ceea ce făcuseră vreodată împreună. Buzz intră în ea rapid, dar se mişcă foarte încet. Ea îşi cambră fesele mai tare decât prima oară. El nu se putu abţine şi nici nu voia, iar ea înnebuni când îl simţi înăuntru. La fel ca şi prima oară, au distrus cearşafurile şi au rămas aşa, înlănţuiţi şi transpiraţi. Buzz îşi aminti cum îşi petrecuse un deget în jurul încheieturii mâinii ei, ca să continue să se atingă în timp ce îşi trăgeau sufletul. O făcu din nou, dar de data asta ea îi strânse toată mâna, ca şi cum n-ar fi ştiut ce însemna acel gest.

Se strânseră unul lângă altul, iar Audrey îşi îngropă faţa la pieptul lui. Buzz cercetă dormitorul străin. Formulare de paşaport şi teancuri de broşuri turistice cu America de Sud pe noptiere. Cutii cu haine de femei în dreptul uşii, lângă o valiză nou-nouţă. Audrey căscă, îl sărută pe piept, ca şi cum ar fi fost ora de culcare, apoi căscă din nou. Buzz o întrebă:

— Iubito, Mickey te-a lovit vreodată?

Un cap somnoros scuturat ca răspuns.

— Vorbim mai târziu. Vorbim *mult* mai târziu.

— Te-a lovit?

— Nu. Doar pe bărbaţi.

Alt căscat.

— Nu vorbim despre Mickey. Ţi-aminteşti pactul nostru?

— Da, mi-l amintesc.

Audrey îl strânse de mână şi adormi. Buzz ridică broşura cea mai apropiată de el, cu excursii la Rio de Janeiro. Răsfoi paginile, văzu că Audrey încercuise listele de vile cu preţ redus pentru cei proaspăt căsătoriţi şi încercă să-şi imagineze un fugar, asasin de poliţişti, şi o fostă stripperiţă de treizeci şi şapte de ani bronzându-se sub soarele sud-american. Nu reuşi. Încercă să şi-o imagineze pe Audrey aşteptându-l, în timp ce el încerca să vândă douăsprezece kile de heroină vreunui mafiot care nu auzise încă de lovitură şi de prima pusă pe capul lui Buzz în urma ei. Nu reuşi. Încercă să şi-o imagineze pe Audrey cu el în timp ce poliţaii de la LAPD îi încercuiau, iar durii înrăiţi nu se îndurau să tragă, pentru că ucigaşul era cu o femeie. Nu reuşi. Se gândi cum Frıtzie Piolet îi găseşte împreună şi înţeapă cu bestialitate faţa lui Audrey. Aici era mai uşor. Mickey zicând „Te rog" şi înmuindu-se milostiv – şi mai uşor.

Buzz ascultă respiraţia lui Audrey. Simţi cum fetei i se răceşte pielea transpirată. Încercă să şi-o imagineze revenind acasă, în Mobile, Alabama, găsindu-şi o slujbă de contabil şi făcând cunoştinţă cu un tip drăguţ de la asigurări, care umbla să afle o sudistă frumoasă. Nu reuşi. Făcu o ultimă încercare serioasă: îşi imagină că ar fi reuşit să iasă amândoi din ţară, ştiind că în fiecare colţ al ţării exista un mandat de arestare pentru ucigaşul unui poliţist. De data asta încercă din absolut toate puterile – dar nu reuşi nicidecum.

Audrey tresări, apoi se întoarse pe partea cealaltă. Buzz îl văzu pe Mickey peste câţiva ani, sătul de ea, lăsând-o de izbeliştе pentru una mai tânără şi oferindu-i un frumos cadou pecuniar de despărţire. Îi văzu pe cei de la LASD, de la LAPD, de la FBI şi pe gorilele lui Cohen alergând după fundul lui de ţărănoi până la capătul

lumii. Îi văzu pe Ellis Loew şi pe Ed Satterlee bogaţi şi liniştiţi şi pe doctorul Lesnick bântuindu-l cu replica „Şi pe asta cum o s-o aranjezi?"

Imaginea cu Lesnick îl puse în mişcare. Se ridică, se duse în camera de zi, ridică telefonul şi o rugă pe operatoare să-i facă legătura cu Los Angeles, numărul CR-4619. Îi răspunse o voce:

— Da?

Era Mickey. Buzz zise:

— E în Ventura, pe Montebello Drive, la numărul 1006. Dacă îi faci vreun rău, te termin mai încet decât ţi-ai imaginat tu vreodată să mă termini pe mine.

Mickey zise:

— *Mazel tov*. Amice, tot mort eşti, dar o să mori foarte repede.

Buzz puse receptorul în furcă foarte încet. Se întoarse în dormitor şi se îmbrăcă. Audrey stătea în aceeaşi poziţie, cu capul îngropat în pernă. N-avea cum să-l vadă. Buzz zise:

— Tu erai aleasa.

Apoi stinse lumina. Când ieşi, îşi luă plasa şi lăsă uşa descuiată.

* * *

Târându-se pe drumuri de ţară, ajunse în San Fernando Valley chiar după 7.30. Deja se întunecase zdravăn, iar cerul era plin de stele. Casa lui Ellis Loew era cufundată în întuneric, iar în faţa ei nu era parcată nici o maşină.

Buzz se duse la uşa garajului, rupse închizătoarea şi deschise. Luna lumina un bec de acoperiş, aflat la capătul unei corzi. Trase de coardă şi văzu ceea ce voia să vadă pe unul din rafturile de jos: două canistre de benzină de câte opt litri. Le ridică. Erau aproape pline. Le duse la intrarea din faţă a casei, unde deschise uşa cu cheia lui de investigator special.

Aprinse lumina din tavan. Toată camera de zi strălucea într-un alb orbitor. Pe pereţi, pe mese, în lăzi, pe rafturi

şi în munţii de hârtii de pe jos se aflau încercările de căpătuire politică ale lui Loew şi ale găştii lui. Grafice şi hărţi şi o mie de pagini de mărturii obţinute cu de-a sila. Cutii de fotografii cu chipuri puse în legătură, pentru a dovedi trădarea de patrie. O mare salată de minciuni, amestecate în aşa fel încât să dovedească o singură teorie, una uşor de crezut, pentru că era mai uşor să crezi decât să îţi croieşti drum prin tona de gunoaie şi să zici „E greşit".

Buzz stropi cu benzină pereţii, rafturile, mesele şi teancurile de hârtii. Stropi fotografiile Comitetului de Apărare din Sleepy Lagoon. Rupse graficele lui Ed Satterlee, goli cutiile cu hârtii pe jos şi lăsă o dâră de benzină până pe verandă. Aprinse un chibrit, îl lăsă să cadă şi privi cum pala albă de foc se face roşie şi explodează.

Flăcările se întinseră în spate şi la etaj. Casa deveni o gigantică foaie de hârtie arzândă. Buzz se urcă în maşină şi plecă. O reflexie roşiatică îi juca pe parbriz. O luă pe străzi lăturalnice până când roşeaţa dispăru şi auzi sirene gonind în direcţia opusă. Când zgomotele încetară, urcă pe coline, iar Los Angeles-ul rămase doar o pată de neon în oglinda retrovizoare. Era înconjurat de viitorul lui, care stătea chiar acolo, pe scaun : ţeava retezată, heroina, o sută cincizeci de mii de dolari. Nu se simţea foarte bine, aşa că deschise radioul şi găsi un post de muzică *country*. Muzica era prea lentă şi prea tristă, ca o lamentaţie venită dintr-o altă epocă, una în care totul era mai simplu. Dar o ascultă în continuare. Cântecele îl făcură să se gândească la el însuşi, la Mal şi la sărmanul Danny Upshaw. Cazuri grele, poliţişti corupţi şi vânători de comunişti. Trei bărbaţi periculoşi ce-şi aleseseră un destin necunoscut.